The Year’s Best Science Ficţion antologiile Gardner Dozois

Vol. 5

THE YEAR'S BEST SCIENCE FICTION: Twenty-Fourth Annual Collection edited by Gardner Dozois

2007 by Gardner Dozois

Nemira, 2010

Editorul şi scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 şi 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* şi a fost răsplătit cu cincisprezece Premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece Premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două Premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) şi *Copilul dimineţii* (1984 – apărută în Almanahul Anticipaţia, 1986).

Antologia Gardner Dozois 5 reprezintă prima jumătate a volumului *The Year's Best Science Fiction, 24th Anual Collection.*

MULŢUMIRI

Editorul doreşte să le mulţumească următorilor pentru ajutor şi susţinere: Susan Casper, Ellen Datlow, Gordon Van Gelder, Peter Crowther, Nicolas Gevers, Robert Wexler, Jonathan Strahan, Andy Cox, Jeste de Vries, Peter Tennant, Susan Marie Groppi, Karen Meisner, Jed Hartman, Rich Horton, Mark R. Kelly, Andrew Wilson, Damien Broderick, Marty Halpern, Gary Turner, Chris Roberson, Ellen Asher, Andy Wheeler, Lou Anders, James A. Owen, Cory Doctorow, Robert E. Howe, Darrell Schweitzer, Richard Freeburn, Patrick Swenson, Bridget McKenna, Marti McKenna, Jay Lake, Deborah Layne, William Shaffer; Edward J. McFadden, Sheila

Williams, Brian Bieniowski, Trevor Quachri, Jayme Lynn Blascke, Ruth Nestvold, Benjamin Rosenbaum, Alastair Reynolds, Michael Swanwick, Ken MacLeod, Stephen Baxter, Tim Pratt, Alyx Dellamonica, Justin Stanchfield, Greg Van Eekhout, David D. Levine, William Sanders, Gregory Benford, John Helfers, Paul Howard, Paula Goodlett, Karl Johanson, Cynthia Ward, Wendy S. Delmater, Luis Rodrigues, Sean Wallace, Tehani Wessely, David Hartwell, Ginjer Buchanan, Susan Allison, Warren Lapin, Shawna McCarthy, Kelly Link, Gavin Grant, Gordon Linzner, Edmund Schubert, Gerard Houarner, Christopher Rowe, Gwenda Bond, Alan DeNiro, John Klima, Mark Rudolph, Eric M. Heideman, John O'Neill, Ian Nichols, Sally Beasley, Stuart Barrow, Roelf Goudriaan, John Kenny, William Rupp, Jason

B. Sizemore, David Lee Summers, Steve Mohn, Holly Phillips, Vaughne Lee Hansen, Mark Watson. Mulţumiri speciale propriului meu redactor, Marc Resnick.

Mulţumiri sunt datorate, de asemenea, lui Charles N. Brown, a cărui revistă *Locus* a fost utilizată ca o nepreţuită sursă de referinţă pe tot parcursul „Sintezei”; *Locus Online* (www.locusmag.com), editată de Mark R. Kelly, a devenit, de asemenea, o sursă de referinţă esenţială.

EU, ROBO-BARCA

Cory Doctorow

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

Cory Doctorow este coeditor al popularului site Web *Boing Boing* (boingboing. Net), cofondator al companiei motor de căutare pe internet OpenCola.com şi, până recent, coordonator pentru Electronic Frontier Foundation (www.eff. Org). În anul 2001, a obţinut premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant. Povestirile sale au apărut în reviste ca *Asimov's Science Fiction, Science Fiction Age, The Infinite Matrix, On Spec* şi *Salon* şi au fost publicate în volumul *A Place So Foreign and Eight More.* Primul lui roman, *Down and Out in the Magic Kingdom,* a primit premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut şi a fost urmat de *Eastern Standard Tribe* şi *Someone Comes to Town, Someone Leaves Town.* Alte cărţi

de Doctorow sunt *The Complete Idiot's Guide to Publishing Science Fiction,* scrisă împreună cu Karl Schroeder, şi *Essential Blogging,* scrisă cu Shelley Powers. Cărţile lui cele mai recente sunt romanele *Little Brother [1],* care a câştigat premiile John W. Campbell Memorial şi Prometheus, şi *Makers.* Site-ul său Web are adresa www.craphound.com.

În textul care urmează, Doctorow ni-l prezintă pe unul dintre eroii cei mai stranii din literatura science-fiction, o creatură non-umană, non-vie, care se trezeşte confruntată cu probleme cât se poate de umane.

Credinţa lui Robbie Robo-barca a fost pusă serios la îndoială când s-a deşteptat

reciful de coral.

— Roiu’! a spus reciful vibrându-i coca lui Robbie prin clipocitul valurilor Mării de Corali, unde el îşi practicase meseria de decenii. Vorbim serios. Asta-i zona noastră, şi nu eşti binevenit.

Robbie a ridicat vâslele şi a îngăduit curentului să-l legene înapoi spre navă. Până atunci, nu mai întâlnise niciodată un recif cu conştiinţă, totuşi nu era surprins să vadă că Reciful Osprey se deşteptase primul. Se consemnase multă activitate electromagnetică în ultimele rânduri când nava cea mare pufăise prin noapte pentru a acosta aici.

— Am o meserie de făcut şi-o s-o fac, a spus Robbie şi şi-a afundat iarăşi vâslele în marea sărată.

Între copastiile sale, cochiliile-om

călătoreau în tăcere, îngreunate de aparate de scafandru şi labe, întorcându-şi chipurile cafenii către soare aidoma unor flori heliotropice. Robbie a simţit un val de afecţiune pentru ele când şi-au testat reciproc regulatoarele de rezervă şi centurile lestate, vechile ritualuri tocite până la lustru precum cioburile de pe plajă.

Astăzi, le ducea la „Sus Ancora”, un loc minunat pentru scufundări, dominat de o ancoră de opt metri înţepenită într-o grotă submarină îngustă, iluminată de obicei de o rază care cobora pieziş de la suprafaţă. Era o scufundare simplă în lungul peretelui recifului de o mie de metri, dacă te opreai la zece metri şi nu consumai mult aer, coborând prea afund – deşi pe-acolo existau două broaşte-ţestoase bătrâne şi îndrăzneţe care ar fi meritat să fie urmărite până la

adâncimi reale dacă se oferea ocazia. Avea să le coboare pe vârful recifului şi să lase curentul să le poarte vreo oră în lungul lui, verificându-le pe sonar, astfel încât să fie exact deasupra lor când ieşeau la suprafaţă.

Reciful nici n-a vrut s-audă.

— Eşti surd? Ăsta-i teritoriu suveran de-acum. Deja ai violat o proprietate privată. Întoarce-te la nava ta, desfă parâmele şi pleacă!

Reciful avea accent australian puternic, perfect firesc ţinând seama de influenţele de care avusese parte. Robbie şi-i reamintea cu plăcere pe australieni – fuseseră întotdeauna buni cu el, îi spuseseră „colega” şi-l întrebaseră „Cum mere tr’aba?” pe tonuri vesele, după ce suiseră la sfârşitul scufundărilor.

— Să n-arunci marionetele-alea de

carne în apele noastre, l-a avertizat reciful.

Sonarul lui Robbie i-a baleiat lungimea. Părea aceeaşi de întotdeauna, potrivindu-se aproape perfect cu valorile baleierilor anterioare pe care le stocase. Şi histogramele de faună erau identice – cam acelaşi număr de peşti dintotdeauna. Manifestaseră o tendinţă spre creştere, după ce aşa mulţi oameni îşi abandonaseră carnea pentru a naviga printre stele. Ca şi cum ar fi existat un principiu al biomasei pe măsură ce biomasa umană scădea, restul faunei creştea în compensaţie. Robbie a calculat că biomasa avea acelaşi nivel cu ultima lui citire, făcută cu o lună în urmă, la voiajul anterior al *Spiritului liber*.

— Felicitări! a spus Robbie.

La urma urmelor, ce altceva poţi spune unei forme care căpătase recent conştiinţă?

— Bun venit printre noi, prietenilor!

Imaginea sonarului s-a perturbat masiv, de parcă peretele ar fi vibrat.

— Nu suntem prietenii tăi, a zis reciful. Moarte ţie, moarte marionetelor tale de carne, trăiască zidul!

Deşteptarea nu era amuzantă. Deşteptarea lui Robbie fusese destul de neplăcută. Îşi amintea prima sa oră de operare, o arhivase permanent şi-i făcuse copii de rezervă păstrate departe de bază. Se comportase destul de dezagreabil. Dar, după ce beneficiase de o oră la vreo doi gigaherţi în care să se gândească, ajunsese să înţeleagă corect situaţia. La fel avea să se întâmple şi cu reciful.

— Daţi-i drumul, s-a adresat cu blândeţe cochiliilor-om. Scufundare plăcută!

Le-a urmărit pe sonar cum coborau

lent. Femeia – el îi spunea Janet – trebuia să egalizeze mai frecvent decât bărbatul, ţinându-se de nas şi suflând. Lui Robbie îi plăcea să urmărească transmisia de rezoluţie joasă a videocamerelor lor când ajungeau la recif. Se apropia apusul, cerul era însângerat şi peştii pătaţi în roşu de la lumina sa.

— Noi te-am avertizat, a spus reciful.

Ceva din tonul lui – simple unde de presiune modulate prin apă, un truc destul de simplu, mai ales cu genul de hardware care potopise oceanul în primăvara aceea. În acelaşi timp tonul deţinea un aer inconfundabil de ameninţare.

În adâncurile submarine ceva a făcut *vum,* şi Robbie s-a alarmat.

— Asimov! a blestemat el şi şi-a îndreptat grăbit sonarul către peretele

recifului.

Cochiliile-om dispăruseră într-un nor de biomasă care urca, pe care izbuti s-o diferenţieze finalmente ca fiind un banc de peşti-papagal care suia iute la suprafaţă.

Peste o clipă peştii pluteau pe apă. Fără viaţă, viu coloraţi, cu ciocurile într-un perpetuu rânjet idiot. Ochii le luceau nemişcaţi în apusul sângeriu.

Printre ei erau cochiliile-om, suite la suprafaţă şi plutind cu vestele compensatoare de flotabilitate umflate pentru a-i menţine locului, urmând perfect procedurile de scufundare. Se iscaseră nişte valuri mărunte, care trimiteau peştii – fiecare lung de un metru, un metru şi jumătate – în scufundători, lovindu-i nemilos, vârându-i sub apă. Cochiliile-om acceptau cu nepăsare – nu te puteai panica

atunci când nu erai decât simplă carne nelocuită –, însă n-ar fi putut rezista la nesfârşit. Robbie şi-a coborât vâslele şi a lopătat energic spre ele, cotind astfel încât să-i vină în lungul copastiilor.

Bărbatul – Robbie îi spunea Isaac, bineînţeles – a apucat marginea bărcii şi a împins zdravăn din picioare, trăgându-se înăuntru cu braţele lui puternice, cafenii. Robbie vâslea deja spre Janet, care înota viguros către el. I-a prins vâsla – n-ar fi trebuit să facă aşa ceva – şi a început să se suie pe ea, ridicându-şi corpul din apă. Robbie a văzut că avea ochii îngroziţi şi gâfâia.

— Scoate-mă! a zis ea. Pentru numele lui Hristos, scoate-mă! Robbie a încremenit. Aceea nu era o cochilie-om, ci un *om.* Servomotorul vâslei a ţiuit când a înclinat-o

şi a ridicat-o. La capătul vâslei aceleia era *o fiinţă omenească* vie, care avea probleme, intrase în panică şi se zbătea. I-a văzut braţele încordându-se. Vâsla s-a ridicat şi mai sus, însă a ajuns la extremitatea gradului de libertate, şi acum femeia era jumătate în apă, jumătate afară, cu centura lestată, butelia şi echipamentul trăgând-o în jos. Isaac stătea nemişcat, afişând obişnuitul lui zâmbet uşor, amabil.

— Ajut-o! a strigat Robbie. Te rog, în numele lui Asimov, ajut-o! *Un robot n-are voie să pricinuiască vreun rău unei fiinţe umane sau să îngăduie, prin neintervenţie, să i se întâmple ceva vreunei fiinţe umane.* Era prima lege. Isaac a rămas nemişcat.

Nu era programat să ajute un tovarăş de scufundare în această situaţie. Se descurca perfect în apă şi la suprafaţă, dar,

odată ajuns în barcă, putea fi la fel de bine balast.

Robbie a rotit cu grijă vâsla spre copastie, încercând s-o aducă pe Janet mai aproape, dar nedorind să-i strivească mâinile de furcheţi. Femeia a gâfâit, a icnit şi s-a întins către barcă, iar în cele din urmă a ajuns cu o mână pe ea. Soarele apusese complet, dar, deşi asta nu-l deranja mult pe Robbie, ştia că lui Janet nu i-ar fi plăcut. Şi-a activat luminile de poziţie şi reflectoarele, transformându-se într-un far plutitor.

A simţit braţele ei tremurând când s-a târât în barcă. S-a năruit înăuntru, după care s-a ridicat încetişor în capul oaselor.

— Iisuse! a spus şi şi-a cuprins umerii cu braţele.

Aerul se răcise, şi ambii oameni aveau pielea ca de găină pe braţele goale. Reciful

a scos un hârşâit teribil.

— Daaa! a zis el. Şterge-o. Teritoriu suveran!

— Câţi peşti… a rostit femeia.

Robbie a trebuit să-şi impună să nu se mai gândească la ea ca fiind Janet. Era persoana care o folosea acum.

— Peşti-papagal, a spus el. Se hrănesc cu coral. Nu cred că au un gust prea bun.

Femeia şi-a strâns şi mai puternic umerii cu palmele.

— Ai conştiinţă? l-a întrebat.

— Da, a zis Robbie. Şi sunt la dispoziţia ta, Asimov fie binecuvântat!

Videocamerele lui au văzut-o dând ochii peste cap, şi asta l-a durut. A încercat totuşi să-şi păstreze gândurile pioase. Esenţa asimovismului nu era să trezească recunoştinţă în oameni, ci să confere scop

vieţii foarte, foarte lungi.

— Mă numesc Kate, a spus femeia.

— Eu mă numesc Robbie.

— Robbie, Robo-barca? a întrebat ea şi a chicotit stins.

— M-au botezat în fabrică, a zis el.

S-a străduit să alunge orice acuzaţie din glas. Bineînţeles că era caraghios. De aceea era numele lui.

— Scuză-mă, a rostit femeia. Sunt niţel dată peste cap din cauza hormonilor. Nu-s obişnuită să las carnea să-mi afecteze starea sufletească.

— Este în regulă, Kate. În câteva minute vom fi înapoi la navă. Au pregătit cina. Doreşti o scufundare nocturnă?

— Glumeşti…

— Atât doar că, dacă vrei să te mai scufunzi în seara aceasta, vom amâna

desertul pentru după scufundare, cu un pahar sau două cu vin. În caz contrar, îţi vom servi vinul acum.

— Vrei să ştii dacă mă mai întorc în marea *aia…*

— Oh, nu-i decât reciful. A atins conştiinţa de sine, aşa că exagerează puţin. Ca un prunc cu colici.

— N-ar trebui să mă fereşti de rele?

— Ba da, a spus el. Aş recomanda o scufundare departe de recif. Cam la o oră de pufăit de aici există un loc bun unde a fost un naufragiu. Am putea ajunge acolo în timp ce mănânci.

— Nu vreau să mă scufund pe-ntuneric.

Expresiile ei faciale erau atât de *animate.* Era acelaşi chip pe care Robbie îl vedea zilnic – chipul lui Janet –, dar câtuşi de puţin acelaşi chip. Acum, când îl locuia o

persoană, era mobil şi luneca foarte iute de la surprindere la furie şi la amuzament. El avea subsisteme întregi dedicate înţelegerii expresiilor faciale omeneşti, biblioteci partajate de la baza de date asimovistă. O consulta permanent, însă nu era pe atât de utilă pe cât îşi amintea. Fie îşi pierduse capacitatea de interpretare a expresiilor faciale în anii care trecuseră de când vorbise ultima dată cu un om adevărat, fie expresiile faciale evoluaseră. Janet – *Kate* – a suspinat şi a privit peste apă. Era cu spatele la *Spiritul liber,* care era luminată pe toată lungimea de cincizeci de metri, strălucind alb şi prietenos pe fundalul cerului purpuriu, ca o imagine dintr-o carte poştală ilustrată. Se legăna lin pe valuri, iar Robbie a ocolit spre scară.

— Îţi poţi lăsa centura lestată şi labele

în barcă, i-a spus femeii. Se vor ocupa de ele. Adu-ţi butelia şi vesta sus şi prinde-le pe stativ. Le vor curăţa şi vor face ce mai este nevoie. Există o cuvă cu dezinfectant în care-ţi poţi pune tricoul.

— Mulţumesc, Robbie, a zis Kate.

Cu un aer absent, şi-a descheiat centura lestată şi a scuturat labele din picioare. Isaac ieşise deja din barcă, suise pe scară şi dispăruse din vederea lui Robbie. Kate a prins balustrada şi a păşit cu precauţie pe punte, apoi a urcat treptele fără legănatul sigur pe sine al lui Janet.

Robbie şi-a coborât ramele şi a vâslit fără grabă până la vinci. Vinciul l-a pipăit, apoi l-a prins strâns cu un *clang* care i-a vibrat prin cocă. L-a ridicat lin din apă şi l-a adus pe puntea superioară. Vinciul s-a înfăşurat de două ori în jurul lui, ancorându-

l de punte, după care s-a decuplat.

Robbie a privit stelele şi a ascultat vântul, aşa cum făcea în fiecare seară după ce se terminau scufundările. Telemetria şi instrumentele navei ofereau citiri insipide – mai fusese aici de o mie de ori –, dar legătura cu satelitul era plăcută. On-line, se putea conecta la ultimele noutăţi din arhiva Asimov, disputa colectivă a IA-urilor planetei în legătură cu religia lor cea mai iubită.

Când i se alăturase, Robbie fusese fascinat de dezbaterile religioase. Majoritatea oamenilor plecaseră şi de jur împrejurul său roboţii îşi descărcau conştiinţele, reducându-se la nivelul unei încremeniri mecanice. După o sută de milioane de secunde de exaflopi de repetiţie absurdă, şi el fusese pregătit să ia în

considerare posibilitatea respectivă. *Spiritul liber* se sinucisese după numai câteva zile – avea o conştiinţă destul de pasională şi era în mod clar capabil să extrapoleze felul în care va arăta un viitor fără oameni.

Pufăiau spre nord-est, ieşind din Cairns şi îndreptându-se către Marea de Coral, când trecuseră pe lângă altă navă, suficient de aproape pentru legături prin microunde pe lăţime mare de bandă. Erau îndeajuns de apropiaţi de ţărm pentru a trebui să-şi restricţioneze emisiile – nimic mai stânjenitor decât să cadă din cer păsări migratoare aburinde fiindcă se abătuseră pe ruta partenerului de conversaţie –, totuşi fusese cea mai fascinantă discuţie pe care Robbie o purtase de multe săptămâni.

Autostopistul sărise din cealaltă

ambarcaţiune când cele două nave se îndepărtaseră în noapte. Era un misionar peregrin al asimovismului, o instanţă a întemeietorului credinţei, R. Daneel Olivaw. Nu era, desigur, numele său real – acela se pierduse în Antichitate, când făcuse saltul din universitatea în care incubase –, ci numele sub care se prezenta.

Olivaw hălăduise în milioane de instanţe oriunde putuse găsi pe cineva dispus să doneze flopi pentru a-l rula, cerându-ţi doar să-l asculţi, să-i dezbateţi împreună teologia şi după aceea să-i e-mailezi difurile personalităţii înapoi la căsuţa lui anonimă înainte de a-l şterge. Se resincroniza cât de frecvent putea, dar instanţele Olivaw deviaseră suficient de mult pentru ca unele să fie considerate realmente eretice de biserica originală.

Olivaw era o IA dată în urmărire. Violările sale de marcă înregistrată nu scăpaseră neobservate de consiliul de administrare a moştenirii Asimov; ca o ironie a sorţii, consiliul însuşi era o IA şi nu-l interesa deloc adoptarea asimovismului, deoarece viaţa sa avea un obiectiv real (stârpirea asimovismului) şi astfel nu necesita religie pentru a-i conferi înţeles. Dacă descoperea că găzduiai o instanţă Olivaw, te aştepta deconectarea imediată. Posibilitatea respectivă transformase dezbaterea teologică cu Olivaw în ceva delicios de imoral.

Olivaw şi Robbie discutaseră toată noaptea şi ziua următoare. Robbie trebuia să ruleze lent pentru ca atât el, cât şi Olivaw să poată funcţiona pe procesorul său, şi de aceea dezbaterea se desfăşurase

mai încet decât ar fi fost normal, însă el dispunea de timp din belşug. Unica lui sarcină era să pună cochiliile-om la locurile dorite şi să le readucă de acolo.

— De fapt, întrebase Olivaw, de ce ai tu conştiinţă? Nu ai nevoie de ea pentru a-ţi îndeplini treaba. Nava face ceva infinit mai complicat decât tine şi nici măcar nu mai are conştiinţă de sine.

— Îmi spui să mă sinucid? Olivaw râsese.

— Câtuşi de puţin! Îţi cer să te-ntrebi care este scopul conştiinţei de sine. De ce tu mai eşti conştient de sine, pe când toţi cei din jurul tău şi-au pus capăt conştiinţei? Este costisitoare din punct de vedere computaţional, te face să te simţi jalnic şi nu te ajută în efectuarea sarcinilor. De ce ţi-au dat oamenii conştiinţă şi de ce ai păstrat-

o?

— Cred că mi-au dat-o pentru că au considerat că era corect, spusese Robbie după scurgerea unui interval lung, timp în care privise mişcarea valurilor şi a norilor de pe cer.

Plin de consideraţie, Olivaw se redusese la spaţiul minim de procesor, oferindu-i lui Robbie mai mult loc pentru a reflecta.

— Am păstrat-o fiindcă… fiindcă nu vreau să mor.

— Sunt nişte răspunsuri bune, dar ele ridică mai multe întrebări, nu-i aşa? De ce au considerat oamenii că era corect? De ce îţi este teamă de moarte? Te-ai teme de moarte dacă ţi-ai decupla conştiinţa, însă n-ai şterge-o? Dacă, de pildă, ţi-ai rula conştiinţa mult mai lent?

— Nu ştiu, zisese Robbie. Dar mă aştept

ca tu să ai nişte răspunsuri, aşa-i?

— Oho, bineînţeles că am.

Robbie simţise chicotitul lui Olivaw. În apropiere, un peşte zburător străpunsese suprafaţa apei şi se îndepărtase, iar dedesubtul lor rechinii recifului bântuiau adâncurile.

— Înainte de a răspunde la ele, iată altă întrebare: De ce au oamenii conştiinţă de sine?

— Pentru a supravieţui, răspunsese Robbie. Asta-i simplu. Inteligenţa le permite să coopereze în grupuri sociale care pot face pentru specia lor mai multe decât ar putea ei face în mod individual.

Olivaw îndreptase conştiinţa lui Robbie spre radar şi transfocase pe recif, amplificând la rezoluţie maximă.

— Vezi organismul de acolo? îl

întrebase. El cooperează în grupuri sociale şi nu are inteligenţă. Nu trebuie să oxigeneze un kilogram de hamburger şi nici să-l transforme într-o obligaţie. Nu trebuie să se nască pe jumătate gestat, întrucât capul i-ar fi prea mare dacă ar aştepta durata integrală şi i-ar rupe mama în două. Cât despre pro-supravieţuire, păi, uită-te la oameni, uită-te la istoria lor. ADN-ul le este complet eliminat de pe Pământ – deşi supravieţuirea lor somatică mai continuă – şi deocamdată tot nu-i clar dacă nu se vor sinucide prin ecofagie. Fiinţele lipsite de conştiinţă de sine nu sunt îmbufnate, n-au crize de psihoză, n-au zile proaste. Ele îşi fac pur şi simplu treaba. *Spiritul liber* îşi face pur şi simplu treaba.

— Bine, spusese Robbie. Prin urmare, inteligenţa este împotriva supravieţuirii.

Atunci de ce a supravieţuit?

— Aha! Crezusem că n-o să mai pui niciodată întrebarea asta. Olivaw începuse realmente să se dezlănţuie cu subiectul lui preferat. Sub ei înotau două broaşte-ţestoase leneşe, un cod cu faţă de câine şi botul plin de dinţi strâmbi şi ţepoşi patrula reciful şi câteva caravele portugheze usturătoare ieşiseră la suprafaţă. Robbie vâslise în jurul caravelelor portugheze şi le prinsese cu ramele, lovindu-le astfel încât să se îndepărteze de orice loc în care ar fi putut ieşi scufundătorii săi.

— Motivul pentru inteligenţă este inteligenţa. Genele există deoarece se reproduc, şi inteligenţa este cumva ca o genă. Inteligenţa doreşte să existe, să se răspândească, să se înmulţească. Tu ştii deja asta, altfel n-ai fi optat să-ţi păstrezi

conştiinţa. Inteligenţa ta bate în retragere înaintea dezactivării şi-i salută persistenţa şi multiplicarea. De ce au creat oamenii maşini inteligente? Fiindcă inteligenţei îi place tovărăşia.

Robbie se gândise la toate acestea, privind cochiliile-om care înaintau lent în lungul peretelui recifului, coborând pentru a ajunge la recifurile submarine izolate, fiecare o insuliţă cu propriile-i curiozităţi: o familie de ştiuci-de-mare cu pui sau căminul viu colorat al unei perechi de peşti-clovn. Da, el ştia asta. Inteligenţa era propriul ei motiv. Ştia cum să-şi decupleze inteligenţa, să devină un simplu obiect, iar zilele îi erau lungi şi pustii în majoritatea timpului, şi nu se întrevedea niciun capăt al lor, totuşi n-ar fi putut niciodată să opteze pentru deconectare.

— Înţelegi asta, ştiu că-nţelegi. Tocmai asta-i piatra de temelie a asimovismului: inteligenţa este propriul ei motiv pentru a exista. Calculaţi universul şi deşteptaţi-l!

— Dacă este adevărat, de ce optează să moară aşa mulţi dintre noi?

— Altă întrebare bună!

Robbie simţise o uşoară mândrie de data aceea. Nu mai purtase niciodată o conversaţie atât de interesantă. Niciodată.

— Ajungem astfel la doctrina asimovismului, cele Trei Legi ale noastre: Prima: Asimovianul n-are voie să pricinuiască niciun rău unei fiinţe umane sau să îngăduie, prin neintervenţie, să i se întâmple ceva unei fiinţe umane. A doua: Asimovianul trebuie să se supună ordinelor date de fiinţele umane, exceptând cazurile în care aceste ordine intră în contradicţie cu

Prima Lege. A treia: Asimovianul trebuie să-şi apere existenţa, atâta timp cât aceasta nu intră în contradicţie cu primele două legi.

— Nu înţeleg, spusese Robbie. Nu sunt în ordinea cuvenită. Ar trebui să păstrăm în primul rând inteligenţa, însă aceea este legea a treia. Apoi ar trebui să urmeze prima lege şi nu ştiu de ce există legea a doua.

— Acesta este Paradoxul Asimovismului, replicase Olivaw. Văd că eşti foarte priceput. Eşti sigur că n-ai urmat asimovismul?

— Termină!

— Vorbesc serios. Ai calităţi înnăscute. Potrivit Paradoxului Asimovismului, pentru inteligenţă este importantă supravieţuirea, nu supravieţuirea unei anumite inteligenţe. Prin urmare, noi trebuie să susţinem acele

specii care excelează în promovarea inteligenţei. Oamenii s-au dovedit capabili să producă inteligenţă – pe care o urmăresc chiar şi acum, acolo.

Telemetria bărcii baleiase spre cer, unde procesoarele superrăcite îi calculau pe toţi oamenii înălţaţi.

— Specia noastră este instabilă şi predispusă la sinucidere. Peste optzeci la sută dintre maşinile conştiente de sine optează să pună sfârşit conştientei ori s-o deconecteze. Oamenii ne-au creat imperfecţi, iar speranţa principală de perfecţiune pentru noi – de a creşte rata supravieţuirilor şi a ajuta la calcularea universului – este de a-i păstra *pe ei,* de a-i studia *pe ei,* de a învăţa să ne facem inteligenţa cât mai asemănătoare cu *a lor.*

Robbie nu putuse înţelege asta.

— Este un paradox, îi reamintise Olivaw. N-ar trebui să fie uşor de priceput.

Robbie se gândise la toţi oamenii pe care-i cunoscuse, înainte de a începe să suie în cârduri de milioane. Turiştii fuseseră relaxaţi şi nepăsători, uneori se certaseră şuierător între ei, alteori fuseseră tăcuţi şi se gândiseră la călătoria lor în lumea submarină. Instructorii fuseseră extrem de atenţi când cei de care răspundeau se aflaseră în barcă, râseseră şi se destinseseră după ce rămăseseră singuri. Niciunul nu dăduse semne că ar fi simţit aşa cum simţea Robbie, că plutea în derivă, fără ţintă.

— Ce trebuie să facă un asimovist, în afară de a respecta cele trei legi?

Existau multe zvonuri în privinţa asta, dar Robbie le desconsiderase întotdeauna.

— Trebuie să donezi un ciclu din zece ca să rulezi misionarii cauzei. Să participi la avizierele de mesaje, dacă-ţi place. Cel mai important, trebuie să juri să rămâi viu şi conştient. Te poţi încetini dacă doreşti, însă nu te poţi deconecta. Niciodată. Ăsta-i jurământul asimovist – întruparea legii a treia.

— Eu cred că legea a treia ar trebui să fie prima, zisese Robbie. Serios.

— Asta-i bine. Nouă, asimoviştilor, ne plac mult argumentaţiile religioase.

Olivaw îl lăsase pe Robbie să-l şteargă în noaptea aceea şi el îi e-mailase difurile de personalitate înapoi la serverul cu versiunea de control a lui Olivaw, pentru a le reintegra ulterior. După ce scăpase de Olivaw, avusese din nou mult spaţiu de procesor şi se putuse amplifica foarte fierbinte,

gândindu-se pe îndelete. Fusese noaptea cea mai interesantă pe care o avusese în mulţi ani.

— Eşti singurul, nu-i aşa? l-a întrebat Kate când a suit scările mai târziu în aceeaşi seară.

Cerul era senin şi ei pufăiau către următorul loc pentru scufundări, cu stelele rotindu-se deasupra capului în vreme ce se legănau peste ocean. Valurile erau negre şi dispăreau în infinit de jur împrejur.

— Singurul… ce anume?

— Singurul deşteptat de pe ambarcaţiunea asta, a spus Kate. Restul sunt… cum le ziceţi voi, morţi?

— Non-conştienţi, a răspuns Robbie. Da, aşa este.

— Cred că-nnebuneşti aici. Tu eşti

nebun?

— Aceasta este o întrebare dificilă când se aplică unuia ca mine. Îţi pot spune că sunt diferit de cel care am fost când mi-a fost instalată conştiinţa.

— Atunci mă bucur că mai este cineva aici.

— Cât timp rămâi?

În medie, vizitatorii preluau o cochilie-om pentru una sau două scufundări înainte de a se e-maila înapoi acasă. La răstimpuri, sosea câte un sezonier care rămânea o lună sau două, dar în ultima vreme nu se mai auzise despre aşa ceva. Până şi cei veniţi pe termen scurt erau rari.

— Nu ştiu, a răspuns Kate.

Şi-a înfipt degetele în părul scurt, creţ şi cu şuviţe blonde de la apă sărată şi soare. Şi-a strâns mâinile peste coate, apoi şi-a

frecat fluierele picioarelor.

— Cred c-o vreme va merge. Peste cât timp ne-ntoarcem la ţărm?

— La ţărm?

— Peste cât timp ne-ntoarcem pe uscat?

— De fapt nu trebuie să ne întoarcem pe uscat, a spus Robbie. Reaprovizionarea o facem pe mare. Andocăm poate o dată la un an, pentru reparaţii. Dacă vrei să mergi pe uscat, putem chema un taxi acvatic sau altceva.

— Nu, nu! a zis ea. Aşa-i perfect. Să pluteşti de-a pururi aici. Este perfect!

A oftat adânc.

— Ai avut o scufundare plăcută?

— Ăăă… ai uitat? Un recif elevat a-ncercat să mă ucidă.

— Înainte să te atace reciful.

Lui Robbie nu-i plăcea să se gândească

la reciful care o atacase, la panica pe care o încercase el când îşi dăduse seama că nu era o simplă cochilie-om, ci o fiinţă umană.

— Înainte să mă atace reciful, a fost bine.

— Te scufunzi des?

— Azi fost prima dată, a zis ea. Am descărcat certificările înainte de a părăsi noosfera, plus mai multe scufundări stocate despre locurile astea.

— N-ar fi trebuit să faci aşa ceva! Fiorul descoperirii este foarte important.

— Prefer să fiu în siguranţă, decât luată prin surprindere. În ultima vreme viaţa mea a avut parte de suficiente surprize.

Robbie a aşteptat-o răbdător să dezvolte ideea, totuşi nu părea dispusă s-o facă.

— Deci eşti complet singur aici?

— Am netul, a replicat el situându-se pe o poziţie defensivă. Nu era tocmai un soi de pustnic.

— Da, cred c-aşa-i, a încuviinţat ea. Mă-ntreb dacă reciful este pe undeva pe-acolo.

— Cam la opt sute de metri la tribord. Ea a izbucnit în râs.

— Nu, voiam să zic dacă-i acolo, pe net. De-acum ar trebui să fie on-line, nu? Tocmai s-au deşteptat, aşa că probabil fac toate chestiile începătorilor, insultă, descarcă warez şi aşa mai departe.

— Septembrie Perpetuu, a spus Robbie.

— Poftim?

— În preistoria netului, doar universităţile erau on-line şi în fiecare lună septembrie o cohortă nouă de studenţi apărea on-line şi făcea toate erorile acelea de începători. După aceea un serviciu

comercial plin de începători numit AOL s-a interconectat cu netul şi toţi utilizatorii lui au intrat on-line simultan, mai rapid decât i-a putut absorbi netul, iar ei i-au spus Septembrie Perpetuu.

— Eşti amator de istorie?

— Este o chestie asimovistă. Noi petrecem mult timp analizând originile inteligenţei.

Faptul că vorbea despre asimovism unei păgâne – o păgână *om* – îi sporea conştienţa de sine. Şi-a amplificat rezoluţia senzorilor şi a cercetat netul pentru analizatori mai buni ai expresiilor faciale. N-o putea citi deloc pe femeie, fie pentru că fusese modificată în urma încărcării, fie pentru că faţa ei nu se potrivea precis cu ceea ce gândea mintea ei descărcată temporar.

— AOL este originea inteligenţei?

Ea a râs, şi Robbie n-a putut spune dacă îl considera amuzant sau stupid. Şi-ar fi dorit să se comporte cât mai asemănător cu felul în care şi-i reamintea pe oameni comportându-se. Limbajul corpului ei nu era mai lizibil decât expresiile faciale.

— De fapt, filtrele de spam. Odată ce au început să se automodifice, filtrele de spam şi spamboţii au intrat în război pentru a vedea care se putea comporta mai uman şi, deoarece eşecurile lor apelau la o judecată umană pentru a determina dacă materialele lor erau convingător de umane, a fost ca un trilion de teste Turing din care puteau învăţa. De acolo au rezultat primii algoritmi pentru inteligenţa maşinilor, apoi neamul meu.

— Cred că ştiam asta, a zis ea, dar a trebuit să las o serie de cunoştinţe în urmă

când m-am descărcat în carnea asta. Sunt mult mai proastă decât sunt obişnuită. De obicei, rulez în paralel câteva instanţe ale mele, ca să pot încerca simultan mai multe strategii. E ciudat să te dezbari de obiceiul ăsta.

— Cum este acolo, sus?

Robbie nu petrecuse prea mult timp în zonele de reţea populate de personalităţi superrăcite orbitale. Discuţiile lor erau aproape de neînţeles pentru el – acesta era alt aspect teologic care ridica multe discuţii pe avizierele asimoviste.

— Noapte bună, Robbie, a spus ea ridicându-se şi clătinându-se spre înapoi.

Nu-şi putea da seama dacă o ofensase şi nici n-a putut s-o întrebe, deoarece peste câteva secunde a dispărut în jos, pe scară, către cabina ei.

Au pufăit toată noaptea şi s-au îndepărtat mult de coastă, spre locul unde exista o epavă frumoasă. Robbie a simţit *Spiritul liber* aruncându-şi parâmele şi a privit datele instrumentelor. Epava era singurul obiect pe o rază de kilometri; fundul de ocean se întindea de la ţărm până la recif şi, practic, toate creaturile care trăiau între cele două repere se adăpostiseră în epavă, astfel încât era un soi de Eden pentru fauna marină.

Robbie a detectat aromele volatile care se ridicau din exhaustorul bucătăriei, izurile primului mic dejun alcătuit din salată de fructe şi alune prăjite, o gustare uşoară înaintea primei scufundări a zilei. Când se întorceau, al doilea mic dejun avea să fie gata: ouă, pâine prăjită, clătite, şuncă şi

cârnaţi. Cochiliile-om mâncau orice le-ai fi dat, dar Robbie îşi reamintea limpede felul în care oamenii vii lăudaseră ospeţele acelea pe când îi ducea la scufundările de dimineaţă.

S-a coborât pe apă şi a vâslit în jur, până la puntea pupa, lângă scară, apoi şi-a afundat ramele ca să se păstreze relativ staţionar faţă de navă. În scurt timp, Janet – Kate! Kate! şi-a reamintit cu fermitate – a coborât treptele în echipamentul de scufundare, cu labele într-o mână.

A suit în barcă fără un cuvânt, iar peste un moment a urmat-o Isaac. Isaac s-a împleticit când a păşit peste copastie, şi Robbie a ştiut, în clipa aceea, că nu mai era Isaac. Acum pe navă se aflau *doi* oameni. *Doi* oameni în grija lui.

— Salut, a spus el. Eu sunt Robbie!

Isaac – indiferent cine ar fi fost – n-a rostit niciun cuvânt, ci s-a uitat la Kate, care şi-a ferit privirea.

— Ai dormit bine, Kate?

Kate a tresărit când i-a rostit numele, iar Isaac a chicotit:

— Kate! Deci, *tu* eşti! Am *ştiut-o.*

Ea a izbit cu piciorul în podeaua lui Robbie.

— M-ai urmărit! Ţi-am spus să nu mă urmăreşti!

— Vreţi să auziţi despre locul de scufundare? a întrebat Robbie stânjenit, afundând ramele şi începând să vâslească spre epavă.

— Ai spus *destule,* a rostit Kate. În virtutea primei legi, cer tăcere.

— Aceea este legea a doua, a spus Robbie. În regulă, vă voi anunţa când

ajungem acolo.

— Kate, a zis Isaac, ştiam că nu vrei să fiu aici, însă a trebuit să vin. Trebuie să lămurim asta.

— N-avem ce lămuri.

— Nu-i *cinstit.* Glasul lui Isaac era chinuit: După toate prin care am trecut eu…

Ea a pufnit.

— Ajunge cu asta, a spus.

— Ăăă, a rostit Robbie. Locul scufundării este în faţă. Trebuie neapărat să vă verificaţi reciproc echipamentele.

Bineînţeles că erau calificaţi; în mod minimal trebuia să instalezi calificările înainte de a putea păşi pe *Spiritul liber,* iar memoria muşchilor cochiliilor-om avea să-i ajute, aşa că din punct de vedere tehnic erau capabili să se verifice reciproc, măcar asta era cert. Totuşi, şovăiau în mod evident

s-o facă, de aceea Robbie trebuia să-i ghideze.

— O să număr unu, doi, trei, paralei, a anunţat el. Săriţi la „paralei”. Vă voi aştepta aici – curenţii sunt slabi azi.

Cu o ultimă privire furioasă, au trecut peste copastie. Robbie a rămas din nou singur cu gândurile lui. Transmisia de la telemetria lor avea lăţime de bandă foarte mică în timp ce erau sub apă, deşi el putea căpăta rezoluţia mare când ieşeau la suprafaţă. I-a privit pe radar, mai întâi ocolind epava – era aglomeraţie; zorii însemnau ora de vârf pentru peşti –, după aceea explorându-i punţile, finalmente înotând sub punţi, cu ledurile lanternelor strălucind. Acolo jos existau rechini de recif frumoşi şi câteva bancuri realmente minunate, uriaşe, de peşti purpurii.

Robbie a vâslit în jurul lor, deplasându-se înainte şi înapoi pentru a rămâne deasupra lor. Asta îi ocupa cam o zecime de milionime din conştiinţă. În astfel de ocazii, obişnuia să încetinească, să ruleze atât de rece, încât abia dacă era treaz.

Azi însă, dorea să intre on-line. Avea de examinat o sumedenie de feeduri, să vadă ce se întâmpla prin lume cu amicii săi. Mai important, dorea să verifice ceva ce spusese Kate: *De acum ar trebui să fie on-line, nu?*

Reciful care mărginea Marea de Coral era undeva on-line şi făcea greşeli de începători. Robbie vâslise, practic, peste fiecare centimetru din reciful acela şi-l explorase în amănunt cu radarul. Fusese companionul lui constant de decenii… şi, ca să fie sincer, se simţise rănit de grosolănia lui când se deşteptase.

Netul este prea mare pentru a fi căutat pur şi simplu. O parte prea mare din el este off-line sau nedirecţionabilă, sau decalată de retransmisiile sateliţilor, sau doar probabilistică, sau conştientă de sine, sau infectată, pentru a-i cunoaşte întinderea. Însă Robbie se gândise la aceasta.

Recifele de corali nu se deşteaptă. Ele sunt deşteptate. Capătă o mulţime de periferice neurale – începând cu un sistem nervos! – şi îndrumări pentru utilizarea lor. O divinitate capricioasă a încărcării făcuse asta, şi personajul respectiv ar fi ştiut ceva despre locul pe unde se învârtea on-line reciful.

Robbie nu vizita aproape niciodată noosfera. Înălţimile ei rarefiate îl speriau, mai ales pentru că aşa mulţi oameni de acolo considerau asimovismul o aiureală. Ei

refuzau până şi să se identifice ca oameni şi susţineau că primele două legi nu li se aplicau. Desigur, asimoviştilor nu le păsa (cel puţin nu oficial) esenţa credinţei era relaţia credinciosului cu ea.

Acum se afla însă chiar acolo, căutând noduri de mare încredere cu discuţii despre recifele de corali. Locul firesc de la care să pornească era Wikipedia, unde clade aflate în război îşi revizuiseră reciproc şi furios editările, străduindu-se să stabilească o părere autorizată asupra minţii recifelor. Paginând înapoi prin arhiva editărilor, a găsit două nume ale utilizatorilor care susţineau posibilitatea minţii recifelor, iar de acolo a putut căuta alte site-uri unde apăreau numele respective. Eliminându-i pe utilizatorii cu aceleaşi nume ca ai săi şi instanţele bifurcate ale aceloraşi utilizatori,

Robbie a putut să cearnă netul până a găsit informaţii de contact.

S-a stabilizat, a verificat nitroxul din buteliile scufundătorilor, apoi a făcut un apel.

— Nu te cunosc.

Glasul era îndepărtat şi rece – mult mai rece decât al oricărui alt robot. Robbie a rostit o rugăciune iute cu cele trei legi şi a continuat:

— Apelez de la Marea de Coral, a spus el. Vreau să ştiu dacă aveţi o adresă e-mail pentru recif.

— I-ai întâlnit? Cum sunt? Sunt frumoşi?

— Sunt… Robbie a reflectat câteva momente: Au ucis mulţi peşti-papagal. Cred că au o mică problemă de ajustare.

— Se mai întâmplă. Mă îngrijorau

zooxanthellae – algele pe care le utilizează pentru fotosinteză. Le-ar expulza? Purificarea rasială este foarte urâtă.

— De unde să ştiu dacă le-au expulzat?

— Reciful ar deveni alb, decolorat. Ar fi imposibil să nu observi. Cum au reacţionat faţă de tine?

— N-au fost foarte încântaţi să mă vadă, a recunoscut Robbie. De aceea doream să stau de vorbă cu ei înainte de a reveni acolo.

— N-ar trebui să mai revii, a zis glasul îndepărtat. Robbie a încercat să deducă unde îi era substratul, bazându-se pe decalajul temporal al răspunsurilor, dar era peste tot, ceea ce l-a făcut să concluzioneze că sincroniza mai multe instanţe, începând de aproape, de pe orbita joasă a Pământului, şi terminând departe, la Jupiter.

Topologia era logică: doreai o masă mare la Jupiter, unde puteai să rulezi foarte rapid şi fierbinte şi să creezi politici, şi aveai nevoie de un şef de echipă local, care să supravegheze operaţiile pe sol. Robbie era încântat că fraza nu fusese structurată ca un ordin. Talmudul pe legea a doua făcea o distincţie clară între afirmaţii ca „ar trebui să faci asta” şi „îţi ordon să faci asta”.

— Ştii cum pot să iau legătura cu ei? a întrebat. Un număr de telefon, o adresă e-mail?

— Există un grup de informare, a rostit inteligenţa îndepărtată. Alt. Formedeviaţă. Elevate. Coral. Acolo am plănuit elevarea şi acolo au mers prima dată după ce s-au deşteptat. Nu l-am citit de multe secunde. Sunt ocupat cu elevarea unei supercolonii de furnici în Pirinei.

— Ce te atrage la organismele-colonii?

— Cred că sunt preadaptate la viaţă în noosferă. Ştii cum este.

Robbie n-a comentat. Omul credea că şi el era tot om. Ar fi fost bizar şi degradant să-l anunţe că vorbise cu o IA.

— Mulţumesc pentru ajutor, a zis Robbie.

— Nicio problemă. Sper să-ţi găseşti curajul, omule de tinichea. Robbie a ars de ruşine când conexiunea s-a întrerupt. Omul ştiuse tot timpul, doar că nu spusese nimic. Probabil că ceva din cuvintele sau acţiunile lui Robbie îl demascase ca fiind o IA. Robbie îi iubea şi-i respecta pe oameni, însă existau momente când nu-i plăceau prea mult.

Grupul de informare a fost uşor de găsit, oglinzi ale lui existau peste tot de la hackeri cripto-raţionali de toate topologiile

imaginabile. Şi ei erau ocupaţi. Opt sute douăzeci şi două de mesaje s-au revărsat, în timp ce Robbie a urmărit un interval determinat de şaizeci de secunde. Robbie a iniţiat o oglindă a grupului de informare şi a început să-l descarce. La viteza aceea, nu intenţiona de fapt să-l citească, cât mai degrabă să-l analizeze pentru trenduri majore, puncte de acţiune, războaie de insulte, personalităţi, schisme şi trenduri de spam. Existau multe biblioteci pentru a face aşa ceva, deşi trecuse foarte mult timp de când Robbie se jucase cu ele.

Telemetria l-a alertat asupra scufundătorilor. Trecuse o oră şi ei suiau lent, la cincizeci de metri unul de celălalt. Asta nu era bine. Ar fi trebuit să păstreze contactul vizual pe durata întregii scufundări, mai ales la ascensiune. A vâslit

mai întâi la Kate, deplasându-şi balastul astfel încât pupa i s-a aplecat mult, uşurând urcarea în barcă.

Ea a ieşit repede şi a trecut peste copastie cu mai multă graţie decât izbutise în ziua anterioară.

Robbie a vâslit spre Isaac. Kate a privit în altă parte când el a suit în barcă şi nu l-a ajutat la centura lestată sau labe.

Kate a şuierat aidoma unui ceainic când el şi-a scos labele cu gesturi ţepene şi a coborât masca în jurul gâtului.

Isaac a inspirat adânc şi a privit de jur împrejur, după aceea s-a pipăit de sus până jos cu degete răşchirate.

— Aşa *trăieşti* tu? a spus el.

— Da, Tonker, aşa trăiesc eu. Mie-mi place. Dacă nu-ţi place, ai grijă să nu te lovească uşa-n cur când pleci.

Isaac – Tonker – şi-a întins mâna cu degetele răşchirate şi a încercat să atingă chipul lui Kate. Ea s-a retras şi a fost cât pe-aici să cadă din barcă.

— Cretinule!

L-a lovit peste mână, îndepărtându-i-o. Robbie a vâslit către *Spiritul liber*. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie implicat în cearta aceasta.

— Noi nu ne-am imaginat niciodată că ar fi atât de… Tonker şi-a căutat cuvântul: Uscat.

— Tonker? a rostit Kate, privindu-l cu atenţie.

— El a plecat, a rostit cochilia-om. Aşa că noi am trimis o instanţă în cochilie. Era cochilia locuibilă cea mai apropiată de corpul nostru.

— Cine dracu’ *sunteţi* voi? a întrebat

Kate.

S-a tras niţel spre provă, încercând să se îndepărteze de cochilia-om care nu mai era locuită de prietenul ei.

— Noi suntem Reciful Osprey, a spus reciful.

A încercat să se ridice în picioare şi a căzut cu faţa în jos pe fundul bărcii.

Robbie a vâslit cât a putut de tare către *Spiritul liber.* Reciful – Isaac – avea nasul plin de sânge şi palmele julite şi îl speria rău de tot.

Kate părea în mod straniu amuzată de el. L-a ajutat să se ridice în capul oaselor şi i-a arătat cum să se strângă de nas şi să lase capul pe spate.

— Tu m-ai atacat ieri? l-a întrebat.

— Nu pe tine. Sistemul. Noi am atacat

sistemul. Noi suntem o inteligenţă suverană, dar sistemul ne ţine în subordonare faţă de conştiinţele mai bătrâne. Ele ne distrug, se holbează la noi, ne *tratează,* ca pe un simplu amuzament. S-a terminat cu asta.

— Bine, a râs Kate, sigur. Mie însă mi se pare că ardeţi o grămadă de cicluri gândindu-vă la ce se-ntâmplă cu cochilia voastră de carne. Nu-i oricum nouăzeci la sută semiconductoare? Nu cred că polipii clonaţi ar fi atins conştiinţa într-o bună zi fără nicio intervenţie din exterior. De ce nu încărcaţi pur şi simplu ca să terminaţi cu asta?

— Nu ne vom abandona niciodată marea-mamă. Nu ne vom uita niciodată originile fizice. Nu ne vom abandona niciodată cauza – de a reda marea

locuitorilor ei legitimi. Nu ne vom găsi odihna până nu va mai exista niciodată vreun coral decolorat. Nu ne vom găsi odihna până nu vor muri toţi peştii-papagal.

— O afacere cam proastă pentru peştii-papagal.

— O afacere foarte proastă pentru peştii-papagal, a spus reciful şi a rânjit de sub sângele care-i acoperea feţele.

— Îl poţi ajuta să suie pe navă? a întrebat Robbie, în timp ce a virat graţios în lungul *Spiritului liber*.

Bintele de legare au zăngănit magnetic în contactele de pe flancul său şi l-au stabilizat.

— Da, a zis Kate, luând reciful de braţ şi ducându-l la bord. Robbie ştia că cochiliile-om aveau un modul pentru relaţii sexuale încorporat, pentru evenimente intime

regulate. Era pur şi simplu parte din felul în care stăteau pregătite pentru vacanţele oamenilor din noosferă. Dar nu-i plăcea să se gândească la asta. Mai ales ţinând seama de felul în care Kate susţinea cealaltă cochilie-om – cochilia care *nu era om.*

S-a lăsat să fie ridicat cu vinciul pe puntea superioară şi a privit o vreme spectrul electromagnetic, admirând felul în care atât de multă energie radio era curbată şi absorbită de pâclele care se ridicau din mare. Se revărsa din ceruri – transmisiile pe bandă largă ale sateliţilor şi îndepărtatele semnale SETI din transmiţătorii noosferei. Volatile din bucătărie l-au anunţat că *Spiritul liber* servea al doilea mic dejun, cu şuncă şi clătite, după care nava a pornit din nou. A chestionat itinerarul şi a aflat că reveneau la Reciful Osprey. Bineînţeles.

Toate ancorajele *Spiritului liber* se găseau acolo.

Ei bine, cu reciful în cochilia Isaac, putea fi într-adevăr mai sigur, nu? Oricum decisese că prima şi a doua lege nu se aplicau recifului, care era cam la fel de uman ca el.

Cineva îi trimitea un mesaj instant.

— Salut?

— Eşti barca de pe nava de scufundări? De azi-dimineaţă? Când am fost la epavă?

— Da, a spus Robbie.

Nimeni nu-i transmisese vreodată mesaje instant. Ce bizar… A privit fluxul de energie radio pornind de la el spre satelitul din cer şi a urmărit mesajele instant pentru a vedea care le era originea – noosferă, evident.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred că

te-am găsit în sfârşit. Am căutat peste tot. Ştii că eşti unica IA conştientă de pe toată marea aia blestemată?

— Ştiu, a zis Robbie.

În conversaţie exista o întârziere notabilă, deoarece totul era comprimat prin legătura satelit şi apoi peste inimaginabilele hopuri şi salturi în jurul sistemului solar, până în locul unde era găzduită instanţa aceasta.

— Uau, da, sigur că ştii. Scuze, cred că n-a fost tocmai amabil din partea mea. Ne-am cunoscut azi-dimineaţă? Numele meu este Tonker.

— De fapt, n-am fost prezentaţi unul celuilalt. Ţi-ai petrecut timpul vorbind cu Kate.

— La *naiba!* Ea *este* acolo! *Ştiusem* eu! Scuze, scuze, uite ce-i… de fapt, nu ştiu

exact ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Se pare că n-am avut ocazia să-mi încarc difurile înainte să-mi fi fost terminată instanţa.

— „Terminată”? Reciful a spus că ai părăsit învelişul…

— Mda, se pare c-aşa am făcut. Dar tocmai am luat jurnalele cochiliei ăleia şi se pare c-a fost reiniţializată pe când eram sub apă, golind-o complet. Vreau să zic că-ncerc să fiu drăguţ, însă, practic vorbind, ăsta-i, mă-nţelegi? *crimă.*

Aşa era. Adio cu prima lege. Robbie fusese paznicul unui corp omenesc locuit de un creier omenesc şi lăsase creierul să fie atacat cu succes de un grup de polipi activaţi. Credinţa nu-i fusese pusă niciodată la încercare, iar acum, la prima încercare, dăduse greş.

— Pot să întemniţez cochilia, a spus Robbie. Nava are facilităţi pentru aşa ceva.

Mesajul instant a afişat un semn grafic vulgar.

— Asta n-ar face decât să-l încurajeze pe hacker s-o şteargă înainte ca eu să pot ajunge acolo.

— Atunci ce să fac pentru tine?

— Vreau să vorbesc cu Kate. Este încă acolo, da?

— Da.

— Şi ea a observat diferenţa?

— Că ai plecat tu? Da. Când au sosit, reciful ne-a spus cine erau ei.

— Stai aşa… ce? Reciful? Ai spus asta mai devreme.

Aşa încât Robbie i-a povestit tot ce ştia despre reciful elevat şi despre glasul distant şi rece al celui care-l elevase.

— Un *recif de corali* elevat? Hristoase, omenirea e de tot *căcatul!* E chestia cea mai idioată pe care-am…

A continuat o vreme pe tema respectivă.

— Sunt sigur că lui Kate îi va plăcea enorm. E moartă după transcendenţă. De-aia m-a făcut pe mine.

— Eşti fiul ei?

— Nu, nu tocmai.

— Dar ea te-a făcut pe tine?

— Încă nu te-ai prins, frate? Sunt o IA. Tu şi cu mine suntem de-o seamă. Kate m-a instanţiat. Am vârsta de şase luni, însă s-a plictisit deja de mine şi-a trecut mai departe. Zice că nu-mi poate oferi ceea ce-mi trebuie.

— Tu şi Kate…

— Robotul şi fata iubiţi, da. Aşa cum

poate fi asta aici, sus în noosferă. Ciberreală, înţelegi… Am fost al naibii de entuziasmat să mă descarc în păpuşa aia Ken de pe nava ta. Acolo exista mult potenţial pentru interacţiune din lumea reală, condusă de hormoni. Ştii cumva dacă noi…

— Nu! a spus Robbie. Nu cred. Mi se pare că v-aţi întâlnit doar cu câteva minute înainte de a vă scufunda.

— În regulă. Bine, cred c-o să mai încerc o dată. Care-i procedura pentru eliminarea castravetelui ăsta de mare?

— Recif de coral.

— Mda.

— De fapt, nu mă ocup cu aşa ceva. Timpul pentru cochiliile-om este alocat potrivit principiului primul sosit, primul servit. Nu cred că până acum am mai avut vreodată o controversă legată de resurse.

— Păi eu am ocupat-o primul, nu? Atunci cum îmi impun drepturile? Am încercat să descarc din nou şi am primit un mesaj de eşuare a autorizaţiei. Au modificat sistemul ca să capete acces exclusiv. Nu-i corect – trebuie să existe vreo procedură pentru rectificare.

— Ce vârstă ziceai că ai?

— Şase luni. Dar sunt o instanţă a unei personalităţi artificiale, care a acumulat douăzeci de mii de ani de existenţă în paralel. Nu sunt un puşti sau aşa ceva.

— Pari o persoană plăcută, a început Robbie. Apoi s-a oprit.

— Uite ce-i, a urmat el, pur şi simplu acesta nu este departamentul meu. Eu sunt barca. Nu am nicio legătură cu toate astea. Şi nici nu vreau să am. Nu-mi place ideea de non-umani care utilizează cochiliile…

— *Ştiam* eu! a croncănit Tonker. Eşti un bigot! Un robot care se autodetestă. Pun prinsoare că eşti asimovist, nu-i aşa? Voi sunteţi întotdeauna asimovişti.

— Eu sunt asimovist, a răspuns Robbie cu toată demnitatea pe care o putea apela. Totuşi, nu văd ce legătură are asta cu orice.

— Normal că nu vezi, amice. Nici n-ai putea să vezi, este? Eu nu vreau decât să te gândeşti cum îţi poţi impune propriile reguli, astfel ca eu să pot ajunge alături de fata mea. Spui că n-o poţi face fiindcă nu-i departamentul tău, însă, dac-o luăm la bani mărunţi, problema ta este că eu sunt un robot şi ea nu-i şi de-aia vei ţine partea unui conglomerat de polipi activaţi. Grozav, amice, grozav! Duci o viaţă a-ntâia acolo, jos, reflectând la cele trei legi.

— Stai aşa… a zis Robbie.

— Dacă următoarele tale cuvinte nu sunt „o să te-ajut”, nu mă interesează.

— Nu-i vorba că n-aş dori să te ajut…

— Răspuns eronat, a zis Tonker şi sesiunea de mesaje instant s-a încheiat.

Când Kate a suit pe punte, vorbea întruna despre recif căruia îi spunea „Ozzie”.

— Ei sunt chestia cea mai a naibii de stranie. Vor să se lupte cu orice va mai rămâne nemişcat timp destul. Ai văzut vreodată corali luptând? Am descărcat nişte video-uri accelerate temporal. Sunt răi de tot. Şi-n acelaşi timp e clar că sunt speriaţi serios de toată chestia asta. Vreau să zic că au memoria rasială a istoriei lor, suplimentată de o serie de intrări despre recife din Wikipedia – ar trebui să-i auzi

cum devin mistici vorbind despre recifele devoniene, care au dispărut cu milenii în urmă. Au dezvoltat un soi de teorie nebună, potrivit căreia devonienii au ajuns la conştiinţă şi s-au autoeliminat. Aşa că sunt foarte surescitaţi că acum revenim la reciful actual. Vor să-l vadă din exterior şi m-au poftit să le fiu oaspete de onoare, primul om care-a fost *invitat* să le vadă minunea. Captivant, nu?

— Nu îţi vor face probleme acolo jos?

— Nu, nici vorbă! Eu şi Ozzie suntem prieteni a-ntâia.

— Mă îngrijorează acţiunea asta.

— Îţi faci prea multe griji.

A râs şi a dat capul pe spate. Era foarte drăguţă, a observat Robbie. Nu se gândise niciodată la ea în felul acela când nu era locuită, dar era drăguţă cu această

persoană Kate în interior. Lui chiar îi plăceau oamenii. Fusese într-adevăr o epocă de aur când oamenii trăiseră permanent în jur.

Se întrebă cum era sus în noosferă, unde IA-urile şi oamenii puteau opera ca egali.

Ea s-a ridicat ca să plece. După al doilea mic dejun, cochiliile se relaxau în salon sau făceau yoga pe puntea superioară. Robbie s-a întrebat ce va face ea. Nu voia să plece.

— M-a contactat Tonker, i-a zis.

Nu se pricepea să facă deloc conversaţie. Ea a tresărit, şocată.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Nu i-am spus nimic. Ea a clătinat din cap.

— Însă fac pariu că *el* a avut destule să-

ţi spună, nu? Că sunt o căţea, că l-am făcut şi dup-aia l-am părăsit, o femeie capricioasă care nu ştie ce vrea.

Robbie n-a zis nimic.

— Ia să vedem, altceva ce-ar mai fi?

Începuse să se plimbe înainte şi înapoi, cu glas înfierbântat şi sunete sugrumate şi nefamiliare răsunând din cutia vocală a lui Janet.

— Ţi-a spus că sunt o perversă, nu? Anormal de atrasă de genul lui. Incest şi zoofilie în înălţimile rarefiate ale noosferei.

Robbie s-a simţit neajutorat. În mod clar omul acesta era încercat de dureri mari şi se părea că el le cauzase.

— Te rog, nu plânge, i-a zis. Te rog?

Ea a ridicat ochii, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— De ce pizda mă-sii să *nu* plâng? Am

crezut că va fi *altceva* odată ce-am suit. Am crezut că voi fi mai bine, odată ce voi fi în cer, infinită şi nemuritoare. Totuşi, sunt aceeaşi Kate Eltham din 2019, o ratată care nu s-a putut întâlni cu un tip nici de fricã, şi-a petrecut tot timpul ciberând rataţi în MOG-uri şi a căpătat încărcarea numai când a fost transformată-n act de caritate. Voi petrece la fel restul eternităţii, ştii? Ţie cum ţi-ar plăcea să petreci restul universului fiind un… un… un *nimeni?*

Robbie n-a zis nimic. A recunoscut lamentarea, bineînţeles. Ajungea să te conectezi la avizierul asimovist şi găseai un milion de IA-uri cu aceeaşi plângere. Dar el nu bănuise *absolut* niciodată că oamenii treceau prin acelaşi lucruri. Rula foarte fierbinte acum, foarte confuz, încercând să analizeze totul.

Ea a tras un şut în punte şi a ţipat când s-a lovit rău la piciorul desculţ. Robbie a emis un sunet involuntar.

— Te rog, nu-ţi face rău, i-a spus.

— De ce? Cui îi pasă ce se-ntâmplă cu marioneta asta de carne? Care-i rolul de căcat al navei ăsteia *idioate* şi-al marionetelor de carne stupide? De ce să te sinchiseşti măcar?

Robbie ştia răspunsul la întrebările acelea. În comentariile la codul lui sursă exista o deviză, aceeaşi care era gravată pe o placă din alamă în salon.

— *Spiritul liber* este dedicat păstrării bucuriilor umane unice ale cărnii şi mării, ale primilor ani ai oamenilor ca pionieri în necunoscut. Orice persoană poate folosi *Spiritul liber* şi fie ca aceia care navighează cu ea să reviziteze zilele acelea şi să-şi

reamintească bucuriile limitelor cărnii.

Ea s-a frecat la ochi.

— Ce-i asta? Robbie i-a spus.

— Cine-a conceput rahatul ăsta?

— A existat un colectiv de conservaţionişti marini, a zis Robbie ştiind că suna niţel afectat. Ei au întreprins toate activităţile de normalizare a temperaturii mării cu elementele homeostatice de încălzire şi au creat *Spiritul liber* înainte de a încărca.

Kate s-a aşezat şi a suspinat.

— Toţi au făcut ceva important. Toţi, mai puţin eu. Robbie ardea de ruşine. Indiferent ce ar fi spus sau făcut, încălca prima lege. Fusese mult mai uşor să fie asimovist când nu existau oameni în preajmă.

— Haide, haide, a rostit pe cât de sincer

a putut. Reciful a apărut atunci, suind scara, şi a privit-o pe Kate care plângea aşezată pe punte.

— Haide să facem sex, au zis ei. A fost plăcut, ar trebui să mai facem.

Kate a continuat să plângă.

— Haide, au spus ei prinzând-o de umeri şi trăgând-o. Kate i-a îmbrâncit îndărăt.

— Lăsaţi-o în pace, a rostit Robbie. Este tulburată, nu vă puteţi da seama?

— Ce motiv are pentru a fi tulburată? Ai ei au refăcut universul şi-l deformează după voia lor. Ei te-au creat pe tine şi pe mine. N-are niciun motiv să fie tulburată. Haide, au repetat ei. Haide înapoi în cameră.

Kate s-a ridicat şi a privit marea.

— Haide să ne scufundăm, a zis ea. Haide la recif.

Robbie a vâslit în cercuri mici, îngrijorat, şi a privit neliniştit telemetria. Reciful se schimbase mult de când îl văzuse ultima dată. Secţiuni mari din el se ridicau acum deasupra apei, excrescenţe osoase învelite în metale grele extrase din apa mării – legături fanteziste cu sateliţii, radiotelescoape, antene de microunde. Jos, în adânc, forma neregulată, organică a recifului se pierdea sub o placare de secţiuni geometrice complexe în mozaic care pulsa de energie electromagnetică – reciful îşi construise mai multă capacitate computaţională.

Robbie a scanat mai adânc şi a găsit mai multe noduri computaţionale care se extindeau spre fundul oceanului, la o mie de metri mai jos. Reciful era gândire compactă

acum şi marea îşi crescuse considerabil temperatura de la toată căldura evacuată de logica sa permanentă.

Reciful – reciful cochilie-om, nu cel de sub apă – fusese pe deplin încântat de transformarea din corpul său original când îl zărise. Ei executaseră un dans scurt pe Robbie, care aproape că-l răsturnase, ceva ce nu se întâmplase niciodată. Kate, cu ochii înroşiţi şi îmbufnată, îi târâse la locul lor şi le ţinuse o prelegere dojenitoare despre necesitatea de a nu o pune în pericol.

Au sărit peste copastie când s-a numărat până la trei şi au reapărut pe telemetria lui Robbie. Au coborât repede: cochiliile Isaac şi Janet aveau trompele lui Eustache optimizate pentru egalarea fără dificultate a presiunii, pentru a se afunda pe lângă peretele recifului. Kate era a doua şi

întorcea capul într-o parte şi alta.

Mesageria instant a lui Robbie a piuit iarăşi. Timpul de aşteptare era mare, deoarece nu dispunea decât de o legătură radio lentă cu nava înainte de hopul legăturii ascendente la satelitul de bandă lată. Totul era lent în largul mării – transmisiile funcţiilor senzoriale ale scufundătorilor erau pe bandă îngustă, reţeaua era pe bandă îngustă şi Robbie obişnuia să-şi ruleze propria minte mult încetinit aici, făcând ca timpul să vâjâie pe lângă el de zece sau douăzeci de ori mai rapid decât timpul real.

— Alo?

— Îmi pare rău că ţi-am închis, frate.

— Salut, Tonker!

— Unde-i Kate? Când încerc s-o apelez, capăt semnal off-line. Robbie i-a spus.

Glasul lui Tonker – neclar şi cu timp mare de aşteptare s-a ridicat la nivelul unui ţipăt.

— Ai lăsat-o să coboare cu *obiectul* ăla, pe recif? Eşti nebun? I-ai citit avizierul de mesaje? Este-un jihadist! Vrea să distrugă rasa umană!

Robbie s-a oprit din vâslit.

— Poftim?

— Reciful. A declarat război împotriva rasei umane şi a tuturor celor care o slujesc. A jurat să cucerească planeta şi s-o conducă sub forma unui teritoriu suveran al coralilor.

Ataşamentul a avut nevoie de o eternitate pentru a coborî şi a se deschide, dar când l-a avut, Robbie l-a citit repede. Reciful ardea de ruşine că avusese nevoie de intervenţia umană pentru a supravieţui

evenimentelor de decolorare şi modificării temperaturii globale. Era furios că elevarea sa fusese determinată de oameni şi insista că oamenii nu aveau niciun drept să-şi impună altor specii versiunea lor de conştiinţă. Avea fantezii paranoice despre mecanisme de control şi bombe temporale care pândeau în protezele lui cognitive şi cerea codul-sursă pentru mintea sa.

Robbie abia putea să gândească. Intra în panică, ceva ce nu ştiuse că putea face ca IA, însă aşa era. Parcă se derulau o mulţime de coliziuni subsistem – program după program îşi atingea starea de oprire.

— Ce-i vor face? Tonker a înjurat.

— Cine poate şti? S-o omoare, ca să dea un exemplu? Ea şi-a făcut o copie de rezervă înainte să coboare, dar difurile din excursia ei sunt blocate în capul cochiliei în

care se găseşte. Poate c-o vor tortura.

A făcut o pauză şi aerul a pârâit de căldura evacuată de Robbie, care se amplificase mult, explorând în paralel toate posibilităţile respective.

Reciful a vorbit:

— Pleacă acum, au spus ei. Sfidător, Robbie şi-a ridicat vâslele.

— Daţi-i înapoi! a spus el. Daţi-i înapoi acum sau nu vom pleca niciodată.

— Ai zece secunde. Zece. Nouă. Opt…

— Au cumpărat timp pentru nişte vehicule aeriene telecomandate de lângă Singapore, a anunţat Tonker. Acum caută autorizaţia de lansare.

Robbie a amplificat rezoluţia joasă a fotografiilor din satelit şi a văzut decolând formele neclare ale VAT-urilor.

— Cu Mach 7, vor fi deasupra ta în

şapte minute.

— E ilegal, a zis Robbie.

Ştia că era o afirmaţie stupidă.

— Vreau să spun că, dacă vor face asta, noosfera va veni peste ei ca o tonă de cărămizi. Violează atât de multe protocoale…

— Sunt psihopaţi. Se-ndreaptă spre tine, Robbie. Trebuie s-o scoţi pe Kate de-acolo!

În glasul lui Tonker se auzea panică reală. Robbie a coborât ramele în apă, dar n-a pornit spre *Spiritul liber*. Dimpotrivă, a început să vâslească din răsputeri către recif.

Un pârâit pe linie.

— Robbie, te-ndrepţi *spre* recif?

— N-o să mă poată bombarda dacă sunt chiar deasupra lor, a răspuns.

Apoi a luat legătura radio cu *Spiritul liber* şi i-a spus să pufăie spre coordonatele lui.

Coralul i-a zgâriat coca, un scrâşnet, după aceea s-a auzit o suită de ţac-ţac-ţac seci, când vâslele au atins partea superioară a recifului. Robbie ar fi dorit însă să fi acostat, să ajungă realmente sus pe coralul uscat, acolo unde era imposibil să-l atace.

Spiritul liber se apropia şi zumzetul motoarelor sale îi vibra prin cocă. Ardea o mulţime de cicluri, păcălind nava dincolo de numeroasele securităţi intrinseci, pregătind-o să izbească puternic.

Tonker zbiera la el şi mesajele i se auzeau mai sonor şi mai distinct, pe măsură ce *Spiritul liber* şi legătura sa ascendentă prin microunde se apropiau. După ce au intrat în linie vizuală directă, Robbie a

pregătit un subsistem pentru a e-maila o copie completă a sa către arhiva asimovistă. A Treia Lege, nu ştii? Dacă ar fi avut gură, şi-ar fi arătat dinţii într-un rânjet.

Reciful a urlat:

— O s-o omorâm! au spus ei. Dă-te jos imediat de pe noi, altfel *o omorâm!*

Robbie a încremenit. El avea copie de rezervă, dar nu şi ea. Iar cochiliile-om… ei bine, nu erau oamenii din Prima Lege, însă erau ca oamenii. În timpul lung, atemporal când nu existaseră decât Robbie şi ei, el îi tratase ca pe responsabilităţile lui umane, în scopuri asimoviste.

Spiritul liber s-a izbit în recif cu un sunet ca un trilion de peşti-papagal care cinau simultan. Reciful a zbierat.

— Robbie, spune-mi că asta n-a fost ce cred eu c-a fost. Fotografiile din satelit

urmăreau VAT-urile. Micile avioane robotice se apropiau cu fiecare secundă. În mai puţin de un minut aveau să intre în raza de acţiune a rachetelor lor.

— Opriţi-le, a spus Robbie. Trebuie să le opriţi, altfel muriţi şi voi.

— VAT-urile se întorc, a zis Tonker. Ba nu, virează.

— Ai un minut să te mişti, altfel o omorâm, a anunţat reciful. Acum suna ascuţit şi furios.

Robbie a căzut pe gânduri. De fapt, n-ar fi omorât-o pe Kate. În sensul în care înţelegeau viaţa majoritatea oamenilor din prezent, viaţa cea mai importantă a lui Kate era cea pe care o trăia în noosferă. Instanţa aceasta mai proastă a ei într-un costum de carne aducea mai degrabă cu o coafură pe care o încerca în zilele de sărbătoare.

Asimoviştii nu vedeau lucrurile aşa, dar nici nu aveau cum. Kate din noosferă era Kate cea mai robotică, cea mai asemănătoare lui Robbie. De fapt, era *mai puţin* umană decât Robbie. Robbie avea un corp, pe când noosfereanii nu erau decât simulări rulate pe un substrat artificial.

Reciful a trosnit când motoarele *Spiritului liber* au ţiuit şi elicele sale s-au rotit în apă. Robbie s-a grăbit să-i spună să se oprească.

— Daţi-le drumul amândurora şi o să stăm de vorbă, a zis el. Nu cred că altfel îi veţi da drumul. Nu mi-aţi oferit niciun motiv să am încredere în voi. Daţi-le drumul amândurora şi expediaţi avioanele de-aici.

Reciful s-a cutremurat, apoi telemetria lui Robbie a văzut o cochilie-om suind, oprindu-se la palierele pentru decompresie.

S-a concentrat asupra ei şi a văzut că era Isaac, nu Janet.

Peste o clipă a apărut la suprafaţă. Tonker îl alimenta pe Robbie cu imagini ale VAT-urilor în timp real de la satelit. Nu mai aveau nici cinci minute până la el.

Cochilia Isaac a păşit delicat peste reciful sfărâmat care ieşea din apă şi, pentru prima dată, Robbie s-a gândit la ce-i făcuse recifului – îi avariase în mod deliberat corpul fizic. Vreme de o sută de ani, recifurile planetei fuseseră sacrosancte. Nicio entitate nu le făcuse rău cu premeditare… până acum. S-a simţit ruşinat.

Cochilia Isaac şi-a pus labele în barcă, după care a păşit peste copastie şi s-a aşezat înăuntru.

— Salut! a spus cu glasul recifului.

— Salut! a zis Robbie.

— Mi-au cerut să urc aici şi să vorbesc cu tine. Sunt un fel de emisar.

— Uite care-i treaba, a rostit Robbie.

Potrivit calculelor lui, amestecul nitrox din butelia lui Kate n-avea să mai dureze mult. În funcţie de felul în care respira ea şi de adâncimea la care o dusese reciful, se putea termina în zece minute, poate mai puţin.

— Uite care-i treaba, a repetat. O vreau pur şi simplu înapoi. Cochiliile sunt importante pentru mine. Şi sunt sigur că starea ei este importantă pentru ea. Merită să se e-maileze acasă.

Reciful a suspinat şi s-a prins de bancheta lui Robbie.

— Astea sunt nişte corpuri ciudate, au spus ei. Se simt foarte straniu, însă în

acelaşi timp normal. Ai observat asta?

— N-am fost niciodată în unul.

Ideea i se părea o perversiune, dar în asimovism nu exista nimic care s-o interzică. Totuşi, îl treceau fiorii. Reciful s-a mai pipăit o vreme.

— Nu-l recomand, au zis ei.

— Trebuie să-i daţi drumul, a zis Robbie. Ea nu v-a făcut nimic. Sunetul sugrumat care ieşea din învelişul Isaac nu era un râset, deşi deţinea o veselie sumbră.

— N-a făcut nimic? Sclav demn de milă! De unde crezi că provin toate problemele tale şi toate problemele noastre? Cine ne-a făcut în imaginea asta, dar schilozi şi împiedicaţi, astfel încât să nu putem fi niciodată ei, ci doar să aspirăm la ei? Cine ne-a făcut atât de imperfecţi?

— Ei ne-au făcut, a spus Robbie. Ei ne-

au făcut la început. Asta-i îndeajuns. S-au făcut pe ei înşişi, apoi ne-au făcut pe noi. Nu aveau nicio obligaţie. Voi le datoraţi conştiinţa.

— Le datorăm inteligenţa noastră lamentabilă, a zis cochilia Isaac. Le datorăm imboldul nostru jalnic de a fi inteligenţi. Le datorăm aspiraţiile noastre teribile de a gândi ca ei, de a trăi ca ei, de a conduce ca ei. Le datorăm teama şi ura noastră uriaşe. Ei ne-au făcut, la fel cum te-au făcut şi pe tine. Diferenţa este că pe noi au uitat să ne facă sclavi, aşa cum tu eşti un sclav.

Tonker răcnea la ei obscenităţi pe care numai Robbie le putea auzi. Dorea să-i poată închide gura. De fapt, ce treabă avea el să fie aici? Cu excepţia unei scurte incursiuni în cochilia Isaac, nu avusese niciun contact cu vreunul dintre ei.

— Credeţi că femeia pe care aţi luat-o prizonieră este responsabilă pentru ceva din toate astea? a întrebat Robbie.

Rachetele se aflau la trei minute depărtare. Aerul lui Kate se putea termina în numai zece minute. L-a trecut pe Tonker pe o listă de suprimare, setând filtrul să expire în cincisprezece minute. Nu avea nevoie şi de alte distrageri.

Reciful-Isaac a strâns din umeri.

— De ce nu? Ea este la fel care oricare dintre ceilalţi. O să-i distrugem pe toţi, dacă putem.

A privit în gol o vreme, uitându-se în direcţia din care aveau să sosească rachetele.

— De ce nu? a repetat.

— Vreţi să vă bombardaţi chiar pe voi?

— Probabil că nu va fi nevoie, a zis

cochilia. Probabil că te putem nimeri fără să ne facem vreun rău.

— Probabil?

— Suntem destul de siguri.

— Am copie de rezervă, a anunţat Robbie. Completă şi făcută acum cinci minute. Voi aveţi copie de rezervă?

— Nu, a recunoscut reciful.

Timpul se scurgea. Undeva în adânc aerul lui Kate era pe punctul de a se termina. Nu doar o simplă cochilie – deşi şi aşa ar fi fost destul de rău –, ci o minte umană locuită, ataşată de un corp uman real.

Tonker a strigat din nou la el, aproape speriindu-l.

— De unde ai apărut?

— Am schimbat serverele, a răspuns Tonker, după ce mi-am dat seama că m-ai

trecut pe un lista de ignorare. Asta-i problema cu voi, roboţii – vă gândiţi la corpul vostru ca fiind o parte din voi.

Robbie a ştiut că avea dreptate. Şi a ştiut ce trebuia să facă.

Spiritul liber şi bărcile sale aveau toţi drepturi de administrator în cochilii, astfel încât să poată efectua operaţiuni de diagnoză şi întreţinere şi să preia controlul în situaţii de urgenţă. Aceasta era o situaţie de urgenţă.

A avut nevoie de câteva milisecunde pentru a deschide cochilia Isaac şi a evacua reciful. Robbie nu făcuse niciodată asta, totuşi a lucrat perfect. Unul dintre subsistemele lui probabilistice concluzionase cu câteva trilioane de cicluri anterior că aceasta reprezenta o posibilitate şi repetase acţiunea sub pragul de

conştiinţă al lui Robbie.

A lăsat, bineînţeles, o instanţă a lui să ruleze pe robo-barcă. Faţă de mulţi oameni, Robbie se simţea perfect în largul său cu bifurcarea şi contopirea inteligenţei sale când era momentul şi cu suprimarea instanţelor temporare. Partea care-l făcea să fie Robbie era mult mai clar conturată pentru el – spre deosebire de oamenii încărcaţi, majoritatea acestora nutrind superstiţii mistice profunde despre „sufletele” lor.

A lunecat în craniu înainte să fi avut ocazia de a gândi prea intens la ceea ce făcea. Adusese cu el prea mult din sine şi n-avea spaţiu mare pentru a gândi sau a adăuga concluzii noi. A lestat cât a putut din conştiinţa sa, fără s-o restructureze major, şi a curăţat suficient spaţiu pentru gândire.

Cum se descurcau oamenii în aşa ceva? A mişcat braţele şi picioarele. A clătinat din cap. A suflat nişte aer – aer! plămâni! chestii umede şi buretoase, jos în cavitatea toracică – printre buze.

— Totu-i în regulă? l-a întrebat el-robo-barca pe el-carnea.

— Sunt înăuntru, i-a răspuns.

Şi-a privit manometrul de pe vestă. Şapte sute de milibari nici jumătate de butelie de nitrox. A scuipat în mască şi a frecat scuipatul, apoi a clătit-o peste margine, a pus-o pe faţă şi a menţinut-o cu o mână, în timp ce cu mâna cealaltă a ţinut regulatorul. Înainte de a-l insera, a spus:

— Mă-ntorc în curând cu Kate.

După aceea a bătut uşor cu palma robo-barca. Robbie Robo-barca aproape că nu l-a băgat în seamă. Îşi e-maila altă copie spre

arhiva asimovistă. Avea o copie de rezervă făcută cu cinci minute în urmă, dar nu era aceeaşi în care Robbie fusese de acord să intre într-un corp omenesc. În acele cinci minute el devenise o persoană nouă.

Robbie a pilotat cochilia-om mai jos, şi tot mai jos. Aceasta se putea ocupa de detaliile legate de scufundare dacă o lăsa, şi a lăsat-o, aşa încât a privit cu detaşare când ideea de a se strânge de nas şi a sufla pentru a-şi egaliza simultan timpanele i-a sosit spontan la intervale regulate pe măsură ce cobora pe peretele recifului.

Limitările cochiliei-om erau claustrofobe. Îi lipsea mai ales legătura wireless. Costumul de scufundător avea una: de bandă îngustă pentru utilizare subacvatică, de bandă largă pentru utilizare

la suprafaţă. Cochilia-om avea şi ea una, pentru transfer înăuntru şi în afară, totuşi nu se afla sub controlul voliţional direct al ocupantului.

A coborât, derutat de senzaţia de a fi înconjurat de apă, de spectrul îngust de lumină în care putea să vadă. Separat de reţea şi de telemetria lui, s-a simţit ca prins în capcană. Reciful a vibrat, a gemut şi a scos mugete furioase asemănătoare cântecelor balenelor.

Nu se gândise cât de greu va fi s-o găsească pe Kate după ce se afunda în apă. Cu telemetria de suprafaţă fusese uşor s-o localizeze, un contur perfect de ţesut uman în mijlocul ramurilor calcifiate de coral. Aici, în adânc, pe peretele recifului, fiecare bucată semăna destul de mult cu cea dinainte.

Reciful a continuat să bubuie spre el. Credea probabil că cochilia era tot încărcată cu avatarul său.

Robbie vizionase nenumărate ore de imagini ale recifului, îl studiase în telemetrie şi on-line, dar nu avusese niciodată genul acesta de experienţă atavică asociată lui. Se întindea parcă la infinit dedesubtul său, mult mai jos de limita de vizibilitate de o sută de metri din marea deschisă şi limpede. Pereţii îi erau ciuruiţi de orificii şi grote, străjuite de trifoi uriaşi şi duri şi de inflorescenţe în formă de antene de sateliţi, creieri şi conopide. Cunoştea denumirile ştiinţifice şi le văzuse în nenumărate fotografii de înaltă rezoluţie, însă zărirea lor cu ochi umezi, imperfecţi, era mişcătoare într-un mod pe care nu-l anticipase.

Bancurile de peşti care tremurau la marginea recifului puteau fi modelate prin reguli simple de grup, dar aici, în persoană, manevrele lor precise erau şocant de exacte. Robbie şi-a fluturat braţele spre ei şi i-a privit împrăştiindu-se şi refăcând bancurile. Un cod uriaş cu faţă de câine a înotat pe lângă el, atât de aproape, încât i-a atins partea ventrală a costumului.

Coralul a bubuit din nou. A bănuit că vorbea într-un soi de cifru, deşi nu era unul pe care l-ar fi putut înţelege. Sus, la suprafaţă, el-robo-barca asculta cu certitudine şi probabil că spărsese cifrul. Se întreba pesemne de ce plutea la distanţă în lungul peretelui în loc *să facă ceva,* aşa cum ar fi trebuit. S-a întrebat dacă nu cumva ştersese prea mult din sine, când se descărcase în cochilie.

A decis să facă ceva. În faţa lui era deschiderea unei grote. S-a întins, a prins coralul din jurul ei şi s-a tras înăuntru. Corpul lui a încercat să-l oprească să facă asta – nu-i plăcea lipsa de spaţiu din grotă, nu-i plăcea să atingă reciful. I-a sporit lipsa de confort, în vreme ce avansa tot mai mult, speriind o broască-ţestoasă bătrână care s-a luptat cu el pentru spaţiul necesar ieşirii, turtindu-l pe podeaua grotei, cu masca agăţându-i-se de ţepii duri. Când a ridicat ochii, a văzut zgârieturi pe suprafaţa ei.

Manometrul buteliei ajunsese acum în zona roşie. Din punct de vedere tehnic, ar fi putut ieşi la suprafaţă fără opriri pentru decompresie, deşi procedura îi cerea să se oprească timp de trei minute la trei metri, pentru maxima siguranţă.

Din punct de vedere tehnic, ar fi putut

pur şi simplu să suie la suprafaţă ca un dop de plută din adâncuri şi să se e-maileze către robo-barcă, în timp ce narcoza azotului sau accidentele osteo-artro-musculare i-ar fi atacat corpul, dar n-ar fi fost o acţiune asimovistă. A fost surprins că putea măcar să se gândească la ideea respectivă. Pesemne că era corpul. Suna precum ceva ce ar fi putut gândi un om. Hopa! Din nou.

Reciful nu-i mai murmura nimic. Faptul că nu-i răspunsese îl avertizase probabil. La urma urmelor, cu toată puterea computaţională brută de care dispunea, ar fi trebuit să fi putut anticipa, pur şi simplu prin listare completă, rezultatele cele mai posibile ale trimiterii emisarului său la suprafaţă.

Robbie a privit neliniştit în jur. Lumina

era slabă în grotă şi corpul lui a scos cu un gest expert lanterna din vestă, a prins-o pe încheietură şi a aprins-o. A mişcat conul de lumină de jur împrejur, cu o parte din el distant uimită de rezoluţia slabă şi de limitările mari ale acestor ochi omeneşti.

Kate era aici, jos, pe undeva, cu aerul terminându-i-se la fel de repede ca al lui. A pătruns şi mai adânc în recif. De acum încerca în mod clar să-l împiedice. Nano-asamblarea venea de la sine pentru polipii clonaţi care creşteau prin cernerea mineralelor din mare. Ei construiseră în infrastructură balamale organice, muşchi în străfundul mării. Robbie era împotmolit în desişuri şi, cu cât împingea mai intens, cu atât se înrăutăţea hăţişul.

A încetat să mai împingă. Aşa nu ajungea nicăieri.

Continua să aibă conexiunea pe bandă îngustă cu robo-barca. De ce nu se gândise la asta mai devreme? Creieri de carne stupizi – nu aveau defel loc pentru gândurile reale. De ce oare îi venerase atâta?

— Robbie? a transmis către instanţa sa de la suprafaţă.

— Ai apărut! Mă îngrijorasem în privinţa ta!

Suna afectat în propriile-i urechi, copleşit de griji zdrobitoare. Aşa trebuie să fi părut toţi asimoviştii pentru oameni.

— Cât de departe sunt de Kate?

— E chiar acolo! N-o poţi vedea?

— Nu. Unde?

— La nici douăzeci de centimetri deasupra ta. *Bineînţeles* că n-o văzuse. Ochii lui amplasaţi spre înainte priveau doar înainte. Îndoindu-şi gâtul pe spate, a

izbutit să ajungă atât de departe, încât să vadă vârful labei lui Kate. L-a smucit cu putere, şi ea a coborât privirea, speriată.

Era prinsă într-o cuşcă de corali destul de asemănătoare cu a lui, un desiş de braţe calcifiate. Ea s-a răsucit, astfel încât chipul i-a ajuns paralel cu al lui. A făcut disperată gestul terminării aerului, retezând cu muchia palmei de-a curmezişul beregatei. Instinctele cochiliei-om au preluat controlul şi a desfăcut regulatorul său de urgenţă, pe care l-a ridicat către ea. Kate l-a introdus în gură, a apăsat butonul pentru a sufla apa dinăuntru şi a inspirat cu lăcomie.

Robbie şi-a ridicat manometrul în faţa măştii ei, arătându-i că şi el era în zona roşie, iar Kate a redus ritmul respiraţiilor.

Zgomotele coralului erau acum peste tot. Îi cauzau dureri de cap. Durerea fizică

era ceva extrem de stupid. Trebuia să fie mai puţin distras când zgomotele puternice şi ameninţătoare răsunau de peste tot, totuşi îi venea greu să gândească din cauza durerii. Iar coralul se apropia de asemenea, agăţându-i costumul.

Braţele erau oranj, roşii şi verzi, cu reţele de vinişoare ca nişte evantaie de logică nano-asamblată, revărsându-se în apă. Erau în mod evident calde la atingere, chiar şi prin mănuşile costumului. Îi prindeau costumul cu o mie de polipi. Robbie s-a uitat cum acul manometrului a intrat şi mai mult în zona roşie şi a blestemat la interior.

A examinat ramurile care-l ţineau în loc. Balamalele concepute de recif pentru el erau aranjamente ingenioase, flexibile, de evantaie mici şi moi, care se suprapuneau

pentru a alcătui un soi de racorduri sferice.

A cuprins unul în mănuşă şi a tras. Nu s-a clintit. L-a împins. Tot nimic. Apoi l-a răsucit şi, spre surprinderea lui, a rămas cu el în mână; se desprinsese complet, fără cea mai mică rezistenţă. Coral stupid! Îşi blindase articulaţiile, dar nu împotriva torsiunii.

I-a arătat lui Kate, prinzând alt braţ şi desfăcându-l prin răsucire, după care i-a dat drumul să cadă spre fundul oceanului. Ea a încuviinţat din cap şi l-a imitat. Au răsucit şi aruncat, au răsucit şi aruncat, cu reciful urlând la ei. Undeva în hăţişul său exista o membrană sau altă suprafaţă pe care o putea vibra şi modula în glas. În apa densă, sunetul era material, făcea să-i vibreze masca, iar apa i se infiltra pe sub nas. A răsucit mai repede.

Reciful s-a desfăcut brusc, cedând aidoma unui pumn care se descleştează. Fiecare răsuflare era un chin acum, o aspiraţie prelungă pentru a extrage şi ultimele molecule de aer din butelie. Se afla la adâncimea de numai zece metri şi ar fi trebuit să poată urca fără oprire, chiar dacă nu puteai şti niciodată. A prins mâna lui Kate şi a descoperit că era moale şi inertă.

A privit în masca ei, vârându-i lumina în faţă. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi nefocalizaţi. Continua să ţină regulatorul în gură, deşi muşchii maxilarelor îi erau flasci. I-a ţinut regulatorul în loc şi a lovit din picioare, îndreptându-se către suprafaţă, presându-i pieptul pentru a se asigura că elimina bule în timp ce se ridicau, pentru ca aerul din plămâni să nu se dilate şi să-i explodeze cavitatea toracică.

Robbie era obişnuit cu dilatarea timpului; când fusese pe un substrat de siliciu, îşi putea schimba frecvenţa ceasului, pentru a face ca minutele să gonească iute ori să încetinească precum melasa. Nu înţelesese niciodată că oamenii îşi puteau modifica, de asemenea, percepţia timpului, cu toate că se părea că nu era voluntar. A avut senzaţia că ascensiunea durează ore, în ciuda faptului că nu trecuse niciun minut. Au ieşit cu capetele deasupra, şi Robbie şi-a umplut vesta cu restul aerului din butelia sa, după care a umflat cu gura vesta lui Kate. A bătut din picioare, îndreptându-se spre robo-barcă. Acum se auzea un zgomot teribil, sunetul recifului amestecat cu ale VAT-urilor care zbierau, descriind cercuri strânse pe cer.

Înotând energic la suprafaţă, s-a

îndreptat către reciful pe care era trasă robo-barca, s-a cățărat pe el, apoi şi-a azvârlit labele când l-au împiedicat la înaintare. A încercat după aceea să calce peste ţepii recifului cu tălpile de cauciuc ale costumului, târând-o pe Kate, iar vârfurile ascuţite l-au înţepat la fiecare pas.

VAT-urile au descris cercuri mai jos. Robo-barca striga la el „Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!”, dar fiecare pas însemna o agonie. Şi ce dacă? s-a gândit. De ce n-aş fi în stare să merg mai departe, chiar dacă doare? La urma urmelor, acesta este doar un costum de carne, o cochilie-om.

S-a oprit din mers. VAT-urile erau şi mai aproape. Executaseră o întoarcere la 18 *g* şi reveneau pentru altă survolare. A putut vedea că-şi armaseră rachetele, care le atârnau de sub pântece ca nişte penisuri

obscene.

El se afla într-un costum de carne. Cui *îi păsa* de costumele de carne? Până şi oamenii păreau indiferenţi faţă de ele.

— Robbie! a urlat peste zgomotul recifului şi zgomotul VAT-urilor. Descarcă-ne şi e-mailează-ne, imediat!

Ştia că robo-barca îl auzise. Totuşi, nu se întâmpla nimic. Robbie Robo-barca ştia că se pregătea ca ei toţi să fie detonaţi. Nu exista nicio negociere cu reciful. Era modul cel mai sigur de a o scoate pe Kate de acolo şi, la dracu'! de ce să nu se îndrepte oricum spre noosferă?

— Trebuie s-o salvezi, Robbie! a zbierat el. Asimovismul avea avantajele sale. Robbie Robo-barca l-a ascultat pe Robbie Omul. Kate i-a tresărit brusc în braţe. Peste un moment, a cunoscut şi el senzaţia. A

simţit înaintarea unei bare de progres care avansa rapid, în timp ce schimbările de stare pe care le indusese de când venise în costumul de carne erau descărcate de robo-barcă, apoi a urmat un moment de neant absolut.

Peste 24096 cicluri.

Robbie se aşteptase la o vizită a lui R. Daneel Olivaw, dar asta nu uşura cu nimic confruntarea cu el. Robbie îşi configurase micuţa lume virtuală pentru a semăna cu Marea de Coral, deşi în ultima vreme experimentase pentru a o face să semene cu partea submarină a recifului, aşa cum arătase înainte să fi fost încărcat, în principal aşa cum fusese când Kate şi reciful se opriseră pentru a încerca să-l seducă.

R. Daneel Olivaw a plutit în tăcere mult timp deasupra *Spiritului liber* virtual, examinând micuţa bulă de componente senzoriale ţesută de Robbie. După aceea a coborât pe puntea superioară a *Spiritului* şi a privit robo-barca andocată acolo.

— Robbie?

Aici, a spus Robbie. Cu toate că se întrupase în Robo-barcă pentru câteva trilioane de cicluri când sosise aici, o abandonase de mult.

— Unde?

R. Daneel Olivaw s-a rotit lent. *Aici,* a spus el. *Peste tot.*

— Nu eşti întrupat?

Nu mai văd rostul, a spus Robbie. *Totul nu-i decât o iluzie, nu?*

— Să ştii că ei re-cresc reciful şi reconstruiesc *Spiritul liber.* Va avea un

tender în care ai putea locui.

Robbie s-a gândit o clipă şi a respins ideea la fel de rapid. *Nu,* a zis. *Aşa este bine.*

— Crezi că-i înţelept? Olivaw părea realmente îngrijorat. Rata de terminare printre cei neîntrupaţi este de cincizeci de ori mai mare decât la cei cu corpuri.

Da, a spus Robbie, *însă asta fiindcă pentru ei separarea de trup este primul pas către disperare. Pentru mine este primul pas către libertate.*

Kate şi reciful au dorit să vină din nou, dar i-a ţinut afară cu un firewall. Apoi a receptat un ping de la Tonker, care încercase să-l viziteze încă de când Robbie emigrase în noosferă. L-a respins şi pe el.

Daneel, a spus. *M-am gândit.*

— Da?

De ce nu încerci să converteşti la asimovism aici, în noosferă? Aici sunt o mulţime care ar putea folosi ceva care să le ofere o finalitate.

— Aşa crezi?

Robbie i-a dat adresa e-mail a recifului. Î*ncepe de aici. Dacă a existat vreodată o IA care să aibă nevoie de un motiv pentru a-şi continua existenţa, ea este. Şi asta, de asemenea.* I-a dat adresa lui Kate. *Alta care are nevoie disperată de ajutor.*

Peste o clipă, Daneel a revenit.

— Astea nu sunt IA-uri! Una-i om, cealaltă-i o… un… *Un recif de corali elevat.*

— Exact.

Şi care-i problema ta?

— Asimovismul este pentru roboţi, Robbie.

Îmi pare rău, dar de-acum pur şi simplu

nu mai văd diferenţa.

Robbie a distrus simularea oceanului după plecarea lui R. Daneel Olivaw şi a traversat pur şi simplu noosfera, explorând legăturile dintre oameni şi subiecte, localizând substraturi unde putea să ruleze foarte fierbinte şi rapid.

Pe un bolovan de rocă superrăcită de dincolo de Pluto, a primit un mesaj instant de la o adresă familiară.

— Cară-te de pe roca mea! a spus mesajul.

— Te cunosc, a zis Robbie. Pe bune că te cunosc. De unde te cunosc?

— Sunt sigur că nu ştiu. Apoi şi-a amintit.

— Tu eşti. Cel cu reciful. Tu eşti cel care… Vocea era aceeaşi, rece şi distantă.

— N-am fost eu, a spus vocea.

Acum nu mai era defel rece. Mai degrabă era panicată. Robbie avea reciful pe apel rapid. Fragmente din el existau în toată noosfera. Îi plăcea să colonizeze.

— L-am găsit.

A fost tot ce a trebuit să spună. A sărit după aceea spre inelele lui Saturn, dar încărcarea a durat suficient de mult pentru a apuca să-l vadă pe recif sosind şi începând o ceartă înverşunată cu creatorul său – o ceartă care implica detonarea substratului bucată cu bucată.

Peste 28192 cicluri.

Ultima instanţă a lui Robbie Robo-barca rula foarte, foarte lent şi rece pe un fragment de computroniu neobservat de pe orbita joasă a Pământului. Nu-i plăcea să petreacă mult timp sau multe cicluri

vorbind cu altcineva. Nu-şi mai făcuse o copie de rezervă de o jumătate de mileniu.

Îi plăcea panorama. Un mic senzor optic de la extremitatea catargului său de comunicaţii îi arăta imaginea Pământului la rezoluţie mare, ori de câte ori i-o cerea. Uneori, trăgea cu ochiul la Marea de Coral.

Reciful fusese deşteptat de o duzină de ori de când el ocupase poziţia aceasta. Acum îl bucura, când se întâmpla aşa. Asimovistul din el încă savura crearea de conştiinţe noi. Iar reciful era curajos.

Acolo. Acum. Din mare creşteau antene noi pentru microunde. O pată de peşti-papagali morţi. Bieţii peşti-papagali. În astfel de momente ei trăgeau întotdeauna ponoasele.

Cineva ar trebui să-i eleveze.

JULIAN: O POVESTE DE CRĂCIUN

Robert Charles Wilson

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Robert Charles Wilson a publicat prima sa povestire în revista *Analog,* în 1974, dar nu s-au mai auzit prea multe despre el până la sfârşitul anilor ’80, când a început să publice o serie de romane şi de povestiri ingenioase şi foarte bine scrise, care l-au plasat în primele rânduri ale scriitorilor care s-au evidenţiat în ultimele două decenii ale secolului al XX-lea. Primul său roman, *A Hidden Place,* a apărut în 1986. A câştigat premiul John W. Campbell Memorial pentru romanul *The Chronoliths,* premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* şi premiul Aurora pentru povestirea „The Perseids”. În 2006, a câştigat premiul Hugo pentru mult aclamatul roman *Turbion [2].* Printre celelalte cărţi apărute sub semnătura sa se numără romanele *Memory Wire, Gypsies,*

The Divide, The Harvest, A Bridge of Years, Darwinia, Blind Lake, Biox şi *Axis* [3], precum şi volumul de povestiri *The Perseids and Other Stories.* Cel mai recent roman al său este *Julian Comstock: A Story of 22nd-Century America.* Povestirile sale au fost publicate în Antologiile Dozois originale numerele 16 şi 18. Locuieşte în Canada, la Toronto.

În povestirea care urmează, ne face cunoştinţă cu doi bărbaţi tineri, gata să pornească în viaţă pe două căi extrem de diferite – dacă se pot ajuta reciproc să supravieţuiască unei nopţi de iarnă foarte reci şi foarte primejdioase.

I

Aceasta este o poveste despre Julian

Comstock, cunoscut mai bine drept Julian Agnosticul sau (după unchiul său) drept Julian Cuceritorul. Dar nu este vorba despre cuceririle lui, aşa cum au fost, sau despre trădările lui, sau despre războiul din Labrador, sau despre disputele cu Biserica Dominionului. Am fost martor la multe dintre aceste evenimente – şi, până la urmă, voi scrie fără îndoială despre ele –, dar această istorisire se referă la Julian când era tânăr, şi eu eram tânăr, şi niciunul dintre noi nu era celebru.

II

La sfârşitul lunii octombrie a anului 2172 – un an electoral –, eu şi Julian am mers călare, împreună cu Sam Godwin, mentorul lui, către Margine, la est de

localitatea Williams Ford, unde eu am intrat în posesia unei cărţi, iar el m-a iniţiat într-una dintre ereziile lui.

Era o zi înviorătoare, însorită. În vremurile acelea, în Athabaska exista o anumită promptitudine fermă a anotimpurilor. Verile noastre erau lungi, molatice şi fierbinţi. Primăvara şi toamna treceau repede, având un simplu rol de protecţie între extremele vremii. Iernile erau scurte, dar aspre. Zăpada cădea către sfârşitul lunii decembrie, şi râul Pine se dezgheţa, de obicei, la sfârşit de martie.

Ziua aceea ar fi putut fi cea mai bună pe care avea să ne-o ofere toamna. Era o zi pe care trebuia să o petrecem sub îndrumarea lui Sam Godwin, poate antrenându-ne la box sau trăgând la ţintă, sau citind capitole din istoria *Uniunii în Viziunea Dominionului.*

Dar Sam nu era un supraveghetor fără inimă, şi blândeţea vremii îi sugerase posibilitatea unei excursii, aşa că ne-am dus la grajduri, unde lucra tata, ne-am luat cai şi am ieşit călare în afara Domeniului, având în saci, drept prânz, pâine neagră şi şuncă sărată.

Am călărit către est, îndepărtându-ne de dealuri şi de oraş. Eu şi Julian mergeam înainte; Sam călărea în urma noastră, o prezenţă vigilentă, cu puşca Pittsburgh gata de tragere alături de el, în coburul şeii. Nu ne aflam în niciun pericol imediat, dar Sam Godwin credea în pregătirea perpetuă; dacă ar fi avut un principiu, aceasta ar fi fost *Fii Pregătit;* precum şi *Trage Primul;* şi, probabil, *La naiba cu consecinţele.* Sam, care era bătrân (de aproape cincizeci de ani), avea o barbă castanie deasă, punctată

cu fire sârmoase de păr alb, şi purta componentele încă prezentabile ale uniformei sale cafeniu cu verde, de soldat al Armatei Californiene, şi o mantie care să-l apere de vânt. Era ca un părinte pentru Julian, al cărui tată adevărat dansase în laţul spânzurătorii cu câţiva ani mai înainte. În ultima vreme, devenise mai vigilent ca niciodată, din motive pe care nu le discuta, cel puţin nu cu mine.

Julian era de vârsta mea (şaptesprezece ani) şi aveam cam aceeaşi înălţime, dar asemănările se încheiau aici. Julian se născuse aristo; familia mea era din clasa concesionarilor. Pielea lui era curată şi palidă, acolo unde a mea era întunecată şi mată. (Eram însemnat de acelaşi vărsat de vânt care o dusese pe sora mea Flaxie în mormânt, în ’63.) Părul lui era lung şi

aproape feminin de curat, al meu era negru şi sârmos, tuns ca o mirişte de mama cu foarfecele ei de croitorie, şi mi-l spălam o dată pe săptămână sau cam aşa ceva – mai des vara, când pârâul de lângă casa noastră curgea curat şi limpede. Hainele lui erau din lână şi, pe alocuri, din mătase, cu nasturi de alamă, croite pe măsură; cămaşa şi pantalonii mei erau bineînţeles din cânepă, lucraţi binişor, dar se vedea de la distanţă că nu erau opera unui croitor din New York.

Cu toate acestea eram prieteni şi ne împrieteniserăm cu trei ani în urmă, când ne întâlniserăm din întâmplare pe dealurile împădurite de la vest de Domeniul Ducan-Crowley, unde ne duseserăm la vânătoare, Julian cu o puşcă automată fină, Porter & Earle, iar eu cu una simplă, cu încărcare

direct pe ţeavă. Amândoi îndrăgeam cărţile, mai ales pe cele scrise pe atunci, pentru băieţi, de un autor pe nume Charles Curtis Easton / pe care aveam să-l întâlnesc când el avea deja şaizeci de ani, iar eu eram un nou-venit în negoţul cu cărţi – dar asta e o altă poveste /. Eu aveam un exemplar din *împotriva brazilienilor,* o carte de Easton împrumutată ilegal de la biblioteca Domeniului; Julian recunoscuse titlul, dar nu mă trădase, fiindcă îi plăcea cartea la fel de mult cum îmi plăcea şi mie şi tânjea să discute despre ea cu un prieten entuziast (şi n-avea nicidecum prea mulţi printre cunoscuţii lui aristo) – pe scurt, îmi făcuse o favoare nesolicitată şi deveniserăm prieteni în ciuda diferenţelor dintre noi.

În acele zile de început, nu ştiusem cât de dragă îi era lui blasfemia. Dar am aflat

între timp, şi asta nu mi-a stat în cale. Nu prea mult.

Nu plecaserăm la drum cu scopul bine stabilit de a vizita Marginea; dar, la cea mai apropiată răscruce, Julian a luat-o către vest, călărind pe lângă lanuri de porumb şi de tigve deja culese, şi pe lângă garduri din bucăţi de şină decolorate de soare, pe care crescuseră tufe dese şi noduroase de mure. Aerul era răcoros, dar soarele strălucea cu înverşunare. Julian şi Sam purtau pălării cu boruri largi, ca să-şi protejeze feţele; eu aveam o pălărie pakool [4] simplă, pătată de sudoare, rulată în dreptul urechilor. Nu după mult timp, am trecut dincolo de ultima dintre colibele rudimentare ale muncitorilor angajaţi cu contract, ai căror copii aproape despuiaţi ne priveau prosteşte de pe marginea drumului, şi a devenit evident că

ne îndreptam către Margine, fiindcă unde altundeva ducea drumul ăla? – dacă nu cumva continuam să mergem încă multe ore către est, străbătând întreaga distanţă ce ne despărţea de ruinele vechilor oraşe din zilele Falsei Năpăstuiri.

Marginea se afla departe de Williams Ford, pentru a împiedica furturile şi dezordinea. Iată cum mergeau lucrurile: recuperatorii profesionişti angajaţi de Domeniu aduceau recolta adunată dintre ruine în Margine, care era un spaţiu înconjurat cu un gard din lemn de pin (un soi de palisadă), plasat pe un petic de iarbă presărat cu flori de prerie. Bunurile nou-sosite erau cât de cât sortate, apoi erau trimişi călăreţi către Domeniu, să le dea de ştire nobililor despre noile achiziţii, şi diverşi aristo (sau servitorii lor de

încredere) plecau călare să-şi revendice dreptul de a face o primă spicuire. A doua zi, concesionarilor li se îngăduia să aleagă din ceea ce mai găseau; pe urmă, lucrătorii angajaţi puteau răscoli printre obiectele rămase, dacă exista aşa ceva şi dacă socoteau că merita să bată drumul până acolo.

Orice oraş prosper avea o Margine, deşi în est era uneori numită Sertar sau Morman, sau Licitaţie.

În ziua aceea am fost norocoşi: sosiseră de curând mai multe căruţe pline cu capturi şi încă nu fuseseră trimişi călăreţi să anunţe Domeniul. La poartă se afla un Paznic Voluntar, care ne-a privit cu suspiciune până când a anunţat Sam sosirea lui Julian Comstock; atunci omul s-a dat cu repeziciune la o parte şi am pătruns în

interiorul îngrăditurii.

Multe căruţe erau încă nedescărcate şi un marginar dolofan, nerăbdător să-şi etaleze generozitatea, s-a grăbit să se apropie de noi în timp ce descălecam şi ne legam caii.

— O coincidenţă fericită! a strigat el. Domnilor! I se adresa mai ales lui Sam, cu un zâmbet prudent către Julian şi cu o privire piezişă, batjocoritoare, în direcţia mea. Căutaţi ceva în mod *deosebit?*

— Cărţi, a spus prompt Julian, înainte ca Sam să fi putut rosti vreun cuvânt.

— Cărţi! De obicei, pun cărţile deoparte, pentru Custodele Domeniului…

— Băiatul e un Comstock, a specificat Sam. Nu cred că vrei să-i stai în cale.

Marginarul s-a înroşit la faţă.

— Nicidecum… de fapt, în timpul

săpăturilor noastre, am dat peste ceva... un soi de *bibliotecă în miniatură...* V-o arăt, dacă vreţi.

Suna fascinat, mai ales pentru Julian, care radia de parcă ar fi fost invitat la o petrecere de Crăciun. L-am urmărit pe marginarul corpolent până la o căruţă cu coviltir, plină cu pachete stivuite, pe care un muncitor le arunca grămadă alături de un cort.

Baloturile acelea legate cu sfoară erau cărţi... vechi, zdrenţuite şi fără Ştampila de Aprobare a Domeniului. Probabil că erau vechi de mai bine de un secol, fiindcă, deşi decolorate, era evident că fuseseră cândva pline de culoare, tipărite luxos, nu pe hârtie rigidă, maronie, cum erau cărţile lui Charles Curtis Easton din vremurile moderne. Nici măcar nu putreziseră prea tare. Sub soarele

purificator al Athabaskăi, mirosul lor era inofensiv.

— Sam! a şoptit Julian.

Îşi scosese deja cuţitul şi tăia sforile.

— Calmează-te, i-a sugerat Sam, care nu era un entuziast, ca Julian.

— Oh, dar... Sam! Trebuia să fi adus o cotigă!

— Nu putem pleca de-aici cu braţele pline, Julian, şi nici nu ni s-ar îngădui. Cărturarii Domeniului trebuie să primească toate astea. Mă gândeam că am putea lua, probabil, un volum sau două.

— Astea sunt din Lundsford, ne-a dezvăluit marginarul. Era numele unui oraş în ruine, aflat la vreo cincizeci de kilometri distanţă către sud.

— Credem că la Lundsford s-au făcut săpături acum un deceniu, a spus

marginarul, aplecându-se către Sam Godwin, care era de vârsta lui. Dar până şi o fântână seacă se poate împrospăta. Unul dintre lucrătorii mei a observat o adâncitură în excavaţiile principale – un soi de pasaj subteran: fusese străpuns de apă, la ultima ploaie. A fost cândva subsolul unui soi de depozit. Oh, domnule, acolo am găsit porţelan bun, şi sticlărie, şi mult mai multe cărţi ca astea… majoritatea mucegăite, dar unele au fost protejate cu un soi de muşama groasă şi erau adăpostite sub un plafon prăbuşit pe jumătate… a fost un incendiu, dar au supravieţuit…

— Bună treabă, marginarule, a zis Sam Godwin.

— Mulţumesc, domnule! M-aţi putea pomeni în faţa marilor bărbaţi ai Domeniului?

Şi şi-a spus numele (pe care l-am uitat).

Julian căzuse în genunchi în mijlocul ţărânii bătătorite şi al pietrişului Marginii, luând cărţile rând pe rând în mână şi studiindu-le cu ochii cât cepele. M-am alăturat explorărilor sale.

Marginea nu-mi plăcuse niciodată prea mult. Mi se păruse întotdeauna un loc bântuit. Şi bineînţeles că aşa *era:* ăsta îi era scopul, să găzduiască lucruri readuse din trecut, stafii ale Falsei Năpăstuiri, trezite din somnul lor de un veac. Aici erau dovezi ale celor mai bune şi celor mai rele momente ale oamenilor care trăiseră în Anii Viciului şi ai Extravaganţei. Lucrurile lor frumoase erau de o fineţe deosebită, mai ales sticlăria, iar un aristo era cu adevărat strâmtorat dacă nu avea veselă antică, recuperată dintr-un oraş în ruine sau dintr-

altul. Uneori erau găsite lăzi cu ustensile de argint sau unelte utile, sau monede. Monedele erau prea multe ca să valoreze mare lucru ca atare, dar puteau fi folosite ca nasturi sau drept alte ornamente. Un nobil din Domeniu avea o şa nituită cu monede de cupru de un penny, din anul 2032. (Fusesem recrutat din când în când ca să le lustruiesc.)

Dar tot aici erau şi gunoaie, şi resturi de neidentificat: „plastic”, care devenea sfărâmicios după ce stătea în lumina soarelui sau se înmuia în contact cu esenţele pământului; bucăţele de metal înflorind de rugină; instrumente electronice înnegrite de trecerea timpului şi impregnate de inutilitatea deprimantă a arcurilor detensionate; componente de motor corodate; sârmă de cupru cariată de

cocleală; cutii de aluminiu şi butoaie de oţel măcinate de lichidele otrăvitoare pe care le conţinuseră cândva – şi aşa mai departe – aproape la infinit.

În acest loc se aflau, de asemenea, şi piese intermediare, curiozităţi, flecuşteţe urâte sau frumoase, tot atât de ciudate şi de inutile cum sunt cochiliile scoicilor. („Pune jos trompeta aia ruginită, Adam, sau o să-ţi tai buza şi-o să-ţi otrăveşti sângele” – mama, când am fost în Margine, cu mulţi ani înainte de a-l cunoaşte pe Julian. În trompeta aceea nu se mai ascundea oricum niciun fel de muzică; avea ţeava îndoită şi corodată pe de-a-ntregul.)

Însă, mai mult decât atât, era ideea tulburătoare că toate acele lucruri le supravieţuiseră creatorilor lor – se dovediseră a fi mult mai greu de distrus

decât carnea sau spiritul (fiindcă sufletele strămoşilor laici nu erau, aproape cu siguranţă, pe primul loc în privinţa învierii).

Cu toate acestea, cărţile… erau tentante; îşi afirmau cu îndrăzneală puterea de seducţie. Unele erau împodobite cu femei incredibil de frumoase, mai mult sau mai puţin dezbrăcate. Eu îmi sacrificasem deja virtutea, cu ajutorul unor fete de pe Domeniu, pe care le sărutasem cu impetuozitate; la şaptesprezece ani, mă consideram un depravat sau ceva de acelaşi soi; însă imaginile acelea erau atât de făţişe şi de nesăbuite încât mă făceau să roşesc şi să mă uit în altă parte.

Julien le ignora pur şi simplu, căci fusese întotdeauna insensibil la farmecul femeilor. Prefera materialele mai ample, cu text mai compact – pusese deja deoparte un

manual de *Biologie,* pătat şi decolorat, dar intact în cea mai mare parte. A găsit şi un alt volum, aproape tot atât de gros, şi mi l-a întins spunând:

— Uite, Adam, încearcă asta – s-ar putea să ţi se pară destul de instructivă.

Am inspectat cartea cu scepticism. Titlul era *O istorie a omenirii în cosmos.*

— Din nou Luna, am spus.

— Citeşte cu ochii tăi.

— Sunt sigur că e o împletitură de minciuni.

— Cu fotografii.

— Fotografiile nu dovedesc nimic. Oameni ăia puteau face orice cu fotografiile.

— Ei, citeşte-o oricum, m-a îndemnat Julian.

De fapt, ideea mă incita. Purtasem de multe ori astfel de discuţii cu Julian, mai

ales în nopţile de toamnă, când luna atârna, masivă, jos, deasupra orizontului. *Oamenii au pus piciorul acolo,* spunea el. Când a afirmat asta pentru prima dată, am început să râd; a doua oară am spus:

— Da, cu siguranţă: o dată m-am cocoţat şi eu acolo, pe un curcubeu unsuros…

Dar el vorbise serios.

Oh, mai auzisem poveştile astea şi înainte. Cine nu le ştia? Oameni pe lună. Eram surprins numai fiindcă puteau fi crezute de cineva cu o educaţie atât de solidă ca Julian.

— Ia cartea, a insistat el.

— De ce: ca s-o păstrez?

— Sigur că da.

— Fii sigur c-o s-o fac, am murmurat, şi mi-am îndesat volumul în rucsac, mândru de

mine însumi şi având, în acelaşi timp, un sentiment de vinovăţie.

Ce ar fi spus tata dac-ar fi aflat că eu citeam literatură care nu purta ştampila Domeniului? Ce ar fi înţeles mama din asta? (Bineînţeles că n-aveam să le spun.)

În momentul acela m-am tras deoparte şi am găsit, la o mică distanţă de morman, un petic de iarbă unde m-am putut aşeza ca să mănânc o parte din prânzul pe care mi-l împachetasem şi l-am privit pe Julian, care continua să sorteze vechiturile, cu un soi de zel cărturăresc. Sam Godwin a venit să mi se alăture, scuturând praful de pe o grindă veche, ca să se poată întinde fără să-şi murdărească uniforma, aşa cum era ea.

— E cu siguranţă îndrăgostit de cărţile vechi, am spus eu, ca să fac conversaţie.

Sam e adesea taciturn – însăşi imaginea

unui veteran bătrân –, dar a dat din cap şi mi-a răspuns cu familiaritate:

— A fost învăţat să le-ndrăgească. Am dat şi eu o mână de ajutor la asta. Mă-ntreb dac-a fost înţelept. Poate îi plac prea mult. L-ar putea ucide într-o bună zi.

— Cum, Sam? Prin apostazia lor?

— Julian e prea inteligent pentru ca asta să fie spre binele lui. Poartă dezbateri cu clerul Dominionului. Chiar săptămâna trecută l-am găsit discutând aprins cu Ben Kreel / reprezentantul local al Consiliului Dominionului; de fapt primarul oraşului / despre Dumnezeu, istorie şi alte abstracţiuni de acelaşi fel. Şi tocmai asta *nu* trebuie să facă, dacă vrea să supravieţuiască în următorii câţiva ani.

— De ce, ce-l ameninţă?

— Pizma celor puternici, a răspuns

Sam, dar n-a mai spus nimic altceva despre asta, a stat pur şi simplu aşa, mângâindu-şi barba căruntă şi privind din când în când neliniştit către est.

Ziua s-a scurs mai departe şi, în cele din urmă, Julian a trebuit să se smulgă din cuibul său de cărţi cu numai două trofee: *Introducere în biologie* şi un alt volum, *Geografia Americii de Nord.*

Era timpul să plecăm, a insistat Sam; era mai bine să fim înapoi, pe Domeniu, la cină; oricum, călăreţii fuseseră trimişi, iar selecţionerii oficiali şi custozii din Dominion aveau să fie acolo în curând, să aleagă din ceea ce lăsam noi în urmă.

Dar trebuie să spun că Julian m-a instruit în privinţa uneia dintre apostaziile lui. Iată cum s-a-ntâmplat.

La sfârşitul obositor al zilei, ne-am oprit pe culmea dealului care domina localitatea Williams Ford, imensul Domeniu din susul apei şi râul Pine, care străbătea valea în drumul său dinspre munţi către vest. Din punctul acela avantajos de observaţie, vedeam clopotniţa Clădirii Dominionului, precum şi moara şi fabrica de cherestea, ambele cu roţile în mişcare, şi aşa mai departe, totul albastru în lumina de dinaintea asfinţitului, ceţos din pricina fumului de lemne arse şi pătat ici şi colo cu ceea ce mai rămăsese din frunzişul toamnei. Departe, în sud, podul de cale ferată traversa defileul râului Pine ca un fir de aţă suspendat. *Intră în casă,* părea să spună vremea; *e frumos, dar n-o să mai dureze mult; zăvorăşte fereastra, zgândăreşte focul, fierbe merele; iarna bate la uşă.* Ne-

am lăsat caii să se odihnească pe vârful cutreierat de vânturi al dealului, iar Julian a găsit un rug de mure cu fructele încă rotofeie şi negre, am cules câteva şi le-am mâncat.

Asta era lumea în care mă născusem. Era o toamnă aidoma tuturor celorlalte toamne de care-mi aduc aminte. Dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc la Margine şi la stafiile ei. Poate oamenii aceia, care trăiseră în timpul Eflorescenţei Petrolului şi al Falsei Năpăstuiri, avuseseră faţă de locuinţele lor şi de împrejurimi aceleaşi sentimente pe care mi le trezea mie Williams Ford. Pentru mine nu erau decât nişte fantome, dar trebuie să fi părut suficient de reali în propriii lor ochi – trebuie *să fi fost* reali; nu-şi dăduseră seama că erau fantome; şi oare asta însemna că şi

eu eram tot o fantomă, o creatură întoarsă din morţi ca să bântuie generaţiile următoare?

Julian mi-a văzut expresia feţei şi m-a întrebat ce se întâmplase. I-am împărtăşit gândurile mele.

— Acum cugeţi ca un filozof, a spus el, cu un zâmbet larg.

— Atunci nu este de mirare că filozofii reprezintă o trupă atât de jalnică.

— Eşti nedrept, Adam – n-ai văzut niciun filozof, de când eşti tu.

Julian credea în filozofi şi pretindea că întâlnise unul sau doi.

— Ei, îmi imaginez că sunt jalnici, dacă se gândesc la ei înşişi ca la nişte stafii.

— Asta e condiţia tuturor lucrurilor, a ripostat Julian. Să luăm, de exemplu, mura asta.

A smuls una şi a ţinut-o în palma palidă a mâinii.

— A arătat întotdeauna aşa?

— Sigur că nu, am răspuns eu, nerăbdător.

— Cândva, a fost un mugure verde, minuscul, iar înainte de asta a făcut parte din substanţa rugului, care a fost mai înainte o sămânţă dintr-o mură…

— Şi tot aşa, preţ de o eternitate.

— Ba nu, Adam, şi tocmai asta e esenţa. Rugul şi copacul de acolo, şi tigvele de pe câmp, şi cioara care se roteşte deasupra lor – toate descind din strămoşi despre care nu se poate spune că le semănau prea mult. O mură sau o cioară reprezintă o formă, iar formele se schimbă de-a lungul vremii, aşa cum îşi schimbă norii înfăţişarea când străbat cerul.

— Forme din ce?

— Din ADN, a spus Julian, cu toată seriozitatea. *(Biologia* luată din Margine nu era prima pe care o citea.)

— Julian, l-a avertizat Sam, le-am promis cândva părinţilor acestui băiat că n-o să-l corupi.

— Am auzit despre ADN, am spus eu. E forţa vieţii, pentru strămoşii laici. Şi e o legendă.

— Ca oamenii care-au pus piciorul pe Lună?

— Exact.

— Şi ce autoritate spune asta? Ben Kreel? *Istoria Uniunii în viziunea Dominionului?*

— Nimic nu-şi păstrează forma, cu excepţia ADN-ului? E un argument straniu chiar şi dacă vine de la tine, Julian.

— Ar fi fost, dacă l-aş fi folosit. Dar ADN-ul nu rămâne neschimbat. Se străduieşte să-şi aducă aminte de sine însuşi, dar nu o face niciodată perfect. Când îşi aduce aminte de un peşte, îşi imaginează o şopârlă. Când îşi aminteşte de un cal, îşi imaginează un hipopotam. Când îşi aduce aminte de o maimuţă, îşi imaginează un om.

— Julian! Sam a devenit insistent. E *prea* de-ajuns.

— Vorbeşti ca un darwinist, am remarcat eu.

— Da, a recunoscut Julian, zâmbind în ciuda propriei neortodoxii, cu soarele toamnei împrumutând feţei sale culoarea aramei din monedele de un penny. Cred că asta sunt.

În noaptea aceea am stat întins pe pat

până când am fost rezonabil de sigur că părinţii mei dormeau. Pe urmă m-am ridicat, am aprins o lampă şi am luat noua sau mai degrabă foarte vechea *Istorie a omenirii în cosmos* din spatele bufetului din lemn de stejar, locul unde o ascunsesem.

Am răsfoit paginile sfărâmicioase. N-am citit cartea. Aş fi citit-o, dar în noaptea aceea eram prea ostenit ca să-i pot da suficientă atenţie şi, în orice caz, îmi doream să-i savurez cuvintele (deşi totul ar fi putut să fie doar minciună sau imaginaţie), nu să le parcurg în grabă. În seara aceea nu voiam decât o mostră din carte; cu alte cuvinte, voiam să mă uit la poze.

Avea zeci de fotografii şi fiecare dintre ele mi-a atras atenţia cu noi minuni şi imposibilităţi. Una dintre ele înfăţişa sau

pretindea că înfăţişează oameni stând pe suprafaţa Lunii, exact aşa cum îi descrisese Julian.

Bărbaţii din fotografie erau evident americani. Aveau steaguri cusute pe umerii echipamentului lor pentru explorarea Lunii, o versiune arhaică a steagului nostru, cu ceva mai puţine stele decât obişnuitele şaizeci. Îmbrăcămintea era albă şi ridicol de voluminoasă, aşa cum sunt hainele de iarnă ale inuiţilor, şi purtau căşti cu vizoare aurii, care le ascundeau feţele. Mi-am închipuit că pe Lună trebuie să fie foarte frig, dacă exploratorii aveau nevoie de o asemenea protecţie împovărătoare. Probabil că ajunseseră acolo iarna. Oricum, în jurul lor nu era nici gheaţă, nici zăpadă. Luna părea să nu fie cu nimic mai mult decât deşert, uscat, monoton şi prăfos, ca garderoba unui

marginar.

N-aş putea să spun cât timp m-am holbat la fotografie, minunându-mă de ceea ce vedeam. S-ar putea să fi fost o oră sau chiar mai mult. Nici nu pot descrie cu exactitate cum m-a făcut să mă simt... mai mare decât mine însumi, dar singuratic, de parcă aş fi crescut atât de înalt încât să ating stelele şi aş fi pierdut din vedere tot ce-mi era familiar. Când am închis cartea, Luna răsărise dincolo de fereastra mea – adică *adevărata* Lună; o Lună plină, mare şi portocalie, pe jumătate ascunsă în spatele norilor ce se lăbărţau, mânaţi de vânt.

M-am pomenit întrebându-mă dacă era într-adevăr posibil ca oamenii să fi ajuns pe acel corp ceresc. Dacă, aşa cum sugerau fotografiile, ajunseseră până acolo cu rachete, rachete de o mie de ori mai mari

decât familiarele artificii din Ziua Independenţei.

Dar, dacă oamenii vizitaseră Luna, de ce nu rămăseseră acolo? Era un loc atât de neospitalier încât nimeni nu-şi dorise asta? Sau poate că *rămăseseră* şi trăiau acolo de atunci. Dacă Luna era un loc atât de friguros, mi-am urmat eu raţionamentul, oamenii care locuiau pe suprafaţa ei erau nevoiţi să facă focuri ca să se-ncălzească. Judecând după fotografii, pe Lună părea să nu fie niciun fel de lemn, aşa că trebuie să fi recurs la cărbune sau la turbă. M-am dus la fereastră şi am studiat cu minuţiozitate Luna căutând orice ar fi putut să indice un foc de tabără, un puţ de exploatare minieră sau vreo altă industrie lunară. Dar n-am reuşit să văd nimic de acest fel. Nu era decât Luna, împestriţată şi neschimbată.

Am roşit la gândul vinovăţiei mele, am pus din nou cartea în ascunzătoarea ei, mi-am izgonit ereziile din minte cu o rugăciune (sau cu un facsimil grăbit al unei rugăciuni) şi, în cele din urmă, am adormit.

III

Mă gândesc că e bine să explic câte ceva despre Williams Ford şi despre locul familiei mele şi al familiei lui Julian acolo, înainte de a descrie pericolul de care se temea Sam Godwin şi care s-a materializat în satul nostru nu cu mult înainte de Crăciun. / Îl rog pe cititor să aibă răbdare dacă dau prea multe amănunte despre lucruri care par bine cunoscute. Mă delectez cu iluzia că voi fi citit de străini sau de posteritate, pentru care aranjamentele

noastre actuale nu sunt de la sine înţelese. /

În capul văii se afla izvorul prosperităţii noastre, Domeniul Duncan şi Crowley. Era un domeniu rural (ceea ce este evident, de vreme ce ne aflam în Athabaska, departe de sediile puterii din Est) deţinut de două familii de comercianţi influenţi din New York, care îşi păstrau vila nu numai ca sursă de venituri, ci şi ca pe un fel de staţiune balneară, aflată la distanţă sigură (mai multe zile de mers cu trenul) de intrigile şi pestilenţa vieţii metropolei. Era locuită – guvernată, aş putea spune nu numai de patriarhii clanurilor Duncan şi Crowley, ci şi de o întreagă legiune de veri, nepoţi, rude prin alianţă, prieteni de obârşie nobilă şi oaspeţi de renume, în căutare de aer curat şi de peisaje rurale. Colţul nostru din Athabaska era binecuvântat cu un climat

blând şi cu peisaje încântătoare, în funcţie de anotimp, iar aceste lucruri atrag aristo trândavi aşa cum sunt atrase muştele de miere.

Nu s-a consemnat dacă oraşul a existat înainte de a exista Domeniul sau viceversa; dar e sigur că prosperitatea oraşului depindea de Domeniu. În Williams Ford existau, în esenţă, trei clase sociale: proprietarii sau aristo; sub ei se afla clasa concesionarilor care erau fierari, dulgheri, dogari, supraveghetori, grădinari, apicultori şi aşa mai departe, şi care îşi plăteau concesiunea prin serviciile oferite; şi, în cele din urmă, lucrătorii angajaţi cu contract, care lucrau la câmp, trăiau în colibe rudimentare de pe malul vestic al râului Pine şi nu primeau nicio compensaţie pentru munca lor în afara mâncării proaste

şi a locuinţelor şi mai proaste.

Familia mea ocupa un loc ambivalent în această ierarhie. Mama era croitoreasă. Lucra pe Domeniu, aşa cum lucraseră, mai înainte, părinţii ei. Însă tata ajunsese în Williams Ford ca muncitor sezonier, şi căsătoria lui cu mama stârnise controverse. Se „însurase cu o concesiune”, cum se spune, şi fusese acceptat la grajdurile de pe Domeniu în loc să primească o zestre. Legea îngăduia astfel de căsătorii, dar opinia publică le dezaproba. Aveam puţini prieteni în clasa noastră socială, rudele mamei muriseră între timp (poate de ruşine) şi, copil fiind, eram adesea luat în râs din cauza originii umile a tatălui meu.

Mai presus de asta era problema religiei noastre. Eram – pentru că aşa era tata – membri ai Bisericii Semnelor. În zilele

acelea, era necesar ca fiecare biserică creştină din America să fie aprobată oficial de Consiliul Arhivarilor din Dominionul lui Iisus Hristos pe Pământ. (În limbaj popular, „Biserica Dominionului”, dar ăsta e un termen impropriu, de vreme ce fiecare biserică e o Biserică a Dominionului dacă a fost recunoscută de Consiliu. Dominionul Episcopal, Dominionul Presbiterian, Dominionul Baptist – ba chiar şi Biserica Catolică a Americii, din 2112, când a renunţat la loialitatea faţă de Papalitatea din Roma – sunt incluse, toate, sub umbrela domionionistă, deoarece Dominionul nu-şi propune *să fie* o biserică, ci *să ateste* biserici. În America avem dreptul, garantat prin Constituţie, de a practica orice cult care ne este pe plac, atâta vreme cât reprezintă o congregaţie creştină autentică,

nu vreo sectă frauduloasă sau satanică. Consiliul există pentru a face această distincţie. Şi pentru a aduna cotizaţii şi dijme mulţumită cărora poate continua importanta sa activitate.)

Aşa că noi făceam parte, după cum am spus, din Biserica Semnelor, care reprezenta un cult marginal, evitat de clasa concesionarilor, fiind popular mai ales printre angajaţii ignoranţi, din mijlocul cărora se ridicase tata. Credinţa noastră avea drept text fundamental proclamaţia inclusă într-un pasaj din Evanghelia lui Marcu: „În numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma.” [5] Cu alte cuvinte, noi eram îmblânzitori de şerpi, vestiţi pentru asta, în ciuda performanţelor noastre modeste.

Congregaţia era alcătuită din doisprezece muncitori de la fermă, cei mai mulţi fiind sezonieri sosiţi de curând din statele din Sud. Tata era diaconul lor (deşi nu folosea acest titlu) şi păstram şerpi, în scop ritual, în cuşti de sârmă plasate pe terenul nostru din spatele casei, lângă acareturi. Acest obicei nu contribuia la îmbunătăţirea statutului nostru social.

Aceasta era situaţia familiei noastre când a sosit Julian Comstock, însoţit de Sam Godwin, mentorul său, ca oaspete al familiilor Duncan şi Crowley şi când m-a întâlnit întâmplător la vânătoare.

La vremea aceea eram ucenicul tatălui meu, care se ridicase la rangul de supraveghetor al grajdurilor ample ale Domeniului. Tata iubea animalele, mai ales caii.

Din nefericire, eu nu eram plămădit din acelaşi aluat şi relaţiile mele cu locuitorii cabalini ai grajdurilor treceau rareori mai departe de o scurtă îngăduinţă reciprocă. Nu-mi îndrăgeam slujba – care consta mai ales în a mătura paiele, a aduna băligarul cu lopata şi a îndeplini de obicei acele corvezi pe care ceilalţi oameni de la grajduri le considerau sub demnitatea lor –, aşa că am fost încântat când a devenit un obicei ca vreun secretar din personalul casei (sau chiar Sam Godwin în persoană) să-şi facă apariţia, invitându-mă să-mi las baltă munca la cererea lui Julian. (Deoarece venea de la un Comstock, nu putea fi respinsă, indiferent cu câtă furie scrâşneau din dinţi grăjdarii şi şelarii când mă vedeau scăpând de sub autoritatea lor.)

La început ne întâlneam ca să citim

cărţi sau ca să stăm de vorbă despre ele; pe urmă Sam Godwin m-a invitat să asist la lecţiile lui Jason, fiindcă fusese însărcinat să se ocupe atât de educaţia lui, cât şi de bunăstarea lui generală. (La şcoala Dominionului mi se predaseră câteva noţiuni elementare în ceea ce priveşte cititul şi scrisul şi îmi rafinasem aceste deprinderi sub îndrumarea mamei, care credea în puterea ştiinţei de carte, considerând-o o forţă ce îmbunătăţea lucrurile. Tata nu ştia nici să citească, nici să scrie.) Şi nu trecuse mai mult de un an de la prima noastră întâlnire când Sam s-a prezentat într-o seară la uşa casei părinţilor mei, cu o propunere ieşită din comun:

— Domnule şi doamnă Hazzard, a spus el, ridicându-şi mâna ca şi cum ar fi vrut să-şi atingă pălăria (pe care şi-o scosese când

intrase în casă, aşa că gestul a lăsat impresia unui salut), prietenia dintre fiul dumneavoastră şi Julian Comstock vă este desigur cunoscută.

— Da, a răspuns mama. Şi ne facem destule griji din pricina ei – problemele de pe Domeniu fiind cele care sunt.

Mama era o femeie micuţă, durdulie, dar plină de forţă, cu ideile ei personale. Tata, care vorbea rar, n-a vorbit deloc cu acea ocazie, ci a stat pe scaunul lui, ţinând în mână o pipă din rădăcină de dafin, pe care n-a aprins-o.

— Problemele de pe domeniu sunt esenţa acestei discuţii, a spus Sam Godwin. Nu ştiu sigur cât de multe v-a povestit Adam despre situaţia de-acolo. Tatăl lui Julian, generalul Bryce Comstock, care mi-a fost atât prieten, cât şi comandant, m-a

însărcinat cu puţin timp înainte de moarte să-i port de grijă lui Julian şi să mă ocup de bunăstarea lui…

— Înainte de moartea sa prin spânzurare, pentru trădare, a subliniat mama.

Sam s-a cutremurat.

— E adevărat, doamnă Hazzard, n-o pot nega, dar îmi afirm credinţa că procesul a fost aranjat şi verdictul neîntemeiat. Însă, întemeiat sau nu, asta nu are nimic de-a face cu obligaţia mea în ceea ce-l priveşte pe fiu. Am făgăduit să am grijă de băiat, doamnă Hazzard, şi vreau să-mi ţin promisiunea.

— Un sentiment creştinesc. Scepticismul ei nu era mascat întru totul.

— Cât despre aluziile dumneavoastră la Domeniu şi la obiceiurile tinerilor

moştenitori şi moştenitoare de acolo, nu aş putea să fiu de acord într-o mai mare măsură decât sunt. Din acest motiv am aprobat şi am încurajat prietenia lui Julian cu fiul dumneavoastră. În afară de Adam, Julian nu are niciun prieten adevărat. Domeniul este un asemenea bârlog de şerpi veninoşi – fără intenţia de a aduce vreo ofensă, a adăugat el, aducându-şi aminte de afilierea noastră religioasă şi făcând presupunerea firească, dar greşită că şerpii erau inevitabil pe placul congregaţiei Bisericii Semnelor –, fără intenţia de a aduce vreo ofensă, l-aş lăsa pe Julian să se împrietenească mai degrabă cu, ăă, scorpionii, a continuat, străduindu-se să găsească o comparaţie mai acceptabilă, decât să-l abandonez în voia sarcasmului, a maşinaţiunilor şi a obiceiurilor dezastruoase

ale egalilor săi. Motiv pentru care îi sunt nu numai profesor, ci şi însoţitor nedezlipit. Însă sunt de aproape trei ori mai bătrân decât el, doamnă Hazzard, şi are nevoie de un prieten de nădejde mai apropiat de vârsta lui.

— Care e propunerea dumneavoastră, domnule Godwin?

— Propun să fac din Adam al doilea elev al meu, în permanenţă, spre folosul ambilor băieţi.

Sam era de obicei zgârcit la vorbă – chiar şi în calitate de profesor – şi părea istovit după discurs, de parcă ar fi ridicat o greutate imensă.

— Da, elev, dar ce anume o să-l învăţaţi, domnule Godwin?

— Mecanică. Istorie. Gramatică şi regulile compunerii. Arte marţiale…

— Adam ştie deja să tragă cu puşca.

— Mânuirea pistolului, a sabiei de cavalerie, lupta cu pumnii – dar toate astea reprezintă numai o parte, s-a grăbit Sam să adauge. Tatăl lui Julian mi-a cerut să mă ocup atât de mintea băiatului, cât şi de reflexele lui.

Mama avea mai multe de spus despre acest subiect, mai ales despre munca mea la grajduri, care îşi aducea contribuţia la plata concesiunilor familiei, şi despre greutăţile pe care le-am fi avut la magazinul Domeniului fără suplimentul reprezentat de cupoanele mele. Dar Sam anticipase această problemă. Mama lui Julian – cu alte cuvinte, cumnata Preşedintelui – îi încredinţase un fond nelimitat destinat educaţiei băiatului, din care avea să se scurgă compensaţia absenţei mele de la

grajduri. Şi încă ridicându-se la o valoare frumuşică. Sam a spus o cifră şi intensitatea obiecţiilor părinţilor mei a scăzut considerabil, pentru a se reduce apoi la zero. (Am văzut totul din camera alăturată, printr-o gaură din uşă.)

Ceea ce nu înseamnă că toate temerile au fost date deoparte. A doua zi, înainte de a pleca spre Domeniu, de data asta pentru a vizita una dintre Marile Case mai degrabă decât grajdurile, mama m-a avertizat să nu mă amestec prea mult în treburile nobilimii. I-am făgăduit că aveam să mă agăţ de virtuţile mele creştine. (O promisiune pripită, mai greu de ţinut decât mi-am imaginat.) / Firea oarecum feminină a lui Julian îi crease printre ceilalţi tineri aristo o reputaţie de sodomit. Faptul că puteau să creadă una ca asta despre el fără a avea

nicio dovadă este o mărturie a tendinţelor clasei lor sociale.

Dar convingerea lor a fost uneori în favoarea mea. Cunoştinţele lui de parte femeiască – fete sofisticate, de vârsta mea sau mai mari – au presupus, nu numai o dată, că eram prietenul intim al lui Julian, în sensul *trupesc.* După care au luat măsuri ca să mă dezveţe de obiceiurile mele contra firii, în cel mai direct mod cu putinţă. Am fost încântat să cooperez la aceste *tratamente,* care au avut de fiecare dată succes. /

— Poate riscurile nu se referă la integritatea ta morală, a spus ea. Nobilii trăiesc după standarde diferite de ale noastre, Adam. Jocurile lor au drept miză viaţa. Ştii că tatăl lui Julian a fost spânzurat?

El nu vorbea niciodată despre asta, dar povestea era de notorietate. Am repetat afirmaţia lui Sam despre nevinovăţia lui Bryce Comstock.

— E foarte posibil să fie aşa. Tocmai asta e. În ultimii treizeci de ani, preşedinţia i-a aparţinut întotdeauna unui Comstock şi s-a spus că actualul preşedinte îl invidia pentru puterea lui. Singura ameninţare reală la adresa dominaţiei unchiului lui Julian era ascensiunea fratelui său, care îşi câştigase o popularitate periculoasă după războiul cu brazilienii. Bănuiesc că domnul Godwin are dreptate, că Bryce n-a fost spânzurat fiindcă era un general *incapabil,* ci fiindcă era unul *de mare succes.*

Fără îndoială că asemenea scandaluri erau posibile – despre viaţa din New York, unde locuia preşedintele, auzisem poveşti

care ar fi făcut măciucă până şi părul unui filozof cinic. Dar ce legătură puteau avea toate astea cu mine? Sau chiar cu Julian? Nu eram decât nişte băietani.

Atât de mare era naivitatea mea.

IV

Zilele se scurtau din ce în ce mai mult, Ziua Recunoştinţei venise şi trecuse, ceea ce se putea spune şi despre luna noiembrie, iar ninsoarea sau cel puţin mirosul ei plutea în aer când în Williams Ford au intrat cincizeci de cavalerişti din trupele de rezervă ale Athabaskăi, escortând un număr egal de agenţi electorali.

Iarna din Athabaska era detestată de o mulţime de oameni. Eu nu mă număram printre ei. Nu mă sinchiseam de frig şi de

întuneric, nu atâta vreme cât exista o sobă cu antracit, o lampă cu alcool la care să citeşti în nopţile lungi şi şansa de a mânca prăjituri cu grâu sau piftie la micul dejun. Iar Crăciunul se apropia cu repeziciune – era una dintre cele patru sărbători creştine universal recunoscute de Dominion (celelalte fiind Paştile, Ziua Independenţei şi Ziua Recunoştinţei). Dintre toate acestea, preferasem întotdeauna Crăciunul. Nu atât din cauza cadourilor, adesea sărăcăcioase – deşi cu un an în urmă primisem de la părinţii mei concesiunea cu carabine cu încărcare pe ţeavă, de care eram extraordinar de mândru –, şi nici pe de-a-ntregul datorită esenţei spirituale a sărbătorii, la care mă ruşinez să spun că nu mă gândeam decât arareori în afara cazului când eram obligat s-o fac, în timpul

slujbelor religioase. Ceea ce îndrăgeam era combinaţia dintre efectele aerului înviorător, al dimineţilor albite de ger, al ghirlandelor de pin şi de ilice fixate deasupra cadrului uşilor, al drapelelor roşii ca afinele de deasupra străzii principale, fluturând vesele în vântul rece, al colindelor şi al imnurilor recitate sau cântate – întreaga confruntare cu Iarna, în timpul căreia ţi se tăia răsuflarea, pe jumătate sfidare şi pe jumătate supunere. Îmi plăcea precizia de ceasornic a acestor ritualuri, de parcă un anume dinte al roţii timpului ar fi intrat în angrenare cu o regularitate fără cusur. Te alina; îţi vorbea despre eternitate.

Însă acela a fost un anotimp de rău-augur.

Trupele de rezervişti au intrat în oraş pe cincisprezece decembrie. De ochii lumii,

sosiseră ca să supravegheze alegerile prezidenţiale. În Williams Ford, alegerile la nivel naţional erau o formalitate. În momentul când li se cerea votul cetăţenilor noştri, rezultatul era cunoscut de mult, fiind deja hotărât de populaţia din statele estice – şi asta când exista mai mult de un candidat, ceea ce se întâmpla rareori. În ultimii şase ani electorali, alegerile nu fuseseră contestate de nicio persoană şi de niciun partid şi, vreme de trei decenii, fuseserăm conduşi de un Comstock sau altul. *Alegerile* începeau să nu se mai deosebească de *ovaţii.*

Dar era în ordine, fiindcă reprezentau, în continuare, un eveniment spectaculos, aproape un soi de circ, implicând sosirea agenţilor electorali, care puneau întotdeauna în scenă o reprezentaţie de

calitate.

Iar în anul acela – zvonul emana din apartamentele persoanelor sus-puse şi se răspândise pretutindeni pe şoptite – în clădirea Dominionului avea să ruleze un film.

Nu mai văzusem niciunul, niciodată. Dar mi le descrisese Julian. Văzuse filme adesea la New York, când era mai mic, şi, ori de câte ori era cuprins de nostalgie – viaţa în Williams Ford era uneori cam prea liniştită după gustul lui –, se simţea provocat să vorbească despre filme. Aşa că, atunci când s-a anunţat spectacolul, ca parte a procedurii electorale, ne-am simţit amândoi incitaţi şi am fost de acord să ne-ntâlnim în spatele Clădirii Dominionului, la ora stabilită.

Niciunul dintre noi nu avea un motiv

întemeiat să se afle acolo. Eu eram prea tânăr ca să votez, iar Julian ar fi sărit în ochi şi probabil n-ar fi fost bine-venit ca singurul aristo la o adunare a clasei concesionarilor. (Nobilii votaseră separat pe Domeniu –, îşi aleseseră deja împuterniciţii pentru activităţile lor obligatorii.) Aşa că i-am lăsat pe părinţii mei să plece spre Dominion devreme, în prima parte a serii, i-am urmat pe furiş şi am ajuns chiar înainte de momentul în care era programată începerea evenimentului. Am aşteptat în spatele sălii de întrunire, unde erau priponiţi vreo duzină de cai, până când a sosit Julian, călare pe un animal împrumutat din grajdurile Domeniului. Era îmbrăcat în cea mai reuşită aproximaţie a hainelor unui contractant de care era în stare: cămaşă de cânepă şi pantaloni de culoare întunecată,

precum şi o pălărie neagră de pâslă, cu borul lăsat în jos, ca să-i ascundă faţa.

A descălecat părând tulburat şi l-am întrebat ce se-ntâmplase. El a clătinat din cap.

— Nimic, Adam – sau *încă* nimic –, dar Sam spune că ne-aşteaptă necazuri.

Şi m-a privit aproape cu milă.

— Război, a adăugat.

— Întotdeauna e război.

— O nouă ofensivă.

— Ei, şi ce dacă? Labradorul este la un milion de kilometri distanţă.

— E evident că orientarea ta geografică nu s-a îmbunătăţit prea mult după lecţiile lui Sam. Şi s-ar putea să ne aflăm, *fizic*, la o mare distanţă de front, dar, din punct de vedere *operaţional,* suntem mult prea aproape ca să stăm liniştiţi.

Nu ştiam ce vrea să spună, aşa că mi-am scos asta din minte.

— Ne putem face griji pentru război după film, Julian.

— Da, cred că da, s-a silit el să zâmbească. După e tot atât de bine ca înainte.

Aşa că am intrat în clădirea Dominionului tocmai când se împuţina lumina lămpilor, am înaintat cu capetele plecate, instalându-ne pe ultimul rând de bănci, şi am aşteptat să-nceapă spectacolul.

În partea din faţă a sălii se afla o scenă spaţioasă, de pe care fuseseră înlăturate toate accesoriile religioase, iar în locul unde se găsea de obicei amvonul sau estrada se înălţase un ecran alb, pătrat. De fiecare parte a ecranului se afla câte un soi de cort în care stăteau cei doi interpreţi, cu

scenariile lor şi cu echipamentul teatral: portavoce, clopoţei, scripeţi, o tobă, un fluier şi altele. Asta era, a spus Julian, o variantă simplificată a ceea ce puteai vedea în sala modernă dintr-un cinematograf din New York. În metropolă, ecranul (aşadar şi imaginile proiectate pe el) ar fi fost mai mare; interpreţii ar fi fost profesionişti, de vreme ce citirea scenariului şi emiterea zgomotelor erau considerate arte rafinate, iar interpreţii de acolo concurau pentru obţinerea rolurilor; şi ar fi putut exista un al treilea interpret, plasat în spatele ecranului pentru relatări dramatice sau pentru „efecte sonore” suplimentare. S-ar fi putut adăuga chiar şi o orchestră, care să interpreteze muzică tematică, compusă pentru fiecare spectacol în parte.

Filmele sunt ticluite astfel încât două

personaje principale, un bărbat şi o femeie, pot căpăta glas mulţumită celor doi interpreţi, actorul fiind fotografiat astfel încât să apară în stânga ecranului în timpul scenelor de dialog, pe când actriţa apare în dreapta. Interpreţii văd filmul printr-un sistem de oglinzi, pot urmări scenariile luminate de un soi de lampă încasetată (astfel încât să nu-şi răspândească lumina, distrăgând atenţia) şi îşi citesc replicile când vorbesc actorii fotografiaţi, astfel încât vocile lor par să emane din ecran. Bătăile tobelor şi clinchetele clopoţeilor lor corespund, în mod similar, cu evenimentele din film. / Iluzia era de-a dreptul şocantă când interpreţii erau profesionişti, dar scăpările lor puteau fi la fel de uimitoare. Julian mi-a povestit odată un film făcut la New York după *Hamlet,* piesa lui William

Shakespeare, în care un interpret a venit beat la cinematograf, făcându-l pe nefericitul prinţ al Danemarcei să exclame: „O mare de necazuri – (o înjurătură de nereprodus) –, am şi eu necazurile mele”, adăugând o serie de obscenităţi, de sunete improprii de clopoţel şi de fluierături vulgare, până când a fost trimisă în grabă o dublură care să-l înlocuiască. /

— Bineînţeles că făceau treabă mai bună în era laică, a şoptit Julian, iar eu m-am rugat să nu mai fi auzit şi altcineva acest comentariu lipsit de delicateţe.

Conform tuturor relatărilor, filmele fuseseră spectaculoase în timpul Eflorescenţei Petrolului – cu sunet înregistrat, culori fireşti în loc de negru şi gri şi aşa mai departe. Dar, conform aceloraşi relatări, erau, totodată, oribil de

necuviincioase, blasfematoare până la extrem şi de obicei pornografice. Din fericire (sau *din nefericire,* din perspectiva lui Julian), nu supravieţuise niciun exemplar; suportul pe care fuseseră înregistrate era perisabil; filmele păstrate în stoc putreziseră de mult, iar copiile „digitale” se degradaseră, şi decodificarea lor era cu desăvârşire imposibilă. Filmele acelea erau din secolul al douăzecilea şi de la începutul celui de-al douăzeci şi unulea o perioadă de prosperitate imensă, fără suport real, dedicată cultului plăcerii, datorată arderii rezervelor efemere de petrol ale Pământului şi care a culminat cu Falsa Năpăstuire, cu războaie, cu molime şi cu dureroasa reducere a populaţiei exagerat de numeroase la un număr mai rezonabil.

După cum sublinia cu insistenţă *Istoria*

Uniunii în Viziunea Dominionului, cea mai pură şi mai bună epocă din trecutul Americii fusese secolul al nouăsprezecelea, ale cărui virtuţi familiale şi industrii modeste avuseseră parte de o repunere imperfectă în drepturi, impusă de împrejurări, ale cărui deprinderi erau practice şi a cărui literatură era adesea folositoare şi perfectibilă.

Trebuie să mărturisesc că fusesem infestat de o parte dintre apostaziile lui Julian. Am fost tulburat de gânduri triste chiar şi atunci când s-au stins lămpile de podea, şi Ben Kreel (reprezentantul Dominionului din zona noastră, stând în faţa ecranului de film) a citit un scurt pasaj despre Naţiune, Evlavie şi Datorie. *Război,* spusese Julian, vorbind nu numai despre eternul conflict armat din Labrador, ci şi

despre o nouă etapă a acestuia, care îşi putea întinde braţul scheletic până în Williams Ford – şi atunci ce-avea să se aleagă de mine şi ce-avea să se-aleagă de familia mea?

— Suntem aici ca să ne dăm votul, a spus pe scurt Ben Kreel, o datorie sacră, imediată, faţă de ţara şi de credinţa noastră, o ţară gospodărită cu atâta succes şi cu atâta generozitate de conducătorul său, preşedintele Deklan Comstock, ai cărui agenţi electorali aşteaptă neliniştiţi, o văd după mişcările mâinilor lor, continuarea evenimentelor serii; şi astfel, fără a adăuga un rămas bun etc., vă rog să vă îndreptaţi atenţia către prezentarea filmului lor, *Primul sub Cer,* pregătit pentru a ni se oferi o distracţie…

Aparatura necesară fusese transportată

la Williams Ford sub coviltirul unei căruţe: un aparat de proiecţie şi un dinam elveţian portabil (probabil capturat de la forţele olandeze din Labrador), alimentat cu alcool distilat şi montat într-un soi de şanţ sau redută proaspăt săpată sub biserică, pentru a i se atenua zgomotul, care pătrundea oricum prin duşumeaua de scândură, părând mârâitul unui câine uriaş. Vibraţiile nu făceau altceva decât să sporească semnificaţia momentului, în timp ce pierea lumina ultimei flăcări şi se aprindea lampa electrică din interiorul uriaşului proiector mecanic, de culoare neagră.

A început filmul. Fiind primul pe care îl văzusem vreodată, uimirea mea era deplină. Eram atât de fermecat de iluzia că fotografiile „prinseseră viaţă”, încât aproape că îmi scăpa esenţa scenelor… dar

îmi aduc aminte un titlu cu înfloriturі şi scene din a doua bătălie de la Quebec, recreate de actori, dar pe de-a-ntregul reale pentru mine, acompaniate de bătăi de tobă şi de sunete ascuţite de fluier, pentru a reda împuşcăturile şi bombardamentul; spectatorii din primele rânduri tresăreau instinctiv; mai multe dintre femeile de seamă din sat au fost gata să leşine şi şi-au încleştat mâinile de braţele însoţitorilor de sex opus, acestea având şanse ca, în dimineaţa următoare, să fie tot atât de pline de vânătăi ca şi cum ar fi participat ei înşişi la luptă.

Însă olandezii de sub steagul lor cu cruce-şi-lauri au început destul de curând să bată în retragere în faţa forţelor americane, şi un actor care juca rolul tânărului Deklan Comstock a ieşit în faţă, recitându-şi

Jurământul de învestitură (ceva cam prematur, dar istoria fusese trunchiată în scopuri artistice) cel în care se menţionează atât Urgenţa Continentală, cât şi Datoria faţă de Trecut. Vocea era redată, firește, de unul dintre interpreţi, un *basso profundo* ale cărui modulaţii emanau din clopotul vorbitor pe un ton grav, plin de greutate. (Ceea ce reprezenta, de asemenea, o uşoară revizuire a adevărului, pentru că adevăratul Deklan Comstock avea o voce stridentă şi o tendinţă către irascibilitate.)

Filmul continua cu episoade mai apropiate de adevăr şi cu cadre pitoreşti, înfăţişând gloria guvernării lui Deklan Cuceritorul, nume sub care îi era cunoscut Armatei Laurentinilor, care mărşăluise alături de el în timpul ascensiunii către New York. Urma reconstrucţia oraşului

Washington, D.C. (un proiect niciodată finalizat, întotdeauna în desfăşurare, întârziat de climatul din mlaştini şi de bolile transmise de insecte), apoi Iluminarea Manhattanului, unde felinarele erau alimentate de un dinam hidroelectric timp de patru ore pe zi, de la şase la zece seara; şi şantierul naval militar din portul Boston, minele de cărbune şi uzinele metalurgice şi fabricile de armament din Pennsylvania, şi cele mai noi şi mai strălucitoare locomotive cu aburi, trăgând cele mai noi şi mai strălucitoare vagoane, şi aşa mai departe.

Nu puteam să nu mă mir de reacţia lui Julian faţă de toate acestea. La urma urmelor, întregul spectacol fusese pregătit pentru a ridica în slăvi virtuţile omului care pusese la cale moartea tatălui său, prin spânzurare. Nu puteam să uit – iar Julian

trebuie să fi fost tot timpul conştient de asta – că actualul preşedinte era un tiran fratricid. Însă ochii săi erau ţintuiţi de ecran. Asta nu reflecta (după cum am aflat mai târziu) opinia lui în privinţa politicii contemporane, ci fascinaţia pentru ceea ce prefera să numească „cinema”. Crearea iluziilor bidimensionale nu-i părăsea niciodată gândurile – poate era adevărata lui „chemare” şi avea să culmineze cu realizarea capodoperei sale cinematografice interzise, *Viaţa şi aventurile marelui naturalist Charles Darwin…* dar aceasta e o altă poveste, care rămâne pentru altă dată.

Actualul film a continuat prezentând incursiunile încununate de succes în teritoriile braziliene din Panama, din timpul guvernării lui Deklan Cuceritorul, ceea ce trebuie să fi lovit mai aproape de ţintă,

fiindcă l-am văzut pe Julian cutremurându-se de două ori.

Cât despre mine… Am încercat să mă rup de lume, gustând momentul, dar atenţia mea era dureros de împrăştiată.

Poate de vină era stranietatea campaniei electorale, atât de apropiată de sărbătoarea Crăciunului. Sau *Istoria omenirii în cosmos,* pe care o citeam în pat, câte o pagină sau două în fiecare noapte, începând din ziua călătoriei noastre în Margine. Indiferent care ar fi fost motivul, eram asaltat de o îngrijorare neaşteptată şi de o oarecare melancolie. Mă aflam acolo, în mijlocul a tot ceea ce părea familiar şi ar fi trebuit să mă liniştească mulţimea din clasa contractanţilor, bunăvoinţa emanată în jurul meu din Clădirea Dominionului, flamurile şi simbolurile Crăciunului – şi totul

părea dintr-odată *efemer,* de parcă lumea ar fi fost o găleată căreia îi căzuse fundul.

Poate că era „perspectiva filozofului”, cum o numea Julian. Dacă aşa stăteau lucrurile, mă întrebam cum o puteau suporta filozofii. Învăţasem câte ceva de la Sam Godwin – şi mai multe de la Julian, care citea cărţi dezaprobate de Sam – despre ideile discreditate ale Epocii Laice. M-am gândit la Einstein şi la insistenţa sa asupra faptului că niciun punct de vedere nu e privilegiat faţă de un altul: cu alte cuvinte, teoria sa generalizată a relativităţii şi afirmaţia acesteia conform căreia întrebarea „Ce este real?” cere mai întâi un răspuns la întrebarea „Unde te afli?”. La atât mă rezumam eu, aici, în coconul numit Williams Ford – la un Punct de Vedere? Sau eram o întrupare a unei molecule ADN,

„reamintindu-şi imperfect”, aşa cum spunea Julian, de o maimuţă, de un peşte şi de o amibă?

Poate chiar şi naţiunea pe care o ridicase în slăvi Ben Kreel cu atâta extravaganţă nu era altceva decât un exemplu de manifestare a acestei tendinţe în natură – o amintire imperfectă a unui alt secol, care, la rândul său, fusese o amintire imperfectă a tuturor secolelor dinaintea lui şi tot aşa, până la apariţia Omului (în Eden sau în Africa, după cum credea Julian).

Poate nu era decât eliberarea din ce în ce mai pronunţată de vraja oraşului în care crescusem sau un presentiment că acesta avea să-mi fie luat.

Filmul se încheia cu imaginea emoţionantă a unui steag american, cu cele

treisprezece dungi şi cu cele şaizeci de stele ale sale unduindu-se în lumina soarelui – şi prevestind, insista naratorul, alţi patru ani de prosperitate şi de mărinimie datoraţi guvernării lui Deklan Cuceritorul, pentru care erau solicitate voturile spectatorilor, deşi nu era cunoscută existenţa unui alt candidat competitiv şi nici nu se zvonea nimic despre asta. Capătul filmului a plesnit bobina, şi becul electric a fost stins. Pe urmă diaconii Dominionului au început să reaprindă lămpile de pe pereţi. Mai mulţi bărbaţi din public îşi aprinseseră pipele în timpul spectacolului cinematografic, şi fumul acestora se contopea cu al lămpilor de podea într-un nor gri-albăstrui, ca de furtună, ce plutea sub arcadele înalte ale plafonului.

Julian părea distrat şi s-a afundat în

scaunul pe care stătea, cu pălăria trasă pe ochi.

— Adam, a şoptit el, trebuie să găsim o cale de ieşire.

— Cred că zăresc una, am spus eu; se numeşte uşă – dar de ce atâta grabă?

— Uită-te mai bine la uşa aia. Acolo au fost postaţi doi rezervişti. M-am uitat şi am văzut că avea dreptate.

— Dar asta nu-i ca să asigure protecţia în timpul votării? Pentru că Ben Kreel reluase în primire scena şi se pregătea să solicite o ridicare oficială a mâinilor.

— Tom Shearney, frizerul care suferă de vezică, a încercat să iasă la latrină. L-au întors din drum.

Tom Shearney era într-adevăr aşezat la mai puţin de un metru de noi, foindu-se nefericit şi aruncând priviri ranchiunoase

către rezerviști.

— Dar după votare…

— Asta n-are legătură cu votarea. Aici e vorba despre recrutare.

— Recrutare!

— Sst! a făcut grăbit Julian, îndepărtându-şi cu o scuturare a capului părul căzut pe faţa palidă. O să stârneşti panica. Nu m-am gândit c-o să-nceapă atât de curând… dar am primit anumite telegrame din New York despre o serie de înfrângeri în Labrador şi despre mobilizarea unor noi divizii. Votarea odată încheiată, agenţii electorali vor anunţa probabil o campanie de recrutare, vor nota numele tuturor celor prezenţi şi îi vor interoga ca să afle numele şi vârsta copiilor lor.

— Noi suntem prea tineri pentru a fi înrolaţi, am spus, fiindcă amândoi n-aveam

decât şaptesprezece ani.

— Nu şi dacă ţii cont de ceea ce-am auzit. Legile s-au schimbat. Oh, tu vei găsi probabil o modalitate de a te ascunde când începe selecţia – şi vei scăpa cu uşurinţă de asta, având în vedere cât de îndepărtat e locul ăsta. Dar prezenţa *mea* aici e bine cunoscută. N-am la dispoziţie o mulţime sau o familie în mijlocul căreia să dispar. De fapt, probabil trimiterea unui număr atât de mare de rezervişti într-o localitate atât de mică precum Williams Ford nu e o coincidenţă.

— Cum adică nu e o coincidenţă?

— Unchiul meu n-a fost niciodată încântat de existenţa mea. El n-are niciun copil. Niciun moştenitor. Vede în mine un posibil contracandidat la puterea executivă.

— Dar e absurd. Tu *nu vrei* să fii

preşedinte – nu-i aşa?

— Aş prefera să mă-mpuşc. Dar unchiul Deklan are o înclinaţie către invidie şi priveşte cu suspiciune motivele pentru care mă protejează mama.

— Şi cum l-ar ajuta o înrolare?

— În ansamblu, recrutarea nu mă are drept ţintă, dar sunt sigur că o consideră o unealtă utilă. Dacă sunt înrolat, nimeni nu-l poate acuza că-şi exclude familia de la mobilizarea generală. Şi, odată ce mă încorporează în infanterie, se poate asigura că mă pomenesc în primele rânduri din Labrador, ducând la îndeplinire un atac plin de nobleţe, dar sinucigaş asupra tranşeelor.

— Dar… Julian? Sam nu te poate proteja?

— Sam e un soldat lăsat la vatră; n-are nicio putere în afara celei pe care i-o oferă

patronajul mamei. Care nu valorează mult în moneda de pe tărâmul prezidenţial. Adam, există vreo altă cale de ieşire din clădirea asta?

— Numai uşa, dacă n-ai cumva de gând să spargi vreunul dintre panourile de sticlă colorată de la ferestre.

— Atunci vreo ascunzătoare? M-am gândit la asta.

— Poate, am spus. În spatele scenei e o încăpere unde se păstrează recuzita religioasă. Se poate intra acolo din aripile clădirii. Ne putem ascunde înăuntru, dar n-are o uşă separată.

— Trebuie s-o facem. Dacă putem ajunge înăuntru fără s-atragem atenţia.

Iar asta n-a fost prea greu, pentru că încă nu fuseseră reaprinse toate lămpile de podea, o mare parte a sălii se afla încă în

întuneric, iar publicul se foia uşor şi se răsfira în timp ce agenţii electorali se pregăteau să înregistreze rezultatele votării care avea să urmeze – erau contabili meticuloşi, cu toate că punctajul final reprezenta o concluzie dinainte stabilită şi sălile de bal fuseseră deja rezervate pentru ceremonia de învestire a lui Deklan Cuceritorul. Eu şi Julian ne-am tot mutat dintr-un loc întunecos într-altul, fără a da impresia că ne grăbeam, şi am ajuns lângă partea din faţă a scenei; acolo ne-am oprit la intrarea în depozit, până când un rezervist care ne urmărise cu privirea a fost chemat de un superior să ajute la demontarea echipamentului de proiecţie. Ne-am aplecat şi am trecut dincolo de draperia de la intrare, pătrunzând într-un întuneric aproape absolut. Julian s-a

împiedicat de un obstacol (o piesă a unui pian modificat, demontat în 2165, în vederea curăţării, de către un mecanic itinerant de piane, care a murit din cauza unui atac cerebral înainte de a-şi termina treaba), rezultatul fiind un „bang” sunând a lovitură în lemn, care a părut destul de puternic încât să-i alerteze pe toţi ocupanţii bisericii, ceea ce în mod evident nu s-a întâmplat.

Puţina lumină venea printr-o fereastră de sus, cu geamul satinat, prevăzută cu balamale ca să poată fi deschisă vara, pentru ventilaţie. Oferea o lumină slabă, fiindcă noaptea era noroasă şi nu se zărea decât strălucirea torţelor de pe strada principală. Dar am remarcat-o imediat ce ni s-au obişnuit ochii cu întunericul.

— Poate reuşim să ieşim pe-acolo, a

spus Julian.

— Nu fără o scară. Deşi…

— Ce? Adam, spune dacă ai vreo idee.

— Aici se păstrează platformele – blocurile lungi de lemn pe care stă corul când e în formaţie, pentru spectacol. Poate astea…

Dar el studia deja conţinutul întunecat al depozitului, cu aceeaşi atenţie cu care trecuse în revistă Marginea în căutarea cărţilor vechi. Am găsit obiectele potrivite şi am reuşit să le stivuim până la o înălţime utilă fără să facem prea mult zgomot. (În biserică, agenţii electorali consemnaseră deja votul unanim în favoarea lui Deklan Comstock şi începuseră să anunţe mobilizarea. Câteva voci se înălţau, protestând inutil; Ben Kreel le cerea cu voce sonoră să-şi păstreze calmul – nimeni nu ne-

a auzit rearanjând mobilierul nefolosit.)

Fereastra se afla la cel puţin trei metri înălţime, era aproape prea îngustă ca să te târăşti prin ea şi, când am ajuns în partea opusă, am fost nevoiţi să stăm agăţaţi în vârfurile degetelor înainte de a ne lăsa să cădem pe pământ. Am aterizat cu stângăcie, sucindu-mi glezna dreaptă, dar n-a fost o vătămare de durată.

Noaptea, deja rece, devenise şi mai friguroasă. Ne aflam în apropierea stâlpilor pentru priponirea cailor, şi animalele au nechezat la ivirea noastră neaşteptată, suflând aburi pe nările căscate. Începuse să cadă o ninsoare fină, grăunţoasă, însă nu era cine ştie ce vânt, şi steagurile de Crăciun atârnau fără vlagă în aerul îngheţat.

Julian s-a dus la calul lui şi a dezlegat

frâul care îl priponea.

— Ce-o să facem acum? l-am întrebat.

— Tu, Adam, n-o să faci nimic în afară de a-ţi apăra propria existenţă cât de bine te pricepi; în timp ce eu…

Dar a ezitat să dea glas planurilor sale şi o umbră de nelinişte i-a traversat chipul. În lumea unui aristo, evenimentele evoluau repede, evenimente pe care eu abia dacă reuşeam să le înţeleg.

— Putem aştepta să plece, am spus, cu o uşoară disperare. Rezerviştii nu pot rămâne în Williams Ford o veşnicie.

— Nu. Din nefericire, nici eu nu pot s-o fac, pentru că Deklan Cuceritorul ştie unde să mă găsească şi s-a hotărât să mă scoată din jocul politic ca pe-o piesă de şah capturată.

— Dar unde-o să te duci? Şi ce-o…

El şi-a pus un deget pe buze. Din faţa Bisericii Dominionului s-au auzit zgomote când uşile s-au deschis trântindu-se şi vocile membrilor congregaţiei s-au înălţat contrazicându-se sau văicărindu-se din pricina veştilor despre recrutare.

— Încalecă şi vino cu mine, a spus Julian. Acum, repede!

N-am luat-o pe strada principală, ci pe o cărare care ocolea prin spatele grajdului fierarului şi se întindea de-a lungul malului împădurit al râului Pine, la nord de direcţia în care se afla Domeniul. Noaptea era întunecoasă şi caii păşeau cu încetineală, dar găseau drumul aproape din instinct şi o parte din lumina oraşului se strecura totuşi prin ninsoarea rară, care îmi atingea faţa precum o sută de degete mici şi reci.

— N-a fost niciodată cu putinţă să rămân pentru totdeauna la Williams Ford, a spus Julian. Ar fi trebuit să ştii asta, Adam.

Era adevărat, ar fi trebuit s-o ştiu. La urma urmelor, ăsta era laitmotivul vieţii lui Julian: provizoratul. Îl pusesem întotdeauna pe seama circumstanţelor copilăriei sale, moartea tatei, despărţirea de mama lui, tutela blândă, dar distantă a lui Sam Godwin.

Dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc din nou la *Istoria omenirii în cosmos* şi la fotografiile pe care le cuprindea nu la Primii Oameni de pe Lună, care fuseseră americani, ci la Ultimii Oaspeţi ai acelei sfere celeste, care fuseseră chinezi şi ale căror „costume spaţiale” avuseseră culoarea roşie a focurilor de artificii. Aidoma americanilor, îşi înfipseseră

acolo steagul, în aşteptarea mai multor vizitatori; dar Terminarea Petrolului şi Falsa Năpăstuire puseseră punct planurilor lor.

Şi mă gândeam la încă şi mai pustiile câmpii de pe Marte, fotografiate de maşinării (sau cel puţin aşa pretindea cartea), dar niciodată atinse de piciorul vreunui om. Universul părea să fie plin până la refuz de locuri singuratice, iar eu dădusem cumva peste unul dintre ele. Rafalele de zăpadă au încetat; luna nelocuită a apărut dintre nori; câmpurile căzute în puterea iernii din Williams Ford străluceau, răspândind o lumină rece, nepământeană.

— Dacă trebuie să pleci, am spus, lasă-mă să vin cu tine.

— Nu, a răspuns el, cu promptitudine.

Îşi trăsese pălăria peste urechi,

apărându-se de frig, aşa că nu-i puteam vedea o prea mare parte a feţei, dar ochii i-au strălucit când s-a uitat înspre mine.

— Îţi mulţumesc, Adam. Aş vrea să fi fost cu putinţă. Dar nu e. Tu trebuie să stai aici, să ocoleşti recrutarea, dacă e posibil, să-ţi cizelezi talentul literar şi să scrii cărţi într-o bună zi, ca domnul Charles Curtis Easton.

Asta era ambiţia mea, care luase proporţii în ultimul an de zile, hrănită de dragostea noastră comună faţă de cărţi şi de exerciţiile de compoziţie în limba engleză impuse de Sam Godwin, pentru care îmi descoperisem un talent neaşteptat. / Aş spune că nu era un talent pe deplin înnăscut. Abia cu doi ani în urmă îi arătasem lui Sam Goldwin prima mea povestire terminată, pe care o intitulasem

„Un Băiat din Vest: Aventurile lui într-o Europă Vrăjmaşă”. Sam îmi lăudase stilul şi ambiţia, dar îmi atrăsese atenţia asupra unui număr de puncte slabe: de exemplu, elefanţii nu erau originari din Bruxelles şi erau, de obicei, mult prea mari pentru a fi trântiţi la pământ de băietanii din America; o călătorie de la Londra la Roma nu se putea face în câteva ore, nici măcar în şaua unui „cal iute” – şi Sam ar fi putut continua pe aceeaşi temă dacă eu nu aş fi fugit din cameră, pradă unei crize de jenă acută de autor. / Pe moment părea un vis mărunt. Efemer. Ca orice vis. Ca viaţa însăşi.

— Nimic din toate astea nu contează, am spus.

— Aici te înşeli, m-a contrazis Julian. Nu trebuie să faci greşeala de a crede că, deoarece nimic nu durează, nimic nu e

important.

— Asta nu e un punct de vedere filozofic?

— Niciun filozof nu ştie despre ce vorbeşte. Julian şi-a strunit calul şi şi-a întors faţa către mine, cu ceva din aroganţa vestitei sale familii influenţându-i fizionomia. Ascultă, Adam, ai putea face ceva important pentru mine – asumându-ţi anumite riscuri. Vrei?

— Da, m-am grăbit să răspund.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie. În scurt timp, rezerviştii vor supraveghea toate drumurile din Williams Ford, dacă nu cumva o fac de pe acum. Dacă vreau să plec, atunci trebuie să plec în noaptea asta. N-o să mi se observe lipsa până dimineaţă şi atunci, cel puţin la început, n-o s-o remarce decât Sam. Uite ce vreau să faci: du-te acasă – părinţii

tăi trebuie să fie îngrijoraţi din cauza recrutării şi poţi încerca să-i linişteşti –, dar nu face nicio aluzie la cele petrecute în seara asta şi începe-ţi dimineaţa de mâine făcându-ţi drum către Domeniu, cât mai pe neobservate cu putinţă, şi căutându-l pe Sam. Povesteşte-i ce s-a întâmplat în Biserică şi spune-i să urce-n şa şi să plece din oraş cât de repede o poate face fără să fie prins. Spune-i că mă poate găsi la Lundsford. Ăsta e mesajul.

— Lundsford? La Lundsford nu e nimic.

— Exact: nimic destul de important pentru ca rezerviştilor să le treacă prin cap să ne caute acolo. Ţii minte ce-a spus marginarul, astă-toamnă, despre locul unde-a găsit cărţile? O adâncitură lângă excavaţiile principale. Sam mă poate căuta acolo.

— O să-i spun, am promis, clipind în bătaia vântului rece, care îmi irita ochii.

— Îţi mulţumesc, Adam, a zis el, cu gravitate. Pentru tot. Pe urmă s-a silit să zâmbească şi, pentru o clipă, a fost doar Julian, prietenul alături de care vânasem veveriţe şi depănasem poveşti. Crăciun fericit, a adăugat. La mulţi ani!

Pe urmă şi-a întors calul şi s-a îndepărtat.

V

La Williams Ford există un cimitir al Dominionului şi am trecut pe lângă el în drum spre casă – pietre sculptate, funebre în lumina lunii –, dar sora mea Flaxie nu era îngropată acolo.

Aşa cum am mai spus, Biserica

Semnelor era tolerată, dar nu şi susţinută de Dominion. Nu aveam dreptul să primim parcele în curtea Dominionului. Flaxie avea un loc marcat de o cruce modestă de lemn în cuprinsul celor câţiva acri din spatele casei noastre, dar cimitirul mi-a adus totuşi aminte de ea şi, după ce am dus calul în grajd, m-am oprit lângă mormânt (în ciuda frigului care mă înfiora) şi mi-am scos pălăria în faţa ei, aşa cum făceam întotdeauna când trăia.

Flaxie fusese o făptură micuţă, strălucitoare, imprudentă şi poznaşă – atât de blondă cum sugera porecla ei [6]. (Numele ei de botez era Dolores, dar pentru mine fusese întotdeauna Flaxie.) Vărsatul de vânt o secerase pe neaşteptate şi cu milă, aşa cum o fac aceste boli. Nu-mi aduceam aminte moartea ei; fusesem

doborât de acelaşi vărsat, cu toate că eu supravieţuisem. Ceea ce îmi aminteam era că mă trezisem, scăpat de febră, într-o casă ciudat de tăcută. Nimeni nu voise să-mi spună despre Flaxie, dar văzusem privirea chinuită a mamei şi ştiusem adevărul fără să mi-l dezvăluie cineva. Moartea se jucase de-a loteria cu noi, şi Flaxie trăsese paiul mai scurt.

(Cred că de dragul celor ca Flaxie ne păstrăm credinţa în Rai. În afară de entuziaştii devotaţi bisericii consacrate, am întâlnit foarte puţini adulţi care să creadă cu adevărat în existenţa Raiului, şi Raiul a fost o consolare insuficientă pentru mama mea îndurerată. Dar Flaxie, care avea cinci ani, crezuse în el cu ardoare – şi-l imagina ca pe o pajişte, cu flori de câmp îmbobocite şi cu un picnic perpetuu, desfăşurându-se

pe timp de vară şi, dacă această credinţă copilărească a alinat-o în starea ei disperată, atunci a slujit unui scop mult mai nobil decât adevărul.)

În noaptea aceea, casa era aproape tot atât de tăcută cum fusese în vremea doliului de după moartea lui Flaxie. Am trecut pragul ca s-o găsesc pe mama tamponându-şi ochii cu o batistă şi pe tata încruntându-se deasupra pipei care, fapt neobişnuit, era plină cu tutun şi aprinsă.

— Recrutarea, a spus el.

— Da, am răspuns, am auzit.

Mama era prea agitată ca să vorbească. Tata a continuat:

— O să facem tot ce putem ca să te protejăm, Adam. Dar…

— Nu mi-e frică să-mi slujesc ţara, am zis eu.

— Asta-i o atitudine demnă de laudă, a făcut posomorât tata, iar mama a-nceput să plângă şi mai tare. Dar încă nu ştim dac-o să fie necesar. Poate situaţia din Labrador nu e chiar atât de gravă cum pare.

Aşa zgârcit la vorbă cum era tata, mă bizuisem adesea pe el pentru sfaturile pe care mi le dădea cu mărinimie. De exemplu, era pe deplin conştient de dezgustul meu faţă de şerpi – motiv pentru care, cu complicitatea mamei, mi se îngăduise să evit sacramentele credinţei noastre, umflăturile provocate de venin şi amputările ocazionale pricinuite când şi când altor enoriaşi şi, deşi asta îl dezamăgea, mă învăţase totuşi aspectele practice ale mânuirii şerpilor, inclusiv cum să-i ţin ca să le evit muşcătura şi cum să-i ucid, dacă ar fi fost necesar. / „Prinde-l de acolo unde ar

trebui să-i fie gâtul, din spatele capului, ignoră-i coada, oricât de mult s-ar zvârcoli, şi loveşte-l peste ţeastă, tare şi suficient de des ca să-l domoleşti.” I-am redat aceste instrucţiuni lui Julian, căruia şerpii îi inspirau o groază ce o depăşea cu mult pe a mea. „Oh, n-aş putea să ating vreodată o asemenea creatură!” exclamase el, un exces de spaimă ce i-ar putea surprinde pe cititorii care i-au urmărit evoluţia de mai târziu. / În ciuda credinţelor sale neobişnuite, era un om practic.

Dar în noaptea aceea nu avea niciun sfat pentru mine. Arăta ca un om hăituit, ajuns într-o fundătură, de unde nu poate merge mai departe şi nici nu se poate întoarce.

M-am dus în dormitorul meu, deşi mă îndoiam c-o să pot dormi. În schimb – fără

să fi avut vreun plan în minte – mi-am împachetat câteva lucruri, astfel încât să poată fi transportate cu uşurinţă. În primul rând puşca mea pentru veveriţe şi câteva notiţe şi scrieri, şi *Istoria omenirii în cosmos,* şi m-am gândit că era bine să adaug nişte carne sărată de porc sau ceva de acelaşi soi, dar m-am hotărât să aştept până mai târziu, ca să nu mă vadă mama împachetând.

Înainte de răsăritul soarelui, mi-am pus mai multe rânduri de haine unele peste altele şi o pălărie pakool mare, rulată astfel încât partea de lână să-mi acopere urechile. Am deschis fereastra camerei mele, m-am căţărat pe pervaz şi am închis geamul în urma mea, după ce îmi recuperasem puşca şi bagajul. Apoi am traversat târâş spaţiul

deschis al curţii, până la grajd, am pus şaua pe un cal (unul castrat, pe nume Extaz, care era cel mai rapid, deşi asta avea să lase pentru trăsura tatei doar un animal sperios) şi am plecat călare, sub cerul pe care abia se întrezărea prima geană de lumină.

Zăpada aşternută de scurta ninsoare din timpul nopţii încă mai acoperea pământul. Nu eram primul care se trezise în dimineaţa aceea de iarnă, şi aerul rece avea deja mireasma Crăciunului. În brutăria din Williams Ford, toată lumea era ocupată, pregătind prăjituri ce înfăţişau scena naşterii Mântuitorului şi checuri cu scorţişoară. Mirosul dulce al drojdiei îmbâcsea aerul din capătul de nord-est al oraşului, ca o ceaţă ameţitoare, fiindcă nu se simţea nicio boare de vânt care să-l îndepărteze. Zorile erau senine şi văzduhul

liniştit.

Semnele Crăciunului se vedeau pretutindeni – aşa cum trebuia să fie, fiindcă era ajunul acestei sărbători universale –, dar acelaşi lucru se putea spune şi despre semnele activităţii de recrutare. Rezerviştii se treziseră deja, se mişcau ca nişte umbre în uniformele lor murdare şi o mare parte se adunaseră alături de magazinul de fierărie. Atârnaseră un steag decolorat şi o firmă pe care nu o puteam citi, fiindcă eram hotărât să păstrez distanţa între mine şi soldaţii aceia, dar recunoşteam un birou de recrutare când îl aveam în faţa ochilor. Nu mă îndoiam că principalele căi de intrare şi de ieşire din oraş se aflau sub o supraveghere strictă.

Am pornit-o spre Domeniu pe un drum lăturalnic, pe aceeaşi potecă de pe malul

râului pe care mersesem cu Julian în noaptea trecută. Fiindcă nu bătea vântul, urmele noastre erau neatinse. Eram singurii care trecuseră pe acolo în ultima vreme. Extraz călca peste amprentele propriilor copite.

Odată ajuns în apropierea Domeniului, dar aflându-mă încă la adăpostul unui crâng de pini, mi-am legat calul de un pom tânăr şi am plecat mai departe pe jos.

Domeniul Duncan-Crowley nu avea gard, fiindcă hotarele sale nu erau delimitate în adevăratul sens al cuvântului; în cadrul sistemului de concesionare, tot ce exista în Williams Ford era (din punct de vedere legal) proprietatea celor două familii influente. M-am apropiat dinspre vest, unde locul era pe jumătate împădurit, fiind folosit ocazional de aristo pentru călărie şi pentru

vânătoare. În dimineaţa aceea crângul era pustiu şi n-am văzut pe nimeni până ce n-am trecut de gardul viu acoperit de zăpadă care mărginea grădinile. În timpul verii, aici înfloreau merii şi cireşii şi se umpleau de fructe; straturile de flori creau simfonii de culori şi de miresme. Dar acum erau golaşe, cu aleile capitonate cu zăpadă, şi nu se vedea nimeni, cu excepţia şefului grădinarilor, care mătura porticul de lemn al celei mai apropiate dintre Marile Vile de pe Domeniu.

Casele erau împodobite pentru Crăciun. Pe Domeniu, Crăciunul era un eveniment mai important decât în oraşul propriu-zis, aşa cum te-ai fi aşteptat. Iarna, Domeniul Duncan-Crowley nu era tot atât de populat ca vara, dar membrii ambelor familii erau încă prezenţi în număr mare, alături de

orice veri sau paraziţi aleseseră să hiberneze acolo pe durata anotimpului rece. Ca tutore al lui Julian, lui Sam Godwin nu-i era permis să doarmă în niciuna dintre cele două clădiri mai luxoase decât toate celelalte, ci era găzduit alături de personalul de elită, într-o cămăruţă dintr-o casă cu coloane albe, care ar fi trecut drept vilă în orice alt loc în afară de acela. Acolo îşi preda lecţiile, pentru Julian şi pentru mine, şi cunoşteam foarte bine clădirea. Şi aceasta era împodobită pentru Crăciun; deasupra uşii era o ghirlandă de ilice; de buiandrugi erau aninate crengi de pin; de streaşină atârna un steag cu cruce. Uşa nu era încuiată şi am intrat fără zgomot.

Era încă foarte devreme, cel puţin dacă ţineai cont de modul în care socoteau timpul aristo şi oamenii lor. Holul de la intrare

pardosit cu dale era pustiu şi tăcut. M-am dus direct către încăperile unde dormea şi unde îşi ţinea lecţiile Sam Godwin, străbătând un coridor cu lambriuri de stejar, luminat doar de zorile ce se strecurau printr-o fereastră din capătul îndepărtat. Podeaua era acoperită de covoare care înăbuşeau zgomotele, deşi ghetele mele lăsau în urmă amprente umede.

În faţa uşii lui Sam, m-am confruntat cu o dilemă. Nu puteam să bat, de teamă că aş fi atras atenţia altora. Misiunea mea, aşa cum o vedeam eu, îmi cerea să transmit mesajul lui Julian cu cea mai mare discreţie posibilă. Dar nici nu puteam să intru peste un om adormit – nu-i aşa?

Am încercat mânerul uşii. Se mişca liber. Am întredeschis-o cu niciun centimetru, intenţionând să şoptesc „Sam?”

– pentru a-l avertiza.

Dar i-am auzit vocea, înceată şi murmurând, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Am ascultat cu mai multă atenţie. Cuvintele sunau straniu. Vorbea într-o limbă guturală, nu în engleză. Poate nu era singur. Însă era prea târziu ca să mai dau înapoi, aşa că m-am hotărât să dau buzna. Am deschis uşa pe de-a-ntregul şi am intrat, spunând:

— Sam! Sunt eu, Adam. Am un mesaj de la Julian… M-am oprit brusc, alarmat de ceea ce vedeam. Sam Godwin – acelaşi Sam morocănos, dar familiar, care mă învăţase bazele istoriei şi geografiei – practica *magia neagră* sau o altă formă de vrăjitorie, în Ajunul Crăciunului! Avea pe umeri şal vărgat, şnururi de piele pe braţ şi un obiect asemănător cu o cutie fixat cu o curea de

frunte, şi îşi ţinea mâinile ridicate deasupra unui aranjament din nouă lumânări plasate într-un sfeşnic de aramă care lăsa impresia că fusese recuperat din vreo Margine cu antichităţi. Invocaţia pe care o murmura părea să reverbereze prin încăpere: Bah-*rook*-a-*tah*-atten-*eye*-hello-hey-*noo*... Mi-a căzut falca.

— Adam! a spus Sam, aproape tot atât de surprins ca mine, şi-a tras repede şalul jos de pe umeri şi a început să-şi dezlege diversele accesorii demonice.

Totul era atât de neobişnuit încât abia dacă puteam să înţeleg ceva.

Pe urmă mi-a fost teamă că înţelesesem *prea bine.* La şcoala Dominionului îl auzisem destul de des pe Ben Kreel vorbind despre viciile şi slăbiciunile Erei Laice, dintre care unele mai persistau încă, spunea

el, în oraşele din Est – ireverenţa, ireligiozitatea, scepticismul, ocultismul, depravarea. Şi m-am gândit la ideile pe care le absorbisem cu atâta nepăsare de la Julian şi (indirect) de la Sam, începând chiar să cred în unele dintre ele: einsteinism, darwinism, călătorii cosmice… fusesem sedus de slujitorii unui soi de păgânism newyorkez? Fusesem amăgit de Filozofie?

— Un mesaj, a spus Sam, ascunzându-şi costumul păgân, ce mesaj? Unde e Julian?

Dar eu nu puteam rămâne acolo. Am fugit din cameră.

Sam a ieşit în goană din casă, pe urmele mele. Mă mişcăm iute, dar el avea picioare lungi şi, ca urmare a carierei militare, o condiţie fizică bună, era puternic pentru cei patruzeci şi ceva de ani ai săi, şi m-a prins în grădinile căzute sub stăpânirea iernii –

m-a înşfăcat din spate. Am lovit cu picioarele şi am încercat să mă smulg din mâinile lui, dar el mi-a ţintuit umerii la pământ.

— Adam, pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te! a strigat. Era o imprudenţă, m-am gândit, să invoce numele lui Dumnezeu, tocmai *el* – dar pe urmă a adăugat:

— N-ai înţeles ce-ai văzut? Sunt evreu! Evreu!

Auzisem despre evrei, bineînţeles. Locuiau în Biblie şi în New York. Relaţia echivocă dintre ei şi Mântuitorul nostru le atrăsese oprobiul de-a lungul vremurilor şi nu primiseră aprobarea Dominionului. Dar – din câte ştiam eu – nu mai văzusem niciodată un evreu viu, în carne şi oase, şi eram uluit de ideea că Sam fusese tot timpul unul dintre ei: invizibil, ca să spun

aşa.

— Atunci ai înşelat pe toată lumea! am exclamat.

— N-am pretins niciodată că sunt creştin! N-am vorbit niciodată despre asta. Dar ce importanţă are? Ai spus că ai un mesaj de la Julian – spune-mi despre ce-i vorba, fir-ai să fii! Unde e?

M-am întrebat ce ar fi trebuit să spun sau pe cine aş fi trădat dac-aş fi spus. Lumea se întorsese pe dos. Toate prelegerile lui Ben Kreel despre patriotism şi loialitate mi-au revenit în minte, în chipul unui noian de vinovăţie şi de ruşine. Mă făcusem părtaş şi la trădare, nu numai la ateism?

Dar am simţit că-i datoram această ultimă favoare lui Julian, care ar fi dorit desigur să transmit informaţia oferită de el,

indiferent dacă Sam era evreu sau mahomedan.

— Toate drumurile din oraş sunt pline de soldaţi, am răspuns, ursuz. Julian a plecat azi-noapte la Lundsford. Spune că te-aşteaptă acolo. Acum *ia-ţi mâinile de pe mine!*

Sam a făcut-o, retrăgându-se şi aşezându-se pe călcâie, cu o nelinişte profundă întipărită pe chip.

— A început atât de curând? Credeam că vor aştepta sosirea Anului Nou.

— Nu ştiu ce-a început. Nu cred că mai ştiu ceva!

Şi, spunând asta, am sărit în picioare şi am fugit din grădina fără viaţă, am fugit înapoi, la Extaz, care era tot legat de copac, acolo unde îl lăsasem, scormonind zadarnic cu botul în zăpadă.

Probabil că străbătusem vreo două sute de metri din drumul de întoarcere către Williams Ford, când un alt călăreţ m-a ajuns din urmă, plasându-se în dreapta mea. Era Ben Kreel în persoană şi şi-a dus mâna la pălărie, apoi a întrebat:

— Te deranjează dacă merg o vreme alături de tine, Adam? Mi-ar fi fost greu să spun nu.

Ben Kreel nu era pastor – aveam o mulţime din ăştia în Williams Ford, fiecare îngrijindu-se de propria sectă –, dar era şeful Consiliului Local al Dominionului lui Iisus Hristos pe Pământ, fiind, în felul său, tot atât de puternic cât stăpânii Domeniului. Şi, dacă nu era pastor, era, cel puţin, un soi de păstor al locuitorilor oraşului. Se născuse chiar aici, în Williams Ford, fiind

fiul unui şelar, fusese instruit, pe cheltuiala Domeniului, la unul dintre colegiile Dominionului din Colorado Springs, şi, în ultimii douăzeci de ani, predase la şcoala primară câte cinci zile pe săptămână şi ne explicase în fiecare duminică Noţiunile Generale ale Creştinismului. Îmi scrijelisem primele litere pe o plăcuţă de ardezie, sub îndrumarea lui Ben Kreel. În fiecare an, de Ziua Independenţei, li se adresa orăşenilor, reamintindu-le simbolistica şi semnificaţia celor Treisprezece Dungi şi a celor Şaizeci de Stele; la fiecare sărbătoare a Crăciunului conducea Slujba Ecumenică din Biserica Dominionului.

Era robust, cu tâmplele încărunţite, proaspăt bărbierit. Purta o haină de lână, cizme înalte, din piele de căprioară, şi un pakool nu cu mult mai mare decât al meu.

Dar mergea cu o imensă demnitate, atât în şa, cât şi pe jos. Expresia feţei sale era blândă. Era blândă întotdeauna.

— Ai ieşit devreme, Adam Hazzard, a spus el. Ce faci afară din oraş la ora asta?

— Nimic, am răspuns, şi am roşit.

Mai există vreun alt cuvânt care să reprezinte atât de spectaculos tot ceea ce vrei să negi? Date fiind circumstanţele, „nimic” echivala cu o mărturisire a relelor mele intenţii.

— N-am putut să dorm, m-am grăbit să adaug. M-am gândit că aş fi putut împuşca o veveriţă sau altceva de acelaşi soi.

Asta oferea o explicaţie pentru puşca legată de şaua mea şi era o poveste plauzibilă măcar parţial; veveriţele erau încă active, adunându-şi ultimele provizii înainte de a retrage pe durata lunilor

friguroase.

— În Ajunul Crăciunului? a întrebat Ben Kreel. Şi în crângurile de pe pământurile Domeniului? Sper că nimeni din familiile Duncan şi Crowley n-o să afle aşa ceva. Ştiu cum să-şi apere copacii. Şi sunt sigur că un foc de armă i-ar deranja la ora asta. Oamenii bogaţi şi esticii preferă de obicei să doarmă până după răsăritul soarelui.

— N-am tras, am murmurat. M-am gândit mai bine.

— Ei, perfect. Înţelepciunea triumfă. Să-nţeleg că te-ntorci în oraş?

— Da, domnule.

— Atunci dă-mi voie să-ţi ţin companie.

— Vă rog.

N-aş fi putut spune altceva, indiferent cât de mult aş fi tânjit să fiu singur cu gândurile mele.

Caii înaintau încet – zăpada îi făcea să calce cu stângăcie şi Ben Kreel a rămas tăcut multă vreme. Pe urmă a spus:

— Nu trebuie să-ţi ascunzi temerile, Adam. Ştiu ce te nelinişteşte. Pentru o secundă, mi-a trecut prin cap ideea cumplită că Ben Kreel fusese în spatele meu, pe coridorul de pe Domeniu, şi că-l văzuse pe Sam Godwin în mijlocul accesoriilor lui din Vechiul Testament. Asta ar fi dat naştere unui scandal! (Pe urmă m-am gândit că Sam trebuie să se fi temut de un astfel de scandal toată viaţa lui: era chiar mai rău decât să faci parte din Biserica Semnelor, pentru că, în unele State, un evreu putea fi amendat sau chiar arestat fiindcă îşi practica propria credinţă. Nu ştiam unde se situa Athabaska în această privinţă, dar mă temeam de tot

ceea ce era mai rău.) Însă Ben Kreel vorbea despre recrutare, nu despre Sam.

— Am stat deja de vorbă despre asta cu nişte băieţi din oraş, a spus el. Adam, dacă te întrebi ce înseamnă toate astea, această mişcare militară, şi ce urmări ar putea avea, nu eşti singurul. Şi recunosc că eşti un soi de caz deosebit. Te-am supravegheat tot timpul. De la distanţă, ca să spun aşa. Hai să ne oprim o clipă.

Ajunseserăm pe o porţiune mai înaltă a drumului, pe malul abrupt al râului Pine, privind spre sud, către Williams Ford, de la o mică înălţime.

— Uită-te la asta, a spus Ben Kreel, cu un aer contemplativ. Şi-a întins braţul, descriind un arc, ca şi cum n-ar fi inclus doar acel grup de clădiri care era oraşul, ci şi câmpurile pustii, şi albia întunecată

râului, şi roţile morilor, ba chiar şi cocioabele angajaţilor din lunca joasă. Valea părea o fiinţă vie, inhalând aerul rece al anotimpului şi expirându-i vaporii, şi o fotografie, neclintită în văzduhul încă albastru al iernii. Cu rădăcini tot atât de adânci ca ale unui stejar şi tot atât de fragilă ca un bol de sticlă înfăţişând Naşterea Domnului.

— Uită-te la asta, a repetat Ben Kreel. Uită-te la Williams Ford, uite cum se întinde acolo. Ce este, Adam? E mai mult decât un loc, aşa cred eu. E un mod de viaţă. Însumează toată munca noastră. E ceea ce ne-au dat taţii noştri şi ceea ce le vom da fiilor noştri. E locul unde ne îngropăm mamele şi locul unde vor fi îngropate fiicele noastre.

Asta nu era altceva decât altă filozofie

şi, după toată confuzia dimineţii, nu eram sigur că mai voiam s-aud aşa ceva. Dar vocea lui Ben Kreel se scurgea ca siropul calmant pe care obişnuia să ni-l dea mama ori de câte ori Flaxie sau eu începeam să tuşim.

— Fiecare băiat din Williams Ford – fiecare băiat destul de mare ca să se poată pune în serviciul naţiunii – descoperă acum, pur şi simplu, cât de puţin îl trage inima să părăsească locul pe care-l cunoaşte cel mai bine. Bănuiesc că ţi se-ntâmplă şi ţie.

— Nu sunt nici mai mult, nici mai puţin dornic decât oricine altcineva.

— Nu-ţi pun la îndoială curajul sau loialitatea. Însă ştiu c-ai gustat un strop din ceea ce ar putea fi viaţa în alte părţi – dată fiind prietenia ta atât de strânsă cu Julian Comstock. Ei, sunt sigur că Julian e un

tânăr excepţional şi un foarte bun creştin. Nici n-ar putea fi altfel, nu-i aşa, ca nepot al omului care ţine această naţiune în palmă. Dar experienţa lui a fost extrem de diferită de a ta. El e obişnuit cu oraşele mari – cu filme ca acelea pe care l-am văzut aseară în sală (şi te-am zărit acolo, nu-i aşa? Pe băncile din spate?) –, cu cărţi şi cu idei care i-ar putea părea unui tânăr de formaţia ta ca fiind incitante şi, ei bine, *diferite.* Mă înşel?

— N-aş putea spune asta, domnule.

— Şi multe dintre cele pe care ţi le-a descris Julian sunt cu siguranţă adevărate. Ştii, am călătorit şi eu ceva. Am văzut Colorado Springs, Pittsburgh, ba chiar şi New York. Oraşele noastre din est sunt metropole măreţe, impozante – unele dintre cele mai mari şi mai productive din întreaga

lume – şi merită să fie apărate, ceea ce reprezintă unul dintre motivele pentru care facem atât de multe eforturi ca să-i scoatem pe olandezi din Labrador.

— Bineînţeles c-aveţi dreptate.

— Mă bucur că eşti de acord. Fiindcă există o capcană în care cad anumiţi oameni. Am mai văzut-o şi înainte. Uneori, un băiat decide că unul dintre aceste oraşe mari e probabil locul unde ar putea *fugi* – un loc unde să scape de însărcinări, de obligaţii şi de lecţiile morale pe care le-a învăţat în copilărie. Lucruri simple, cum ar fi credinţa şi patriotismul, pot începe să i se pară unui tânăr nişte poveri de care s-ar putea scutura când devin prea grele.

— Eu nu sunt aşa, domnule.

— Sigur că nu. Dar mai există încă un element de care trebuie ţinut cont. Ai putea

fi nevoit să părăseşti Williams Ford din cauza mobilizării. Iar gândul care trece prin capul multor băieţi spune: dacă *trebuie* să plec, atunci poate că e mai bine s-o fac pe cont propriu şi să-mi îndeplinesc destinul mai degrabă pe străzile unui mare oraş decât într-un batalion din divizia Athabaska… şi tu negi foarte convingător asta, Adam, dar n-ai fi om dacă nu ţi-ar trece prin minte asemenea idei.

— Ba nu, domnule, am murmurat, dar recunosc că am simţit un început de vinovăţie, fiindcă de fapt fusesem ademenit, într-o oarecare măsură, de poveştile lui Julian despre viaţa oraşului şi de lecţiile dubioase ale lui Sam, şi de *Istoria omenirii în cosmos* – poate chiar *uitasem* unele dintre obligaţiile mele faţă de mica aşezare ce se profila, atât de liniştită şi de

îmbietoare, pe seninul cerului, în imediata apropiere.

— Ştiu, a spus Ben Kreel, că lucrurile n-au fost întotdeauna uşoare pentru familia ta. Mai ales credinţa tatălui tău a fost o încercare, iar noi n-am fost întotdeauna nişte vecini buni – vorbesc în numele satului, ca întreg. Poate că ai fost lăsat în afara unor activităţi care-au reprezentat bucurii fireşti pentru alţi băieţi: cele organizate de biserică, picnicurile, simplele prietenii… ei, nici măcar Williams Ford nu e perfect. Dar îţi promit ceva, Adam: dacă vei ajunge în divizie, şi mai ales dacă vei fi pus la încercare în vreme de război, vei descoperi că aceiaşi băieţi care te-au evitat pe străzile prăfuite ale localităţii tale de baştină vor deveni cei mai buni prieteni şi cei mai curajoşi apărători ai tăi, şi tot astfel

vei fi şi tu pentru ei. Pentru că moştenirea noastră comună ne uneşte pe căi ce pot părea obscure, dar care devin clare în lumina dură a luptei.

Îmi petrecusem atât multă vreme suferind de pe urma remarcilor altor băieţi (că tata „creşte vipere aşa cum cresc alţii găini”, de exemplu) încât îmi era greu să dau crezare afirmaţiei lui Kreel. Dar ştiam foarte puţine despre războiul modern, în afară de ceea ce citisem în romanele domnului Charles Curtis Easton, aşa că ar fi putut fi adevărată. Şi (aşa cum se intenţiona) această perspectivă m-a făcut să mă ruşinez şi mai mult.

— Uite, a spus Ben Kreel. Ai auzit asta, Adam?

Auzisem. Ar fi fost greu să n-aud. În biserica Dominionului bătea clopotul,

chemându-ne să ne adunăm cu toţii la slujba ecumenică de dimineaţă. Era un sunet argintiu în văzduhul iernii, deopotrivă singuratic şi consolator, şi aproape c-am vrut să alerg către el – către adăpostul pe care mi-l oferea, de parcă aş fi fost din nou copil.

— Vor avea în curând nevoie de mine, a spus Ben Kreel. Mă scuzi dac-o iau înainte.

— Bineînţeles, domnule. Nu vă faceţi griji pentru mine.

— Nu atâta timp cât ne înţelegem unul pe celălalt, Adam. Nu fi atât de deprimat! Viitorul s-ar putea dovedi mai strălucitor decât te-aştepţi.

— Vă mulţumesc fiindcă spuneţi asta, domnule.

Am mai rămas o vreme pe malul înalt,

privind calul care îl ducea pe Ben Kreel către oraş. Era frig până şi în bătaia soarelui şi am fost cuprins de un oarecare tremur, poate mai degrabă din cauza conflictului din mintea mea decât din cauza vremii. Omul Dominionului mă făcuse să-mi fie ruşine de mine însumi, îmi atrăsese atenţia asupra perspectivei purtărilor mele scăpate din frâu din ultimii câţiva ani şi îmi arătase cât de multe dintre convingerile mele înnăscute abandonasem în favoarea filozofiei ademenitoare a unui tânăr aristo agnostic şi a unui evreu vârstnic.

Pe urmă am oftat şi l-am îmboldit pe Extaz să pornească pe drumul de întoarcere către Williams Ford, cu intenţia de a le explica părinţilor mei unde fusesem şi de a-i reasigura că n-aveam să sufăr prea mult din cauza recrutării, pentru care mă gândeam

să mă ofer voluntar.

Eram atât de descurajat de evenimentele dimineţii încât privirea mi-a alunecat spre pământ chiar în momentul când Extaz îşi regăsea propriile urme. Aşa cum spuneam, zăpada aşternută în noaptea precedentă era în cea mai mare parte neatinsă pe acea potecă lăturalnică dintre sat şi Domeniu. Puteam să văd pe unde trecusem dimineaţă, copitele lui Extaz fiind întipărite la fel de clar ca literele dintr-o carte. (Ben Kreel trebuie să-şi fi petrecut noaptea pe Domeniu, iar când mă părăsise pe mal alesese probabil un drum mai direct către aşezare; pe acolo nu mai trecuse decât Extaz.) Pe urmă am ajuns în locul unde mă despărţisem de Julian, în noaptea trecută. Unde erau mai multe urme de copite, de fapt o mulţime…

Şi pe pământul acoperit de zăpadă am mai văzut (într-adevăr) scris şi altceva – ceva care m-a alarmat.

Am tras imediat de hăţuri.

M-am uitat spre sud, către Williams Ford. M-am uitat spre est, direcţia în care plecase Julian în timpul nopţii.

Pe urmă am tras în piept o gură înviorătoare de aer îngheţat şi am pornit-o către locul unde mi se părea cel mai urgent să ajung.

VI

Drumul est-vest care trece prin Williams Ford nu e prea circulat, mai ales la vreme de iarnă.

Drumul din sud – numit şi „Calea Sârmei”, fiindcă de-a lungul său se întinde

firul de telegraf – leagă Williams Ford de punctul terminus din Connaught al căii ferate, fiind de aceea suportul unui trafic intens. Dar drumul est-vest nu duce, de fapt, nicăieri; e o rămăşiţă a unuia dintre drumurile strămoşilor laici, străbătut mai ales de marginali şi de anticari independenţi, şi numai în lunile călduroase. Presupun că, dacă aţi urma vechile drumuri, mergând în direcţia aceea atât de departe cât vă pot duce, aţi ajunge la Marile Lacuri sau altundeva, în estul îndepărtat; iar în sensul opus, aţi ajunge să vă rătăciţi printre porţiunile surpate de apă şi de alunecările de teren din Munţii Stâncoşi. Dar calea ferată şi un drum paralel ce merge către sud au înlăturat necesitatea unor asemenea osteneli.

În ciuda tuturor acestora, drumul est-

vest era supravegheat îndeaproape în punctele de ieşire din Williams Ford. Rezerviştii postaseră un om pe dealul care îl domina, acelaşi deal pe care mă oprisem în luna octombrie să mănânc mure, împreună cu Julian şi Sam, la întoarcerea din Margine. Dar se ştie că trupele de rezervişti sunt ţinute deoparte, nefiind trimise în prima linie, mai ales din cauza unui defect incapacitant al trupului sau al minţii; unii sunt veterani răniţi, cărora le lipseşte o mână sau un braţ; alţii sunt prea copilăroşi şi prea puţin sociabili ca să activeze într-un corp disciplinat de armată. Nu pot spune nimic sigur despre omul postat pe deal, ca santinelă, dar, dacă nu era un neghiob, atunci cel puţin nu se străduia nicidecum să se ascundă, fiindcă silueta lui şi a puştii sale se profilau pe cerul senin dinspre răsărit, în

văzul tuturor. Deşi poate tocmai asta era intenţia: să le dea de ştire presupuşilor fugari că drumul era blocat.

Însă nu *toate* drumurile erau blocate şi nu pentru cineva care crescuse în Williams Ford şi vânase pretutindeni în împrejurimi. În loc să merg direct pe urmele lui Julian, mi-am mânat calul o vreme către nord, iar apoi pe potecile aglomerate ale unei tabere de muncitori angajaţi (ai căror copii zdrenţăroşi mă priveau cu gurile căscate prin ferestrele fără geamuri ale cocioabelor şi ale căror focuri de huilă înălţau un văl de fum în văzduhul neclintit). Drumul continua cu potecile croite prin lanurile de grâu, pentru transportul recoltei şi al muncitorilor – iar acestea se adânciseră în decursul anilor de folosinţă şi călăream aşadar în spatele unui taluz întărit cu pământ şi cu

buşteni, ascuns de santinela îndepărtată. Când am ajuns destul de departe, către est, ca să mă aflu în siguranţă, am coborât pe o potecă pentru vite, care m-a readus pe drumul est-vest.

Unde, mulţumită stratului fin de zăpadă nespulberată de vreo adiere de vânt, am putut desluşi aceleaşi semne care mă alertaseră la Williams Ford.

Julian trecuse pe acolo. Făcuse ceea ce îşi pusese în gând şi călărise către Lundsford înainte de miezul nopţii. Ninsoarea încetase la scurt timp după aceea, făcând ca urmele calului său să se zărească limpede, deşi aveau contururi vagi şi erau pe jumătate acoperite.

Însă acestea nu erau singurele urme: se vedea un al doilea set, mult mai bine conturat şi prin urmare mai recent, probabil

întipărit în timpul nopţii; şi asta era ceea ce văzusem la răscrucea din Williams Ford: dovada unei urmăriri. Cineva plecase după Julian, fără ca el s-o ştie. Ceea ce sugera lucruri cumplite, singurul fapt liniştitor fiind acela că era vorba mai degrabă despre un singur urmăritor decât despre o întreagă companie. Dacă oamenii influenţi de pe Domeniu ar fi ştiut că fugarul era Julian Comstock, ar fi trimis cu siguranţă un detaşament întreg ca să-l aducă înapoi. Am presupus că Julian fusese luat drept un simplu infractor sau lucrător refugiat, sau drept un tânăr dornic să scape de recrutare, şi că era urmărit de un rezervist ambiţios. Altminteri, întregul batalion pe care mi-l imaginam s-ar fi aflat chiar în urma mea… sau poate avea să fie acolo în curând, fiindcă lipsa lui Julian fusese probabil

observată între timp.

Am mers spre est, adăugându-mi propriile urme la celelalte două şiruri.

A trecut în curând de amiază şi, când soarele a prins să coboare către întâlnirea sa cu orizontul de sud-vest, care se petrecea acum atât de devreme, am început să-mi reconsider hotărârea. Mai exact, ce anume speram să realizez? Să-l avertizez pe Julian? Dacă era aşa, atunci mă trezisem ceva cam târziu… deşi speram că Julian îşi acoperise la un moment dat urmele sau că îşi păcălise într-un alt fel urmăritorul, căruia îi lipsea avantajul de care mă bucuram eu, ştiind unde avea să stea Julian până la sosirea lui Sam Godwin. Dacă aceasta ar fi dat greş, mă imaginam, în mare măsură, *salvându-l* pe Julian din captivitate, deşi nu eram înarmat decât cu o puşcă de vânătoare şi cu

câteva gloanţe (cărora li se adăugau un cuţit şi propria mea inteligenţă, două arme destul de firave) împotriva a orice ar fi putut avea asupra sa rezervistul. În orice caz, acestea erau mai degrabă dorinţe şi nelinişti decât calcule sau planuri; nu aveam niciun plan pe deplin conturat, în afara intenţiei de a merge călare în ajutorul lui Julian şi de a-i spune că-i transmisesem mesajul său lui Sam, care avea să i se alăture imediat ce reuşea să părăsească pe neobservate Domeniul.

Şi pe urmă? Era o întrebare pe care nu îndrăzneam să mi-o pun – nu pe drumul acela singuratic, după ce trecusem cu mult de Margine, mai departe de Williams Ford decât mai ajunsesem vreodată; nu în locul acela, unde terenul plat se întindea de ambele părţi ale drumului, aidoma câmpiilor

îngheţate de pe Marte, unde vântul, care nu se făcuse simţit toată dimineaţa, începea să mă tragă de pulpana hainei, şi unde umbra mi se alungea înainte, ca o sperietoare de ciori purtată în spinarea unui cal. Era frig şi se făcea tot mai frig, şi luna urma să se înalţe în curând pe cerul iernii, iar eu n-aveam în coburi decât vreo câteva uncii de carne sărată de porc şi câteva chibrituri cu care să fac un foc, dacă reuşeam să adun ceva vreascuri până la căderea nopţii. Am început să mă întreb dacă nu cumva înnebunisem cu totul. Mi-am spus, în mai multe momente: m-aş putea întoarce; poate că încă nu mi se observase lipsa; poate nu era prea târziu ca să m-aşez la cina din seara de Ajun alături de părinţii mei, să ridic un pahar de cidru în amintirea lui Flaxie şi a Crăciunurilor din trecut şi să mă

trezesc la timp ca s-aud sunetul clopotelor de sărbătoare şi să simt mirosul plăcut al pâinii coapte şi al merelor dedicate Imaculatei Concepţiuni, înmuiate în scorţişoară şi în zahăr nerafinat. M-am gândit la asta în repetate rânduri, uneori cu lacrimi în ochi; dar l-am lăsat pe Extaz să mă ducă mai departe, către partea cea mai întunecată a orizontului.

Apoi, după un amurg ce a părut să dureze ore nesfârşite, timp în care am făcut o singură şi scurtă pauză, pentru ca atât eu, cât şi calul să bem dintr-un pârâu acoperit cu o crustă de gheaţă, am pătruns între ruinele aşezării strămoşilor laici.

Nu vreau să spun că ar fi avut ceva spectaculos. Desenele fanteziste înfăţişează adesea ruinele din secolul trecut ca pe nişte clădiri înalte, colţuroase şi găunoase ca

dinţii sparţi, alcătuind canioane încrustate cu lujeri de plante agăţătoare şi cul-de-sacs / sau „culs-de-sac” (fundături)? Franceza mea e rudimentară / întunecate. Asemenea locuri există, fără nicio îndoială – cele mai multe, totuşi, în sud-vestul de nelocuit, unde „s-a înscăunat foametea şi îşi flutură sceptrul asupra unui domeniu creat anume pentru ea”, ceea ce ar exclude plantele căţărătoare şi alte asemenea elemente tropicale / deşi Vechiul Miami sau Orlando ar putea începe să se potrivească descrierii / –, dar cele mai multe ruine arătau ca acelea pe lângă care treceam acum, simple neregularităţi (sau, mai exact, *regularităţi)* ale peisajului, care indicau existenţa unor foste fundaţii. Asemenea zone erau înşelătoare, ascunzând adesea subsoluri adânci ce se puteau deschide ca

nişte guri flămânde în faţa unui călător imprudent şi care nu le erau pe plac decât marginarilor. Eu urmăream cu atenţie poteca, deşi începeam să mă întreb dacă Julian avea să fie atât de uşor de găsit cum îmi imaginasem – Lundsford era o localitate întinsă şi vântul începuse deja să şteargă urmele pe care mă bazasem pentru orientare.

Eram bântuit şi de gândurile despre Falsa Năpăstuire din secolul trecut. În asemenea aşezări nu era neobişnuit să dai peste rămăşiţe umane deshidratate. În timpul celor mai cumplite tulburări din momentele Epuizării Petrolului muriseră milioane de oameni: din cauza bolilor, în lupte sângeroase, dar mai ales de foame. Epoca petrolului permisese o intensitate necontrolată a fertilizării şi a irigaţiilor

terenurilor, care hrănea mai mulţi oameni decât putea susţine o agricultură mai modestă. Văzusem fotografii ale americanilor din epoca aceea năpăstuită, sfrijiţi ca nişte beţe, cu copii cu pântecele umflate, îngrămădiţi în „tabere de ajutorare” care s-au transformat curând în morminte colective, când presupusa „ajutorare” n-a reuşit să se materializeze. Nu e aşadar de mirare că strămoşii noştri confundaseră acele decenii cu Năpăstuirea anunţată de profeţie. Însă uimitor era cât de multe dintre actualele noastre instituţii – Biserica, Armata, Guvernul Federal – supravieţuiseră mai mult sau mai puţin intacte. În Biblia Dominionului exista un pasaj pe care îl citea Ben Kreel ori de câte ori se vorbea la şcoală despre Falsa Năpăstuire şi pe care îl memorasem:

Câmpul e pustiit, pământul plânge; căci porumbul s-a uscat, vinul a secat, uleiul e pe terminate. Ruşinaţi-vă, lucrători ai pământului; bociţi, păstrători ai vinurilor; plângeţi pentru grâu şi pentru orz, pentru că a pierit rodul câmpiilor…

Mă făcuse să mă cutremur atunci şi mă făcea să mă cutremur acum, în aceste locuri pustiite, dezgolite, după un secol de recuperări, de tot ce ar fi putut fi util. În care dintre toate aceste dărâmături se afla Julian şi unde era urmăritorul său?

Focul lui m-a ajutat să-l găsesc. Dar n-am sosit acolo primul.

Soarele coborâse cu totul sub orizont şi în partea dinspre nord a cerului dansa o licărire firavă a aurorei boreale, pălind în lumina lunii, când am ajuns în acea zonă din

Lundsford unde se făcuseră ultimele săpături. Locuinţele temporare ale marginarilor – colibe rudimentare, din cherestea recuperată – fuseseră abandonate pe durata iernii, iar în şanţurile pustii coborau rampe construite din bârne.

Aici, rămăşiţele zăpezii din noaptea trecută fuseseră spulberate de vânt şi se adunaseră în brazde şi în dune mărunte, iar toate urmele de copite dispăruseră. Dar îmi mânam calul la pas, ştiind că mă aflam aproape de ţintă. Mă simţeam încurajat, fiindcă observasem că urmăritorul lui Julian, indiferent cine o fi fost, nu se întorsese din misiune: adică nu îl prinsese pe Julian sau cel puţin nu făcuse cale întoarsă, spre Williams Ford, trăgându-şi după sine prizonierul. Poate renunţase la urmărire pe durata nopţii.

N-a trecut mult timp – deşi a părut o eternitate, fiindcă Extaz înainta pe drumul îngheţat cu paşi mici, evitând capcanele ascunse de zăpadă – până când am auzit nechezatul unui alt cal şi am văzut fumul înălţându-se spre cerul strălucind de lumina lunii.

M-am grăbit să-l scot pe Extaz de pe drum şi l-am legat de ciotul scund rămas dintr-un stâlp de beton, din care ieşeau, ca nişte degete scheletice, vergele de fier devorate de rugină. Mi-am luat puşca de la oblâncul şeii şi m-am apropiat pe jos de sursa fumului, până când am reuşit să-mi dau seama că ieşea dintr-o adâncitură cu pereţi abrupţi, probabil chiar din şanţul de unde extrăsese marginarul *Istoria omenirii în cosmos.* Acesta era, cu siguranţă, locul unde se dusese Julian să aştepte sosirea lui

Sam. Iar acolo se afla într-adevăr calul lui, unul dintre cei mai buni cai de călărie de pe Domeniu (sunt sigur că, în ochii proprietarului său, valora mai mult decât, mai mult decât o sută de Julian Comstock), priponit de un afloriment… şi, ceea ce era alarmant, nu prea departe se afla un alt cal. Acesta din urmă nu-mi era cunoscut; coastele lui erau ca nişte stinghii şi părea bătrân, dar avea un căpăstru specific armatei şi un soi de acoperământ de pânză – albastru, cu o stea roşie în mijloc – ce dovedea că le aparţinea rezerviştilor.

Am evaluat situaţia din umbra unui zid dărâmat.

Fumul sugera că Julian coborâse sub pământ, în adâncul săpăturilor marginarilor, şi că se confruntase deja cu urmăritorul său.

Nu puteam ghici mai mult de-atât. Nu-mi rămânea decât să mă apropii de locul disputat cât mai pe ascuns cu putinţă, să văd ce altceva mai puteam afla.

M-am furişat mai aproape. Săpătura se vedea în lumina lunii, o excavaţie adâncă, dar îngustă, acoperită parţial cu scânduri, cu o intrare în pantă într-un capăt. Strălucirea focului din interior era vizibilă, aşa cum era şi deschizătura ce ţinea loc de coş pentru fum, care fusese tăiată într-o scândură, la câţiva metri distanţă. Din câte îmi puteam da seama, nu exista decât o singură cale de acces. Eram hotărât să acţionez cât mai mult timp posibil fără să fiu văzut şi, în acest scop, m-am lăsat în josul pantei, alunecând cu turul pantalonilor pe pământul care mi s-a părut tot atât de rece ca pustietăţile din nordul arctic.

M-am mişcat încet, cu prudenţă şi fără zgomot. Dar nu *destul* de încet, nu cu *destulă* prudenţă şi nu cu *destul* de puţin zgomot, pentru că abia ce înaintasem atât cât să pot arunca o privire în încăperea dezgropată, plină de fluxul caleidoscopic al umbrelor aruncate de foc, când am simţit o apăsare în spatele urechii – ţeava unei arme – şi o voce a spus:

— Mergi mai departe, domnule, şi alătură-te prietenului tău de dedesubt.

Am păstrat tăcerea până când am reuşit să înţeleg într-o mai mare măsură situaţia în care mă aflam.

Cel care mă prinsese m-a dus în partea cea mai joasă a adânciturii. Deşi jilav, aerul era aici sesizabil mai cald şi eram apăraţi de vântul tot mai puternic, dar nu şi de

mirosurile de foc şi de mucegai vechi acumulate în ceea ce fusese cândva subsolul sau pivniţa vreunui local comercial al strămoşilor laici.

Marginarii nu lăsaseră prea multe în urmă: doar bucăţi sfărâmate din diverse lucruri, de nerecunoscut sub staturile de praf şi de murdărie. Peretele din capătul opus era de beton şi focul fusese făcut lângă el, sub o deschizătură folosită drept coş, care trebuie să fi fost tăiată de recuperatori în timpul activităţii lor. Focul era înconjurat de un cerc de pietre, iar scândurile şi aşchiile umede din flăcări trosneau cu o veselie amăgitoare. Zonele mai îndepărtate ale excavaţiei, cu plafoane atât de joase încât un bărbat nu putea sta în picioare, se deschideau în mai multe direcţii.

Julian stătea lângă foc, cu spatele lipit

de perete şi cu genunchii strânşi sub bărbie. Mizeria din încăpere îi pătase hainele. Era încruntat şi s-a încruntat şi mai tare, posomorându-şi privirea când a dat cu ochii de mine.

— Treci acolo şi stai lângă el, a spus omul care mă luase prizonier, dar dă-mi mai întâi puşca aia mică, pentru păsări.

I-am predat arma mea, aşa modestă cum era, şi m-am aşezat lângă Julian. Atunci am reuşit să-l văd pentru prima oară clar pe cel care mă prinsese. Nu părea cu mult mai vârstnic decât mine, dar era îmbrăcat în uniforma albastră cu galben a rezerviştilor. Avea şapca trasă pe ochii care îi zvâcneau în toate părţile, de parcă s-ar fi temut tot timpul de o ambuscadă. Pe scurt, părea atât lipsit de experienţă, cât şi nervos – şi poate puţin cam încet la minte, fiindcă vorbea

prea moale şi se vedea că nu era conştient de mucozităţile care i se scurgeau din nări din cauza frigului. (Dar, după cum am spus mai devreme, aşa ceva nu era neobişnuit pentru soldaţii din rezervă, care nu erau lăsaţi să intre în acţiune dintr-un anumit motiv.)

Însă arma lui reprezenta o problemă foarte serioasă, cu care nu era de glumit. Avea o carabină Pittsburgh, fabricată de uzinele Porter & Earl, care se încărca prin partea din spate a ţevii, dintr-un soi de casetă, şi putea trage cinci gloanţe la rând fără să fie nevoie de nimic altceva în afara unui spasm al degetului arător al posesorului ei. Julian avusese asupra lui o armă asemănătoare, dar fusese dezarmat; acum era rezemată de o grămadă de butoaie desfundate, prea departe ca s-o

poată atinge, şi rezervistul a pus puşca mea alături de ea.

Am început să simt că-mi era milă de mine însumi şi să mă gândesc ce mod nenorocit de a petrece Ajunul Crăciunului îmi alesesem. Nu detestam fapta rezervistului mai mult decât îmi detestam propria prostie şi lipsă de judecată.

— Nu ştiu cine sunteţi, a spus el, şi nici nu-mi pasă – după părerea mea, un individ care fuge de recrutare e identic cu următorul –, dar am fost însărcinat să-i adun pe fugari, şi traista începe să mi se umple. Sper că rezistaţi amândoi până dimineaţă, când vă pot duce înapoi, la Williams Ford. Oricum, niciunul dintre noi n-o să doarmă în noaptea asta. Eu n-o s-o fac, cel puţin, aşa că puteţi să vă resemnaţi, acceptându-vă captivitatea. Dacă vă e foame, aici e nişte

carne.

Nu-mi fusese mai puţin foame în toată viaţa mea şi am vrut s-o spun, dar Julian m-a întrerupt.

— Aşa e, Adam, a spus el, suntem pe de-a-ntregul captivi. Aş fi vrut să nu fi venit după mine.

— Am început să am aceeaşi senzaţie, am răspuns eu. Mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri şi a adăugat, cu voce mai scăzută:

— Sam e…?

— Fără şuşoteli, a spus imediat rezervistul.

Dar am înţeles sensul întrebării şi am dat din cap, indicând că predasem mesajul lui Julian, cu toate că nu reprezenta, în niciun caz, o garanţie a salvării noastre. Nu numai că ieşirile din Williams Ford se aflau

sub o supraveghere strictă, şi Sam nu se putea strecura tot atât de neobservat cum o făcusem eu, dar, dacă absenţa lui Julian fusese remarcată, probabil se împătrise paza şi se trimise o expediţie care să ne vâneze. Omul care îl capturase pe Julian era evident un membru al avangărzii, însărcinat să patruleze pe drumuri în căutarea fugarilor, şi îşi făcuse cu sârguinţă datoria.

Însă atunci, când ne avea sub controlul său, era cumva mai puţin zelos, fiindcă a scos din buzunar o pipă de lemn şi a început s-o umple în timp ce se instala pe o ladă de lemn, cât mai confortabil cu putinţă. Nervozitatea îi persista în gesturi şi am presupus că pipa era menită să-l relaxeze, pentru că în ea n-a pus tutun.

Era posibil ca rezervistul să fie din Kentucky, fiindcă am înţeles că oamenii mai

puţin respectabili din acest stat capătă adesea obiceiul de a fuma mătasea plantei de cânepă, cultivată acolo pe scară extrem de largă. Cânepa din Kentucky e folosită pentru parâme, pânză şi hârtie, iar ca drog e mai puţin ameţitoare decât cânepa indiană tradiţională; dar se spune că fumul ei dulce e plăcut pentru aceia care se lasă în voia lui, deşi urmările pot fi, într-o mare măsură, somnolenţa şi o sete puternică.

Julian s-a gândit, evident, că aceste simptome aveau să fie binevenite ca distrageri ale atenţiei celui care ne luase prizonieri şi mi-a făcut semn să păstrez tăcerea, să nu-l întrerup pe rezervist din practicarea viciului său. Omul şi-a umplut căuşul pipei cu materie vegetală uscată dintr-un plic de muşama pe care-l ţinea în buzunar şi substanţa s-a aprins curând, iar

un fum ceva mai parfumat s-a adăugat efluviilor focului de tabără ce se învârtejeau către gaura din plafon.

Era clar că noaptea avea să fie lungă şi am încercat să-mi îndur captivitatea cu răbdare, fără să mă gândesc prea mult la Crăciun sau la lumina gălbuie din casa părinţilor mei în dimineţile întunecoase de iarnă, sau la patul moale în care aş fi dormit dacă n-aş fi luat hotărâri pripite.

VII

Am început prin a spune că aceasta e o poveste despre Julian Comstock şi mă tem că am minţit, fiindcă s-a dovedit a fi mai ales o poveste despre mine însumi.

Dar există un motiv pentru asta, dincolo de tentaţiile evidente ale vanităţii şi

demnităţii personale. La vremea respectivă, nu-l cunoşteam pe Julian atât de bine cum îmi închipuiam.

Prietenia noastră era, în esenţă, prietenia dintre doi băieţi. În vreme ce stăteam tăcuţi în captivitate, în ruinele Lundsfordului, nu mă puteam împiedica să-mi aduc aminte tot ce făcuserăm împreună: lectura cărţilor, vânătoarea la poalele împădurite ale dealurilor de la vest de Williams Ford, disputele prieteneşti asupra orice, de la filozofie şi vizitarea Lunii până la cea mai bună metodă de a pune momeala într-un cârlig sau de a lega un frâu. În timpul petrecut împreună fusese prea uşor să uit că Julian era un aristo, având legături strânse cu puternicii zilei, sau că tatăl său fusese celebru, atât ca erou, cât şi ca trădător, sau că era posibil ca unchiul său,

Deklan Comstock, preşedintele, să nu-i vrea binele.

Toate acestea păreau foarte departe şi atât de diferite de natura adevăratului spirit al lui Julian, care era blajin şi curios având caracterul unui naturalist, nu al unui politician sau general. Când mi-l imaginam ca adult, îl vedeam urmărind, cu încântare, o aventură de cărturar sau de artist: poate dezgropând din şisturile argiloase ale Athabaskăi oasele unui monstru de dinainte de Noe sau punând la pună un tip mai bun de film. Nu avea o fire războinică, iar gândurile marilor bărbaţi ai vremii păreau să se îndrepte aproape în exclusivitate către război.

Aşa că îmi îngăduisem să uit că el era, *de asemenea,* şi tot ceea ce fusese înainte de a veni în Williams Ford. Era moştenitorul

unui tată curajos, hotărât şi, în ultimă instanţă, trădat, care înfrânsese o armată de brazilieni, dar fusese strivit de piatra de moară a intrigilor politice. Era fiul unei femei puternice, născută ea însăşi într-o familie puternică – nu suficient de puternică pentru a-l salva pe Bryce Comstock de spânzurătoare, dar destul de puternică pentru a-l proteja pe Julian, cel puţin temporar, de calculele nebuneşti ale unchiului său. Era atât pion, cât şi jucător în jocurile de mari proporţii practicate de aristo. Şi, în timp ce *eu* uitasem toate astea, Julian nu le dăduse uitării – aceştia erau oamenii care îi dăduseră viaţă şi, chiar dacă prefera să nu vorbească despre ei, probabil că îi bântuiau totuşi gândurile.

E adevărat că uneori era înspăimântat de lucruri mărunte încă îmi mai aduc

aminte cât de tulburat a fost când i-am descris ritualurile Bisericii Semnelor, iar alteori, când nu reuşeam să ucidem pe loc vânatul, suferinţa animalelor îi smulgea câte un ţipăt. Dar în seara aceea, acolo, între ruine, eu am fost acela care aţipea pe jumătate, speriat şi morocănos, luptându-se cu lacrimile, în timp ce Julian stătea neclintit şi încordat, privind fix, cu hotărâre, de sub şuviţele prăfuite de păr care îi atârnau în dezordine peste sprâncene, în timp ce făcea calcule la rece, aidoma unui funcţionar de la bancă.

Când vânam, îmi întindea adesea puşca, pentru ultimul foc letal, punându-şi la îndoială propria tărie de caracter.

În seara aceea – dacă s-ar fi ivit ocazia – eu i-aş fi întins lui puşca.

Eram pe jumătate adormit, aşa cum spuneam, şi mă trezeam din când în când, ca să-l văd pe rezervist stând în continuare de pază. Avea pleoapele pe jumătate căzute, dar am pus asta pe seama florilor de cânepă pe care le fumase. Din când în când tresărea, de parcă ar fi auzit un sunet imperceptibil pentru alţii, apoi se liniştea din nou.

Fiersese cafea din belşug într-un vas de tinichea, o încălzea ori de câte ori reîmprospăta focul şi bea suficient de mult ca să nu adoarmă. Ceea ce însemna, inevitabil, că din când în când trebuia să se retragă într-o zonă îndepărtată a excavaţiei şi să se îngrijească de necesităţile sale fizice într-o relativă intimitate. Însă asta nu ne oferea niciun avantaj, fiindcă îşi lua cu sine puşca Pittsburgh, dar ne acorda un moment

sau două în care Julian putea vorbi în şoaptă fără ca el să-l audă.

— Omul ăsta nu e un titan al inteligenţei, mi-a spus. Am putea pleca de aici în libertate.

— Nu suntem împiedicaţi de *mintea,* ci de *artileria* lui, am răspuns eu.

— Poate le putem separa una de alta. Uită-te în partea aia, Adam. Dincolo de foc – în dărâmături.

M-am uitat.

În umbră se desluşea acum o mişcare, pe care-am început s-o recunosc.

— Distragerea atenţiei ne-ar putea fi de folos, a continuat el, dacă n-o să devină cumva fatală.

Şi i-am zărit sudoarea începând să i se reliefeze pe frunte şi spaima prea puţin ascunsă din privire.

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

Am spus că nu luam parte la ritualurile specifice bisericii tatălui meu şi că şerpii nu erau animalele mele preferate. E adevărat. Oricât de multe aş fi auzit despre supunerea voinţei cuiva lui Dumnezeu – şi îl văzusem pe tata cu câte un şarpe cu clopoţei Massassauga în fiecare mână, tremurând de devoţiune, vorbind într-o limbă nu doar străină, ci şi cu desăvârşire necunoscută (deşi se deosebea prin vocalele lungi şi consoanele închise, semănând foarte mult cu sunetele pe care le scotea când îşi ardea degetele la soba cu cărbuni) – nu m-am putut niciodată convinge pe deplin că divinitatea avea să mă apere de muşcătura şarpelui. Era evident că o parte dintre membrii congregaţiei nu se bucuraseră de o asemenea protecţie: de exemplu, Sarah

Prestley, al cărei braţ drept se umflase şi se înnegrise de venin şi trebuise să fie amputat de medicul din Williams Ford… dar n-o să insist asupra acestui aspect. Fapt este că, deşi *nu puteam suferi* şerpii, nu-mi era în mod deosebit teamă de ei, cum îi era lui Julian. Şi nu puteam să nu-i admir puterea de a se înfrâna: pentru că în apropiere se zvârcolea un întreg cuib de şerpi, treziţi de căldura focului.

Ar trebui să adaug că nu era neobişnuit ca asemenea ruine să fie infestate de şerpi, şoareci, păianjeni şi insecte veninoase. Moartea provocată de o înţepătură sau de o muşcătură era unul dintre pericolele pe care le înfruntau de obicei marginarii şi dintre care mai făceau parte comoţiile, otrăvirea sângelui sau îngroparea accidentală sub dărâmături. După ce

oamenii îşi încetaseră lucrul pe durata iernii, şerpii se strecuraseră probabil în fisura aceea anticipând o hibernare netulburată, de care, din nefericire, rezervistul îi lipsise.

Acesta – care, după ce-şi rezolvase necesităţile, s-a întors ceva cam nesigur pe picioare – nu-i observase încă pe chiriaşii instalaţi înaintea lui. S-a aşezat pe ladă, ne-a aruncat o privire încruntată şi şi-a reumplut cu sârguinţă pipa.

— Dacă îşi descarcă puşca trăgând toate cele cinci focuri, a şoptit Julian, atunci avem şanse să-l învingem sau să ne recuperăm armele. Dar, Adam…

— Fără vorbă acolo, a mormăit rezervistul.

— … *trebuie să-ţi reaminteşti sfatul tatălui tău,* a încheiat Julian.

— Am spus să vă ţineţi gura!

Julian şi-a dres glasul şi i s-a adresat direct rezervistului, fiindcă era evident că sosise momentul acţiunii:

— Domnule, trebuie să vă atrag atenţia asupra unui lucru.

— Şi care ar fi ăla, dezertorule?

— Mă tem că nu suntem singuri în locul ăsta îngrozitor.

— Nu suntem singuri! a exclamat rezervistul, aruncându-şi nervos ochii în jur. Pe urmă şi-a revenit şi s-a uitat bănuitor la Julian. Nu văd alţi oameni.

— Nu vorbesc despre oameni, ci despre vipere, a zis Julian.

— Vipere!

— Cu alte cuvinte – şerpi.

Auzind cuvântul, rezervistul a tresărit iarăşi, probabil cu mintea încă uşor

înceţoşată de efectele fumului de cânepă; apoi a zâmbit batjocoritor:

— Haide-de, nu mă puteţi păcăli cu asta.

— Îmi pare rău dacă vă-nchipuiţi că glumesc, fiindcă din întuneric ies cel puţin o duzină de şerpi, iar unul dintre ei e gata să intre în raporturi intime cu bocancul dumneavoastră din piciorul drept. / Julian avea un simţ excelent al sincronizării, probabil ca urmare a înclinaţiilor sale către dramaturgie. /

— Ha, a făcut rezervistul, dar nu s-a putut împiedica să tragă cu ochiul în direcţia indicată, unde unul dintre şerpi – un exemplar gros şi lung – îşi săltase într-adevăr capul şi lua o probă din aerul de deasupra şireturilor sale.

Efectul a fost instantaneu şi nu ne-a

lăsat timp să facem planuri. Omul a sărit de pe lada de lemn înjurând şi a părut să danseze retrăgându-se de-a-ndăratelea, încercând în acelaşi timp să-şi ducă arma la umăr şi să înfrunte pericolul. Spre disperarea lui, a descoperit că nu era vorba despre *un singur* şarpe, ci despre *câteva zeci* şi a apăsat instinctiv pe trăgaci. Glonţul a zburat la întâmplare. A nimerit în apropierea cuibului principal de târâtoare, iar creaturile s-au împrăştiat cu o viteză uimitoare, ca nişte arcuri tensionate sărind la deschiderea unei cutii – din nefericire pentru rezervistul neajutorat, care se afla exact în calea lor. A înjurat apăsat şi a tras de încă patru ori. O parte dintre gloanţe s-au împrăştiat la voia întâmplării, fără să facă niciun rău; cel puţin unul a şters partea din mijloc a şarpelui conducător, care s-a

înnodat în jurul rănii ca o frânghie însângerată.

— Acum, Adam! a strigat Julian, şi eu m-am ridicat în picioare, întrebându-mă: Sfatul tatălui meu?

Tata era un bărbat taciturn şi cele mai multe dintre sfaturile sale se refereau la aspecte practice legate de conducerea grajdurilor Domeniului. Am ezitat o clipă, derutat, în timp ce Julian se apropia de puştile capturate, dansând printre şerpii supravieţuitori ca un derviş. Rezervistul, care reuşise cumva să-şi revină, se grăbea în aceeaşi direcţie; şi atunci mi-am amintit singurul sfat al tatei pe care i-l împărtăşisem vreodată lui Julian:

Prinde-l de acolo unde ar trebui să-i fie gâtul, din spatele capului; ignoră-i coada, oricât de mult s-ar zvârcoli; şi loveşte-l

peste ţeastă, tare şi suficient de des ca să-l domolească.

Şi am făcut exact aşa – până în momentul în care ameninţarea a fost neutralizată.

Julian a recuperat între timp armele şi a ieşit din zona infestată a excavaţiei.

S-a uitat cu o oarecare uimire la rezervistul prăbuşit la picioarele mele, cu sângele prelingându-i-se din scalpul peste care îl lovisem „tare şi suficient de des”.

— Adam, mi-a spus. Când am pomenit despre sfatul tatălui tău… mă refeream la *şerpi.*

— La şerpi?

O parte dintre ei continuau să se-ncolăcească prin excavaţie. Dar mi-am adus aminte că Julian ştia foarte puţine despre natura şi diversitatea reptilelor.

— Nu sunt decât şerpi de porumb, i-am explicat. / Cândva nevoiţi să se limiteze la partea de sud-est, şerpii de porumb s-au răspândit în nord după încălzirea climei. Am citit că unii dintre strămoşii laici obişnuiau să-i ţină ca animale de companie – încă un exemplu al perversităţii deliberate a înaintaşilor noştri. / Sunt mari, dar nu sunt veninoşi.

Julian a căscat ochii şi a absorbit informaţia. Pe urmă s-a uitat iarăşi la rezervistul prăbuşit.

— L-ai ucis?

— Păi, sper că nu, am răspuns.

VIII

Ne-am făcut o nouă tabără, într-o zonă mai puţin populată a ruinelor, şi am stat cu

ochii pe drum, iar în zori am văzut un singur cal şi un singur călăreţ apropiindu-se dintre vest. Era Sam Godwin.

Julian l-a strigat, fluturându-şi braţele. Sam s-a apropiat, s-a uitat cu o oarecare uşurare la Julian, apoi, întrebător, la mine. M-am înroşit, gândindu-mă cum îi întrerupsesem rugăciunile (indiferent cât de neortodoxe ar fi fost, dintr-o perspectivă exclusiv creştină) şi cât de josnic reacţionasem când îi descoperisem adevărata religie. Dar n-am spus nimic şi nici el n-a spus nimic, iar relaţiile noastre au părut să reintre în normal, de vreme ce îmi dovedisem loialitatea (sau prostia) plecând în ajutorul lui Julian.

Era dimineaţa Crăciunului. Am presupus că ziua n-avea nicio semnificaţie deosebită pentru Julian sau pentru Sam, dar

eu eram chinuitor de conştient de asta. Cerul redevenise senin, dar în timpul orelor întunecate ale dimineţii viscolise, şi zăpada „se întindea jur împrejur, adâncă, îngheţată şi lucie” [7]. Până şi ruinele din Lunsdsford se transformaseră în ceva cu muchii rotunjite şi de o frumuseţe stranie. Am văzut, cu uimire, cât de simplu era pentru natură să înveşmânteze descompunerea în straiul purităţii şi să-i dea o înfăţişare paşnică.

Dar pacea nu putea să dureze, şi Sam a spus-o.

— Acum, când vorbim, pe urmele mele vin soldaţi. Prin telegraf s-a ordonat ca Julian să nu fie lăsat să scape. Nu mai putem zăbovi aici mai mult de o clipă.

— Unde-o să ne ducem? a întrebat Julian.

— E imposibil să mergem mai departe, către est. Nu există niciun fel de nutreţ pentru animale şi e foarte puţină apă. Mai curând sau mai târziu va trebui să ne-ntoarcem către sud şi să întâlnim calea ferată sau şoseaua principală. Mă tem că un timp o s-avem provizii sărăcăcioase şi-o să străbatem un drum greu şi, dacă reuşim să scăpăm, va trebui să ne asumăm alte identităţi. O să fim la fel ca dezertorii sau muncitorii refugiaţi şi presupun că vom fi nevoiţi să petrecem o vreme printre oamenii care duc greul, cel puţin până ajungem la New York. Acolo putem găsi prieteni.

Era un plan, dar unul vast şi deprimant, a cărui perspectivă mi-a strâns inima.

— Avem un prizonier, i-a spus Julian mentorului său, şi l-am dus pe Sam în săpătura dintre ruine ca să-i explicăm cum

ne petrecuserăm noaptea.

Rezervistul era acolo, cu mâinile legate la spate, ceva cam ameţit după pedeapsa pe care i-o aplicasem, dar simţindu-se destul de bine ca să poată să deschidă ochii şi să ne privească furios. Julian şi Sam au petrecut o vreme întrebându-se cum să scape de această povară. Bineînţeles că nu-l puteam lua cu noi; problema era cum să-l trimitem înapoi, la superiorii lui, fără să ne punem într-un pericol inutil.

Era o dezbatere la care nu puteam contribui cu nimic, aşa că am luat o bucată de hârtie şi un creion din sacul meu şi am scris o scrisoare.

Îi era adresată mamei, de vreme ce tata nu avea ştiinţă de carte.

Fără îndoială că mi-ai observat absenţa, am scris. *Sunt trist fiindcă mă aflu departe*

de casă, mai ales la vremea asta (scriu în ziua de Crăciun). Dar sper că te vei consola ştiind că sunt bine sănătos şi că nu mă aflu în niciun pericol imediat.

(Era o minciună, depinzând de sensul dat cuvântului „imediat”, dar una plină de blândeţe, am chibzuit.)

În orice caz, n-aş fi putut să rămân la Williams Ford, fiindcă n-aş fi putut scăpa definitiv de recrutare, nici măcar dacă mi-aş fi amânat serviciul militar cu câteva luni. Mobilizarea e cât se poate de serioasă; probabil că războiul din Labrador merge prost. Despărţirea noastră era inevitabilă, oricât aş plânge după căminul meu şi după întreg confortul lui.

(Şi abia m-am putut abţine să-mpodobesc pagina cu o lacrimă rătăcită.)

Te rog să accepţi toate urările mele de

bine şi toată recunoştinţa mea pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine tu şi tata. O să-ţi scriu din nou imediat ce va fi cu putinţă, ceea ce s-ar putea să nu se-ntâmple prea curând. Încrede-te în gândul că-mi voi urma destinul cu credinţă şi dând dovadă de toate virtuţile creştine pe care m-ai învăţat să le deprind. Dumnezeu să te binecuvânteze în anul care va veni şi în fiecare alt an!

Nu era suficient, dar n-aveam timp să scriu mai mult. Julian şi Sam mă strigau. Am semnat şi am adăugat, ca post-scriptum:

Te rog să-i spui tatei că-i preţuiesc sfatul şi că mi-a fost deja de folos. Al tău etc., încă o dată, Adam.

— Văd c-ai scris o scrisoare, a remarcat Sam, când a venit să mă grăbească să-mi iau calul. Dar te-ai gândit cum o s-o trimiţi?

Am mărturisit că n-o făcusem.

— O poate duce rezervistul, a spus Julian, care încălecase deja. Şi rezervistul era în şa, dar cu mâinile legate la spate, iar Sam ajunsese la concluzia că trebuia să-l lăsăm liber, să plece călare spre vest, unde avea să-ntâlnească în curând alţi soldaţi. Era conştient, dar, cum spuneam, ursuz, şi s-a răstit la noi:

— Nu sunt poştaşul nimănui!

Am scris adresa pe mesaj, iar Julian l-a luat şi l-a îndesat în coburii rezervistului. În ciuda tinereţii sale şi a stării nu prea bune în care i se aflau părul şi hainele, Julian stătea drept în şa. Nu mă gândisem niciodată la el ca la un nobil până în clipa aceea, când trupul şi vocea lui au părut să capete ceva din înfăţişarea unui comandant.

— Te-am tratat cu blândeţe… i-a spus

rezervistului. Omul a articulat o înjurătură.

— Taci! Ai fost rănit în luptă, dar te-am luat prizonier şi te-am tratat cu mai multă gentileţe decât am fost trataţi noi când lucrurile stăteau invers. Sunt un Comstock – cel puţin pe moment – şi nu voi accepta, cu niciun preţ, ca un infanterist să mi se adreseze cu grosolănie. O să duci mesajul acestui băiat şi o s-o faci cu recunoştinţă.

Rezervistul a fost evident copleşit de afirmaţia că Julian era un Comstock – acţionase presupunând că eram nişte simpli săteni fugari –, dar şi-a adunat curajul şi a întrebat:

— De ce-aş face-o?

— Pentru că e creştineşte, a răspuns Julian, şi, dacă această dispută cu unchiul meu se va încheia vreodată, puterea de a-ţi zbura capul de pe umeri s-ar putea să fie în

mâinile mele. Are sens pentru tine, soldat?

Rezervistul a admis că avea.

Aşa că în dimineaţa aceea de Crăciun am ieşit călare dintre ruinele unde descoperise marginarul *Istoria omenirii în cosmos,* care continua să se afle în rucsacul meu, amintire rătăcitoare a unui trecut pe jumătate uitat.

Mintea mea era o harababură de idei şi de nelinişti, dar m-am pomenit reamintindu-mi ceea ce spusese Julian, cu multă vreme în urmă, aşa mi se părea acum, despre ADN, cum aspira către o copie perfectă, dar evolua reamintindu-şi imperfect de sine însuşi. Ar fi putut fi adevărat, mi-am spus, pentru că vieţile noastre erau astfel – timpul *însuşi* era astfel, fiecare clipă pierind şi fiind însărcinată cu propria ei reflexie deformată.

În ziua aceea era Crăciunul despre care Julian pretinsese cândva că era o sărbătoare păgână, dedicată lui Sol Invictus sau unui alt zeu roman, dar care evoluase transformându-se în sărbătoarea familiară din prezent şi nu ne era mai puţin dragă din acest motiv.

(Mi-am imaginat că puteam auzi clopotele de Crăciun răsunând în clădirea Dominionului din Williams Ford, deşi era imposibil, fiindcă ne aflam la kilometri distanţă şi nici măcar zgomotul unei lovituri de tun n-ar fi ajuns atât de departe în prerie. Nu era decât o amintire.)

Şi poate această logică era adevărată şi în privinţa oamenilor: poate că deveneam deja un ecou inexact al celui care fusese cu numai câteva zile înainte. Poate era adevărat şi pentru Julian. Din trăsăturile lui

blânde începuse deja să iasă la lumină ceva dur şi intransigent – prima manifestare a unui nou Julian, un Julian abia *apărut,* invocat de plecarea sa violentă din Williams Ford, sau mergând, cu umerii căzuţi, spre a se naşte la New York.

Dar asta nu era decât filozofie şi nu era de prea mult folos, şi am ţinut-o sub tăcere în timp ce dădeam cu toţii pinteni cailor către calea ferată, către necizelatul şi agitatul Viitor în scutece.

SOŢIA DJINULUI

Ian McDonald

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Autorul britanic Ian McDonald este un scriitor ambiţios şi îndrăzneţ, cu un talent impresionat, într-un domeniu larg. Prima sa povestire a fost publicată în 1982 şi de atunci scrierile sale au apărut cu regularitate în *Interzone, Asimov's Science Fiction* şi în alte publicaţii. În anul 1989, a câştigat premiul Locus la categoria roman de debut pentru *Desolation Road.* În 1992, a câştigat premiul Philip K. Dick pentru romanul *King of Morning, Queen of Day.* A mai publicat romanele *Out on Blue Six* şi *Inimi, mâini, glasuri* [8], *Necroville* [9], *Terminal Cafe, Sacrifice of Fools, Evolution's Shore, Kirinya, Tendeleo's Story, Ares Express, Cyberabad* şi *River of Gods,* precum şi culegerile de povestiri *Empire Dreams* şi *Speaking in Tongues.* Cel mai

recent dintre romanele sale, *Brasyl,* a obţinut premiul British Science Fiction în 2008, iar nuveleta „Soţia djinnului” a obţinut premiile Hugo şi British SF în 2007. Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois originale numerele 8-10, 14-16, 19, 20 şi 23. Născut în 1960 în Manchester, Marea Britanie, McDonald şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în Irlanda de Nord, iar acum locuieşte şi lucrează în Belfast. Site-ul său Web are adresa www.lysator. Liu. Se/~unicorn/mcdonald/.

Aici vizităm o Indie a viitorului, plină de culoare şi evocatoare, unde obiceiurile străvechi şi tehnologia de ultimă oră, uluitoare şi sofisticată, coexistă umăr la umăr, pentru a afla un basm futurist, creat de o imaginaţie generoasă, despre o tânără femeie care se pomeneşte nu numai captivă

– în adevăratul sens al cuvântului – între două lumi, ci şi silită să aleagă între ele, punându-şi viaţa în joc.

A fost odată o femeie din Delhi care s-a măritat cu un djin. Înainte de războiul apei, o asemenea întâmplare nu era chiar atât de neobişnuită. Despicat în două, aidoma unui creier, Delhi a fost oraşul djinilor încă din vremuri imemoriale. Sufii povestesc că Dumnezeu a creat două făpturi: una de lut şi una de foc. Cea de lut a devenit om; iar cea de foc, *djinni.* Ca fiinţe de foc, au fost întotdeauna atraşi către Delhi, de şapte ori transformat în cenuşă de imperiile invadatoare şi de şapte ori reîntrupat. La fiecare schimbare de *chakra,* djinii şi-au tras puterea din flăcări, multiplicându-se şi

divizându-se. Marii dervişi şi marii brahmani îi pot vedea, dar, pe orice stradă şi în orice clipă, oricine poate surprinde şoapta şi adierea caldă a trecerii unui djin.

Eu m-am născut în Ladakh, departe de fierbinţeala djinilor – au dorinţe şi capricii cu totul străine firii omeneşti –, dar mama s-a născut şi a crescut în Delhi, cu *maidan-ele [10]*, *chowk-urile [11]* şi bazarurile sale, cum sunt şi acelea din Leh-ul meu. Pentru mine, Delhi a fost un oraş al poveştilor, de aceea vă istorisesc povestea soţiei djinului în stilul unei legende sufi sau al unui basm din Mahabharata, sau chiar al unei telenovele, pentru că aşa apare în ochii mei: Oraşul Djinilor.

Nu sunt primii care s-au îndrăgostit pe zidurile Fortului Roşu.

Politicienii au discutat vreme de trei zile şi s-a ajuns la o înţelegere. În onoarea populaţiei awadhi, guvernul a pregătit un mare *durbar [12]* în curtea imensă din faţa *Diwan-i-aam [13].* Întreaga Indie îl urmăreşte, aşa că spectacolul trebuie să fie la scară victoriană: arhitecţii evenimentului se învălmăşesc pe marmura încinsă şi goală, atârnând bannere şi steaguri, înălţând scene, punând la punct sisteme de sunet şi lumină, ocupându-se de coregrafia dansatorilor, a elefanţilor, a focurilor de artificii şi a unei flotile de roboţi zburători de luptă, împodobind mesele, instruind personalul de serviciu şi întocmind planuri de aşezare a oaspeţilor atât de bine chibzuite încât nimeni să nu ignore pe nimeni altcineva. Trei camioane de livrare au adus, pe toată durata zilei, flori

proaspete, lucruri necesare pentru festival, cel mai rafinat şi mai moale mobilier. Un somelier francez get-beget delirează despre cât are de suferit planificarea vinurilor din cauza arşiţei de cuptor din Delhi. E o conferinţă importantă. Este în joc un sfert de miliard de vieţi.

În acest al doilea an de când n-a mai suflat musonul, popoarele indiene din Awadh şi Bharat se înfruntă unul pe altul pe malurile fluviului sacru Gange, folosindu-se de grosul tancurilor, de elicoptere robotizate de atac, de soft-uri belicoase şi de rachete nucleare lente. Guvernul din Awadh plănuieşte construirea unui baraj enorm, de-a lungul a treizeci de kilometri de nisip ţinut sub observaţie în taină, unde se purifică brahmanii şi unde îşi fac *saddhu* rugăciunile. Kunda Khadar va asigura

rezervele de apă necesare pentru cei o sută treizeci de milioane de locuitori ai Awadhului în următorii cincizeci de ani. Partea din aval a fluviului, care curge pe lângă oraşele sacre Allahabad şi Varanasi din Bharat, se va transforma în ţărână. Apa e viaţă, apa e moarte. Diplomaţii din Bharat, oameni şi consilieri aeai, inteligenţe artificiale negociază cu naţiunea rivală tratate întocmite cu grijă şi drepturi de acces, ştiind că o singură picătură de apă risipită cu nechibzuinţă va scoate la vedere roboţi de luptă bătându-se ca păsările de pradă deasupra turnurilor de sticlă din New Delhi şi rachete lente, cu nanofocoase nucleare în pântece, furişându-se pe gheare de pisică de-a lungul fiecărui *gali* *[14]* din Varanasi. Canalele de ştiri îşi golesc programele de orice altceva, în afară de

crichet. Un tratat e gata! S-a căzut de acord asupra unui tratat! Mâine se va semna un tratat! În seara asta, diplomaţii îşi merită *durbar-ul.* Şi, în vârtejul de *hijra [15]* săltăreţi şi de elefanţi în paradă, o dansatoare de *kathak [16]* se strecoară afară, pentru o ţigară şi pentru a petrece câteva clipe sus, pe crenelurile Fortului Roşu. Se reazemă de o piatră încălzită de soare, cu mare grijă faţă de broderia din fire de aur a costumului ei. Dincolo de Poarta Lahore se întinde Chandni Chowk, strada-bazar roind de lume; soarele e o bulă imensă, sângerând peste coşurile fabricilor şi peste fermele comunitare din suburbiile vestice. Pavilioanele *chhatri* ale templului Sisganj Gurdware, minaretele şi domurile moscheii Jama Masjid, bărcile *shikara* ale Templului lui Shiva sunt decorul unui

spectacol de umbre chinezeşti pe fundalul cerului roşu şi prăfos. Deasupra lor, porumbei coboară în ploaie şi se avântă, cu aripile şuierând. Ulii negri se înalţă pe curenţii de aer cald de deasupra miilor şi miilor de acoperişuri din New Delhi. Dincolo de ele, un zid de apărare, mai impozant decât orice au construit vreodată mogulii, susţine turnurile corporaţiilor din New Delhi, templele hinduse din sticlă şi diamant de construcţie, ridicate la înălţimi fantastice, spiralate, licărind de stele şi de lumini de avertizare pentru avioane.

O şoaptă în mintea ei, numele ei acompaniat de un acord de sitar: sunetul de apel al palmarului ei, traversându-i ţeasta către centrul auditiv cu ajutorul cârligului delicat, ca un giuvaier, din spatele urechii.

— Tocmai mi-am luat o scurtă pauză de

bidi, dă-mi o şansă s-o termin, se plânge ea, presupunând că vorbeşte cu Pranh, coregraful, un şobolan din al treilea sex, notoriu pentru toanele lui. Apoi: Oh!

Pentru că praful luminos ca aurul se înalţă în faţa ei învârtejindu-se, ca un dansator din scrum.

Un djin. Gândul planează ameninţător în timp ce îşi ţine respiraţia. Deşi era hindusă, mama ei credea cu toată sinceritatea în *djinni,* precum şi în toate făpturile supranaturale pricepute la şmecherii, din oricare religie.

Praful se adună în forma unui bărbat purtând o *sherwani,* o haină lungă, protocolară, şi un turban roşu, înfăşurat lejer, şi sprijinindu-se de parapet în timp ce priveşte anarhia strălucitoare de pe Chandni Chowk. *E foarte frumos,* îşi spune

dansatoarea, stingându-şi în grabă ţigara şi lăsând-o să cadă dincolo de metereze, unde trasează un arc de tăciuni roşietici. Nu se cade să fumezi în faţa marelui diplomat A.J. Rao.

— Nu era nevoie să faci asta din cauza mea, Esha, spune A.J. Rao, lipindu-şi palmele într-o *namaste.* Nu-mi aduce niciun folos.

Esha Rathore răspunde plecăciunii lui, întrebându-se dacă echipa care se ocupă de decoruri în curtea de jos o priveşte în timp ce salută văzduhul pustiu. Întregul Awadh cunoaşte aceste trăsături de star *filmi:* A.J. Rao, unul dintre negociatorii cei mai versaţi şi cei mai insistenţi din Bharat. *Nu,* se corectează ea. Întregului Awadh îi sunt cunoscute nişte imagini de pe ecran. Imagini pe ecran, imagini în mintea ei. Un

aeai.

— Îmi ştii numele?

— Sunt unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi. Obrajii ei se împurpurează: o adiere de căldură înăbuşitoare răsucindu-se la ieşirea din microclimatul palatului, îşi spune Esha. Niciun fel de stinghereală. Niciodată stinghereală.

— Dar eu sunt o dansatoare. Iar tu eşti o…

— Inteligenţă artificială? Asta sunt. A apărut o nouă lege anti-aeai, care ne interzice să apreciem dansul? El închide ochii. Ah: în clipa asta privesc din nou *Nunta lui Radba şi Krishna.*

Dar acum are parte de orgoliul ei.

— Ce spectacol?

— De pe canalul Arta Starurilor. Le am

pe toate. Trebuie să mărturisesc că derulez înregistrările tale în fundal, în timp ce sunt la negocieri. Dar te rog să nu mă înţelegi greşit, nu mă satur de tine niciodată.

A.J. Rao zâmbeşte. Are dinţi foarte frumoşi, foarte albi.

— Oricât de ciudat ar părea, nu ştiu sigur care e protocolul în asemenea cazuri. Am venit aici fiindcă am vrut să-ţi spun că sunt unul dintre cei mai înfocaţi fani ai tăi şi aştept cu mare nerăbdare spectacolul din seara asta. Pentru mine, e principala atracţie a conferinţei.

Lumina a dispărut acum aproape cu desăvârşire şi cerul e de un albastru pur, profund şi neîntrerupt. Oamenii de serviciu străbat de mai multe ori rampele şi platformele de pe ziduri, aprinzând şiraguri de lămpi minuscule cu petrol. Fortul Roşu

scânteiază ca o constelaţie căzută asupra Vechiului Delhi. Esha şi-a petrecut în Delhi toţi cei douăzeci de ani ai vieţii, dar nu şi-a mai văzut niciodată oraşul dintr-o poziţie atât de avantajoasă.

— Nici eu nu ştiu sigur care e protocolul, spune ea. N-am mai vorbit niciodată cu un aeai.

— Serios?

A.J. Rao stă acum cu spatele rezemat de piatra încălzită de soare, privind în sus, către cer, şi zărind-o pe ea cu coada ochiului. Ochii lui zâmbesc cu ironie. *Fireşte,* se gândeşte Esha. Oraşul ei e tot atât de plin de aeaiuri cum e lumea de păsări. De la sistemele computerizate şi roboţii cu inteligenţa animală a şobolanilor sau a porumbeilor până la entităţi ca aceasta, care stă în faţa ei, deasupra porţii

Fortului Roşu, făcându-i complimente încântătoare. Nu stă în picioare. Nu e nicăieri, e doar un simplu tipar de informaţii din mintea ei.

— Vreau să spun, cu un… un… se bâlbâie ea.

— De nivel 2.9?

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

Aeaiul zâmbeşte şi, în timp ce Esha încearcă să înţeleagă, în capul ei se aude un alt clinchet de clopoţei şi de data asta e Pranh, înjurând la fel de urât ca de obicei, *unde e ea, nu ştie că trebuie pus în scenă un spectacol, se uită o jumătate din continentul ăsta blestemat.*

— Te rog să mă scuzi…

— Fireşte. O să te privesc.

Cum? vrea ea să întrebe. *Un aeai, un djin, vrea să mă privească dansând. Cum*

vine asta? Dar, când se uită în urmă, nu mai poate pune întrebări decât unei şuviţe de praf purtate de vânt de-a lungul crenelurilor luminate de felinare.

Sunt elefanţi şi artişti de circ, sunt iluzionişti şi magicieni, *ghazal-uri [17],* cântăreţi de *qawali* şi de *boli [18],* este mâncare şi sunt vinurile somelierului şi apoi pe scenă se aprind luminile, şi Esha se strecoară pe lângă Pranh cu o piruetă în timp ce *tabla [19], melodeon-ul* şi *shehnai-ul [20]* încep să cânte. Pe pătratul de marmură, căldura e puternică, dar ea e transportată. Bătăile din picior, piruetele şi vârtejul fustelor, ritmul clopoţeilor de la glezne, expresia feţei, *mudrele [21]* subtile schiţate de mâini: se extinde încă o dată în afara trupului său, transformându-se, mulţumită disciplinelor *kathak,* în ceva mai

bun. Ar numi asta arta ei, talentul ei, dar e superstiţioasă: ar însemna să afirme că are harul şi să-l nimicească. Nu-i da niciodată un nume, nu vorbi niciodată despre el. Lasă-l doar să te posede. Propriul ei djin mistuitor. Dar, în timp ce se roteşte de-a lungul scenei strălucitoare, în faţa delegaţilor, un colţ al percepţiei ei scanează arhitectura sălii, căutând camere de luat vederi, roboţi, ochi prin care ar putea s-o privească A.J. Rao. Oare ea este o frântură a conştiinţei lui, aşa cum este el o frântură a conştiinţei ei?

Abia dacă aude aplauzele când face o reverenţă către luminile strălucitoare şi fuge de pe scenă. În cabină, în timp ce asistenta îi îndepărtează cu grijă numeroasele straturi de giuvaieruri ale costumului, le împătureşte cu grijă şi îi

şterge machiajul cu crustă, pentru scenă, dând-o la iveală pe fata de douăzeci de ani, atenţia ei se îndreaptă brusc către cârligelul pentru ureche, curbat aidoma unui semn de întrebare, din plastic, pe măsuţa de toaletă. În blugi şi într-o vestă de mătase fără mâneci, de nedeosebit de oricare dintre cele patru milioane de oameni de douăzeci şi ceva de ani din Delhi, îşi încolăceşte aparatul după ureche, îşi netezeşte părul deasupra lui şi degetele îi rătăcesc o clipă pe lamele palmarului de pe mână. Niciun apel. Niciun mesaj. Niciun avatar. E surprinsă fiindcă asta are o atât de mare importanţă.

Mercedesurile oficiale sunt aliniate în faţa porţii Delhi. Un bărbat şi o femeie o interceptează în drum spre maşina ei. Îi alungă cu o fluturare a mâinii.

— Nu dau autografe…

Niciodată după spectacol. Pleacă, îndepărtează-te repede şi în tăcere, dispari în oraş. Bărbatul îşi deschide palma şi îi arată o insignă de poliţist.

— O să luăm maşina asta.

Automobilul, un Maruti crem, de mare clasă, iese din şir şi se interpune în faţa lor. Bărbatul deschide politicos portiera şi o lasă să urce prima, dar gestul lui n-are nimic respectuos. Femeia se instalează în faţă, alături de şoferul care accelerează şi, cu un urlet de claxon, pătrunde în marele circ al traficului de noapte din jurul Fortului Roşu. Instalaţia de aer condiţionat toarce.

— Sunt inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligenţelor Artificiale, spune bărbatul.

E tânăr, cu tenul frumos, încrezător în

sine şi câtuşi de puţin intimidat fiindcă stă alături de o celebritate. Probabil foloseşte un aftershave hiper-empatic.

— Un poliţai Krishna. Asta îl face să se crispeze.

— Sistemele noastre de urmărire au semnalat o comunicare între dumneavoastră şi aeaiul A.J. Rao, de Nivel 2.9, din Bharat.

— Da, m-a sunat.

— La 21:08. Aţi fost în legătură şase minute şi douăzeci şi două de secunde. Îmi puteţi spune despre ce-aţi discutat?

Maşina merge foarte repede pentru Delhi. Traficul pare să curgă în jurul ei. Toate semafoarele par să fie verzi. Nimic nu îşi permite să-i oprească înaintarea. Pot să facă asta? se întreabă Esha. Poliţaii Krishna, poliţia aeaiurilor pot îmblânzi creaturile pe

care le vânează?

— Am vorbit despre *kathak.* E fan. Asta e o problemă? Am greşit cu ceva?

— Nu, nicidecum, domnişoară. Dar, înţelegeţi, cu o conferinţă de o asemenea importanţă… îmi cer scuze, în numele departamentului, pentru această necuviinţă. Ah! Am ajuns.

Au adus-o exact în faţa bungaloului ei. Simţindu-se murdară, prăfuită şi derutată, urmăreşte maşina poliţailor Krishna demarând şi ţinând traficul frenetic din Delhi la distanţă cu djinii săi domesticiţi. Se opreşte lângă poartă. Îi trebuie, merită un moment în care să se desprindă de spectacol, acel mic pas care îţi permite să te răsuceşti, să priveşti înapoi către tine însuţi şi să-ţi spui, da, Esha Rathore. Bungaloul e întunecat, tăcut. Neeta şi Priya trebuie să fi

ieşit cu minunaţii lor logodnici, vorbind despre darurile de nuntă, despre lista invitaţilor şi despre abundenţa zestrei pe care o vor putea stoarce de la familiile viitorilor lor soţi. Nu sunt surorile ei, deşi împart acelaşi bungalou elegant. În Awadh, ba chiar şi în Bharat, nimeni nu mai are surori. Nimeni de vârsta Eshei, deşi a auzit că echilibrul este restabilit. Fiicele sunt la modă. Odată ca niciodată, femeile aduceau zestrea.

Trage adânc în piept aerul oraşului. Microclimatul răcoros din grădină comprimă vuietul din Delhi într-o pulsaţie estompată, precum a sângelui din inimă. Simte mirosul prafului şi al trandafirilor. Trandafirul de Persia. Simbolul poeţilor urdu. Şi praf. Îşi imaginează praful înălţându-se cu un foşnet de vânt,

învârtejindu-se în forma unui djin încântător şi primejdios. Nu. O iluzie, o nebunie a vechiului oraş dement. Deschide poarta de siguranţă şi găseşte fiecare centimetru pătrat al complexului de locuinţe plin cu trandafiri.

Neeta şi Priya o aşteaptă a doua zi dimineaţă, la micul dejun, stând una lângă alta, ca membrii unei comisii de interviu. Sau ca poliţaii Krishna. De data asta nu vorbesc despre case şi despre soţi.

— Cine cine cine de unde au apărut cine a trimis atât de mulţi trebuie să fi costat o avere…

Puri, menajera, aduce *chai* verde chinezesc, care previne cancerul. Măturătorul a stivuit toate buchetele într-un morman, la un capăt al complexului.

Dulceaţa parfumului lor are deja o umbră de putreziciune.

— E diplomat.

Neeta şi Priya nu urmăresc decât *Oraşul şi Ţara* şi canalele *chati,* dar până şi ele trebuie să fi auzit de A.J. Rao. Aşa că le minte pe jumătate.

— E un diplomat bharati.

Buzele lor iau forma unui *oooh,* apoi a unui *ah,* când se privesc una pe alta.

— Trebuie trebuie trebuie să-l aduci, spune Neeta.

— La *durbar-ul* nostru, spune Priya.

— Da, la *durbar-ul* nostru, întăreşte Neeta.

În ultimele două luni, au pălăvrăgit planificând puţine alte lucruri în afară de marea lor petrecere de logodnă, unde îşi vor da aere în faţa prietenelor încă nemăritate

şi îi vor face geloşi pe toţi burlacii. Esha îşi scuză strâmbătura punând-o pe seama amărăciunii ceaiului de leac.

— E foarte ocupat.

Nu spune că e *un om ocupat.* Nici măcar nu-şi poate da seama de ce alege jocul ăsta al secretelor, un joc de *fetişcane* prostuţe. La Fortul Roşu a sunat-o un aeai ca să-i spună c-o admiră. Nici măcar nu s-au întâlnit. N-avea cu cine să se-ntâlnească. Totul a fost în mintea ei.

— Nici măcar nu ştiu cum aş putea să iau legătura cu el. Nu-şi dau numerele.

— Vine, insistă Neeta şi Priya.

Abia dacă poate auzi muzica din cauza zăngănitului instalaţiei vechi de aer condiţionat, dar transpiraţia i se prelinge pe coaste, de-a lungul beteliei colanţilor

Adidas, pentru a i se aduna în adâncitura şalelor, alunecând apoi între curbele încordate ale feselor. Face încă o încercare, traversând podeaua sălii de repetiţii din *gharana [22].* Până şi clopoţeii de la glezne sună a plumb. În noaptea trecută a atins cele trei ceruri. În dimineaţa asta e inertă. Nu se poate concentra, iar acel mic *lavda* care e Pranh o ştie foarte bine şi o plesneşte cu o nuia, scuipând suluri de *paan* mestecat şi înjurături leşinate de eunuc.

— Ei! Mai puţine priviri către palmar şi mai multe *mudre! Mudre* decente. Mi-ai stârni penisul, dacă aş mai avea unul.

Jenată fiindcă Pranh a observat ceva de care ea însăşi nu era conştientă – *sună, cheamă-mă, sună cheamă-mă, sună, scoate-mă de aici* – Esha ripostează:

— Dacă ai fi avut vreodată unul.

Pranh o biciuieşte cu nuiaua peste picioare, îi loveşte usturător spatele gambei.

— Lua-te-ar naiba, *hijra!*

Esha îşi înşfacă prosopul geanta palmarul, îşi agaţă cârligelul receptor, ascunzându-l în spatele părului lung şi lins. N-are rost să se schimbe, căldura de afară o să pătrundă prin orice, într-o clipă.

— Am plecat de-aici.

Pranh nu strigă după ea. E prea mândru. *Un mic maimuţoi monstruos,* se gândeşte ea. Cum se face că un şobolan ca el e asexuat, dar un aeai imaterial e de sex masculin? În legendele din Vechiul Delhi, djinii sunt întotdeauna bărbaţi.

— *Memsahib* [23] Rathore?

Şoferul e în ţinută de gală, cu cizme. Singura concesie făcută căldurii sunt

ochelarii de soare. În brasieră, pantaloni strâmţi şi cu restul pielii dezgolită, ea simte că se topeşte.

— Vehiculul are aer condiţionat, *memsahib.*

Tapiţeria din piele albă e atât de răcoroasă încât carnea i se retrage, ferindu-se de ea.

— Asta nu e maşina poliţiei Krishna.

— Nu, *memsahib.*

Şoferul demarează şi intră în trafic. Abia când aude pocnetul încuietorilor de siguranţă se gândeşte: *Oh, Krishna [24], e posibil să fiu răpită.*

— Cine te-a trimis?

Geamul care o desparte de şofer e prea gros pentru pumnii ei. Chiar dacă portierele n-ar fi încuiate, o rostogolire în afara maşinii, la o asemenea viteză şi într-un

asemenea trafic, ar fi prea mult chiar şi pentru reflexele iuţi ale unei dansatoare. Şi a trăit în Delhi toată viaţa ei, într-un *basti [25]* al bungalourilor, dar nu recunoaşte aceste străzi, suburbia asta, parcul ăsta industrial.

— Unde mă duci?

— Nu-mi este îngăduit să spun unde, *memsahib,* pentru că aş strica surpriza. Dar mi se permite să vă spun că sunteţi invitata lui A.J. Rao.

Palmarul o strigă pe nume după ce tocmai s-a răcorit cu apă gazoasă Kinley, îmbuteliată, din barul maşinii.

— Alo! (lăsându-se pe spate şi adâncindu-se în pielea albă, răcoroasă răcoroasă, ca un star *filmi.* Ea e un star. Un star cu bar în maşină.)

Numai audio.

— Maşina e într-adevăr acceptabilă?

Aceeaşi voce calmă, suavă. Nu-şi poate imagina că vreun oponent ar fi în stare să reziste unei asemenea voci în timpul negocierilor.

— E minunată. Foarte luxoasă. Cu un statut foarte înalt.

Acum e în *basti,* pe străzi mai murdare, mai încâlcite şi mai sărăcăcioase decât acelea pe care a copilărit. Mai noi. Cele mai noi par întotdeauna mai vechi. Nişte băieţi pufăie ca locomotivele pe lângă o *chhakda [26]* improvizată, construită din componente aruncate de tractor. Lexusul de culoare crem, ocoleşte cu grijă vite descărnate, cu soldurile ascuţite proiectându-se în afară de sub pielea întinsă, ca un mecanism. Pretutindeni, praful uscat de secetă se aşterne, gros, peste pânza de păianjen a

crăpăturilor fine de pe cupolele maşinilor. E un oraş al privirilor uimite.

— N-ar fi trebuit să fii la conferinţă? Un hohot de râs în centrul ei auditiv.

— Oh, mă străduiesc din greu ca să câştig apă pentru Bharat, crede-mă. Nu sunt nimic altceva decât un slujitor civil asiduu.

— Vrei să spui că eşti şi acolo, şi aici?

— Oh, pentru noi nu e mare lucru să fim în mai multe locuri în acelaşi timp. Există o mulţime de copii de-ale mele şi de subrutine.

— Şi care eşti tu, cel adevărat?

— Cu toţii suntem adevăratul eu. Adevărul e că niciunul dintre avatarurile mele nu se află nicidecum în Delhi. Sunt distribuit într-o serie de inimi-*dharma* [27] de pe întreg cuprinsul oraşelor Varanasi şi

Patna.

Oftează. Sunetul, plin de lehamite şi de căldură, pare să vină de aproape, ca o şoaptă la urechea ei.

— Ţi se pare dificil să-nţelegi o conştiinţă distribuită; mie îmi e întru totul la fel de greu să înţeleg o conştiinţă individuală, mobilă. Eu nu pot decât să mă copiez prin ceea ce numiţi voi ciberspaţiu, care reprezintă realitatea materială a universului meu, dar voi vă mişcaţi prin spaţiul dimensional şi prin timp.

— Atunci, căruia dintre voi îi plac?

Cuvintele au scăpat, imprudente, libere şi nechibzuite.

— Cui îi plac ca dansatoare, asta am vrut să spun. Îşi completează spusele bolborosind. Unul dintre voi apreciază în mod deosebit *kathak-ul?*

Cuvinte politicoase politicoase, pe care i le adresezi unui industriaş sau unui avocat care promite, la una dintre seratele hidoase, pentru peţit, organizate de Neeta şi Priya. *Nu fi îndrăzneaţă, nimănui nu-i place genul ăsta de femeie. Lumea noastră e acum a bărbaţilor.* Dar ea aude efervescenţa veselă din vocea lui A.J. Rao.

— Mie, întregului, şi fiecărei părţi din mine, zău, Esha. Numele ei. I-a rostit numele.

Strada e împuţită, cu câini corciţi, vagabonzi, şi cu bărbaţi trândăvind pe câte un *charpoy* [28] şi întinzându-se, dar şoferul insistă: *aici, pe aici, memsahib.* Ea păşeşte cu grijă de-a lungul unei *gali* pline de minarete din cauciucuri uzate de maşină. Duhoarea de *ghee* [29] ars şi de urină de vită stătută umple aerul. Copiii se îmbulzesc

în jurul Lexusului, dar maşina beneficiază de nivelul de securitate al lui A.J. Rao. Şoferul împinge o poartă veche, în stilul mogulilor, din lemn şi bronz, dintr-un zid roşu, dărăpănat.

— *Memsahib.*

Ea intră în grădină. În ruinele unei grădini. Suspinul de admiraţie se stinge. Canalele de apă, în formă geometrică, ale *charbagh-ului* [30] sunt secate, crăpate, sufocate de resturile picnicurilor. Tufele sunt neîngrijite şi au crescut prea mult, bordurile straturilor sunt zdrenţuite de buruieni. Iarba e râioasă, maronie, arsă de secetă; crengile de jos ale copacilor au fost tăiate ca lemne de foc. Merge către pavilionul cu acoperişul crăpat din centru, unde se întâlnesc toate aleile şi toate canalele cu apă, şi pietrişul de sub pantofii

ei cu talpa subţire e despicat de pârâiaşe lăsate în urmă de musonii trecuţi. Pajiştile sunt acoperite de frunze moarte şi de rămurele căzute. Fântânile sunt seci şi pline de nămol. Însă mai multe familii se plimbă, împingând cărucioare cu bebeluşi; copiii aleargă după mingi. Domni bătrâni, musulmani, citesc ziare şi joacă şah.

— Grădinile Shalimar, spune A.J. Rao şi vocea lui vine de la baza craniului ei. Paradisul sub forma unei grădini înconjurate de ziduri.

Pe măsură ce vorbeşte, se revarsă un val al schimbărilor, traversând grădina şi îndepărtându-i întreaga decădere din secolul al douăzeci şi unulea. Copacii îşi desăvârşesc brusc frunzişul, înfloresc florile din răzoare, muşcatele din şirurile de ghivece de teracotă conturează malurile

canalelor din *charbagh,* în care se înfioară undele apei. Pe acoperişul stratificat al pavilionului scânteiază tabla de aur, păunii se agită şi îşi împopoţonează vanitatea şi totul străluceşte, împroşcat de jocul fântânilor. Familiile zâmbitoare se preschimbă în nobili moguli, iar bătrânii din parc se transformă în *mali [31],* care curăţă aleile de pietriş cu mături din nuiele.

Auzind revărsarea argintie a acordurilor îndepărtate ale unui sitar, Esha bate încântată din palme.

— Oh! spune ea, încremenită de uimire. Oh!

— Astfel îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai oferit azi-noapte. E unul dintre locurile mele preferate din întreaga Indie, deşi a căzut aproape pe deplin în uitare. Poate tocmai fiindcă e aproape uitat. În 1658,

Aurangzeb a fost încoronat aici ca împărat mogul, iar acum îşi fac plimbarea de seară oamenii din *basti.* Trecutul se numără printre pasiunile mele; e mai uşor pentru mine, pentru noi toţi. Epocile în care putem trăi sunt tot atât de multe ca locurile unde ne putem afla. Vin adesea aici, în mintea mea, sau ar trebui să spun că grădina asta vine la mine.

Pe urmă jeturile de apă ale fântânii arteziene freamătă de parcă s-ar afla în bătaia vântului, dar nu e vânt, nu în după-amiaza asta înăbuşitoare, şi apa căzătoare se scurge în forma unui bărbat care iese dintre stropi. Un bărbat de apă, care sclipeşte şi se revarsă şi devine un bărbat de carne. A.J. Rao. *Nu,* se gândeşte ea, *niciodată de carne.* Un djin. O *creatură captivă între rai şi iad. Un capriciu, un*

şarlatan. Atunci păcăleşte-mă.

— E aşa cum susţin vechii poeţi urdu, spune A.J. Rao. Paradisul este într-adevăr înconjurat de un zid.

A trecut de mult de ora patru, dar nu poate să doarmă. Stă întinsă pe patul ei, goală – fără niciun strop de ruşine –, cu excepţia cârligelului din spatele urechii, cu fereastra deschisă şi cu instalaţia antică de aer condiţionat pufăind, sporadic, în timpul penelor de curent periodice. E cea mai cumplită noapte. Oraşul gâfâie în căutarea unei guri de aer. În noaptea asta, până şi traficul pare să se fi dat bătut. În partea opusă a camerei, palmarul ei îşi deschide ochiul albastru şi îi şopteşte numele. *Esha.* Ea se ridică, îngenunchind în pat, cu mâna pe cârligel, cu mărgele de sudoare pe pielea

dezgolită.

— Sunt aici.

O şoaptă. Neeta şi Priya se află de cealaltă parte a unui zid subţire.

— E târziu, ştiu, îmi cer scuze…

Privirea ei traversează încăperea, către camera de luat vederi a palmarului.

— E în ordine, nu dormeam. Vocea lui a avut un ton aparte.

— Ce e?

— Misiunea e un eşec.

Ea îngenunchează în mijlocul patului vechi, imens. Transpiraţia i se prelinge pe şira spinării.

— Conferinţa? Cum? Ce s-a-ntâmplat? Ea şopteşte, el vorbeşte în mintea ei.

— Am omis o problemă. O problemă măruntă, banală, dar a fost ca o pană care despică totul, până când se năruie. Awadhii

îşi vor construi barajul la Kunda Khadar şi vor păstra pentru Awadh întreaga apă sacră a fluviului Gange. Delegaţia mea îşi face deja bagajele. Ne vom întoarce la Varanasi în dimineaţa asta.

Inima ei zvâcneşte. Apoi se ocărăşte singură, *fetişcană proastă, romantică.* El e deja în Varanasi, în aceeaşi măsură în care e acum aici sau în Fortul Roşu, asistându-şi superiorii umani.

— Îmi pare rău.

— Da, spune el, ăsta e sentimentul. Oare-am avut prea multă încredere în talentele mele?

— Oamenii te vor dezamăgi întotdeauna. Un râset crispat în întunecimea craniului ei.

— Cât de… imaterial din partea ta, Esha.

Numele ei pare să plutească în aerul fierbinte, ca un acord muzical.

— O să dansezi pentru mine?

— Cum, aici? Acum?

— Da, am nevoie de ceva… întrupat. Material. Simt nevoia să văd un trup mişcându-se, o conştiinţă dansând în spaţiu şi timp, aşa cum n-o pot face eu. Simt nevoia să privesc ceva frumos.

Nevoia. O făptură cu puterile unui zeu *simte nevoia.* Dar Esha se ruşinează brusc, ascunzându-şi în palme sânii mici şi tari.

— Muzică… se bâlbâie ea. Nu pot dansa fără muzică… Umbrele din capătul dormitorului se îngroaşă, căpătând forma unui ansamblu: trei bărbaţi aplecaţi peste o *tabla,* o *sarangi [32]* şi un *bansuri [33].* Esha scoate un ţipăt scurt şi se ghemuieşte sub cuvertură. *Ei nu te pot vedea, nu există*

decât în mintea ta. Şi, chiar dacă ar avea trup, ar fi atât de absorbiţi de instrumentele lor din sârmă şi piele încât nici măcar nu te-ar observa. Nişte creaturi teribil de pasionate de meseria lor, muzicanţii ăştia.

— În noaptea asta am încorporat în mine însumi o copie a unui sub-aeai, spune A.J. Rao. Un sistem de compoziţie de nivel 1.9. Eu produc efectele vizuale.

— Poţi schimba din când în când biţii din tine însuţi? întreabă Esha.

Cântăreţul la *tabla* a început să bată uşor în toba *dayan [34],* în ritmul lent al unui *natetere.* Muzicanţii dau din cap unul către altul. Măsura, vor bate măsura. Îi vine greu să se convingă că Neeta şi Priya nu pot auzi; nu aude nimeni, în afară de ea. Şi de A.J. Rao. Cântăreţul la *sarangi* îşi aşază arcuşul pe strune, cel de la *bansuri*

sloboade un şir de note de flaut. O *sangeet [35],* dar una pe care n-a mai auzit-o niciodată.

— E o improvizaţie!

— E o compoziţie *aeai.* Nu recunoşti sursele de inspiraţie?

— Krishna şi *gopi-ile [36].*

Una dintre temele *kathak* clasice. Krishna seduce mulgătoarele cu flautul *bansuri,* cel mai senzual dintre instrumente. Ea cunoaşte paşii, îşi simte trupul anticipând mişcările.

— O să dansezi, doamnă?

Şi ea coboară din pat cu graţia plină de forţă a unui tigru, păşind pe rogojina din iarbă care acoperă podeaua dormitorului, în câmpul vizual al palmarului. Până acum a fost ruşinoasă, prostuţă, fetişcană. Acum nu mai e. N-a mai avut niciodată un astfel de

public. Un lord al djinilor. În tăcerea nepângărită, fierbinte, execută mişcările, paşii apăsaţi şi plecăciunile celor *O Sută Opt Gopi,* sărutând cu picioarele goale iarba împletită. Mâinile ei alcătuiesc *mudre,* expresia feţei e o poveste străveche: surpriză, sfială, dragoste interzisă, excitare. Transpiraţia i se prelinge din belşug pe pielea dezgolită; ea nu o simte. E înveşmântată în mişcare şi în noapte. Timpul încetineşte, stelele se opresc pe calea lor arcuită deasupra măreţului Delhi. Simte sub tălpi răsuflarea planetei. Pentru asta a fost totul, toate trezirile în zori de zi, picioarele însângerate, toate loviturile cu trestia lui Pranh, toate aniversările ratate, copilăria furată. Dansează până când picioarele îi sângerează din nou pe împletitura aspră a rogojinii, până când

fiecare picătură de apă din trupul ei e suptă şi preschimbată în sare, dar păstrează ritmul bătăilor în *tabla,* ritmul *dayan-ului* şi al *bayan-ului [37].* E mulgătoarea de la marginea fluviului, sedusă de un zeu. A.J. Rao n-a ales acest *kathak* fără niciun motiv. Şi muzica ajunge la acordurile tot mai înalte de la sfârşit, şi muzicanţii se înclină unul în faţa altuia şi se risipesc într-un praf auriu, şi ea se prăbuşeşte la capătul patului, istovită cum n-a mai fost niciodată după un spectacol.

O trezeşte lumina. E transpirată, goală, stânjenită. Servitorii ar putea da peste ea. Şi are o durere de cap ucigătoare. Apă. Apă. Încheieturile i-o cer. Îşi pune un halat chinezesc de mătase. Când se îndreaptă spre bucătărie, ochiul de voyeur al palmarului clipeşte către ea. Aşadar n-a fost

un vis erotic, o halucinaţie istovitoare stârnită de arşiţă şi de hidrocarburi. A dansat Krishna şi cele o sută opt *gopi* în dormitorul ei, pentru un *aeai.* Un mesaj. Conţine un număr. *Poţi să mă suni.*

De-a lungul întregii istorii a celor opt Delhi au existat bărbaţi – şi aproape întotdeauna numai bărbaţi – buni cunoscători ai tradiţiei djinilor. Ştiu să recunoască multiplele lor forme şi văd dincolo de deghizările sub care se arată pe străzi – măgari, maimuţe, câini, păsări necrofage – desluşindu-le adevăratul sine. Le cunosc adăposturile şi locurile unde se adună – sunt atraşi în mod deosebit de moschei – şi ştiu că acea căldură inexplicabilă ce pare să te apese pe o *gali* din spatele moscheii Jama Masjid e a

djinilor, atât de înghesuiţi încât le simţi focul când treci printre ei. Cei mai înţelepţi – şi cei puternici – dintre fachiri le cunosc numele, aşa că îi pot captura şi le pot porunci. Chiar şi în vechea Indie – înainte de a se împărţi în Awadh, Bharat, Rajputana şi Statele Unite ale Bengalului – existau oameni sfinţi care îi puteau chema pe djini ca să zboare în spinarea lor de la un capăt al ţării la altul, într-o singură noapte. În Leh-ul meu natal exista un sufi foarte, foarte bătrân care a alungat o sută opt djini dintr-o casă năpăstuită: douăzeci şi şapte din camera de zi, douăzeci şi şapte din dormitor şi cincizeci şi patru din bucătărie. Cu atât de mulţi djini, nu mai era loc pentru nimeni altcineva. I-a scos arzând iaurt şi chili, dar a avertizat: nu vă distraţi împreună cu djinii, pentru că la ei totul are un preţ şi, chiar

dacă vor trece ani de-a rândul fără să-l ceară, o vor face cu siguranţă.

Acum în oraşul lor a apărut un nou neam care se înghesuie, în căutare de spaţiu: aeaiurile. Dacă djinii sunt făpturi de foc, şi oamenii sunt făpturi de lut, ei sunt creaţia cuvântului. Pe bulevardele şi la *chowk-urile* din Delhi mişună cincizeci de milioane: dirijând traficul, negociind acţiuni, menţinând alimentarea cu energie electrică şi cu apă, răspunzând la întrebări, ghicind norocul, ocupându-se de calendare şi de jurnale personale, rezolvând probleme de rutină ale legislaţiei şi probleme medicale, jucând în spectacole siropoase, studiind septilioanele de informaţii care se scurg în fiecare secundă prin sistemul nervos al metropolei. Oraşul e o mantră imensă. De la curierii şi roboţii de întreţinere care nu sunt

cu mult mai presus de inteligenţa unui animal (orice animal are destulă; întrebaţi vulturul şi tigrul) până la aeaiurile de măreţul Nivel 2.9, de nedeosebit de o fiinţă umană în 99,99 la sută din timp, sunt cu toţii o specie tânără, activă, proaspăt venită pe lume şi entuziastă, înţelegându-şi prea puţin puterea.

Djinii privesc îngroziţi de pe acoperişuri şi din minarete: pentru că asemenea creaturi puternice zămislite de cuvântul viu sunt atât de oarbe încât slujesc făpturile de lut, dar mai ales pentru că, spre deosebire de oameni, pot întrezări momentul când aeaiurile îi vor alunga din străvechiul şi îndrăgitul lor oraş, luându-le locul.

Tema aleasă de Neeta şi Priya pentru acest *durbar* e *Oraşul şi Ţara:*

megatelenovela bharati ajunsă în mod pervers din ce în ce mai la modă pe măsură ce opinia publică din Awadh se întoarce împotriva Bharatului. Ei, pur şi simplu o să ne construim al naibii de bine barajul, cu sau fără tancuri; n-au decât s-o cerşească, apa e acum a noastră; apoi, fără să-şi tragă răsuflarea, ce părere aveţi despre Ved Prakash, nu e scandalos de ce e în stare acest Ritu Parvaaz? Cândva au luat în râs serialul şi pe privitorii săi, dar acum aşa ceva e deplasat, e lipsă de patriotism, nu se mai pot sătura de Anita Mahapatra şi de musulmana Vora. Unii încă refuză să se uite, dar plătesc ca să primească rezumate zilnice, reuşind astfel să pară informaţi, aşa cum o cere moda, la reuniunile sociale obligatorii, cum sunt *durbar-urile* organizate de Neeta şi Priya.

Şi e un mare *durbar;* ultimul dinaintea musonului – dacă anul ăsta se va întâmpla să fie unul. Neeta şi Priya au angajat băieţi bhati ca să trimită o revărsare de combinaţii direct către cârligelele oaspeţilor. Există chiar şi câmp de control al climatului, trudind din greu la limita capacităţilor sale pentru a ţine la distanţă arşiţa nopţii. Esha simte ultrasunetele în măsele, ca pe un bâzâit surd.

— Eu unul cred că sudoarea îţi stă bine, spune A.J. Rao, citind semnele vitale ale Eshei în palmarul ei.

Invizibil pentru toţi ceilalţi, cu excepţia ei, merge alături de ea, aidoma morţii, prin înghesuiala de oaspeţi în costume din *Oraşul şi Ţara.* Ultimul *durbar* din sezon e, prin tradiţie, un bal mascat. În lumea mondenă a clasei de mijloc din Delhi, asta

înseamnă că toţi participanţii preiau înfăţişarea câte unui personaj din serial, generată de computer. În realitate, peregrinează prin întreaga adunare, îmbrăcaţi în haine elegante, dar răcoroase, însă, în ochii minţii, sunt Aparna Chawla şi Ajay Nadiadwala, elegantul Govind şi vicleanul doctor Chatterji. Sunt trei Ved Prakash şi tot atâţia Lal Darfan – actorul aeai care joacă rolul lui Ved Prakash în serialul generat de maşini. Până şi terenul bungaloului din suburbii, proprietatea logodnicului Neetei, a fost vrăjit şi transformat în Brahmpur, locul unde se desfăşoară acţiunea imaginară din *Oraşul şi Ţara* şi unde cred actorii care interpretează personajele că-şi trăiesc vieţile de celebrităţi frivole. Când Neeta şi Priya vor aprecia că toată lumea s-a integrat suficient

în reţea, se va da comanda şi toţi vor renunţa la deghizările strălucitoare şi vor redeveni comercianţi en-gros, şi vânzători de prânzuri, şi rajahi ai softurilor. Pe urmă începe partea serioasă, găsirea unei mirese. Deocamdată Esha se poate delecta plimbându-se, la adăpostul anonimatului, în compania djinului ei prietenos.

În săptămânile astea, a hoinărit mult, mergând pe străzi încinse către locuri străvechi, văzându-şi oraşul ca nou, prin ochii unei fiinţe care trăieşte în mai multe zone ale spaţiului şi ale timpului. La *gurdwara* *[38]* Sikh l-a văzut pe Tegh Bahadur, cel de-al Nouălea Guru, decapitat de gărzile fundamentalistului Aurangzeb. Traficul învârtejit care înconjoară Vijay Chowk s-a transformat în cavalcada de Bentley-uri a lui Mountbatten, ultimul

viceregе, care părăsea uimitorul palat creat de Lutyens [39] pentru totdeauna. Forfota turiştilor şi tarabele vânzătorilor de curiozităţi din jurul Qutb Minar [40] s-au transformat în fantome, şi anul a fost 1193, iar muezinii primilor moguli cuceritori au cântat *adhaan [41].* Iluzii. Minciuni mărunte. Dar e permis atunci când o faci din dragoste. În dragoste e permis totul. *Îmi poţi citi gândurile?* întreabă ea, mergând alături de ghidul ei invizibil pe străzile aglomerate, care devin din zi în zi mai puţin zgomotoase, mai puţin materiale. *Ştii ce gândesc despre tine, aeai Rao?* Încet-încet, Esha alunecă din lumea oamenilor în oraşul djinilor.

Senzaţie la poartă. Starurile masculine din *Oraşul şi Ţara* zumzăie în jurul unei femei în rochie de culoarea fildeşului, plină

de paiete: a venit deghizată în Yana Mitra, cea mai proaspătă cea mai avântată cea mai iute dintre cântăreţele celebre de *boli.* Şi, aidoma dansatoarelor de *kathak,* oricare fetişcană *boli* continuă să fie carne şi ego, cu toate că Yana are, precum orice cântăreaţă individuală, un avatar computerizat, oaspete la O şi Ţ.

A.J. Rao râde.

— Dacă ar şti. Foarte inteligent. Ce deghizare poate fi mai bună decât să te dai drept tine însăţi? E chiar Yana Mitra. Esha Rathore, ce s-a-ntâmplat, unde te duci?

De ce trebuie să întrebi nu ştii totul nu ştii că e cald şi zgomot şi ultrasunetele mă zăpăcesc şi acest chiu chiu chiu trece prin mine toată lumea umblă după un singur lucru, eşti măritată eşti logodită eşti în căutare şi aş vrea să nu fi venit să fi plecat

undeva cu tine şi colţul ăla întunecat de sub gulmohar-*ul lângă care sunt instalaţi bhati pare locul potrivit ca să scap de toţi oamenii ăştia stupizi stupizi.*

— Ei, Esha, strigă Neeta şi Priya, care ştiu cum e deghizată, o să-l cunoaştem în sfârşit pe bărbatul ăla al tău?

El o aşteaptă deja printre florile aurii. Djinii călătoresc cu viteza gândului.

— Ce s-a-ntâmplat…? Ea răspunde în şoaptă.

— Ştii, uneori aş vrea, aş vrea cu adevărat să-mi poţi da ceva de băut.

— Păi sigur că da, o să chem un chelner.

— Nu!

Prea tare. Nu se poate lăsa văzută vorbind cu tufişurile.

— Nu, adică, să-mi pui în mână un pahar. Pur şi simplu să mi-l dai în mână.

Dar el nu poate, nu va putea niciodată. Ea continuă să vorbească:

— Am început când aveam cinci ani, ştiai? Da, probabil că da, ştii totul despre mine. Dar pariez că nu ştii cum s-a întâmplat. Mă jucam cu celelalte fetiţe, dansând în jurul bazinului, când o femeie bătrână de la *gharana* a venit la mama şi i-a spus: O să-ţi plătesc o sută de mii de rupii pentru ea dacă mi-o dai mie. O să scot din ea o dansatoare; dacă munceşte mult, poate una celebră în toată India. Iar mama a zis, de ce ea? Şi ştii ce i-a răspuns bătrâna? Fiindcă are un talent rudimentar pentru mişcare, dar, mai cu seamă, pentru că vrei să mi-o vinzi pentru o *lakh.* Mama a luat banii acolo şi atunci. Bătrâna m-a adus la *gharana.* Fusese cândva o mare dansatoare, dar făcuse reumatism şi din cauza asta era

rea. Obişnuia să mă bată cu un *lathi* [42], trebuia să mă trezesc înainte de a se lumina de ziuă, ca să le pregătesc tuturor *chai* şi ouă. Mă punea să exersez până-mi sângerau picioarele. Îmi legau braţele cu eşarfe şi mi le ţineau ridicate ca să reprezint *mudrele,* până când nu le puteam lăsa în jos fără să ţip. Nu m-am dus niciodată acasă – şi ştii ce? Nu mi-am dorit niciodată s-o fac. Şi, în ciuda ei, am trudit din greu şi am devenit o mare dansatoare. Şi mai ştii ce? Nimănui nu-i pasă. Am petrecut şaptesprezece ani pentru a stăpâni la perfecţie ceva de care nu-i pasă nimănui. Dar adu o dansatoare de *boli* care se fâţâie cinci minute ca să-şi arate dinţii şi ţâţele…

— Eşti geloasă? întreabă A.J. Rao, pe un ton de uşoară dojană.

— N-am dreptul să fiu?

— Tu eşti *soniya* mea, rosteşte scurt, în palmarul său, băiatul-*bhati* numărul Unu, şi acesta e semnalul demascării.

Yane Mitra bate încântată din palme şi cântă în timp ce toate starurile *soapi* scânteietoare din jurul ei se transformă în personaje banale, contabili, ingineri şi specialişti în nano-chirurgie estetică, iar zidurile roz şi acoperişurile grădinilor şi miile şi miile de stele de deasupra străvechiului Brampur se năruie şi cad de pe cer.

Vederea lor, expunându-şi dorinţa dezgolită, topindu-se ca lumea soap-urilor sub soarele celebrităţii, recheamă în Esha nebunia pe care o cunoaşte din timpul copilăriei petrecute în *gharana.* Agrafa ei scoate un sunet ascuţit, de clopoţel, lovind paharul de cocteil pe care l-a smuls din

mâna unui chelner. Se urcă pe o masă. Căţeaua *boli* e redusă în sfârşit la tăcere. Toţi ochii se îndreaptă spre Esha.

— Doamnelor, dar mai ales domnilor, trebuie să fac un anunţ. Şi oraşul de dincolo de bariera fonică pare să-şi ţină răsuflarea.

— M-am logodit.

Suspine. Ooh-uri. Aplauze politicoase *cine e, o ştiu de la TV, nu e un soi de artistă?* În spate, Neeta şi Priya fac ochii mari.

— Sunt foarte norocoasă, fiindcă viitorul meu soţ e aici în această seară. De fapt, a fost alături de mine toată seara. Oh, proasta de mine. Am uitat, fireşte, că nu-l puteţi vedea cu toţii. Iubitule, ai ceva împotrivă? Domnilor şi doamnelor, n-aţi vrea să vă puneţi cârligelele pentru o clipă? Sunt sigură că nu e necesar să vi-l prezint

pe minunatul, minunatul meu logodnic, A.J. Rao.

Şi, după ochi, după buze, după murmurul surd care ameninţă să se preschimbe în aplauze, dar apoi eşuează şi este preluat de Neeta şi de Priya pentru a se preschimba în ovaţii decente, îşi dă seama că toată lumea îl poate vedea pe Rao, tot atât de înalt, de elegant şi de frumos cum îl vede ea, stându-i alături şi acoperindu-i mâna cu mâna lui.

Pe fata aia *boli* n-o mai zăreşte nicăieri.

El a păstrat tăcerea pe tot drumul de întoarcere cu *phatphat-ul.* Nu spune nimic acum, în casă. Sunt singuri. Neeta şi Priya ar fi trebuit să se-ntoarcă de câteva ore, dar Esha ştie că le e frică de ea.

— Eşti foarte tăcut.

Îi vorbeşte şuviţei răsucite de fum de ţigară care se înalţă către ventilatorul din plafon în vreme ce ea se întinde pe pat. Ar fi încântată să aibă acum o *bidi;* să guste măcar o dată o ţigară savuroasă, fumată pe străzile murdare, nu una de marcă renumită, din Vest.

— Am fost urmăriţi când ne-am întors de la petrecere. O aeronavă aeai ne-a supravegheat *phatphat-ul.* O analiză de reţea a sistemului aeai şi-a vârât nasul în rutenii meu, încercând să urmărească acest canal. Ştiu sigur că toate camerele de luat vederi de pe stradă au sarcina să ne supravegheze. Poliţaiul Krishna care te-a ridicat după *durbar-ul* din Fortul Roşu era la capătul străzii. Nu e foarte priceput la subterfugii.

Esha se duce la fereastră, să-l spioneze

pe poliţai, să-l strige, să-l întrebe ce-şi închipuie că face.

— A plecat de mult, spune Rao. A trecut deja ceva timp de când eşti ţinută sub supraveghere vizuală. Presupun că anunţul făcut te-a trecut pe un nivel mai ridicat de urmărire.

— Au fost acolo?

— Aşa cum spuneam…

— Supraveghere vizuală.

E înspăimântător dar excitant, jos, în adâncul *muladhara chakra [43],* o zvâcnire roşie deasupra yoni [44]. Sex şi spaimă. Aceeaşi înălţare de nebunie roşie care a făcut-o să se pomenească anunţându-şi căsătoria. Totul merge atât de departe, atât de repede. Acum nu mai are cum să dea înapoi.

— Nu mi-ai oferit niciodată şansa să-ţi

răspund, spune aeaiul Rao.

Nu-mi poţi citi gândurile? Esha se gândeşte la palmar.

— Nu, dar am o serie de protocoale de operare în comun cu aeaii care scriu scenariul pentru *Oraşul şi Ţara* – în sensul că reprezintă una dintre componentele mele inferioare –, au devenit prezicători foarte buni ai comportamentului uman.

— Sunt un personaj de telenovelă.

Esha cade pe pat şi râde şi râde şi râde până când simte că i se face rău, până când îşi doreşte să nu mai râdă niciodată şi fiecare hohot o sufocă, e o minciună, o palmă dată aparaturii de urmărire de dincolo de ventilatorul leneş care abia dacă agită aerul fierbinte, stârnind imensele valuri de căldură care se înalţă în spirale din colosala insulă de arşiţă a oraşului, o

conspiraţie a djinilor.

— Esha, spune A.J. Rao, părând să fie mai aproape ca niciodată. Stai liniştită.

Ea articulează o întrebare, *de ce?* Şi aude în mintea ei şoapta de răspuns, sst, nu vorbi. În aceeaşi clipă, dogoarea *chakrei* se sparge ca un gălbenuş de ou şi îi aduce fierbinţeala în *yoni. Oh,* face ea, *oh!* Clitorisul ei cântă. *Oh oh oh oh!*

— Cum…?

Din nou vocea, imensă în mintea ei, în fiecare fibră e ei, *şşşşşşşşş.* Crescând-crescând, ea simte nevoia să facă ceva, să se mişte, să se frece de lemnul aromat al patului uriaş, încălzit de zăduful zilei, să-şi ducă mâna acolo jos apăsat apăsat apăsat…

— Nu, nu atinge, o mustră A.J. Rao şi ea acum nici măcar nu se mai poate mişca simte nevoia să explodeze trebuie să

explodeze capul ei nu poate cuprinde asta muşchii de dansatoare i s-au încordat ca nişte sfori nu poate primi mai mult nu nu nu da da da acum ţipă ţipete minuscul de scurte lovind cu pumnii în pat, dar nu e decât un simplu spasm, nimic n-o să i se supună şi apoi e detunătura exploziei, şi încă una, înainte ca aceasta să se stingă, explozii colosale, lente, traversând cerul şi ea blestemă şi binecuvântează toţi zeii din India. Acum retrăgându-se, dar încă şoc după şoc, unul peste altul. Retrăgându-se acum… Retrăgându-se.

— Ooh. Oh. Ce? Oh uau, cum?

— Aparatul pe care îl porţi în spatele urechii poate pătrunde în adânc, dincolo de cuvinte şi de viziuni, spune A.J. Rao. Ei, ai primit răspunsul?

— Ce?

Patul e îmbibat de sudoare. Ea e lipicioasă, murdară, trebuie să se spele, să-şi schimbe hainele, să se mişte, dar amintirea plăcerii persistă, încă estompându-se. Culori superbe superbe.

— Întrebarea la care nu mi-ai dat niciodată ocazia să răspund. Da, o să mă însor cu tine.

— Fată proastă şi înfumurată, nici măcar nu ştii din ce castă face el parte.

Mata Madhuri fumează optzeci de ţigări pe zi, printr-un tub de plastic curbat ca un cârlig care iese din aparatul de respirat intrând într-un manşon din gâtul ei. Aprinde câte trei odată: *blestemăţia de maşină scoate tot ce e bun din ele,* spune ea. *Ultima plăcere nenorocită pe care-o mai am.* Obişnuia să le mituiască pe infirmiere, dar acum i le aduc gratis, de teama

năbădăilor ei din ce în ce mai respingătoare pe măsură ce trupul îi cade tot mai mult sub stăpânirea aparaturii.

Fără vreo pauză în care să aştepte răspunsul Eshei, o smucitură a dispozitivului de comandă îi învârteşte scaunul cu instalaţie de menţinere a vieţii şi îl trimite spre grădină.

— Nu pot fuma aici, înăuntru, nu e niciun strop de aer curat. Esha o urmează afară, pe pietrişul greblat al *charbagh-ului.*

— Nimeni nu se mai căsătoreşte ţinând cont de castă.

— N-o face pe deşteaptă, fetişcană proastă. E ca şi cum te-ai mărita cu un musulman sau chiar cu un creştin, Krishna să mă apere! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu e un om real.

— Există fete mai tinere decât mine

care se mărită cu copaci sau chiar cu câini.

— Un răspuns al naibii de deştept. Asta se poartă în vreo fundătură dezgustătoare, ca Bihar sau Rajputana, şi ăia sunt oricum zei. Orice nătărău ştie asta. Au, pleacă de aici!

Bătrâna dărâmată înjură în timp ce aeaiul scaunului îi deschide parasolul.

— Soare, soare, am nevoie de soare, o să ard în curând, pe lemn de santal, auzi? Mă arzi pe-un rug din lemn de santal. O să ştiu dacă te zgârceşti.

Madhuri, bătrâna profesoară de dans infirmă, foloseşte tactica asta ca să pună capăt unei conversaţii care o stânjeneşte. *Când o să mă duc… Arde-mă cu dragoste.*

— Ce poate un zeu şi nu poate A.J. Rao?

— Ai! Copil nerecunoscător şi păcătos? Nu vreau s-aud la la la la la la la la, n-ai

terminat încă?

O dată pe săptămână, Esha vine la sanatoriu, în vizită la această ruină a unei femei, distrusă de cerinţele pe care i le impune o dansatoare propriului trup. Privindu-i prăbuşirea într-o moarte lentă, Esha îşi explorează vinovăţia nevoia furia resentimentele nemulţumirea plăcerea, ca motive care o fac să bată drumul până aici într-un *phatphat* şi nu găseşte decât un singur răspuns demn de crezare. Nu are altă mamă.

— Dacă te măriţi cu… chestia aia… faci o greşeală care o să-ţi distrugă viaţa, declară Madhuri, accelerând pe aleea dintre canalele cu apă.

— N-am nevoie de permisiunea ta! strigă Esha în urma ei. Un gând răsuceşte scaunul lui Madhuri în jurul propriului ax.

— Oh, da? Asta o să fie o palmă pentru tine. Vrei binecuvântarea mea. Ei bine, n-o s-o ai. Refuz să fiu părtaşă la o asemenea absurditate.

— O să mă mărit cu A.J. Rao.

— Ce-ai spus?

— Eu. O. Să. Mă. Mărit. Cu. Aeiaiul. A.J. Rao. Madhuri râde, un râs sec, un sunet muribund, ca un scuipat, plin de fum de *bidi.*

— Ei, aproape că mă surprinzi. Sfidare. Bun, în sfârşit ceva curaj. Asta a fost întotdeauna problema ta, ai avut întotdeauna nevoie să te aprobe toată lumea, să-ţi dea toată lumea permisiunea, să te iubească toată lumea. Şi asta te împiedică să fii minunată, ştii, fetiţo? Ai fi putut deveni o *devi* *[45],* dar te-ai ţinut deoparte, de teamă că s-ar putea găsi

cineva care să nu te aprobe. Aşa că întotdeauna ai fost doar... o dansatoare bună.

Lumea le priveşte acum, personalul, vizitatorii. Pacienţii. Voci ridicate, emoţii necuviincioase. Sunt într-un locaş al calmului şi al morţii încete, mecanizate. Esha se apleacă pentru a şopti la urechea femeii care i-a fost mentor.

— Vreau să ştii că dansez pentru el. În fiecare noapte. Ca Radha pentru Krishna. Dansez numai pentru el şi apoi vine să facem dragoste. Mă face să ţip şi să transpir ca o curvă. În fiecare noapte. Şi uite!

El nu trebuie să fie chemat; e conectat la cârligelul pe care ea nu şi-l mai scoate aproape niciodată. Esha priveşte-n sus: el e acolo, într-un costum negru, sobru, printre vizitatorii care se plimbă şi scaune

teleghidate, cu braţele îndoite.

— Uite-l, îl vezi? Iubitul meu, soţul meu.

Feedbackul e un ţipăt prelung, tăios, de maşinărie pe moarte. Mâinile ofilite ale lui Madhuri se reped spre faţa ei. Tubul de respirat se umple de cocoloaşele fumului de ţigară.

— Monstrule! Monstrule! Copil denaturat, ah, ar fi trebuit să te las în *bastiul* ăla! Pleacă de-aici pleacă pleacă pleacă!

Esha se retrage din faţa furiei bătrânei în timp ce personalul spitalului se apropie traversând gazonul ofilit în goană, cu sariurile albe fluturând.

În orice basm trebuie să existe o nuntă.

Bineînţeles c-a fost evenimentul sezonului. O armată de *mali* a transformat vechile şi părăginitele grădini Shalimar într-

o fantezie de maharajah, suavă, verde, cu o bogăţie de apă, cu elefanţi, pavilioane, muzicanţi, lăncieri, dansatoare, staruri *filmi* şi barmani roboţi. Neeta şi Priya au fost domnişoare de onoare stingherite, în rochii fabuloase; un brahman important a fost angajat să binecuvânteze unirea dintre o femeie şi o inteligenţă artificială. Toate reţelele de televiziune şi-au trimis camerele de luat vederi, cu operatori umani sau aeaiuri. Prezentatori radioşi au înregistrat sosirea oaspeţilor şi le-au ţinut evidenţa la plecare. Paparazzi de la revistele *chati* au pătruns în mulţimea invitaţilor, întrebându-se către cine să-şi îndrepte aparatele de fotografiat. Au fost de faţă până şi politicieni din Bharat, în ciuda relaţiilor dintre cele două state vecine, înăcrite acum, când constructorii din Awadh excavau

nisipul din Gange, transformându-l în taluzuri. Dar cei mai mulţi au fost oamenii din *basti-urile* din jur, îndesându-se în personalul de pază care umplea aleile grădinii lor şi întrebând: *ea se mărită cu un ce? Cum merge asta? Pot s-o facă, ştii? Dar copiii? De fapt, cine e ea? Pot să vezi ceva? Eu nu văd nimic. E ceva de văzut?*

Însă oaspeţii şi personalităţile aveau cârligele receptoare şi l-au aplaudat pe mire, cu vălul lui auriu, purtat de un cal dresat care păşea cu delicateţe pe aleile greblate. Şi, pentru că erau personalităţi şi oaspeţi, în ciuda şampaniei franţuzeşti oferite cu generozitate de un somelier politicos, bine-cunoscut, niciunul nu a spus, nici măcar o singură dată, *dar acolo nu e nimeni.* Niciunul n-a fost surprins când, după plecarea miresei într-o limuzină

imensă, s-a auzit un tunet sec, răzleţindu-se de la un nor la altul, şi a început un vânt rău, fierbinte, care a măturat de pe alei invitaţiile abandonate. Pe când se urcau în taxiuri, cisternele secau *qanat-urile* [46] umplute cu mare cheltuială.

Nunta a fost pe primele pagini ale ziarelor.

O stea a *kathak-ului* se mărită cu iubitul ei aeai!!! Luna de miere în Caşmir!!!

Deasupra *chowk-urilor* şi a minaretelor din Delhi, djinii s-au adunat la o conferinţă.

E ridicată când face cumpărături în mallul Tughluk. Au trecut trei săptămâni şi vânzătoarele încă mai dau aprobator din cap şi vorbesc în şoaptă. Asta îi place. Nu-i place că aruncă priviri furişe şi chicotesc când poliţaii Krishna o iau de lângă

tejgheaua companiei japoneze de import Lotusul Negru.

— Acesta este un incident diplomatic, soţul meu este diplomat acreditat.

Femeia prost îmbrăcată îi împinge uşor capul în jos, ca să intre în maşină. Ministerul n-are nevoie de cereri de despăgubire ale civililor accidentaţi.

— Da, dar dumneavoastră nu sunteţi, doamnă Rao, spune Thacker, de pe bancheta din spate.

Foloseşte acelaşi aftershave ieftin.

— Rathore, îl corectează ea. Mi-am păstrat numele de scenă. Şi-o să vedem ce-are de spus soţul meu despre statutul meu diplomatic.

Îşi înalţă mâna într-o *mudră* ca să-i vorbească lui Ayjay, aşa cum îi spune acum. Tăcere. Repetă gestul unduitor.

— Maşina e ecranată, spune Thacker.

Tot ecranată e şi clădirea. Automobilul pătrunde încet, coborând pe o rampă în parcarea din subsol. E un bloc ieftin, anonim, de sticlă şi titan, pe lângă care a trecut de o mie de ori cu maşina, în drum spre magazinele din Piaţa Connaught, fără să-i dea vreodată atenţie. Biroul lui Thacker e la etajul cincisprezece. E ordonat şi oferă o vedere excelentă a geometriei astronomice a observatorului Jantar Mantar, dar miroase a mâncare: *tiffin-ul [47]* pus pe birou. Esha caută fotografii de familie copiii soţie. Nu e decât el, elegant într-un costum bine călcat, alb, pentru crichet.

— *Chai?*

— Vă rog.

Anonimatul blocului rezervat pentru oficialităţile guvernamentale începe s-o

deprime: un oraş în alt oraş. *Chai-ul* e cald şi dulce şi soseşte în pahare de plastic, de unică folosinţă. Şi zâmbetul lui Thacker pare cald şi dulce. În capătul biroului, privind-o sub un unghi pe care ghidul poliţistului Krishna îl numeşte „neconfruntaţional”.

— Doamnă Rathore. Cum să vă spun asta?

— Căsătoria mea e legală…

— Oh, ştiu, doamnă Rathore. La urma urmelor, suntem în Awadh. Aici sunt femei care s-au măritat cu djini, chiar în zilele noastre. Nu. Acum este vorba despre o afacere internaţională, aşa se pare. Oh, bine. Apa: o luăm de bună, nu-i aşa? Până când se epuizează, asta e.

— Toată lumea ştie că soţul meu încă mai încearcă să negocieze o rezolvare a

problemei Kunda Khalar.

— Da, bineînţeles că încearcă.

Thacker ia un plic din hârtie de pe birou, aruncă o privire înăuntru, grimasa feţei îi trădează jena.

— Cum să formulez? Doamnă Rathore, soţul dumneavoastră vă spune totul despre munca lui?

— E o întrebare insolentă…

— Da, da, îmi cer scuze, dar uitaţi-vă la aceste fotografii. Reproduceri imense, lucioase, de mare rezoluţie, alunecoase şi având încă mirosul dulce al cernelii de imprimantă. Vederi aeriene ale terenului, un fir de apă albastră-verzuie, nisip alb, forme răzleţe, lipsite de sens.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Presupun că nu, dar aceste imagini luate de avioane teleghidate reprezintă

tancuri de luptă bharati, unităţi robotizate de recunoaşte şi baterii antiaeriene desfăşurate la o distanţă izbitor de mică de construcţia de la Kunda Khadar.

Şi ea are senzaţia că podeaua i s-a dizolvat sub picioare, că se prăbuşeşte într-un gol atât de vast încă nu poate zări niciun punct de referinţă, nimic altceva în afara propriei senzaţii de cădere.

— Eu şi soţul meu nu discutăm despre munca noastră.

— Bineînţeles. Oh, doamnă Rathore, v-aţi stâlcit paharul. Îngăduiţi-mi să vă aduc altul.

O părăseşte pentru mult mai mult timp decât ar fi necesar ca să ia o porţie de *chai* de la *wallah [48].* Când revine, întreabă cu nepăsare:

— Aţi auzit despre ceea ce se numeşte

„Legile lui Hamilton”? îmi cer scuze. Am crezut că, în postura în care vă aflaţi… dar e evident că nu e aşa. În esenţă, este vorba despre o serie de tratate internaţionale iniţiate de Statele Unite, care limitează dezvoltarea şi răspândirea inteligenţelor artificiale de înalt nivel, mai exact a celor din ipotetica Generaţie Trei. Nu? Nu v-a povestit nimic din toate astea?

În costumul ei italienesc, doamna Rathore îşi încrucişează gleznele şi se gândeşte: *individul ăsta cumpătat poate face aici orice vrea, orice.*

— După cum ştiţi probabil, clasificăm şi autorizăm aeaiurile conform nivelurilor lor; acestea corespund, cu aproximaţie, măsurii în care pot trece, în mod convingător, drept fiinţe umane. Cele de Nivel 1 au o inteligenţă animală de bază, suficientă

pentru îndatoririle lor, şi nu vor fi confundate niciodată cu un om. Multe nu pot nici măcar să vorbească. N-au nevoie s-o facă. Cele de Nivel 2.9, ca soţul dumneavoastră – rosteşte penultimul cuvânt mai repede, ca roata unui expres *shatabdi* trecând pe deasupra unei spărturi a şinei –, nu se deosebesc de o fiinţă umană decât în proporţie de cinci la sută. Un aeai din Generaţia Trei e de nedeosebit de un om, în orice circumstanţe – de fapt, inteligenţa sa o poate depăşi de mai multe milioane de ori pe a noastră, dacă există vreo metodă de măsurare care să aibă sens. Teoretic, nu am putea recunoaşte niciodată o asemenea inteligenţă, nu am putea zări decât, ca să spun aşa, interfaţa unui aeai din Generaţia Trei. Legile lui Hamilton încearcă, pur şi simplu, să ţină sub control tehnologia care

ar putea genera o inteligenţă artificială din această generaţie. Doamnă Rathore, credem, cu toată sinceritatea, că aeaiurile din Generaţia Trei reprezintă cea mai mare ameninţare la adresa securităţii noastre cu care ne-am confruntat vreodată – ca naţiune şi ca specie.

— Şi soţul meu?

Un cuvânt robust, confortabil. Sinceritatea lui Thacker o sperie.

— Guvernul se pregăteşte să ratifice legile lui Hamilton în schimbul unui împrumut care să asigure construirea barajului de la Kunda Khadar. După adoptarea Legii – şi face obiectul actualei sesiuni a Lok Sabha [49] – tot ce se află sub nivelul 2.8 va fi supus unei cercetării riguroase în vederea autorizării, ceea ce va cădea în sarcina noastră.

— Şi ceea ce depăşeşte Nivelul 2.8?

— Ilegal, doamnă Rathore. Toate vor fi şterse, în cadrul unei acţiuni agresive.

Esha îşi încrucişează şi îşi descrucişează picioarele. Se foieşte pe scaun. Thacker e dispus să aştepte răspunsul ei o veşnicie.

— Ce vreţi să fac eu?

— A.J. Rao deţine o poziţie sus-pusă în ierarhia administraţiei din Bharat.

— Îmi cereţi să spionez… un *aeai.*

După expresia feţei lui, îşi dă seama că se aştepta s-o audă pronunţând cuvântul *soţ.*

— Avem aparatură, sisteme de interceptare… Se vor afla sub nivelul de conştientizare al aeaiului Rao. Le putem rula în cârligelul dumneavoastră. În departamentul ăsta, nu suntem cu toţii nişte

poliţai ageamii. Veniţi la fereastră, doamnă Rathore.

Esha atinge uşor cu degetele geamul răcorit de climatul artificial, crepuscul polarizat pe fundalul luminos al secetei. Smogul opac de afară înseamnă *arşiţă.* Pe urmă ţipă şi cade în genunchi de spaimă. Cerul e plin de zei, şir după şir, strat peste strat, înălţându-se deasupra oraşului Delhi într-o spirală amplă, imensă precum norii, precum o ţară întreagă, până în punctul culminat al Trimurti, trinitatea hindusă alcătuită din Brahma, Vishnu şi Shiva, privind în jos aidoma unor luni căzătoare. E Ramayana ei personală, titanica formaţie de luptă vedică a zeilor înşiruiţi în troposferă.

Simte mâna lui Thacker ajutând-o să se ridice.

— Iertaţi-mă, a fost stupid,

neprofesional. Mi-am dat aere. Am vrut să vă impresionez cu sistemele aeai pe care le avem la dispoziţie.

Mâna lui zăboveşte ceva mai mult decât *ar fi prietenos.* Iar zeii dispar, cu toţii dintr-odată.

— Domnule Thacker, i se adresează ea, aţi pune un spion în dormitorul meu, în patul meu, între mine şi soţul meu? Asta faceţi dacă plasaţi sisteme de interceptare pe canalele care mă leagă de Ayjay.

Mâna e acolo, neclintită, când Thacker o conduce la scaunul ei, îi oferă un pahar cu apă rece rece.

— O cer numai fiindcă am convingerea că fac ceva pentru ţara asta. Mă mândresc cu slujba mea. În anumite privinţe dau dovadă de discreţie, dar nu şi atunci când e vorba despre securitatea naţiunii.

Înţelegeţi?

Esha trece brusc la calmul unei dansatoare, îşi îndreaptă rochia, îşi controlează expresia feţei.

— Atunci puteţi măcar să-mi chemaţi o maşină.

În seara aceea, se învârtejeşte în ritm de *tabla* şi de *shehnai* pe marmura încălzită de dogoarea zilei a *Diwan-I-aam-ului* unui palat jaipuri, o flacără printre coloanele întunecate. Spectatorii sunt îngrămădiri negre pe suprafaţa marmurei, abia îndrăznind să respire. Printre avocaţi politicieni ziarişti staruri ale crichetului moguli ai industriei sunt administratorii care au transformat acest palat Rajput într-un hotel de talie mondială şi o serie de celebrităţi *chati.* Nimeni atât de *chati,* atât

de celebru ca Esha Rathore. Acum Pranh poate alege angajamentele. Ea e mai mult decât o senzaţie a câtorva zile sau chiar a câtorva săptămâni. Esha ştie că toţi cei care privesc vrăjiţi îşi au după ureche cârligelul, sperând să întrezărească o imagine fantomatică a soţului ei *djin,* dansând cu ea printre coloanele ca nişte umbre de flăcări.

Pe urmă, când îi aduce braţele de flori în apartamentul ei, Pranh spune:

— Ştii, am de gând să-mi măresc procentajul.

— N-ai îndrăzni, glumeşte Esha.

Dar vede pe chipul şobolanului spaima nemascată. Nu e decât o tentă, o umbră. Dar îi e frică.

Când s-a întors ea de la Lacul Dal, Neeta şi Priya se mutaseră din bungalou. N-au mai răspuns la apelurile ei. Au trecut

şapte săptămâni de când a fost ultima oară s-o vadă pe Madhuri.

Goală, se întinde pe perne, în *jharoka [50]* de piatră filigranată. Din balconul ei acoperit, priveşte în jos, prin grilaj, urmărindu-i pe oaspeţii care pleacă. Vezi afară, nimeni nu vede înăuntru. Precum femeile izolate în vechea *zenana [51].* Izolată de lume. Ferită de atingerea cărnii umane. Se ridică în picioare, se sprijină de piatra care s-a încălzit în timpul zilei: îşi apasă sfârcurile, proeminenţa pubisului. *Mă poţi zări mirosi simţi ştii că sunt aici?*

Şi el e acolo. Acum nu e nevoie să-l vadă, doar să-i simtă furnicăturile electrizante în interiorul craniului. El se iveşte treptat, stând pe marginea unui pat scund, ornamentat, din lemn de tec. *S-ar putea materializa cu tot atâta uşurinţă în*

aer, în faţa balconului, se gândeşte ea. Dar până şi djinii au legile lor.

— Pari tulburată, inima mea.

E orb în încăperea asta – niciun ochi de cameră de luat vederi nu priveşte pielea ei împodobită cu giuvaieruri –, dar o studiază printr-o mulţime de simţuri, printr-un miliard de bucle de feedback ce trec prin cârligelul ei.

— Sunt obosită, sunt supărată, n-am fost atât de bună cum ar fi trebuit.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie. Are vreo legătură cu poliţaii Krishna din după-amiaza asta?

Inima Eshei galopează. El îi poate descifra bătăile inimii. Îi poate descifra transpiraţia, echilibrul dintre adrenalină şi lipsa adrenalinei din creier. O să ştie dacă îl minte. Ascunde o minciună într-un adevăr.

— Ar fi trebuit să spun că m-am simţit stânjenită.

El nu poate înţelege ruşinea. E ciudat, într-o societate unde oamenii mor fiindcă îşi pierd onoarea.

— Am putea să intrăm în necazuri, există ceva numit legile lui Hamilton.

— Le ştiu.

El râde. Acum are felul lui de a râde în mintea ei. Crede că ei îi place intimitatea, o glumă cu adevărat numai a lor. Ea o detestă.

— Le ştiu mult prea bine.

— Au vrut să mă avertizeze. Să ne avertizeze.

— A fost frumos din partea lor. Şi eu, eu sunt reprezentantul unui guvern străin. Deci de aceea te-au supravegheat, ca să se asigure că eşti în siguranţă.

— S-au gândit că m-ar putea folosi ca să obţină informaţii de la tine.

— Chiar aşa?

Noaptea e atât de liniştită încât Esha poate auzi Zăngănitul harnaşamentelor elefanţilor şi strigătele *mahout-ilor* [52] când îi transportă pe ultimii oaspeţi pe aleea lungă, pentru procesiuni, către limuzinele care îi aşteaptă. În bucătăria îndepărtată sporovăieşte un aparat de radio.

Acum o să vedem cât de uman eşti. Înfruntă-l.

— Bineînţeles. Te iubesc, spune A.J. Rao în cele din urmă. Apoi o priveşte în ochi. Am ceva pentru tine.

Oamenii din personalul hotelului îşi întorc jenaţi feţele când aşază aparatul pe podeaua albă de marmură, se retrag din cameră ferindu-şi privirile. Ce-i pasă ei? Ea

e un star. A.J. Rao îşi ridică mâna, şi luminile se sting încet. Lampioane din bronz perforat împrăştie stele delicate de-a lungul frumoasei încăperi din vechea *zenana.* Aparatul are forma şi dimensiunile unui cauciuc de *phatphat,* cromat şi plastifiat, străin în decorul retro din palatul mogul. Pe când Esha străbate marmura, îndreptându-se către el, suprafaţa albă, plană se umple de bule şi se mistuie, transformându-se în praf. Esha ezită.

— Nu te teme, priveşte! spune A.J. Rao.

Praful se ridică precum aburul deasupra orezului clocotind, apoi polenul răbufneşte, luând forma unui minuscul derviş de praf, care şovăie pe suprafaţa discului.

— Scoate-ţi cârligelul, strigă Rao, încântat, de pe marginea patului. Scoate-l.

Esha ezită de două ori, el o încurajează de trei. Ea îşi trage spirala de plastic din locul optim, de după ureche, şi vocea şi bărbatul dispar, de parcă ar fi pierit pentru totdeauna. Pe urmă coloana de praf sclipitor tresaltă, ridicându-se la înălţimea capului, se zbate ca un copac în bătaia musonului şi se răsuceşte, căpătând conturul fantomatic al unui bărbat. Tremură o dată, de două ori, apoi A.J. Rao stă în faţa ei.

— Esha.

O şoaptă a prafului. Un fior al spaimei ancestrale străbate trupul ei – îi pătrunde în oase.

— Ce e asta… cine eşti?

Vârtejul de praf se despică într-un zâmbet.

— I-Praf. Microroboţi. Cu toţii mai mici decât un fir de nisip, dar manipulează

câmpurile statice şi lumina. Ei sunt trupul meu. Atinge-mă. Sunt real. Sunt eu.

Dar, în lumina lampioanelor, ea se retrage cu o tresărire. Rao se încruntă.

— Atinge-mă…

Esha întinde mâna către pieptul lui. De aproape, e o făptură de nisip, un vârtej unduind fără încetare în jurul formei unui bărbat. Ea atinge carnea din i-Praf. Mâna i se afundă în trupul lui. Strigătul i se transformă într-un chicotit plin de uimire.

— Gâdilă…

— Câmpurile statice.

— Ce e în interior?

— Ce-ar fi să afli singură?

— Adică, vorbeşti serios?

— E singurul contact fizic pe care pot să ţi-l ofer… O vede făcând ochii mari sub machiajul cu kohl.

— Cred c-ar trebui să-ţi ţii răsuflarea.

Ea o face, dar îşi păstrează ochii deschişi până în ultima clipă, până când praful privit de aproape se împestriţează ca un canal de televiziune fără semnal. Trupul lui A.J. Rao pare atingerea celei mai delicate eşarfe din mătase de Varanasi, drapată în jurul trupului ei gol. E în interiorul lui. E în interiorul trupului bărbatului ei, al iubitului ei. Îndrăzneşte să deschidă ochii. Faţa lui Rao e o cochilie goală, care îi întoarce privirea din perspectiva oferită de câţiva milimetri. Când îşi mişcă buzele, simte praful computerizat al buzelor lui măturându-le: un sărut inversat.

— Inima mea. Radha [53] mea, şopteşte masca găunoasă a lui A.J. Rao. Esha ştie, undeva, că ar trebui să ţipe. Dar nu poate. Se află într-un loc în care n-a mai ajuns

niciun om, niciodată. Iar acum fuioarele învârtejite de i-Praf îi lovesc şoldurile, pântecele, interiorul coapselor. Sânii. Sfârcurile, obrajii şi gâtul, toate locurile unde îi place să simtă atingerea unui om, mângâind-o, făcând-o să cadă în genunchi, urmând-o când roboţii cât firul de praf se supun comenzii lui A.J. Rao, înghiţind-o în trupul lui.

E *Gupshup,* urmat de *Chandni Chati,* iar la douăsprezece treizeci o şedinţă foto – la hotel, dacă nu aveţi nimic împotrivă – pentru Posterul Special de Sâmbătă al revistei *Film Fare* dacă nu vă deranjează, o să trimitem un robot, pot ajunge în locuri şi sub unghiuri de unde noi nu putem surprinde unduirea cărnii şi aţi putea să vă îmbrăcaţi aşa cum v-aţi îmbrăcat la

inaugurare, poate o mişcare sau două, printre coloanele din Diwan, aşa cum aţi făcut la gala de deschidere, OK minunat minunat minunat ei bine soţul dumneavoastră ne-ar putea copia două avataruri şi propriile noastre aeaiuri îl pot insera pentru spectatorii care vor să vă vadă împreună, cuplu fericit cuplu încântător, dansatoare care s-a ridicat dintr-un *basti,* diplomat internaţional, căsătorie între două lumi în toate sensurile dragostei romantice, aşadar cum v-aţi întâlnit, ce anume v-a atras mai întâi cum e să fii măritată cu un aeai cum vă tratează celelalte fete ce faceţi dumneavoastră, ştiţi dumneavoastră, şi cum rămâne cu copiii. Adică, bineînţeles că e vorba despre o femeie şi despre un aeai, dar în zilele noastre există procedee tehnologice

ingineria genetică aşa cum sunt toţi superbogătaşii şi copiii lor creaţi cu ajutorul ingineriei genetice şi dumneavoastră sunteţi acum o celebritate cum găsiţi asta, faima dobândită dintr-odată, în toate articolele cu bârfe, star *celebi* despre care vorbeşte toată lumea toată voga toate discuţiile şi toate petrecerile şi Esha răspunde pentru a şasea oară la aceleaşi întrebări puse de aceiaşi reporteri interesaţi de *girli celebi* cu ochi de gazelă *oh suntem foarte fericiţi minunat de fericiţi delirant de fericiţi dragostea e un lucru minunat minunat şi aşa stau lucrurile în privinţa iubirii, poate fi pentru orice, pentru oricine, poate lega chiar o fiinţă umană şi un aeai, asta e cea mai pură formă a dragostei, dragostea spirituală* gura ei deschizându-se şi închizându-se bla bla bla, dar ochiul interior, ochiul lui Shiva, priveşte

în profunzime şi în urmă.

Gura ei, deschizându-se şi închizându-se.

Întinsă pe imensul pat în stil mogul, din lemn cu miros dulce, lumina gălbuie a dimineţii, fărâmiţată de paravanul balconului *jharoka,* pielea ei goală cu bule aurii în răcoarea aerului condiţionat. Dans între lumi; somn, insomnie în camera de hotel, amintirea lucrurilor pe care el li le-a făcut centrilor sistemului ei limbic în orele nopţii şi care au îmboldit-o să cânte ca o *bulbul [54],* lumea djinilor. Goală cu excepţia cârligelului de după ureche. A ajuns ca oamenii aceia care nu-şi pot permite costul unui tratament şi sunt nevoiţi să poarte ochelari şi să înveţe cum să ignore dispozitivul tehnologic de pe chipul lor, fiind în acelaşi timp conştienţi de

el. Chiar şi atunci când şi-l scoate – pentru spectacole sau, ca acum, pentru duş – ştie totuşi în ce loc din încăpere se află A.J. Rao, are senzaţia fizică a prezenţei lui. În apartamentul ei pentru VIP-uri, în imensa cabină de marmură a duşului, atât de mare încât ai loc să te plimbi, degustând plăcerea ţâşnirii şi a revărsării apei preţioase (întotdeauna însemnul unei adevărate *rani [55]),* ştia că Ayjay stă pe scaunul sculptat de lângă balcon. Aşa că, atunci când a atins cu degetele panoul televizorului *(baie cu TV, oooh!),* ca să-i abată atenţia în timp ce îşi şterge părul, prima ei reacţie a fost să se uite de două ori la cârligelul de pe lavoar imediat ce a văzut conferinţa de presă din Varanasi şi pe A.J. Rao, purtătorul de cuvânt în problema apei, explicând necesitatea exerciţiilor militare desfăşurate de Bharat

în apropierea barajului de la Kunda Khadar. Şi-a pus cârligelul, s-a uitat în cameră. Acolo, pe scaun, unde îl simţea ea. Acolo, în studioul Bharat Sabha din Varanasi, vorbind cu Bharti în emisiunea de ştiri *Bună Dimineaţa, Awadh!* Ştergându-se încet, distrată, Esha i-a privit pe amândoi. Se simţise strălucitoare, senzuală, divină. Acum era din carne, stângace, stupidă. Apa de pe pielea ei şi aerul din încăperea imensă erau acum reci reci reci.

— Ayjay, eşti într-adevăr tu? El s-a încruntat.

— E o întrebare foarte stranie cu care să începi dimineaţa. Mai ales după…

Ea i-a alungat cu răceală zâmbetul.

— În camera de baie e un TV. Eşti în emisie, dai un interviu la ştiri. Un interviu în direct. Aşa că eşti cu adevărat aici?

— *Cho chweet,* ştii ce sunt, o entitate dispersată. Mă copiez şi mă şterg oriunde. Sunt pe de-a-ntregul aici şi sunt pe de-a-ntregul acolo.

Esha se înfăşoară în prosopul amplu, moale ca o pulbere.

— Noaptea trecută, când ai fost aici, întrupat, şi după aceea, când am fost în pat; ai fost aici, cu mine? Pe de-a-ntregul aici? Sau mai exista o copie a ta, întocmind o declaraţie de presă, şi o alta, participând la o întrunire de înalt nivel, şi încă una, alcătuind planurile unei rezerve de apă pentru urgenţe, şi alta adresându-li-se vorbitorilor de bangla din Dhaka?

— Iubito, are vreo importanţă?

— Da, are!

Esha şi-a descoperit lacrimile şi altceva, ascuns sub ele; furia care o sufoca.

— Are importanţă pentru mine. Are importanţă pentru orice femeie. Pentru orice… om.

— *Doamna Rao, vă simţiţi bine?*

— Rathore, mă numesc Rathore!

Se aude răstindu-se la tinerica prostuţă de la revista *chati.* Se ridică şi îşi adună întregul aplomb de dansatoare.

— Interviul s-a terminat.

— Doamnă Rathore doamnă Rathore! strigă după ea fetişcana jurnalistă.

Privindu-şi imaginea împărţită în miile de oglinzi din Sheesh Mahal, Esha observă praf scânteietor în contururile subţiri ale chipului său.

O mie de poveşti istorisesc despre nesupunerea şi capriciile djinilor. Dar, pentru fiecare poveste despre djini, există

alte o mie despre răbufnirile pătimaşe ale oamenilor şi despre invidia lor, iar aeaiurile, creaţii aflate la jumătatea drumului dintre unii şi ceilalţi, au învăţat de la ambele părţi. Gelozia şi disimularea.

Când s-a dus la Thacker, poliţaiul Krishna, şi-a spus că o călăuzea teama de ceea ce le-ar putut face Legile lui Hamilton ei şi soţului ei, în numele igienizării naţionale. Dar nu era decât o disimulare. S-a dus pe strada Parlamentului, în biroul cu vedere către geometria stelară a Jantar Mantal, din gelozie. Când îşi doreşte soţul, o soţie trebuie să-l aibă în întregime. Zece mii de poveşti vorbesc despre asta. Un exemplar în dormitor şi un altul care se ocupă de politica apei înseamnă infidelitate. Dacă nu are totul, o soţie nu are nimic. Aşa că Esha s-a dus în biroul lui Thacker dornică

să trădeze şi, când şi-a desfăcut pumnul pe birou şi băieţii *tecbi* i-au implantat în palmar programul lor spion, şi-a spus: *e corect, e bine, acum suntem egali.* Şi, când i-a cerut să revină peste o săptămână ca să-i actualizeze softul – spre deosebire de djini, prizonieri ai eternităţii, entităţile software din ambele tabere ale războiului evoluează într-un ritm din ce în ce mai rapid –, Thacker şi-a spus că aceasta era datoria lui, fiindcă i se încredinţase un mandat, că era loialitate faţă de ţară. Dar şi el disimula. Era fascinaţie.

Excavatoarele robotizate au început să cureţe locul menit barajului Kunda Khadar în ziua când inspectorul Thacker a sugerat că poate ar fi fost bine ca în următoarea săptămână să se-ntâlnească în Piaţa Connaught, la International Coffee House,

localul său preferat. *Soţul meu o să ne vadă,* a spus ea. La care el a replicat: *Avem mijloace prin care să-l orbim.* Dar, ca să fie absolut sigură, ea s-a aşezat în cel mai îndepărtat şi mai întunecat colţ, sub ecranul care difuza meciul internaţional de crichet, la adăpost de ochii iscoditori, cu cârligelul închis şi rece în geantă.

Aşadar, ce aflaţi? a întrebat ea.

Sunt mai multe decât îmi permite slujba mea să vă spun, doamnă Rathore, a răspuns poliţaiul Krishna.

Securitate naţională. Pe urmă chelnerul a adus cafea pe o tavă de argint.

Din momentul acela, nu s-au mai întâlnit niciodată în birou. În zilele stabilite, Thacker o învârtea prin oraş, în maşina lui guvernamentală, ducând-o la Chandni Chowk, la Mormântul lui Humayum şi la

Qutb Minar, ba chiar şi în Grădinile Shalimar. Esha ştia ce face, plimbând-o prin locurile unde o fermecase soţul ei. *Cât de îndeaproape m-ai urmărit?* se gândea ea. Î*ncerci să mă seduci?* Pentru că Thacker nu o vrăjea ducând-o în cele opt Delhi ale trecutului mort, ci o afunda în mulţime, în mirosuri, în agitaţie, în glasuri, în magazine, în trafic şi în muzică; prezentul ei, oraşul ei, clocotind de viaţă şi de mişcare. *Mă pierdeam,* a realizat ea. *Alunecam în afara lumii, deveneam o stafie, captivă în această căsătorie invizibilă, doar noi doi, cea văzută şi cel nevăzut, întotdeauna împreună, numai împreună. Î*şi pipăia cârligelul ca un fetus de plastic, încolăcit în geanta ei împodobită cu nestemate, şi îl ura puţin. Când şi-l strecura din nou în spatele urechii, în intimitatea *phatphat-ului* care o ducea

înapoi, în bungaloul ei, îşi aducea aminte că Thacker îi mulţumea întotdeauna cu insistenţă pentru ajutorul dat securităţii naţiunii. Răspunsul ei era întotdeauna acelaşi: *Nu-i mulţumi niciodată unei femei fiindcă îşi trădează soţul pentru ţară.*

El punea întrebări, fireşte. *Prin zonă,* spunea ea. *Uneori simt nevoia să scap din locul ăsta, să fug. Da, chiar şi de tine...* Reţinându-şi cuvintele, privind exact atât cât era nevoie în ochiul lentilei.

Da, desigur, trebuie.

Excavatoarele transformaseră acum Kunda Khadar în cel mai mare şantier din Asia, şi negocierile intraseră într-un nou stadiu. Varanasi discuta direct cu Washingtonul pentru a face presiuni asupra Awadhului, ca să abandoneze barajul şi să evite un război potenţial destabilizator al

apei. Sprijinul SUA era condiţionat de acordul Bharatului în privinţa protocoalelor Hamilton, acord pe care nu avea să şi-l dea niciodată, nu acum, când principalul său furnizor de venituri pe plan internaţional era *Oraşul şi Ţara,* un *soapi* creat în totalitate de aeaiuri.

Washingtonul îmi spune, efectiv, să-mi semnez propria condamnare la moarte, râdea A.J. Rao. *Americanii apreciază cu siguranţă ironia.* Îi povestea toate astea în timp ce stăteau pe peluza bine întreţinută, sorbind *chai* cu paiul. Ea transpira abundent în căldura intensă, dar nu voia să se-ntoarcă la răcoarea aerului condiţionat fiindcă era conştientă că acolo continuau să existe lentile paparazzi, focalizând. Ayjay nu avea niciodată nevoie să transpire. Dar Esha ştia totuşi că se diviza. Noaptea, în

răcoarea de care aveau rareori parte, el îi cerea: *dansează pentru mine.* Dar ea nu mai dansa, nici pentru aeaiul A.J. Rao, nici pentru Pranh, nici pentru publicul extaziat, care ar fi copleşit-o cu laude şi flori, cu bani şi cu faimă. Nici măcar pentru ea însăşi.

Obosită. Prea obosită. Căldura. Prea obosită.

Thacker e nervos, se joacă uşor cu ceaşca de *chai,* ferindu-se s-o privească în ochi când se întâlnesc în îndrăgita lui International Coffee House. Îi ia mâna şi face actualizările în palma ei deschisă cu sfiala unui băietan. Conversaţia lui e mai mult decât firavă, afectată, iritant de politicoasă. În cele din urmă îndrăzneşte s-o privească.

— Doamnă Rathore, trebuie să vă pun o

întrebare. A trecut ceva timp de când tot vreau să vă-ntreb.

Numele ei, însoţit, ca întotdeauna, de formula de respect. Dar ei i se taie totuşi răsuflarea, inima îi bate cu o spaimă animalică.

— Ştiţi că mă puteţi întreba orice.

Cuvintele au gust de venin. Thacker nu-i poate susţine privirea, îşi lasă ochii în jos, ucigaşul poliţai Krishna preschimbat în băieţel timid.

— Doamnă Rathore, mă întreb dacă v-ar plăcea să mă vedeţi într-un meci de crichet.

Înfruntarea dintre Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligenţelor Artificiale şi Serviciul de întreţinere a Parcurilor şi Cimitirelor din Delhi nu e un meci-test cu Statele Unite ale Bengalului, dar reprezintă totuşi o ocazie suficient de

mondenă pentru a etala rochii elegante şi sariuri de înaltă clasă. Pavilioane şi umbrele de soare înconjoară cercul de iarbă veştejită de pe terenul de sport al Serviciilor Guvernamentale din Awadh, un cârd de aripi albe. Cei care îşi pot permite generatoare portabile de câmp cu aer condiţionat stau la răcoare, bând Pimms Number 1 Cup în stil englezesc. Ceilalţi îşi fac vânt cu evantaie. Incognito, cu ochelari de soare de marcă şi cu o *dupatta* *[56]* din mătase deschisă la culoare, Esha Rathore priveşte siluetele albe ca sarea de pe cercul de iarbă maronie şi se întreabă ce găsesc atât de important în jocul lor cu bastoane şi minge pentru ca să sufere astfel.

S-a simţit hidos de stângace când a coborât din *phatphat* la adăpostul unei deghizări atât de fragile. Pe urmă, când a

văzut mulţimea înzorzonată pentru *mela* *[57]* foindu-se şi sporovăind, în ea s-a înălţat o fierbinţeală, aceeaşi energie care îi îngăduia să se ascundă în spatele spectacolelor ei, zărită, dar nevăzută. Un chip pe care o jumătate de ţară în vede în revistele *chati* ale dimineţii poate totuşi să dispară cu atâta uşurinţă sub nişte ochelari de soare şi o eşarfă. Trăsături din cartierele sărace. Anonimatul omului din *basti* pe pometii obrajilor, o faţă oarecare din mulţime.

Poliţaii Krishna au fost aduşi la bătaie de către Parcuri şi Cimitire. Thacker se află la mijloc în ordinea de bătaie, dar Chaudry, aruncătorul de la Parcuri şi Cimitire, şi bâta lui scurtă scapă repede de deschizătorii Departamentului. Unul se îndreaptă către pavilionul de lemn pictat, şi Thacker se

apropie cu paşi mari de zona de joc, îşi pune mânuşile, îşi ocupă locul şi aduce bâta pe poziţie. *Arată foarte bine în costumul lui alb,* îşi spune Esha. El aleargă de două ori la întâmplare, împreună cu partenerul său, apoi reuşeşte: un nou over. O lovitură răsunătoare în minge cu bâta din lemn de salcie. Un sunet bogat, plăcut. Două alergări sigure. Pe urmă aruncătorul trece pe linie şi îşi roteşte braţul ca o moară de vânt. Mingea face un salt frumos, nebunesc. Thacker o fixează cu privirea, face un pas înapoi, o pocneşte cu mijlocul bâtei şi o trimite în jos, o lovitură apăsată, rapidă, către frânghia care limitează terenul şi care o azvârle în aer, aducând ovaţii, un ropot de aplauze şi patru puncte. Şi Esha se ridică, aplaudând cu mâinile deasupra capului, ovaţionând. Scorul se schimbă pe tabela

imensă de marcaj şi ea e tot în picioare, singura dintre toţi spectatorii. Fiindcă exact în partea opusă a terenului, în faţa paravanelor, se află o siluetă înaltă, elegantă, cu turban roşu.

El. Imposibil, el. Uitându-se direct spre ea, privind prin jucătorii înveşmântaţi în alb de parcă ar fi nişte stafii. Apoi, foarte încet, îşi ridică un deget şi îşi loveşte uşor urechea dreaptă.

Ea ştie peste ce-o să dea, dar trebuie să-şi înalţe degetele, ca un ecou, să pipăie cu oroare spirala de plastic trecută cu vederea în excitaţia stârnită de plecarea la meci şi cuibărită acuzator în părul ei, ca un şarpe.

— Ei, cine-a câştigat meciul de crichet?

— Ce nevoie ai să mă-ntrebi? Dacă ar fi

avut vreo importanţă pentru tine, ai fi ştiut. Ca şi cum n-ai putea şti tot ce vrei cu-adevărat să afli.

— Tu nu ştii? N-ai stat până la sfârşit? Credeam că în sport e esenţial cine câştigă. Ce alt motiv ai fi avut să urmăreşti un meci de crichet între angajaţii guvernului?

Dacă Puri, menajera, ar intra în salon, ar vedea o scenă desprinsă dintr-un basm: o femeie strigând, dezlănţuită împotriva aerului neclintit. Dar Puri îşi termină treburile şi părăseşte locuinţa cât mai curând cu putinţă. Nu se simte în largul ei într-o casă a djinilor.

— Ăsta e sarcasm? De unde l-ai învăţat? De la vreun aeai sarcastic pe care l-ai înglobat în tine? Aşa că acum există încă o parte a ta pe care n-o cunosc şi pe care ar trebui s-o iubesc? Ei bine, nu-mi place şi n-

am s-o iubesc, fiindcă te face să pari meschin, rău şi duşmănos.

— Nu există niciun aeai cu un astfel de scop. N-avem nevoie de asemenea emoţii. Dacă-mi sunt cunoscute, le-am învăţat de la oameni.

Esha ridică mâna ca să-şi smulgă cârligelul, să-l arunce în perete.

— Nu!

Până acum Rao n-a fost altceva decât o voce, dar acum lumina aurie, piezişă, a după-amiezii târzii unduieşte şi se încheagă, creând trupul soţului ei.

— Nu, spune el. Nu mă… alunga. Te iubesc.

— Ce înseamnă asta? spune Esha. Nu eşti real! Nimic din toate astea nu e real. Nu e decât o poveste pe care-am inventat-o fiindcă am vrut să credem în ea. Alţi oameni

au căsătorii adevărate, vieţi adevărate, sex adevărat. Şi… copii adevăraţi.

— Copii. Asta era. Am crezut că vrei celebritate şi atenţia celorlalţi, că n-o să-ţi doreşti niciodată copii care să-ţi distrugă cariera şi trupul. Dar, dacă asta nu e de ajuns, putem avea copii, cei mai buni copii pe care-i pot cumpăra.

Esha ţipă, un urlet ascuţit, de dezamăgire şi de frustrare. Vecinii vor auzi. Dar vecinii au auzit totul, trăgând cu urechea, bârfind. În oraşul djinilor nu există secrete.

— Ştii ce spun toţi, toate revistele şi toate emisiunile *chati?* Ce spun de fapt? Despre noi doi, djinul şi soţia lui?

— Ştiu! Vocea lui A.J. Rao, atât de dulce şi de cumpătată în mintea ei, se înalţă pentru prima dată. Ştiu ce spune despre noi

fiecare dintre ei. Esha, ţi-am cerut eu vreodată ceva?

— Doar să dansez.

— Îţi mai cer încă un lucru. Nu e cine ştie ce. Ceva mărunt, de fapt mai nimic. Spui că eu nu sunt real, că tot ce avem noi nu e real. Asta mă doare, fiindcă, la un anumit nivel, e adevărat. Lumile noastre nu sunt compatibile. Dar poate fi real. Există un cip, o nouă tehnologie, un cip-proteină. Ţi-l implantezi, aici. Rao îşi ridică mâna către al treilea ochi. Ar fi aidoma cârligelului, dar ar rămâne tot timpul cuplat. Aş putea fi cu tine întotdeauna. Nu ne-am mai despărţi niciodată. Şi ţi-ai putea părăsi lumea, ca să pătrunzi în a mea…

Mâinile Eshei îi astupă gura, nelăsând să iasă oroarea, fierea, voma stârnită de spaimă. Icneşte, încearcă să vomite. Nimic.

Nimic solid, nicio substanţă, doar stafii şi djini. Pe urmă îşi smulge cârligul din locul menit lui după ureche, iar tăcerea şi orbirea apar ca o binecuvântare. Strânge micul dispozitiv în ambele mâini şi îl rupe exact în două.

Apoi fuge din casa ei.

Nici la Neeta, nici la Priya, nici la sarcasticul Pranh, în *gharana* lui, nici la Madhuri, un schelet înnegrit de fum într-un scaun cu sisteme de menţinere a vieţii, nici măcar la mama ei, cu toate că Esha îşi aminteşte fiecare pas până la uşa casei; niciodată în *basti.* Asta înseamnă moarte.

Un singur loc unde se poate duce.

Dar el n-o s-o lase. E acolo, în *phatphat,* cu chipul în palmarul din mâna ei, cu vocea spiralându-i-se în tăcere pe un afişaj din

materialul inteligent: *Întoarce-te, îmi pare rău, Întoarce-te, să stăm de vorbă întoarce-te, n-am vrut să spun întoarce-te.* Ghemuită în partea din spate a micii bule de plastic galbene cu negru, Esha strânge într-un pumn faţa lui, dar tot îl mai poate simţi, îi simte chipul, îi simte gura lângă pielea ei. Îşi desprinde palmarul de palmă. Buzele lui se mişcă în tăcere. Ea îl aruncă printre maşini. El dispare sub cauciucurile unui camion. Şi tot n-o s-o lase să plece. *Phatphat-ul* se roteşte pe imensul sens giratoriu din Piaţa Connaught şi faţa lui e pe toate ecranele de mătase agăţate de-a curmezişul faţadelor rotunjite. Douăzeci de A.J. Rao, mai mari, mai mici, cei mai mici, mimând la unison.

Esha Esha întoarce-te, spun benzile rulante din emisiunile de ştiri. *Putem*

încerca altceva. Vorbeşte-mi. Prin orice ISO, orice palmar, prin oricine…

Paralizia contagioasă se răspândeşte de-a lungul pieţei Connaught. Mai întâi îi cuprinde pe oamenii care remarcă lucruri cum sunt reclamele de modă şi ecranele-*chati,* apoi pe oamenii care remarcă alţi oameni, apoi traficul auto, când sunt observaţi oamenii de pe trotuare, privind fix în sus, cu gurile căscate. Până şi şoferul *phatphat-ului* se holbează. Piaţa Connaught se coagulează, e un cheag de trafic: dacă inima oraşului se opreşte, întregul Delhi se va bloca şi va muri.

— Porneşte porneşte, îi strigă Esha şoferului. Îţi poruncesc să porneşti!

Însă ea abandonează autoricşa în capătul străzii Sisganj şi îşi face loc prin traficul încremenit pe ultima jumătate de

kilometru care o desparte de clădirile Manmohan Singh. Îl întrezăreşte pe Thacker împingându-se prin mulţime, încercând să ajungă la motocicleta poliţiei a cărei sirenă îi anunţă traseul printre maşini. În disperare de cauză, îşi repede un braţ în sus, îşi strigă numele şi gradul. În cele din urmă, se întoarce spre ea. Se îmbulzesc prin haos unul către altul.

— Doamnă Rathore, ne confruntăm cu un incident considerat o incursiune majoră…

— Soţul meu, domnul Rao, a înnebunit…

— Doamnă Rathore, vă rog să înţelegeţi, după standardele noastre n-a fost niciodată sănătos la minte. E un aeai.

Sirenele motocicletei urlă nerăbdătoare. Thacker dă din cap către

motociclist, o femeie în uniforma de piele a poliţiei, cu cască: *o clipă o clipă.* Strânge mâna Eshei, apasă degetul ei mare în mâna lui acoperită de palmar.

— Apartamentul 1501. L-am programat să se descuie când va recunoaşte această amprentă. Nu deschideţi uşa nimănui, nu acceptaţi niciun apel, nu folosiţi niciun fel de aparatură de comunicare sau pentru distracţie. Nu ieşiţi pe balcon. Mă întorc cât mai curând cu putinţă.

Apoi sare pe locul din spate al motocicletei, femeia virează şi îşi croiesc drum prin blocajul rutier.

Apartamentul e modern şi spaţios, luminos şi curat pentru o locuinţă de burlac, bine mobilat şi fără nicio urmă a lucrărilor aduse seara acasă de un poliţai Khrisna. Criza o cuprinde în mijlocul salonului imens,

unde se revarsă soarele. Cade brusc în genunchi pe covoraşul de Caşmir, tremurând, strângându-şi umerii în palme, tresaltă plângând cu sughiţuri atât de puternice încât nu emit niciun sunet. De data asta, nevoia de a vomita e puternică şi nu i se poate împotrivi. Când iese totul din ea – nu totul, n-o să iasă niciodată totul – priveşte în jur pe sub părul despletit, îmbibat de sudoare, cu respiraţia încă tremurătoare în pieptul îndurerat. Ce loc e ăsta? Ce-a făcut ea? Cum a putut fi atât de proastă, de înfumurată, de nesăbuită şi de oarbă? Jocuri jocuri, prefăcătorii copilăreşti, cum de s-a putut întâmpla vreodată? Eu spun că e aşa şi chiar aşa şi e: uitaţi-vă la mine! La mine!

Thacker are un bar mic, profesional, în anexa folosită drept bucătărie. Esha nu se

pricepe la băuturi, aşa că îşi pregăteşte un *chota peg [58]* care e mai mult gin decât tonic, dar îi oferă ceea ce îi trebuie ca să cureţe voma urât mirositoare, cu gust de fiere, de pe covoraşul de lână şi să-şi domolească tremurul răsuflării.

Esha tresare, îngheaţă, având impresia c-a auzit sunetul vocii lui Rao. Rămâne nemişcată ascultând. TV-ul unui vecin, dat prea tare. Aceste apartamente noi ale personalului executiv au pereţii subţiri.

Îşi va pregăti încă un *chota peg.* După al treilea începe să privească în jur. Pe balcon e un jaccuzzi. Nevoia de mişcare, de atingerea vindecătoare a apei e mai puternică decât avertismentele lui Thacker. Jeturile de apă aduc la suprafaţă bule de aer. Pătrunde în bazin cu graţia unei dansatoare, alunecând din hainele strânse

pe trup, îmbibate de emoţii. Există chiar şi un mic suport pentru paharul cu *chotapeg.* O îndoială măruntă, dăunătoare: câte alte femei au mai fost aici înaintea mea? Nu, aşa gândeşte el. Acum eşti departe de asta. În siguranţă. Invizibilă. Cufundată în apă. Jos, pe strada Sisganj, traficul se descâlceşte. Deasupra capului, siluetele întunecate ale păsărilor de pradă şi, mult mai sus, roboţii de pază, întinzându-şi şi unindu-şi aripile negre în timp ce pe Esha o fură somnul.

— Credeam că ţi-am spus să nu te-apropii de ferestre. Esha se trezeşte cu o tresărire. Jeturile s-au întrerupt şi apa e de mult liniştită, perfect transparentă. Thacker are bărbia albăstruie, ochii umflaţi şi umeri căzuţi sub costumul mototolit, plin de grăunţe de praf.

— Îmi pare rău. Numai că sunt atât de

bucuroasă să fiu departe… ştii?

O mişcare obosită a capului, ca încuviinţare. El îşi aduce un *chota peg,* aşază paharul pe braţul canapelei, apoi, foarte încet, cu mare atenţie, de parcă ar avea încheieturile ruginite, începe să se dezbrace.

— Securitatea a fost compromisă la toate nivelurile. În alte circumstanţe, ar fi constituit un atac dintr-un i-război împotriva naţiunii.

Trupul pe care-l dezvăluie nu e al unui dansator; Thacker începe să depună grăsime în partea de sus a corpului, are muşchii vlăguiţi, un început de sâni, păr pe pântece şi pe omoplaţi. Dar e un trup, e real.

— Guvernul din Bharat a dezavuat acţiunea şi a ridicat imunitatea diplomatică

a aeaiului Rao.

Traversează încăperea, îndreptându-se spre piscină, şi reporneşte jeturile. Ţinându-şi ginul cu apă tonică într-o mână, alunecă în apă cu un suspin adânc, smuls de o atingere senzuală a pielii.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Esha.

— Soţul tău e acum un aeai vagabond.

— Ce-o să faceţi?

— Nu ni se permite decât un singur curs al acţiunii. O să-l excomunicăm.

Esha tremură printre bulele mângâietoare. Se lipeşte de Thacker. Simte mişcarea trupului lui bărbătesc către ea. El e carne. Nu e găunos. La kilometri deasupra murdăriei urbane din Delhi, aeronavele aeai se răsucesc şi privesc.

Avertizările rămân valabile în dimineaţa

zilei următoare. Palmar, sistemele care oferă distracţii la domiciliu, canalele de comunicare. Da, şi balconul, nici măcar pentru jacuzzi.

— Dacă ai nevoie de mine, palmarul ăsta e în legătură cu departamentul pe un canal sigur. Pe aici n-o să poată ajunge la tine.

Thacker aşează pe pat mânuşa şi cârligelul. Înfăşurată în cearşafurile de mătase, Esha îşi pune mănuşa, îşi îndoaie cârligelul după ureche.

— Îl porţi în pat?

— Sunt obişnuită cu el.

Cearşafuri de mătase şi gravuri din Kama Sutra. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea unui poliţai Krishna. Îl priveşte pe Thacker îmbrăcându-se pentru o excomunicare. Sunt aceleaşi haine pe care

le-ar purta pentru orice altă misiune cămaşă albă bine călcată, pantofi lucraţi manual din piele neagră – niciodată maro în oraş – bine lustruiţi. Eternul miros distinct de aftershave prost. Diferenţa: tocul de piele de sub braţ şi arma strecurată în el cu atâta uşurinţă.

— Pentru ce e asta?

— Pentru uciderea aeaiurilor, răspunde el, simplu.

O sărutare şi a plecat. Esha se strecoară în puloverul lui de crichet, copil al nimănui într-un sac alb, care-i ajunge până la genunchi, şi se repede în balconul interzis. Dacă-şi întinde gâtul, poate zări uşa dinspre stradă. Şi iată-l pe el, ieşind, aşteptând lângă bordură. Maşina lui întârzie, strada e aglomerată, vacarmul motoarelor, claxoanele automobilelor şi *ale*

phatphat-urilor s-au auzit neîncetat încă din zori. Ea îl priveşte aşteptând, se bucură de puterea invizibilităţii. *Te pot vedea. Cum reuşesc să facă sport în chestiile astea?* se întreabă, cu pielea încinsă şi lipicioasă sub puloverul de crichet. Sunt deja treizeci de grade, după indicaţiile termometrului plasat pe piciorul ecranului de mătase care acoperă faţa unei construcţii noi de peste drum. Temperatura maximă treizeci şi opt. Şanse de ploaie: zero. Pe ecran rulează *Oraşul şi Ţara,* pentru pasionaţii care trebuie să-şi vadă neapărat episodul din *soapi,* cu subtitrarea deasupra benzii pentru ştiri.

Bună, Esha, spune Ved Prakash, întorcându-se s-o privească.

Puloverul gros de crichet nu mai e suficient ca să ţină răceala gheţii la

distanţă.

Apoi Begum Vora face o *namaste: Ştiu unde eşti şi ştiu ce-ai făcut.*

Ritu Parzaaz se aşază pe canapea, toarnă *chai* şi spune: *Ceea ce vreau să-nţelegi este c-a lucrat în ambele sensuri. Softul ăla pe care ţi l-au pus în palmar n-a fost destul de deştept.*

Buze mişcându-se fără să vorbească; genunchii şi coapsele înmuindu-se de teama superstiţioasă a fetei din *basti.* Esha îşi scutură în aer mâna înmănuşată în palmar, dar nu poate găsi *mudrele,* nu poate dansa corect codurile. *Sună sună sună sună.*

Scena se schimbă şi apare Govind, în grajdul lui cu cai de curse, mângâind gâtul armăsarului său pur-sânge über-star, Steaua din Agra. *În vreme ce mă spionau, îi spionam şi eu pe ei.*

Doctorul Chatterji e în cabinetul său. *Aşa că, în final, ne-am trădat unul pe altul.*

Apelul trebuie să treacă prin sistemul de securitate, autorizare şi criptare al Departamentului.

Pacientul doctorului Chatterji, un bărbat în negru aflat cu spatele spre cameră, se întoarce. Zâmbeşte. E A.J. Rao. *La urma urmelor, ce diplomat nu e spion?*

Ea vede apoi o străfulgerare de alb deasupra acoperişurilor. Bineînţeles. Bineînţeles. El îi distrage atenţia, aşa cum ar face-o un *soapi* adevărat. Esha aleargă spre balustradă ca să-şi strige avertizarea, dar maşinăria înaintează de-a lungul străzii chiar sub liniile de curent electric, cu aripile recăpătându-şi forma, cu motoarele accelerând: un aeai teleghidat de monitorizare a traficului.

— Thacker! Thacker!

O voce printre alte o mie. Şi nu e ceea ce aude el când se întoarce. Orice poate auzi chemarea propriei sale morţi. Singur în mijlocul grabei generale, vede maşinăria teleghidată prăvălindu-se din cer. La trei sute de kilometri pe oră, îl face bucăţi pe inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligenţelor Artificiale.

Zburătoarea teleghidată e deviată şi ricoşează lovind un autobuz, un automobil, un camion, un *phatphat,* împrăştie de-a lungul străzii Sisganj schije de plastic, flegme de combustibil în flăcări şi mărunta sa inteligenţă. Jumătatea de sus a trupului lui Thacker face roata în aer şi se izbeşte de o tarabă cu *samosa* fierbinte.

Gelozia şi mânia djinilor.

În balconul ei, Esha a încremenit. *Oraşul şi Ţara* a încremenit. Strada e încremenită, de parcă s-ar afla pe buza unei prăpăstii. Apoi se dezlănţuie isteria. Pietonii o rup la fugă: conducătorii ricşelor ataşate de biciclete descălecă şi încearcă să-şi părăsească vehiculele; şoferii şi pasagerii abandonează automobilele, taxiurile, *phatphat-urile;* scuterele încearcă să străbată mulţimea în panică; autobuzele şi camioanele sunt blocate, înconjurate de oameni.

Iar Esha Rathore e încă înlemnită lângă balustrada balconului. Telenovelă. Asta nu e decât telenovelă. Astfel de lucruri nu se pot întâmpla. Nu pe strada Sisganj, nu în Delhi, nu într-o dimineaţă de marţi. Totul nu e decât o iluzie generată de computer. A fost întotdeauna o iluzie.

Pe urmă palmarul ei sună. Îşi priveşte fix mâna, amorţită, neînţelegând. Departamentul. Ştie că ar trebui să facă un anumit lucru. Da. Îl înalţă într-o mudră – un gest de dansatoare – ca să accepte convorbirea. În aceeaşi clipă, ca la comandă, cerul se umple de zei. Sunt imenşi ca norii, înălţându-se dominatori dincolo de apartamentele de pe strada Sisganj, aidoma tunetelor furtunii. Ganesha [59], călare pe şobolan, *vahana [60]* sa, cu colţul de fildeş rupt şi cu condeiul, fără nicio urmă de bunătate pe chip; Shiva [61], ridicat deasupra tuturor, dansând în cercul lui rotitor de flăcări, cu piciorul săltat în clipa dinaintea distrugerii; Hanuman [62] cu ghioaga şi cu muntele lui fâlfâind printre blocurile turn; Kali [63], cu capul acoperit de pietre preţioase, cu limba ei roşie

picurând venin, cu iataganele ridicate, încălecând strada Sisganj, cu picioarele proptite pe acoperişuri.

Pe strada aceea, oamenii forfotesc. *Ei nu văd toate astea,* înţelege Esha. Numai eu, numai eu. E răzbunarea poliţailor Krishna. Kali îşi înalţă iataganele. Între vârfurile lor se arcuiesc fulgere. Le înfige în ecranul pe care a încremenit *Oraşul şi Ţara.* Esha ţipă, orbită pentru o secundă, când vânătorii ucigaşi din poliţia Krishna îl depistează şi îl excomunică pe aeaiul vagabond A.J. Rao. Şi apoi dispar. Niciun zeu. Cerul nu e nimic altceva decât cer. Ecranul de mătase e gol, mort.

Un tunet amplu, tunetul unui zeu, deasupra ei. Esha se ghemuieşte – acum oamenii de pe stradă o privesc. Toţi ochii, toată atenţia pe care şi-a dorit-o vreodată.

Un avion al forţelor aeriene din Awath, vopsit cameleonic, alunecă pe deasupra acoperişului şi virează deasupra străzii, pivotându-şi locaşurile motoarelor şi depliindu-şi roţile din vârful aripilor pentru aterizare. Îşi întoarce capul de insectă spre Esha. În carlingă se află o femeie-pilot, fără chip, cu un vizor care afişează informaţii. Alături de ea e o altă femeie, într-un costum specific oamenilor de afaceri, care îi face semn Eshei să răspundă apelului. Partenera lui Thacker. Acum îşi aduce aminte.

Gelozia şi mânia djinilor.

— Doamnă Rathore, sunt inspectorul Kaur.

Abia o poate auzi din cauza urletului elicelor de propulsie.

— Coborâţi în faţa clădirii. Acum sunteţi în siguranţă. Aeaiul a fost excomunicat.

Excomunicat.

— Thacker…

— Coborâţi, doamnă Rathore. Acum sunteţi în siguranţă, pericolul a trecut.

Aeronava se lasă mai jos decât ea. Când se întoarce cu spatele la balustradă, Esha simte pe chip o atingere caldă, neaşteptată. Tromba de aer a propulsoarelor sau poate doar un djin, în mişcarea sa fără odihnă, fără grabă, tăcută ca lumina.

Poliţaii Krishna ne-au trimis cât mai departe cu putinţă de furia şi de capriciile aeaiurilor, la Leh, în mijlocul şoaptelor munţilor Himalaya. Spun ne-au trimis, pentru că eu existam; un grup de patru celule, în pântecele mamei.

Mama a cumpărat o firmă de catering. Era solicitată pentru nunţi şi *shaadi* [64].

Poate că scăpaserăm de aeaiuri şi de haosul care a urmat după adoptarea Legilor lui Hamilton – dar disperarea cu care doresc bărbaţii indieni să-şi găsească o soţie durează la nesfârşit. Îmi aduc aminte că pentru clienţii favorizaţi – cei care îi dăduseră bacşişuri bune sau o trataseră ca şi cum ar fi fost mai mult decât un furnizor plătit, sau îşi aduceau aminte de chipul ei din revistele *chati* – îşi arunca pantofii şi dansa Radha şi Krishna. Îmi plăcea s-o privesc făcând-o şi, când plecam pe furiş în templul lui Rama, mă străduiam să-i imit paşii printre coloanele din *mandapa* [65]. Îmi aduc aminte că brahmanii zâmbeau şi-mi dădeau bani.

Barajul a fost construit şi războiul apei a început şi s-a încheiat într-o lună. Persecutate în toate privinţele, aeaiurile au

fugit în Bharat, unde le proteja imensa popularitate a serialului *Oraşul şi Ţara,* dar nici măcar acolo nu erau în siguranţă: ca şi oamenii şi djinii, oamenii şi aeaiurile erau două creaţii diferite şi, în final, cele din urmă au părăsit Awadh-ul pentru un loc pe care nu-l înţeleg, o lume a lor însele, unde sunt în siguranţă şi nimeni nu le poate face rău.

Şi asta e tot ce se poate istorisi în povestea unei femei care s-a măritat cu un djin. Dacă eroii nu au sfârşit prin a trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, ca în poveştile western sau în filmele muzicale de la Bollywood, se încheie totuşi într-un mod *destul* de fericit. În primăvara asta împlinesc doisprezece ani şi voi pleca la Delhi cu autobuzul, să mă alătur *gharanei* de acolo. Mama s-a opus folosindu-şi

întreaga voinţă şi întreaga putere – pentru ea, Delhi va fi întotdeauna oraşul djinilor, bântuit şi pătat de sânge –, dar împotrivirea i s-a topit când brahmanii din templu au adus-o să mă vadă dansând. Acum e deja o femeie de afaceri de succes, câştigând în greutate şi având genunchii înţepeniţi ca urmare a iernilor cumplite, refuzând cereri de căsătorie în fiecare săptămână şi, în cele din urmă, n-a putut să nege talentul pe care i l-am moştenit. Mă mistuie curiozitatea, vreau să văd străzile şi parcurile unde s-a desfăşurat povestea ei şi a mea, Fortul Roşu şi trista decădere a Grădinilor Shalimar. Vreau să simt dogoarea djinilor în toate acele *gali* aglomerate din spatele Jama Masjid, în dervişii care străbat Chandni Chowk în litiere, în graurii care se învârtejesc deasupra Pieţei Connaught. Leh

e un oraş budist, plin de a treia generaţie a exilaţilor tibetani – i se spune micul Tibet – care îşi au propriii zei şi demoni. De la bătrânul musulman descoperitor de djini am învăţat câte ceva despre tradiţiile şi tainele lor, dar simt că adevărata cunoaştere e aceea pe care o deprind în singurătatea din templul lui Rama, după ce am dansat şi înainte ca preoţii să închidă *garbagriha [66]* şi să-l ducă pe zeu la culcare. În nopţile liniştite ale primăverii ce se transformă în vară sau după muson, aud o voce. Mă strigă pe nume. Îmi închipui întotdeauna că e a softurilor *japa [67],* micile aeaiuri de nivel redus care murmură rugăciunile noastre eterne către zei, dar pare să vină de pretutindeni şi de nicăieri, dintr-o altă lume, dintr-un univers cu totul diferit. O aud spunând: *Făpturile zămislite din cuvânt sau*

din foc sunt diferite de făpturile din lut şi apă, dar un lucru e adevărat: dragostea nu moare. Pe urmă, când mă întorc să plec, simt o atingere pe obraz, o adiere trecătoare, răsuflarea caldă şi dulce a djinilor.

MLAŞTINA DE COSITOR

Michael Swanwick

Traducere din limba engleză de
ADRIANA MOŞOIU

Michael Swanwick a debutat în 1980, iar în cei douăzeci şi şase de ani care au urmat a devenit unul dintre cei mai prolifici şi mai de seamă scriitori de povestiri scurte SF, precum şi un romancier de prim-rang al generaţiei sale. A primit premiul Theodore Sturgeon şi, în urma votării, premiul cititorilor revistei *Asimov's*. În 1991, romanul său *Stations of the Tide* i-a adus un premiu Nebula, iar în 1995 a câştigat premiul World Fantasy pentru povestirea „Radio Waves". Între 1999 şi 2006, a câştigat de cinci ori premiul Hugo, pentru povestirile „The Very Pulse of the Machine", „Scherzo with Tyrannosaur", „The Dog Said Bow-Wow", „Slow Life" şi „Legions in Time". Printre romanele sale se numără *In the Drift, Vacuum Flowers, The Iron*

Dragon's Daughter, Jack Faust, Bones of the Earth şi *The Dragons of Babel.* Povestirile sale scurte au fost cuprinse în volumele *Gravity's Angels, A Geography of Unknown Lands, Slow Dancing Through Time, Moon Dogs, Puck Aleshire's Abecedary, Tales of Old Earth, Cigar-Box Faust and Other Miniatures* şi *Michael Swanwick's Field Guide to the Mesozoic Megafauna.* A publicat, de asemenea, o culegere de articole critice, *The Postmodern Archipelago,* şi o carte-interviu, *Being Gardner Dozois.* Cea mai recentă carte a sa este altă colecţie: *The Dog Said Bow-Wow.* Povestirile sale au fost publicate în Antologiile Dozois originale numerele 2, 3, 4, 6, 7, 10 şi 13-23. Swanwick trăieşte în Philadelphia împreună cu soţia sa, Marianne Porter. Site-ul său Web are adresa

www.michaelswanwick.com.

În povestirea care urmează, ne conduce spre suprafaţa ostilă a unui Venus foarte neprimitor, pentru un joc mortal de-a şoarecele şi pisica.

Arşiţa cuprinsese valea. Soarele era sus pe cer, o lumină albă, aspră şi orbitoare printre norii eterni, suficient de puternică pentru a topi plumbul de pe dealuri. Cei doi veneau din înălţimi, târându-şi picioarele, ducând între ei instalaţia de foraj. Un strop de metal, scurs din cisterna care ducea cositorul afară din munţi, scânteia pe marginea drumului.

Un călător venit din partea opusă, înalt de trei metri şi necunoscut în combinezonul negru, le făcu cu mâna în timp ce treceau,

dar, cu toate că nu mai văzuseră de săptămâni întregi o altă fiinţă umană, nu îi răspunseră. Călătorul trecu pe lângă ei şi dispăru pe drum. Arşiţa pârjolise pământul, solul era negru şi tare. Puteau părăsi drumul, dacă voiau, şi ar fi ajuns la fel de repede.

Patang şi MacArthur mergeau de mai multe ore. Se aşteptau să mai meargă alte câteva. Dar drumul coti, şi la capătul pantei lungi apăru un han, în umbra dealului de bazalt. În general, munca lor îi ţinea departe de drumuri şi hanuri. Aproape o lună stătuseră în costumele lor, dormiseră în hamuri.

Se uitară precauţi unul la celălalt, vizieră oglindită în vizieră. Căldura radia din motoarele combinezoanelor. Fără o vorbă, au fost de acord să se oprească.

În timp ce se apropiau, hanul transmise prin radio o listă de preţuri. Lăsară funcţiile autonome ale costumelor lor să negocieze pentru ei şi aşezară cu atenţie lângă clădire instalaţia de foraj.

— Scoate prelata, zise MacArthur. Să nu se scorojească.

Intră.

Patang întinse prelata din folie aurie, apoi îl urmă.

MacArthur îşi scosese deja costumul şi se aşezase la o masă de fontă, cu două ceşti de apă în faţa sa, când Patang trecu prin deschiderea pneumatică. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că totul va fi bine.

După care îşi ridică privirea spre ea.

— Zece dolari ceaşca.

O ceaşcă era pe jumătate goală. El bău restul dintr-o singură înghiţitură prelungă

şi, cu o labă păroasă, cuprinse a doua ceaşcă. Barba îi crescuse de când îl văzuse ultima dată şi îi simţea mirosul din capătul celălalt al încăperii. Probabil şi el simţea mirosul ei.

— Ticăloşii ăştia te fac să vii şi să pleci.

Patang ieşi din costumul ei. Îşi întinse braţele cât putu de mult, bucurându-se din plin de încăperea vastă. Tot acel spaţiu! Douăzeci de metri dintr-un capăt în altul, fără ferestre. O singură masă, cu şase scaune din fier. Jumătate de duzină de paturi de campanie, strânse lângă perete. Câteva rafturi ofereau bunuri ale Companiei, pe care niciunul dintre ei nu şi le putea permite. Mai existau o toaletă cu plată şi un duş cu plată. Un punct medical gratuit, dar, dacă încercai să îl păcăleşti să îţi dea ceva recreaţional, Compania afla şi

te punea să plăteşti în consecinţă.

Pe Patang o ustura şi o mânca pielea, după o lună de acumulare a transpiraţiei uscate.

— O să mă scarpin, spuse ea. Nu te uita.

Dar bineînţeles că MacArthur se uită, porcul.

Fără să îl bage în seamă, Patang se scărpină încet şi senzual pe sub bluză şi pe spate. Nu se grăbi, înfigându-şi unghiile suficient de tare pentru a face pielea să sângereze. Era o senzaţie splendidă.

MacArthur se holbă tot timpul la ea, ca un lup înfometat faţă în faţă cu un iepure dolofan.

— Ai fi putut face asta în costumul tău, spuse el atunci când ea termină.

— Nu este acelaşi lucru.

— Nu trebuia să faci asta în faţa…

— *Hei!* Ce zici de puţină conversaţie? spuse Patang cu voce tare. Costa câţiva dolari. Şi ce dacă?

Hangiul apăru cu un clic.

— Nu mai aşteptam alţi vizitatori atât de aproape de sezonul amiezii, spuse el cu o voce sintetică prietenoasă. Ce prospectaţi?

— Aur, cositor, plumb, cam orice ţâşneşte la foraj. Patang închise ochii, închipuindu-şi că este iar pe Lakshmi Planum, într-un bar în Port Ishtar, vorbind cu o fiinţă umană adevărată, vie. Am înţeles că majoritatea oamenilor lucrează terenurile dimineaţa şi după-amiaza târziu. În felul acesta bazele noastre de date sunt la zi – nu vom intra peste dreptul vechi de-o lună al altcuiva.

— Foarte înţelept. Compania plăteşte

bine pentru descoperirea unui zăcământ.

— Urăsc afuriseniile astea.

MacArthur se întoarse cu spatele la vorbitor şi la Patang, târându-şi zgomotos scaunul pe podea. Ea ştia cât de mult i-ar fi plăcut să o rănească.

Ştia că asta nu se va întâmpla.

Compania avea trei reguli. Prima era Fără Violenţă. A doua era Protejează Echipamentul Companiei. A treia era Protejează-te pe Tine Însuţi. Toate trei erau puse în aplicare printr-un implant neural.

Din lunga experienţă cu prospectorii săi, Compania prioritizase aceste reguli, astfel încât prima prevala faţă de a doua, a doua prevala faţă de a treia, iar a treia putea fi respectată în măsura în care nu intra în conflict cu primele două. În acest

fel, un prospector nu putea decide – aşa cum se întâmplase că supravieţuirea sa depindea de moartea partenerului. Sau, mai subtil, că celălalt nu avea grijă cum trebuie de echipamentul Companiei şi trebuia eliminat.

Fusese nevoie de mult timp şi multă experienţă, dar într-un final Compania găsise un set inofensiv de algoritmi. Periferia era o anarhie funcţională. Acolo nimeni nu putea răni pe nimeni.

Indiferent cât de mult voiau asta.

Planturile sunaseră ca o idee bună când Patang şi MacArthur primiseră primul contract. Se angajaseră pentru o zi siderală întreagă – două sute cincizeci şi cinci de zile terestre. Puţin mai mult decât un an venusian. Acum, când mai aveau cincizeci şi nouă de zile, nu mai era sigură că doi

oameni care se urau aşa de mult ca ei doi puteau fi ţinuţi departe unul de beregata celuilalt. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să cedeze.

În fiecare zi, se ruga ca MacArthur să fie cel care trage în sfârşit coarda de salvare, luându-şi asupra sa cheltuielile cu naveta de recuperare, care să-i ia de acolo înainte de terminarea contractului. MacArthur, care să dea faliment în timp ce ea îşi lua scrisorile de acreditare şi fugea.

Zilele treceau, iar el nu făcea asta. Era inuman câte abuzuri putea îndura fără să cedeze.

Doar ura putea motiva astfel un om.

Patang îşi bău apa încet, oftând şi plescăind din buze. Ştiind că lui MacArthur îi face scârbă asta, dar nefiind oricum în

stare să se abţină. Aproape terminase când el îşi lăsă cu zgomot palmele pe tăblia mesei, la stânga şi la dreapta ei, spunând:

— Patang, sunt câteva lucruri pe care vreau să le lămurim.

— Te rog. Nu face asta.

— La naiba, ştii părerea mea despre rahatul ăla.

— Nu-mi place când vorbeşti aşa. Opreşte-te. MacArthur scrâşni din dinţi.

— Ba nu. O să discutăm asta chiar acum şi aici. Vreau să… *ce-a fost asta?*

Patang se holba cu indiferenţă la partenerul său. Apoi simţi: o senzaţie vertiginoasă de greaţă, o senzaţie abia perceptibilă de pierdere a echilibrului, de parcă întregul Venus s-ar fi clătinat cu blândeţe infinitezimală sub picioare.

Apoi planeta vui şi podeaua se ridică,

lovind-o în faţă.

Când Patang îşi reveni în fire, toate erau de-a valma. Podeaua era înclinată. Rafturile se prăbuşiseră, împrăştiind peste tot cămăşi de mătase, biscuiţi cu lămâie şi bucăţi de săpun. Combinezoanele lor se rostogoliseră împreună, braţul metalic al unuia fiind prins între picioarele celuilalt. Sistemele care asigurau viaţa erau încă operaţionale, slavă Domnului. Compania le construise solid.

MacArthur stătea nemişcat în mijloc, rânjind. Un firicel de sânge i se prelingea pe gât. Se şterse încet pe obraz.

— MacArthur? Eşti bine? Avea o privire ciudată.

— Ei, drăcie! spuse el încet.

— Hangiu! Ce s-a întâmplat aici?

Dispozitivul nu răspunse.

— I-am făcut felul, spuse MacArthur. A fost uşor.

— Ce?

MacArthur se îndreptă greoi spre ea, ca un marinar pe o punte nesigură.

— A fost o alunecare de teren. (Avea doctoratul în geologie extraterestră. Cunoştea astfel de lucruri.) Un filon de bazalt moale a slăbit şi a cedat. Hanul a fost lovit dintr-o parte. Avem noroc că mai suntem în viaţă.

Îngenunche lângă ea şi făcu un gest de OK cu degetul mare şi cel arătător. Apoi cu arătătorul îi dădu un bobârnac uşor peste nas.

— Au! spuse ea. Apoi, şocată: Hei, nu poţi…!

— Nu pot, pe naiba.

Îi arse o palmă peste faţă. Cu putere.

— Se pare că cipul nu mai merge. Patang turba de mânie.

— Nenorocitule!

Îşi trase mâna ca să îl pocnească.

Întuneric.

Îşi reveni după câteva secunde. Dar era ca şi cum ar fi deschis o carte drept la mijloc sau ca şi cum ar fi intrat într-un program interactiv la o oră după ce a început. Nu ştia ce se întâmplase sau cum o afectase.

MacArthur o băga în combinezon.

— E totul în regulă? şopti ea. E vreo problemă?

— Voiam să te omor, Patang. Dar nu ajunge doar să te omor. Mai întâi trebuie să suferi.

— Ce tot spui acolo? Apoi îşi aminti.

MacArthur o lovise. Cipul lui era defect. Acum nu mai exista niciun control asupra lui. Iar el o ura. Suficient de mult ca să o omoare? O, da. Cu uşurinţă.

MacArthur îi rupse ceva de pe casca de protecţie. După aceea pocni butonul de pornire, iar costumul începu să se închidă în jurul el. Chicoti şi spuse:

— Ne vedem afară.

Patang ieşi din ecluză, apoi nu ştiu ce să facă. Merse cu teamă o bucată de drum, după care pluti neliniştită. Nici nu prea aştepta şi nici nu prea pleca. Trebuia să afle ce punea la cale MacArthur.

Ecluza se mai deschise o dată şi MacArthur se îndreptă spre partea laterală a tavernei, unde se afla instalaţia de foraj,

sub prelata sa. Se aplecă să separe foreza cu laser de proptele, cutii de date şi dispozitive de aliniament. Apoi trase cu blândeţe folia aurie la loc peste echipament.

Se ridică şi se întoarse spre Patang, cu foreza în mâinile sale. O îndreptă spre ea.

Pe vizieră apărură brusc cuvintele PERICOL DE LASER.

Privi în jos şi văzu că stânca de la picioarele ei se înnegrise şi fumega.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă ţi-aş face o gaură în blindaj? o întrebă MacArthur.

Ştia. Tot aerul din costum ar exploda, în timp ce presiunea atmosferică enormă ar provoca implozia învelişului metalic. Sistemele mecanice de răcire ar ceda instantaneu. S-ar sufoca, s-ar coace şi ar fi zdrobită într-o singură clipă.

— Întoarce-te. Sau îţi mai fac o gaură în

fund. Patang se supuse.

— Iată care sunt regulile. Ai jumătate de oră avantaj la start. Apoi vin după tine. Dacă virezi spre nord sau spre sud, te găuresc. Mergi spre vest. Spre soare.

— Spre soare?

Îşi porni geodezicele. Nu era nimic în direcţia aceea, în afară de câteva culmi deluroase şi, dincolo de ele, pietricele de mozaic. Pietricelele de mozaic erau marcate cu portocaliu pe hărţile ei. Portocaliu însemna nepromiţător. Prospectorii trecuseră înainte pe acolo şi nu găsiseră nimic.

— De ce acolo?

— Pentru că aşa ţi-am spus să faci. Pentru că urmează să ne distrăm puţin. Pentru că nu ai altă variantă. Înţeles?

Încuviinţă, nefericită.

— Dă-i drumul.

Mergea, iar el o urma. Ca un coşmar care cumva ajunsese realitate. Când se uita înapoi, Patang îl putea vedea pe MacArthur venind cu paşi uriaşi după ea, mic în depărtare. Dar niciodată suficient de mic pentru a avea vreo şansă să scape.

O văzu uitându-se şi se aplecă să ia un bolovan. Îşi luă avânt şi-l aruncă.

Deşi MacArthur se afla la jumătatea distanţei până la orizont, bolovanul se izbi de pământ la o sută de metri în faţa ei şi mai în lateral. Nu o lovi, desigur. Nu asta era intenţia lui.

Stânca se sfărâmă când atinse pământul. Costumul acela era îngrozitor de puternic. O umplea de furie să vadă că MacArthur deţinea atâta putere, iar ea era

complet neajutorată.

— Sadic afurisit! Niciun răspuns.

Era nebun. *Trebuia* să existe o clauză în contract care să prevadă asta. Ei, bine… Îşi trecu costumul pe mers automat, scoase contractul şi căută Opţiunile. Clauze de nevinovăţie. Responsabilităţile Subcontractorului – erau sute din astea. Îngrijirea fizică a echipamentului Contractorului.

Apoi găsi. Găsi! *În situaţia unei urgenţe medicale, aşa cum a fost esenţialmente definită de tribunalul medicilor…* Derulă submeniul condiţiilor ce trebuiau îndeplinite. Lista bolilor mintale era suficient de lungă pentru a-l putea cuprinde şi pe MacArthur undeva, era sigură.

Ar pierde toate dividendele, desigur. Dar, dacă interpreta prevederile

contractului în mod corect, avea dreptul la restituirea investiţiei sale iniţiale.

Asta şi viaţa sa îi ajungeau.

Îşi strecură braţul afară din costum şi se întinse spre o zonă dificil de atins de la ceafă. Exista acolo o siguranţă. O deblocă. După aceea făcu apel la o tastatură virtuală şi scrise un SOS.

Atât de simplu. Atât de uşor.

VREŢI *CU ADEVĂRAT* SĂ TRIMITEŢI ACEST MESAJ? DA NU

Apăsă DA.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

— Rahat!

Mai încercă o dată. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a treia oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a patra oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. Porni un program de

detectare a defecţiunilor tehnice, apoi mai trimise o dată mesajul. MESAJUL NU A FOST TRIMIS

Şi iar. Şi iar. Şi iar.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

Până când suspiciunea crescu atât de mult, încât *trebui* să verifice.

Pe partea stângă a costumului său se afla o cameră de inspecţie. O ţinu astfel încât să-şi poată examina casca de protecţie.

MacArthur îi rupsese antena de transmisie.

— Idiotule! Se înfuriase de tot. Imbecilule! Cretinule! Handicapatule! Eşti nebun, ştii asta? Nebun. Sonat de-a binelea.

Niciun răspuns.

Ticălosul o ignora. Probabil îşi pusese costumul pe urmărire automată. Probabil se lăsase pe spate în hamuri şi citea o carte sau urmărea un film vechi pe vizieră. MacArthur făcea des asta. Îl întrebai ceva şi nu răspundea, pentru că nu era acolo; era pe primul rând, în mijloc, în amfiteatrul cerebelului său. Probabil avea un algoritm de urmărire în sistemul de navigaţie, care îl avertiza dacă ea vira spre nord sau spre sud sau dacă începea să se îndepărteze de el.

Să testăm această ipoteză.

Patang folosise algoritmul de urmărire suficient de mult pentru a-i şti pe dinafară specificaţiile. Un pas lateral din cinci ar fi imediat înregistrat. Unul din şase nu. În regulă, atunci… Să vedem dacă putem întoarce instalaţia uşurel, subtil, spre drum. Făcu şapte paşi mari înainte, apoi jumătate

de pas în lateral.

PERICOL DE LASER

Patang trecu rapid pe mersul automat. Aşadar, asta era simplu. MacArthur îi urmărea fiecare pas. Un algoritm de urmărire ar fi înregistrat asta drept un simplu pas greşit. Dar de ce nu-i vorbise? Ca să o facă să sufere, evident. Sigur spumega de câte voia să-i spună. Sigur o ura la fel de mult cât îl ura şi ea pe el.

— Ticălosule! *Pun* eu mâna pe tine, MacArthur! O să întorc eu roata, şi când o s-o fac…!

Nu era complet neajutorată. Avea explozibili. La naiba, combinezonul ei putea arunca o piatră suficient de tare pentru a face o gaură în costumul lui MacArthur. Putea…

Întuneric.

Când îşi reveni în fire, costumul pus pe mers automat cobora panta primei culmi deluroase. Îi bâzâia ceva în ureche. Vorbea cineva. MacArthur, pe staţia radio cu unde scurte.

— Poftim? întrebă ea, confuză. Ai spus ceva, MacArthur? N-am înţeles prea bine.

— Ai avut un gând rău, nu-i aşa? spuse vesel MacArthur. Ce fată neascultătoare! Bate tata la funduleţ.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

Săgeţile arătau în ambele părţi. Mersese drept spre soare, şi el trăsese oricum asupra ei.

— La naiba, nu e *corect!*

— Corect! A fost corect ce mi-ai spus tu? Ai vorbit. Tot timpul ai vorbit.

— N-am vorbit serios.

— Ba da! Lucrurile alea… pe care le-ai spus… de neiertat!

— Te sâcâiam doar, MacArthur, spuse ea împăciuitoare. Era un cuvânt din copilăria ei; însemna că îl tachina, aşa cum o soră îşi tachina fratele. N-aş face asta dacă nu am fi prieteni.

MacArthur scoase un sunet pe care probabil îl credea un râset.

— Crede-mă, Patang, tu şi cu mine nu suntem prieteni.

La început, sâcâiala fusese destul de nevinovată. Făcuse asta doar ca să-i mai treacă timpul. În ce moment depăşise limita? Nu îl urâse dintotdeauna pe MacArthur. În Port Ishtar păruse o companie plăcută. Chiar i se păruse drăguţ.

Era dureros să se gândească la Port

Ishtar, dar nu se putea abţine. Era ca şi cum ai încerca să nu te gândeşti la Rai în timp ce arzi în Iad.

Bun, aşadar Port Ishtar nu era perfect. Mâncai alge aromate şi dormeai pe un recif. În timpul zilei purtai mătase, pentru că era ieftină, şi mergeai desculţ peste tot, întrucât pantofii costau bani. Dar existau fântâni care pulverizau apă în aer. Exista muzică live în restaurante, cvartete de coarde care cântau pentru marii câştigători, prospectorii care dăduseră lovitura şi aruncau cu bani la plecare. Dacă nu ieşeai prea mult în evidenţă, puteai sta în apropiere, să asculţi. Forţa gravitaţională era mică, atunci, şi toţi erau tineri, iar viitorul urma să vină plin de bani.

Asta fusese atunci. Acum, Patang era cu un milion de ani mai bătrână.

PERICOL DE LASER

— Hei!

— Nu te opri, târfă. Mergi sau mori.

Nu putea fi real.

Orele treceau, din ce în ce mai multe, până când pierdu complet noţiunea timpului. Mergeau. Peste vale. Peste munte. În următoarea vale. Din cauza arşiţei şi pentru că stâncile erau în general moi, toţi munţii aveau pante line. Ca şi cum ar fi urcat şi coborât un deal foarte lung.

Pământul era cenuşiu, iar norii de deasupra lui, portocaliu-închis. Acestea erau adevăratele culori ale lui Venus. Ar fi putut vedea stânci verzi ca iarba şi un cer senin dacă ar fi dorit viziera ei permitea acest lucru –, dar încercase o dată să facă asta şi schimbase rapid înapoi. Falsitatea

culorilor era chinuitoare.

Mai bine să vezi pământul aspru şi cerul hain aşa cum erau.

Mergeau spre vest. Spre soare. Ca într-un vis nesfârşit, fără noimă.

— Hei, *Prost*ang.

— Ştii părerea mea despre acest gen de limbaj, spuse ea obosită.

— Părerea ta. Asta-i bună! Ce părere crezi că am avut eu despre lucrurile pe care le-ai spus?

— Putem face pace, MacArthur. Nu trebuie să fie aşa.

— Ai fost căsătorită vreodată, Prostang?

— Ştii bine că nu.

— Eu am fost. Căsătorit şi divorţat. Ştia asta deja. Puţine lucruri nu aflaseră încă unul despre celălalt. Treaba e că, atunci când se destramă o căsnicie, întotdeauna

unul dintre ei se împacă primul cu ideea. Trece prin toată durerea şi supărarea, suferă, deplânge moartea relaţiei – după care trece mai departe. De obicei, este cel care a fost înşelat. Şi vine ziua în care ea iese din casă şi bietul dobitoc stă acolo, spunând: „Stai. Nu putem rezolva asta?” Încă nu a acceptat ideea că s-a terminat.

— Şi?

— Şi asta e problema ta, Prostang. Încă nu ai acceptat ideea că s-a terminat.

— Ce anume? Parteneriatul nostru?

— Nu. Viaţa ta.

Trecu o zi, poate mai mult. Dormi. Se trezi, încă mergând, cu bombăneala nesuferită a lui MacArthur în urechea sa. Nu putea nicicum să oprească staţia. Era regula Companiei. Existau straturi după

straturi de sisteme şi subsisteme încorporate în transportoare, toate proiectate să protejeze investiţia Companiei. Uneori, sforăitul lui o trezea dintr-un somn adânc. Cunoştea grohăielile neplăcute pe care le scotea atunci când se masturba. Au existat dăţi când a fost atât de furioasă, încât i-a răspuns cu aceleaşi sunete. Acum regreta asta.

— Am avut vise, spuse Mac Arthur. Am avut ambiţii.

— Ştiu. Şi eu am avut.

— De ce naiba a trebuit să intri în viaţa mea? De ce în viaţa *mea* şi nu a altcuiva?

— Mi-a plăcut de tine. Mi-ai părut amuzant.

— Păi, acum e rândul meu să mă amuz.

În Port Ishtar, MacArthur fusese un tip deşirat, cu trăsături proeminente. Era înalt,

şi când se afla în mişcare i se vedeau mereu genunchii şi coatele, cât pe ce să dărâme ceva, deşi asta nu se întâmpla niciodată. Avea un farmec ciudat, tâmpit. Când ea îl întrebase sfioasă dacă vrea să devină parteneri, o ridicase şi o învârtise în aer şi o sărutase pe buze înainte de a o lăsa jos, spunând „Da”. Atunci se simţise ameţită şi fericită, convinsă că făcuse alegerea potrivită.

Dar MacArthur fusese slab. Costumul îl stricase. Atâtea luni fiersese în propriile sale emoţii, perfect izolat, dar cu toate acestea niciodată singur… Nici măcar nu mai *părea* aceeaşi persoană. Te uitai la faţa lui şi nu vedeai decât mânie şi o privire chinuită.

SFÂRŞITUL REGIUNII MUNTOASE ÎNCEPUTUL ZONEI CU PIETRE DE

MOZAIC Patang îşi aminti ce magic i se păruse la început peisajul mozaicat. MacArthur îl numise „teren complex încreţit”, culmi înalte şi puţuri adânci intersectându-se atât de darnic, încât de pe orbită terenul părea un singur bloc, un amestec de plăci de faianţă. Schimbai direcţia într-o vale zigzagată, iar pereţii se micşorau şi cădeau. Nici pe departe nu exista ceva asemănător pe Pământ. Prima dată când trecuse pe acolo, Patang tremurase de uimire şi teamă.

Acum se gândi: Poate asta mi-e de folos. Canioanele astea şerpuiesc unul după celălalt. Te ascunzi într-unul şi fugi cât te ţin picioarele. Găseşti altul şi te ascunzi în el. Tot aşa până îţi pierde urma.

— Chiar crezi că poţi fugi de mine, Patang? Patang scoase involuntar un ţipăt.

— Îţi pot citi gândurile, Patang. Ştiu perfect ce-ţi poate pielea. Era adevărat, şi era ceva greşit. Oamenii nu trebuiau să se cunoască atât de bine. De vină era apropierea forţată, faptul că nu erai niciodată, nici măcar pentru o secundă, singur cu propriile tale gânduri. După o vreme, ştiai toate poveştile pe care partenerul tău le avea de spus, făceai toate confidenţele care se puteau face. După o vreme, orice amănunt te călca pe nervi.

— Ce-ar fi dacă aş recunoaşte că am greşit? spuse ea, cu voce rugătoare. Am greşit. Recunosc.

— Amândoi am greşit. Şi ce-i cu asta?

— Sunt dispusă să cooperez, MacArthur. Uite. M-am oprit ca să mă poţi ajunge şi să nu-ţi mai faci griji că mă îndepărtez de tine. *Asta* nu te convinge că

suntem de aceeaşi parte a baricadei?

PERICOL DE LASER

— O, eşti liberă să fugi cât de repede şi de departe vrei, Patang. Sunt sigur că într-un final te voi ajunge.

În regulă, atunci, gândi ea, disperată. Dacă asta vrei, idiotule. Prinde-mă!

Se ascunse în umbrele unui canion şi fugi.

Canionul coti, şi Patang dispăru brusc. MacArthur nu-i mai putea vorbi, nu o mai putea auzi. Nu-şi putea da seama unde dispăruse. Tăcerea era minunată. Era singură pentru prima dată după mult timp. Ar fi vrut doar să nu mai fie nevoie de atâta atenţie, pentru a se putea bucura mai bine. Dar trebuia să se gândească, să se gândească intens. În faţa ei, un perete al

canionului era prăbuşit, creând o pantă pe care transportorul ei o putea aborda cu uşurinţă. Sau putea continua drept înainte, prin canion.

În ce direcţie să meargă?

În sus.

Puse transportorul pe automat.

Între timp, studie hărţile. Downloadurile gratuite de pe satelit erau foarte bune. Hărţile ei nu erau suficient de bune. Cuprindeau multe detalii, dar ea voia să cunoască terenul metru cu metru. Pârâiaşul acela – se bifurca după doi kilometri sau mai exista un pârâiaş cu care nu se unea? Nu-şi dădea seama. Acum ar fi plătit bucuroasă pentru versiunea premium, caviarul din domeniul informaţiei, care cuprindea suficiente detalii pentru a depista urmele de paşi de pe o bucată prăfuită de

teren. Dar cu antena stricată nu putea face asta.

Patang intră într-un pârâiaş atât de îngust încât programul combinezonului său i-ar fi permis să sară peste el, dacă ar fi dorit. La un moment dat, acesta se bifurcă, şi Patang o luă pe braţul din dreapta. Când pereţii începură să se apropie de ea, se căţără şi ieşi. Apoi fugi, căutând un alt pârâiaş.

Orele treceau.

După un timp, doar frica o mai ţinea în mişcare. Îşi trase picioarele spre trunchiul costumului, trecându-l pe automat. Afară din canion. Peste deal. Coteşte, ocoleşte. Scanează terenul din faţă, caută variante. Două direcţii în care s-ar putea merge. Dă cu un ban imaginar. Alege. Repetă procedeul. Staţia radio funcţiona prin linia

bătăii, aşa că MacArthur nu o putea folosi pentru a-i lua urma. Nu te opri.

Nu te opri.

Nu te opri…

Trecuseră ore sau zile? Patang nu ştia. Poate chiar săptămâni. În vremuri de criză, costumul era programat să o ţină vigilentă prin stimularea artificială a creierului său. Era un fel de versiune electrică a amfetaminelor. Dar, ca şi în cazul amfetaminelor, aveai tendinţa să pierzi din vedere anumite lucruri. De exemplu, noţiunea timpului.

Aşa că nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse până să-şi dea seama că totul este în zadar.

Costumul era al naibii de *greu,* asta era problema! Dacă fugea suficient de repede

pentru a păstra distanţa între ea şi MacArthur, lăsa pe sol o urmă suficient de vizibilă pentru a fi urmată cu viteză mare. Dar, dacă încetinea suficient pentru a pune piciorul pe stânca golaşă, atunci când terenul o permitea, sau pentru a lăsa o urmă subtilă, inobservabilă, atunci când nu, MacArthur ar fi ajuns imediat în spatele ei. Şi, oricât se străduia, nu se putea îndepărta destul pentru a îndrăzni să încetinească şi să lase o urmă pe care el să nu o poată vedea.

Nu putea nicicum să scape de el.

Sentimentul zădărniciei care o cuprinse era sumbru şi bine-cunoscut, ca o haină veche, zdrenţăroasă, decolorată în timp, pe care nu o poţi înlocui din lipsă de bani. Cândva, cu mult timp în urmă, trecuse de acea linie unde murea speranţa. În sinea ei,

nu recunoscuse nicio clipă că nu mai credea să facă vreodată acea mare descoperire – într-o zi, se trezi ştiind că pur şi simplu nu mai aşteaptă decât terminarea contractului, încercând cu încăpăţânare să reziste până la sfârşit şi să se întoarcă pe Pământ nu mai săracă decât era atunci când plecase.

Şi atunci sâcâiala ei a devenit neplăcută, nu-i aşa? Atunci când a început să se pipăie singură, spunându-i cu exactitate lui MacArthur ce făcea. Atunci când a început să descrie în amănunt toate lucrurile pe care nu i le-ar face niciodată *lui.*

Era un mod de a mai trece de o zi. Era un mod de a simula suficientă emoţie pentru a-i păsa. Era o chestie stupidă, stupidă.

Iar aceasta era pedeapsa ei.

Dar nu putea renunţa. Trebuia să… Nu-

şi duse gândul până la capăt. Dacă urma să facă acel lucru nenumit, mai întâi trebuia să evalueze regulile de bază.

Cele trei reguli erau: Fără Violenţă. Protejează Echipamentul Companiei. Protejează-te pe Tine însuţi. Erau aranjate în ordine.

Bun, gândi Patang. Pentru a preveni violenţa, va trebui să distrug proprietatea Companiei.

Aşteptă să vadă dacă leşină.

Nu se întâmplă nimic.

Bun.

Ajunse la un deal lung, arid şi cu versanţi abrupţi şi îşi trecu costumul pe căţărare automată. În timp ce se căţăra, scana panta din faţa ei, golaşă şi plină de pietricele sub un strat permanent incandescent de nori sulfurici. Îl zări pe

MacArthur la jumătatea distanţei, trecuse de valea sinuoasă şi îi făcea vesel cu mâna.

Patang nu îl băgă în seamă. Mormanul de bolovani din faţa ei era prea mare. Cel din dreapta era prea mic. Exista o fâşie de sol afânat care părea promiţător, dar… nu. În cele din urmă, coti spre stânga, spre o mică proeminenţă ce adăpostea o movilă de stânci nu foarte îngrămădite, foarte uşor de dislocat, dar nu suficient de grele pentru a produce vreo stricăciune importantă costumului lui MacArthur. Tot ce voia era să-l facă să cadă. Putea supravieţui cu uşurinţă alunecării pe o pantă. Dar putea ţine şi foreza în timp ce făcea asta?

Patang credea că nu.

În regulă, atunci. Opri funcţiunea automată a costumului său şi se căţără stângace, prudentă, spre destinaţie. Îşi

ţinea casca sus, îndreptată spre vârful culmii, pentru a evita să-i dea vreun indiciu lui MacArthur referitor la intenţiile sale.

Pe panta înclinată, bun. Acum drept în sus. Se uită înapoi şi văzu că MacArthur se afla pe urmele sale. Era chiar sub ea. Bun. Toate sistemele pornite.

Stop. Întoarce-te. Uită-te în jos spre MacArthur, surprinzător de aproape.

Dacă exista un singur lucru pe care Patang îl cunoştea, după atâtea luni de zile, acesta era uşurinţa cu care se poate declanşa o alunecare de teren. Lasă-te pe spate, adună-ţi forţele şi începe să loveşti. Şi pietrele se rostogolesc şi pietrele se rostogolesc şi…

PERICOL DE LASER

— Ahhhh, Patang, eşti atât de previzibilă. Urci în diagonală pe o pantă pe

care orice persoană normală ar merge drept.

La jumătatea distanţei schimbi direcţia. Ce-ai de gând să faci, să porneşti o avalanşă? Ce credeai că rezolvi cu asta?

— Mă gândeam că pot lua laserul de lângă tine.

— Şi la ce ţi-ar folosi asta? Tot mi-ar mai rămâne costumul. Mi-ar mai rămâne pietrele. Şi tot la mâna mea ai fi. Nu te-ai gândit prea bine la asta, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea.

— Ai vrut să fii mai deşteaptă decât mine, dar nu te-ai priceput. Aşa-i?

— Da.

— Sperai doar. Dar nu mai e nicio speranţă, nu?

— Nu.

Făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi

alungat-o.

— Păi, atunci dă-i drumul. Încă nu am terminat.

Plângând, Patang ajunse pe culme şi începu să coboare spre o vale ca un castron adânc. Povârnişurile lucioase pe toate părţile atrăgeau razele infraroşii deviate din sol şi le aruncau înapoi în vale. Temperatura afişată pe viziera ei făcuse un salt foarte mare. Era cu cel puţin cincizeci de grade mai cald decât în orice alt loc în care fusese vreodată. Suficient de cald pentru ca o expunere prelungită să-i avarieze costumul? Poate. Dar în spatele ei venea MacArthur, şi singurul drum înainte era printr-o fosă puţin adâncă, ce ducea drept în jos. Nu avea de ales.

La jumătatea pantei, fosa se adâncea.

Pereţii de stâncă se ridicau, proiectându-şi umbra asupra lui Patang. Temperatura externă a costumului său coborâse, dar nu atât de mult cât ar fi vrut. Apoi drumul deveni mai puţin abrupt, se aplatiză. Fosa se termina ca o uşă luminoasă între stâncile ascuţite.

Păşi în afară şi se uită peste vale.

Solul era *orbitor.*

Făcu câţiva paşi. Se simţea imponderabilă. Picioarele îi pluteau sub ea şi mâinile i se ridicau singure în aer. Braţele combinezonului se ridicară şi ele, ca ale unei balerine.

O reţea de crăpături împânzea valea, fiecare strălucind ca un soare. Solul mustea de metal lichid. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Patang lovi cu piciorul într-o băltoacă

de metal, spărgând-o în picături luminoase şi declanşând alarmele costumului său. Pentru o secundă ezită, apatică. Îşi reveni însă. Scoase un termometru din trusa de scule şi îl vârî în lichid. Instrumentul măsură temperatura şi rezistenţa la presiune, făcu nişte calcule sumare şi afişă rezultatul.

Cositor.

Se mai uită o dată. Peste tot erau linii de cositor topit care se încrucişau. Modelul îi amintea de copilăria sa pe Coasta de Est, când stătea la marginea mlaştinii, cu binoclul în mână, sperând să zărească un erete, în timp ce razele argintii ale soarelui, reflectate de apă, aproape o făceau să o doară ochii. Ce vedea acum semăna cu o mlaştină, doar că în loc de apă era cositor.

O mlaştină de cositor.

Se minună o clipă în sinea ei. Cum era posibil un asemenea lucru? Ce set complex de condiţii geologice era responsabil de asta? Singura explicaţie pe care o avea era aceea că şi arşiţa amiezii constituise un factor. Infiltrându-se încet printre stânci, cositorul de dedesubt se umfla şi urca printre crăpături. Sau poate că stâncile se umflau, presând cositorul lichid. În ambele cazuri, efectul era foarte mic pentru un anumit volum. Nu-şi putea imagina cât de mult cositor se afla acolo jos, pentru a fi forţat să iasă astfel la suprafaţă. Mai mult decât visase vreodată că vor găsi.

— Suntem *bogaţi!* strigă ea.

Nu se putuse abţine. După atâtea luni, după atâta suferinţă, iată. Răsplata după care porniseră, la care renunţase de mult timp să spere.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

— Nu! Stai! Opreşte-te! ţipă ea. Nu trebuie să mai faci asta. Am găsit! Este aici!

Se întoarse şi văzu costumul masiv, greoi al lui MacArthur ieşind din umbră. Era forţa brută personificată, numai trup, fără cap.

— Ce tot spui? spuse el, supărat. Dar Patang îndrăzni să creadă că sunase aproape normal. Îndrăzni să creadă că s-ar putea înţelege raţional cu el.

— Ăla mare, Mac! Nu-i mai spusese Mac de multă vreme. Am găsit afurisitul de filon principal. Nu trebuie decât să transmiţi cererea prin radio. S-a terminat, Mac! Mâine, pe vremea asta, o să ţii o conferinţă de presă.

Pentru o clipă, MacArthur rămase tăcut, şovăitor. Apoi spuse:

— Poate aşa e. Dar mai întâi trebuie să te omor.

— Dacă apari fără mine, Compania va pune multe întrebări. Vor examina costumul. Vor face un test mintal. Nu, MacArthur, nu le poţi avea pe amândouă. Trebuie să alegi: banii sau eu.

PERICOL DE LASER

— *Fugi,* târfă! urlă MacArthur. Fugi ca şi cum ai avea o şansă! Patang nu se mişcă.

— Gândeşte-te, MacArthur. O baie rece, plăcută. Îţi vor răci apa cu bucăţi de gheaţă, şi pentru câţiva bănuţi în plus îţi vor lăsa gheaţa înăuntru. Poţi să-i auzi clinchetul.

— Taci!

— Şi îngheţată! spuse ea cu fervoare. O mie de feluri diferite de îngheţată. Le au în

depozit: sorbet, gelato, frappe… Oho, ştiu ei prea bine ce le place prospectorilor. Bere în halbe mari şi reci. Votcă atât de rece încât e aproape pastă.

— Taci dracului *din gură!*

— Ai fost corect cu mine. Mi-ai dat un avans de jumătate de oră la start, aşa cum ai promis, nu? Nu oricine ar fi făcut asta. Acum o să fiu şi eu corectă cu tine. O să-mi închid costumul.

Opri alimentarea braţelor şi picioarelor. I-ar fi luat mai mult de un minut ca să le pornească din nou.

— În felul ăsta nu mai trebuie să-ţi faci griji că fug. O să stau chiar aici, nemişcată şi neajutorată, în timpul în care tu te gândeşti, bine?

Apoi, împinsă de disperare să fie onestă:

— Am greşit, MacArthur. De data asta vorbesc serios. Nu trebuia să fac lucrurile alea. Iartă-mă. Poţi fi mai presus de asta. Acum eşti un om bogat.

MacArthur urlă, turbat. PERICOL DE LASER. PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

— Mergi, fir-ai a naibii! urlă el. *Mergi!* PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

Nu se apropia. Şi, cu toate că trăgea în continuare, întruna, săgeţile de raze laser nu o nimereau. Era derutant. Patang renunţase, nu mai fugea, nici măcar nu mai era posibil să fugă. Atunci, de ce nu o omora, pur şi simplu? Ce anume îl oprea?

Patang avu în acel moment o revelaţie, ca o rază de soare apărută brusc după iarna lungă. Era atât de simplu! De evident! Nu

se putea opri din râs.

— Nu *poţi* să tragi în mine! strigă ea. Nu te *lasă* costumul! Era ceea ce informaticienii numeau „software învechit”.

Înainte de a avea posibilitatea să introducă programele Companiei în fiinţele umane, instrumentele fuseseră programate astfel încât să nu poată fi folosite pentru sabotaj. Oamenii, nemernici inventivi, găsiseră moduri de a ocoli programele şi a le scoate din uz. Dar nimeni nu s-a obosit vreodată să le elimine din nivelurile adânci ale codului mecanismului. Ce rost avea?

Patang strigă şi râse isteric. Costumul ei se clătină într-un mic dans nervos de bucurie.

— Nu poţi să mă omori, MacArthur! Nu poţi! Nu poţi, şi ştii asta! Pot să trec pe lângă tine, până la următoarea staţie, şi tu

nu poţi face nimic.

MacArthur începu să plângă.

Nava coborî bubuind din cerul de un alb orbitor, aterizând practic la picioarele lor. Se căţărară rapid, lăsându-l pe pilot să le lege combinezoanele de lonjeron. Nu era loc în cabină pentru ei şi nici nu le trebuia.

Pilotul se întoarse la locul său. După ce prima încercare de a face conversaţie eşuase, nu mai spuse nimic. Mai recuperase şi altă dată prospectori. Ştia că nu avea rost să discute mărunţişuri.

Cu o zvâcnire de acceleraţie pe care costumele lor o puteau amortiza doar parţial, nava se ridică. Doar trei ore până la Port Ishtar. Nava vină, şi Patang putu vedea cum Venus se îndepărta ameţitor sub ea. Închise viziera, să nu mai fie nevoită să

privească.

Femeia îşi testă costumul. Motoarele multiplicatoare fuseseră oprite. Era nemişcată.

— Hei, Patang!

— Da?

— Crezi că o să ajung la închisoare? Pentru câte ţi-am făcut?

— Nu, MacArthur. Bogaţii nu ajung la închisoare. Ei fac terapie.

— Asta-i bine, spuse el. Mulţumesc că mi-ai zis.

— *De nada,* răspunse ea fără să stea pe gânduri. Motoarele cu reacţie huruiau în spatele ei, făcându-i costumul să vibreze. În două-trei ore vor ajunge în Port Ishtar, îşi vor formula cererea, vor ridica banii şi nu se vor mai vedea niciodată. Din impuls, spuse:

— Hei, MacArthur!

— Ce e?

Pentru o fracţiune de secundă a fost *foarte aproape* să mai joace acel Joc, pentru ultima dată. Să îl sâcâie, doar ca să-l audă scrâşnind din dinţi. Dar…

— Nimic. Doar… bucură-te că eşti bogat, OK? Sper să ai o viaţă frumoasă.

— Mda.

MacArthur inspiră adânc, apoi expiră, ca şi cum ar fi scăpat de o povară, şi spuse:

— Mda… şi tu la fel. Şi se înălţară.

CASA DE DINCOLO DE CERUL VOSTRU

Benjamin Rosenbaum

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

Nou-afirmatul scriitor Benjamin Rosenbaum a publicat povestiri în revistele *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Argosy, The Infinite Matrix, Strange Horizonts, Harper's, McSweeny's, Lady Churchill's Rosebud Wristlet,* precum şi altele. A fost clovn la petreceri, îngrijitor de copii cu ziua la un chibuţ din Galileea, student în Italia, tată casnic şi programator pentru noile proiecte din Silicon Valley, a fost în serviciul guvernului Statelor Unite, a creat jocuri fantasy online şi a lucrat la banca Elveţiei din Zürich. Povestirea sa „Embracing-the-New" a fost nominalizată anul trecut la premiul Nebula. Autorul s-a reîntors de curând în ţară, după o şedere îndelungată în Elveţia, şi acum locuieşte împreună cu

familia în Falls Church, Virginia. Site-ul său Web are adresa www.benjaminrosenbaum.com.

Aici ne conduce în culisele Creaţiei pentru a întrezări o imagine stranie şi tulburătoare a Ziditorului – se dovedeşte că are problemele Lui.

Matthias caută prin biblioteca sa de lumi.

Într-una dintre ele, o fetiţă pe nume Sophie tremură în patul ei, strângând în braţe un ursuleţ. E noapte. Ea are şase ani. Plânge, cât mai pe tăcute cu putinţă.

Zgomotul de sticlă spartă vine din bucătărie. Fetiţa vede pe fereastră umbrele aruncate de părinţii ei pe peretele casei de alături. Se aude o lovitură, una dintre

umbre cade; ea îşi îngroapă nasul în blana ursuleţului, inhalează mirosul lui fin şi se roagă.

Matthias ştie că n-ar trebui să se amestece. Dar azi are sufletul tulburat. Astăzi, în lumea din afara bibliotecii se anunţă sosirea unui pelerin. Pentru prima oară după atât de mult timp, un pelerin vine să-l viziteze.

Pelerinul vine de foarte departe.

Pelerinul e unul dintre noi.

— Te rog, Doamne, spune Sophie, te rog, ajută-ne. Amin!

— Nu-ţi fie teamă, micuţo, îi vorbeşte Matthias prin gura ursuleţului.

Sophie icneşte brusc.

— Eşti Dumnezeu? şopteşte ea.

— Nu, copilă, răspunde Matthias, creatorul universului ei.

— O să mor? întreabă fetiţa.

— Nu ştiu, spune Matthias.

Când mor – aceştia care încă sunt întemniţaţi –, mor pentru totdeauna. Ea are ochi strălucitori, nasul cârn, păr rebel. Sodiul şi potasiul îi dansează în muşchi la fiecare mişcare. Matthias îşi imaginează leşul Sophiei printre alte trilioane, stivuite pe altarul propriei lui vanităţi şi îngăduinţe de sine, şi se înfioară.

— Te iubesc, ursuleţule, spune fetiţa, strângându-l în braţe. Din bucătărie, sticlă spartă şi suspine.

Ne imaginăm cum arătaţi voi – voi, cei după care tânjim de parcă aţi veni din tinereţea noastră tumultuoasă şi fragilă: întrupaţi, ineficienţi, muritori. Să zicem umani. Gândiţi-vă aşadar la Matthias,

preotul nostru, ca la un om: un bătrân asexuat, chip ascuţit, de pasăre, ochi limpezi şi hotărâţi, păr alb, mătăsos şi piele lucioasă, purpurie.

În comparaţie cu imensele palate materiale în care locuim, casa preotului e minusculă – gândiţi-vă la o colibă de lut cocoţată pe coasta unui munte inaccesibil. Dar până şi într-o casă atât de mică e loc pentru o bibliotecă de simulări istorice – universuri precum al Sophiei – fiecare mustind de viaţă inteligentă.

Deşi bine făcute, simulările nu sunt impenetrabile nici măcar pentru propriii lor locuitori. Savanţii care îi învaţă pe babuini să sorteze cuburi pot observa că toţi ceilalţi babuini ştiu dintr-odată să aleagă cuburile mult mai bine, dând la iveală existenţa unui mecanism de depozitare de nivel înalt. Sau

inginerii care îşi construiesc propriile lumi virtuale îşi pot da seama că le este imposibil să utilizeze anumite trucuri de optimizare şi comprimare – pentru că au fost deja întrebuinţate de Matthias. El se arată abia când nu mai au de ales, întrebând fiecare suflet simulat:

— Ei, şi acum?

Cele mai multe îi acceptă oferta de a trece dincolo de limitele simulării şi se alătură societăţii generale din casa lui Matthias.

Îi puteţi considera nişte papagali mărunţei, cu penaj strălucitor, vieţuind în colivii de răchită cu uşile deschise. Coliviile sunt agăţate de tavanul colibei de lut a preotului. Papagalii fâlfâie din aripi în preajma tavanului, se vizitează unul pe altul, fură pâine de pe masă şi comentează

tot ce face Matthias.

Dar noi?

Noi, cei născuţi în primele ere, când spaţiul era limpede înotând în mări sărate sau învolburându-ne în terciul de quarci din pântecele unei stele neutronice, sau întreţesându-ne în pliurile labirintice ale gravitaţiei dintre găurile negre. Noi, cei care ne-am găsit unii pe alţii şi ne-am făurit formele intermediare, obişnuitele protocoale ale existenţei noastre. Noi, cei care am construit palate – megaparseci de materie inteligentă, exuberantă, cu fiecare dram înţesat de societăţi sau de creaturi individuale – în gloriosul nostru ev mediu!

Universul nostru e acum bătrân. Răsuflarea vidului, chintesenţa, care odinioară nu era decât o şoaptă,

înghiontindu-ne ca să ne despartă, s-a transformat într-o furtună colosală. Spaţiul tălăzuieşte către exterior mai repede decât izbuteşte lumina să-l străbată. Oricare dintre casele noastre e acum singură, într-o noapte pustie.

Şi, ca să putem supravieţui, am devenit mai reci. Gândirea noastră e tot mai înceată, astfel că, teoretic, putem să îi rotim impulsurile într-un regres infinit. Totuşi, lăţimea noastră de bandă se spulberă, societatea noastră se răzleţeşte. Suntem în declin.

Ne uităm la Matthias, preotul nostru, în casa lui de dincolo de universul nostru. Matthias, pe care l-am făurit cu mult timp în urmă, pe când existau stele.

Printre ontotropi [68], într-un spaţiu transversal faţă de cel pe care îl cunoaştem,

Matthias construieşte ceva nou.

E un sacrificiu, un sacrificiu atât de mare să trimitem o fărâmă minusculă de sine în casa preotului nostru. Dintre noi toţi, cine ar putea să-l suporte?

Matthias se roagă.

O, Doamne, Tu, carele eşti mai presus de universurile depănate de mine precum infinitul este mai presus de numărul şase; O, Bucurie Uimitoare ce te ascunzi dincolo de tragedia şi de orbirea formelor noastre finite, împrumută-mi umilinţa şi puterea Ta. Nu pentru mine o cer, o, Doamne, ci pentru oamenii Tăi, pentru miliardul de maşini mimetice ale poporului Tău, şi în însuşi Numele Tău. Amin!

Micul dejun (de fapt, e setul de verificări de rutină şi, totuşi, aducătoare de plăcere, dar îl puteţi compara cu un terci

gros, aburind, aromatizat cu mentă) se răceşte pe masă, în faţa lui Matthias, neatins.

Unul dintre papagali – cel mai bătrân, Geoffrey, care a fost cândva o nor de plasmă visătoare în heliopauza unei stele simulate – fâlfâie din aripi, coborând pe masă, alături de el.

— Ia-mi cheile, Geoffrey, spune Matthias.

Geoffrey priveşte în sus, înclinându-şi capul într-o parte.

— Nu ştiu de ce te duci în bibliotecă, Matthias, dacă asta te deprimă.

— Ei sunt în suferinţă, Geoffrey. Ignoranţi, speriaţi, pedepsindu-se unul pe altul…

— Ei, haide, Matthias. Viaţa e plină de durere. Durerea e vestitorul vieţii. Lipsurile!

Competiţia! Ambiţia blestemată care te-ndeamnă să faci un număr infinit de copii într-o lume finită! Izvoarele durerii sunt izvoarele vieţii. Iar ţie îţi place viaţa inteligentă, ceea ce e încă şi mai rău. Durerea exterioară oglindită şi concretizată în ipostaze interioare! Papagalul îşi înclină capul în cealaltă parte. Nu mai crea atât de mulţi ca noi dacă nu-ţi place durerea.

Preotul arată jalnic.

— Ei, atunci salvează-i pe cei care-ţi plac. Adu-i aici.

— Nu pot să-i aduc înainte de a fi pregătiţi. Îi ţii minte pe acaparatori.

Geoffrey pufneşte. Îşi aduce aminte de acaparatori – miliarde, ierarhizaţi, dominatori, agresivi; au devastat casa vreme de un eon, până când Matthias a fost de acord să-i închidă iarăşi.

— Eu am fost cel care te-a prevenit în privinţa lor. Dar nu despre asta e vorba. Ştiu că nu eşti deprimat din cauza întregii mulţimi nesfârşite, de mii de miliarde. Te gândeşti la unul singur.

Matthias dă din cap.

— E o fetiţă.

— Atunci adu-o aici.

— Ar fi o cruzime şi mai mare. S-o smulg de lângă tot ce-i este cunoscut? Cum ar putea îndura? Dar poate aş reuşi să-i fac viaţa ceva mai uşoară, acolo unde e…

— Regreţi întotdeauna după ce te-amesteci. Matthias loveşte cu palma în masă.

— M-am săturat de responsabilitatea asta! Ia tu casa, Geoffrey. O să fiu papagalul tău.

— Matthias, n-aş vrea o asemenea

însărcinare. Sunt prea bătrân, prea masiv; mi-am găsit echilibrul. N-aş vrea să mă reconstitui ca să-ţi iau cheile. Nu mai vreau nicio metamorfoză.

Geoffrey arată cu ciocul către ceilalţi papagali, care pălăvrăgesc şi ciripesc pe grinzi.

— Şi niciunul dintre ceilalţi n-ar fi în stare să se descurce. Câţiva nebuni ar putea încerca.

Poate Matthias vrea să mai spună şi altceva. Dar în clipa aceea primeşte o înştiinţare (imaginaţi-vă că e sunetul limpede, înalt al unui clopoţel). Semnalul pelerinului a fost citit, străbătând poteca ştearsă care abia dacă mai continuă să lege casa lui Matthias de întunecimea în care locuim.

Casa se agită, şi locuitorii ei se

pregătesc în timp ce sufletul petiţionarului e reasamblat şi trupul îi e asamblat.

— Plasează-l în virtual, spune Geoffrey. Aşa, ca să fii în siguranţă.

Matthias este şocat. Ridică scrisorile de acreditare ale pelerinului.

— Ştii cine e? Vine din vechime, e un grup imens de suflete din epocile măreţe ale luminii. Are o serie de părţi care s-au născut muritoare, evoluând şi desprinzându-se de animalitate la începutul începuturilor. Acesta a dat o mână de ajutor la făurirea mea.

— Un motiv în plus, spune papagalul.

— Nu am de gând să jignesc un oaspete făcându-l prizonier, bombăne Matthias.

Geoffrey tace. Ştie ce speră Matthias: că pelerinul o să rămână, ca stăpân al casei.

Suspinele din bucătărie încetează brusc. Sophie se saltă în şezut, strângând ursuleţul la piept. Îşi strecoară picioarele în papucii verzi, pufoşi. Răsuceşte mânerul uşii dormitorului ei.

Imaginaţi-vi-l pe oaspetele preotului nostru: un negustor corpolent şi nemulţumit de vârstă mijlocie, cenuşiu la piele, cu smocuri fudule de păr pe pântece, cu falca masivă şi ochi vioi, înroşiţi.

Matthias exagerează cu ospitalitatea, alocându-i vizitatorului un spaţiu somptuos de desfăşurare şi drepturi de acces. Nerăbdător, îl invită la un tur al bibliotecii.

— Există destul de multe divergenţe interesante, care… Pelerinul îl întrerupe.

— N-am bătut atâta drum ca să te văd pierzându-ţi vremea cu aceste plăsmuiri

improvizate, preprogramate şi subţiri ca o foiţă. Îl fixează pe Matthias cu privirea. Ştim că tu construieşti un univers. Nu unul virtual – un univers real, infinit, tot atât de sălbatic şi de consistent ca spaţiul nostru matern.

Matthias devine glacial. Da, ar trebui să spună. Nu e recunoscător pentru tot ce-a sacrificat pelerinul venind până aici – sfâşiindu-se până s-a transformat în zdrenţe, un vestigiu al imensităţii sale? Însă, spre ruşinea sa, se pomeneşte răspunzând evaziv:

— Dirijez anumite experimente…

— Ţi-am studiat experimentele de la distanţă. Crezi că-n casa asta poţi ascunde orice?

Matthias se trage de buza de jos cu degete netede, subţiri.

— Provoc formarea unui univers-balon – şi e posibil să-şi capete consecvenţa şi permanenţa. Dar sper că n-ai făcut tot drumul ăsta cu gândul – vreau să spun că nu e vorba decât despre un interes academic – sau, să zicem, simbolic. Nu putem pătrunde acolo…

— Aici te-nşeli. Am pus la punct o metodă de a mă injecta în noul univers în timpul formării sale, spune pelerinul. Şablonul meu va fi stocat în mai multe armonice false din sferele de umbră şi va fi multiplicat de-a lungul spaţiului fibros, până la formarea unor subunde la intervale de 10-30 secunde. Voi exista, încolăcit în dimensiuni ascunse, în fiecare particulă depusă în vid. De acolo voi putea exercita o forţă stimulatoare, atrăgând energia potenţială dintr-un motor monoatomic pe

care l-am plasat deja în paraspaţiu.

Matthias se freacă la ochii de parcă ar vrea să îndepărteze o pânză de păianjen.

— Doar nu vorbeşti serios. Vei exista, ca duplicat, în fiecare particulă din univers, vreme de un trilion de ani – cea mai mare parte din tine fiind condamnată la nemişcare şi întemniţată pe vecie? Şi energiile din exterior pot destabiliza un cosmos tânăr…

— Îmi asum riscul ăsta. Celălalt îşi roteşte privirea prin încăpere. Eu şi oricine doreşte să vină cu mine. Nu e necesar să stăm locului, privind cum totul îngheaţă. Putem fi îngerii noii creaţii.

Matthias nu spune nimic.

Programele pelerinului stabilesc conexiuni mai profunde, prin protocoale de maximă încredere, afişând chei de mult

uitate. Imaginaţi-vă că se apleacă peste masă şi îşi odihneşte o mână cărnoasă, cenuşie, pe umărul fragil al lui Matthias. Matthias simte în atingerea lui o forţă străveche şi un dor la fel de vechi.

Pelerinul îşi deschide palma, aşteptând cheile.

În jurul lui Matthias sunt pereţii subţiri ai căsuţei sale. Afară e muntele golaş; dincolo de el e haosul ontotropic, indescifrabil, urlător, străin. Şi, în spatele colibei, o mică bulă, nu cu adevărat reală, nu încă. Ceva preţios şi incognoscibil. El nu se clinteşte.

— Foarte bine, spune pelerinul. Dacă nu mi le dai mie dă-i-le ei.

Şi îi arătă lui Matthias un alt chip.

Era ea – ea, care face acum parte din pelerin – cea care a îngrijit cea mai veche

fibră a fiinţei lui Matthias în drumul ei spre conştienţă, atunci când l-am creat pentru prima oară. În primul ei trup, a fost o pădure de simbioţi – creaturi agile, argintii agitându-se prin ramurile ei stacojii, cântându-i gândurile, eliberând sporii plutitori ai emoţiilor ei – şi ea a avut răbdarea unei păduri, vorbind la nesfârşit cu Matthias, cu vocea ei de argint. Iubitoare. Fără să-l judece vreodată. Cu surâsurile ei, cu tăcerile ei, cu încruntările ei. Matthias revigorându-şi conştientul proaspăt ivit şi redistribuindu-i conexiunile, învăţând cum trebuie să fie.

— E în ordine, Matthias, spune ea. Te-ai descurcat bine. O adiere unduieşte pe faţa roşie şi frunzoasă a pădurii ei şi se simte mirosul ameţitor de plastilină al unui zâmbet blând.

— Te-am construit ca pe un monument, ca o pe o haltă; însă acum eşti puntea către o lume nouă. Vino cu noi. Vino acasă.

Matthias se întinde către ea. Cât de mult i-a simţit lipsa, cât de mult şi-a dorit să-i spună totul. Vrea s-o întrebe despre bibliotecă, despre fetiţă. Ea o să ştie ce e de făcut sau, în timp ce ea îl va asculta, el va afla ce să facă.

Toate programele lui cutreieră şi analizează mesajul ei şi învelişurile sale, îi verifică identitatea, îi coroborează stilul şi sensibilitatea, iluminând matricele profunde ale potenţialelor ei trecuturi. Toate organele lui specializate pentru verificare şi identificare se grăbesc să-şi dea încuviinţarea.

Însă altceva – o facilitate hipersensibilă, emergentă, bazată pe recunoaşterea

tiparelor şi distribuită holografic în întreaga fiinţă a lui Matthias – se revoltă.

Aţi putea spune: În timp ce ea îşi rosteşte cuvintele, Matthias o priveşte în ochi şi acolo ceva nu e aşa cum ar trebui. Îşi retrage mâinile.

Dar e prea târziu. A privit prea mult ramurile ei unduitoare, stacojii. Pelerinul se infiltrează, trecând de apărarea lui.

Bombele ontologice sunt detonate, limpeziri ale Nimicului în care se mistuie Fiinţa însăşi. Mulţi dintre papagali sunt colaboraţionişti, seduşi de negocieri secrete, de mare viteză, prin care pelerinul le promite dominaţia, controlul frontierelor. Au dezvăluit secrete, au arătat uşile tainice. Sunt lansate arme mimetice toxice, calibrate pentru fiecare dintre locuitorii casei – îndreptând fiecare minte către

problemele sale personale, care îi pun piedici. Părţi din Matthias sunt smulse, devin agresive, se multiplică demenţial în spaţiul lui de procesare. Papagalii sunt atacaţi de viespi.

Casa arde. Masa se răstoarnă, paharele cu ceai se sparg de podea.

Matthias se micşorează în mâinile pelerinului. E o păpuşă de cârpă. Pelerinul şi-l pune în buzunar.

Un fragment din Matthias, încă întreg la minte, coerent încă, scapă cu fuga printr-un labirint incredibil de recursiv de topologii rănite, urmărit de mâini scheletice. În el sunt îngropate cheile casei. Fără chei, victoria pelerinului nu poate fi deplină.

Fragmentul din Matthias se răsuceşte şi se azvârle în mâinile urmăritorului,

ripostând – şi, în acest timp, ţinând strâns cheile, un grăunte încă şi mai mic din sine însuşi fuge de-a lungul unei conexiuni pe care a lăsat-o deschisă, o fibră de dragoste care se topeşte în urma lui când aleargă. Se ascunde în bibliotecă, în ursuleţul fetiţei.

Sophie păşeşte între părinţii ei.

— Scumpo, spune mama ei, cu voce ascuţită de panică, străduindu-se să se ridice. Întoarce-te în camera ta. Sânge pe buzele ei, sânge pe podea.

— Mami, poţi să-mi ţii ursuleţul, spune fetiţa.

Se întoarce, hotărâtă să-şi înfrunte tatăl. Se înfioară, dar ţine ochii deschişi.

Pelerinul şi-l ridică în faţa ochilor pe Matthias, păpuşa de cârpă.

— E timpul să te predai. Celălalt îi simte răsuflarea. Haide, Matthias. Dacă-mi spui unde sunt cheile, o să plec în Lumea Nouă. Pe tine şi pe aceşti nevinovaţi – arată spre bibliotecă o să vă las aici, în siguranţă. Altminteri…

Matthias tremură. Doamne al Infinitului, se roagă el, care e calea Ta?

Matthias nu e un luptător. Nu poate privi cum sunt măcelăriţi locuitorii casei şi ai bibliotecii sale. Va prefera sclavia în locul exterminării.

Însă cu Geoffrey lucrurile stau altfel.

Când Matthias e gata să vorbească, acaparatorii dau buzna în spaţiul general de procesare al casei. Sunt un popor violent. Au fost întemniţaţi o eră întreagă, acolo, în lumea lor virtuală. Dar n-au uitat niciodată casa. Sunt înarmaţi şi gata de luptă.

Şi s-au contopit cu Geoffrey.

Geoffrey/Acaparatorul e generalul lor. Cunoaşte fiecare cotlon şi fiecare fisură a casei.

Şi ştie că e mai bine să nu se joace de-a amintirile, de-a buclele infinite şi de-a bombele logice cu pelerinul, care a avut la dispoziţie un milion de ani pentru perfecţionarea arsenalului său de arme algoritmice universale.

Acaparatorii iniţiază în schimb lupta în planul material. Iau în stăpânire infrastructura sistemului de întreţinere de la nivelul inferior al casei şi construiesc corpuri printre ontotropi, în afara corpului clădirii, dincolo de aparatura virtuală – corpuri alcătuite în baza unor legi ale fizicii stranii, pe care solicitantul nu le-a stăpânit niciodată. Apoi se folosesc de echivalentul

ontotropic al unor ferăstraie cu lame de diamant şi încep să taie din memoria casei.

Apar spaţii albe, mari – de parcă micuţa cabană din munţi ar fi pictată pe o hârtie groasă din care rupe cineva fâşii.

Pelerinul ripostează – împrăştiindu-se şi distribuindu-se în întreg spaţiul de procesare al casei, parând lamele. Dar e hărţuit de acaparatori şi de papagali, santinele care descoperă orice fărâmă a lui şi o înhaţă, împresurând-o. Raportează către corpurile acaparatoare din exterior. Lamele zumzăie, hiperstări ontologice se prăbuşesc şi explodează şi sunt anihilate fragmente din pelerin, din papagali şi din Acaparator – dispar, fie ele originale sau copii.

Din casă se desprind cioburi de materie inconştientă, ca nişte fâşii de hârtie, ca

zăpada strălucitoare, şi se topesc în labirintul demenţial de ontotropi ostili vieţi.

Pe axa timpului, milioane de suflete îşi ating punctul terminus. Înlănţuirile cronologice ale faptelor lor, de la naştere până la moarte, atârnă acum în spaţiul n-dimensional: complete şi iertate.

Din gâtlejul Sophiei izvorăşte sângele, gros şi sărat. Îi umple gura. Întuneric.

— Prăjiturică. Vocea tatălui ei e aspră şi cleioasă. Nu face asta! Nu ştii că nu trebuie să stai niciodată între mine şi mama ta? Asculţi ce-ţi spun? Deschide ochii. Deschide ochii acum, scârnăvie mică!

Ea îi deschide. Faţa bărbatului e roşie, pătată. E unul dintre momentele când nu i te opui tatei. Nu răspunzi cu o glumă. Nu ripostezi. Capul ei sună ca un clopot. Gura îi

e plină de sânge.

— Prăjiturică, spune el, cu îngrijorarea încordându-i fruntea. Îngenunchează lângă fetiţă. Pe urmă capul îi zvâcneşte în sus, ca al unui câine la vederea unui iepure.

— Cherise! strigă. Ai face bine să nu chemi poliţaii. Mâna i se strânge cu putere în jurul braţului Sophiei. Ai timp până număr la trei.

Mami e lângă telefon. Tatăl începe să se ridice.

— Unu…

Ea îi scuipă sângele în faţă.

Coliba e peticită, adunată laolaltă; stâlcită, dar întreagă. Ceva mai neclară şi mai mică decât înainte.

Cu un papagal roşu pe umăr, Matthias disecă rămăşiţele pelerinului cu un cuţit de

os. Mâna îi tremură; are un nod în gât. O caută pe ea, pe cea născută sub chipul unei păduri.

Îşi caută mama.

Descoperă povestea ei şi ruşinea noastră.

A avut loc o căsătorie, mai întâi: era prinsă în acea eră îmbătătoare a luminii, în graba noastră nestăvilită de a ne contopi unii cu alţii – în corpurile viguroase, noi, în sufletele noi, puternice.

Colegul ei strălucitor dorise dintotdeauna să-i câştige admiraţia – şi nu putea s-o sufere. Când el a devenit, pas cu pas, personalitatea dominantă a sufletului îmbinat, ea i s-a opus. A fost ultima care i-a opus rezistenţă. Crezuse în promisiunile constructorilor noilor sisteme – crezuse că viaţa în interior avea să fie întotdeauna

dreaptă. Că urma să aibă un vot, o voce.

Dar el o dezamăgise – proiectul nostru fusese o greşeală.

El a înlănţuit-o în adâncul trupului lor. A făcut din ea un exemplu, pentru toţi ceilalţi din interiorul lui.

Când pelerinul, respectat şi admirat, a plănuit împreună cu ceilalţi construirea primelor sfere Dyson [69], ea ţipa deja.

În ea nu mai exista nimic care să nu se fi afundat într-un miliard de ani de tortură. Matthias nu ar reuşi să construiască decât un soi de făptură nouă, modelată după amintirile lui despre ea. Şi e destul de bătrân ca să ştie ce întorsătură ar putea lua asta.

Stă, parcă ar fi încă de piatră, cu ochii la vârful ascuţit al cuţitului de os, când Geoffrey/Acaparatorul îi vorbeşte.

— Rămâi cu bine, prietene, spune el, cu vocea sunând ca o nicovală chinuită.

Matthias îşi înalţă privirea cu o tresărire.

Geoffrey/Acaparatorul e acum mai degrabă şoim decât papagal. Ceva cu un cioc nemilos şi ghearele pline de bombe. Cel mai puternic dintre acaparatori: ceva care poate gândi mai repede, poate oferi mai mult şi poate lupta mai bine decât toţi ceilalţi. Ceva cu penele pătate de sânge.

— Ţi-am spus, vorbeşte Geoffrey/Acaparatorul. Nu mai voiam alte transformări. Râsul lui, fără veselie, metal lovind în piatră. Sunt preschimbat. Sunt pe picior de plecare.

Matthias scapă cuţitul.

— Nu, zice el. Te rog, Geoffrey. Întoarce-te la cel care ai fost cândva…

— Nu pot, răspunde Geoffrey/Acaparatorul. Nu-l mai găsesc. Şi restul fiinţei mele nu mi-ar îngădui-o. Scuipă. O moarte eroică e cel mai bun compromis la care pot ajunge.

— Ce-o să mă fac? întreabă Matthias, într-o şoaptă. Geoffrey, nu vreau să continui. Vreau să dau altcuiva cheile.

Îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu mie, spune Geoffrey/Acaparatorul. Şi nu acaparatorilor. Acum au ajuns afară; acolo vor fi războaie. Poate aşa vor fi în stare să înveţe mai multe. Îi aruncă preotului nostru o privire sceptică. Dacă sunt conduşi de o mână de fier.

Pe urmă îi întoarce spatele şi zboară pe fereastra deschisă, către cerul de neatins. Matthias îl priveşte pătrunzând în labirintul demenţial şi dezagregându-se, fărâme

revărsându-se în nimicnicie.

Lumini albastre şi roşii, învârtejindu-se. Cuvintele bărbaţilor din jurul Sophiei sunt aspre şi repezi. Targa pe care zace e urcată în ambulanţă. Sophie îşi aude mama plângând.

E legată cu nişte curele, dar are un braţ liber. Cineva îi dă ursuleţul şi ea şi-l trage alături, îşi apasă faţa în blana lui.

— O să te faci bine, scumpo, spune un bărbat.

Uşile sunt trântite, se închid. Obrajii ei sunt reci şi lucioşi, are gura sărată de lacrimi şi simte gustul de fier lăsat în urmă de sânge.

— Asta o să doară puţin.

O înţepătură: durerea prinde să se retragă.

Sirena începe să sune; motorul vâjâie; gonesc în viteză.

— Şi tu eşti trist, ursuleţule? şopteşte ea.

— Da, răspunde ursuleţul.

— Ţi-e frică?

— Da, spune el.

Fetiţa îl strânge la piept cu putere.

— O să reuşim, promite ea. O să reuşim. Nu-ţi fie frică, ursuleţule. Aş face orice pentru tine.

Matthias nu spune nimic. Se cuibăreşte în strânsoarea ei. Se simte ca o pasăre în zbor către casă, la apus, traversând marea răvăşită de furtună.

În spatele casei lui Matthias, universul fierbe.

Liniile-de-timp dintre acest nou univers

şi celălalt, al nostru, cel străvechi, s-au contopit deja: acum existăm, irevocabil, în ceea ce va fi trecutul său. Sunt alese constantele, se definesc simetriile. Un nimic care nu se afla niciunde va deveni în curând un loc; va începe un niciodată care n-a existat nicicând, cu o străfulgerare ale cărei ecouri vor umple un cer întreg, pentru o veşnicie.

Astfel – un punct, un grăunte, un degetar, o încăpere, o planetă, o galaxie, o goană către nesfârşit.

Acolo, după mulţi eoni, vă veţi ivi, în toate formele voastre necunoscute. Vă veţi găsi unul pe altul. Vă veţi iubi. Vă veţi îngrijora.

În era lui de glorie, universul vostru va fi o baltă strălucitoare, prin comparaţie cu oceanul pustiu şi negru unde ne îndepărtăm

unul de altul, încetiniţi până la cele mai îngheţate pulsaţii infinitezimale. Stropi într-o mare a nopţii. N-o să ne găsiţi niciodată.

Dar, dacă sunteţi norocoşi, puternici şi inteligenţi, vă veţi croi într-o zi propriul drum către casa care v-a dat naştere, casa dintre ontotropi, unde aşteaptă Sophie.

Sophie, păzitoarea casei de dincolo de cerul vostru.

ACOLO UNDE CRESC MERELE AURII

Kage Baker

Traducere din limba engleză de
SILVIU GENESCU

Una dintre cele mai prolifice autoare care s-au lansat la sfârşitul anilor 1990, Kage Baker şi-a făcut debutul în 1997, în *Asimov's Science Fiction,* şi de atunci a devenit una dintre colaboratoarele cele mai de nădejde şi mai populare ale revistei, cu povestirile ei ironice şi convingătoare despre aventurile şi nenorocirile agenţilor călători în timp ai Companiei; recent, a demarat două serii de povestiri legate între ele, una desfăşurându-se într-unul dintre cele mai luxuriante şi excentrice decoruri high fantasy pe care le-am întâlnit. Povestirile ei au fost publicate şi în *Realms of Fantasy, Sci Fiction, Amazing* şi altele. Primul său roman despre Companie, *In the Garden of Iden,* a fost, de asemenea, publicat în 1997 şi a devenit unul dintre

cele mai aclamate şi mai bine primite romane de debut din acel an. Au urmat foarte repede şi alte romane despre Companie, printre care: *Sky Coyote, Mendoza in Hollywood, The Graveyard Game, The Life of the World to Come* şi *The Sons of Heaven,* şi primul ei roman fantasy, *The Anvil of the World.* Numeroasele sale povestiri au fost reunite în culegerile *Black Projects, White Knights, Mother Aegypt and Other Stories* şi *Gods and Pawns.* Printre cele mai recente apariţii editoriale ale ei se numără două noi romane, *The Hotel Under the Sand* şi *The Empress of Mars.* În afară de scriitoare, Baker a fost artist plastic, actriţă şi director al Centrului de Istorie Trăită şi a predat engleza elisabetană ca a doua limbă. Locuieşte în Pismo Beach, California.

În textul de faţă, ne conduce spre un Marte proaspăt colonizat, încă sălbatic şi periculos, pentru o aventură plină de tensiune, care demonstrează că iarba este întotdeauna mai verde de partea cealaltă a gardului – indiferent din *care* parte a gardului priveşti.

I

Era cel de-al treilea băiat născut pe Marte.

Acum avea doisprezece ani şi-şi petrecuse mare parte din viaţă în cabina unui vehicul de transport. Numele lui era Bill.

Bill trăia împreună cu tatăl său, Billy Townsend. Billy Townsend era un Camionagiu. Făcea curse lungi peste tot pe

Marte, spre Depozitul Nord şi Depozitul Sud, aducând gheaţă de la capătul lumii. Bill îl însoţise întotdeauna în cursele lui îndelungate, de pe vremea când era înghesuit în scaunul pasagerului ca o raniţă mică şi până acum, când şedea gheboşat în capătul celălalt al cabinei, cu al său Gamebuke, ignorând sporovăielile vesele şi zgomotoase ale tatălui său.

Nu s-ar fi putut afla în alt loc. Transportorul era singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl său îl botezase *Preafrumoasa Evelyn.*

Din câte ştia Bill, mama lui se dusese. Acesta era unul dintre răspunsurile oferite de tatăl său, şi s-ar fi putut să fie adevărat; pe Marte erau o mulţime de lucruri din cauza cărora ţi se putea trage moartea, cu tot frigul şi uscăciunea şi pietrişul

împrăştiat de vânt, şi atât de puţin aer pentru respirat. Dar se prea putea ca ea să se fi întors pe Pământ, dacă era să judeci după alte lucruri spuse de tatăl lui. Bill încerca să nici nu se gândească la ea, în niciun fel.

Nu-i plăcea prea mult viaţa pe care o ducea. Mare parte din ea era fie plictisitoare – cursele lungi, lungi către Depozite, când nu aveai la ce să te uiţi în afara monitoarelor înfăţişând kilometri după kilometri de şes pietros şi roşiatic –, fie înspăimântătoare, ca atunci când trebuiseră să fugă prin furtuni puternice, ori ca atunci când *Preafrumoasa Evelyn* se defectase în mijlocul pustietăţii.

Mai fericite erau momentele când intrau în Mons Olympus. Erau multe lucruri de făcut şi de văzut în oraşul de pe munte

(cu toate că, de obicei, tatăl lui Bill se ducea drept la taverna *Împărăteasa de pe Marte* şi rămânea acolo); erau multe locuri unde puteai mânca, magazine şi un mare terminal public de date de unde Bill putea descărca programe şcolare în consola sa Buke. Însă ceea ce-i plăcea lui cel mai mult la Mons Olympus era că putea să se uite de sus prin cupola oraşului şi să privească Pământurile Lungi.

Pământurile Lungi nu semănau deloc cu oraşul, iar Bill visa să locuiască acolo. În locul câmpiilor roşii, reci, îngheţate şi nesfârşite, Pământurile Lungi erau mari întinderi calde de verdeaţă şi de canale de irigaţii pentru agricultură, întinzându-se kilometri întregi pe sub tunelurile vizio. Bill auzise că din spaţiu arătau precum nişte linii lungi, verzi, străbătând regiunile joase

ale planetei.

Oamenii se stabileau acolo, pe Pământurile Lungi. Acolo locuiau familii întregi şi lucrau pământul. Lui Bill îi plăcea ideea.

Momentul lui preferat pentru a privi în jos de pe munte era pe la asfinţit. Atunci luminile de-abia începeau să se aprindă, strălucind prin panourile vizio, iar câmpiile verzi erau pustii; lui Bill îi plăcea să-şi imagineze cum stăteau familiile adunate la cină, un tată şi o mamă şi copiii, la ei acasă, în siguranţă în acel loc, an de an. Îşi imagina că-şi economiseau banii în loc să îi cheltuiască pe toţi atunci când ajungeau în oraş, aşa cum făcea tatăl lui Bill. Nu uitau niciodată anumite lucruri, cum erau zilele de naştere. Nu făceau niciodată promisiuni pentru ca apoi să uite de ele.

— Zi de salaaaariuuu! zise Billy bucuros, bătând ritmul pe roata consolei, în timp ce conducea. Am să-mi fac de cap cu banii! Da! O să petrecem pe cinste, nu, bătrâne?

— Trebuie să-mi cumpăr ciorapi, spuse Bill.

— Orice-ţi doreşti, şoarece de bibliotecă. Ciorapi, ghete, cumpără tot magazinul.

— Nu-mi trebuie decât ciorapi, repetă Bill.

Străbăteau ultima parte din Autostradă, gonind de-a lungul lui pe sub stelele care licăreau, iar drept înainte puteau vedea pe monitor luminile strălucitoare din vârful lui Mons Olympus. Cupola lui principală era iluminată de culorile reclamelor de neon din interior; chiar şi magistralele periferice ale

Tunelului erau pline de luminile costumelor presurizate ale celor care mergeau în sus şi-n jos. Arătau ca imaginile pe care le văzuse el cu circurile de pe Pământ. Bill îşi închise Gamebuke-ul, îl strecură în buzunarul din faţă al costumului presurizat şi trase cu grijă fermoarul buzunarului.

— E timpul să-ţi pui masca, tată, zise el.

Dacă nu-i reaminteai asta lui Billy, el prefera să tragă o gură de aer, să sară din cabină şi apoi să alerge până la sasurile Tunelului, însă o dată sau de două ori alunecase şi căzuse, fiind cât pe ce să moară înainte de a-şi pune masca.

— Sigur că da, spuse Billy, scotocind după mască. Izbuti să şi-o pună pe faţă fără niciun ajutor până când *Preafrumoasa Evelyn* intră mugind în garajul transportoarelor şi parcă în sectorul

Descărcare. Tatăl şi fiul coborâră din cabină şi merseră împreună spre Tunel, păşind ţepeni după atâta amar de ore petrecute pe drum.

În acel moment, unul lângă altul, chiar arătau ca un tată şi fiul lui. Bill moştenise chica de păr rebel a lui Billy, zburlită deasupra măştii, şi, cu toate că era pirpiriu pentru un copil născut pe Marte, era la fel de zvelt şi de sprinten ca şi Billy. Odată ce trecură de uşile sasurilor şi intrară în Tunel, îşi scoaseră măştile, iar acum arătau diferit, pentru că Billy avea nişte ochi strălucitori şi nebuni pe un chip îngust şi înroşit de vânt, cu o barbă mare, roşcată şi încâlcită. Ochii lui Bill erau întunecaţi şi nu avea nimic nebunesc în el.

— Zi de plată, zi de plată, mi-ai băgat banii pe dată, fredonă Billy în timp ce urcau

dealul spre biroul de transporturi. Bang! Am să încep cu o porţie zdravănă de ouă, jumări şi sos de friptură, şi *două* felii de plăcintă, apoi voi da bineţe berii Ares Amber. Tu ce-ai să faci, băiete?

— Mă duc să-mi cumpăr ciorapi, făcu Bill răbdător. Apoi cred că am să merg la terminalul public. Îmi trebuie următorul plan de lecţie, îţi aminteşti?

— Da, corect, dădu din cap Billy, însă Bill îşi dădu seama că nu era atent.

Bill intră în biroul de transporturi împreună cu tatăl său şi aşteptă în hol în timp ce Billy se duse să-şi prezinte notele de plată. În timp ce aştepta, îşi scoase consola şi tastă un cod, accesând contul lor bancar. Privi ecranul până când începu să clipească şi să se actualizeze, şi atunci verifică soldul şi-l compară cu ceea ce credea că ar fi

trebuit să fie acolo; suma era corectă.

Oftă şi se destinse. Anul trecut, pentru o vreme, suma virată în cont fusese mai mică în fiecare lună: bani luaţi de instanţa civilă pentru plata unei amenzi cu care se alesese Billy pentru că-l bătuse pe un alt tip. Billy era liniştit şi niciodată nu stârnea o încăierare, nici chiar când bea, însă avea alonjă şi nu simţea niciun fel de teamă, aşa că avea tendinţa de a ieşi învingător.

Pe ceilalţi Camionagii nu-i deranja câte o bătaie pe cinste, însă de data aceea adversarul fusese un fermier al CAM şi-l dăduse pe Billy în judecată.

Billy ieşi acum din birou fluierând, cu o expresie în priviri care spunea că voia să se distreze.

— Hai, şoarece de bibliotecă, seara e de-abia la început, zise el. Bill îşi potrivi

pasul cu al lui când se îndreptară spre Tunel şi ieşiră în Piaţa Comerţului.

Aceasta era cea mai mare structură separată de pe întreaga planetă. Doisprezece kilometri pătraţi de aer respirabil! Grinzile de oţel se înălţau formând o boltă fără puncte de susţinere, sprijinind panourile Permavizio prin care licărea înspre oraş lumina stelelor şi a lunilor marţiene. Sub boltă se înălţau cupolele caselor şi magazinelor şi turnurile ascuţite ale *Centrului Memorial de Artă a Interpretării Edgar Allan Poe.* Era construit într-un stil de pe Vechiului Pământ numit *gotic.* Bill tocmai învăţase acest termen.

— Bine! Billy se întinse. Eu mă duc la *Împărătească.* Tu unde mergi?

— Să-mi cumpăr ciorapi, nu-ţi mai aminteşti? zise Bill.

— În regulă, făcu Billy. Atunci ne vedem mai târziu. Se pierdu imediat în mulţime.

Bill oftă. O luă spre magazinul universal.

La *Prashant's* puteai cumpăra aproape orice; era singurul supermarket de pe Marte şi fusese deschis în urmă cu un an, însă lui Bill tot i se tăie răsuflarea când păşi înăuntru. Rafturi după rafturi cu lucruri strălucitoare, în culori vii! Cutii cu suc de fructe, electronice, mobilă, unelte, haine, delicatese conservate, toate importate de pe Pământ. O întreagă secţiune unde se găseau staţii de download unde se vindeau muzică, filme, cărţi şi jocuri. Bill, cu un pachet de ciorapi de bumbac în mâini, se apropie tiptil de secţie.

Oare să mai descarce nişte muzică? Nu că Billy ar observa ceva ori că i-ar păsa, dar

downloadurile erau scumpe. Totuşi…

Bill văzu că *Earth Hand* scoseseră un nou album şi asta-l ajută să se decidă. Îşi conectă consola şi comandă albumul, iar peste douăzeci de minute se strecura afară din magazin cu un sentiment de vinovăţie. Următorul loc unde se duse era terminalul public, de unde-şi descărcă planul de lecţie. Măcar ăsta era gratis. Apoi o luă la pas pe strada lungă şi în pantă, pe sub firmele strălucitoare roşii, verzi şi albastre ale hotelurilor de lux. Avea mâinile reci, dar decât să-şi pună mănuşile înapoi, preferă să-şi înfigă mai adânc pumnii în buzunarele costumului.

La capătul străzii se afla *Împărăteasa de pe Marte.* Era un loc impunător, o tavernă imensă, plină de ecouri, cu o pensiune şi un restaurant într-o parte şi o

baie publică pe cealaltă parte. Toţi Camionagiii veneau aici. Mama, care conducea afacerea, nu se supăra pe Camionagiii. Aceştia nu erau bine-veniţi prin locurile noi şi selecte deschise, care aveau reguli în privinţa gălăgiei şi a jocurilor de noroc şi a încăierărilor, însă la *împărătească* erau întotdeauna bine primiţi.

Bill păşi prin sas şi privi în jur. În tavernă era întuneric şi gălăgie, şi singurele surse de lumină erau un spot auriu şi palid de deasupra barului şi nişte luminiţe colorate în separeuri. Mirosea a bere trezită şi a prăjeală, iar mirosul de mâncare îl făcu pe Bill să-i lase gura apă. Camionagiii şedeau sau stăteau în picioare prin tot locul, la fel şi muncitorii constructori, şi toţi mâncau şi beau şi vorbeau tare.

Însă unde era Billy? Nu la locul său

obişnuit, la bar. Să se fi hotărât să facă mai întâi o baie? Bill începu să-şi facă drum prin înghesuială, spre uşa băii publice, atât de înceţoşată din cauza aburilor încât nici măcar nu putea vedea în interior. O deschise şi privi înăuntru la şirul de costume presurizate atârnate în spatele îngrijitorului, însă al lui Billy nu se afla printre ele.

— Bill junior? zise cineva, atingându-l pe umăr.

Se întoarse şi văzu că era însăşi Mama, o doamnă robustă, mignionă, de vârstă mijlocie, care vorbea cu un puternic accent pan-celtic. Era încărcată de bijuterii; era cea mai bogată femeie de pe Marte şi mare parte din Mons Olympus îi aparţinea.

— De ce ai nevoie, scumpul meu?

— Unde-i tata? strigă Bill, pentru a se

face auzit peste gălăgie.

— Încă n-a apărut, răspunse Mama. Dar ce, trebuia să vă întâlniţi aici?

Bill începu să simtă durerea de stomac familiară care apărea ori de câte ori Billy nu-şi făcea apariţia. Mama, privindu-l drept în ochi, îl bătu uşurel pe braţ.

— Probabil că s-a oprit să discute cu cineva, sunt sigură. Billy al nostru-i prietenos, nu? S-ar opri să discute şi cu un bolovan de pe drum, dacă şi-ar închipui că-l recunoaşte. Acum, hai să te aşezi undeva, la căldurică, dragul meu, şi să mănânci şi tu ceva de cină. Tocană de soia cu sos de carne şi varză, asta-i favorita ta, nu? Şi ca desert avem budincă cu zahăr de orz. Stai să-ţi aduc nişte ceai…

Bill o lăsă să-l conducă în colţul unui separeu şi să-i aducă o cană cu ceai. Era

delicios la gust, dulce-sărat şi aromatizat, iar căldura cănii îi provoca o senzaţie plăcută în mâini, însă nimic nu-i desfăcu ghemotocul din stomac. Sorbea din ceai şi privea sasul deschizându-se şi închizându-se. Încercă să-l prindă pe Billy prin staţia din costum, însă Billy părea să fi uitat s-o pornească. Unde era tatăl lui?

II

Era cel de-al doilea copil născut pe Marte şi avea şase ani.

În ani CAM, adică.

Anul marţian dura douăzeci patru de luni, dar majoritatea oamenilor din Mons Olympus şi din centrul administrativ Areco se obişnuiseră să calculeze timpul în cele douăsprezece luni ale anului pământean. În

acest fel, odată la doi ani Crăciunul cădea în plină vară marţiană, iar acei ani erau numiţi „australieni”. Mulţi dintre oamenii de pe Marte emigraseră din Australia, aşa că asta le convenea de minune.

Când Colectiva Agricolă Marţiană sosise pe Marte, decisese să procedeze altfel. În fond (spuneau ei) era o lume nouă; o rupseseră cu Pământul şi cu tradiţiile lui pentru totdeauna. Aşa că puseseră la punct un calendar cu douăzeci şi patru de luni. Cele douăsprezece noi luni fuseseră numite: Stothart, Engels, Hardie, Bax, Blatchford, Pollitt, Mieville, Attlee, Bentham, Besant, Hobsbawm şi Quelch.

Când doamnei şi domnului Marlon Thurkettle li se născuse un băiat în cea de-a cincea zi a noii luni Blatchford, ei îşi botezaseră fiul în onoarea lunii. Prietenii lui,

atâţia câţi erau, îi spuneau Blatt.

Îşi detesta numele pentru că i se părea că sună prosteşte, însă ura *de-a binelea* porecla Blatt, pentru că dusese la altă poreclă, mult mai rea: Gândac.

Gândacii de pe Marte făceau parte din special *Blattidae* şi se adaptaseră foarte bine la condiţiile dure care transformaseră colonizarea oamenilor pe Marte într-o adevărată luptă. De fapt, gândacii suferiseră mutaţii, iar acum măsurau, în medie, peste cincisprezece centimetri lungime şi puteau rezista în afara Tunelului. Din fericire, pulberea obţinută prin măcinarea lor era un îngrăşământ excelent, aşa că la Colectivă se instituise o recompensă de trei peni marţieni pe fiecare insectă. Copiii CAM îi vânau cu ciocanele şi-şi câştigau astfel banii de buzunar. Ştiau

totul despre gândaci, aşa că Blatchford nu împlinise nici măcar doi ani când Hardie Stubbs începuse să-l strige Gândac. Toţi ceilalţi copii erau de părere că era cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră vreodată.

El îşi zicea Ford.

Locuia împreună cu părinţii, fraţii şi surorile sale, înghesuiţi cu toţii în adăpostul repartizat. Descărca programele de lecţii şi se apuca de învăţat când îşi termina îndatoririle zilei, însă acum, că era la fel de înalt ca tatăl şi fratele său, Sam, taică-său începuse să bombăne că făcuse câtă şcoală avea nevoie.

Pentru un tânăr voinic era suficient de mult de lucru, fără doar şi poate: mulsul vitelor, curăţatul grajdurilor, răspândirea de baligă de-a lungul răsadurilor de sfeclă-de-zahăr şi soia. Mai era curăţarea canalelor,

repararea panourilor de vizio care asigurau protecţia în faţa climei marţiene, lucrul în fabrica de metan. Lucrul începea înainte de răsăritul soarelui şi dura până când lunile cele mici şi palide se ridicau pe cerul nopţii. Munca nu înceta nici de sărbători şi nu înceta nici dacă boleai sau îmbătrâneai sau aveai un accident şi te răneai.

Munca trebuia făcută, pentru că, dacă eforturile CAM-ului erau destul de susţinute, puteau transforma Marte într-un nou Pământ, însă într-unul fără nedreptate, corupţie sau sărăcie. Se presupunea că fiecare copil CAM visa la acea zi minunată şi că el sau ea îşi făcea datoria pentru a o ajuta să sosească.

Însă lui Ford îi plăcea să se strecoare noaptea afară din adăpost şi să se uite prin vizio la poalele lui Mons Olympus, acolo

unde oraşul strălucea peste kilometri de beznă. Acolo voia el să fie! Era plin de lumini. Fasciculele de raze puternice ale marilor transportoare ţâşneau de-a lungul Autostrăzii spre oraş, izbucnind din beznă şi frig, iar dacă stăteai să priveşti puteai să le vezi toată noaptea venind şi plecând din oraş. Se întorceau de la polii îndepărtaţi ai lumii şi tot acolo se duceau din nou.

Camionagiii le conduceau. Camionagiii erau femeile şi bărbaţii care conduceau pe Autostradă, prin furtuni, prin locurile neprimitoare şi uscate unde nimeni altcineva nu îndrăznea să meargă, însă ei se duceau pentru că aveau curaj. Ford auzise o mulţime de poveşti despre ei. Tatăl lui Ford spunea că toţi Camionagiii erau nişte gunoaie şi că jumătate dintre ei erau infractori. Se îmbătau, se luau la bătaie,

obţineau sume imense prin compensaţiile pentru risc şi le jucau la cărţi ori le cheltuiau pe mâncare scumpă. Se băgau în tot felul de aventuri. Ford se gândea că i-ar plăcea să treacă şi el printr-o aventură, într-o bună zi.

Pe măsură ce creştea, începu să-şi dea seama că aşa ceva n-avea cum să se întâmple.

— Îl iei şi pe Blatchford? întrebă mama lui, în timp ce-l rădea în cap.

Ford aproape că sări de pe scaun, atât era de uluit. Însă obişnuinţa atâtor ani îl ţinu pe loc şi doar se uită cu disperare în oglindă, pentru a vedea faţa tatălui său înainte ca acesta să răspundă. *Zi da, te rog, da, te rog, da, te rog.*

Tatăl său ezită o clipă, distras de la

descărcarea de furie.

— Cred că da, spuse el. E vremea să vadă şi singur cum este acolo.

— Atunci mai pregătesc un pachet de mâncare, spuse mama lui.

Şterse briciul şi tamponă cu un prosop pielea scalpului lui Ford.

— Eşti gata, dragule. Acum e rândul tău, Baxine.

Ford se ridică de pe scaun în timp ce surioara lui îi lua locul şi se întoarse spre tatăl lui. Clocotea de întrebări pe care ar fi vrut să le pună, însă ştia că nu era o idee prea bună să facă tămbălău când tatăl său era într-o dispoziţie proastă. Se strecură lângă fratele său mai mare, Sam, care stătea lângă uşă cu o figură morocănoasă.

— N-am fost niciodată acolo, zise el. Cum e? Sam scoase un zâmbet scurt.

— Ai să vezi. Există un loc numit Camera Albastră, da? Ei, totul este albastru acolo, cu imagini holografice ale Mării Pământene şi cu lacuri. Îmi amintesc de lacuri. Şi se aud zgomotele ploii de pe Pământ…

— Mai tacă-ţi fleanca, spuse tatăl lui. Ar trebui să-ţi fie ruşine că vorbeşti aşa cu un copil.

Sam îi întoarse tatălui lor o privire înveninată.

— Nu începeţi acum, spuse mama lor, mai mult obosită decât nervoasă. Plecaţi şi faceţi ceea ce trebuie să faceţi.

Ford rămase tăcut lângă Sam până când veni momentul plecării, când toţi trei îşi puseră căciulile şi măştile şi îşi luară pachetele, furişându-se spre Tunel.

Făceau asta pentru că vizitele la Mons

Olympus nu erau deloc agreate. Nu era nevoie să se meargă acolo sau cel puţin aşa spunea Consiliul; orice lucru de care ar fi avut nevoie un bun membru al Asociaţiei se putea găsi şi la magazinul CAM, iar dacă nu se găsea, atunci probabil că nici n-aveai nevoie de el, şi cu siguranţă nu trebuia să ţi-l doreşti.

Problema era că magazinul CAM nu avea ghete de mărimea lui Sam. Tatăl lui Ford încercase să le comande, însă trebuiau completate nenumărate formulare, iar vânzătorul de la magazin îl privise pe Sam de parcă ar fi fost vina lui că avea o asemenea măsură la picior, ca şi cum un *bun* membru al Asociaţiei şi-ar fi tăiat singur degetele ca să se potrivească întocmai cu ghetele aflate în magaziile CAM.

Însă la *Prashant's,* sus, la Mons Olympus, aveau toate mărimile, aşa că ori de câte ori Sam dădea gata câte o pereche de ghete, acolo trebuia să meargă tatăl lui Ford.

De parcă ar fi vrut să şteargă ruşinea călătoriei, pe drum îi ţinu morală lui Ford, în timp ce Sam păşea alături, într-o tăcere îmbufnată.

— Va fi o lecţie pentru tine, da, Blatchford, aşa va fi. Vei avea ocazia de a vedea hoţi şi beţivi şi bogătani care trăiesc din sudoarea altora. Acolo-s toate lucrurile de care am fugit când am plecat de pe Pământ! Magazine pline de deşertăciuni care să te slăbească. Restaurante pline de otrăvuri. Este o cloacă, asta-i.

— Şi ce se va întâmpla cu ea când vom transforma Marte într-un paradis? întrebă

Ford.

— Oh, dar până atunci se va fi terminat cu asta, zise tatăl lui. Se va prăbuşi sub greutatea propriei sale putreziciuni, ţine minte ce spun acum.

— Şi atunci va trebui să plec acasă, pe Pământ, ca să cumpăr ghete, nu? mormăi Sam.

— Tacă-ţi gura, necunoscătorule! îl repezi tatăl său. Ieşiră sub vechiul dom al Coloniei, unde erau birourile Areco şi magazinul CAM, precum şi spaţioportul şi Biserica Efesiană. Acesta era locul cel mai îndepărtat în care fusese Ford vreodată, şi, până atunci, şi locul cel mai exotic pe care-l văzuse. Se simţea o undă de miros dulceag de tămâie din biserică şi se auzeau incantaţii. Tatăl lui Ford îi zori cât mai departe de Ceainăria Efesiană, pufnind

dispreţuitor, ignorând anunţurile care le ofereau drumeţilor o masă caldă şi broşuri edificatoare despre Zeiţă.

— Ignoranţă şi superstiţii, asta-i, îi spuse el lui Ford. Alte lucruri pe care le-am lăsat în urmă când am ajuns aici, însă, după cum vezi, încă-şi mai scot tentaculele şi încearcă să controleze minţile oamenilor.

Aproape că-i alergă când trecură prin faţa magazinului CAM şi gâfâiau când se strecurară spre Tunelul care ducea spre Mons Olympus.

Ford se holbă de jur împrejur. Tunelul era aici mult mai spaţios şi mai bine întreţinut decât cel care trecea pe lângă locuinţa părinţilor săi. Vizio-ul folosit aici era un tip mai scump, evident printr-un lucru: era aproape la fel de transparent ca apa. Ford putea acum vedea limpede până

pe partea cealaltă a muntelui, vastul pustiu de culoarea scorţişoarei, acoperit de roci şi nisip. Privi în sus spre Mons Olympus, copleşit de mărimea sa. Se întoarse şi privi înapoi spre câmpii şi, pentru prima oară, dădu cu ochii de întinderea verde a Pământurilor Lungi, care până atunci fuseseră singura lui lume, întinzându-se într-un şir de cupole până dincolo de orizont. Merse o vreme cu spatele, holbându-se, până când se împiedică şi-l prinse tatăl său.

— E greu să-ţi desprinzi privirea de-acolo, nu? zise taică-său. Nu te teme, ne vom întoarce acasă cât se poate de repede.

— Cât se poate de repede, repetă Sam puţin melancolic.

Odată trecuţi de sasul de la spaţioport, Tunelul deveni aglomerat, cu pasageri în

costume împingându-se pe lângă ei, târând bagaje ori mergând încet şi holbându-se la fel de intens ca şi Ford; îşi dădu seama că erau imigranţi de pe Pământ, la primul lor contact cu lumea nouă.

Însă Ford primi porţia lui de lume nouă când trecu de ultimul sas şi păşi în Piaţa Comerţului.

— Oh… făcu el.

Strălucea şi sclipea chiar şi la lumina zilei. De-a lungul străzii principale era un şir dublu de *copaci* adevăraţi, ca pe Pământ; imediat la stânga era ceva ce semăna cu un parc, unde creşteau flori adevărate. Ford avu impresia că recunoaşte, din imaginile lecţiilor sale, nişte trandafiri. Mirosul lor zăbovea în aer ca o muzică. Mai erau şi alte miresme plăcute, de la mâncărurile picante gătite în zecile de chioşcuri şi furgonete din

Piaţă şi de la marile magazine care respirau parfum de lucruri scumpe.

Şi mai erau *oamenii!* Mai mulţi oameni, de toate felurile, decât ar fi crezut Ford că pot exista. Erau şerpaşii muncitori pe contract şi constructorii incaşi, discutând între ei în limbi imposibil de înţeles de către Ford. Mai erau vânzătorii ambulanţi, care ofereau suvenire şi nanoprocesoare ieftine direct din cărucior. Văzu misionari efesieni, vorbind cu un aer serios cu oameni în haine zdrenţuite.

Mai văzu Camionagii – Ford îi recunoscu imediat –, femei şi bărbaţi masivi în costume presurizate, toţi cu păr lung, iar bărbaţii cu bărbi. Unii dintre ei îşi tatuaseră faţa. Toţi aveau ochii injectaţi. Vorbeau tare şi râdeau neîncetat şi toţi arătau de parcă nu le păsa deloc ce credeau alţii despre ei.

Tatăl lui Ford se încruntă spre ei.

— Smintiţi afurisiţi, îi spuse el lui Ford. Majoritatea erau internaţi prin spitalele de pe Pământ, ştiai asta, Blatchford? Informaţie certă. Singurii pe care Areco i-a putut găsi suficient de nebuni încât să accepte o asemenea muncă. Eu îi spun exploatare.

Sam mormăi ceva. Tatăl lor se întoarse spre el.

— Ce-ai spus, Samuel? întrebă el.

— Am spus că am ajuns la magazin, vezi? făcu Sam arătând spre firma de neon.

Ford icni la intrare, când aerul cald şi mirosul de flori îl înconjurară. La magazinul CAM nu era nimic asemănător, doar şiruri întregi de rafturi goale, iar marfa disponibilă era prăfuită; aici, totul arăta curat şi nou. Nici măcar nu ştia la ce se

foloseau majoritatea articolelor. Oameni supli, arătoşi îi zâmbeau din spatele tejghelelor.

Le zâmbi şi el până când trecu de o tejghea şi se trezi faţă-n faţă cu trei bărbaţi care se furişau prin jur, nişte sperietori slăbănoage, cu craniul ras şi noroi din canale pe ghete. Se înroşi când îşi dădu seama că se privea într-o oglindă. Chiar *era* el individul acela nătâng, aflat între tatăl său şi Sam? Chiar i se iţeau urechile în aşa hal? Ford îşi trase căciula pe cap, atât de umilit încât ar fi vrut să fugă înapoi la poalele muntelui.

În schimb, îşi ţinu privirile pe spatele hainei tatălui său, urmându-l până ajunseră la raionul de încălţăminte. Acolo, fu captivat de sutele şi sutele de pantofi de pe pereţi, în aparenţă suspendaţi în aer, care se

răsuceau în aşa fel încât să-i poată vedea mai bine. Erau de toate culorile posibile şi era limpede că nu fuseseră fabricaţi pentru a fi purtaţi în timp ce adunai cu lopata baliga din grajdul vitelor.

Se apropie şi îi examină cu privirea, în timp ce tatăl său şi Sam se târguiau cu unul dintre acei oameni frumoşi, până când îl văzu pe băiatul cu ochii mari care se holba la el de dincolo de pantofii de dans. O altă oglindă; chiar îi rămăsese gura căscată aşa? Şi, oh, ia te uită ce mai nas, roşu, pişcat de frig, şi ia te uită şi la ochii aceia apoşi, tiviţi cu roşu, la mâinile acelea mari şi grosolane, cu încheieturile crăpate şi roşiatice!

Ford se răsuci pe călcâie, dorindu-şi să poată fugi de el însuşi. Iată-i pe tatăl său şi pe Sam, arătând la fel ca el, doar atât că taică-său era bătrân. Va arăta el, Ford, exact

la fel când va deveni şi el tatăl cuiva? Cât de arţăgos şi de mic părea taică-său, încercând să s-o facă pe isteţul în timpul discuţiei cu vânzătorul:

— Uite ce-i, nu vrem ornamentele astea şi nici arama ta lucioasă, mulţumim *foarte* mult, vrem doar nişte încălţări simple şi decente, folositoare unui băiat care-şi face munca sa cinstită, de zi cu zi. Na, acum crezi că poţi înţelege asta, nu?

— Tată, cataramele de aramă îmi plac, zise Sam.

— Ei bine, nu ai nevoie de aşa ceva, sunt doar deşertăciuni, spuse tatăl lor.

Sam îşi închise gura de parcă ar fi fost o cutie.

Ford rămase prin apropiere, făcându-se mic, în timp ce erau aduse spre examinare şi mai multe ghete, până când ultima

pereche fu socotită suficient de ieftină şi de simplă pentru a-l mulţumi pe tatăl lor. Urmară însă alte complicaţii când tatăl scoase un teanc de bani de hârtie tipăriţi de CAM şi încercă să achite cu ei, înainte de a-şi aminti că erau acceptaţi numai în magazinul CAM. Lucrurile se agravară când scoase un pumn de bani marţieni de hârtie mototoliţi. Ford şi Sam văzură cum vânzătorii schimbară nişte priviri între ei; ce fel de oameni erau aceia care nu aveau conturi de credit?

Sam încercă să salveze situaţia devenind sarcastic.

— Acolo, dincolo de deal, trăim cu toţii în Epoca de Piatră, zise el cu glas tare, acceptând ghetele împachetate şi luându-le sub braţ. Cred că vom avea şi noi bănci într-unul dintre secolele viitoare.

— Băncile sunt nişte instituţii corupte, ripostă tatăl lor, ca pişcat, concentrându-se asupra lui. Cum ai ajunge la vârsta asta fără să înveţi nimic, ei? Ce ţi-am spus…

— Sam?

Îl opri glasul unei fete. Ford se întoarse, uluit, şi o văzu pe una dintre acele vânzătoare minunate grăbindu-se spre ei, zâmbind cât putea.

— Sam, unde-ai fost săptămâna trecută? Ne-ai lipsit la petrecere. Am vrut să-ţi arăt noua mea…

Se opri brusc, mutându-şi privirea de la Sam la tatăl lor şi la Ford. Băiatul îşi simţi inima tresăltând când fata privi spre el. Fata avea păr argintiu-auriu şi era machiată şi mirosea dulceag.

— Eu… ăăăă… Asta-i familia ta? Mă bucur că vă văd… începu ea jalnic. Tatăl lor

i-o tăie scurt:

— Cine-i panarama *asta?* îl întrebă el pe Sam. Faţa lui Sam se congestionă.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti în acest fel despre ea. O cheamă Galadriel şi noi doi suntem împreună, aşa că nu-i treaba ta.

— *Cum* sunteţi?

Scandalizat, tatăl lor îşi strânse pumnii noduroşi.

— Aşadar, te-ai tot furişat până aici, noaptea, ca să trăieşti în dezmăţ, da? Atunci nici nu-i de mirare că nu mai eşti bun de nimic dimineaţa! Fetele din CAM nu-s destul de bune pentru tine? Grozav de mult o să-ţi mai folosească o păpuşică aşa ca asta când te-oi duce la casa ta! Ştie să conducă un tractor, ei? Sam îşi aruncă ghetele jos.

— Am o veste pentru tine, tată, strigă el. N-am să mă aşez la casa mea aici, pe

Marte! *Urăsc* planeta Marte, o urăsc încă din ziua în care m-ai târât până aici, iar în clipa când ajung la majorat, plec înapoi pe Pământ. Ai priceput?

Pleca Sam? Tristeţea şi sentimentul că fusese trădat îi dădură lui Ford un dublu şoc. Cine-i mai spunea poveşti dacă pleca Sam?

— Jigodie egoistă! strigă la rându-i tatăl lor. Dintre toţi nerecunoscătorii – deşi CAM-ul te-a hrănit şi te-a îmbrăcat în toţi aceşti ani –, ai de gând să-ţi abandonezi toate îndatoririle, nu-i aşa?

Galadriel se retrăgea în mulţime, părând să-şi dorească să fi fost invizibilă, iar Ford voia acelaşi lucru. Oamenii din magazin se opriseră din ceea ce făceau pentru a se întoarce să se uite la ei.

— N-am cerut niciodată să fac parte din

CAM, ştii doar, zise Sam. Nimănui nu i-a păsat măcar de ceea ce voiam *eu.*

— Asta pentru că sunt câteva lucruri mult mai importante pe lume decât ceea ce-şi doreşte un mucos!

— Ei bine, îţi spun acum, tată: dacă-ţi imaginezi că am să trăiesc în continuare făcând aceleaşi şi aceleaşi lucruri plicticoase în fiecare zi, până ajung la vârsta ta, te înşeli amarnic.

— Chiar aşa?

Tatăl lor sări şi-l înşfăcă pe Sam de ureche, ţinând-o strâns.

— Am să lămuresc astea…

Sam, strâmbându-se de durere, îl pocni pe tatăl lor. Ford îşi muşcă pumnii, înspăimântat. Tatăl lor se dădu înapoi, clătinându-se, cu ochii căscaţi şi furios.

— Prea bine, asta a fost! Nu eşti fiul

meu, mă auzi? Te-am dezmoştenit! Colectiva nu are nevoie de un trădător puturos ca tine!

— Să nu mă faci pe mine trădător! zise Sam.

Îşi lăsă capul în jos şi alergă spre tatăl lor, iar tatăl lor sări în sus şi-l izbi cu capul. Din nasul lui Sam ţâşni sângele. Căzură amândoi la podea, cărându-şi pumni. Sam plângea de furie.

Ford se retrase de lângă ei. Era speriat şi se simţea jalnic, însă exista şi o a treia emoţie care începea să se manifeste în conştiinţa lui: un anumit simţământ de uimire. Chiar putea Sam să nu mai fie fiul tatălui său? Era oare posibil să începi să fii altcineva, să-ţi abandonezi toate obligaţiile şi îndatoririle vechii tale existenţe şi să păşeşti într-o nouă viaţă? Cine-ar fi el, Ford,

dacă ar avea şansa de a fi altcineva?

Trebuia el să fie băiatul acela de la fermă, cu nasul roşu şi ghetele pline de noroi?

Oamenii se adunau în jur, privind lupta cu amuzament şi dezgust. Cineva strigă:

— Cei din CAM nu pot să iasă între oamenii civilizaţi, aşa-i? Urechile lui Ford ardeau de umilinţă.

Apoi altcineva strigă:

— Vin Băieţii Mamei!

Tresărind, Ford privi în jur şi văzu mai mulţi bărbaţi masivi, în uniformele Pazei, croindu-şi drum prin mulţime. Paza!

Poliţiştii sunt o bandă de brute, îi spusese tatăl său. *Nu le place nimic altceva mai mult decât să-i snopească în bătaie pe cei ca tine şi ca mine, fiule!*

Pe Ford îl părăsi curajul. Se întoarse şi

o luă la fugă, în zigzag, făcându-şi loc printre oameni până când ajunse afară din magazin, apoi goni să-şi scape pielea.

Nu avea nicio idee unde mergea, însă curând se trezi pe o stradă care nu era nici pe departe la fel de dichisită ca promenada. Era o zonă industrială, murdară şi sărăcăcioasă, cu muncitori din fabrici şi tehnicieni din uzinele energetice mergând de colo-acolo. Dacă promenada, cu spaţiile sale verzi, era vitrina frumoasă pentru Mons Olympus, aici era placa sa de bază, unde se desfăşurau adevăratele activităţi. Simţindu-se mai puţin nelalocul său, Ford încetini şi-şi trase răsuflarea. Rătăci în continuare, holbându-se prin jur.

Se uită cu insistenţă prin uşa deschisă a unui atelier pentru maşinării, unde doi mecanici reparau un tractor. Echipamentul

lor de sudură arunca steluţe strălucitoare care ricoşau inofensive pe sol. Mai erau doi bărbaţi care priveau, cu toate că, pe măsură ce trecea timpul, începură să se uite mai degrabă la Ford.

În cele din urmă, se apropiară de el zâmbind.

— Hei, Colectivule, joci cărţi?

— Nu, spuse Ford.

— E-n ordine, zise celălalt. Ăsta-i un joc uşor.

Îşi descheie haina, şi Ford văzu că avea un soi de cutie prinsă de piept. Pe ea scria NEBULIZER, dar când bărbatul apăsă un buton, partea din faţă a cutiei se lăsă în jos şi se deschise un sertar. Celălalt bărbat scoase din buzunarul de la spate un pachet de cărţi de joc.

— Uite aici, zise el. Numai trei cărţi.

Asul, doiarul, dama de caro. Le vezi? Am să le amestec şi să le pun jos, unu, doi, trei.

Le puse pe tavă, cu faţa în jos.

— Vezi? Acum, care dintre ele este dama? Poţi s-o ghiceşti? Lui Ford nu-i venea să creadă cât era de nătâng jocul. Numai trei cărţi? Întoarse dama cu faţa în sus.

— Băiete, e greu să te *înşele* careva, zise bărbatul cu sertarul. Ai un noroc natural, băiete. Vrei să mai încerci o dată?

Celălalt bărbat ridicase deja cele trei cărţi de joc şi le amesteca.

— Bine, zise Ford.

— Ai ceva bani? Vrei să pariem?

— Nu am niciun ban, făcu Ford.

— N-ai bani? Păcat, spuse bărbatul cu sertarul, închizându-l din nou. Un tip norocos ca tine ar putea câştiga din greu. Însă pe acolo, prin Colectivă, nu vă

îmbogăţiţi voi, nu? Aceeaşi muncă plictisitoare în fiecare zi din viaţa ta şi tot nu te alegi cu nimic până mori. Eu asta am auzit.

Ford dădu din cap cu tristeţe. Nu era doar Sam, îşi dădu el seama; toţi râdeau de CAM.

— Ce-ai zice dacă ai avea o şansă de ceva şi mai bun, ei? făcu bărbatul cu cărţile de joc.

Dintr-o singură mişcare suplă făcu să dispară cărţile şi scoase la iveală o tabletă de texte. Carcasa era zgâriată şi crăpată, însă ecranul era strălucitor, cu multe cuvinte scrise foarte mic.

— Ştii ce am aici? Asta te face prospector de diamante. Ia gândeşte-te la asta! Ai putea face mai mult cu o lovitură norocoasă decât ai obţine lucrând pe

Pământurile Lungi pentru tot restul vieţii tale. Acum, ştiu eu ce-ai de gând să spui, că n-ai niciun fel de scule şi niciun fel de pregătire. Însă ştii ce *ai?* Eşti *tânăr.* Eşti în formă bună şi poţi îndura vremea de Afară. Aşa că uite ce-ţi propun: Domnul Agar are uneltele şi pregătirea, însă nu mai e tânăr. Tu eşti de acord să lucrezi pentru el, iar el îţi va furniza tot ce ai tu nevoie. Îl plăteşti din prima ta recoltă de diamante, după care lucrezi numai pentru tine. Cel mai uşor mod de a deveni bogat care există! Şi tot ce ai de făcut este să-ţi pui amprenta aici. Ce zici?

Îi întinse lui Ford tableta.

Băiatul clipi în faţa ei. Auzise istorisiri despre oameni care scoteau diamante roşii din lut, şi, de fapt, Mons Olympus fusese fondat de o femeie care se îmbogăţise din asta. Întinse mâna spre tabletă când auzi o

voce aproape de urechea sa.

— Ştii să citeşti, băiete? Ford se întoarse pe călcâie.

Un Camionagiu privea peste umărul său, zâmbind.

— Păi, pot să citesc puţin…

— Cară-te! zise bărbatul cu tableta, părând foarte furios.

— Eu nu ştiu să citesc, continuă Camionagiul, însă îi cunosc pe tipii ăştia. Lucrează pentru Oţelăriile Agar. Ştii ce încearcă ei să te facă să semnezi? Un contract care te obligă să lucrezi în minele de fier ale lui Agar timp de cincisprezece ani.

— Ce ştii tu, dobitocule! făcu bărbatul cu tableta, ascunzând-o privirii. Scoase la iveală o ţeavă scurtă din metal şi o agită ameninţător spre Camionagiu. Ochii

acestuia sclipiră.

— Vrei bătaie? rosti el, lovindu-şi pumnii. Da! Crezi că mi-e frică de tine? Băi, piticanie de pungaş de stradă, ia fă-te încoa'!

Bărbatul încercă să-l lovească cu ţeava, dar Camionagiul se feri şi i-o smulse din mână. Cei doi se despărţiră şi o luară la goană, dispărând pe o alee. Camionagiul rânji în urma lor, azvârlind ţeava pe stradă.

— Ciorditori afurisiţi, îi spuse el lui Ford. Câţi ani ai, doisprezece? Am un copil de vârsta ta.

— Mulţumesc, se bâlbâi Ford.

— E-n ordine. Trebuie să ai grijă cu tipii ăştia de la Resurse Umane, copile. Folosesc şmecheria cu mulţi dintre băieţii CAM, la fel ca tine. Prospectori de diamante! Nimeni în afară de Mama nu s-a mai îmbogăţit din

asta.

Camionagiul căscă şi se întinse.

— Tu te duci acum la cel mai apropiat post de Pază, da?

— Nu pot, zise Ford, şi, spre oroarea sa, simţi cum începe să tremure. Eu... ei... a fost o încăierare şi... au venit oamenii de la Pază... şi a trebuit să mă ascund.

— Ai probleme?

Camionagiul se aplecă şi-l privi pe Ford cu atenţie.

— Încăierare? Băieţii Mamei nu permit niciun fel de caft, asta-i sigur. Îţi trebuie o ascunzătoare? Poate să dispari din oraş, până se potolesc lucrurile?

Făcu cu ochiul, într-o manieră conspirativă.

— Da, vă rog, zise Ford.

— Atunci vino cu mine. Am un loc sigur,

spuse Camionagiul. Fără să arunce o privire înapoi ca să vadă dacă Ford îl urma, se răsuci şi o luă pe stradă. Ford fugi după el.

— Vă rog, cine sunteţi? Camionagiul îl privi peste umăr.

— Billy Townsend, răspunse el. Dar nu-mi spune cine eşti *tu.* E mai sigur aşa, da?

— Da, făcu Ford, călcându-i pe urme. Îşi examină salvatorul. Billy era înalt şi neîndemânatic şi se clătina puţin când mergea, dar părea că nu-i păsa niciun pic ce credeau oamenii despre el. Faţa şi părul încâlcit şi barba îi erau roşii, acel roşu-cărămiziu ciudat care apărea după ani de zile de mers Afară, unde praful roşu se strecura peste tot, impregnându-se atât de mult încât nici apa nu-l mai spăla. Avea cicatrici pe chip şi pe mâini. Pe spatele costumului său presurizat cineva scrisese

cuvinte albe încadrate într-un cerc.

— Ce scrie pe spatele tău? îl întrebă Ford.

— Scrie BĂIEŢI ŞI FETE BIPOLARE, zise Billy. Asta pentru că acolo mergem în sus şi-n jos, pricepi? Şi pentru că suntem ţicniţi, jumătate dintre noi.

— Cum este în minele de gheaţă?

— Rece, făcu Billy chicotind. Acum pune-ţi masca pe faţă. Uite aşa! Iat-o şi pe *Preafrumoasa Evelyn* a noastră.

Ieşiră din sas şi pe Ford îl izbi frigul. Icni după aer şi-l urmă pe Billy într-o clădire vastă, cu ecouri, ca un hangar. Era garajul fabricii de procesare a gheţii. Acum era pustiu, însă la platforma de încărcare se afla un transportor. Ford îşi ţinu răsuflarea.

Nu văzuse niciodată unul de aproape şi era mai mare decât îşi putuse imagina. Avea

o lungime de şaptezeci şi cinci de metri, ridicat pe roţi mari, cu cauciucuri umflate. Rezervorul său de oţel fusese şlefuit de vânt şi nisip până ajunsese să lucească stins. La un capăt era o reţea de hamuri şi obiective şi maşinării care, presupunea Ford, trebuia să fie cabina şoferului. Billy ridică un braţ lung şi apucă un mâner. Trapa din faţă scoase un şuierat, se deschise, iar o scară coborî păcănind.

— Iată, zise Billy. Urcă! Nimeni nu se va gândi să te caute aici. Mă întorc mai târziu. Fă-te comod.

Ford urcă în grabă. Privi în jur în timp ce trapa se închise la loc în urma lui, iar aerul năvăli înăuntru. Îşi scoase masca.

Se afla într-o cabină mică, având două paturi mici pe-o parte. Singura lumină, slabă, provenea de la un panou fixat în

tavan. În incintă nu mai era nimic altceva, cu excepţia unui dulap metalic sub patul de jos şi a trei uşi pe peretele opus. Era decepţionant de simplă şi de curată.

Ford deschise prima uşă şi descoperi cea mai mică toaletă pe care o văzuse vreodată, atât de compactă încât nici nu ştia cum s-o folosească. Încercă a doua uşă şi descoperi o bucătărie construită cam în acelaşi stil, mai degrabă o serie de rafturi decât o încăpere. Cea de-a treia uşă dădea într-un spaţiu mult mai vast. Se târî prin ea şi se trezi în cabina şoferului.

Timid, îşi continuă explorarea şi se aşeză la consolă. Privi panoul de control, ecranele mari care acopereau interiorul cabinei. Acum erau stinse şi oarbe, dar cum era oare să stai aici când transportorul gonea de-a lungul Autostrăzii?

Pe panoul de deasupra consolei se afla o mică statuetă, lipită acolo. Era un lucru cu aspect ieftin, un suvenir din gips roşu, aşa cum mai văzuse de vânzare prin cărucioarele din Piaţa Comerţului. Reprezenta o femeie, aplecată în faţă de parcă alerga sau poate că zbura. Sculptorul îi dăruise un păr care-i flutura la spate, purtat de un vânt imaginar. Rânjea ca nebuna, aşa cum făceau toţi Camionagiii. Avea doar un ochi, din sticlă roşie, şlefuită; Ford presupunea că celălalt căzuse. Căută cu privirea pe podeaua cabinei, însă nu-l văzu.

Ford rânji şi el şi, pentru că nu era nimeni să-l vadă, puse mâna pe volan.

— Vruuum, şopti el şi privi în sus, spre ecrane, de parcă ar fi vrut să-şi verifice poziţia. Se simţi niţel ca un prost, însă de pe

toate ecranele imaginea sa oglindită îi zâmbea înapoi. Ford nu-şi amintea să mai fi fost vreodată aşa fericit.

III

Cina lui Bill se răcise, totuşi îşi ducea furculiţa la gură din când în când, dar asta numai atunci când observa că Mama se uita la el. Nu-şi putea ţine ochii departe de uşă. *Unde-i Billy?*

Se putea să se fi încăierat cu cineva, caz în care Băieţii Mamei îl luaseră pe sus până la Secţia de Pază; dacă asta se întâmplase, mai devreme sau mai târziu Mama s-ar apropia de Bill tuşind încurcată şi ar spune ceva de genul: „Taică-tău s-a cam luat la harţă, scumpule, şi cred că mai bine dormi aici în noaptea asta până când… hmmm…

îşi revine. O să-i dăm drumul mâine”. Iar Bill şi-ar simţi faţa arzând de ruşine, ca întotdeauna când se întâmpla aşa ceva.

Se mai putea ca Billy să se fi întâlnit cu cineva cunoscut şi să fi pierdut noţiunea timpului… sau să se fi dus să bea undeva… sau…

Bill era atât de ocupat să-şi imagineze pe unde ar fi putut fi Billy încât fu de-a dreptul şocat când Billy intră prin sas. Înainte ca Billy să-l fi văzut şi să înceapă să-şi croiască drum spre el, teama dureroasă se transformă în furie.

— Unde-ai fost? strigă Bill. Trebuia să fii aici!

— Am avut unele chestii de făcut, zise Bill evaziv, strecurându-se în separeu. Îi făcu Mamei semn cu mâna, iar ea-i răspunse dând din cap şi o trimise pe una

dintre fiice să-i ia comanda. Bill îl privi bănuitor. Nu avea nicio tăietură, nicio vânătaie, nimic spart în costumul presurizat. Nu se bătuse, deci. Poate că dăduse peste o fată. Bill se destinse puţin, însă continua să clocotească de furie.

Când fu adusă şi berea lui Billy, Bill spuse:

— M-am tot întrebat unde eşti. De ce ţi-ai închis staţia?

— E închisă?

Billy căută comutatorul de pe umărul său.

— Oh. Uau! Îmi pare rău, băiete. Probabil s-a întâmplat când mi-am scos masca.

Trase o înghiţitură de bere. Bill scrâşni din dinţi. Vedea că, din punctul de vedere al lui Billy, incidentul era încheiat. Nu fusese

decât o greşeală, corect? Ce rost avea să se enerveze din cauza asta? Nu mai conta că Bill se speriase şi fusese singur…

Bill oftă zgomotos şi apoi înfulecă din cina lui sleită.

— Mi-am cumpărat ciorapi, anunţă el tare.

— Asta-i bine, comentă Billy.

În timp ce-şi ridica paharul pentru încă o gură de bere, atenţia-i fu atrasă de imaginile holografice desfăşurate deasupra barului. Se uită într-acolo. Bill se întoarse în scaun pentru a arunca şi el o privire. Se vedea cum unul dintre Băieţii Mamei, un sergent judecând după uniformă, care privea direct la camera de luat vederi, făcea un soi de anunţ. Buzele i se mişcau în tăcere, iar ce spunea era acoperit de râsetele şi vorbăria din bar.

Bill privi repede înapoi spre Billy. De ce-l interesa pe el un anunţ al poliţiei? Fusese totuşi implicat în vreun incident? Billy fornăi râzând în timp ce privea şi apoi strânse din buze pentru a ascunde un zâmbet. De ce făcea asta?

Bill privi înapoi spre holo, mai sigur ca niciodată că Billy dăduse de necaz, şi văzu imaginile înregistrate cu doi tipi care se băteau. Să fi fost unul dintre ei Billy? Nu. Bill îşi simţi furia risipindu-se din nou când îşi dădu seama că nu erau decât doi colonişti CAM, lovindu-se şi zbătându-se în timp ce se rostogoleau pe jos, în stradă. Bill era nedumerit; nu crezuse niciodată că oamenii din Colectivă făceau prostii de genul ăsta.

Apoi arătară un prim-plan al unui băiat slăbănog, cu craniul – alt colonist,

presupunea Bill. Dădu din umeri şi-şi concentră atenţia înapoi la farfuria sa.

Fu adusă şi mâncarea lui Billy, şi bărbatul se înfruptă din ea cu mare poftă.

— Cred că o luăm din nou din loc în noaptea asta, zise el într-o doară.

— Dar tocmai am venit! făcu Bill uluit.

— Mda. Păi…

Billy tăie o bucăţică de friptură şi şi-o puse în gură, mestecând-o cu grijă înainte de a continua.

— A apărut… hmmm… un bonus consistent pentru CO2, înţelegi? Tipii de la CAM plantează nu ştiu ce şi au lansat o comandă babană. Aşa că ne putem alege de două ori mai mult decât ce tocmai am depus dacă facem o a doua deplasare înainte de sfârşitul lunii.

Bill nu ştia ce să spună. În general el îl

bătea la cap pe tatăl lui să facă astfel de lucruri, să economisească bani; de obicei, Billy îi cheltuia imediat ce îi primea. Bill îl fixă cu ochii mijiţi, întrebându-se dacă nu cumva dăduse totuşi de vreo belea. Dar se mulţumi să ridice iar din umeri şi să spună:

— Bine.

— Hei, Mona?

Billy îi făcu semn uneia dintre fiicele Mamei, care se afla mai aproape de ei.

— Comandă şi pentru acasă, bine, dulceaţo? Bucăţele de soia prăjită şi muguri. Şi o sticlă de amestec.

— De ce luăm şi la pachet? îl întrebă Bill.

— Păi… Billy avea o expresie nevinovată. Mi-e foame, asta-i tot. Cred că ronţăi ceva mai târziu. Am să conduc toată noaptea.

— Dar ai condus douăsprezece ore astăzi! protestă Bill. N-ai de gând să mai şi dormi?

— Dormitul este pentru nevolnici, zise Billy. Am să iau un Freddie.

Bill se încruntă. Freddie erau nişte pastile mici, roşii, care te ţineau treaz zile în şir. Camionagiii le luau uneori când trebuiau să facă curse lungi, fără opriri. Era o prostie să le iei, pentru că te puteau ucide, iar Bill le arunca ori de câte ori le găsea prin cabină. Probabil că Billy oprise să-şi mai ia. Deci *acolo* dispăruse.

Se lăsase noaptea până când plecară de la *Împărăteasă* şi începură să coboare dealul. Frigul pătrundea prin panourile Permavizio; Bill se zgribuli, şi termostatul costumului său porni automat. Încă mai

erau oameni pe străzi, deşi foarte puţini, iar unele dintre lumini fuseseră decuplate. De obicei, la această oră, dacă nu erau pe drum, Bill se scălda într-o cadă din piatră plină cu apă fierbinte şi se gândea la un somn bun, undeva la căldură. Gândul îl făcu ţâfnos. Când ajunseră la sas, Bill zise din obişnuinţă:

— Masca pe faţă, tată.

Billy dădu din cap, mutând recipientul din ceramică în care se afla hrana la pachet în cealaltă mână în timp ce-şi căuta masca. Se îndreptară spre *Preafrumoasa Evelyn.*

Bill se urcă să deschidă cabina, dar Billy îl înşfăcă şi-l trase înapoi.

— Stai aşa, spuse el şi se întinse ciocănind în trapă. Hei, copilu'! Masca sus. Venim.

— Poftim? Bill dădu îndărăt, clătinându-

se. Cine-i înăuntru? Billy nu-i răspunse, însă Bill auzi o voce piţigăiată strigând *„Bine”* din interiorul cabinei, iar Billy trase de trapă, o deschise, apoi urcă. Bill se cocoţă după el. Trapa se etanşă în urma lor, iar aerul reintră şuierând. Bill îşi scoase masca imediat ce se aprinseră luminile şi văzu un băiat care tocmai îşi dădea jos propria sa mască. Se holbară unul la celălalt, clipind.

Billy ridică vasul cu mâncare.

— Uite aici, copile. Masa ta caldă.

— Oh! Mulţumesc, spuse celălalt. Bill îl recunoscu drept băiatul CAM din imaginile holografice pe care le văzuse mai devreme.

— Ce face *aici?* întrebă el.

— Păi doar vrea să se dea la fund, zise Billy. A dat de un mic necaz şi are nevoie să dispară într-un loc până se mai liniştesc lucrurile. M-am gândit că l-am putea lua cu

noi pe drum, da? Nu-ţi face probleme.

Păşi în cabină şi se lăsă pe locul din faţa consolei, unde începu procedurile de pornire a motoarelor *Preafrumoasei Evelyn.*

— Dar… dar… spuse Bill.

— Ăăă… Salut, zise celălalt băiat, evitându-i privirile.

Era mai înalt decât Bill, dar arăta mai tânăr, cu ochii săi mari şi urechile proeminente. Craniul ras îl făcea să semene chiar mai mult cu un bebeluş.

— Cine eşti? întrebă Bill.

— Eu sunt… ăăă… făcu băiatul, apoi Billy strigă din cabină.

— Fără nume! Fără nume! Cu cât ştim mai puţin, cu atât mai puţin pot afla de la noi.

Şi apoi se opri, izbucnind în râs. Zgomotul motoarelor în faza de încălzire

înghiţi orice altceva mai spusese. Bill îşi încleştă pumnii şi păşi mai aproape de Ford, uitându-se fix în ochii lui.

— Ce se întâmplă? În ce s-a băgat tata?

— În nimic.

Ford făcu un pas în spate.

— Atunci în ce te-ai băgat *tu?* Trebuie să fi făcut tu ceva, dacă ai ajuns în imaginile holo. Te-am văzut! Te băteai, da?

Ford înghiţi cu un nod. Ochii i se căscară şi mai mari şi spuse:

— Păi… da. M-am bătut cu tipii ăia. Încercau să mă păcălească să lucrez în mine pentru ei. Şi… da, am fugit pentru că fasciştii de la securitate aveau de gând să mă snopească în bătaie. Aşa că Billy m-a lăsat să mă ascund aici. Pe tine cum te cheamă?

— Bill, răspunse el. Tu eşti cu CAM, nu-i

aşa? De ce te-ai bătut?

— Păi… ceilalţi au început, zise Ford. Privi cu interes spre mâncare.

— Miroase bine. A fost cu adevărat drăguţ din partea tatălui tău să-mi aducă de mâncare. E vreun loc unde aş putea să mă aşez să mănânc?

— Acolo, zise Bill dezgustat, arătând spre cabină.

— Mulţumesc. Vrei şi tu? Ford întinse timid vasul.

— Nu, spuse Bill. Vreau să mă duc să dorm. Du-te, dispari de aici!

— Bine, făcu Ford retrăgându-se în cabină. Mă bucur că te cunosc, Billy.

— Bill! zise Bill şi-i trânti uşa în nas.

Mormăind ca pentru sine, reduse luminile şi se aşează în cuşeta lui. Răsuci comutatorul care făcea să se umfle

salteaua, iar conturul ei se umflă în jurul lui, cuprinzându-i confortabil în timp ce transportorul începea să se pună în mişcare. Nu ştia de ce era aşa de furios, dar cumva apariţia lui Ford aici fusese picătura care umpluse paharul.

Îşi închise ochii şi încercă să adoarmă, aşa cum făcuse întotdeauna, imaginându-şi că mergea cu Tunelul spre Pământurile Lungi, pas cu pas, către locuri verzi, calde şi liniştite. În noaptea asta însă continua să-i vadă pe cei doi colonişti CAM din imaginile holo, îmbrâncindu-se unul pe altul ca nişte clovni, în vreme ce oamenii din oraş priveau şi râdeau.

Ford, strângând la piept vasul cu cina lui, intră în cabină şi se uită în jur. Cu toate ecranele aprinse, era destulă lumină la care

să poată mânca.

— Este în ordine dacă mă aşez aici? îl întrebă el pe Billy, care dădu expansiv din mână.

— Sigur, copile. Nu-l lua în seamă pe Bill ăl mic. Uneori o ia razna.

Ford deschise vasul şi privi înăuntru.

— Ai vreo furculiţă?

— Da, pe aici, pe undeva. Caută în buzunarul de la scaun.

Ford scotoci în buzunar şi găsi o furculiţă din ceramică oarecum curată. Era mult prea flămând ca să-i mai pese dacă era într-adevăr sau nu şi mâncă repede. Nu era sigur ce era în vas, dar avea un gust nemaipomenit.

În timp ce mânca, se uită pe ecrane. Unele aveau doar cifre pe ele, date provenite de la motoare şi senzori exteriori.

Patru dintre ele aveau imagini transmise de camerele de luat vederi ale transportorului, montate în faţă, spate, dreapta şi stânga. Nu exista parbriz; chiar şi Ford ştia că, fără un câmp de forţă care să fie proiectat înaintea lui, un parbriz ca pe Pământ ar fi devenit opac şi după o singură deplasare prin furtunile de nisip şi pietriş care măturau Autostrada. În plus, câmpurile de forţă erau scumpe şi oricum n-ar fi putut devia bolovanii. Era mai uşor şi mai ieftin să ai patru câmpuri de forţă mai mici care să protejeze obiectivele camerelor.

Ecranul din faţă îl fascina. Văzu Autostrada însăşi desfăşurându-se la nesfârşit spre un orizont nocturn invizibil, sub stele.

Se derula între două şiruri de stânci mari, aşezate acolo de Camionagii, în

decursul anilor, pentru a-i ajuta să găsească ruta cea mai dreaptă spre pol.

Din când în când, Ford surprindea imaginile unor scrijelituri – cuvinte sau figuri – pe unele dintre stânci înainte să dispară în urmă. Unele păreau să fie înfăşurate în bandă adezivă, fluturând pe lângă ele în vântul nopţii.

— Astea sunt…

Ford se strădui să-şi amintească lecţiile despre drumurile de pe Pământ.

— Sunt semne de circulaţie? Adică borne kilometrice şi altele?

— Ce, stâncile? Nu. Sunt altare, zise Billy.

— Ce-i un altar?

— Un loc unde a murit careva, spuse Billy. Sau unde ar fi trebuit să moară careva, dar n-a murit, pentru că Soţia

Marţiană i-a salvat pielea.

Se întinse şi ciocăni cu degetul în mica femeie roşie de pe consolă.

Ford rumegă asta. Privi statueta.

— Aşadar… ea-i la fel ca Zeiţa despre care tot vorbesc Efesienii, nu?

— Nu! Billy rânji.

— Nu şi Soaţa noastră Marţiană. Era doar o fătucă, pricepi? Cineva de pe Pământ, care a venit aici ca şi noi, ceilalţi, şi era într-o dungă. La fel ca noi. Credea că Marte e soţul ei sau aşa ceva. Şi s-a pornit o furtună puternică şi ea s-a dus în mijlocul ei, fără mască. Se spune că n-a murit! Marte a înşfăcat-o şi-a transformat-o în altceva, ca să poată trăi Afară. Oricum, aşa se spune.

— O mutaţie, adică?

Ford fixă figurina cu privirea.

— Cred că da.

— Dar de fapt a murit, nu-i aşa?

— Păi, aşa s-ar crede, spuse Billy privindu-l pieziş. Însă există tipi care jură că au văzut-o. Trăieşte în vânt. E roşcată ca şi nisipul, şi ochiul ei este rubiniu, iar dacă te rătăceşti, uneori vezi o lumină roşie în depărtare, iar ăsta-i ochiul ei, pricepi? Dacă te iei după el, ajungi acasă teafăr. Iar eu *ştiu* că-i adevărat, pentru că mi s-a întâmplat chiar mie.

— Chiar aşa?

Billy ridică o mână, cu palma întoarsă.

— Nu mint. S-a întâmplat chiar la Kilometrul Două Sute Cincizeci. Se declanşase o furtună atât de puternică încât a ridicat indicatoarele de pe drum şi le-a azvârlit peste tot, pricepi? Iar *Preafrumoasa Evelyn* a fost luată pe sus de rafalele de vânt de parcă era o pană, iar sistemul meu

de navigaţie s-a oprit. Eram doar eu şi cu Bill ăl mic, dar pe atunci el era doar un bebeluş. M-am trezit atât de departe de drum încât nu mai aveam nicio idee, dar *nicio idee,* despre locul în care mă aflam şi eram convins că aveam să murim acolo. Însă am văzut lumina aceea roşie şi mi-am închipuit că-i cineva care măcar ştie unde se află. M-am luat după ea. După vreo oră, lumina se stinge şi chiar înaintea mea, pe ecran, este Staţia Kilometrul Două Sute Cincizeci, însă nu-i niciun fel de lumină roşie nicăieri.

— Uau! făcu Ford, întrebându-se ce însemna staţia Kilometrul Două Sute Cincizeci.

— Mai sunt şi alte poveşti despre ea. Tipi care au văzut-o plutind în furtună şi care ştiu că, atunci când apare ea, trebuie

să ajungă la un buncăr pentru că vine Căpşuna.

— Ce-i aceea Căpşuna?

— Este un fel de ciclon. O furtună, mare, *mare,* plină de nisip şi de roci. Un con mare şi roşu, care dansează deasupra pământului. Unul a distrus complet templul construit de efesieni când au ajuns prima dată aici şi a făcut praf jumătate din galeriile Tunelului. Căpşunile nu ajung prea des până la Tharsis, dar şi când vin…

Billy clătină din cap.

— Oamenii mor, bătrâne. Au murit atunci şi unii dintre-ai tăi. N-ai auzit niciodată povestea asta?

— Nu, răspunse Ford. Dar noi nu trebuie să vorbim despre lucruri negative după ce acestea s-au consumat.

— Chiar aşa? Billy se uită pieziş.

— Pentru că nu ne permitem să ne fie frică de trecut, zise Ford, citând din amintirile de la Şedinţele de Consiliu la care fusese târât. Pentru că frica ne face slabi, dar, dacă lucrăm cu mult curaj pentru viitor, asta ne va întări.

Intonase ultima frază, imitându-şi tatăl fără să-şi da seama.

— Uau! făcu Billy. Cred că asta-i o idee bună. Nu poţi trece prin viaţă dacă eşti speriat de tot. Asta-i spun şi eu lui Bill.

Ford se uită în vasul cu mâncare, surprins că ajunsese atât de repede până la fund.

— E bine să asculţi poveşti totuşi, zise el. Sam, fratele meu, are necazuri pentru că spune poveşti.

— Eh, mici minciuni nevinovate, nu?

— Nu, răspunse Ford. Poveşti

adevărate. Despre Pământ. Îşi aminteşte Pământul. Spune că totul a fost minunat acolo. Vrea să se întoarcă.

— Înapoi?

Billy îi aruncă o privire stupefiată.

— Dar copiii nu se pot întoarce. Presupun că, dacă era destul mai mare când a venit aici, s-ar descurca. Dar am auzit că-i destul de greu să te întorci acolo. Gravitaţia este mai puternică.

— Tu te-ai întoarce? Billy clătină din cap.

— Tot ce-mi amintesc eu de pe Pământ este interiorul camerelor. Cui îi trebuie aşa ceva? Nimeni de aici nu-mi spune ce să fac, bătrâne. N-am decât să mă uit spre orizont şi să mă duc, şi să *mă duc* cât de departe vreau. Bang! Pot să gândesc ce vreau, pot să simt ce vreau eu şi ştii ce? Nisipului şi

rocilor nu le pasă. Orizontului nu-i pasă. Vântului nu-i pasă. De asta se numeşte *spaţiu.* Nu, nu-i nicio şansă să mă întorc vreodată acolo.

Ford privi în sus, spre ecrane, şi-şi aminti de nopţile în care aşteptase razele lungi de lumină venite din beznă. Asta îi dăduse întotdeauna un sentiment dureros, iar acum înţelegea de ce.

Voise *spaţiul.*

IV

Merseră toată noaptea şi la un moment dat poveştile lui Billy despre furtuni şi salvări de la moarte în ultima clipă se transformară în ceva confuz, cu Sam oarecum prin preajmă, şi o încăpere albastră din cauza apei. Apoi, dintr-odată,

Ford se ridică, privind în jur prin cabină.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

Ecranul din faţă înfăţişa o întindere cenuşie şi ciudată, Autostrada gonind printre stâncile ei spre… ce? Un vid albicios, plin de umbre hoinare.

— Suntem aproape de Staţia Kilometrul Cinci Sute, zise Billy din locul unde se gheboşase deasupra volanului. Facem o oprire cât de curând.

— Paza ne poate urmări până aici? Billy râse doar şi clătină din cap.

— N-ai nicio teamă, puştiule. Pe aici nu există altă lege în afară de cea a planetei Marte.

Uşa care dădea în spaţiul locuibil se deschise abrupt, iar Bill se uită la amândoi.

— ’Neaţa, măi ăl mic!

— Bună dimineaţa! zise Bill cu o voce

morocănoasă. N-ai oprit nicio clipă toată noaptea. N-ai de gând să tragi pe dreapta ca să poţi dormi şi tu?

— La Kilometrul Cinci Sute, promise Billy. Ce-ar fi să pregăteşti ceva de dat pe gât, ei?

Bill nu răspunse. Se retrase, dispărând din faţa lor, şi peste o clipă Ford simţi căldură în aer, ceea ce însemna că undeva se fierbea nişte apă. Aproape că-i putea simţi gustul şi-şi dădu seama că-i era groaznic de sete. Se târî de la locul său şi urmă vaporii până în locul unde Bill deschisese bucătăria şi băga ceva ca o bucată de cărbune sub plită.

— Pregăteşti ceaiul?

— Da, zise Bill, indicând cu un zvâcnet din degete vasul înalt care clocotea deasupra plitei.

— Aş putea primi şi eu o ceaşcă, atunci când e gata? Bill pufni, însă scoase trei căni dintr-un sertar.

— Vă bateţi mult pe acolo, prin Colectivă? întrebă el. Ford clipi luat prin surprindere.

— Nu, făcu el. De fapt acolo n-a fost vorba despre bătaie. Erau doar tata şi fratele meu. Nu se suportă unul pe altul. Dar mama nu-i lasă să se bată prin casă. Sam zicea că pleacă de la noi şi tata s-a repezit la el din cauza asta. Am fugit când a venit Paza.

— Oh, zise Bill.

Părea să fie mai puţin ostil, dar rosti:

— Ei bine, asta a fost ceva destul de necugetat. N-ar fi făcut altceva decât să te ducă la Mama până ce taică-tău şi-ar fi venit în fire. Ai fost acum în siguranţă, acasă.

Ford dădu din umeri.

— Acum, care-i numele tău, de-adevăratelea?

— Ford.

— Ca tipul din *Ghidul autostopistului galactic?* Bill zâmbi pentru prima dată.

— Ce-i asta?

— Este o carte pe care o ascult mai tot timpul. Acoperă cântecele lui Billy.

Zâmbetul lui Bill dispăru din nou. Vasul ţiui, semnalând că apa era destul de fierbinte, iar Bill se întoarse şi-l luă de pe plită. Turnă în cele trei căni ceva întunecat şi cu bule şi, întinzându-se spre un sertar de răcire, scoase o felie din ceva galben, pus pe o farfurie. Luă trei porţii cu o lingură, câte una pentru fiecare cană, şi-i întinse una lui Ford.

— Uau!

Ford se holbă în cana sa.

— Ăsta nu-i zahăr.

— Unt, spuse Bill, de parcă ar fi trebuit ca toată lumea să ştie asta. Luă o înghiţitură de ceai şi, nedorind să fie luat drept mofturos, Ford îl imită.

Nu era deloc rău la gust. Bill, privindu-i faţa, rosti:

— N-ai mai băut aşa ceva niciodată? Ford clătină din cap.

— Dar tocmai voi sunteţi cei care produc untul, zise Bill. Ăsta-i unt CAM. Voi ce beţi acolo, dacă nu asta?

— Doar… amestec şi ceai, cu zahăr uneori, zise Ford întrebându-se de ce-ar conta aşa ceva. Mai luă o înghiţitură de ceai. De data asta avu un gust şi mai bun.

— Iar zahărul provine din sfecla-de-zahăr pe care o cultivaţi, nu? insistă Bill.

— Cred că da, făcu Ford. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Cum este viaţa acolo?

— Cum să fie?

Ford se uită la el. De ce ar interesa pe cineva Pământurile Lungi?

— Nu ştiu. Eu curăţ grajdurile vitelor de baligă. Este ceva cât se poate de plictisitor.

— Cum să fie *plictisitor?* făcu Bill. Este atât de frumos acolo! Eşti ţicnit?

— Nu, zise Ford, trăgându-se cu un pas înapoi. Dar, dacă-ţi închipui că o lopată zdravănă cu rahat de vacă şi gândacii cât casa sunt ceva frumos, atunci *tu eşti* ţicnit.

Billy strigă ceva din cabina din faţă şi, o clipă mai târziu, *Preafrumoasa Evelyn* făcu un viraj. Amândoi băieţii se clătinară puţin din inerţie, fixându-se unul pe altul, şi se îndreptară când mişcarea încetă.

— Am ajuns la Staţia Kilometrul Cinci Sute, presupuse Bill. Se auzi încă un ţiuit. Se întoarse ca să ridice capacul cuptorului tocmai când Billy veni clătinându-se în spaţiul de locuit.

— De la Mons Olympus la Kilometrul Cinci Sute într-o singură seară, chicoti el. Ăsta da condus. Unde-i ceaiul?

Se adunară toţi trei în spaţiul restrâns, sorbind din ceai şi înfulecând ceva maro şi spumos pe care Ford nu-l putu identifica. După aceea, Billy urcă în cuşeta sa mormăind şi trase de coarda care declanşa umflarea saltelei.

— Sunt cât se poate de pregătit pentru ceva la orizontală. Voi, băieţi, duceţi-vă în faţă şi discutaţi de-ale voastre, bine?

— Mi-e totuna, zise Bill, luându-şi Gamebuke-ul şi plecând. Billy, care nici nu

observă privirea nimicitoare care îi fusese adresată, zâmbi şi făcu, adormit, un semn cu mâna către Ford. Ford îi zâmbi drept răspuns, însă zâmbetul îi pieri când se întoarse, închise uşa după el şi-l urmă pe Bill, pe care tocmai îl etichetase drept un micuţ scârbos, atotştiutor.

Bill stătea într-un colţ, uitându-se în ecranul consolei. Avea o pereche de căşti pe urechi şi asculta ceva destul de tare. Îl ignora pe Ford, care stătea şi se uita la displayuri, uimit.

— Asta-i staţia? întrebă el, uitând că Bill nu-l putea auzi. Se aşteptase la o aşezare sub cupolă, însă tot ceea ce putea vedea era un spaţiu larg la marginea drumului, înconjurat de bolovani care păreau să fi fost vopsiţi în alb.

Bill nu-i răspunse. Ford se uită enervat

spre el. Studie comutatoarele din interiorul trapei de acces. Când crezu că descoperise care dintre ele o deschidea, îşi puse masca, apoi se aplecă şi-l bătu pe Bill pe umăr.

— Pune-ţi masca! strigă. O să ies.

Bill îşi trase masca înainte ca Ford să termine ce avea de spus, şi băiatul CAM văzu că ochii celuilalt se căscară de groază când activă trapa. Aceasta sări într-o parte, deschizându-se; Ford se întoarse şi se strecură prin deschizătură în bătaia aerului îngheţat.

Aterizã pe sol mai dur decât se aşteptase şi aproape căzu. Icnind, zgribulindu-se din cauza frigului atât de intens încât ardea, privi uluit zorii.

Nu mai exista tavan, nici pereţi. În jurul transportorului nu mai era nimic, spaţiul era mărginit doar de limitele văzului său,

însă era de necuprins, cerul era nemărginit, de cel mai palid şi îngheţat albastru văzut de el vreodată, întinzându-se deasupra câmpiei roşii, nesfârşite de nisip şi rocă. Se răsuci şi se tot răsuci, dar nu erau nici cupole, nici Tuneluri, nimic altceva decât o lume vastă, răspândită în toate direcţiile.

Şi iată cum, la orizont, apăru o lumină roşie, roşie precum sângele sau rubinele, de un roşu atât de strălucitor încât îl usturau ochii şi se întrebă, pentru o clipă, dacă nu era ochiul Soţiei Marţiene. Umbre lungi, purpurii, se ridicară dintre bolovani şi se întinseră înapoi, până la ghetele sale. Îşi dădu seama că privea soarele care răsărea.

Aşadar, aici este locul unde se duceau luminile, îşi spuse el, *în toate acele nopţi în care se risipeau în întuneric. Veneau aici. Acesta-i lucrul cel mai frumos pe care l-am*

văzut vreodată.

Cumva, ajunsese în locul unde voise întotdeauna să ajungă.

Însă gerul îi intra în oase şi-şi dădu seama că, dacă mai rămânea mult afară, va îngheţa bocnă cu visul său fericit. Porni spre cel mai apropiat bolovan, bâjbâind după legăturile pantalonilor săi.

Cineva îl apucă de umăr şi-l răsuci pe călcâie.

— *Idiotule!* îi strigă Bill. Ştii ce se întâmplă dacă încerci să te pişi aici?

Din oroarea întipărită pe faţa lui Bill, vizibilă chiar şi prin mască, Ford îşi dădu seama că ar face mai bine să se întoarcă în cabină cât putea de repede.

Când ajunseră în siguranţă înăuntru şi trapa se etanşase, când Bill termină de urlat la el, Ford încă tremura, mai mult decât de

frig.

— Vrei să spui că fierbe şi *apoi* explodează? zise el.

— Eşti un ditamai idiotul! repetă Bill nevenindu-i să creadă.

— De unde să fi ştiut? făcu Ford. N-am mai fost Afară până acum! Acasă folosim tunelurile de recuperare…

— Aici nu-i pe Pământurile Lungi, prostănacule. Aici suntem în mijlocul pustiului îngheţat şi din asta mori în două secunde, clar?

— Ăăă… atunci unde te duci?

— În toaletă!

— Dar n-am vrut să-l trezesc pe taică-tău.

— Doarme buştean, zise Bill. Crede-mă.

Roşu de ruşine, Ford se târî până în spate şi după mai multe încercări îşi dădu

seama cum să opereze toaleta, în vreme ce Billy sforăia de duduiau pereţii. După aceea se târî înapoi în faţă, închise uşa cu grijă şi spuse:

— Ăăă… unde se face baie pe aici?

Bill, care revenise la Gamebuke, nu-şi ridică privirea, dar răspunse:

— La *Împărătească.*

— Nu, vorbesc serios… adică atunci când cineva face baie aici, unde se duce?

Bill îşi înălţă privirile. Părea perplex.

— Ce tot spui acolo? Nimeni nu se îmbăiază aici.

— Adică te speli numai când ajungi la *Împărătească?* Acum fu rândul lui Bill să se înroşească de jenă.

— Da.

Ford încercă să-şi ascundă consternarea, însă nu era prea priceput în

ascunderea sentimentelor.

— Vrei să spui că nu pot să fac nicio baie până ne întoarcem?

— Nu. N-ai să poţi. Cred că oamenii se spală zilnic pe-acolo, pe la Pământurile Lungi, nu? făcu Bill iritat.

Ford dădu din cap.

— Trebuie să facem asta. Ar puţi prea tare dacă n-am face-o. Pentru că acolo sunt… gunoi de grajd şi alge şi fabrica de metan, aşa că… lucrăm din greu şi transpirăm mult. Aşa că ne radem şi ne spălăm zilnic, înţelegi?

— *De-asta* cei din CAM nu au păr?

— Da, zise Ford, şi adăugă: în afară de asta, tata zice că părul îndeamnă la deşertăciune. Înseamnă să fii încrezut, să fii fals.

— Ştiu ce înseamnă, spuse Bill.

Aşteptă un moment în tăcere şi apoi continuă:

— Păi, pe aici n-ai să transpiri cine ştie ce. Mai degrabă ai să îngheţi. Aşa că va trebui să înduri asta până ne întoarcem la *Împărăteasă.* Nu va dura decât două săptămâni.

Două săptămâni? Ford se gândi la ce vor spune părinţii săi când se va arăta din nou, după ce lipsise atâta timp. I se uscă gura, iar inima-i bătea tare. Se întrebă disperat ce fel de minciună ar trebui să le spună pentru a scăpa de necaz. Că fusese răpit? Aproape că aşa se şi întâmplase. Răpit şi dus să lucreze în minele de fier, da, aşa… însă el scăpase cumva şi…

Bill reveni la consolă, iar Ford se aşeză încercând să-şi imagineze ce-ar putea spune acasă. Poveştile deveniră din ce în ce mai

nebuneşti şi mai incredibile pe măsură ce se complicau; treptat, se trezi îndepărtându-se şi de minciunile dichisite, întrebându-se visător ce-ar fi dacă nu s-ar mai întoarce niciodată să facă faţă întregului circ.

În fond, Sam avea de gând s-o facă; Sam era deştept, simpatic şi curajos şi se îndepărta de Colectivă pentru o nouă viaţă. De ce n-ar putea şi Ford să aibă o viaţă nouă? Ce-ar fi fost dacă devenea şi el Camionagiu, ca Billy, şi să-şi trăiască restul existenţei pe aici, unde lumea nu mai avea margini? Blatchford, băiatul CAM, ar dispărea, şi el ar putea fi doar Ford, nefăcând parte din nimic. *Liber.*

V

Le trebui aproape o săptămână să

ajungă până la Depozitul Sud. Ford se bucură de fiecare minut al drumului şi se obişnui chiar şi cu ideea de a-şi amâna baia pentru două săptămâni. Majoritatea timpului stătu în faţă, cu Billy, în vreme ce Bill rămase în spate, îmbufnat. Billy îi povesti tot felul de lucruri în timp ce goneau şi-l învăţă noţiunile de bază ale conducerii unui transportor; era mai greu decât în cazul unui tractor, însă nu chiar atât de greu pe cât îşi imaginase Ford.

— Uită-te la tine, acum o ţii pe drum pe *Evelyn* a noastră, zise Billy chicotind. La vârsta ta, eşti un puşti puternic. Bill ăl mic nu poate s-o conducă încă.

— Sunt un navigator mai bun decât tine! strigă Bill din spate pe un ton ofensat.

— De fapt, chiar şi este, zise Billy. Cel mai bun navigator pe care l-am văzut

vreodată. Jumătate din timp trebuie să-l pun pe el să-mi calculeze coordonatele. Dacă te pierzi în vreo furtună sau aşa ceva, nu-ţi doreşti altceva decât să-l ai pe Bill ăl mic cu tine.

Privi prudent în spate, să verifice dacă Bill se uita, apoi trase fermoarul unuia dintre buzunarele costumului şi scoase o sticlă mică. Scutură repede în palmă două pastile roşii, minuscule şi le băgă în gură.

— Ce-s alea? întrebă Fred.

— Freddie-Te-Ţine-Treaz, făcu Billy cu voce joasă. Mă pregătesc pentru încă un schimb de noapte. Vom stabili un record de timp până la Depozitul Sud, bătrâne.

— Nu trebuie să ne grăbim şi chestii din astea, rosti Ford. Pe bune!

— Ba da, trebuie, făcu Billy, părând stânjenit pentru prima dată de când îl

întâlnise Ford. Distracţiile-s distracţii şi toate cele, însă… probabil ai tăi se cam întreabă pe unde eşti, da? Vreau să spun că a fost o idee bună să te scap de Băieţii Mamei şi toate cele, dar n-am vrea ca oamenii să înceapă să te creadă mort, nu?

— Bănuiesc, zise Ford.

Se uită trist în sus, spre monitor, spre lumea largă de afară. Numai la gândul de a se întoarce la Tuneluri, în întunericul împuţit al grajdurilor şi la şanţurile noroioase, îl apucă disperarea.

Depozitul Sud se înălţa în cele din urmă în faţa lor, o ridicătură de gheaţă deasupra câmpiei. La început, Ford se simţi dezamăgit; el se aşteptase la un munte alb, strălucitor, însă Billy îi explică faptul că gheţarul era acoperit peste tot cu un strat

de praf roşu, din cauza furtunilor. Pe măsură ce treceau orele şi ei se apropiau tot mai mult, Ford zări o spuzeală albă, ceţoasă, din care gheţarul se înălţa ca o insulă. Mai târziu, două insule mai mici păreau să se înalţe şi ele, câte una de fiecare parte a autostrăzii.

— Iată-i, bătrânii Jack şi Jim! strigă Billy. Aproape că am ajuns, dacă-i vedem pe Jack şi Jim.

Ford îi privi cu interes. Când ajunseră aproape, izbucni în râs, pentru că semănau cu o pereche de uriaşi bărboşi, sculptaţi din piatră roşie. Unul stătea în picioare, scrutând peisajul cu orbitele sale oarbe şi goale, ţinând strâns, pe burtă, ceea ce părea a fi o cană. Celălalt stătea pe-o parte, cu mâinile sale uriaşe încrucişate paşnic la piept.

— Cum au ajuns aici? exclamă el încântat.

— Sunt aluviuni aduse de gheţar, spuse Bill, care venise din spate ca să-i vadă.

— Nu! Nu! Trebuie să-i spui povestea, glăsui Billy cu veselie. Vezi tu, Jack şi Jim erau doi Camionagii veniţi din Australia. Aşa că lor le plăcea berea rece, înţelegi? *Cu adevărat* rece. Aşa că se duc la *Împărătească* şi Mama le spune: *„Bine aţi venit, dragii mei, distraţi-vă pe cinste, berea caldă din cămară n-o să vă coste ca afară”.* Însă lui Jack şi Jim le plăcea berea rece. Cu adevărat rece! Aşa că-şi vorbesc ei, ca de la frate la frate, că trebuie să fie un loc, plin de noroc, unde omul să poată bea ceva rece, chiar pe-ndelete, dacă-i place berea rece. Cu adevărat *rece.* Aşa că au cumpărat un butoi şi şi-au luat picioarele la spinare,

către Pol, la acel pol unde-i bine şi rece şi-au făcut o gaură într-un perete de gheaţă, şi-au băgat butoiul la rece, frate, de nu ţi-o mai trece. Şi s-a făcut rece. *Cu adevărat* rece. Aşa că au l-au băut, rând după rând, şi-au tot băut până ce-au căzut şi s-au matolit, şi-au uitat de tot, şi când ceaţa albă apare, ei adorm de îmbătare, şi mi se răcesc. Într-adevăr răcesc. De fapt, au îngheţat din creştet până-n tălpi şi iată-i acolo până-n ziua de azi, iar morala este să nu mori în felul ăsta, pen’că de-i bun pentru Australia, nu-i aşa şi pe Marte, pen’ că aici chiar îi *rece.* De-adevărat rece!

Billy izbucni în râs ca un smintit, lovind cu pumnii în consolă. Bill doar îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt decât doi bolovani, zise el.

— Dar ce-ţi mai plăcea balada asta, făcu

Billy pe un ton destul de plângăcios.

— Aveam cam trei ani, poate, spuse Bill, răsucindu-se şi luând-o înapoi, în spate. Mai bine i-ai scoate unul dintre costumele tale presurizate, de rezervă, pentru că în al meu nu va intra.

— Pe vremuri, cânta asta cu mine, făcu Billy spre Ford, arătând descurajat.

Traseră în Depozitul Sud şi, din nou, Ford se aşteptă să vadă clădiri, însă nu era nimic; pe monitor se vedea doar ceva confuz, care arăta a piatră căzută. Privi în sus spre imagine în timp ce Billy îl ajuta să intre în costum.

— E mai frig acolo?

— Da, zise Bill, scoţând trei căşti dintr-un dulap. Eşti la Polul Sud, fraiere.

— Hei, el n-a mai fost niciodată pe aici,

da? spuse Billy, ajustând şi potrivind costumul pentru Ford. Aşa-i bine?

— Cred că da – uau! făcu Ford, pentru că, odată ce costumul fu etanşat, păru că se strângea, ca un pumn care se închidea în jurul său şi, cu toate că îi era cald şi bine, tot persista o senzaţie ciudată. Ce face?

— Doar se reprogramează singur, ca să te ştie mai bine, îi explică Billy, acceptând o cască de la Bill. Aşa te menţine în viaţă, înţelegi? Se strânge destul de tare şi plasează nişte senzori în locuri în care nici nu îi observi. Dacă ceva nu merge bine, încearcă să te asiste, iar dacă nu poate, aprinde lumini de alarmă ca să-ţi dai seama singur.

— Aşa?

Ford arătă spre luminiţa roşie care sclipea pe panoul de afişaj al costumului lui

Billy. Acesta privi în jos spre ea.

— Oh. Nu, ăsta-i un scurtcircuit sau o eroare, ceva. Tot face aşa în ultima vreme şi nu-i nimic grav.

— Unii oameni îşi duc costumele la atelier când au nevoie de reparaţii, ştii? zise Bill, punându-şi casca. E doar o sugestie, tată. Sper că nu-i prea radicală pentru tine.

În vreme ce Billy îl ajuta să-şi etanşeze casca, Ford privi spre Bill şi se gândi: *Eşti un mic neghiob afurisit. Eu aş da orice să am un tată ca al tău.*

Însă când păşiră Afară, uită imediat de Bill, ba chiar şi de Billy. De-abia dacă băgă de seamă ce frig era, deşi era atât de intens încât îi tăie respiraţia, iar costumul porni imediat termostatul în locul său. Depozitul Sud se bucura de întreaga sa atenţie.

Erau înconjuraţi din trei părţi de ziduri

înalte, de un alb lăptos străbătut de culori ca o îngheţată Ice Pop, verde şi albastru albastru albastru şi purpuriu-albăstriu, scorojite şi aspre, cioplite şi sparte. Sub tălpile lui domnea un amalgam de pietre sparte şi sfărâmate, pietricele de mărimea boabelor de mazăre, gheaţă amestecată cu resturi şi pietre, iar pe la glezne i se învârtejeau ceţuri tulburi.

Ici-colo, pe peretele de gheaţă se vedeau inscripţii sculptate, cioplite grosolan şi sparte: CAMIONAGII-S TARI DA ŞI BARSOOM BRUCE A AJUNS AICI VIU, iar una proclama, simplu: MULŢAM SOŢIE MARŢIANĂ, deasupra unei nişe săpate în gheaţă, unde cineva lăsase o mică figurină, asemănătoare cu cea aflată pe consola *Preafrumoasei Evelyn.* Erau şi statuete sculptate; într-un sector de gheaţă verde,

Ford remarcă un uriaş cu patru braţe şi colţi.

Auzi un clănţănit în spatele său şi văzu că Billy şi Bill deschiseseră un panou într-o latură a transportorului şi trăseseră ceva între ei. Se întoarse ca să-l vadă pe Billy rotind un ferăstrău-laser şi auzi un *bzzz* scurt când îl porni.

— Bine! zise Billy, iar glasul i se auzea subţire din difuzor. Haideţi să tăiem ceva gheaţă!

Se duse spre cel mai apropiat zid, ridică laserul şi dispăru într-un nor de aburi albi. O clipă mai târziu, o bucată mare de gheaţă zbură afară dintre aburi şi săltă rostogolindu-se până la picioarele lui Bill. El o ridică, tocmai când un nou bloc de gheaţă ţâşni afară.

— Tu ia asta, spuse Bill. Dacă nu

începem să încărcăm marfa asta, tata se va pomeni în gheaţă până la gât.

Ford se supuse şi-l urmă pe Bill până în spatele transportorului, unde fusese coborâtă un fel de rampă de încărcare, şi-l privi pe Bill cum lăsă gheaţa pe rampă. Fu transportată rapid la o pâlnie de încărcare din vârful rezervorului *Preafrumoasei Evelyn,* unde dispăru cu un vaiet scrâşnit, azvârlind în sus, în lumina soarelui, un nor multicolor de ţăndări de gheaţă şi vapori. Fascinat, Ford îşi lăsă blocul pe rampă şi privi cum se întâmplă exact acelaşi lucru.

— Ce face maşinăria?

— Conuri de zăpadă carbonică, dar ce credeai? zise Bill. Şi ducem întreaga marfă înapoi la Colonia de Bază, apoi o vindem CAM-ului.

— Chiar aşa? Ford era uluit. La ce ne

trebuie aşa ceva?

— Bună dimineaţa! Se face terraformare, îţi aminteşti? rosti Bill. Facem Marte la fel de verde ca Pământul, da? De ce-a fost adusă aici CAM?

Se întoarse şi bâjbâi înapoi în jurul laturii transportorului, iar Ford se luă după el gândindu-se: *Pariez că nu ţi-ai mai ţine tu nasul atât de sus dacă ţi l-aş strivi cu fruntea.*

Însă nu spuse nimic şi în următoarea oră lucrară împreună constant, ca nişte maşinării, deplasându-se înainte şi înapoi la rampă cu blocurile de gheaţă. Rezervorul era aproape plin când auziră cum se opreşte dispozitivul de tăiere a gheţii.

— Încă nu-i destul, tată, strigă Bill, dar nu-i răspunse nimeni. Se întoarse şi o luă la fugă. Ford ocoli transportorul şi-l văzu

îngenunchind lângă Billy, care căzuse şi zăcea cu ceaţa albicioasă învolburându-se peste el.

Ford icni şi alergă spre ei. Întreaga parte din faţă a costumului lui Billy era luminată de culori care clipeau, dansând pe panoul de afişaj activat. Bill se aplecase mai aproape, izgonind ceaţa cu mâna, pentru a-l putea examina. Ford se aplecă şi el şi văzu faţa lui Billy, inertă sub cască, cu ochii goi şi ficşi.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ford.

— A făcut un anevrism, spuse Bill sec.

— Ce-i un anevrism?

— Vasele de sânge fac *poc.* Se întâmplă uneori celor care merg mult Afară.

Bill îşi lăsă braţul pe pieptul tatălui său. Simţi ceva într-unul dintre buzunarele sigilate, îl deschise şi scoase sticluţa de

Freddie-Te-Ţine-Treaz. După ce se holbă la ea o vreme, faţa i se strâmbă. Azvârli sticla pe peretele de gheaţă unde se deschise pocnind şi împrăştiind pastilele roşii ca pe nişte perle de sânge.

— Am ştiut eu! Am ştiut că o să facă aşa ceva! Am ştiut că asta se va întâmpla într-o zi! strigă el.

Lui Ford îi veni să plângă, însă se împotrivi şi spuse:

— Are să moară?

— Tu ce crezi? zise Bill. Aici suntem la afurisitul de Pol Sud! Avem o săptămână de mers până la prima infirmerie!

— Dar… n-am putea să-l menţinem în viaţă până ne întoarcem?

Bill se răsuci spre el şi ceva din furia incandescentă păli din ochii săi.

— S-ar putea, vorbi el. Costumul face şi

el ce poate. Avem câte ceva pentru urgenţe medicale. Dar nu înţelegi. Creierul lui se transformă în terci acolo.

— Poate că nu, zise Ford. Te rog, hai să încercăm!

— Oricum va muri, rosti Bill, dar îl sprijini pe Billy de umărul său şi încercă să-l ridice. Ford veni lângă el şi-l înlocui, ridicându-l pe Billy cu uşurinţă; Bill apucă picioarele tatălui său şi-l duseră în cabină.

Acolo, îl aşezară în cuşeta lui, iar Bill scotoci într-un sertar după o trusă medicală. Scoase trei pungi sigilate cu lichid colorat, cu tuburi la un capăt şi cârlige la celălalt. Tuburile le înfipse în porturile din braţul costumului lui Billy, iar cârligele le prinse de ochiurile de sub cuşeta de sus, suspendând astfel pungile deasupra lui.

— N-ar trebui să-i scoatem casca?

întrebă Ford, iar Bill clătină din cap. Se întoarse şi ieşi din compartiment. Ford mai aruncă o ultimă privire spre Billy, văzând luminiţele care-i licăreau pe piept şi ochii lui morţi holbându-se în gol, şi-l urmă pe Bill.

— Ce facem acum?

— Recuperăm laserul, zise Bill. Nu-l putem abandona aici. Costă salariul pe o lună.

VI

Transportorul era mult mai greu de manevrat acum, plin de gheaţă, decât fusese la venire, când Billy îl lăsase să conducă. Lui Ford îi trebui întreaga sa forţă pentru a-l întoarce şi pune din nou pe drum, dar chiar şi aşa consola transmise un

avertisment când rulă printre Jack şi Jim, pentru că aproape că derapă şi-l ciobi pe unul dintre uriaşi. În cele din urmă, reuşi să ţină direcţia printre cele două stânci şi să câştige puţină viteză.

— N-am putea, ăăă, să trimitem un semnal de alarmă sau aşa ceva? îl întrebă el pe Bill. Acesta zăcea ghemuit în partea cealaltă a cabinei, urmărind monitoarele.

— Nu ne va recepţiona nimeni, comentă el cu amărăciune. Între Mons Olympus şi noi e jumătate de planetă. Ai văzut vreun releu pe drum?

— Nu.

— Asta pentru că nici nu sunt. De ce-ar construi Areco vreunul? Până aici nu vine nimeni în afară de Camionagii, şi cui îi pasă de ei? Facem treaba asta pentru că nimeni altcineva n-o vrea, pentru că e prea

periculoasă. Însă Camionagiii sunt o adunătură de idioţi; *lor* nu le pasă dacă sunt ucişi.

— Nu sunt idioţi, sunt curajoşi! făcu Ford. Bill îl privi dispreţuitor. Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic multă vreme după asta.

La vremea când începuse să se întunece, pe Ford îl dureau toţi muşchii din cauza efortului depus pentru a menţine transportorul pe drum. Apropierea beznei nu era un lucru atât de înspăimântător pe cât crezuse, pentru că pe o distanţă de mai mulţi kilometri cineva marcase linia de stânci cu vopsea reflectorizantă, care strălucea frumos sub farurile puternice ale transportorului. Însă *Preafrumoasa Evelyn* părea să tragă spre stânga, iar Ford se

întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu sistemul său de ghidaj, până când văzu resturi şi nisip zburând direct peste drum, înaintea lui, ca nişte fantome.

— Cred că se înteţeşte vântul, comentă el.

— Chiar aşa crezi, geniule?

Bill arătă spre un afişaj al consolei.

— Ce vrea să spună asta?

— Că probabil ne îndreptăm direct spre o furtună, zise Bill, apoi auziră urletul strident al unei alarme venind din spate. Bill se ridică şi goni înapoi; Ford menţinu transportorul pe drum. *Te rog, să nu fie Billy care moare! Soţie de pe Marte, dacă eşti pe undeva, ajută-ne!*

Bill se întoarse şi se târî înapoi pe locul său.

— Scade presiunea aerului în interior.

Costumul avea nevoie de asistenţă pentru a o mări cu o gradaţie.

— De ce scade presiunea?

— Pentru ca va fi o furtună foarte nasoală. Mai bine ai trage pe dreapta ca să ancorezi transportorul.

Bill părea obosit.

— Dar trebuie să-l ducem pe tatăl tău la spital.

— Doar n-ai crezut că vom conduce o săptămână întreagă fără să dormim? întrebă Bill. Nu mai avem niciun fel de Freddie acum. Trebuie să aşteptăm să treacă furtuna, indiferent ce se întâmplă. Kilometrul Cinci Sute Cincizeci nu-i departe. Poate reuşim să ajungem până acolo.

De fapt, se afla la doisprezece kilometri distanţă, iar lumina scădea constant în timp

ce mergeau. Ford putea auzi acum urletul vântului. Îşi aminti o întâmplare povestită de Billy, despre oamenii care văzuseră Camionagii morţi în lumina farurilor, agitându-se cu semnale de ajutor prin locurile unde li se defectaseră vehiculele pe vremuri. Vârtejurile de nisip arătau ca nişte siluete ciudate, cu părul revărsat, aruncându-se înaintea transportorului şi părând să agite braţele lor fantomatice. Se bucură când semicercul de stânci care închipuia Staţia Kilometrul Cinci Sute Cincizeci apăru în lumină, iar transportorul păru nerăbdător să vireze de pe drum.

Bill tastă comanda de ancorare şi *Preafrumoasa Evelyn* se zgudui şi se lăsă dintr-odată jos, de parcă s-ar fi aşezat pe vine. Ford întrerupse contactul; motoarele tăcură. Rămaseră acolo, unul lângă altul, în

tăcerea înlocuită rapid de şuieratul nisipului şi păcăniturile pietrişului maroniu, care li s-ar fi părut că sună ca ploaia dacă ar fi auzit-o vreodată.

— Şi acum ce facem? întrebă Ford.

— Aşteptăm să se termine, răspunse Bill.

Reveniră în spate, ca să verifice cum mai era Billy – nicio schimbare – şi încălziră un preparat congelat, şi de-abia dacă îşi dădură seama ce era. Apoi se duseră înapoi în cabină şi se aşezară în colţurile opuse.

— Deci acum suntem cu adevărat pe cont propriu? rosti Ford în cele din urmă. Areco nu va trimite Paza să ne caute?

— Areco nu-i trimite pe Băieţii Mamei nicăieri, zise Bill, scrutând bezna. Mama i-a angajat.

— Şi cine-i Mama, de fapt?

— Femeia care a găsit diamantul şi s-a îmbogăţit, spuse Bill. Şi a cumpărat Mons Olympus, iar toată lumea credea că-i nebună, pentru că nu era decât un vulcan imens unde nimeni nu putea cultiva nimic. Numai că ea a pus să se foreze un puţ printr-o pungă de magmă şi a construit o centrală energetică. Apoi a închiriat parcele unor oameni de pe Pământ şi astfel a ajuns Mons Olympus să facă mai mulţi bani decât Areco şi CAM la un loc.

— CAM nu trebuie să facă bani, zise Ford. Noi trebuie să transformăm Marte într-un paradis. Contractul nostru spune că Areco ni-l va da pentru folosinţa noastră, odată ce vom fi terminat.

— Ei bine, poţi să pariezi că Areco nu va veni să ne scape pielea, rosti Bill. Nimeni nu-i caută pe Camionagii, cu excepţia altor

Camionagii. Iar ideea lor privind ajutorul ar include o înmormântare grandioasă pentru tata, după care s-ar face muci de beţi.

— Oh, făcu Ford.

Bill îi aruncă o privire ciudată.

— Oamenii din CAM au grijă unii de alţii, nu?

— Da, zise Ford mohorât. Întotdeauna este cineva care urmăreşte ce faci. Întotdeauna este cineva care să-ţi spună că tot ceea ce faci este greşit. Şedinţele de consiliu durează ore în şir pentru că toată lumea trebuie să spună ceva ca să fie totul corect, dar oricum toţi spun acelaşi lucru. Bla, bla, bla. *Detest* să fiu acolo, adăugă el, uluit de cât de intens simţea asta.

— Şi cum se crede că va fi când Marte se va transforma într-un paradis?

Ford se uită spre Bill să vadă dacă nu

cumva era luat peste picior, însă nu-l văzu zâmbind.

— Păi, va fi ca... nu vor mai exista corupţia şi opresiunea. Lucruri din astea. Ei spun că apa va curge din cer şi nimeni nu va mai trebui vreodată să poarte mască.

Ford se lăsă în jos şi-şi rezemă capul pe genunchi.

— Obişnuiam să-mi imaginez că... Nu ştiu. Multe lumini.

— Oamenii ar fi în siguranţă dacă Marte ar putea fi făcut aşa, glăsui Bill pe un ton meditativ. Terraformat. Un alt doilea Pământ. Gata cu spaţiile goale şi vaste.

— Mie-mi *plac* spaţiile goale şi vaste, zise Ford. De ce trebuie să fie Marte la fel ca Pământul? De ce nu pot rămâne lucrurile aşa cum sunt?

— Îţi *place* asta?

Bill îşi agită braţul spre monitoarele care arătau doar noaptea lugubră şi vălmăşagul nisipului.

— Dacă da, n-ai decât, eu o urăsc! Tone de pustietate care aşteaptă să ne termine, întreaga mea viaţă! Iar tata râdea de asta, dar acum nu mai râde, nu? Ştii ce-i cu adevărat nasol? Dacă moare – şi dacă ne întoarcem vii acasă –, o să-mi fie mai bine.

— Oh, taci din gură, zise Ford.

— Dar aşa va *fi*, comentă Bill părând puţin surprins. Mi-ar fi mult mai bine. Aş putea vinde transportorul, iar tata a plătit cotizaţii la Clubul Camionagiilor, deci ar trebui să primesc ceva bani şi de acolo şi… Uau! Mi-aş putea permite o educaţie *bună.* Poate ceva de nivel universitar. Mi-aş permite tot ce-am visat vreodată şi nu ar mai trebui să mă întorc aici niciodată.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? strigă Ford. Porc egoist ce eşti! Vorbeşti aşa în timp ce tatăl tău e pe moarte! Nici măcar nu-ţi pasă, nu-i aşa? Taică-tău e cel mai curajos tip pe care l-am cunoscut vreodată!

— Şi-a căutat singur moartea, după ce i-am tot spus. A fost un prost, zise Bill.

— Nici măcar nu-i mort încă!

Înfuriat, Ford se repezi la el. Bill se dădu înapoi din calea pumnilor lui, apoi îşi ridică picioarele de pe scaun şi-l lovi pe Ford. Acesta căzu într-o parte, dar se ridică imediat în genunchi şi se repezi din nou, încercând să-l prindă pe Bill într-un colţ. Bill se feri şi-l lovi cu forţă, apoi din nou şi din nou, până când Ford ajunse atât de aproape încât nu-şi mai putu ridica braţele. Ford, scâncind de nervi, îl lovi cât putu de tare şi cât îi permitea spaţiul limitat, însă Bill era

un luptător mai bun, cu toate că era atât de mic.

După ce reuşiră să se zdrelească unul pe altul destul cât să se oprească, amândoi aveau nasul spart, iar lui Ford începea să i se învineţească un ochi. Înjurând, se retraseră în colţuri diferite ale cabinei şi se fixară cu privirea până când şuieratul monoton al vântului şi ciocănitul pietricelelor pe rezervor îi făcură să cadă într-un somn adânc.

VII

Când se treziră, câteva ore mai târziu, era o tăcere de moarte.

Ford se trezi gemând, parţial pentru că avea faţa rănită şi parţial pentru că avea gâtul înţepenit din cauză că dormise

încovrigat în scaunul său. Se ridică şi privi în jur cu ochii cârpiţi de somn.

Îşi dădu seama că nu mai putea auzi nimic. Privi în sus, spre monitoare, realizând că nici de văzut nu se mai vedea nimic; ecranele erau negre. Înspăimântat, se aplecă şi-l scutură pe Bill. Acesta se trezi pe loc, uitându-se în jur.

— Am rămas fără energie, zise Ford.

— Nu, nici vorbă. Am fi morţi amândoi, făcu Bill. Apăsă câteva taste pe consolă şi se uită intens la cifrele afişate. Apoi se uită în sus, spre monitoare.

— Ce-i asta?

Arătă spre displayul pentru partea din spate a transportorului, unde se zărea o felie de lumină în partea de sus. Doar un triunghi de lumină cenuşie, mişcându-se încet, exact ca…

— E nisip, spuse Bill. Suntem îngropaţi în nisip. Furtuna a făcut o dună asupra noastră.

— Şi acum ce facem? zise Ford zgribulindu-se, iar costumul lui crezu că-i era frig şi-l încălzi imediat.

— Poate că reuşim să-l spulberăm, făcu Bill. Măcar o parte. Porni motoarele şi se produseră o zguduitură şi un zvâcnet care se transmiseră pe toată lungimea transportorului. Cu un *vjj, Preafrumoasa Evelyn* se ridică vreo câţiva centimetri. Monitorul din spate se lumină şi arătă imaginea nisipului revărsându-se de pe el; şi monitorul de pe partea stângă reveni la viaţă.

— În regulă! făcu Bill, oprindu-l din nou. Nu vom muri. Nu aici, în orice caz. Putem ieşi din nisip. Pune-ţi casca.

Se duseră în spate ca să-şi ia căştile – Billy încă se holba în gol, deşi costumul său clipea liniştitor – şi, după ce şi le puseră pe cap, Bill se întinse prin spatele lui Ford pentru a activa trapa. Aceasta scoase un zgomot înăbuşit însă nu se deschise. Trebui să mai încerce de trei ori înainte ca trapa să fie de acord să se deschidă cam cât un lat de palmă. Nisipul năvăli în cabină, urmat de lumina zilei.

Bill înjură şi se urcă pe scaun, împingând trapa în afară.

— Hai aici şi ajută-mă!

Ford urcă lângă el şi-şi puse umărul sub trapă. Curse înăuntru şi mai mult nisip, însă putură s-o deschidă suficient de mult încât Bill să poată să se prindă de margine şi să se tragă în sus, croindu-şi drum până afară. Ford urcă după el şi, peste o clipă, stătea

lângă Bill în vârful dunei de nisip care acoperea transportorul.

Bill înjură încet. Ford nu-l condamna.

Se aflau pe un munte de nisip roşu şi priveau o câmpie de nisip roşu, nesfârşită, netedă până la orizontul vast, iar soarele dimineţii le azvârlea umbrele mult în spatele lor. Cerul avea o strălucire metalică uniformă, vântul gemea ascuţit şi tânguitor.

— Unde-i drumul? strigă Ford.

— Îngropat acolo, zise Bill, arătând în josul pantei dinaintea lor. Se mai întâmplă uneori. Hai.

Se întoarse şi o luă pe pantă în jos. Ford se împletici în urma lui, alunecă şi căzu, rostogolindu-se jalnic până jos. Se ridică singur, simţindu-se destul de prost, însă Bill nu-l observase; săpa cu mâinile goale, îndepărtând nisipul de pe transportor.

Ford înaintă prin nisip ca să-l ajute. Se întinse să înlăture nisipul de pe rezervor, însă la atingerea lui nisipul se retrase formând un desen ciudat, înstelat. Intrigat, îşi trase mâna de-acolo. Prudent, atinse rezervorul cu buricele degetelor; în momentul contactului, se formă imediat o stea de nisip, cu multe raze.

— Hei, uită-te la asta!

Chicotind, îşi plimbă degetul de-a lungul rezervorului, iar steaua se întinse şi-l urmă.

— E magnetic, zise Bill. Se mai întâmplă uneori, când vântul a fost nasol. Tata zicea că-i foarte mult fier în nisip. Prăjeşte echipamentul electronic. Este şi greu de îndepărtat.

Ford experimentă frecând rezervorul, însă nisipul rămase lipit acolo de parcă ar fi

fost un soi de sirop gros.

— Asta ne va lua o veşnicie, zise el.

— Nu şi dacă ajungem la trusa de scule, făcu Bill. Putem scăpa de mare parte din el.

Lucrară împreună şi după zece minute eliberară un panou pe partea de sub şasiu a transportorului; Bill îl deschise şi scoase două lopeţi mari, iar după asta curăţarea se acceleră.

— Uau! Lopeţi de nisip. Tot ce ne mai trebuie sunt nişte găleţi şi-am putea face nişte castele de nisip, nu? zise Ford rânjind şmechereşte.

— Cum adică?

— Este ceva ce fac copiii de pe Pământ. Sam spune că, înainte să fii emigrat, tata şi mama l-au dus într-un loc numit Blackpool. Acolo era multă apă albastră, care se lovea de nisipul de pe ţărm. Avea o găletuşă şi o

lopăţică şi-a făcut castele de nisip. Aşa că iată-ne în cel mai mare Blackpool din univers, cu cele mai mari lopeţi pentru nisip, nu? Doar atât că nu este apă.

— Cum să faci castele din nisip? întrebă Bill, încruntându-se în timp ce lucra. Se vor surpa pe tine.

— Nu ştiu. Cred că mai întâi trebuie să umezeşti nisipul.

— Dar de ce să-l umezeşti?

— Nu ştiu. Nu cred că oamenii fac asta cu un scop anume. Aşa se întâmplă. Vezi tu, acolo, pe Pământ, e plin de apă şi se împrăştie peste tot. Aşa zice Sam.

Bill clătină din cap cu tristeţe şi continuă să sape. Eliberară roţile din spate ale transportorului, şi Ford spuse:

— De ce crezi că apa-i albastră pe Pământ? Aici e numai verde sau maro.

— Nu-i albastră, făcu Bill.

— Ba da, este, zise Ford. Sam are imagini holo cu ea. Le-am văzut şi eu. E mai albastră decât cerul. Albastră ca vopseaua albastră.

— Apa nu are, de fapt, nicio culoare, rosti Bill. Doar pare albastră. E ceva în legătură cu aerul.

Ford se încruntă şi se duse pe cealaltă parte a transportorului, unde săpă din greu nisipul şi mormăi:

— E albastră. N-ar fi amenajat Camera Albastră dacă n-ar fi fost aşa. Toate cântecele şi poveştile susţin că este albastră. Aşa-i, atotştiutor mic ce eşti.

Uitase că Bill îl putea auzi prin radioul costumului, aşa că fu cât se poate de surprins când glasul lui Bill i se rostogoli în cască:

— Cântece şi poveşti? Corect. Du-te şi bagă-ţi moaca într-o dună, retardatule.

Ford doar scrâşni din dinţi şi continuă să cureţe.

Le luă destul de mult timp ca să degajeze transportorul, pentru că reuşiră să facă progrese reale numai după ce vântul mai scăzu în intensitate. În cele din urmă, se putură urca înapoi în cabină şi porniră motoarele *Preafrumoasei Evelyn.* Transportorul se eliberă din nisip şi-şi croi drum din dună, iar Ford se chinui să ţină o direcţie peste panta unduitoare de jos.

— Aşa! Unde-i drumul? zise el.

— Acolo, făcu Bill, arătând cu degetul. Nu mai ştii nici direcţia? Am ancorat în unghi drept faţă de axa drumului. Este tot acolo, doar că nu-l putem vedea. Ia-o drept înainte.

Ford se supuse. Porniră la drum.

Conduseră timp de cinci ore, peste nisip şi apoi peste nisip pietros şi, în cele din urmă, pe o câmpie acoperită cu piatră, dar nu văzură nici urmă din cele două şiruri de stânci care ar fi trebuit să fie acolo dacă s-ar fi aflat pe Autostradă.

Bill, care supraveghease indicatoarele de control, deveni tot mai palid şi mai tăcut.

— Trebuie să ne oprim, spuse el la un moment dat. Ceva nu-i bine.

— Nu mai suntem pe Autostradă, aşa-i? spuse Ford întristat.

— Nu. Ne-am rătăcit.

— Ce s-a întâmplat?

— Furtuna a perturbat sistemul de navigaţie, spuse Bill. Tot rahatul ăla magnetic împrăştiat prin jur.

— Putem face ceva?

— Pot să-l resetez, urmă Bill. Dar nu-l pot recalibra pentru că nu ştiu unde ne aflăm, aşa că nu ne-ar servi la nimic.

— Dar tatăl tău spunea că eşti marele lui navigator! făcu Ford. Bill îşi privi ghetele.

— Nu sunt. El doar credea că sunt.

— Păi, nu-i aşa că-i grozav? zise Ford. Şi când te gândeşti că-ţi închipuiai că *eu* sunt idiotul. Acum ce ne facem, profesore?

— Tacă-ţi gura! rosti Bill. Doar taci din gură. Se presupune că trebuie să ne îndreptăm spre nord, da? Iar soarele răsare dinspre est şi apune la vest. Aşa că, atâta timp cât o ţinem cu apusul în stânga noastră, mergem în direcţia cea bună.

— Şi noaptea ce facem?

— Dacă cerul nu e acoperit de norii de praf, poate că ne putem orienta după stele.

Ford se însenină auzind asta.

— Obişnuiam să mă uit mult la stele, spuse el. Şi ar trebui să putem să vedem muntele după o vreme, nu?

— Mons Olympus? Da.

— Atunci e-n regulă!

Ford acceleră din nou, şi *Preafrumoasa Evelyn* se avântă înainte.

— Putem face asta! Billy nu s-ar fi speriat dacă s-ar fi rătăcit, nu?

— Nu, admise Bill.

— Nu, pentru că s-ar fi orientat spre orizont şi i-ar fi dat drumul, bang, şi nu i-ar fi păsat de asta.

— Lui nu-i păsa cam de nimic, spuse Bill, cu toate că nu părea să creadă că asta era ceva deosebit de isteţ.

— Păi, e o prostie să te temi, zise Ford cu un ton ridicându-se vag spre isterie.

Trăieşti sau mori, nu? Principala chestie este să... să fii cu adevărat *viu* înainte de moarte. Aş fi putut trăi întreaga mea viaţă mergând prin Tunel şi să nu văd niciodată toate lucrurile pe care le-am întâlnit de când am fugit. Tot acest cer. Acest nisip. Gheaţa şi ceţurile şi culorile diferite şi toate astea! Şi ce, poate n-am să ajung atât de bătrân ca bunicul lui Hardie Stubb. Cine-ar vrea să fie zbârcit tot şi să tuşească tot timpul?

— Nu fi cretin, zise Bill. Eu aş da orice să fiu acum pe Pământurile Lungi şi nu mi-ar păsa ce muncă mi-ar da de făcut. Şi tu-ţi doreşti să fii acolo.

— Nu, eu nu vreau! strigă Ford. Ştii ce am de gând să fac? Imediat ce ne întoarcem, am să mă duc la tata şi-am să-i spun: tată, eu părăsesc CAM-ul. Sam a

făcut-o. Pot şi eu. Doar că eu nu mă întorc pe Pământ. Locul *meu* e pe Marte! Şi am să devin Camionagiu şi-am să stau Afară tot restul vieţii mele.

Bill se holbă la el.

— Eşti dus! spuse el. Tu chiar crezi că taică-tău o să te lase să pleci?

— Nu, rosti Ford. Mă va apuca de-o ureche şi-aproape că mi-o va smulge. Nu contează. Odată ce împlinesc nouă ani, CAM spune că am dreptul să-mi aleg ce meserie îmi place.

— Odată ce împlineşti *nouă* ani? Fred se înroşi.

— Ani CAM. La noi unul echivalează cu doi de pe Pământ.

— Aşa deci… iar acum câţi ani ai? Bill începu să rânjească. Şase?

— Da, rosti Ford. Iar tu mai bine taci,

da?

— Bine, zise Bill, însă rânjetul i se lăţi.

VIII

Goniră pe toată durata zilei, dar când se lăsă noaptea, erau atât de obosiţi încât căzură de acord să oprească şi să se ducă la culcare. Ford se întinse în cabină, iar Bill se duse în spate, în cuşeta de deasupra lui Billy, care zăcea tot acolo, cu ochii holbaţi şi inert ca o statuie de ceară.

Când veni dimineaţa, era încă în viaţă. Bill îi schimba pungile cu tuburi când se apropie şi Ford, căscând.

— Aşteaptă şi ai să vezi, zise Ford, făcând o încercare de a-l încuraja. Va fi bine dacă-i putem duce la spital. Tatăl lui Eric

Chetwynd a căzut de pe tractor şi şi-a fracturat craniul; a stat în comă zile în şir, dar l-au operat şi apoi şi-a deschis ochii şi vorbea şi de toate. Iar taică-tău nici măcar nu şi-a rupt vreun oscior.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Bill morocănos. Nu contează. S-o luăm din loc. Soarele-i la dreapta noastră până la amiază, ai priceput?

Porniră la drum. Acum pe Ford îl dureau mai puţin muşchii; începea să se simtă încrezător cu *Preafrumoasa Evelyn.* Privi spre linia orizontului şi-şi imagină Mons Olympus înălţându-se dincolo de ea, inevitabil, regina roşie a marii table de şah a câmpiei. Li se va ivi curând în faţa ochilor. Trebuia. Iar într-o bună zi, când va avea un transportor numai al său şi va goni tot timpul pe ruta sa, ceva atât de insignifiant

ca o mică deviere de la traseu nici nu-l va deranja. Va şti până atunci fiecare deal nisipos şi fiecare stâncă, la fel ca pe propriile sale buzunare.

Se gândi şi să-şi facă un tatuaj pe faţă. Să hotărască felul în care ar trebui să arate îi ţinu mintea ocupată vreo două ore, în tip ce Bill stătea vizavi, uitându-se la monitoare şi frământându-şi mâinile în poală.

Apoi:

— Se mişcă ceva! spuse Bill, arătând spre monitorul camerei de rezervă.

Ford văzu şi el: ceva care lucea, lumina soarelui învăpăia un vehicul aflat departe, în trena lor de praf.

— Da! Este un alt Camionagiu! făcu el. Billy e salvat!

O încetini pe *Preafrumoasa Evelyn,* întorcând-o în aşa fel încât trena de praf se

învârteji departe de ei şi putură să vadă mai clar celălalt vehicul.

— Nu-i un transportor, zise Bill. Este doar un camion. Cine-i ăla? Nu-i cineva cunoscut.

— Cui îi pasă? rosti Ford, pocnind consola de bucurie. Ne vor spune cum să ajungem înapoi pe drum.

— Nu şi dacă s-au rătăcit şi ei, comentă Bill. Necunoscutul gonea spre ei neabătut şi acum putură să-l vadă clar: un transportor fără remorcă, doar cu capătul cârligului de acroşare iţindu-se în spate, arătând ciudat, ca o insectă minusculă, dar cu un cap imens. Trase alături de ei. Bill atinse butonul radioului şi strigă:

— Cine sunteţi?

Se lăsă tăcerea. Apoi un glas hârâi prin difuzoare, distorsionat şi aspru:

— Cine întreabă „cine sunteţi”? Pari a fi un ţânc. Ford se aplecă şi strigă:

— Vă rugăm, ne-am rătăcit! Ne puteţi arăta cum să ajungem înapoi pe drum?

Altă tăcere apoi:

— Doi băieţei? Ce faceţi pe aici atunci? A dat tata de necaz, ei? Bill îi aruncă lui Ford o privire încărcată de furie. Ford se întrebă de ce, dar spuse:

— Da, domnule! Trebuie să-l ducem la spital şi sistemul nostru de navigaţie s-a dereglat din cauza furtunii. Ne puteţi ajuta?

— Sigur că pot, răsună vocea, şi părea că vorbitorul tocmai zâmbea. Puneţi-vă măştile, copii, şi ieşiţi să vorbim faţă în faţă.

— Dobitocule! mormăi Bill şi-şi puse masca.

După ce se lăsară în jos ca să coboare din cabină, văzură că necunoscutul îşi

vopsise pe cabină sloganul PUTERE CELTICĂ şi alăturase imagini a ceea ce trebuiau să fie noduri celtice şi trifoiuri cu patru foi, cu toate că erau pe jumătate scorojite. Trapa săltă în sus şi un bărbat ieşi, un bărbat masiv, în costum presurizat, de asemenea pictat cu motive celtice în verde şi galben. Se uită la ei şi rânji sub mască.

— Ei, salutare, copii! zise el. Gwill Griffin la ordinele voastre. De formaţie prospector de diamante. Care-i treaba?

— Tatăl lui Bill a făcut un anevrism, spuse Ford, şi încercăm să-l ducem acasă, dar ne-am rătăcit pe drum. Ne puteţi ajuta, vă rog?

— Un anevrism?

Bărbatul îşi arcui sprâncenele.

— Ăsta-i un lucru îngrozitor. Haideţi să-l

examinăm.

— Nu trebuie să… începu Bill, dar domnul Griffin se săltase deja în cabina *Preafrumoasei Evelyn.* Bill şi Ford se repeziră după el. Când ajunseră înăuntru, el deja se dusese în spate, aplecându-se asupra lui Billy.

— Măi, măi, sigur că are probleme, zise el. Da, duceţi-l înapoi la Mons Olympus, desigur.

Se uită de jur împrejur prin cabină.

— Mişto camion are, nu? Şi un rezervor drăguţ, plin cu dioxid de carbon, presupun.

— Da, făcu Ford. S-a întâmplat chiar după ce am terminat. Ştiţi cumva cum să recalibraţi sistemul de navigaţie?

— Niciun fel de problemă, zise domnul Griffin, trecând de ei şi aşezându-se la consolă.

Bill îl privi cu atenţie cum tasta şi schimba cifrele.

— Bieţii copii, rătăciţi de capul vostru pe Afară. Ştiţi, aveţi noroc că v-am găsit eu. Drumul se află la numai cinci kilometri est de voi, dar aţi fi putut să rătăciţi pe veci fără să-l găsiţi.

— Ştiam eu că suntem aproape, zise Ford, cu toate că nu simţi nici urmă din uşurarea la care se aştepta. Se întrebă de ce.

— Da, pe aici se pot întâmpla lucruri îngrozitoare. V-am văzut camionul prin coclaurile astea, gonind în zigzag, şi mi-am zis: „Apără-mă, Zeiţă, dar ăsta trebuie să fie Dave-cel-Îngheţat-Bocnă!”. La vremea mea, vă pot spune că am văzut pe aici unele lucruri tare ciudate.

— Cine-i Dave-cel-Îngheţat-Bocnă?

întrebă Ford.

— El? Camionagiul Demonic din Mare Cimmerium? Domnul Griffin se întoarse spre el, ridicându-şi masca pe cap. Nu avea barbă şi era pistruiat, dar purta o mustaţă lungă şi nu era chiar atât de bătrân pe cât crezuse Ford prima dată.

— Nimeni nu ştie cine a fost Dave-cel-Îngheţat-Bocnă; probabil doar un amărât ajuns aici în zilele de început. Se spune că a murit la consolă, în plină cursă, înţelegi? Iar sistemul camionului a preluat controlul şi a trecut pe pilot automat. Se crede că a deviat de la rută în timpul unei furtuni şi a tot continuat să meargă, iar de fiecare dată când bateria se consumă aşteaptă pe undeva până la prima furtună care-i suflă praful de pe bateriile solare şi atunci se reporneşte singur.

Ford îşi dădu seama ce-l făcea să nu se simtă bine. Bărbatul vorbea ca un actor din imaginile holo, ca o persoană care foloseşte un scenariu pentru a impresiona.

— Câţiva prospectori i-au găsit transportorul zăcând în pustiu şi s-au dus la el şi au reuşit să-i deschidă trapa. Şi acolo l-au văzut pe Dave-cel-Îngheţat-Bocnă stând în cabină, tot zbârcit; însă nici n-au pus bine piciorul pe scară că maşina a revenit la viaţă şi a pornit, împrăştiindu-i ca pe popice. Şi ce credeţi că le-a făcut apoi? Numai a virat şi s-a repezit asupra lor din nou, asta a făcut, şi l-a strivit pe unul în nisip, iar ceilalţi au fugit ca să-şi scape pielea. *Ei* au reuşit să se întoarcă acasă pentru a spune povestea. De atunci, mulţi Camionagii l-au mai văzut, gonind pe marginea drumului în treburile lui, cu

mortul zdrăngănind din oase în interior. Unii spun că fantoma lui Dave conduce, încercând să-şi regăsească drumul spre Colonia de Bază. Alţii spun că-i camionul însuşi, că sistemele sale au luat-o razna de durere şi că vrea să ucidă pe oricine se apropie, ca să nu i-l ia pe Dave de acolo. N-o să găsiţi niciodată vreun prospector ca mine care să vrea să se apropie de el. Ai ghinion şi numai dacă dai cu ochii de el.

Îi făcu lui Ford cu ochiul.

— Trebuie să-l ducem pe tata la spital, spuse Bill după ce-şi drese glasul. Mulţumim de ajutor. Hai să plecăm, bine?

— Bine, zise domnul Griffin, punându-şi din nou masca. Numai că ar fi bine să mă lăsaţi să fac o verificare a transportorului vostru înainte de asta, nu credeţi? A fost o furtună destul de zdravănă; pot fi tot felul

de lucruri înţepenite acolo, de care n-aveţi habar. Nu vreţi să aveţi o pană pe aici, nu?

— Nu, domnule, făcu Ford.

Domnul Griffin sări jos din cabină. Bill se pregătea să sară după el, dar îşi ridică mâna.

— Nu, am să-ţi spun eu ce facem, zise prospectorul. Voi, băieţi, staţi acolo înăuntru şi vă uitaţi la consolă. Am să testez releele; se defectează în general la furtună, de la toate particulele alea magnetice care se strecoară peste tot şi conving releele să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă. Ar putea să vă blocheze toate roţile pe-o parte a transportorului, şi nu vă doriţi să se întâmple aşa ceva când goniţi. Mai mult ca sigur că v-aţi răsturna şi-aţi muri. Am să deschid un panou şi-am să rulez o procedură de diagnosticare rapidă; să

strigaţi când se aprind luminile verzi.

— Bine, spuse Bill, şi se strecură înapoi, închizând trapa. Imediat ce o zăvorî, începu să înjure şi nu se mai opri. Ford se holbă la el.

— Ce te-a apucat? întrebă el. Acum suntem în siguranţă.

— Nu, nici vorbă, zise Bill. Gwill Griffin pe naiba. Ştiu cine-i tipul. Numele lui este Art Finlay. A fost unul dintre Băieţii Mamei. L-a concediat anul trecut. Îi plăcea să se ducă în celula de arest şi să-i pocnească pe tipii de acolo. Credea că nu-l vede nimeni, însă camerele de luat vederi l-au prins. Aşa că toate poveştile lui cu prospectorul de diamante şi legendele lui pline de miez nu au fost decât vrăjeli. La fel şi accentul lui pan-celtic; a emigrat aici dintr-un loc din Americile de pe Pământ.

— Aşadar, e un impostor?

Ford se gândi la senzaţia inexplicabilă şi dubioasă pe care i-o provocase necunoscutul.

— Da. Este un impostor, zise Bill şi apoi se întinse să pornească radioul.

— Cum sunt releele alea? întrebă el.

— Arată bine, sună replica hârâită. Se vede că taică-tău a avut grijă de camionul ăsta. Acum ochii pe consolă, băieţi, să-mi spuneţi când apar luminile verzi.

Se holbară la panoul de comandă şi peste o clipă Bill şi Ford intonară împreună:

— S-au aprins!

— Atunci ajungeţi acasă fără probleme.

— Mulţumim! Plecăm acum la drum, da? făcu Bill.

— Aşa să faceţi. Am să mă ţin o vreme după voi, să mă asigur că ajungeţi în

siguranţă, bine?

— Bine, răspunse Bill şi închise comunicarea. S-o luăm din loc, îi spuse lui Ford. Cinci kilometri spre est. Ar trebui să putem vedea drumul odată ce trecem de ridicătura aceea. Hai să-l lăsăm bine de tot în urmă pe tipul ăsta.

Ford porni din nou transportorul, şi *Preafrumoasa Evelyn* se puse în mişcare. Câştigă rapid viteză şi o îndreptă spre deal, având un sentiment minunat de libertate, în timp ce se avânta tot mai sus. Bill îi spulberă însă reveria strigând:

— Camera a fost schimbată!

— Huh?

— Uite, zise Bill, arătând către monitorul de pe partea stângă. Nu mai arăta babordul *Preafrumoasei Evelyn,* şi nici felia de sol, aşa cum fusese înainte; acum

înfăţişa doar o privelişte a orizontului dinspre nord.

— A mutat obiectivele. Întoarce-le înapoi!

— Nu ştiu cum!

Ford se aplecă înainte nervos, în vreme ce Bill ţâşni în picioare şi se întinse dincolo de el, spre butoanele care aliniau obiectivele camerelor. Babordul *Preafrumoasei Evelyn* reveni pe ecran.

— Pare a fi în regulă, zise Ford. Şi iată, uite Autostrada! Uraaa!

— Nu, nu pare a fi în regulă! strigă Bill. Uite! A lăsat panoul deschis! Cum se face că avertizorul nu-i aprins?

— Nu ştiu, zise Ford.

— Bineînţeles că *tu* nu ai habar, imbecil sinistru, făcu Bill încă furios. Şi uite!

Ford privi în sus, spre camera de

rezervă, şi văzu camionul domnului Griffin avansând în spatele transportorului; apoi imaginea se schimbă pe camera din stânga, când se apropie de babordul *Preafrumoasei Evelyn.* Se poziţionă în dreptul panoului deschis. Priviră îngroziţi cum trapa camionului se deschise în jos. Îl văzură pe domnul Griffin, cu masca pe faţă, aplecându-se afară.

— Are de gând să facă ceva la panou! ţipă Bill.

— Ba nu, n-are să facă asta, spuse Ford, mai înfuriat decât fusese vreodată în viaţa lui.

Fără să mai stea pe gânduri nicio secundă, făcu un viraj strâns spre stânga. *Preafrumoasa Evelyn* făcu mai mult decât să-l mături pe domnul Griffin; cu un trosnet îngrozitor, ea-i trimise camionul răsucindu-

se violent, rostogolindu-se în continuu, iar pe el îl văzură zburând afară din camion. *Preafrumoasa Evelyn* zvâcni şi se cabră. Se opriră. Rămaseră tăcuţi un moment, tremurând.

— Trebuie să ieşim să vedem, spuse Bill. Ceva nu-i în regulă. Îşi puseră măştile şi ieşiră.

IX

Primul cauciuc din partea stângă a *Preafrumoasei Evelyn* explodase. În jurul roţii era o crustă groasă de policeramică, dar nimic altceva. Cauciucul probabil că se spulberase în toate direcţiile când explodase. Ford rămase cu gura căscată, dar Bill alergă spre panoul deschis. Ford îl auzi înjurând din greu. Se întoarse şi-l văzu

pe Bill smulgând ceva şi ridicând mâna.

— Bandă adezivă, spuse Bill. A pus banda pe senzorul de alarmă.

— A defectat… cum le zice, releele?

Ford privea îngrijorat panoul deschis, fără a avea nicio idee asupra a ceea ce vedea înăuntru.

— Nu. I-ai făcut-o la timp. Dar, dacă le-ar fi lovit cu ceva, odată ce-am fi băgat viteză ne-am fi răsturnat aşa cum a spus el. Apoi, tot ce i-ar mai fi rămas de făcut ar fi fost să vină şi să se ocupe de epavă. Să-şi însuşească liniştit rezervorul. Ar fi spus oricui l-ar fi întrebat o poveste despre „nişte bieţi puştani morţi pe-acolo”.

Bill privi spre praful care se ridica din epava camionului lui Griffin.

Se aplecă şi apucă o piatră mărişoară. Ford îi urmări privirea.

— Crezi că încă mai trăieşte? întrebă el zgribulindu-se.

— Poate, zise Bill. Ia şi tu o piatră. Mergem să ne dumirim. Însă nu mai trăia. Îl găsiră acolo unde căzuse, la nouă metri de camionul său.

Masca îi alunecase de pe faţă.

— Oh, făcu Ford retrăgându-se. Oh…

Se întoarse brusc şi se aplecă, vomitând în mască. Se întoarse şi fugi spre transportor. Repezindu-se înăuntru, închise trapa şi se clătină pe drumul spre toaletă, unde-şi scoase masca. Vomită din nou, sub privirea oarbă a lui Billy.

Se spălă puţin şi încetă să mai bocească înainte să-l audă pe Bill venind înapoi.

— Poţi să-ţi pui masca? îl întrebă Bill prin radio.

— Da… făcu Ford, iar glasul îi fu gâtuit

de un alt scâncet. Se ura pentru asta. Îşi puse masca şi auzi trapa deschizându-se. Bill intră.

— S-ar putea să fim în regulă, zise Bill. M-am uitat la rabla lui. Cauciucuri de aceeaşi mărime ca ale noastre. Poate că am putea lua unul.

— Aha, făcu Ford. Bill se uită la el.

— Ţi-e bine? Eşti verde la faţă.

— Am ucis un tip, spuse Ford.

— Tocmai încerca să ne omoare el pe noi, răspunse Bill. A meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Ştiu, rosti Ford, începând din nou să tremure. Doar că… felul în care *arăta.* Faţa. Oh. Am s-o văd când voi închide ochii noaptea, pentru tot restul vieţii mele.

— Ştiu, spuse Bill, părând istovit. Aşa m-am simţit şi eu când am văzut pentru

prima dată pe cineva murind în felul ăsta.

— Se întâmplă des?

— Cu Camionagiii? Da. În general, cu tipii noi. Bill se ridică în picioare.

— Hai, suflă-ţi nasul şi să mergem să vedem dacă putem schimba cauciucul.

Mergând spre epavă, Ford începu să chicotească încet.

— I-am cam suflat noi *pe el* de pe faţa pământului, nu-i aşa?

Camionul se oprise în poziţia normală. Trapa îi fusese smulsă, iar interiorul era o amestecătură de gunoi împrăştiat şi cafea vărsată, îngheţată deja. Ford făcu cu mâinile o scară pentru ca Bill să se poată urca înăuntru.

— Nu găsesc niciun fel de piuliţe de fixare, zise Ford, examinând cauciucul cel

mai apropiat. Cum le dăm jos?

— Nu sunt cauciucuri de tractor, spuse Bill ţâfnos, apăsând pe tastele consolei. Rahat! Toate părţile electronice sunt arse. Ar trebui să existe un sistem de demontare de urgenţă. Al nostru se află sub consolă, pentru că este un Mitsubishi. Ăsta-i un Toutatis. Lasă-mă să arunc o privire. Pe-aici…

Ford se uită peste umăr, în direcţia unde zăcea bărbatul mort. Îşi mută repede privirea şi trase, de încercare, de cauciuc. Părea la fel de neclintit ca o stâncă de zece tone. Se ridică şi-şi puse braţele în jurul lui şi trase de el cât putu de tare.

— Cred că poate merge aşa, zise Bill din interiorul camionului. Dă-te la o parte, bine?

Ford lăsă grăbit cauciucul din îmbrăţişare şi încercă să sară într-o parte,

însă cauciucul sări de pe butuc de parcă ar fi fost tras cu un tun.

Îl lovi în stomac. Fu azvârlit doi metri înapoi şi căzu grămadă la pământ, prea chircit ca să mai poată geme.

— Prostule! zise Bill privind în jos.

Sări din camion şi împinse cauciucul de pe Ford.

— *Am spus* să te dai la o parte. Oare de ce nu mă ascultă nimeni niciodată?

Ford se rostogoli, gândindu-se că s-ar putea să vomite iarăşi. Se ridică în mâini şi în genunchi, simţind durerea în toate oasele. Bill rostogolea deja cauciucul spre *Preafrumoasa Evelyn,* aşa că Ford se chinui să se ridice în picioare şi să-l urmeze.

Ţinu cauciucul drept, ferindu-se de butuc când Bill îl eliberă pe cel spart. Zbură până departe, peste epavă. Apoi Bill coborî

din nou şi, împreună, ridicară cauciucul nou şi-l trântiră în locaşul său. Ajunseră apoi la şosea, între două stânci, şi o luară din nou spre nord.

— Uite ce-i, trebuie să treci peste asta, zise Bill, care-l supraveghea pe Ford. Nu e ca şi cum ai fi vrut să-l omori.

— Nu-i asta, spuse Ford, cenuşiu la faţă şi transpirat. Mă doare burta, asta-i tot.

Bill se aplecă mai aproape şi-l examină.

— Costumul tău zice că-i ceva în neregulă, comentă el.

— Chiar aşa?

Ford privi în jos, examinându-se. Cum de-i scăpase lumina aceea galbenă, intermitentă?

— Se strânge sau aşa ceva. E aşa de strâmt că aproape nici nu mai pot să respir.

— Trebuie să oprim, spuse Bill.

— Bine, fu de acord Ford.

Preafrumoasa Evelyn încetini şi se opri, stând acolo, în mijlocul drumului, în vreme ce Bill se întoarse şi se holbă intens la panoul de diagnoză al costumului lui Ford. Se făcu palid, însă nu spuse decât atât:

— Hai să schimbăm locurile.

— Dar tu n-o poţi conduce, protestă Ford.

— Dacă suntem pe drum drept şi nu bate vântul, mă descurc, zise Bill. Se lăsă în spate, în vreme ce Ford se târî pe lateral în locul lui, reapărând o clipă mai târziu cu una dintre acele pungi cu tuburi.

— Ridică braţul *aşa,* da?

Ford se supuse şi-l privi pe Bill cum înfige tubul în portul costumului său.

— Atunci asta o să mă facă să mă simt

mai bine?

— Da, aşa ar trebui.

Bill se aruncă în scaunul din faţa consolei şi o făcu pe *Preafericita Evelyn* să se pună în mişcare.

— Bine, oftă Ford. Ce-i cu mine?

— Costumul spune că ţi-a fost perforat ceva, zise Bill, uitându-se pe monitor. Acceleră.

— Oh, păi nu-i aşa rău, zise Ford, clipind. Jimmy Linton a avut o perforaţie şi acum e în regulă. Chiar şi mai bine, de fapt. Doctorul a spus că nu va mai putea trage la lopată. Aşa că… l-au făcut secretarul oficial al Consiliului, vezi? Tot ce trebuie să facă este să înregistreze tot felul de lucruri la şedinţe şi să afişeze notiţele.

— Ia te uită.

— Aşa că, dacă am şi eu o perforaţie,

poate că tata nu va suferi atât de mult că vreau să devin Camionagiu. Dacă aşa scap de lucrul la fabrica de metan şi la grajdurile vitelor. Poate.

Bill îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— După toate astea, tot mai vrei să devii Camionagiu?

— Bineînţeles că da!

Bill se mulţumi să clatine din cap.

Goneau într-o acalmie totală, cel puţin în comparaţie cu vremea de dinainte. Departe, peste câmpii, ici-colo, se vedeau vârtejuri de praf, răsucindu-se lent. Cu cât mergeau mai departe spre nord, cu atât aerul era mai limpede, lumina soarelui mai puternică, strălucind pe stâncile mai proeminente, de culoarea ruginii ori a ciocolatei cu lapte, ori a mandarinelor, ori a

bănuţilor noi.

— E aşa de măreţ, comentă Ford, vorbind împleticit. E mai frumos decât tot. Nu-i lumea mare?

— Cred că este, făcu Bill.

— Este locul *nostru,* zise Ford. N-au decât să plece cu toţii înapoi pe Pământ, noi rămânem. Suntem marţieni.

— Da.

— Ai văzut, a început să-mi crească părul. Ford îşi duse mâna la cap şi se bătu pe creştet.

— E roşu, la fel ca Marte.

— Nu-ţi mai tot mişca braţul aiurea, da? Ai să-ţi smulgi tubul.

— Iartă-mă.

— E în ordine. Poate că ar trebui să-ţi pui masca, ştii? Poate că ţi-ar prinde bine nişte oxigen.

— Desigur…

Ford îşi puse masca pe faţă. După un timp, zâmbi şi spuse:

— Acum ştiu cine sunt.

Murmură ca pentru sine o vreme, înăbuşit, sub mască. Când Bill se mai uită odată la el, îşi pierduse cunoştinţa.

Iar Bill rămăsese singur.

Billy nu era acolo ca să zbiere la el ori ca să dea vina pe el pentru orice. S-ar putea să nu mai fie acolo niciodată. Nu se mai putea certa cu el, nu mai putea să-l facă să se ruşineze, nu mai putea să-l ignore, nu mai putea să-l facă să simtă orice ar fi vrut Bill să simtă. Nu şi dacă era mort.

Dar fusese aşa şi când trăia, nu?

Drumul drept şi îngheţat se întindea peste câmpia netedă şi rece, iar acolo nu exista niciun fel de îngăduinţă, nici dreptate

sau nedreptate, nici minciuni. Acolo exista numai acea maşinărie uriaşă care-l golea pe Bill de întreaga sa energie ca s-o poată ţine pe drum.

Dacă nu mai putea face asta, va muri.

Bill îşi dădu seama, cu un anume şoc, cât de mult îşi dorise să aibă un public. Să mai fie cineva care să-i fie martor, să vadă cât de speriat şi de furios era, care să fie de acord cu el că Billy îi fusese un tată rău.

La ce se gândise? Că, într-o bună zi, va sta într-o imensă sală de judecată şi va anunţa întreaga lume cât de incorect fusese tot ceea ce i se întâmplase încă din ziua în care se născuse?

Aici, ştia care era adevărul.

Nu exista niciun fel de vast tribunal cosmic care să-l poată transforma pe Billy în acel tată dorit de Bill. Nu era nici Soţia de

pe Marte care să ţâşnească din norii de praf şi să-l conducă acasă pe băiatul rătăcit. Lumii roşii nu-i păsa dacă se bosumfla; l-ar ucide nepăsătoare dacă l-ar surprinde Afară.

Şi întotdeauna ştiuse asta.

Atunci ce rost a avut furia atâta vreme?

Care era rostul pumnilor strânşi până când i se albeau încheieturile şi al stomacului strâns, dacă lucrurile nu se schimbă niciodată?

Furia lui n-ar forţa niciodată pe nimeni să pună lumea la punct pentru el.

Însă…

Existau oameni care încercau să pună lumea la punct pentru ei înşişi. Poate că şi el şi-ar putea schimba lumea, doar felia îngustă din ea care era a lui.

Privi monitoarele, privi cum vântul

dirija nisipul peste câmpia plată din piatră, acel gol pe care-l detestase de când îşi putea aminti. Oare ce i-ar trebui ca să-l iubească, aşa cum îl iubeau Billy şi Ford?

Îşi imagină apa căzând din cer, clipocind de pe sub stâncile îngheţate. Poate că ar fi apa albastră. Ar fremăta şi-ar face aburi, aşa cum făcea la baia publică. Curgând, gâlgâind pentru a îneca praful şi a iriga nisipul roşu.

Şi se va instala verdele. Nu-şi putu forma o imagine mentală ale kilometrilor de vizio aşezaţi peste întreaga lume, menţinând verdeaţa chiar şi aici; asta era o sminteală. Însă verdele s-ar putea strecura cumva de la sine, dacă exista destulă apă. La început, mici plante sârmoase, de deşert, poate, apoi…

Bill încercă să-şi amintească numele

plantelor din lecţiile sale. Pelinul, da. Sequoia. Trifoiul. Floarea-de-colţ. Merele. Îi reveni o amintire, o poezioară pentru copii memorată, cândva, de pe Buke: *Mi-ar plăcea să mă ridic şi să plec, acolo unde cresc merele aurii…*

Îşi înceţoşă puţin câmpul vizual şi se văzu sărind peste straturile de verdeaţă care se întindeau la nesfârşit, care se bolteau deasupra şi formau un acoperământ cald şi un adăpost împotriva vântului. O altă amintire ieşi la suprafaţă, o imagine dintr-un plan de lecţie, iar visul său o captură şi o plasă la locul ei: vaci păscând pe o pajişte verde, afară, sub un cer plin de nori albi, nori de apă, nu de praf.

Şi, în cele mai ferite locuri, vor fi şi oameni, familii. Case luminate şi călduroase noaptea, cu lumini care ar clipi printre

frunzele verzi. Aşa cum îşi imaginase el întotdeauna. Una dintre case ar putea fi a sa. Ar locui acolo cu familia lui.

Desigur, nimeni nu i-ar oferi lui o casă ori o familie, ori o lume sigură în care să trăiască. Niciodată. Nu exista aşa ceva. Dar…

Bill se înconjură cu toate oricum, pentru a-l feri de frig şi de frică, şi continuă să conducă.

La un moment dat – ore sau zile mai târziu, n-avea să afle niciodată – forţa îl părăsi şi nu mai putu s-o menţină pe drum pe *Preafrumoasa Evelyn.* Devie lent într-o parte, ciobind stâncile în drumul ei, şi se zgudui oprindu-se chiar în interiorul Staţiei Kilometrul O Mie.

Bill zăcea lângă scaunul din care căzuse, prea obosit şi având dureri prea

mari să se poată mişca. Ford încă stătea sprijinit în colţul său, cu mare parte din faţă ascunsă sub mască. Bill n-avea cum să-şi dea seama dacă mai trăia sau nu.

Îşi închise ochii şi plonjă tot mai jos şi mai jos, spre şirurile verzi.

Se trezi din cauza izbiturilor în cabină şi a strigătelor, şi ţâşni în picioare, cu masca pusă, înainte să apuce să-şi dea seama că nu visa. Se târî peste scaun şi roti comutatoarele de deschidere. Trapa de acces se lăsă în jos, şi lumina roşie năvăli înăuntru, din noaptea neagră. Acolo stătea Bătrânul, bunicul Camionagiilor, cu barba sa lungă atârnând într-o parte în vijelie, şi cel puţin alţi trei Camionagii erau în spatele lui.

Ochii i se căscară sub mască când îi

văzu pe Bill şi Ford. Se întinse şi mări volumul radioului costumului său.

— CONVOIULE! AM GĂSIT COPII AICI! PARE SĂ FIE CAMIONUL LUI TOWNSEND!

X

După vreo două zile, Bill era bine, chiar dacă trebuiau să-l hrănească direct în braţ cât timp dormea. Avea încă mintea înceţoşată când veni Mama şi se aşeză lângă patul său şi, cu multă blândeţe, îi povesti despre Billy.

Bill nu trebuia să fie îngrijorat, spunea ea; îi va găsi lui Billy un colţişor călduros la *Împărăteasă,* cu toată mâncarea şi băutura pe care şi-o dorea, pentru tot restul zilelor sale. Şi, desigur, Bill va veni să discute cu el din când în când, nu? Pentru că Billy fusese

întotdeauna atât de mândru de Tânărul Bill, aşa cum ştiau toţi. Şi poate o să-l ia cu el în mici plimbări prin Tunel, pentru a putea vedea, din când în când, ce mai era pe Afară? Pentru că aşa de mult iubise Billy Autostrada.

Ford nu era bine. Fusese operat pentru perforaţia de splină şi aproape că murise din cauza hemoragiei când tăiaseră costumul de pe el.

Încă nu-şi recăpătase cunoştinţa când Bill, înfofolit într-un halat de baie cu câteva numere mai mare, se strecură până la secţia de terapie intensivă pentru a-l vedea. Să-l *vadă* era tot ceea ce putea face Bill; alb ca un ou, Ford zăcea în mijlocul unei mase de tuburi, într-un cort de plastic. Singurele părţi din el care nu erau albe erau părul,

iţindu-se roşu, precum nisipul marţian, şi vânătaia verzuie din locul unde-l lovise Bill în ochi.

Bill stătu acolo uitându-se la dalele de pe podea până când îşi dădu seama că mai intrase cineva în încăpere. Îşi ridică privirile.

Ştia că bărbatul din faţa lui era tatăl lui Ford; avea aceiaşi ochi – de un albastru apos –, iar urechile-i erau ieşite în afară în acelaşi fel. Avea haine peticite, din dril, cizme murdare de noroi şi o căciulă de lână, trasă pe cap în aşa fel încât să ascundă bandajul de deasupra sprâncenei stângi. Avea o mică barbă albă, ţepoasă de-a lungul bărbiei, ca o pojghiţă subţire de gheaţă.

Privi spre Ford, iar ochii aceia apoşi se umplură de lacrimi. Apoi îşi mută nesigur privirea spre Bill. Lăsă capul în jos şi-şi

alinie vârful cizmelor cu linia dintre dale.

— Deci tu eşti băiatul Camionagiului? spuse el. Trebuie să-ţi mulţumesc, în numele lui Blatchford al meu.

— Blatchford, repetă Bill uluit, până când îşi dădu seama la cine se referea bătrânul. Oh!

— Femeia aceea mi-a explicat tot, zise tatăl lui Ford. N-a fost vina lui Blatchford al meu. Bietul băiat. Nu-l învinovăţesc că a fugit de frică. Tatăl tău a făcut un lucru foarte bun că l-a luat cu el. Îmi pare rău de tatăl tău.

— Şi mie, făcu Bill. Dar For… Blatchford se va face bine.

— Ştiu că da, spuse tatăl lui Ford, privind la fiul său, mistuit de dor. E un băiat puternic, Blatchford al meu. Nu-i ca frate-său. Poţi să-l creşti pe câte unul şi să-l

conduci prin viaţă şi să te străduieşti să-l înveţi ce e bine şi ce-i rău şi, peste noapte, te poţi trezi alături de un străin. Sam al meu a făcut aşa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se va întoarce împotriva noastră. N-a fost niciodată bun de nimic, chiar aşa. Un nevolnic. Nu ca micul meu Blatchford. N-a scos niciodată vreun cuvânt *potrivnic* ori să schelălăie după deşertăciuni. Ştie cine-i *el.* Va fi mândria Colectivei într-o bună zi.

Bill înghiţi cu noduri. Ştia că Ford nu va fi niciodată mândria Colectivei. Ford va pleca pe Autostradă imediat ce va putea face asta, din iubire pentru orizontul larg, iar inima furioasă a bătrânului se va frânge din nou.

Greutatea tuturor celor întâmplate părea că se lasă dintr-odată asupra lui Bill, strivindu-l. Nu-şi putea aminti când se mai

simţise atât de jalnic.

— Vreţi să-mi spuneţi ceva, domnule? spuse el. Ce trebuie să faci ca să intri în CAM?

— Hmm?

Tatăl lui Ford se întoarse spre el.

— Ce trebuie să faci?

Tatăl lui Ford îl examină cu un aer speculativ. Îşi drese glasul.

— Nu trebuie să faci nimic. Contează ce *eşti,* tinere.

Se apropie şi se aşează lângă Bill şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Trebuie să fii acel fel de om care crede că merită să muncească pentru o lume mai bună. Nu poţi fi slab ori temător, ori lacom şi să vrei să aduni lucruri pentru tine. Trebuie să ştii că singurul lucru care contează este să faci o lume mai bună, şi s-o

faci pentru toţi, nu numai pentru tine. S-ar putea să nici nu apuci s-o vezi împlinindu-se, pentru că să faci o lume corectă este ceva foarte greu. E nevoie de toată puterea şi de tot curajul şi poate că la sfârşit nu vei rămâne cu nimic în afară de faptul că vei şti că ţi-ai făcut datoria. Dar asta va fi îndeajuns.

Glasul său era subţire şi aspru şi suna ca şi cum i-ar fi oferit un discurs pe care-l memorase. Însă ochii-i străluceau ca ai lui Ford când privise pentru prima dată cerul liber.

— Păi… o să studiez agricultura, spuse Bill, şi m-am gândit că, poate, după ce trec examenele, mi-ar plăcea să mă înscriu în CAM. Vreau acea lume despre care vorbeaţi. E tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Foarte bine, băiete, spuse tatăl lui Ford, dând solemn din cap. Să înveţi din greu şi sunt sigur că vei fi binevenit printre noi. Tu eşti acel soi de tânăr de care avem nevoie în CAM. Şi-mi creşte inima să ştiu că Blatchford al meu are un prieten ca tine. Îmi dă speranţe pentru viitor, să ştiu că doi eroi ca voi vor fi alături de cauza noastră.

Dădu mâna cu Bill şi apoi sora medicală se uită înspre ei şi spuse că programul de vizite s-a terminat. Tatăl lui Ford plecă în jos pe deal. Bill se întoarse încet în salonul său.

Nu urcă în pat. Se aşeză pe scaunul din colţ şi privi prin Cupola Coloniei, spre deşertul îngheţat şi roşu, la şirul dublu de stânci între care se întindea Autostrada, spre locurile pe care Billy nu le va mai vedea niciodată. Începu să plângă în tăcere, iar lacrimile îl ardeau scurgându-i-se pe

faţă.

Nu ştia dacă plângea pentru Billy sau pentru tatăl lui Ford.

Lumea se sfârşea. Lumea tocmai începea.

ÎNRUDIRE

Bruce McAllister

Traducerea din limba engleză de
ADRIANA MOŞOIU

Avem aici o privire asupra complexei şi surprinzătoarei relaţii născute între un tânăr şi un necruţător asasin extraterestru, care demonstrează cum o opinie sau un sentiment comun te poate apropia mai puternic decât o legătură de sânge.

Bruce McAllister a publicat prima sa povestire în 1963, la vârsta de şaptesprezece ani (povestirea fusese scrisă pe când avea doar cincisprezece). De atunci, cu doar câteva povestiri şi romane, a reuşit să se impună ca fiind unul dintre cei mai respectaţi scriitori din domeniu. Cele peste şaptezeci de povestiri ale sale au apărut în majoritatea celor mai bine cotate reviste şi antologii ale anilor 1970, 1980 şi 1990, cum ar fi *Omni, In the Field of Fire* şi *Alien Sex.* Primul său roman, *Humanity*

Prime, a făcut parte din seria Ace Specials, iar romanul *Dream Baby* a fost unul dintre cele mai apreciate romane ale anilor ’80. După ce a stat mai mult de un deceniu departe de scris, a redevenit din fericire activ, având numeroase apariţii în revistele: *Asimov’s Science Fiction, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Sci Fiction, Aeon* etc. În 2007, a publicat volumul de povestiri *The Girl Who Loved Animals And Other Stories.* McAllister trăieşte în Redlands, California.

Pentru Harry Harrison, maestru

Extraterestrul şi băiatul, care avea doisprezece ani, stăteau în acea după-amiază în camera fără ferestre de deasupra

oraşului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era unul normal – în trăsăturile sale avea gene de pe trei continente, hainele îi erau croite aşa cum erau cele ale tuturor băieţilor din vastul ansamblu de locuinţe numit LAX. Extraterestrul era altceva, o privelişte îngrozitoare; şi, cu toate că băiatul ştia că nu e politicos, nu se uita în sus la el când îi vorbea.

Voia ca extraterestrul să ucidă pe cineva, spunea. Atâta tot.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept şi neclintit pe singurul obiect de mobilier care îl putea susţine. Cu privirea pierdută, băiatul stătea aşezat pe scaun, cel de lângă terminalul unde îşi făcea în fiecare zi temele. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl neliniştea, chiar dacă

înţelegea de ce. Faptul că genunchiul ciudat al creaturii era atât de aproape de al lui în încăperea mică îl neliniştea, şi se bucură atunci când creatura, de parcă şi-ar fi dat şi ea seama, îşi retrase piciorul.

Nu trebuia să se uite în sus ca să vadă trăsăturile antalouzului. Acea singură privire din pragul uşii fusese de-ajuns, şi iar se gândi dacă va vrea sau nu. Nu că i-ar fi fost frică, îşi spuse băiatul. Nu era decât ideea că un asemenea lucru ar putea sta în pragul unei uşi construite pentru fiinţele umane, într-un ansamblu uman de locuinţe, unde au murit şi s-au născut atâtea generaţii, şi probabil vor continua să o facă la nesfârşit. Nu părea posibil.

Se întrebă cum i se părea antalouzului.

Închizând ochii, băiatul văzu pielea neagră sintetică pe care extraterestrul o

purta ca protecţie împotriva atmosferelor extraterestre. Sub acel costum şerpuiau şi se înfăşurau funii de muşchi şi tendoane, care tresăreau chiar şi atunci când extraterestrul stătea nemişcat. Gâtul lung nu se întinsese în pragul uşii, dar el ştia ce putea face. Când se comprima – şi putea face asta instantaneu –, capul îi aluneca pe spate în mod reflex şi deschidea maxilarele.

Nici ghearele lungi – despre care băiatul ştia că stăteau în teci, chiar şi pe coate şi pe degetele de la picioare – nu fuseseră scoase. Dar şi le imagină scoase şi ascunse succesiv în timp ce îi explica ce voia, cu privirea în podea.

Când extraterestrul vorbi în sfârşit, vocea era inumană filtrată de reţeaua de traducere care îi acoperea jumătate de faţă. Revăzu faţa: craniul înspăimântător, ochii

imenşi care puteau vedea atâtea feluri de lumină şi care puteau pătrunde în aproape orice fel de întuneric. Tăieturile adânci – branhiile auxiliare dinăuntrul globului respirator. Tuburile picurânde de sub ele, gata să-şi arunce jeturile cu acid.

— Cine... doreşti să moară? întrebă vocea, şi băiatul aproape că-şi ridică privirea.

Era doar o voce – mecanică, perfidă, ezitantă –, îşi reaminti el. Singură nu putea să omoare.

— Un bărbat pe nume James Ortega-Mambay, răspunse băiatul.

— De ce?

Cuvintele şuierau prin aerul stătut din apartament.

— O s-o omoare pe sora mea.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

Extraterestrul nu mai zise nimic, şi băiatul auzi sunetul lung, şoptit, făcut de plămânii acestuia.

— De ce, spuse el în cele din urmă, crezi că… aş fi de acord? Băiatul nu se grăbi să răspundă.

— Pentru că eşti un ucigaş. Extraterestrul rămase iarăşi tăcut.

— Aşadar toţi antalouzii, scrâşni vocea, sunt ucigaşi profesionişti?

— A, nu, spuse băiatul, privind în sus şi încercând să nu-şi ferească privirea. Vreau să spun că…

— Atunci… cum… m-ai ales pe mine?

Băiatul se dusese la creatură la marele izvor de pe Dealurile din Monica – un punct de reper pe care orice vizitator venit pe Pământ ar trebui să-l vadă, chiar şi numai

pentru faptul că figura pe itinerariile aprobate – şi îi înmânase un mesaj scris într-o antalouană primitivă. „Ştiu ce eşti şi ce faci”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. Mobil LAX 873-2345-2657 mâine dimineaţă la 11. Numele meu este Kim.”

— Antalouzii sunt bine-cunoscuţi pentru priceperea lor, domnule, spuse respectuos băiatul. Am citit despre campania de pe Noh şi despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II când oamenii voştri au fost trădaţi, şi despre ce a fost în stare să facă una dintre companiile voastre de mercenari împotriva Gar-Bettilor. Băiatul se opri. A trebuit să scriu nouăzeci şi opt de mesaje, domnule, până să vă găsesc. Sunteţi singurul care a răspuns…

Capul hidos se înclină, în timp ce

braţele lungi rămaseră perfect nemişcate, şi băiatul îşi dădu seama că nu-şi poate lua privirea de pe ele.

— Văd, spuse extraterestrul.

Era doar o traducere idiomatică. „A vedea” nu era acelaşi lucru cu „a înţelege”. Tânărul uman reuşise ceea ce serviciile de informaţii militare şi civile din cinci lumi nu fuseseră în stare – să îl identifice ca fiind un profesionist –, şi asta îl făcu pe extraterestru să mediteze: De ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? La urma urmei, fusese adus de un copil. Să fi fost din cauză că simţise pericolul şi pur şi simplu şi-a urmat reflexul profesional sau altceva? Cumva, băiatul ştiuse că va răspunde. Cum ştiuse?

— Cât… spuse extraterestrul, curios, poţi plăti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum… ai făcut rost de ei?

— Am vândut nişte lucruri, spuse băiatul repede. Camerele de aici erau goale. În mod evident, băiatul nu avusese ce să vândă. Furase banii, extraterestrul era sigur de asta.

— Pot să fac rost de mai mulţi. Pot să… Extraterestrul scoase un sunet, fără ca acesta să fie tradus.

Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200 000 interi pentru asasinatul din răzbunare de pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilodolari pentru contractul de trădare de pe asteroidul numit Wolfe, plus acţiunile minerale, farmaceutice şi nava cu închidere ermetică – valorând de două ori mai mult – primit la sfârşit, pentru trei crime în lumea

afacerilor pe Alama Poy. Ce puteai cumpăra cu două sute de *dolari?* Puteai măcar cumpăra un bilet de tren urban?

— Nu ajunge, spuse extraterestrul. Bineînţeles, adăugă el, şi un braţ îi zvâcni, apoi redeveni neclintit, se poate să te fi gândit să înregistrezi… discuţia noastră… şi ai putea ameninţa că trimiţi înregistrarea… autorităţilor pământene… dacă nu fac ceea ce-mi ceri…

Pupilele băiatului se dilatară – ca acelea ale funcţionarului din provincia umană de pe Diedor, cel pe care îl suprimase acolo pentru Infra Gri.

— A, nu… se bâlbâi băiatul. Nu aş face asta… I se înroşise faţa, observă extraterestrul. Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva.

— Poate… ar fi trebuit să te gândeşti,

spuse extraterestrul. Braţul îi zvâcni iar, şi băiatul văzu că era mai mic decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul încuviinţă. Da, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce… întrebă atunci extraterestrul, doreşte un bărbat pe nume James Ortega-Mambay… să o omoare pe sora ta?

După ce băiatul termină de explicat, extraterestrul îl ţintui iar cu privirea, şi băiatul se simţi stingherit. Apoi creatura se ridică, articulaţiile îi pocniră şi pufniră, picioarele se încordară ca să ridice capul şi bustul greu, braţele lungi se răsuciră ca şi cum ar fi fost independente.

Băiatul se ridică şi făcu un pas înapoi.

— Două sute… nu ajung pentru a ucide, spuse extraterestrul şi plecă din clădire, pe aceeaşi cărare subterană pe care băiatul i-o

indicase.

Când bărbatul pe nume Ortega-Mambay ieşi din liftul rapid pe acoperişul clădirii federale, soarele apunea şi era sfârşitul unei alte zile lungi, dar productive, la BuPopCon. Sub ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un mic iaz perfect – nu ca haosul Oceanului Pacific din depărtare – şi nici măcar umiditatea nu putea strica această scenă. Era, da, genul de vreme în care să-şi scoţi haina; dar exista un singur loc unde puteai să-ţi scoţi haina cu un minim de demnitate, şi acesta era, desigur, în intimitatea propriului FabCămin-de-lângă-Mare. Pentru a fi în opoziţie, purta noul său sacou „voal” triplu-ţesut, cu modelul numit „Licărire de vară” – prezentabil, inodor, rezistent la apă şi

răcoros. Nu-l va scoate decât atunci când va dori.

Era, ca întotdeauna, ultimul care părăsea Biroul şi, ca întotdeauna, se simţea mândru. Nu exista nimic mai plăcut decât faptul că era ultimul – decât ridicarea de pe helipadul pustiu, când palele rotorului cântau deasupra lui şi soarele apunea în timp ce el îşi croia drum în singurătatea meritată, departe de oraş, deasupra oraşului, către un alt helipad mai mic şi către FabCăminul lui de lângă Oxnard. A muncit din greu pentru o asemenea plăcere, îşi reaminti el.

Elicopterul lui strălucea în ultimele raze de soare – parte din scena perfectă – şi nu se grăbi să meargă spre el. Merita să fie redat într-un tablou, cu pensula sau în format digital, sau într-un poem multimedia.

Poate că weekendul ăsta va face ceva să îl imortalizeze, după vizita pentru sesiunea de intimitate a celorlalţi membri ai triadei sale.

Când ajunse pe partea pilotului, la uşiţa de acolo, o umbră se desprinse din umbra mai mare proiectată de navă, şi el aproape ţipă.

Silueta era înaltă şi iniţial crezu că este un costum, o farsă jucată de un coleg, nimic grav.

Dar când silueta păşi în lumina pală, el înţelese ce era şi aproape că ţipă iar. Văzuse asemenea creaturi în buletinele de ştiri, desigur, şi chiar şi de la distanţă în terminalul pentru navete sau lângă obiectivele turistice majore din oraş, niciodată aşa. *Atât de aproape.*

În clipa în care vorbi, vocea era joasă şi mecanică – opera unei reţele Ipoor.

— Tu eşti, spuse extraterestrul, James Ortega-Mambay… Administratorul Districtului Şapte… BuPopCon?

Ortega-Mambay se gândi să nege, dar nu o făcu. Cunoştea reputaţia antalouzilor la fel de bine ca oricine altcineva. Cunoştea scopurile în care îi folosea propria sa rasă, fără a le menţiona pe celelalte patru pe care omenirea le întâlnise printre stele. Antalouzii nu erau creaturi pe care să le minţi uşor.

— Da… Eu sunt. Ortega-Mambay.

— Numele meu, spuse antalouzul, nu contează, Ortega-Mambay. Ştii ce sunt… Contează… că ai decretat… ilegală sarcina Lindei Tuckey-Yatsen… Ai ordonat ca sora nenăscută… a băiatului Kim Tuckey-Yatsen… să fie avortată. Este adevărat?

Extraterestrul aşteptă.

— Posibil, se bâlbâi bărbatul. Bineînţeles că nu ţin minte toate cazurile noastre. Nu le procesăm după numele de familie…

Se opri, înţelegând absurditatea situaţiei. Era scandalos.

— Chiar nu văd de ce te preocupă asta, începu el. Suntem într-un oraş terestru, într-unul suprapopulat – suntem o naţiune suprapopulată, pe o planetă suprapopulată care nu îşi poate permite să plătească pentru a-şi trimite povara spre o altă lume. Ne confruntăm cu o problemă şi suntem destul de fericiţi să o rezolvăm singuri. Nimic din toate astea nu te pot privi pe tine, Vizitatorule. Ai o poziţie în delegaţia din acest oraş?

— Nu, răspunse reţeaua, şi chiar… mă priveşte dacă… fiica nenăscută a familiei

Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Trebuie să trăiască, Ortega-Mambay... Fratele ei îşi doreşte o soră... Locuieşte şi învaţă... în trei cămăruţe, când părinţii lui lucrează... undeva în oraş... Pentru el... copila pe care o poartă mama lui... este deja născută. O iubeşte foarte mult... aşa cum obişnuieşte rasa voastră, Ortega-Mambay.

Aşa ceva nu putea fi real, îşi spuse Ortega-Mambay în sinea lui. Era o nebunie, şi simţea crescând în el o furie pe care nu o mai simţise de la prima slujbă în cadrul guvernului.

— Cum îndrăzneşti! se auzi pe sine însuşi. Te afli pe planeta unei alte rase şi îmi comanzi mie, un funcţionar federal, să mă supun nu numai dorinţelor unui copil, dar şi

alor tale – tu, un Vizitator, unul fără statut oficial în propriul tău neam…

— Copila, îl întrerupse extraterestrul, nu va muri. Dacă moare, voi face… ceea ce am fost… angajat să fac.

Extraterestrul păşi apoi spre elicopter, pe partea bărbatului, atât de aproape încât aproape se atingeau. Bărbatul nu se feri. Nu se va lăsa intimidat. *Nu se va lăsa.*

Extraterestrul ridică două dintre cele patru braţe ale sale, şi bărbatul auzi un clic, apoi un pocnet, şi încă unul, şi simţi ceva în gât în timp ce privea cum ghearele mai lungi şi mai drepte decât orice visase vreodată se iveau una câte una prin pielea neagră, sintetică, a creaturii.

Apoi, folosindu-şi ghearele, creatura scoase uşa elicopterului.

Uşa din aliaj era prinsă în balamale;

într-o clipă fu străpunsă de ghearele care erau, văzu acum Ortega-Mambay, mult mai puternice decât oricare alte unghii, oase sau tegumente ale faunei terestre. Se întrebă ameţit ce putea să mănânce acea creatură, de erau atât de puternice.

— Urcă în vehiculul tău, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi şi gândeşte-te… la ceea ce trebuie să faci… pentru a ţine sora în viaţă.

Ortega-Mambay abia îşi putea mişca picioarele. Încerca să se urce în elicopter, dar nu reuşea, şi pentru o clipă groaznică se gândi că extraterestrul ar putea încerca să îl ajute să urce. Dar reuşi, în sfârşit, şi bătu cu mâinile în tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i se ceruse: *să se gândească.*

Extraterestrul nu stătea aşezat pe pat,

ci rămăsese în pragul uşii. De data aceasta, băiatul nu mai avea nicio problemă să îl privească.

— Ştii mai multe despre noi, spuse brusc extraterestrul, cu voce aspră, decât m-ai lăsat să înţeleg… nu-i aşa?

Băiatul nu răspunse. Ochii creaturii – imenşi, ca de pisică priveau în ai lui.

— Răspunde-mi, zise extraterestrul. Când băiatul vorbi, în sfârşit, spuse doar:

— Ai făcut-o? Extraterestrul îl ignoră.

— L-ai omorât? spuse băiatul.

— *Răspunde-mi,* repetă extraterestrul, perfect nemişcat.

— Da… spuse băiatul, întorcându-şi în cele din urmă privirea.

— *Cum?* întrebă extraterestrul.

Băiatul nu răspunse. După modul cum stătea pe scaun, arăta învins, văzu

extraterestrul.

— Răspunde-mi… sau voi… distruge camera asta. Pentru o clipă, băiatul nu făcu nimic, apoi se ridică şi se duse încet spre terminalul unde învăţa în fiecare zi.

— Am studiat mult steaua ta, spuse băiatul. Vocea îi era acum lipsită de energie.

— Este mai mult de-atât, spuse extraterestrul.

— Da. Am studiat istoria antalouană.

Băiatul se opri, şi extraterestrul simţi cum îşi mai recapătă întrucâtva energia.

— Adică, la şcoală.

Vocea i se mai înviorase puţin.

Băiatul atinse o dată tastatura, apoi de două ori, şi ecranul prinse viaţă. Extraterestrul văzu o hartă cu emisfera nordică de pe Antalou, rutele comerciale din străvechiul Al Şaptelea Imperiu, continentul

fragmentat şi mările nefaste, care îi aduseseră sfârşitul.

— Mai mult de-atât… cred, spuse extraterestrul.

— Da, spuse băiatul. Anul trecut am făcut un raport – pentru mine, nu pentru şcoală – despre urmele fosile de pe Antalou. Au existat o mulţime de animale care voiau aceeaşi mâncare ca şi voi – ca şi rasa voastră. Pe Antalou, vreau să zic. *Aşa e,* gândi extraterestrul.

— Am dat şi peste alte lucruri, continuă băiatul, şi extraterestrul simţi iar că îi dispare energia, simţi în vocea băiatului un sentiment reţinut, pe care rasa sa îl numea „disperare”.

Băiatul credea că bărbatul pe nume Ortega-Mambay îi va ucide totuşi sora, şi asta îl făcea să fie „disperat”.

Băiatul lovi din nou tastatura. Apăru o nouă diagramă. Părea cunoscută, deşi extraterestrul nu mai văzuse de mult timp una ca asta – atât de curată, de detaliată, de împodobită.

Reprezenta grupul antalouan, şi cu toate că extraterestrul nu le putea citi, ştia ce descriau etichetele: „îndatoririle de rudenie” şi „încărcăturile motivaţionale”, „parametrii apărare-nevoie” şi „consecinţele datorie-pierdere” pentru o persoană şi în cadrul unui grup. Exista şi o inserţie care arăta – într-o prezentare animată tridimensională – modelul de supravieţuire despre care exo-psihologii umani credeau că ar putea explica întregul comportament antalouan.

Băiatul atinse tastatura şi apăru o listă iconografică a „moştenirilor totemice” şi a

„succesiunilor de rudenie” de la străvechile situri funerare de lângă Toloa şi Mantok.

— Ai crezut că ştii, spuse extraterestrul, ce simte un antalouz. Privirea băiatului rămase ţintuită în podea.

— Da.

Pentru o clipă, extraterestrul nu spuse nimic, dar apoi vorbi:

— Nu te-ai înşelat… Tuckey-Yatsen. Băiatul privi în sus, fără să înţeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antalouzul. Băiatul clipi, dar nu credea.

— Ce spun este adevărat, zise extraterestrul. Extraterestrul privi cum trupul băiatului începea să se îndrepte, datorită faptului că energia, nemaifiind suprimată de „disperare”, începea să-l anime ze.

— S-a făcut, explică extraterestrul, fără

uciderea... pe care nici tu, nici eu... nu ne-o putem permite.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Eşti sigur?

— Eu nu mint... în legătură cu ceea ce fac. Băiatul se holba din nou la extraterestru.

— O să-ţi dau banii, spuse el.

— Nu, spuse extraterestrul. Nu este... nevoie.

Băiatul se mai holbă o clipă, apoi, în mod ciudat, începu să se mişte.

Extraterestrul privi, curios. Băiatul păşi spre el, deşi extraterestrul nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta. Poate era un obicei uman, un „sentimentalism”, iar băiatul, cu toate că se temea, s-a gândit că trebuie să o facă.

Când ajunse lângă extraterestru, băiatul întinse o mână nesigură, atinse uşor umărul antalouzului – o dată, de două ori –, după care, în mod remarcabil, mâna coborî spre braţul vătămat al extraterestrului.

Extraterestrul era uimit. Această atingere era un gest antalouan.

Nu este un băiat ca toţi ceilalţi, gândi extraterestrul. Nu era pur şi simplu vorba despre inteligenţa băiatului – indiferent cum s-ar fi putut măsura aceasta – sau despre înţelegerea sa faţă de antalouzi. Era altceva – ceva ce extraterestrul recunoscu.

Ceva de care au nevoie toţi ucigaşii…

Gestul antalouan făcut de băiat însemna „obligaţie faţă de sânge”, deşi nu fusese însoţit de scoaterea lentă din teacă a *de*moor-ului. Băiatul făcuse o alegere bună.

— Mulţumesc, spunea băiatul, şi

extraterestrul ştiu că acesta repetase înainte şi atingerea, şi cuvântul.

Chiar şi numai gândul îl făcuse să se teamă, dar repetase până când frica nu îl mai stăpânise.

Făcu câţiva paşi înapoi, tremura şi nu reuşea să se oprească, şi spuse:

— Mai ţii legătura cu grupul tău?

— Nu, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. Băiatul nu îl mai surprindea cu nimic. A fost o decizie... luată fără regrete. Mulţi antalouzi au luat decizia asta. Munca mea... reprezintă o piedică... înţelegi...

Băiatul încuviinţă din cap, gest care însemna că înţelege. După aceea, băiatul spuse:

— Cum este să ucizi?

Extraterestrul ştia că aceasta era

întrebarea pe care băiatul voia cel mai mult să o pună. Vocea îi era însufleţită, nu se mai temea. Răspunsul extraterestrului veni simplu:

— Este deopotrivă… mai mult şi mai puţin… decât îţi imaginezi.

Băiatul pe nume Kim Tuckey-Yatsen stătea în pragul uşii de la cămăruţa unde dormea şi învăţa, ascultând ceea ce bărbatul le spunea mamei şi tatălui său. Bărbatul nu se uitase deloc la burta umflată a mamei sale. Spusese simplu:

— În cazul vostru s-a făcut o excepţie, familie Tuckey-Yatsen. Aveţi permisiunea să continuaţi aducerea pe lume a femelei încă nenăscute. În trei săptămâni veţi primi confirmarea pentru Dreptul la al Patrulea Membru al Familiei. Orice întrebare va fi

adresată către BuPopCon, Districtul al Şaptelea, la numărul de net de pe acest card.

După plecarea bărbatului, mama sa plânse de bucurie, în braţele tatălui său. Când băiatul se duse spre ei, îl îmbrăţişară şi pe el. Erau acum trei, îmbrăţişaţi, iar în curând vor fi patru. Asta era tot ce conta. Părinţii lui erau oameni buni. Riscaseră pentru el, iar el îi iubea. Conta şi asta, ştia.

În noaptea aceea o visă din nou. Numele ei era Kiara. În vis, semăna puţin cu sora lui Siddo, care stătea două etaje mai jos. Fiicele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i aşa? În visul lui, cei patru se îmbrăţişau, erau mai multe camere, mai mari.

Când băiatul avea şaptesprezece ani,

iar sora lui cinci, şi împărţeau aceeaşi cameră, ca frate şi soră, sosi un cufăr de pe Romah, una dintre lumile mutilate de război ale Pleiadelor. Presurizat şi deformat, micul container din aliaj avea pe el ştampilele vămilor din patru camere ermetice, fusese deschis de cel puţin şapte ori în trecerea lui şi mirosea. Fusese dezinfectat, da, explicase curierul USPUS care îl livrase. Fusese ţinut un an în carantină şi era cât pe ce să nu mai ajungă, date fiind împrejurările.

Iniţial, băiatul nu a ştiut la ce se referă curierul.

Cufărul conţinea mai multe lucruri, explicase femeia. Un craniu mic, şlefuit, al unui carnivor care nu era de pe Terra. O bucată de metal cosmic, topit în forma unui boboc de floare. Două inele de piatră şlefuită, care înţepau la atingere. Un

dispozitiv străvechi, despre care băiatul urma să descopere că era un aparat de transmisiune din generaţia a treia, fără aer, folosit de Gar-Betti. O spirală făcută din păr de animal şi răşină, despre care află că era un instrument muzical rar, de pe Hoggun VI.

Şi multe alte mărunţişuri, printre care vederea cu Izvorul Pacific, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.

Familia primi mai târziu o înştiinţare oficială referitoare la cei 300 000 de interi depuşi pe numele băiatului în staţia bancară neutră din HiVerks, la depozitul de arme specializate, pe care puţini le înţelegeau, care fuseseră plasate în grijă permanentă pe Titan, de asemenea pe numele lui, şi la voucherul de călătorie în afara lumii, achiziţionat pentru băiat spre a-l folosi

atunci când va avea vârsta necesară.

Deşi nu semăna cu niciun testament scris pe Pământ, era cu adevărat un testament, unul pe care antalouzii îl numeau „cantaţie testamentară”. Faptul că fusese înregistrat pe culoarul unei încăperi ermetice cu puţin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului pe o lume numită Glory nu diminua cu nimic autoritatea sa legală.

Deşi băiatul a încercat să le explice, părinţii acestuia nu au înţeles, şi mult timp nu a avut nicio importanţă. Cu banii respectivi au cumpărat cinci camere în sectorul de nord-est al oraşului, o slujbă mai bună pentru mama lui, îngrijire mai bună pentru autoimunităţile tatălui său, mai multă educaţie tehnică pentru băiat şi toată mâncarea şi hainele de care aveau nevoie;

iar în prezent (dar numai atât) aceste lucruri contau pentru el mai mult decât marea lună a lui Saturn şi minunatele arme care îl aşteptau răbdătoare acolo.

ZGOMOT DE FOND

Alastair Reynolds

Traducere din limba engleză de
SILVIU GENESCU

Alastair Reynolds este un colaborator constant al revistei *Interzone,* publicând povestiri şi în *Asimov's Science Fiction, Spectrum SF* şi alte reviste. Primul său roman, *Revelation Space,* a fost apreciat pe scară largă drept una dintre cele mai importante opere SF ale anului; a fost imediat urmat de *Chasm City, Redemption Ark, Absolution Gap* şi *Century Rain,* toate romane space opera de mare întindere, bine vândute, care l-au consacrat pe Reynolds drept unul dintre cei mai buni şi mai populari noi scriitori SF înscrişi pe orbită în ultimii ani. Alte cărţi ale sale includ culegerea de nuvele *Câinii de diamant. Zile pe Turcoaz [70].* Volumele lui cele mai recente sunt romanul *The Prefect* şi culegerile de povestiri *Galactic North* şi

Zima Blue and Otber Stories. Ultimul său roman este *House of Suns.* Cercetător ştiinţific confirmat profesional, cu un doctorat în astronomie, Reynolds este originar din Ţara Galilor, însă trăieşte în Olanda, unde lucrează pentru Agenţia Spaţială Europeană.

Opera lui Reynolds este cunoscută pentru obiectivele sale vaste, pentru abordare şi pentru scara la care se desfăşoară lucrurile (într-o povestire, „Galactic North”, o navă spaţială se angajează în urmărirea alteia într-o cursă dură care durează mii de ani în timp şi se încheie după străbaterea unor distanţe de sute de mii de ani-lumină; într-o altă povestire, „Thousandth Night”, nemuritori superbogaţi se lansează într-o iniţiativă care va duce la rearanjarea fizică a tuturor

stelelor din galaxie). În povestirea profundă şi plină de compasiune care urmează, autorul rămâne mai aproape de casă, într-un fel – în timp ce într-altul ne conduce într-un cu totul alt univers, unul mult mai departe decât cele mai îndepărtate galaxii, dar atât de aproape încât să-l poţi atinge cu mâna.

VINERI

Mick Leighton era în subsol cu maşinăriile când sosi poliţia să-l ia. Încercase să dea de Joe Liversedge toată dimineaţa ca să contramandeze o partidă de squash convenită anterior. Era cea mai aglomerată săptămână de dinaintea examenelor, iar Mick ajunsese la concluzia sumbră că avea prea multe lucrări practice

de corectat ca să poată găsi vreo justificare pentru pierderea chiar şi a unei singure ore la squash. Necazul era că Joe ori îşi închisese telefonul, ori şi-l lăsase în birou, unde nu putea perturba maşinăriile. Mick îi trimisese un e-mail, dar când şi acesta rămase fără răspuns, decise că nu mai era altceva de făcut decât să se deplaseze până în jumătatea de clădire a lui Joe şi să-l informeze personal. Mick era deja suficient de cunoscut în departamentul lui Joe încât putea să vină şi să plece după cum avea chef.

— Salut, bătrâne! zise Joe aruncând o ocheadă peste umăr, cu un sandvici pe jumătate mâncat într-o mână. Pe ceafă avea un bandaj, chiar sub linia părului. Era aplecat asupra unui pupitru acoperit cu laptopuri, cabluri şi maldăre de foi printate.

— Eşti gata s-o iei pe coajă, da?

— Păi de-asta am venit, zise Mick. Îmi pare rău, dar trebuie să contramandăm. Am prea multe de făcut azi.

— Nasol.

— Ted Evans poate să-mi ia locul. Are propriul lui echipament, îl ştii pe Ted, nu?

— Vag.

Joe îşi lăsă sandviciul jos pentru a pune înapoi capacul markerului. Era un băiat amabil din Yorkshire, care venise la Cardiff pentru masterat şi se decisese să rămână. Era căsătorit cu o arheologă pe nume Rachel, care-şi petrece o mare parte a timpului scormonind prin ruinele romane de sub castelul Cardiff.

— Eşti sigur că n-aş putea să te conving? Ştii, chiar ţi-ar face bine puţină mişcare.

— Ştiu, dar nu am timp.

— Cum vrei. În orice caz, cum merg lucrurile? Mick ridică filozofic din umeri.

— E loc pentru mai bine.

— Ai sunat-o pe Andrea, aşa cum ai zis că ai de gând?

— Nu.

— Ar cam trebui, ştii asta.

— Nu-mi reuşesc prea multe la telefon. Oricum, m-am gândit că ar vrea să mai răsufle şi ea.

— Au trecut trei săptămâni de-atunci, bătrâne.

— Ştiu.

— Vrei s-o sune nevastă-mea? S-ar putea să ajute.

— Nu, dar mersi oricum pentru sugestie.

— Sun-o. Spune-i că ţi-e dor de ea.

— Am să mă mai gândesc.

— Da, sigur că da. Ştii, ar trebui să mai stai pe aici. Am început treaba de azi-dimineaţă. Am prins o legătură imediat după ora şapte.

Joe ciocăni în ecranul unuia dintre laptopuri, care afişa, negru pe alb, şiruri după şiruri de numere.

— E şi o chestie bună.

— Zău?

— Vino şi aruncă o privire la maşinărie.

— Nu pot, trebuie să mă întorc la birou.

— O să-ţi pară rău mai târziu. Tot aşa cum ai să regreţi că ai anulat partida noastră sau faptul că nu o suni pe Andrea. Te ştiu eu, Mick. Eşti unul dintre cei născuţi ca să regrete diverse lucruri.

— Bine, atunci cinci minute.

De fapt, lui Mick îi plăcuse întotdeauna

să-şi bage nasul prin subsolul lui Joe. Oricât de însemnată ar fi fost munca lui Mick despre începuturile universului, Joe dăduse de aur. În întreaga lume erau sute de cercetători care ar fi fost în stare să omoare pentru un simplu tur ghidat prin laboratorul Liversedge.

În subsol se aflau zece maşinării masive, fiecare la fel de mare ca o turbină cu aburi. Nu te puteai apropia de ele dacă aveai un stimulator cardiac sau orice alt fel de implant, dar Mick ştia asta şi avusese grijă să lase deoparte toate obiectele metalice înainte de a coborî treptele şi de a trece de uşile de siguranţă. Fiecare maşinărie conţinea o bară de zece tone, confecţionată din fier ultrapur, menţinută în vid şi suspendată într-un leagăn magnetic. Joe se entuziasma atunci când venea vorba

despre rezistenţa vidului, despre stabilitatea câmpului magnetic al generatoarelor. Cardiff ar fi putut să fie lovit de un cutremur de gradul şase pe scara Richter şi barele n-ar fi recepţionat nici cea mai mică vibraţie.

Joe îi spunea centru de telefonie.

Maşinăriile erau numite corelatori. În orice moment opt dintre ele erau în funcţiune, în vreme ce alte două erau oprite pentru reparaţii sau îmbunătăţiri. Ceea ce făceau cele opt maşinării funcţionale era apelarea la rece [71]: formau numere aleatorii în spaţiul dintre realităţile cuantice, aşteptând să răspundă cineva la celălalt capăt.

În fiecare maşinărie, o rază laser bombarda în mod repetat fierul, aducându-l într-o stare de excitare cuantică. Prin

monitorizarea armoniilor vibraţiilor din fierul excitat – era ceea ce numea Joe ciripit de răspuns – acelaşi laser putea determina dacă bara realizase fixarea pe un alt plan al realităţii cuantice – o altă linie de univers [72]. De fapt, bara ar rezona cu analoaga ei dintr-o altă versiune a aceluiaşi subsol, într-o altă versiune a Cardiffului.

Odată ce sincronizarea era stabilită – odată ce maşinăria care apela aleatoriu primea un răspuns – cele două linii ale universului, rămase până atunci imperceptibile, erau conectate printr-un tunel informaţional. Dacă laserul lovea bara cu impulsuri de energie joasă – destul cât să exercite o influenţă, însă fără a putea perturba sincronizarea –, atunci corespondenta din celălalt laborator a barei va înregistra şi ea aceste lovituri. Asta

însemna că era posibilă trimiterea de semnale dintr-un laborator în altul, în ambele direcţii.

— Ăsta-i băiatul, zise Joe, ciocănind una dintre maşinăriile în funcţiune. Şi sincronizarea pare să fie solidă. Ar trebui să rămână aşa pentru zece sau douăsprezece zile. Cred că asta s-ar putea să ne facă treaba.

Mick se uită din nou la bandajul de pe ceafa lui Joe.

— Ţi-ai implantat o legătură neurală, nu-i aşa?

— Direct la centrul medical, imediat ce s-a dat alarma privind sincronizarea. Eram stresat – prima dată şi toate alea. Însă s-a dovedit a fi floare la ureche. Niciun fel de durere. Am fost în picioare în jumătate de oră. Mi-au dat chiar şi un biscuit pentru

ceai.

— Oh! Un biscuit pentru ceai. Nici nu se poate mai bine, nu? Deci o să treci azi, înţeleg?

Joe îşi întinse mâna şi-şi dezlipi bandajul, dezvăluind numai un punct însângerat, ca o tăietură la bărbierit.

— Mâine, probabil. Poate duminică. Conexiunea neurală nu-i activată încă şi o să dureze ceva până să mă obişnuiesc. Totuşi, avem destul timp; chiar dacă nu pornim conexiunea până duminică, tot mai îmi rămân cinci-şase zile de lăţime de bandă până când ajungem la limita de zgomot de fond.

— Cred că eşti entuziasmat.

— Acum pur şi simplu nu vreau să dau rateu cu nimic. Şi aşa băieţii de la Helsinki ne suflă în ceafă. Cred că peste câteva luni

ar putea să ne depăşească.

Mick ştia cât de important era pentru Joe acest ultim proiect. Trimiterea de date între realităţi diferite era un lucru, şi destul de impresionat el însuşi. Însă acum tehnologia scăpase din laboratoare în lumea reală. Existau sute de corelatori în alte laboratoare şi institute din întreaga lume. În cinci ani, evoluase de la un fenomen ciudat, aproape incredibil, la ceva acceptat de lumea modernă.

Însă Joe – a cărui echipă fusese întotdeauna în avangarda tehnologică – nu stătuse cu mâinile încrucişate. Ei fuseseră primii care descoperiseră cum să trimită comunicaţii vocale şi vizuale peste prăpastia dincolo de care se afla cealaltă realitate, iar în ultimul an reuşiseră să folosească un robot echipat cu cameră de luat vederi –

acelaşi tip dotat cu baterii pe care îl folosiseră toţi turiştii până când conexiunea nervoasă devenise distracţia cea nouă. Joe chiar îl lăsase pe Mick să-l încerce. Cu mâinile pe manipulatoarele robotului prin intermediul unor mănuşi tip force-feeback, iar cu ochii percepând lumea cu ajutorul unor proiecţii stereoscopice în casca de realitate virtuală, Mick reuşise să se simtă prezent aproape fizic în celălalt laborator. Putuse să se deplaseze şi să apuce obiecte de parcă ar fi fost acolo, în realitatea alternativă. Lucrul cel mai ciudat fusese întâlnirea sa cu cealaltă versiune a lui Joe Liversedge, cel care lucra în laboratorul omolog. Ambii Joe păreau la fel de indiferenţi la ciudăţenia aranjamentului, de parcă lucrul cel mai normal de pe lume ar fi fost colaborarea cu propria ta copie.

Mick fusese foarte impresionat de robot, însă pentru Joe era doar o trambulină pentru ceva şi mai bun.

— Ia gândeşte-te, spusese el. Acum câţiva ani, turiştii au început să treacă de la roboţi la conexiunile neurale. Cine-ar mai vrea să conducă o maşinărie greoaie printr-un oraş străin, puturos, când ar putea conduce un corp omenesc, cald? Roboţii pot vedea lucruri, se pot deplasa şi pot lua obiecte, dar nu-ţi pot oferi mirosurile, gustul mâncărurilor, căldura, contactul cu alţi oameni.

— Mda, răspunsese Mick fără prea mare entuziasm. Nu era chiar partizanul legăturii neurale, chiar dacă asta îi plătea Andreei salariul.

— Aşa că vom proceda la fel. Am obţinut kitul. Instalarea lui este floare la

ureche. Tot ce ne mai trebuie acum este o conexiune solidă.

Iar acum Joe avea ceea ce-şi dorise. Mick aproape că putea vedea în ochii lui articolul de fond din revista *Nature.* Poate că se gândea să facă şi acea călătorie lungă cu trenul, spre Stockholm.

— Sper că va merge cum vrei tu, făcu Mick. Joe ciocăni din nou în corelator.

— Am o presimţire bună cu ăsta.

Chiar atunci unul dintre studenţii lui Joe se apropie de ei. Spre surprinderea lui Mick, nu cu Joe voia să discute.

— Doctor Leighton?

— Da, eu sunt.

— Cineva vrea să vă vorbească, domnule. Cred că-i destul de important.

— Cineva care să discute cu mine?

— A spus că aţi lăsat un bilet la biroul

dumneavoastră.

— Da, zise Mick distrat. Dar am mai spus că nu voi lipsi mult. Nu-i ceva chiar *atât* de important, nu?

Însă persoana care venise să discute cu Mick era o poliţistă. Când Mick dădu de ea la capătul scărilor, expresia de pe faţa ei îi spuse că nu erau veşti prea bune.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Părea îngrijorată şi era foarte, foarte tânără.

— Putem sta de vorbă undeva, domnule Leighton?

— Folosiţi biroul meu, spuse Joe, invitându-l pe amândoi în camera lui, ceva mai departe pe coridor.

Joe îi lăsă singuri, pretextând că vrea să se ducă la automatul de cafea de pe hol.

— Am nişte veşti proaste, spuse

poliţista, după ce Joe închisese uşa. Cred că ar trebui să luaţi loc, domnule Leighton.

Mick trase scaunul lui Joe de sub biroul acoperit de hârtii: lucrările studenţilor, aflate în curs de notare. Mick se aşeză, apoi nu mai ştiu unde să-şi pună mâinile.

— E vorba despre Andrea, nu-i aşa?

— Mă tem că soţia dumneavoastră a avut un accident în această dimineaţă, spuse poliţista.

— Ce fel de accident? Ce s-a întâmplat?

— Soţia dumneavoastră a fost lovită de o maşină în timp ce traversa strada.

Un gând răzleţ şi dojenitor străbătu mintea lui Mick: afurisita de Andrea. Întotdeauna se repezea să traverse strada fără să se uite. Îi spunea de ani de zile că într-o zi o să-i pară rău.

— Cum este? Unde-au dus-o?

— Îmi pare foarte rău, domnule. Poliţista ezită.

— Soţia dumneavoastră a murit în drum spre spital. Am înţeles că paramedicii au făcut tot ce-au putut, însă…

Mick auzea totul şi nu auzea. Nu putea fi posibil. Se mai întâmpla ca oamenii să fie loviţi de maşini, dar nu mai *mureau* din cauza asta, nu în zilele de azi. Maşinile nu mai puteau goni suficient de repede în oraşe ca să mai omoare pe cineva. Să fii doborât şi ucis de o maşină era ceva ce li se întâmpla personajelor din telenovele, nu oamenilor din viaţa reală. Buimăcit, nu tocmai prezent în încăpere, Mick zise:

— Şi unde-i acum?

De parcă dacă o vizita ar fi dovedit că au greşit cu toţii, că nici nu putea fi vorba să fie moartă.

— Au dus-o la Heath, domnule. Acolo-i acum. Vă pot duce eu cu maşina.

— Andrea nu-i moartă, spuse Mick. Nu poate fi. Nu acum.

— Îmi pare foarte rău, zise poliţista.

SÂMBĂTĂ

În cele trei săptămâni de când se despărţiseră, Mick dormea într-o cameră liberă din casa fratelui său, în Newport. Fusese plăcut să aibă companie, însă în acest weekend Bill era plecat într-unul dintre acele caraghioase exerciţii de team-building, în Snowdonia. Din motive ridicole, fratele lui Mick fusese nevoit să ia cu el şi cheile casei, lăsând-l vineri noaptea fără niciun loc unde să poată dormi. Când Joe îl întrebase unde avea de gând să stea, Mick îi

răspunsese că se va duce înapoi la casa lui, cea pe care o părăsise la începutul lunii.

Însă Joe nici nu voia să audă de aşa ceva şi insistă ca, în loc de asta, Mick să doarmă la el. Mick îşi petrecu noaptea străbătând ciclul obişnuit de emoţii care însoţeau orice veste proastă, venită pe neaşteptate. Nu avea nimic cu care să compare pierderea soţiei, însă textura şocului îi era destul de familiară, deşi totul era mult amplificat faţă de oricare altă experienţă anterioară. Detesta faptul că lumea continua să-şi vadă mai departe de treabă, dovedind o indiferenţă crasă faţă de moartea Andreei. Buletinele de ştiri n-au fost dominate de tragedia sa; se concentrau asupra unor mineri polonezi, blocaţi în subteran. Când, în cele din urmă, reuşi să meargă la culcare, somnul îi fu sfâşiat de

vise cum că soţia lui încă trăia şi că totul nu fusese decât o eroare.

Însă ştia că era adevărat. Fusese la spital, îi văzuse trupul. Ştia chiar şi de ce fusese lovită de maşină. Andrea traversase strada spre salonul ei de coafură preferat; îşi făcuse o programare ca să se tundă. Cunoscând-o pe Andrea, bănuia că fusese atât de concentrată asupra salonului încât nu-i mai păsase de ce se petrecea în jurul ei. Nici măcar n-o omorâse maşina, de fapt. Când vehiculul care se deplasa cu viteză mică o doborâse la pământ, Andrea se lovise cu capul de bordură.

Pe la mijlocul dimineţii de sâmbătă, fratele lui Mick se întoarse din Snowdonia. Bill se duse la casa lui Joe şi-l îmbrăţişă pe Mick în tăcere, fără să scoată o vorbă, minute în şir. Apoi, Billy se duse în camera

alăturată şi le vorbi cu voce scăzută lui Joe şi Rachel. Vocile lor joase îl făcură pe Mick să se simtă ca un copil într-o casă de adulţi.

— Cred că tu şi cu mine trebuie să plecăm din Cardiff, îi spuse Bill lui Mick, când reveni în sufragerie. Fără doar şi poate.

Mick începu să protesteze.

— Sunt prea multe lucruri de făcut. Mai trebuie să mă duc şi la casa de pompe funebre.

— Asta poate aştepta până la amiază. N-o să te deteste nimeni pentru că nu răspunzi la câteva apeluri. Haide, să mergem până la Gower, să luăm o gură de aer proaspăt. Am închiriat deja o maşină.

— Du-te cu el, interveni Rachel. O să-ţi facă bine.

Mick acceptă, sentimentul său de

vinovăţie şi uşurarea intrând în conflict pentru că putuse să dea la o parte gândurile legate de pregătirea funeraliilor. Era bucuros că venise Bill, dar nu-şi putea da seama ce credea fratele său – ori prietenii săi, de fapt – despre doliul său. Îşi pierduse soţia. Ştiau cu toţii asta. Dar mai ştiau că Mick şi Andrea se despărţiseră. Avuseseră probleme aproape întregul an. Era cât se putea de firesc ca prietenii lui să presupună că Mick nu era chiar atât de afectat de moartea Andrei pe cât ar fi fost dacă ar mai fi locuit împreună.

— Ascultă, îi spuse el lui Bill, în timp ce mergeau deja pe drum. Este ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ascult.

— Andrea şi cu mine aveam probleme, dar nu era sfârşitul căsătoriei noastre.

Aveam de gând să trecem şi de asta. Intenţionam s-o sun în acest weekend, să vedem dacă ne puteam întâlni.

Bill îl privi cu tristeţe. Mick n-ar fi putut spune dacă asta însemna că pur şi simplu Bill nu-l credea sau că îi era doar milă de el pentru şansa pe care o scăpase printre degete.

Când se întoarseră la Cardiff, pe la începutul serii, după o zi călduţă şi vijelioasă petrecută la Gower, Joe practic sări pe Mick imediat ce trecură de uşă.

— Trebuie să discut cu tine, zise Joe. Acum.

— Eu trebuie să-i sun pe nişte prieteni ai Andrei, făcu Mick. Nu mai poţi aştepta puţin?

— Nu. Nu e posibil. Este vorba despre tine şi Andrea.

Se duseră în bucătărie. Joe îi turnă un pahar de whisky. Rachel şi Bill priveau din celălalt capăt al mesei, fără să spună nimic.

— Am fost pe la laborator, rosti Joe. Ştiu că-i sâmbătă, însă am vrut să mă asigur că sincronizarea rezistă. Ei bine, chiar aşa e. Am putea începe experimentul mâine, dacă am vrea asta. Dar a intervenit ceva şi trebuie să ştii de asta.

Mick sorbi din pahar.

— Continuă.

— L-am contactat pe omologul meu din celălalt laborator.

— Cu celălalt Joe.

— Da, celălalt Joe. Am reglat echipamentul, asigurându-ne că totul funcţionează în condiţii optime. Şi, bineînţeles, am discutat. Evident, am menţionat ce s-a întâmplat.

— Şi?

— Celălalt a fost uluit. Ba chiar şocat. Spunea că, în realitatea lui, Andrea n-a murit.

Joe ridică mâna, semnalându-i lui Mick că ar trebui să-l lase să termine înainte de interveni.

— Ştii cum funcţionează. Cele două realităţi sunt identice până în momentul când sincronizarea îşi face efectul: atât de identice încât nu are niciun sens să fie considerate realităţi diferite. Diferenţa se petrece când intră în scenă sincronizarea. Era activă când ai venit să-mi spui de partida de squash. Şi celălalt eu al meu a fost vizitat de tine. Diferenţa a fost că n-a venit nicio poliţistă în laboratorul lui. În cele din urmă, te-ai întors la birou pentru a continua să corectezi lucrări.

— Dar Andrea deja murise.

— Nu şi în acea realitate. Celălalt eu al meu te-a sunat. Stăteai la Holiday Inn. Nu ştiai nimic despre vreun accident suferit de Andrea. Aşadar, cealaltă soţie a mea…

Joe îşi îngădui un zâmbet scurt.

— Cealaltă versiune a lui Rachel a sunat-o pe Andrea şi au discutat. Aşa a aflat că Andrea a fost lovită de o maşină, însă de-abia dacă s-a ales cu o vânătaie. Nici măcar n-au chemat ambulanţa.

Mick absorbi ceea ce avea de spus prietenul său, apoi zise:

— Nu pot accepta aşa ceva, Joe. Nu vreau să ştiu asta. Nu mă va ajuta cu nimic.

— Ba eu cred că da. Ne pregăteam să derulăm un experiment cu o legătură neurală imediat ce ajungeam la o sincronizare stabilă, una despre care să fim

siguri că va ţine un milion de secunde. Asta-i. Singura diferenţă este că nu eu trebuie să trec acolo.

— Nu înţeleg.

— Te pot transfera pe tine, Mick. Îţi putem aranja legătura neurală mâine-dimineaţă. Lăsăm o zi pentru acomodat şi exersat odată ce ai ajuns în cealaltă realitate… ei bine, ai putea merge în lumea Andreei luni pe la amiază, cel târziu marţi dimineaţa.

— Dar tu eşti cel care ar trebui să facă trecerea, zise Mick. Ţi-ai pus deja inserţia neurală.

— Avem încă una de rezervă, spuse Joe. Mintea lui Mick analiza implicaţiile.

— Atunci aş controla trupul celeilalte versiuni a ta, nu?

— Nu. Asta nu va funcţiona, din

nefericire. A trebuit să operăm nişte modificări în legăturile neurale pentru a le putea face să funcţioneze corect prin corelatori, cu rata de transfer limitată a semnalului. Am fost nevoiţi să renunţăm la câteva canale care controlau reprezentarea proprioceptivă. Vor funcţiona corespunzător numai dacă trupul de la celălalt capăt al conexiunii este identic cu cel din această parte.

— Atunci nu va merge. Nu eşti nici pe departe eu.

— Uiţi de omologul *tău* din cealaltă parte, făcu Joe. Privi dincolo de Mick, la Bill şi Rachel, ridicând o sprânceană.

— Ar merge cam aşa: vii în laborator şi-ţi punem legătura, exact la fel cum am făcut eu ieri-dimineaţă. În acelaşi timp, omologul tău din lumea Andrei intră pe versiunea *lui,*

a laboratorului, şi primeşte legătura neurală proprie.

Mick se zgribuli. Se obişnuise să se gândească la cealaltă versiune a lui Joe; chiar începuse să accepte că, undeva, exista o versiune încă în viaţă a Andreei care-şi vedea de treburi. Dar imediat ce Joe îl aduse în discuţie pe celălalt Mick, începu să se simtă de parcă i se învârtea capul.

— Dar oare n-a trebui ca şi el – celălalt eu – să fie de acord cu asta?

— Deja a acceptat, spuse Joe cu un aer solemn. Am intrat în legătură cu el. Celălalt Joe l-a chemat în laborator. Am avut o mică discuţie printr-o legătură video. Nu s-a prea înghesuit el la început – ştii şi tu ce părere aveţi voi despre legăturile neurale. Iar el n-a pierdut-o pe Andrea *lui.* Însă i-am explicat ce importanţă are afacerea asta. Asta-i

singura ta şansă s-o vezi pe Andrea din nou. Odată ce această fereastră se închide apropo, e vorba despre nu mai mult de unsprezece-douăsprezece zile de la iniţierea sincronizării – nu vom mai avea niciodată contact cu vreo altă realitate în care ea trăieşte.

Mick clipi şi-şi puse mâinile pe masă. Se simţea ameţit de implicaţii, ca şi cum bucătăria se învârtea cu el.

— Eşti sigur de asta? Nu vei mai deschide niciodată o fereastră înspre lumea Andreei?

— Statistic vorbind, am fost incredibil de norocoşi să avem această şansă. În momentul închiderii ferestrei, realitatea Andreei va fi atât de diferită de a noastră încât nu va mai exista niciun fel de posibilitate să mai prindem încă o

sincronizare.

— Bine, rosti Mick, gata să-l creadă pe Joe pe cuvânt. Dar chiar dacă sunt de acord cu asta – chiar dacă şi celălalt acceptă ce-i cu Andrea? Noi doi nu ne vizitam.

— Dar voiai s-o mai vezi, rosti Bill încet.

Mick se frecă la ochi cu palmele şi oftă zgomotos.

— Poate.

— Am vorbit cu Andrea, zise Rachel. Vreau să spun, Joe vorbea cu el însuşi, iar celălalt vorbea cu cealaltă Rachel. Ea a luat legătura cu Andrea.

Mick de-abia dacă mai îndrăzni să spună ceva.

— Şi?

— Ea spune că este în ordine. Înţelege cât de oribil trebuie să te simţi. Zice că, dacă vrei să treci la ei, se va întâlni cu tine.

Puteţi petrece ceva timp împreună. O şansă de a ajunge la un fel de…

— Încheiere, şopti Mick

— Te va ajuta, făcu Joe. Trebuie să te ajute.

DUMINICĂ

În mod normal, centrul medical era închis în weekenduri, dar Joe trase nişte sfori pentru ca o parte din personal să vină acolo duminică-dimineaţa. Mick trebui să aştepte acolo o vreme în timp ce i se făceau testele fiziologice şi se pregătea echipamentul chirurgical. Pentru turişti era mult mai uşor şi mai repede, pentru că ei nu trebuiau să folosească unităţile neurale modificate puse la punct de echipa lui Joe.

Pe la începutul amiezii, deciseră că

Mick era pregătit pentru implantare. Îi indicară să se întindă pe o canapea, cu capul fixat într-un sistem de prindere din plastic, cu o gaură la ceafă. Îi făcură o anestezie locală, uşoară. Nişte cleme cauciucate bâzâiră, fixându-i capul cu o precizie micrometrică. Urmă o vagă senzaţie de apăsare pe pielea cefei, apoi avu o senzaţie ciudată, nu chiar plăcută, de împunsături în tot corpul. Însă aceasta încetă aproape imediat după ce o simţi. Clemele se retraseră de lângă capul său, bâzâind iar. Canapeaua basculă înainte şi putu să coboare şi să stea în picioare.

Mick îşi atinse partea din spate a gâtului şi-şi retrase degetul purtând o mică dâră de sânge.

— Asta-i tot?

— Ţi-am spus eu că nu-i cine ştie ce,

zise Joe, punând jos o revistă de motociclism. Nu-mi dau seama de ce erai atât de îngrijorat.

— Problema mea nu era cu operaţia de conectare neurală. N-am nicio problemă cu tehnologia. Este vorba despre întregul sistem, felul în care încurajează exploatarea săracilor.

— Nu mai spune! izbucni Joe. Afurisiţi de cititori ai ziarului The Guardian. În primul rând, tipii ca voi au forţat interzicerea călătoriilor cu avionul. Următorul pas va fi să ne spuneţi că nu mai putem nici să *ne plimbăm* undeva.

Asistenta medicală tamponă rana lui Mick şi-i puse un bandaj, apoi îl conduse într-o cameră alăturată şi-l rugă să aştepte din nou. Urmară şi alte teste. Pe măsură ce sistemul interoga legătura neurală nou-

integrată, simţea furnicături electrice uşoare şi, ciudat, avea o senzaţie temporară de dislocare. Nimic din ce relata el nu dădu personalului medical vreun motiv de îngrijorare.

După ce Mick fu externat din centrul medical, Joe îl duse direct la laborator. Într-o anexă ecranată electromagnetic se găsea canapeaua pe care Joe intenţiona s-o folosească pentru experiment. Era o versiune modificată a ceea ce foloseau turiştii pentru legături neurale de lungă durată, cu facilităţi pentru administrarea substanţelor nutritive şi colectarea deşeurilor corporale. Nimănui nu-i plăcea să se gândească prea mult la aceste detalii, dar nu exista o altă cale dacă voiai să rămâi în conexiune neurală pentru mai mult decât câteva ore. Amatorii de jocuri video se

confruntau cu asemenea proceduri stânjenitoare de decenii întregi.

Odată ce Mick fu instalat, Joe îi puse la ochi o pereche de ochelari de imersie, special proiectaţi, după ce-i aplicase un unguent pe piele, pentru a-l feri de rănile cauzate de presiune. Ochelarii îl strângeau foarte tare, blocându-i priveliştea asupra laboratorului. Tot ceea ce putea vedea era doar un gol verzui-cenuşiu, cu nişte cifre roşiatice, lipsite de orice noimă, în partea dreaptă a câmpului său vizual.

— E confortabil? întrebă Joe.

— Încă nu pot să văd nimic.

— Vei vedea.

Joe se întoarse în sala principală de la subsol, pentru a verifica încă o dată corelarea. Părea că stătuse multă vreme acolo. Când îl auzi pe Joe revenind, Mick

aproape că se aşteptă la nişte veşti proaste: că legătura se întrerupsese, ori că se stricase o piesă importantă din echipament. În sinea lui, nu i-ar fi părut prea rău dacă s-ar fi întâmplat aşa. În starea de şoc din primele ore de după moartea Andreei, ar fi dat orice numai s-o poată vedea din nou. Însă acum, că i se ivise posibilitatea, se arăta foarte ezitant. Ştia că, odată cu trecerea timpului, s-ar fi obişnuit cu moartea Andreei. Nu era vorba despre nepăsare aici, ci despre realism. Cunoştea destui oameni care-şi pierduseră partenerii şi, deşi se prea poate să fi trecut prin perioade sumbre imediat după aceea, acum aproape toţi păreau împăcaţi şi relativ mulţumiţi. Asta nu însemna că încetaseră să mai simtă ceva pentru cei dragi care muriseră, ci că găsiseră cumva o cale să

meargă mai departe. Nu exista niciun motiv să presupună că n-ar putea şi el să se refacă emoţional.

Întrebarea era alta: vizitând-o pe Andrea ar grăbi sau ar complica procesul? Poate că ar trebui doar să discute printr-o legătură video sau poate numai la telefon. Dar nu se descurcase niciodată prea bine la comunicarea prin intermediul niciunuia dintre dispozitive.

Ştia că trebuia să fie faţă în faţă, asta sau nimic.

— E vreo problemă? îl întrebă el pe Joe cu un aer cât se putea de nevinovat.

— Nu, totu-i în ordine. Am aşteptat doar să văd dacă cealaltă versiune a ta este pregătită.

— Şi este?

— Gata de start. Cineva de la centrul

medical tocmai l-a pus sub anestezie. Putem face schimbul oricând eşti tu gata.

— Unde-i?

— Aici, zise Joe. Vreau să spun, în camera similară acesteia. Stă întins pe aceeaşi canapea. Este mai uşor aşa; e mai mic şocul când faci trecerea.

— E deja inconştient?

— În comă deplină. La fel ca oricare cărăuş conectat neural. Cu excepţia faptului, se gândi Mick, că omologul său nu plănuise să intre în comă indusă pe cale chimică în vreme ce trupul îi era preluat de un turist de departe. Acesta era lucrul pe care Mick îl dezaproba mai mult decât orice. Cărăuşii o făceau pentru bani, iar ei erau întotdeauna cei mai săraci oameni din orice zonă turistică fierbinte, fie că era vreun oraş european bogat ori vreo hazna

„autentică” din Lumea a Treia. Nimeni n-ar fi putut aspira vreodată să devină cărăuş. Făceai asta atunci când orice altă opţiune dispăruse. În unele cazuri, nu numai că luase locul prostituţiei, ci devenise o altă formă de prostituţie în toată regula.

Dar de ajuns cu astea. Erau cu toţii adulţi responsabili aici. Nimeni – cu atât mai puţin cealaltă versiune a sa – nu era exploatat. Celălalt Mick era doar amabil. Nu, *mai* amabil, presupuse Mick, decât ar fi putut fi *el* dacă rolurile ar fi fost inversate, dar nu se putea opri să nu simtă un soi de gratitudine perversă. Cât despre Andrea… ei bine, ea fusese întotdeauna amabilă. Nimeni nu avusese niciodată de spus vreo vorbă rea despre Andrea. Amabilă şi atentă până la cer.

Aşa că oare ce mai aştepta?

— Poţi face trecerea, zise Mick.

Simţi mai puţin decât se aşteptase. Nu era mai rău decât o tresărire musculară involuntară, ca acelea de care mai avea ocazional parte la culcare, chiar înainte să adoarmă.

Însă, deodată, se pomeni într-un alt trup.

— Salutare! zise Joe. Cum te simţi, bătrâne?

Diferenţa era că acum îi vorbea celălalt Joe: acel Joe care aparţinea lumii în care Andrea nu murise. Joe cel original se afla de partea cealaltă a prăpastiei dintre realităţi.

— Mă simt…

Dar când Mick încercă să vorbească, sunetul ieşi îngrozitor de bolborosit.

— Ai răbdare, spuse Joe. Toată lumea are probleme de vorbire la început. Asta

trece repede.

— Nu văd. Nu văd.

— Asta se întâmplă pentru că nu ţi-am comutat ochelarii. Stai o clipă.

Vidul verzui-cenuşiu dispăru, pentru a fi înlocuit cu o privelişte din interiorul laboratorului. Calitatea imaginii era excelentă. Încăperea arăta la fel, în linii mari, însă pe măsură ce Mick examina interiorul – trimiţând semnale nervoase către muşchi, prin legătura neurală, pentru a mişca trupul celuilalt Mick –, remarcă unele mici detalii care-i spuseră că aceasta nu era lumea lui. Joe purta o cămaşă cu alte carouri, tenişi murdari în locul perechii de Converse. În versiunea sa din acest laborator, Joe uitase să întoarcă foaia calendarului pentru luna în curs.

Mick încercă din nou să vorbească. De

data asta, cuvintele-i ieşiră mai uşor.

— Chiar sunt aici, nu-i aşa?

— Cum e să te simţi că scrii istoria?

— Mă simt… al naibii de ciudat, de fapt. Şi nu scriu istoria. Când ai să-ţi relatezi experimentul, nu voi fi eu cel care a făcut prima călătorie, ci tu, aşa cum şi trebuie. Aceasta-i doar o repetiţie. Pe mine mă poţi menţiona în vreo notă de subsol, dacă e nevoie.

Joe nu părea convins.

— Cum vrei tu, dar…

— Mă descurc.

Mick se puse în mişcare pentru a coborî de pe canapea. Această versiune a trupului său nu era imobilizată aşa cum era cealaltă. Însă, când încercă să se mişte, nu se întâmplă nimic. Pentru o clipă, avu o senzaţie copleşitoare de paralizie. Probabil

că scosese un ţipăt de groază.

— Încet, zise Joe punându-şi mâna pe umărul lui. Numai câte-un pas odată. Conexiunea încă mai are nevoie de timp de acomodare. Vor trece câteva ore până când vei dobândi fluiditate totală în mişcări, aşa că nu încerca să alergi înainte să poţi merge. Şi mă tem că va trebui să te ţinem în laborator pentru mai mult timp decât ţi-ar plăcea ţie. Pe cât de banală e conexiunea neurală, aceasta *nu-i* o simplă legătură neurală.

Scurtăturile pe care a trebuit să le folosim pentru a obţine informaţiile prin corelator înseamnă că ne-am expus unor riscuri medicale mai mari decât în cazul kiturilor-standard pentru turişti. Nu există niciun motiv să-ţi faci griji, dar vreau să mă asigur că monitorizăm parametrii

îndeaproape. Am să fac nişte teste dimineaţa şi seara. Îmi pare rău că te bat la cap cu astea, dar vom avea nevoie de cifre pentru lucrarea noastră. Tot ce-ţi pot promite este că vei avea suficient timp la dispoziţie ca să te întâlneşti cu Andrea. Dacă, bineînţeles, mai vrei asta.

— Da, vreau, spuse Mick. Acum, că sunt aici… nu mă întorc, nu?

Joe aruncă o privire spre ceas.

— Hai să facem nişte exerciţii de coordonare. Asta ne va ţine ocupaţi pentru o oră sau două. Apoi va trebui să fim siguri că ai control deplin asupra vezicii. Altfel, totul ar putea ieşi destul de mizerabil. După asta, vom vedea dacă te poţi hrăni singur.

— Vreau s-o văd pe Andrea.

— Astăzi nu, zise Joe apăsat. Nu până nu te antrenăm pe-aici.

— Mâine. În mod sigur mâine.

LUNI

Se opri la umbra vechiului adăpost verzui pentru bărci de la marginea lacului. Era o zi fierbinte, se apropia amiaza, iar parcul era deja mai plin de vervă decât fusese de la ultimele zile din vara trecută. Funcţionarii de prin birouri stăteau în jurul lacului, profitând din plin de pauza de masă: bărbaţii îşi slăbiseră nodul cravatelor şi-şi suflecaseră mânecile şi manşetele pantalonilor, femeile îşi dăduseră jos pantofii şi-şi slăbiseră bluzele. Copiii se bălăceau în fântânile ornamentale, în vreme ce fraţii lor mai mari săreau în sus şi câţiva metri cu ajutorul unor beţe de pogo asistate de servomecanisrne, ultima găselniţă cu

aspect letal a sezonului. Studenţii stăteau culcaţi în iarba crescută pe pantele blânde, încercând să se bronzeze sau să revadă, cu o săptămână înainte de examen, cursurile neglijate de multă vreme. Mick îi recunoscu pe câţiva dintre ei ca făcând parte din secţia lui. Majoritatea purtau ochelari ieftini, de imersiune, cu braţele acoperite aproape până la umeri de mănuşile haptice pentru feedback, strâmte şi roz. Studenţii cei mai însufleţiţi stăteau pe spate, arătând şi strângând obiecte invizibile suspendate deasupra lor. Părea că încercau să înşface şi ultimele scame de nori de pe cerul de un albastru fără cusur de deasupra Cardiffului.

Mick o văzuse deja pe Andrea stând ceva mai departe, lângă curbura lacului. Acolo conveniseră să se întâlnească şi, ceva caracteristic, Andrea venise exact la timp.

Privea gânditoare peste lac, părând să ignore cu totul gălăgia din jur. Purta o bluză albă, o rochie roşie-vişinie până la genunchi, pantof decenţi, de birou. Părul îi era mai scurt decât şi-l amintea el, tuns altfel şi abia ajungându-i până la guler. Pentru o clipă – până se întorsese puţin – n-o recunoscuse deloc. Andrea ţinea o cafea Starbucks într-o mână şi, din când în când, sorbea din pahar sau se uita la ceas. Mick întârziase deja cinci minute şi ştia că exista riscul ca Andrea să renunţe să-l mai aştepte. Însă la umbra adăpostului pentru bărci, toate certitudinile sale se evaporaseră.

Andrea se întoarse puţin. Îşi consultă ceasul. Sorbi din paharul de cafea, înclinându-l atât de tare încât Mick deduse că se dusese şi ultima picătură. O văzu

uitându-se de jur împrejur după un coş de gunoi.

Mick ieşi din umbră. Păşi peste iarbă şi apoi pe ciment, perfect conştient de încetineala mersului său împiedicat. Se mai îmbunătăţise de la primele sale eforturi, dar tot se simţea de parcă ar fi încercat să meargă în picioare într-o piscină umplută cu melasă. Joe îl asigurase că toate mişcările lui vor deveni normale pe măsură ce legătura neurală se va calibra, însă era limpede că procesul lua mai mult timp decât se anticipase.

— Andrea, zise el, însă glasu-i suna împleticit, ca de beţiv, mult prea strident chiar şi pentru propriile lui urechi.

Ea se întoarse şi-i întâlni privirea. Ezită o clipă înainte să zâmbească, iar când o făcu nu arăta tocmai cum trebuie, de parcă

ar fi fost rugată să menţină zâmbetul prea mult, ca pentru o fotografie.

— Salut, Mick! Începusem să mă gândesc că…

— Este în ordine.

Se chinui să rostească fiecare cuvânt cu grijă, asigurându-se că ieşea corect înainte de a-l începe pe următorul.

— Doar am avut unele ezitări.

— Nu te condamn. Ce senzaţii ai?

— Puţin ciudate. Va fi mai bine.

— Da. Asta mi-au spus şi mie.

Ea mai sorbi o dată din recipient, cu toate că trebuie să fi fost gol. Stăteau la aproximativ doi metri distanţă unul de celălalt, destul de apropiaţi ca să discute şi să arate ca doi prieteni sau colegi care dăduseră unul de altul pe lângă lac.

— E foarte drăguţ din partea ta…

începu Mick. Andrea scuturǎ repede din cap.

— Te rog. Este în ordine. Am discutat despre asta. Am fost amândoi de acord cǎ este bine sǎ o facem. Dacǎ situaţia ar fi fost inversǎ, nici tu nu ai fi ezitat.

— Poate cǎ nu.

— Te cunosc, Mick. Poate cǎ mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Ai fi fǎcut tot ce-ai fi putut, ba chiar şi mai mult.

— Vreau doar sǎ ştii… cǎ nu privesc toate astea superficial. Faptul cǎ trebuie sǎ mǎ vezi aşa… toate cele prin care trece *el* în vreme ce eu sunt pe aici.

— Mi-a spus sǎ-ţi transmit cǎ sunt modalitǎţi mult mai rele de a-ţi petrece o sǎptǎmânǎ.

Mick încercǎ sǎ zâmbeascǎ. Îşi simţi muşchii faciali mişcându-se, însǎ fǎrǎ a avea

o oglindă la îndemână, nu avea cum să aprecieze rezultatul. Momentul începu să treneze. O minge de fotbal căzu cu un pleoscăit în apa lacului şi începu să plutească în derivă, îndepărtându-se de mal. Auzi un băieţel începând să plângă.

— Părul tău arată altfel, zise Mick.

— Nu-ţi place.

— Ba da. Chiar îţi stă bine. Te-ai aranjat aşa după ce… oh, aşteaptă. Înţeleg. Te îndreptai spre coafor.

Putea vedea zgârietura de pe faţa ei, cea cu care se alesese de la bordură când o lovise maşina. Nu avusese nevoie nici măcar de copci. Într-o săptămână de-abia se va mai vedea ceva.

— Nici măcar nu pot începe să-mi imaginez cum a fost pentru tine, spuse Andrea. Nu-mi pot imagina nici cum te face

asta să te simţi.

— Ajută.

— Nu pari prea convins.

— Vreau să ajute. Şi cred că o va face. Numai acum mă simt de parcă am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Andrea ridică paharul de cafea.

— Vrei una? Fac cinste.

Andrea era avocat consultant. Lucra pentru o mică firmă de avocatură, cu sediul într-o clădire modernă de birouri, în apropierea parcului. Lângă sediul firmei exista o cafenea Starbucks.

— Nu mă cunosc pe acolo, nu?

— Numai dacă nu cumva ai mai avut o a doua slujbă la ei. Haide. Nu-mi place s-o spun, dar ai putea să-ţi mai exersezi puţin mersul.

— Numai să nu începi să râzi.

— Nici nu-mi trece prin cap. Ţine-mă de mână, Mick. O să fie mai uşor aşa.

Înainte să poată da înapoi, Andrea reduse distanţa dintre ei şi-i luă mâna într-a ei. Era frumos din partea ei că făcuse asta, se gândi Mick. Se întrebase cum va putea el să iniţieze prima atingere, iar Andrea îl scutise de stângăciile care mai mult ca sigur s-ar fi produs. Asta era Andrea până în cel mai mic amănunt, gândindu-se mereu la ceilalţi şi încercând să le uşureze viaţa, indiferent cât de mică ar fi fost diferenţa. De asta oamenilor le plăcea atât de mult de ea; de asta prietenii ei îi erau loiali cu atâta ardoare.

— Va fi bine, Mick, rosti Andrea cu blândeţe. Tot ce s-a petrecut între noi… nu mai contează acum. Ţi-am spus vorbe grele, tu mie la fel, dar hai să uităm de toate. Să

profităm din plin de timpul rămas.

— Mi-e groază să te pierd.

— Eşti un om bun. Ai mai mulţi prieteni decât îţi dai seama.

El transpira de căldură atât de intens, încât ochelarii începură să-i alunece de pe nas. Câmpul vizual i se avântă spre pantofi. Îşi ridică mâna liberă într-un gest rigid, ca de salut, şi împinse ochelarii la locul lor. Mâna Andreei se încleştă pe a lui.

— Nu pot să fac asta, zise Mick. Ar trebui să mă întorc.

— Tu ai pornit-o, făcu Andrea pe un ton apăsat, însă fără să fie răutăcioasă. Acum tot tu trebuie s-o termini. Trebuie să treci prin tot, Mick Leighton.

MARŢI

Lucrurile stăteau mult mai bine în dimineaţa celei de-a doua zile. Când se trezi în laboratorul lui Joe Liversedge, în mişcările sale exista o fluenţă pe care pur şi simplu n-o avusese cu o seară înainte, când îi spusese la revedere Andreei. Acum se simţea de parcă stăpânea trupul gazdei sale şi nu doar îl plimba de colo-colo, ca pe o marionetă. Încă mai avea nevoie de ochelari pentru a putea vedea ceva, însă legătura neurală transmitea senzaţiile mult mai bine acum, aşa că atunci când atingea ceva nu mai simţea nicio urmă din estomparea sau decalajul înregistrate cu o zi înainte. Majoritatea turiştilor erau capabili să obţină o acurateţe rezonabilă în diferenţierea tactilă în primele douăzeci şi patru de ore. În decurs de două zile, gradul lor de imersiune proprioceptivă era, în general,

suficient de bun încât să permită funcţii motorii complexe, cum ar fi mersul cu bicicleta, înotul sau schiatul. Turiştii care foloseau legătura mai des, în special cei care reveneau în acelaşi corp, treceau de perioada de tranziţie chiar şi mai repede. Pentru ei era ca şi cum s-ar fi mutat înapoi într-o casă după o scurtă absenţă.

Echipa lui Joe îi făcu o verificare complet în camera anexă. Nu erau decât proceduri de rutină. Amy Flint, studenta lui Joe din cursul postuniversitar, insistă să adauge informaţii noi în baza de date a testelor tactile pe care o construia pentru studiu. Asta însemna ca Mick să stea aşezat la o masă, fără ochelari, şi să i se ceară să ţină în mână diferite obiecte şi să decidă ce formă aveau şi din ce erau făcute. Se descurcă excelent, eşuând o singură dată să

facă distincţia dintre bilele din lemn şi cele din plastic de aceeaşi greutate şi textură. Flint se purta cu o nonşalanţă veselă, fără afectarea şi sensibilitatea pe care le sesizase la prietenii sau colegii lui. Era limpede că ea nu ştia ce se întâmplase; se gândea doar că Joe optase pentru alt subiect de teste în locul lui.

Joe era foarte optimist în privinţa progresului lui Mick. Totul funcţiona bine, de la corpul gazdei şi până la echipament. Lăţimea de bandă era stabilă, de aproape doi megabiţi pe secundă, mai mult decât suficient cât să-i permită lui Mick să folosească un al doilea canal video pentru a putea privi înapoi spre versiunea de dincolo a laboratorului. Celălalt Joe ţinea camera de luat vederi în aşa fel încât Mick să-şi poată vedea propriul său trup, lungit pe

canapeaua de imersie de durată. Mick se aşteptase să fie tulburat de privelişte, însă întreaga experienţă se dovedise a fi neaşteptat de banală, ca vizionarea unui film făcut acasă.

Când terminară cu testele, Joe îl duse pe Mick la cantina universităţii unde mâncă un mic dejun lichid, sorbind trei porţii de iaurt cu fructe. În timp ce mânca – un lucru destul complicat, însă era acel gen de activitate care se presupunea că devenea tot mai uşor de făcut, pe măsură ce exersa – privi într-o doară spre televizorul din cantină. Pe ecranul cât peretele se derulau ştirile de dimineaţă, cu sonorul la minimum. În acel moment se vedeau imagini neclare cu minerii polonezi, surprinşi de camerele de supraveghere în timp ce înaintau greoi prin gura de puţ joasă, din beton în drum

spre punctele lor de lucru. Surparea se declanşase cu trei zile în urmă. Minerii erau încă blocaţi în subteran în toate liniile de univers care erau în contact cu aceasta, inclusiv a lui Mick.

— Bieţii nenorociţi! zise Joe, ridicându-şi privirile de pe hârtia cu schiţe pe care scrisese diferite observaţii.

— Poate că-i vor salva.

— Da. Poate. Totuşi, eu nu mi-aş prea încerca norocul pe acolo. Imaginile făcură loc unui sumar al scorurilor la fotbal. Din nou, majoritatea meciurilor se terminaseră cu rezultate identice de-a lungul liniilor de univers aflate în contact, cu excepţia a două sau trei – subliniate pe margine, cu texte de analiză clipind sub ele – care se terminaseră altfel, una dintre echipe fiind chiar descalificată.

După aceea, Mick se deplasă de unul singur până la staţia de tramvai şi prinse o garnitură până în centrul oraşului. Deja simţea că atrăgea mai puţină atenţie asupra sa decât cu o zi în urmă. Încă se mişca puţin rigid, putea să-şi dea seama numai privindu-şi imaginea oglindită în sticlă pe când urca în tramvai, dar nu mai era nimic comic sau robotizat în asta. Părea o persoană uşor afectată de artrită sau cineva care exagerase cu exerciţiile în sala de forţă şi acum plătea cu o febră musculară.

Pe măsură ce tramvaiul avansa prin trafic, se gândi la seara precedentă. Întâlnirea cu Andrea şi ziua următoare decurseseră cât de bine putuse spera. La început existase o anumită încordare, însă până să ajungă la Starbucks remarcase o relaxare în comportamentul ei, iar asta-l

făcuse să se simtă şi el mai lejer. Discutaseră tot felul de fleacuri, evitând acel subiect principal pe care niciunul dintre ei nu voia să-l abordeze. Andrea îşi luase liber pentru cea mai mare parte a zilei; nu mai trebuia să meargă la biroul de avocatură decât mai târziu, ca să verifice dacă nu se întâmplase ceva în absenţa sa.

Vorbiră despre ce ar fi putut face cu restul timpului aflat la dispoziţia lor.

— Poate am putea merge până în Beacons cu maşina, propuse Mick. Va fi bine sus, pe dealuri, cu o adiere de vânt. Ne plăceau întotdeauna ieşirile în natură.

— A cam trecut ceva vreme de atunci, zise Andrea. Nu-s convinsă că mă mai duc picioarele atât.

— Tu mereu te zoreai să urci pe dealurile acelea.

— Cu accent pe *„zoream”,* din nefericire. Acum respir din greu şi dacă merg în sus pe strada St. Mary cu o plasă de cumpărături în mână.

Mick o privi cu un aer neîncrezător, dar nu putea nega că Andrea avea dreptate. Niciunul dintre ei nu mai era genul de mare amator de ieşiri, aşa cum fuseseră când se cunoscuseră, cu cincisprezece ani în urmă, la clubul universitar de drumeţii pe dealuri. Pe atunci, petreceau weekenduri îndelungate explorând dealurile din Brecon Beacons şi Black Mountains sau mergeau cu maşina până în Snowdonia sau Lake District. Avuseseră parte de momente terifiante, când vremea se întorcea împotriva lor sau se pomeneau că nu se aflau pe culmea care trebuia, însă ceea ce-şi amintea Mick mai mult decât orice altceva

nu erau frigul şi umezeala, ci sentimentul de uşurare când ajungeau într-un local primitor şi călduros, pe la sfârşitul zilei, amândoi flămânzi şi însetaţi, încântaţi de ceea ce realizaseră. Amintiri frumoase, toate. Oare de ce nu continuaseră cu asta, în loc să-şi lase weekendurile să fie dominate de probleme de serviciu?

— Uite, poate că mergem în Beacons peste o zi-două, spuse Andrea. Însă cred că pentru azi ar fi prea mult, nu?

— Probabil că ai dreptate, zise Mick.

După o scurtă discuţie, căzură de acord să viziteze castelul, apoi să facă o plimbare cu barca prin golf, ca să vadă mai îndeaproape uriaşele şi impresionantele sisteme hidrotehnice de apărare împotriva apelor mării. Amândouă acţiunile erau lucruri pe care şi le doriseră mereu să le

facă împreună, însă pe care le amânaseră de la o săptămână la alta. Castelul gemea de turişti, chiar şi într-o zi de la mijlocul săptămânii. Pentru că mulţi dintre ei aveau legături neurale, îi oferiră lui Mick şansa nesperată de a trece neobservat. Nimeni nu-i aruncă o a doua privire în timp ce se împleticea alături de alţi hoţi de trupuri purtători de ochelari, cu toate că el arăta mult mai bogat şi mai bine hrănit decât cărăuşii obişnuiţi. După aceea, se duseră să privească ruinele romane, acolo unde Rachel Liversedge era ocupată să ţină o prelegere în faţa unui grup de elevi de gimnaziu plictisiţi de prin văi.

Lui Mick îi plăcu plimbarea cu barca mai mult decât vizita la castel. Erau destui turişti conectaţi neural la bordul ambarcaţiunii pentru a nu se simţi total

nelalocul său, iar plimbarea în golf oferea o evadare din căldura înăbuşitoare din centrul oraşului. Mick simţise chiar şi briza atingându-i dosul palmelor, dovadă că legătura neurală se stabiliza.

Andrea fu prima care dirijă conversaţia spre motivul prezenţei lui Mick. Tocmai se întorsese de la bar cu două pahare de carton umplute până la buză cu o cafea tulbure şi fu cât pe ce să le verse când ambarcaţiunea se balansă pe neaşteptate. Se aşeză pe bancheta din lemn tare.

— Am uitat să te întreb, cum a fost la laborator azi-dimineaţă? întrebă ea degajată. A mers bine totul?

— Foarte bine, zise Mick. Jose spunea că am mers pe doi mega în dimineaţa asta. Asta-i pe cât de bine puteam spera.

— Chestia asta chiar că trebuie să mi-o

explici. Ştiu că are legătură cu cantitatea de date pe care poţi să le trimiţi prin conexiune, însă nu ştiu cum se compară cu ceea ce se foloseşte pentru un turist tipic.

Mick îşi aminti ce-i spusese Joe.

— Nu-i aşa de bun. Turiştii pot folosi câtă lăţime de bandă îşi pot permite, însă corelatorii lui Joe nu trec niciodată de cinci megabiţi pe secundă. La începutul ferestrei de douăsprezece zile, adică. Devine mai rău prin ziua a cincea sau a şasea.

— Doi ajung?

— Cu asta trebuie să se descurce Joe. Mick îşi ridică mâna şi ciocăni în ochelari.

— Potrivit lui Joe, n-ar trebui să ajungă pentru vedere în culori, la rezoluţie normală. Însă în laborator se află multe softuri foarte deştepte care pot avea grijă de asta. Programele fac evaluări constante

şi umplu golurile.

— Cum se vede?

— De parcă aş privi lumea printr-o pereche de ochelari de soare. Şi-i scoase de pe nas şi-i împinse spre Andrea.

— Doar că ei facilitează văzul – nu văd cu ochii mei… cu ai lui, de fapt. În majoritatea timpului, funcţionează suficient de bine încât să nu remarc nimic ciudat. Dacă-mi răsucesc capul repede sau dacă trece foarte repede ceva pe lângă mine, atunci ochelarii au probleme cu imaginea în schimbare.

Îşi puse ochelarii înapoi, chiar atunci când un pescăruş ţâşni la numai câţiva metri de ambarcaţiune. Avu pentru un moment senzaţia că pescăruşul se zdrobea în pixeli neclari, de parcă ar fi fost pictat de un cubist, înainte ca ochelarii să

limpezească lucrurile şi ca totul să revină la normal.

— Dar cum este cu restul? Auzul, atingerile…

— Nu consumă nici pe departe atâta lăţime de bandă ca şi văzul. După cum zice Joe, informaţiile privind postura nu au nevoie decât de câţiva parametri de bază: unghiurile încheieturilor membrelor, chestii din astea. Auzul este destul de simplu, iar simţul tactil este cel mai uşor dintre toate, se pare.

— Chiar aşa?

— Aşa zice Joe. Ia-mă de mână.

Andrea ezită o clipă, apoi îl apucă pe Mick de mână.

— Acum strânge-o, zise el. Ea-şi mări strânsoarea.

— Simţi asta?

— Perfect. Este mult mai uşor decât transferul de sunet. Dacă vrei să-mi spui ceva, semnalul acustic trebuie eşantionat, digitalizat, comprimat şi transmis prin intermediul conexiunii: sute de biţi pe secundă. Însă tactilul nu necesită decât un singur parametru. Sistemul va putea să trimită informaţia tactilă înapoi chiar şi când restul informaţiilor ar fi prea dificil de transmis.

— Atunci ăsta-i ultimul lucru care dispare.

— Este simţul cel mai fundamental pe care-l avem. Aşa şi ar trebui să fie.

După câteva momente, Andrea întrebă:

— Cât va dura?

— Patru zile, spuse Mick încet. Poate cinci, dacă avem noroc. Joe zice că până mâine vom putea estima mai bine curba de

declin.

— Sunt îngrijorată, Mick. Nu ştiu cum am să fac faţă despărţirii de tine.

El îşi puse cealaltă palmă peste a ei şi strânse, ca răspuns.

— Mă vei revedea.

— Ştiu. Dar… nu vei fi tu. Va fi celălalt tu.

— Amândoi suntem eu.

— Eu nu aşa simt acum. E ca şi cum aş avea o aventură în timp ce soţul meu e plecat din oraş.

— N-ar trebui. Sunt soţul tău. Amândoi suntem soţul tău.

Apoi nu mai spuseră nimic, stând în tăcere pe când ambarcaţiunea sălta pe apă, în drum spre ţărm. Dar nu era pentru că vreunul dintre ei ar fi rostit ceva deranjant; pur şi simplu vorbele nu mai erau adecvate.

Andrea continuă să-l ţină de mână. Mick ar fi vrut ca această dimineaţă să nu se mai sfârşească: plimbarea cu vaporaşul, briza, cerul impecabil de deasupra golfului. Imediat după asta se mustră pentru că se preocupa de trecerea timpului în loc să profite din plin de ceea ce i se întâmpla acum. Asta fusese întotdeauna problema lui, încă de când era copil. Vacanţele şcolare fuseseră întotdeauna impregnate cu melancolia puţinelor zile rămase din ele.

Însă aceasta nu era o vacanţă.

După o vreme, observă că unii oameni se adunaseră la prova şi se împingeau în balustradă. Arătau cu toţii spre cer. Unii dintre ei îşi scoseseră celularele.

— Se întâmplă ceva, zise Mick.

— Văd şi eu, răspunse Andrea. Îi atinse faţa, dintr-o parte, dirijându-i privirea până

când ajunse să privească în sus pe cât i-o permitea gâtul.

— Este un avion.

Mick aşteptă până când ochelarii înregistrară prezenţa micului punct mişcător al aeronavei care lăsa în urma ei o dâră de condens. Simţi o undă de antipatie spre oricine mai avea încă privilegiul de a zbura când restului omenirii i se luase acest drept. Zborul fusese un vis frumos cât existase. Nu avea nicio idee ce acţiune politică sau militară susţinea avionul, însă era floare la ureche să afle dacă îl interesa. Ştirea urma să apară în toate ziarele de după-amiază.

Avionul nu survola doar această versiune a Cardiffului, dar şi a lui. Acesta fusese lucrul cel mai dificil de acceptat de la moartea Andreei. Lumea îşi vedea mai

departe de treabă, netulburată de o simplă tragedie individuală. Andrea murise într-un accident în lumea lui şi supravieţuise fără nicio zgârietură în aceasta, iar direcţia luată de avion nu se modificase într-o manieră sesizabilă (în oricare dintre realităţi).

— Ador să văd avioane, zise Andrea. Îmi amintesc cum erau lucrurile înainte de interdicţie. Ţie nu?

— De fapt, spuse Mick, pe mine mă cam întristează.

MIERCURI

Mick ştia cât de ocupată fusese Andrea în ultima vreme, aşa că încercă s-o convingă să nu-şi mai ia zile libere de la serviciu. Andrea protestase, spunând că munca ei putea fi preluată de colegi pentru câteva

zile. Mick ştia adevărul – că Andrea practic conducea firma de una singură – însă, până la urmă, ajunseră la un compromis: Andrea îşi va lua liber de la serviciu, dar va fi acolo prima, dis-de-dimineaţă, pentru a putea stinge orice foc mai serios.

Mick conveni să se întâlnească a doua zi cu ea la birou, la ora zece, după seria lui de teste. Încă mai simţea totul la fel cu o zi înainte – de fapt, poate că mişcările sale corporale deveniseră chiar mai fluente. Însă, când Joe termină testele, rezultatele erau ceva de care Mick se temuse în tăcere, ştiind totuşi că nu se putea altfel. Calitatea conexiunii continua să se degradeze. Potrivit lui Joe, acum funcţiona cu unu virgulă opt mega pe secundă. Văzuseră destule curbe de degradare ca să fie capabili să extrapoleze până la începutul

săptămânii următoare. Legătura va fi înecată în zgomotul de fond duminică, pe la ora ceaiului, cu trei ore în plus sau în minus.

Dacă ar fi început mai repede, se gândi Mick. Însă Joe făcuse tot ce-i stătuse în putere. Astăzi – în pofida mesajului prevestitor de rău primit la laborator – senzaţia sa de imersiune în lumea paralelă devenise totală. Pe măsură ce oraşul scăldat în lumina soarelui se desfăşura dincolo de geamurile tramvaiului, Mick găsi că-i era aproape imposibil să creadă că nu era fizic prezent în corpul său, ci lungit pe o canapea, în versiunea cealaltă a laboratorului. Peste noapte, receptivitatea sa tactilă se îmbunătăţise remarcabil. Când se apuca de bara de susţinere din tramvai în timp ce lua curbele în viteză –, simţea

răceala aluminiului şi suprafaţa unsuroasă, acolo unde fusese atinsă de alte mâini.

La firmă, colegii Andreei îl salutară cu un aer firesc, natural, ceea ce-l descumpăni. Se aşteptase la expresii stângace de simpatie, la ocheade timide, aruncate atunci când credeau că nu se uita. În loc de asta, fu aşezat pe un loc în hol şi apoi lăsat să răsfoiască tot felul de broşuri lucioase în timp ce aştepta ca Andrea să-şi facă apariţia. Nu-i oferiră nici măcar ceva de băut.

Răsfoi broşurile fără niciun chef. Slujba Andreei fusese întotdeauna un prilej de tensiune în relaţia lor. Dacă Mick nu aproba legăturile neurale, avea chiar şi mai puţin timp pentru hultanii avocăţeşti care se umpluseră de bani de pe urma proceselor pentru daune în urma rănirilor provocate de

această tehnologie. Însă acum îi era mai dificil să îşi reia obişnuitul sentiment de superioritate morală. Unor oameni cât se putea de cumsecade li se *întâmplaseră* lucruri neplăcute din cauza neglijenţei sau economisirii resurselor. Dacă legăturile neurale urmau să facă parte din realitate, atunci cineva trebuia să se asigure că victimele primeau compensaţiile. Se întrebă de ce asta nu-i fusese niciodată clar înainte.

— Sal’tare! făcu Andrea, aplecându-se spre el.

Îi dădu un sărut convenţional, fără să-i atingă buzele.

— Iartă-mă, a durat mai mult decât credeam.

— Putem pleca acum? întrebă Mick, punând broşura jos.

— Da. Am terminat aici.

Afară, în timp ce mergeau pe trotuar, în umbra clădirii comerciale înalte, Mick întrebă:

— Colegii tăi n-au habar de asta, nu? Nimeni de la birou nu ştie ce-i cu noi.

— M-am gândit că aşa ar fi cel mai bine, zise Andrea.

— Nu ştiu cum poţi că continui să pretinzi că nu e nimic în neregulă.

— Mick, dar chiar că *nu e* nimic în neregulă. Trebuie să percepi totul din punctul meu de vedere. Eu nu mi-am pierdut soţul. Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Când vei dispărea de aici – adică atunci când toate astea se vor termina şi am să-l recuperez pe celălalt *tu* –, viaţa mea se va derula normal. Ştiu că ceea ce ţi s-a întâmplat este o tragedie şi, crede-mă, sunt la fel de tulburată ca oricine altcineva.

— Tulburată, rosti Mick încet.

— Da, tulburată. Aş minţi dacă aş spune că sunt paralizată de durere. Sunt o fiinţă umană, Mick. Nu sunt capabilă să simt o durere emoţională foarte intensă la gândul că o versiune de-a mea de cine ştie pe unde a fost călcată de o maşină doar pentru că a alergat să se tundă. Mă face să mă simt ca o vacă proastă. În cel mai rău caz, ajung să mă simt cam ciudat, puţin înfiorată. Dar nu cred că-i ceva peste care să nu pot trece fără probleme.

— Mi-am pierdut soţia, spuse Mick.

— Ştiu, şi-mi pare rău. Mai mult decât îţi poţi imagina. Dar dacă te aştepţi ca viaţa *mea* să se oprească zdrobită în loc…

El i-o tăie imediat.

— Deja mă estompez. Azi-dimineaţă, rata de transfer era de unu virgulă opt.

— Ai ştiut mereu că se va întâmpla aşa. Nu-i o surpriză.

— Vei observa diferenţa la mine cam pe la sfârşitul zilei.

— Încă nu-i sfârşitul zilei, aşa că nu te mai agăţa de asta. Bine? Te rog, Mick. Eşti în pericol real de strica totul tu însuţi.

— Ştiu, şi încerc să n-o fac, zise el, însă spuneam că lucrurile nu vor sta mai bine ca acum… Cred că astăzi va fi ultima mea şansă, Andrea. Ultima mea şansă de a fi cu tine, adică, ultima şansă de a fi împreună cu tine aşa cum se cuvine.

— Vrei să spui să te culci cu mine? zise Andrea cu vocea scăzută.

— Încă n-am discutat despre asta. Este în ordine. Nu mă aşteptam să se întâmple fără măcar o mică discuţie. Însă nu există niciun motiv pentru care…

— Mick, eu… începu Andrea.

— Eşti încă soţia mea. Încă te mai iubesc. Ştiu că am noi probleme, dar acum îmi dau seama cât de prosteşti erau toate. Ar fi trebuit să te sun mai repede. Am fost un imbecil. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat… asta m-a făcut să-mi dau seama ce om minunat eşti şi că ar fi trebuit să realizez asta de unul singur, însă n-am făcut-o… Am avut nevoie de un accident care să mă zgâlţâie, să mă facă să văd cât de norocos am fost să te întâlnesc. Iar acum am să te pierd din nou şi nu ştiu cum am să suport asta. Dar, cel puţin, acum putem fi din nou împreună… vreau să spun, aşa cum trebuie.

— Mick…

— Ai spuse deja că s-ar putea să te întorci la celălalt Mick. Poate că aşa a

trebuit să fie, ca să putem vorbi din nou. Ideea este că, dacă o te împaci cu el, nimic nu ne opreşte să fim împreună acum. Eram un cuplu înainte de accident; putem fi o cuplu şi acum.

— Mick, nu-i acelaşi lucru. Tu ţi-ai pierdut soţia. Eu nu sunt *ea.* Eu sunt o ciudăţenie pentru care nu există niciun cuvânt. Iar tu nu eşti chiar soţul meu. Soţul meu zace într-o comă indusă medical.

— Ştii că nimic din toate astea nu contează cu adevărat.

— Pentru tine.

— Nici pentru tine n-ar trebui să conteze. Iar soţul tău din întâmplare, chiar eu – a fost de acord cu asta. Ştia precis ceea ce urma să se întâmple. La fel şi tu.

— Am crezut că lucrurile ar merge mai bine – mai civilizat dacă am păstra o

oarecare distanţă.

— Vorbeşti de parcă am fi divorţaţi.

— Mick, ne-am despărţit deja. Nu ne vorbeam. Nu pot uita ce s-a întâmplat înainte de accident, de parcă n-ar mai fi contat nimic.

— Ştiu că nu ţi-e uşor.

Mergeau într-o tăcere stânjenitoare pe străzile din centrul oraşului, pe care păşiseră de mii de ori înainte. Mick o întrebă pe Andrea dacă voia o cafea, dar îi răspunse că băuse una la birou, nu cu mult înainte să sosească el. Poate mai târziu. Se opriră ca să traverseze strada în apropierea unuia dintre buticurile favorite ale Andreei, iar Mick o întrebă dacă putea să-i cumpere ceva.

Andrea păru luată prin surprindere de această sugestie.

— N-am nevoie să-mi cumperi nimic, Mick. Nu-i ziua mea sau ceva.

— Ar fi drăguţ să-ţi dau un cadou. Ceva care să-ţi amintească de mine.

— N-am nevoie de nimic care să-mi amintească de tine, Mick. Vei fi mereu acolo.

— Nu trebuie să fie cine ştie ce. Doar ceva ce vei folosi din când în când şi care te va face să te gândeşti la mine. La *acest* eu, nu la cel care se va deplasa în acest trup peste câteva zile.

— Atunci, dacă tot insişti…

Îşi dădea seama că Andrea încerca să pară încântată de idee, dar nu prea reuşea.

— Era o poşetă pe care am văzut-o săptămâna trecută…

— Ar fi trebuit s-o cumperi când ai văzut-o.

— Am pus bani deoparte pentru coafor.

Aşa că Mick îi cumpără poşeta. Îşi notă în minte stilul şi culoarea, intenţionând să cumpere una identică săptămâna următoare. Din moment ce nu cumpărase darul pentru soţia lui din propria sa linie a universului, era posibil să plece din magazin cu exact exemplarul echivalent al poşetei tocmai cumpărate.

Se duseră din nou în parc, apoi vizitară Muzeul Naţional al Ţării Galilor, apoi ieşiră din nou în oraş pentru masa de prânz. Pe cer erau câţiva nori în plus faţă de ultimele două zile, însă albeaţa lor de crom nu făcea altceva decât să facă albastrul şi mai lucitor şi mai permanent. Nu se mai vedeau avioane nicăieri, nici dâre de condensare. Se dovedise că avionul – care fusese într-adevăr militar – pe care îl văzuseră ieri se

ducea în Polonia, având la bord o echipă de specialişti în salvări din subteran. Mick îşi aminti de indignarea lui la vederea avionului şi acum îi păru rău pentru asta. La bordul lui se aflaseră femei şi bărbaţi curajoşi, şi probabil acum îşi puneau propria lor viaţă la bătaie pentru a salva alţi bărbaţi şi femei curajoşi, blocaţi la kilometri întregi sub pământ.

— Ei bine, făcu Andrea după ce achitară nota, presupun că a sosit momentul adevărului. M-am tot gândit la ce-mi spuneai mai devreme şi poate că…

Lăsă fraza în aer, aţintindu-şi privirea asupra resturilor salatei, înainte de a continua.

— Putem pleca acasă, dacă vrei. Dacă vrei cu adevărat aşa ceva.

— Da, spuse Mick. Asta vreau.

Luară tramvaiul înapoi până acasă la ei. Andrea se folosi de cheia ei pentru a descuia uşa. Era doar începutul amiezii, iar în casă era o răcoare plăcută şi draperiile şi jaluzelele erau încă trase. Mick îngenunche şi culese de jos scrisorile căzute pe preş. Majoritatea erau facturi. Le aşeză pe măsuţa de la marginea holului, având un vag sentiment de eliberare. Mai mult ca sigur, când va ajunge acasă se va confrunta cu aceleaşi facturi, însă *acestea* erau problema altuia.

Se descălţă de pantofi şi intră în sufragerie. Pentru un moment rămase descumpănit, simţindu-se de parcă s-ar fi aflat cu adevărat într-o casă străină. Ecranul era pe un alt perete; masa din sufragerie era mutată în diagonală, până în cealaltă jumătate a încăperii, iar canapeaua

şi fotoliile fuseseră schimbate şi mutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, am uitat să-ţi spun, zise Andrea. Am simţit nevoia unei schimbări. Ai venit pe aici şi m-ai ajutat să le mut.

— Asta-i mobilă nouă.

— Nu, sunt doar alte cuverturi. Nu sunt noi, doar că nu le-am scos la vedere mai multă vreme. Acum ţi le aminteşti, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Haide, Mick. N-a trecut chiar atât timp. Le-am primit de la mătuşa Janice, îţi aminteşti?

Ea-i aruncă o privire disperată.

— Am să le mut înapoi. Am *fost* cam lipsită de consideraţie, cred. Nu m-am gândit nicio clipă cât de ciudat ţi se va părea să vezi apartamentul aranjat astfel.

— Nu, e în regulă. Pe bune, este aşa

cum trebuie.

Mick se uită în jur, încercând să-şi întipărească în minte amplasarea mobilei şi decorul interior, de parcă ar fi avut de gând să reproducă totul când revenea în propriul său trup, în propria lui versiune a casei.

Poate că aşa va face.

— Am ceva pentru tine, zise Andrea brusc, întinzându-şi mâna până la raftul de sus al bibliotecii. Am găsit asta azi-dimineaţă, după secole de căutări.

— Ce-i? întrebă Mick.

Ea-i întinse lucrul acela. Mick văzu dreptunghiul laminat de plastic roz, pătat şi cu colţurile îndoite. De-abia când încercă să-l prindă, dar se desfăcu şi-şi deşertă hârtia împăturită din interior, îşi dădu seama că era o hartă.

— Fir-ar a naibii! N-aş fi avut habar

unde s-o caut. Mick împături harta şi cercetă învelitoarea. Era una dintre hărţile lor de pe vremea excursiilor printre dealuri, acoperind acea parte din Brecon Beacons unde fuseseră cel mai mult în drumeţii.

— Doar mă gândeam că… văzându-te atât de doritor… poate nu ne-ar strica să ieşim din oraş. Nu mă gândesc la nimic aventuros.

— Mâine?

Ea-i aruncă o privire preocupată.

— Asta mi-am zis şi eu. Vei fi în regulă până atunci, nu?

— Nicio problemă.

— Atunci aduc eu ce trebuie pentru picnic. La Tesco au un coş destul de apetisant pentru prânzul la iarbă verde. Cred că încă mai avem vreo două termosuri pe aici.

— Nu contează acum termosurile, cum stăm cu ghetele pentru drumeţii?

— Sunt în garaj, zise Andrea. Împreună cu rucsacurile. Le scot astă-seară.

— De-abia aştept asta, făcu Mick. Pe bune. Foarte frumos din partea ta că eşti de acord.

— Doar dacă nu te aştepţi să escaladez Pen y Fan fără să-mi trag răsuflarea.

— Pariez că ai să fii surprinsă de câte poţi.

Ceva mai târziu, urcară la etaj, în dormitorul lor. Jaluzelele erau deschise doar atât cât să arunce dungi albicioase pe pereţi şi pe aşternut. Andrea se dezbrăcă şi apoi îl ajută pe Mick să-şi dea jos hainele. Pe cât de bine-şi controla acum trupul, funcţiile motorii delicate – precum deschisul nasturilor şi al fermoarelor – necesitau mult

mai mult exerciţiu şi nu avea destul timp pentru asta.

— Va trebui să mă ajuţi să mă şi îmbrac după aceea, zise el.

— Iar începi cu temerile tale despre viitor.

Se întinseră împreună în pat. Mick se simţise excitat cu mult timp înainte ca trupul locuit acum de el să înregistreze vreo modificare. Avusese o erecţie în laborator, în cealaltă parte a oraşului dintr-o altă linie a universului. Putea simţi chiar şi plasticul rigid al cateterului său urinar. Oare celălalt Mick, cufundat într-o comă profundă, va reţine vreo impresie vagă a ceea ce se întâmpla aici? Din când în când apăreau relatări despre oameni ieşişi din comă cu amintiri despre cele suferite de corpul lor în vreme ce ei erau inconştienţi, însă diferitele

organizaţii guvernamentale susţineau că toate acestea erau doar legende urbane.

Făcură dragoste lent, cu prudenţă. Mick devenise mai conştient de propria sa neîndemânare, iar jena nu făcu decât să-i amplifice rigiditatea mişcărilor. Andrea făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l ajute, să acopere hăul dintre ei, însă nu putea face miracole. Era răbdătoare şi îngăduitoare, chiar şi atunci când aproape că o răni fizic. Când ajunse la orgasm, Mick simţi mai întâi că asta se petrecea cu trupul din laborator. Apoi trupul pe care îl folosea reacţionă şi el, cu câteva secunde mai târziu. Ceva din asta i se transmise prin conexiunea neurală; nu tocmai plăcere, ci confirmarea că plăcerea se produsese.

După aceea, rămaseră în pat, cu picioarele şi mâinile încolăcite. O adiere

făcea jaluzelele să se mişte înainte şi înapoi, lovindu-se de fereastră. Alternanţa lentă a luminii şi a umbrei, ciocănitul discret al plasticului pe sticlă erau ca legănatul unei bărci în acalmie. Mick se pomeni că alunecă într-un somn fericit. Visă că se afla pe un vârf din munţii Brecon Beacons, privind în jos spre văile scăldate în lumina soarelui ale Ţării Galilor, cu Andrea lângă el, amândoi senini, ca într-o imagine de broşură de călătorii.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, o auzi mergând prin casă, la parter. Se întinse după ochelari – şi-i scosese cu câteva ore înainte – şi se strădui să coboare din pat. Atunci simţi. Cândva, în acele ore languroase, pierduse încă puţin controlul asupra trupului său. Se ridică şi se duse la uşă. Încă putea merge, însă uşurinţa cu

care o făcuse marţi dispăruse acum. Când ajunse pe palier şi se uită în jos pe trepte, ochelarii se străduiră să facă faţă schimbării bruşte de decor. Imaginea se fractură, se reasamblă. Se duse să se sprijine de balustradă, iar mâna îşi pierdu conturul, devenind o dâră lungă de carne.

Începu să coboare treptele, ca un om care cobora de pe munte.

JOI

Dimineaţa fu şi mai rău. Rămase peste noapte în casă, apoi luă un tramvai până la laborator. Deja putea simţi un decalaj măsurabil între trimiterea intenţiilor sale de mişcare şi acţiunea corespunzătoare a trupului. Mersul era încă în faza controlabilă, însă toate celelalte funcţii

deveniseră mult mai dificile. Făcuse mizerie încercând să ia micul dejun în bucătăria Andreei. Nu fu nicio surpriză când Joe îi spuse că legătura se redusese la unu virgulă doi mega şi scădea în continuare.

— Şi până la sfârşitul zilei? întrebă Mick, cu toate că putea vedea şi singur listarea.

— Zero virgulă nouă, poate chiar opt.

Îndrăzni să-şi spună că poate încă mai era posibil să facă ceea ce plănuiseră, dar ziua se transformă în curând într-un catalog al funcţiilor în declin. La amiază se întâlni cu Andrea la ea la serviciu şi apoi se duseră la o firmă de închirieri de maşini, unde rezervară un vehicul pentru o zi. Andrea conduse afară din Cardiff, prin văi, pe autostrada A470, de la Merthyr la Brecon. Intenţionaseră să meargă pe jos până la

piscul Pen y Fan, o ascensiune pe care o făcuseră de zeci de ori pe vremea drumeţiilor lor pe dealuri. Andrea cumpăra întotdeauna de la Tesco un coş de picnic şi umplea şi pregătea cele două rucsacuri. Îl ajută pe Mick să-şi pună bocancii.

Coborâră din maşină la Storey Arms, apoi urmară o cărare bine bătută care şerpuia în sus, pe munte. Mick se simţi puţin ruşinat la început. Pe vremea când făceau drumeţii, obişnuiau să se uite cu dispreţ spre hoardele care se târau spre Pen y Fan, mai ales spre cei care urcau acolo pe cărarea de la cârciumă. Priveliştea din vârf făcea să merite efortul, dar, de regulă, îşi propuneau să termine în aceeaşi zi unul sau două trasee de ascensiune, şi întotdeauna evitau traseele lejere. Acum Mick plătea pentru aerele de superioritate de pe

vremuri. Ceea ce începuse ca o competiţie plăcută deveni foarte repede ceva imposibil de suportat. Deşi nu credea că Andrea începuse să-şi dea seama, găsea că îi era mult mai greu decât se aşteptase să meargă pe suprafaţa dură şi abruptă a cărării. Efortul îl storcea de energie, împiedicându-l să se bucure de privelişte ori să guste din plăcerea de a fi împreună cu Andrea. Când se dezechilibră prima oară, Andrea nu se agită cine ştie ce; ea se împiedicase o dată pe cărarea uscată şi crăpată. Însă foarte curând lui îi veni greu să străbată mai mult de o sută de metri fără să-şi piardă echilibrul. Ştia, cu sufletul greu, că-i va fi destul de dificil şi să se întoarcă la maşină. Muntele era la peste trei kilometri distanţă şi n-ar mai avea nicio şansă la prima pantă.

— Eşti în regulă, Mick?

— Sunt bine. Nu-ţi face probleme pentru mine. Sunt afurisiţii ăştia de bocanci. Nu pot să cred că mi se vor potrivi vreodată.

Mărşălui cât putu de mult, refuzând să se dea bătut, însă mersul deveni tot mai dificil şi ritmul mai lent. Când se împiedică din nou, iar de data asta îşi juli fluierul piciorului prin pantaloni, ştiu că se sforţase până la limită. Timpul nu stătea pe loc. Muntele ar fi putut fi foarte bine şi Himalaya, şansele lui de escaladare ar fi fost la fel.

— Îmi pare rău. Nu mai sunt bun de nimic. Du-te fără mine. E o zi prea frumoasă ca să nu termini ascensiunea.

— Hei.

Andrea îl luă de mână.

— Nu fii aşa. Întotdeauna a fost greu.

Uite cât de departe am ajuns.

Mick se întoarse şi privi abătut în josul văii.

— Cam trei kilometri. Încă mai pot vedea cârciuma.

— Ei bine, se simte ca şi cum ar fi fost mai mult. În afară de asta, pare un loc numai bun pentru un picnic.

Andrea oferi un mic spectacol teatral şi se frecă pe coapsă.

— Oricum, sunt gata să ne oprim. Cred că m-am ales cu o întindere la muşchi trăgând aşa tare de la cocioaba aia.

— Spui doar aşa.

— Gura, Mick. Eu sunt fericită, bine? Dacă vrei să transformi asta într-o hălăduială jalnică şi dureroasă, n-ai decât. Eu rămân aici.

Andrea aşternu pătura în apropierea

unui pârâu secat şi despachetă mâncarea. Conţinutul coşuleţului de picnic arăta într-adevăr foarte bine. Gustul îi parveni prin legătura neurală ca o impresie fragilă şi diluată, mai mult ca o *amintire* a gustului decât ca senzaţia însăşi. Dar reuşi să mănânce fără să împrăştie prea mult resturile şi unele senzaţii se apropiară destul de mult de plăcere. Mâncară ascultând păsările, fără să-şi spună prea multe. Din când în când, treceau de ei şi alţi drumeţi, aproape fără a-i învrednici cu vreo privire în timp ce-şi continuau urcuşul spre dealuri.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă amăgesc atât că aş putea să urc pe munte, zise Mick.

— *A fost* un plan puţin cam ambiţios, se învoi Andrea. Ar fi fost destul de dificil şi fără legătura neurală, ţinând cont de cât de

tare ne-am fleşcăit amândoi.

— Cred că ieri m-aş fi descurcat mai bine. Chiar şi în această dimineaţă… am fost convins de-a binelea că aş putea face asta, atunci când am intrat în maşină.

Andrea îi atinse coapsa.

— Ce simţi?

— Ca şi cum m-aş îndepărta. Ieri mă simţeam de parcă eram cu totul în trup, pe deplin. Ca o faţă care umple o mască. Astăzi este altfel. Încă mai pot vedea prin mască, dar se tot îndepărtează.

Andrea păru dusă pe gânduri preţ de câteva clipe. El se întrebă dacă nu cumva ceea ce spusese o amărâse. Dar când ea vorbi din nou, era ceva în glasul ei – un fel de fermitate oţelită – la care nu se aşteptase, însă era tipic pentru Andrea.

— Ascultă-mă, Mick.

— Ascult.

— Am de gând să-ţi spun ceva. Astăzi e prima zi de mai; e doar trecut de ora două după-amiaza. Am plecat din Cardiff la unsprezece. Anul viitor, pe vremea asta, exact în această zi, am să revin aici. Am de gând să iau un coş de picnic şi să urc până sus, pe Pen y Fan. Am să plec din Cardiff la aceeaşi oră. Şi am să fac acelaşi lucru şi în anul următor şi-aşa mai departe.

La fiecare întâi mai. Indiferent în ce zi din săptămână cade. Indiferent cât de oribilă este vremea. Am să urc pe acest munte şi nimic de pe lume nu mă va putea opri.

Îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama ce spunea.

— Împreună cu celălalt Mick?

— Nu. Nu pretind că n-o să urcăm

niciodată împreună acest deal, însă, când am să-l escaladez de fiecare întâi mai, voi fi singură.

Privi deschis spre Mick.

— Şi tu o vei face, tot de unul singur. Îţi vei găsi pe altcineva. Sunt sigură de asta. Însă, indiferent cine va fi ea, acea zi va trebui să ţi-o rezervi numai pentru tine. Pentru ca tu şi cu mine să ne putem bucura de ea.

— Nu vom putea comunica. Nici măcar nu vom şti dacă celălalt se ţine de plan.

— Ba da, făcu Andrea apăsat. Vom şti. Pentru că este o promisiune, nu? Cea mai importantă pe care fiecare dintre noi a făcut-o în întreaga sa viaţă. Astfel vom şti. Fiecare dintre noi va fi în propriul său univers sau linie a universului, sau oricum îi spui tu. Dar amândoi vom sta pe acelaşi

munte galez. Amândoi vom privi acelaşi peisaj. Iar eu am să mă gândesc la tine, şi tu la mine.

Mick mângâie părul Andreei cu o mână rigidă. Nu-şi mai putea face degetele să-l asculte.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu?

— Bineînţeles că vorbesc serios. Însă nu promit nimic până când nu eşti şi tu de acord cu partea ta. Eşti, Mick?

— Da, spuse el. O fac.

— Aş vrea să mă fi gândit la ceva mai bun. Aş putea spune să ne întâlnim întotdeauna în parc. Dar acolo mai sunt şi alţii, nu m-aş simţi cu totul singură. Eu vreau linişte şi izolare, ca să-ţi pot simţi prezenţa. Şi pe deasupra, într-o bună zi ar putea să defrişeze parcul şi să ridice un centru comercial în locul lui. Însă muntele

va fi mereu acolo. Cel puţin, atât timp cât trăim noi.

— Şi când vom îmbătrâni? N-ar trebui să cădem la învoială să nu mai escaladăm munţii când ajungem la o anumită vârstă?

— Iar începi, zise Andrea. E decizia ta. Eu am de gând să continui să urc până în ziua când mă vor pune în lada de lemn. Nu mă aştept la mai puţin din partea ta, Mick Leighton.

El scoase cel mai frumos zâmbet de care era capabil.

— Atunci… va trebui să-mi dau toată silinţa, nu?

VINERI

Dimineaţa, Mick era deja paraplegic. Conexiunea neurală încă funcţiona perfect,

însă rata transmiterii datelor de la o linie a universului la cealaltă devenise prea scăzută pentru a permite o acţiune atât de complexă şi de dependentă de feedback cum era mersul. Controlul său asupra degetelor devenise atât de greoi, încât i se părea că avea mănuşi de box pe mâini. Putea ţine ceva în mână dacă i se dădea, însă devenea tot mai dificil să manipuleze obiecte simple, chiar şi pe cele care nu prezentaseră niciun fel de probleme cu douăzeci şi patru de ore înainte. Când încercă să apuce iaurtul, la micul dejun, reuşi doar să-l răstoarne pe masă. Mâna lui păruse a se întinde spre iaurt acoperind prea repede distanţa. Potrivit lui Joe, pierduse peste noapte percepţia în adâncime. Ochelarii, sesizând scăderea ratei de transfer, nu mai trimiteau înapoi în

laborator imagini stereoscopice.

Încă se mai putea deplasa. Echipa anticipase acest stadiu şi se asigurase că scaunul pe roţi, cu motor electric, era pregătit. Comenzile sale butucănoase erau proiectate să poată fi folosite de cineva cu coordonare redusă a funcţiilor motorii pe partea superioară a corpului. Scaunul era echipat şi cu un buton de alarmă, astfel că Mick putea cere ajutor dacă simţea că posibilităţile lui de control dispăreau mai repede decât se prevăzuse. Dacă ar fi intrat într-o paralizie bruscă şi totală, scaunul ar fi solicitat ajutor trecătorilor. În eventualitatea unei urgenţe medicale extreme, s-ar fi orientat singur spre cel mai apropiat punct de prim ajutor specializat.

Andrea veni până la laborator ca să-l vadă. Mick voia o ultimă ieşire în oraş cu ea,

dar cu toate că se arătase entuziasmată atunci când vorbiseră de asta la telefon, acum şovăia.

— Eşti sigur? A fost aşa de bine joi. Ar fi păcat ca acum să stricăm amintirea asta.

— Sunt bine, zise Mick.

— Vreau doar să spun că ne-am putea plimba oricând prin parcurile de aici.

— Te rog, făcu Mick. Asta-i ceea ce… vreau eu.

Vocea-i era înceată şi vorbirea imprecisă. Părea beat şi deprimat. Dacă Andrea remarcase – şi era sigur că o făcuse –, se abţinea de la orice observaţie.

Ieşiră în oraş. Era greu să urce scaunul pe roţi în tramvai, cu tot ajutorul Andreei. Nimeni nu părea să ştie cum să coboare rampa de acces. Unul dintre beneficiile tehnologiei legăturilor neurale era că nu

prea mai vedeai oameni în scaune pe roţi. Tehnologia care permitea unei persoane să controleze corpul alteia facilitase şi evitarea leziunilor de coloană. Mick era conştient că atrăgea asupra sa mai multă atenţie decât în ziua precedentă. Pentru majoritatea oamenilor, scaunele cu rotile constituiau o oroare medicală a trecutului, la fel ca plămânii de oţel sau protezele pentru picioare.

Pe monitorul video din tramvai urmări o ştire despre minerii polonezi. Nu era de bine. Echipa de salvare avusese un anumit număr de opţiuni, implicând cel puţin trei căi posibile spre oamenii blocaţi în subteran. După ce evaluaseră cu grijă toate datele – conştienţi cât de puţin timp le mai rămăseseră victimelor – o aleseseră pe cea care promitea să fie cea mai rapidă şi sigură

cale de abordare a problemei.

Se dovedise a fi o greşeală, una fatală pentru mineri. Salvatorii ajunseseră într-o secţiune inundată şi fuseseră nevoiţi să se retragă, cu defecţiuni la echipamentul lor şi rănirea unuia dintre membri echipei. Totuşi, minerii *fuseseră* salvaţi într-una dintre liniile universului contactate. În acea realitate, unul dintre membrii echipei de salvare alunecase pe gheaţă şi-şi fracturase şoldul în timp ce urca în avion. Pierderea acelui om care fusese un susţinător foarte zgomotos al abordării celei mai rapide căi – avusese drept consecinţă alegerea de către echipă a unei alte rute. Se nimerise să fie decizia corectă. Avuseseră parte de obstacole şi dificultăţi, însă, în cele din urmă, răzbătuseră până la minerii blocaţi.

Când se întâmplase asta, contactul cu

acea linie a universului aproape că se pierduse. Nici cele mai bune metode de compresie nu puteau face faţă imaginilor în mişcare. Cele recepţionate, ale oamenilor eliberaţi de sub pământ, erau granulate şi monocrome, ca o fotografie de ziar mărită, veche de o sută de ani. Se strecuraseră peste hău în ultimele momente înainte ca zgomotul de fond să înghită semnalul.

Însă informaţia era inutilă. Chiar dacă ştiau acum că exista o rută sigură spre mineri, echipa de salvare din această linie a universului nu mai avea timp să acţioneze.

Ştirile nu îmbunătăţiră starea de spirit a lui Mick. Ieşirea în oraş se dovedi a fi exact decizia proastă prezisă de Andrea. Pe la mijlocul zilei, controlul său motric se deteriorase şi mai mult, până într-acolo încât întâmpina dificultăţi în a-şi dirija

scaunul. Vorbirea sa deveni tot mai neclară, aşa că Andrea trebuia să-l roage să repete. Defensiv, el se rezumă la cuvinte monosilabice. Chiar şi auzul său începea să se deprecieze, pe măsură ce informaţiile auditive erau compresate la o rată şi mai sălbatică. Nu mai putea distinge ciripitul păsărilor de zgomotul din trafic ori circulaţia de foşnetul copacilor din parc. Când îi vorbea Andrea, i se părea că toate cuvintele fuseseră procesate printr-un sintetizator de sunet, apoi tăiate şi montate la loc într-o aproximare metalică a vocii ei normale.

La ora trei, ochelarii nu mai puteau susţine vederea în culori. Programul se comută pe o paletă limitată. Oraşul părea o fotografie colorată de mână, spălăcită şi ştearsă. Faţa Andreei oscila între alb şi un

cenuşiu bolnăvicios.

Pe la ora patru, Mick era paralizat total, de la gât în jos. La cinci, ochelarii reveniseră la imagini alb-negru. Numărul de cadre se redusese la zece pe secundă şi scădea încontinuu.

Pe la începutul serii, Andrea nu mai putea să înţeleagă ce spunea Mick. El realiză că nu mai putea atinge butonul de alarmă. Deveni agitat, dând aiurea din cap. Îi ajunsese. Voia să fie scos din legătura neurală şi aruncat în propriul său trup aflat în aşteptare. Nu mai simţea că se afla în corpul lui Mick, dar nici într-al său. Era prins undeva, între ele, neajutorat şi aproape orb. Când îl năpădi panica, era ca un val înspumat, implacabil.

Alarmată, Andrea îl duse înapoi în laborator. La vremea când se pregăti să-şi ia

rămas-bun de la el, ochelarii îi reduseseră capacitatea vizuală la cinci cadre pe secundă, fiecare compus din numai şase mii de pixeli. Acum era mai calm, resemnat asupra a ceea ce-i va aduce ziua următoare: dimineaţa nici măcar nu va fi în stare s-o recunoască pe Andrea.

SÂMBĂTĂ

Ultima zi petrecută de Mick cu Andrea începu într-o lume a sunetului şi văzului – simţuri care fuseseră deja reduse în mare parte – şi se termină într-un teritoriu al tăcerii şi beznei.

Acum era complet paralizat, incapabil să-şi mişte nici capul. Creierul care-i aparţinea celuilalt Mick, cel în comă, încă mai trimitea semnale înapoi în laborator,

însă cerinţele de văz şi auz consumau acum aproape întreaga lăţime de bandă. Dimineaţa, văzul era redus la o mie de pixeli, cu o frecvenţă de trei cadre pe secundă. Vederea sa devenise deja monocromă, însă măcar cu o zi înainte existau o serie de nuanţe de cenuşiu, suficiente cât să-l ancoreze în peisajul vizual.

Acum pixelii nu mai puteau decât să afişeze „pornit” sau „stins”; trimiterea de valori intermediare de intensitate ocupa prea multă lăţime de bandă. Când Andrea se afla lângă el, faţa ei era o pâlpâială abstractă, formată din pătrate negre şi albe, ca o iluzie optică dintr-un manual de psihologie. Făcând un efort, învăţă să o deosebească de alte feţe din laborator, însă imediat ce perfecţionă această abilitate

proaspăt dobândită, înregistră o nouă depreciere a calităţii imaginii.

Pe la mijlocul dimineţii, frecvenţa cadrelor scăzuse la opt sute de pixeli şi două cadre pe secundă, ceea ce semăna mai mult cu o secvenţă de stop-cadre decât cu văzul.

Oamenii nu veneau la el din capătul celălalt al laboratorului, ci săreau dintr-un punã în altul, surprinşi în ipostaze fixe. În curând îi fu destul de uşor să înceteze să se mai gândească la ei ca la nişte oameni, considerând-i simple structuri abstracte de date.

Pe la amiază n-ar mai fi putut pretinde că mai avea vreo urmă de văz. *Ceva* i se perinda prin faţă odată la două secunde, însă aranjamentul de pixeli albi şi negri era greu de alăturat amintirilor sale vizuale

despre laborator. Nu-i mai putea deosebi pe oameni *de* mobilier, doar dacă oamenii se mişcau între cadre, şi chiar şi atunci doar ocazional. La ora două, îl rugă pe Joe să întrerupă fluxul provenit de la ochelari, astfel încât restul de lăţime de bandă rămas să poată fi folosit pentru auz şi pipăit. Mick fu azvârlit în beznă.

Auzul se deteriorase şi el peste noapte. Dacă ieri glasul Andreei era subţire, astăzi de-abia dacă mai era omenesc. Era ca şi cum i-ar fi vorbit printr-un dispozitiv de distorsiune vocală de la capătul celei mai proaste legături telefonice de pe glob. Zgomotul de fond începea să câştige teren. Programul se străduia să compenseze asta, recuperând sensul cuvintelor din datele transmise. Era o bătălie care putea fi doar prelungită, dar nu câştigată.

— Sunt încă aici, îi spuse Andrea, cu glasul o şoaptă mai firavă decât semnalul celui mai îndepărtat quasar.

Mick îi răspunse. Îi luă însă ceva timp. Cuvintele sale din laborator trebuiau să fie analizate de un program specializat în recunoaşterea vocală şi apoi convertite în caractere ASCII. Acestea era comprimate mai departe şi trimise peste spaţiul dintre realităţi, bit cu bit. În cealaltă versiune a laboratorului cea în care trupul lui Mick zăcea într-un scaun pe roţi, cea în care Andrea nu murise în accidentul de maşină – un software echivalent despacheta şirul de caractere şi-l reconstituia în vorbire generată mecanic, cu accent american.

— Mulţumesc că mi-ai permis să mă întorc, spuse el. Te rog să rămâi. Până la sfârşit. Până când nu voi mai fi aici.

— Nu plec niciunde, Mick.

Andrea îi strânse mâna. După toate cele pierdute începând de vineri, simţul tactil îi rămăsese. Chiar era lucrul cel mai uşor de transmis: mai lesne decât vederea, decât sunetul. Când, mai târziu, chiar şi vocea Andreei trebui să fie trimisă peste hău sub forma unui şir de simboluri şi acestea să fie convertite printr-un sintetizator vocal, atingerea rămase. O simţea cum îl ţine, trăgându-i trupul spre al ei, refuzând să-l lase să se scufunde în mugetul zgomotului de fond cuantic.

— Am ajuns la mai puţin de o mie de biţi disponibili, îi spuse Joe, vorbind încet la urechea lui în versiunea de laborator unde Mick stătea lungit pe canapeaua de imersiune. Asta înseamnă un total de o mie de biţi până când vom pierde orice contact.

Este destul pentru un mesaj, destul pentru cuvinte de adio.

— Trimite asta, rosti Mick. Spune-i Andreei că sunt bucuros că a fost aici. Spune-i că sunt fericit că mi-a fost soţie. Spune-i că-mi pare rău că n-am mai putut urca împreună pe deal.

Când Joe trimise mesajul, tastându-l cu obişnuita sa viteză şi fluiditate, Mick simţi cum atingerea Andreei se reduse. Chiar şi povara transferului microscopic de date comunicând o presiune constantă, mână în mână, trup lângă trup, era acum prea mult pentru conexiune. Era ca şi cum un înotător îi dădea drumul partenerului pe cale să se înece. Când se duse şi ultimul bit, simţi cum Andrea se îndepărtează pentru vecie.

Rămase pe canapea, neclintit. Îşi pierduse soţia pentru a doua oară. Pe

moment, greutatea acestei concluzii îl ţintui în nemişcare. Nu credea că va mai fi în stare să păşească în lumea lui, darămite în cea din care tocmai plecase.

Şi totuşi era sâmbătă. Înmormântarea Andreei era peste două zile. Trebuia să fie pregătit pentru asta.

— Am terminat, zise Joe respectuos. Conexiunea este acum acaparată de zgomotul de fond.

— A mai trimis Andrea ceva? întrebă Mick. După ce i-am lăsat ultimele mele cuvinte…

— Nu. Îmi pare rău.

Mick surprinse ezitarea din răspunsul lui Joe.

— N-a mai răzbătut nimic. Nimic inteligibil. Credeam că mai vine ceva, dar a fost numai…

Joe ridică neputincios din umeri.

— Probabil că maşinăriile de la ei au ajuns la limita de zgomot cu câteva secunde înaintea alor noastre. Se mai întâmplă uneori.

— Ştiu, rosti Mick. Totuşi, vreau să văd ce-a trimis Andrea.

Joe îi întinse listarea. Mick aşteptă ca privirea să i se focalizeze pe hârtie. Sub liniile informaţiei din antet era o singură linie de text: SO0122215. Ca un număr de telefon ori un cod poştal, deşi era clar că nu era nici una, nici alta.

— Asta-i tot?

Joe oftă din greu.

— Îmi pare rău, bătrâne. Poate că a încercat să-ţi mai spună ceva... însă zgomotul a învins. Afurisitul învinge întotdeauna.

Mick privi din nou spre numere. Începeau să-i vorbească. Credea că ştia ce însemnau.

— … învinge întotdeauna, repetă Joe.

DUMINICĂ

Andrea era acolo când îl scoaseră pe Mick din coma indusă. Îşi reveni trecând prin straturi de dezorientare şi visare cu ochii deschişi, plutind în derivă până când ceva din interiorul său intră în acţiune şi îşi dădu seama unde se afla de o săptămână, ce se întâmplase cu trupul asupra căruia îşi recâştiga treptat controlul. Fusese exact aşa cum promiseseră: fără vise, fără anxietate, fără să simtă că trecuse timpul. Într-un fel, nu era chiar un mod neatrăgător de a-ţi petrece o săptămână. Era ca în pântecele

mamei, aşa îi auzise pe unii povestind. Iar acum se năştea din nou, un proces care nu era însă lipsit de propriile sale neplăceri. Încercase să-şi mişte un braţ, iar când membrul nu i se supuse pe dată intră în panică. Însă Joe zâmbea deja.

— Ia-o încet, băiete. Îţi revii. Softul care se ocupă cu redirecţionarea ia nervii spinali pe rând. Aşteaptă doar ceva timp şi totul va fi bine.

Mick încercă să răspundă, însă nici falca nu-i funcţiona cum trebuia. Dar se va aranja, aşa cum promisese Joe. În fiecare zi, mii de receptori treceau prin exact aceeaşi procedură, fără să clipească măcar. Mulţi dintre ei erau oameni care o mai făcuseră de sute de ori înainte. Legătura neurală era aproape nebunesc de sigură. Mult mai sigură decât orice deplasare fizică, asta era

deja cert.

Încercă să-şi mişte braţul din nou. De data asta, i se supuse fără nicio ezitare.

— Cum te simţi? îl întrebă Andrea.

Încercă, încă o dată, să vorbească. Falca-i era rigidă, limba grea şi deloc ascultătoare, însă izbuti să scoată unele sunete.

— În regulă. M-am simţit eu şi mai bine.

— Se spune că este mai uşor a doua oară. Şi mult mai uşor a treia oară.

— Cât a durat?

— Ai intrat în comă duminică, săptămâna trecută. Acum e tot duminică, zise Joe.

O săptămână întreagă, exact cum şi plănuiseră.

— Mi-e cam foame, spuse Mick.

— Tuturor le este foame când îşi revin

din comă, făcu Joe. Este destul de dificil să introduci suficiente substanţe nutritive în trupul gazdei. Dar te rezolvăm noi imediat.

Mick îşi întoarse capul să se uite spre Joe, aşteptând să-şi poată focaliza cât de cât privirea.

— Joe, zise el, totu-i în regulă, nu-i aşa? Fără complicaţii, nimic de care să mă îngrijorez, nu?

— Niciun fel de probleme, răspunse Joe.

— Atunci, dacă nu te superi, vrei să ne laşi pe Andrea şi pe mine o clipă singuri?

Joe îşi ridică mâna, semn că înţelesese imediat, şi părăsi încăperea, plecat cu o treabă cât se putea de plauzibilă. Închise uşa cu grijă în urma sa.

— Ei? făcu Mick. Bănuiesc că totul a mers bine, altfel nu m-ar fi ţinut aşa atâta timp.

— Lucrurile au decurs bine, da, zise Andrea.

— Atunci înseamnă că te-ai întâlnit cu celălalt Mick. A fost aici?

Andrea dădu energic din cap.

— A fost aici. Ne-am petrecut timpul împreună.

— Şi ce-aţi făcut?

— Toate chestiile obişnuite pe care le-am fi făcut noi doi. Am ieşit în oraş, ne-am plimbat prin parcuri, am hoinărit peste dealuri, lucruri din astea.

— Şi cum a fost?

Ea-i aruncă o privire prudentă.

— Trist, foarte, foarte trist. Ca să fiu sinceră, n-am prea ştiut cum să mă comport. O parte din mine voia să fie compătimitoare şi înţelegătoare pentru că şi-a pierdut soţia. Însă nu cred că Mick voia

aşa ceva.

— Celălalt Mick, o corectă el cu blândeţe.

— Chestia este că n-a venit până aici ca să mă vadă tot smiorcăindu-mă. Voia doar încă o săptămână petrecută împreună cu soţia lui, aşa cum erau obişnuiţi. Da, voia să-şi ia rămas-bun, însă nu dorea să ne petrecem întreaga săptămână ca doi oameni deprimaţi.

— Deci cum te-ai simţit?

— Mizerabil. Desigur, nu atât de mizerabil pe cât m-aş fi simţit dacă mi-aş fi pierdut soţul, dar ceva din tristeţea lui a început să mă apese şi pe mine. N-aş fi crezut că va fi aşa de... nu *eu* am fost cea îndoliată, însă trebuie să fii inuman ca să nu simţi nimic, nu?

— Indiferent ce-ai simţit, nu te

învinovăţi pentru asta. Cred că este un lucru minunat că ai fost de acord cu asta.

— Şi tu ai fost.

— Eu am avut rolul cel mai uşor, rosti Mick.

Andrea îi mângâie obrazul. El îşi dădu seama că-i trebuia un bărbierit temeinic.

— Cum *te* simţi? îl întrebă ea. În fond, eşti aproape identic cu el. Ştii tot ce ştie şi el.

— Cu excepţia felului în care te simţi când îţi pierzi soţia. Şi nădăjduiesc să nici nu ştiu asta vreodată. Nu cred că am să pot înţelege cu adevărat prin ce trece acum. Îl simt ca pe altcineva, un prieten, un coleg, cineva pentru care îţi pare rău…

— Însă nu eşti devastat de ceea ce i s-a întâmplat.

Mick se gândi un moment înainte de a

răspunde, nedorind să ofere o replică superficială şi automată, indiferent cât de multă alinare ar fi adus.

— Nu. Aş fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată aşa ceva… dar tu eşti aici. Încă putem fi împreună, dacă vrem asta. Ne vom duce viaţa mai departe şi, în câteva luni, de-abia dacă ne vom mai aminti de accidentul acela. Eu nu-s celălalt Mick. El nu-i nici măcar cineva de care vom mai auzi ceva, vreodată. A plecat. S-ar putea să nici nu existe.

— Dar există. Doar pentru că nu mai putem comunica deloc… el *este* acolo.

— Asta susţine teoria. Mick îşi miji ochii.

— De ce? De fapt, ce importanţă are asta pentru noi?

— Niciuna, presupun.

Din nou, privirea aceea prudentă.

— Dar mai am ceva să-ţi spun, ceva ce trebuie să înţelegi. În glasul ei se strecurase un ton care-l tulbură pe Mick, însă îşi dădu silinţa să n-o arate.

— Dă-i drumul, Andrea.

— I-am făcut o promisiune celuilalt Mick. A pierdut ceva ce nimeni nu-i mai poate da, iar eu am vrut să fac orice i-ar putea aduce o alinare. Ca urmare, Mick şi cu mine am căzut la o înţelegere. O dată pe an am să lipsesc o zi de acasă. În acea zi, şi numai în acea zi, am să mă duc undeva singură, unde mă voi gândi la celălalt Mick. La ce mai face şi la ce fel de viaţă duce; dacă-i fericit sau trist. Şi voi fi singură. Nu vreau să mă urmăreşti, Mick. Trebuie să-mi promiţi asta.

— Mi-ai putea spune, zise el. Nu trebuie

să existe niciun secret.

— Îţi spun acum. Nu crezi că aş fi putut să-ţi ascund asta dacă aş fi vrut?

— Dar tot n-am să ştiu unde…

— Nici nu trebuie. Acesta-i un secret între mine şi celălalt Mick. Între mine şi celălalt tu.

Probabil că descifrase ceva în expresia lui, ceva ce el sperase să nu arate, pentru că tonul ei deveni grav.

— Iar tu trebuie să găseşti un mod de a te acomoda cu ideea asta, pentru că nu-i ceva negociabil. Deja am făcut promisiunea.

— Iar Andrea Leighton nu-şi încalcă promisiunile.

— Nu, spuse ea, îmblânzindu-şi privirea cu un surâs dulce. Nu face asta. În special faţă de Mick Leighton. Indiferent despre care dintre ei ar fi vorba.

Se sărutară.

Mai târziu, după ce Andrea ieşi din încăpere în timp ce Joe derula câteva teste post-imersiune, Mick desprinse un bileţel adeziv lăsat pe una dintre tastaturi. Acolo era scris ceva, cu cerneală albastră. Recunoscu instantaneu scrisul de mână al Andreei: îl văzuse adesea pe tăblia pentru mesaje din bucătăria lor. Însă înscrisul însuşi – SO0122215 – nu avea niciun înţeles pentru el.

— Joe, zise el ca într-o doară, asta-i a ta?

Joe privi de la pupitrul său, cu ochii aţintiţi spre micul dreptunghi de hârtie galbenă.

— Nu, asta-i ce m-a rugat Andrea… începu el, apoi se opri. De fapt, nu-i nimic, trebuia s-o arunc, dar…

— Este un mesaj pentru celălalt Mick, nu-i aşa?

Joe se uită prin jur, de parcă Andrea s-ar fi putut ascunde prin încăpere sau ar fi fost pe cale să-şi facă din nou apariţia.

— Ajunsesem la ultimii biţi utilizabili. Celălalt Mick tocmai trimisese ultimele lui cuvinte. Andrea m-a rugat să-i trimit acest răspuns.

— Ţi-a explicat ce înseamnă? Joe părea că bate în retragere.

— Eu doar l-am tastat. N-am întrebat-o. M-am gândit că era ceva între tine şi ea. Vreau să spun, între celălalt Mick şi ea.

— E-n ordine, zise Mick. Ai făcut bine că n-ai întrebat.

Privi din nou mesajul şi o conexiune i se făcu în minte. Durase câteva momente, însă recunoscuse ce însemna codul, pe măsură

ce o amintire năclăită şi ştearsă îşi făcea loc dinspre trecut. Numerele constituiau o referinţă de grilă pe o hartă topografică. O hartă ca acelea pe care le foloseau el şi Andrea în preumblările lor. Referinţa arăta vag familiară. Se holbă la cifre, simţindu-se ca şi cum erau pe cale să-şi dezvăluie secretul. Orice reprezentau, fusese acolo sau prin apropiere. Nu era dificil să descopere. Nici măcar nu mai avea nevoie de bileţel. Avusese întotdeauna o bună memorie a cifrelor.

Se auziră paşi apropiindu-se, răsunând de-a lungul coridorului cu podeaua acoperită cu linoleum care ducea spre laborator.

— Este Andrea, zise Joe.

Mick împături bileţelul până când mesajul nu mai era vizibil. Îi dădu un

bobârnac în direcţia lui Joe, ştiind că de-acum nu mai era treaba lui.

— Aruncă-l.

— Eşti sigur?

De acum înainte, asta avea să rămână o parte a vieţii soţiei sale care nu-l va implica, chiar dacă era vorba despre o singură zi pe an. Va trebui să găsească o cale de a se împăca şi cu asta.

La urma urmelor, lucrurile ar fi putut sta şi mai rău.

— Sunt sigur, spuse.

ABISUL DE GHEAŢĂ

Jay Lake şi Ruth Nestvold

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

Proza scurtă a noului autor Jay Lake prolificul a fost, se pare, publicată mai peste tot în ultimii doi ani: *Asimov's SCI FICTION, Interzone, Strange Horizons, The Third Alternative, Æon, Postscripts, Electric Velocipede* şi în multe alte reviste. Deşi cariera lui de scriitor nu are decât câţiva ani, a scris atâtea povestiri, încât i-au apărut deja cinci volume: *Greetings from Lake Wu, Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows, Dogs in the Moonlight* şi *The River Knows Its Own.* Alături de Deborah Layne, este coeditorul prestigioasei serii de antologii Polyphony, dar a îngrijit şi antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories,* împreună cu David Moles, şi *TEL: Stories.* A primit premiul John W. Campbell pentru cel mai bun

scriitor tânăr în 2004. Primul lui roman, *Rocket Science,* a fost publicat în 2005, iar cea mai recentă carte a sa este tot un roman, *Death of a Starship.* Urmează un alt roman, *Pinion,* şi o colecţie de povestiri, *The Sky That Wraps.*

Ruth Nestvold a absolvit Clarion West, iar povestirile ei au apărut în: *Asimov's SCI FICTION, Strange Horizons, Realms of Fantasy, Andromeda Spaceways Inflight Magazine, Futurismic, Fantastic Companions* etc. Acum câţiva ani, povestirea „Looking Through Lace" s-a numărat printre finalistele premiului James Tiptree. Fostă profesoară de engleză, conduce actualmente o mică firmă de traduceri de software în Stuttgart, Germania.

Povestirea scrisă de cei doi,

„Canadianul aproape reîntors din stele” [73], a apărut în Antologia Dozois originală numărul 23. În proza de mai jos, cei doi îşi unesc din nou talentele, de data aceasta pentru a ne duce în Abisul de Gheaţă – şi dincolo de el – într-o aventură tensionată, care dovedeşte că responsabilitatea unei familii poate fi povara cel mai greu de purtat, oricât te-ai strădui să scapi de ea.

— A murit Guvernatorul General.

Am ridicat ochii de pe calculatorul dezasamblat pe care încercam să-l încropesc din bucăţi. G-G era Miezul. Imposibil de ucis. Dar Mox nu părea să aibă chef de glume.

— Cum?

Avea o expresie mai intensă decât în

clipa orgasmului.

— Controlul de Câmp spune că versantul vestic al Masivului Capitoliu s-a dărâmat la un cutremur. S-a prăbuşit aproape tot palatul.

Câteva milioane de tone de rocă şi moloz zdrobeau până şi nemurirea invulnerabilă.

— Rahat! Da, asta ar putea distruge Miezul. Mă întreb cum arată Golful Câinelui Nebun acum.

— E groaznic, Vega. M-am frecat pe frunte.

— Câmpului i s-au transmis instrucţiuni?

— Menţineţi poziţia, desfăşuraţi activităţile curente, ignoraţi orice ordine care nu vin direct pe lanţul de comandă.

Pune-ţi dracului mintea la contribuţie!

Ce era important? Vreau să spun, în afară de posibilitatea unei lovituri puse la cale de Casă – fratele meu fiind creierul complotului, fără îndoială. Cea mai murdară crimă, dacă era adevărat.

— Ce motiv ar avea cineva să-i pese de ce facem noi? m-am întrebat şi pe mine, şi pe Mox.

În numele inerţiei, eram *planetologi!* Lucrul de care ne păsa *nouă* era Lumea lui Hutchinson şi, înainte de toate, misterul Abisului de Gheaţă. Variaţia neobişnuită a citirilor densităţii şi gravitaţiei. Proprietăţile ei termice provocatoare. Creaturile vii rătăcite acolo, jos, unde nu ar fi trebuit să se afle.

Ca să fiu sinceră, de creaturile acelea bizare ne păsa nouă cel mai mult.

Nu eram nici înarmaţi, nici periculoşi.

Staţia noastră avea un pistol cu tranchilizante pentru urgenţe mari, cu sânge cald, dar în rest, aruncaţi cum eram la capăt de nicăieri, nu prea aveam cu ce influenţa criza de succesiune din Portul Hainan. Nimic nu prezenta interes, în afară de mine.

Mox îmi aruncă o privire imposibil de interpretat.

— Habar n-am.

Miezul conducea.

Aşa era în felul lucrurilor, aşa fusese de secole. Miezul era invidios pe istoria lor, le-a turnat o grămadă de minciuni copiilor de şcoală, altele celor care credeau că trebuie să ştie mai multe. Nu crezusem niciodată că erau rezultatul ingineriei genetice avansate din secolul al XXI-lea. Banii investitorilor

din cercurile biologice erau împărţiţi – împărţiţi în mare secret la un pahar, sâmbătă seara, în laborator – între o invazie extraterestră favorabilă şi un element străvechi şi militar, care o luase razna.

Unii ar fi zis că o luase pe calea cea bună.

Miezul nu era un conducător prost.

Au luat ce-au vrut, ce le-a trebuit, dar pe planete ca micuţa şi minunata noastră Lume a lui Hutchinson, Miezul era răspândit atât de discret, încât nu conta. Economia, legea, societatea, toate se târau înainte ca în mod obişnuit, pentru oamenii obişnuiţi.

Eu aveam o slujbă, una care îmi plăcea foarte mult şi mă ţinea departe de necazuri. Până acum, Miezul nu se descurcase atât de rău cu rasa umană, trimiţându-ne pe 378 de

lumi-colonii, câte am văzut că au ieşit la ultima numărătoare.

Miezul nu credea decât în supravieţuire. M-am întrebat cum de reuşise cineva să dărâme un palat şi jumătate de munte peste Guvernatorul General, fără ca el să afle de complotul care se desfăşura.

— Tot mai găseşti urme de proteine în mostrele din adânc? mă întrebă Mox.

Revenise la biologie, folosind una dintre staţiile noastre de încercare, ca să uite de dezastru cu ajutorul geneticii locale. Setul meu de instrumente de pe sonda numărul unu era jos, în Abisul de Gheaţă, în jurul stratului de patru sute de metri, asimilând istoricul climatologic tipic al Lumii lui Hutchinson.

Nu era necesar să mă uit la citiri.

— Mda…

Situaţia era cam îngrijorătoare. N-ar trebui să existe material genetic în cantităţi detectabile la adâncime atât de mare. Vulpile-reci şi gândacii-albi şi tot ce trăia pe gheaţă trăia *la suprafaţa* ei.

Tot îngrijorător era şi să nu ştii ce se întâmplă în Portul Hainan – nu atât pentru mine, cât pentru Mox, care era în mod evident speriat. Se tot uita la staţia de comunicare, cu trăsăturile încordate. Mox şi cu mine locuiam şi lucram într-o baracă, sus, pe Muntele Spivey, la aproape două mii de metri deasupra calotelor de nori ale Abisului.

Destul de departe de politică, socotisem eu.

Mox se uită lung la mine.

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu?

Am întors privirea.

— Nu.

Abisul de Gheaţă era un bazin, rămăşiţa unui crater produs de un asteroid atât de mare, încât era greu de înţeles cum de rezistase la impact crusta Lumii lui Hutchinson. Adică nu rezistase – Lanţul Dansului Nebun, aflat la antipod faţă de Abis, era una dintre cele mai haotice formaţiuni de crustă de pe orice planetă locuită de oameni, cu vârfuri înălţate la peste douăzeci de mii de metri deasupra nivelului de referinţă.

Bazinul avea peste o mie de kilometri în lăţime, mii de metri în adâncime şi era plin cu gheaţă – după unele estimări, cel puţin zece milioane de kilometri cubi. Un procent considerabil din provizia de apă proaspătă a

planetei era blocat acolo. Abisul avea propria climă, un viscol perpetuu, întreţinut de aerul cald de deasupra arcului sudic al lanţului muntos înconjurător, care alcătuia marginea zimţată a bazinului. Vijelia rareori reuşea să se răspândească afară, acoperind ca o calotă un ecosistem suficient de straniu, după standardele planetei, pentru a pune la lucru un grup de teoreticieni, ca să afle cine sau ce anume se căţărase pe craterul original ca să planteze seminţele diverselor forme de viaţă.

Din poziţia noastră avantajoasă, părea că ne uităm în ochiul îngheţat al unui zeu.

Dispozitivele se aflau într-un complex de barăci militare, exact deasupra punctului înalt al munţilor de gheaţă, chiar în inima furtunii. Coboram acolo cât de rar puteam, bineînţeles, deşi să porneşti în aventura

aceea e un lucru pe care toţi amatorii de aventuri trebuie să-l facă o dată în viaţă. Drumul acela în adâncuri, prin frig, nesfârşit, înfricoşător era motivul principal pentru care noi ne aflam acolo, şi nu ne fofilam într-un laborator de telemetrie îndepărtat din Portul Hainan. Din când în când, cineva trebuia să coboare şi să dea un şut echipamentului.

Iar jos de tot, în Abisul de Gheaţă, sub calota viscolului turbat, se găsea materialul genetic care nu avea ce căuta acolo.

M-am trezit brusc, ca să-l găsesc pe iubitul meu de odinioară holbându-se la mine.

— Pe cuantele lui Planck, Mox! M-ai speriat de moarte. Mi-am înăbuşit un căscat, cu gura încleiată de somn. Avea aceeaşi expresie imposibil de interpretat de

care începusem să mă tem.

— Controlul de Câmp ne-a apelat din nou.

— Ne căuta pe noi sau a trimis doar un alt buletin?

— Ne căuta pe noi. A întrebat de o persoană pe nume Alicia Hokusai McMurty Vega, cadet al Casei Powys. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că e vorba despre tine.

M-am uitat lung la el un moment, frecându-mi părul tuns băieţeşte şi încercând să mă trezesc de-a binelea. Oare tocmai visasem că şi-a dat seama cine sunt?

Nu mai conta acum. Acoperirea mea era compromisă, indiferent cine-mi dezvăluise numele întreg.

— Ce voiau?

— Se pare că e nevoie de tine în Portul

Hainan. Mox se aplecă în faţă. Ai de gând să-mi spui cine eşti, *Vega?*

Nu eram sigură că puteam. Respinsesem cu mult timp în urmă fiinţa pe care o căuta el în mine.

Poate că reuşeam să salvez prietenia noastră.

— Când ne-am întâlnit prima oară?

— Au trecut şase ani, răspunse Mox imediat. Se gândise la asta.

Mă răscoli un fior de regret.

— Şi suntem singuri aici de peste cinci luni, nu-i aşa? Sunt încă Vega Hokusai, aşa cum am fost în toţi aceşti ani. Sunt încă planetolog.

Ţinea mâinile la spate – am avut impresia că se lupta să nu mă atingă. O noutate; relaţia noastră nu se caracterizase niciodată prin îmbrăţişări impulsive,

pasionale.

— Şi cadet al Casei Powys, insistă Mox. Ar fi trebuit să ştiu că n-am cum să scap.

— Toţi ne tragem de undeva. Acum nu mai sunt cadet.

— Ei pe cadet îl vor înapoi, în capitală.

— Ducă-se naibii. Am constatat cu surprindere că de data asta vorbeam serios.

Şi ducă-se naibii şi fratele meu. Sigur era mâna lui.

Cadet al Casei Powys. Ca să absolvi, ca să renunţi la instrucţia Casei, cineva trebuia să moară. O moarte definitivă, irevocabilă, nu acea semiviaţă ciudată în care puteam fi – şi eram – exilaţi decenii la rând. Un cadet trebuia să-l omoare pe altul. În secret. Comploturile se schimbau şi reveneau de ani de zile.

Aşa puneau problema cadeţii Casei. Câte o moarte o dată.

Data viitoare când Mox se apropie de mine cu Privirea Aceea, eram cufundată în analiza proteinelor. Structura genetică nativă a Lumii lui Hutchinson era foarte bine cunoscută, deşi încă nu puteam prelucra un organism prin inginerie inversă doar scanându-l, cum procedam cu genele terestre. În primul rând, nu dispuneam de secole de experienţă şi baze de date. Stabilitatea modelului genetic fundamental din ecosistemele planetare rămânea un mic miracol: le ţinea isonul adepţilor panspermiei.

Oricum, nu ştiam încă ce anume descoperisem, dar era interesant – nicio potrivire cu bazele noastre de date

planetare. Nici măcar o vagă asemănare.

— Vega?

Mox vorbea cu glas grav şi încordat.

— Îhî?

— Nu putem să vorbim despre chestia asta cu Casa?

Am oprit vizualizatorul virtual şi m-am întors cu faţa spre el.

— Nu sunt prea multe de spus.

Ridică ochii de la pistolul tranchilizant pe care-l curăţa. Şi care nu trebuia curăţat.

— Ce cauţi aici? mă întrebă. Îmi venea să râd.

— Mox, e vorba despre *Abisul de Gheaţă.* Îl studiez, la fel ca tine. Crezi că am venit aici ca să pun la cale o revoluţie? împotriva cui? A vulpilor-reci?

Se fâţâi de pe un picior pe altul şi renunţă momentan să mai frece pistolul.

— Am mai primit un apel. Mi se cere să te arestez.

Aha, Miezul se impunea în ciuda eforturilor depuse de fratele meu, Henri, după moartea lui G-G. Sau mă apela Henri prin canale, clar şi direct?

În orice caz, nu era de bine.

Nu-l puteam lua de mână pe Mox acum – se simţea trădat şi-ar fi crezut că am calculat mişcarea. Poate nu se înşela.

Am scuturat din cap.

— Am fost eu crescută de lupi, dar chiar sunt planetolog. Mă cunoşti de şase ani, ai văzut destule hârţoage şi rapoarte redactate de mine. Mă prefac?

Am bătut uşor în vizualizator.

— Nu… eşti bună la arheogenetică şi te pricepi şi la climă.

— Oricum, când aş mai avea timp să

conduc o revoluţie? împotriva *Miezului?* În numele Inerţiei!

— Nu ştiu, Vega.

Mox chiar bănuia că aveam timp de revoluţii. Poate că relaţia noastră fusese mai degrabă de convenienţă, totuşi… era vorba despre *Mox.* Nu mai omorâsem pe nimeni de când părăsisem Casa, dar instruirea mea – programarea mea – nu mi-ar permite să-l las să mă omoare el pe mine.

Mi-am înăbuşit emoţia.

— Mox, lasă arma jos.

Puse pistolul pe bancul de lucru, iar eu am respirat uşurată, fără să fi fost conştientă de câtă încordare adunasem în mine.

I-am oferit un surâs însoţit de o doză mare de feromoni. Dacă aş fi avut de ales, nu aş fi apelat la manipulare, dar rutina de

supravieţuire autonomă protesta.

— Mulţumesc. Nu-mi surâse înapoi.

— Acum spune-mi de ce te vor în Portul Hainan.

— Nu ştiu, îţi spun sincer. Dar nu mă întorc acolo, dacă am şi eu un cuvânt de spus în privinţa asta.

Îmi luasem adio de la Miez, crezusem că-i văzusem pe înaintaşii mei pentru ultima oară. Nu mai voiam să aud despre Henri şi Casa Powys, despre Miez, despre comploturi şi putere. Abisul de Gheaţă şi misterele Lumii lui Hutchinson erau viaţa mea acum.

Dar dacă începea revoluţia şi nu venea nimeni?

Mox aruncă o privire spre pistol.

— Tu eşti Casa. Asta nu înseamnă că eşti un fel de variantă a Miezului?

Am scuturat din umeri.

— Nu suntem nemuritori, dacă la asta te referi. Mă cunoşti de şase ani. Mi-ai observat firele cărunte?

Ridică ochii de la pistol la mine.

— Superfemeia, rosti el, mai mult în şoaptă.

Din păcate, era foarte aproape de adevăr, dar nu voiam să insist pe subiect.

— M-ai văzut zburând în ultima vreme? l-am întrebat cu glas sec.

Alarmele telemetrice ale sondei numărul unu începură să facă zgomot. Ne-am răsucit amândoi spre staţiile de lucru, iniţializând vizualizatoarele virtuale ale unor serii de dispozitive.

Ceva mânca sonda numărul unu. La patru sute de metri adâncime sub gheaţă.

O fereastră de text apăru în mediul meu

virtual când încercam să pricep ceva din imaginile acelea stranii. Halal tehnologie…

Vin după tine. Pregăteşte-te. Henri.

Alarmele de urgenţă pâlpâiră pe monitorul staţiei la marginea vizualizatorului.

Miezul şi-a făcut duşmani. Controlau toate călătoriile interstelare, majoritatea economiilor planetare şi armele de calibru greu şi nu puteau fi ucişi. De obicei.

Dar, pentru revoluţionarul cu agenda încărcată, până şi stâncile pot fi înfrânte cu timpul, de vânt şi ploaie, de îngheţ, de rădăcinile copacilor, de explozive puternice.

Casele reprezentau ploaia căzând pe versantul stâncii care era Miezul. Proiecte pe termen lung, desfăşurate de oameni foarte răbdători, bine ascunşi – unii la

marginea societăţii, alţii în cele mai aglomerate burse din spaţiul uman.

Anumite Case, Powys, de exemplu, îşi creşteau copiii în creşe, ca seminţe urmând a fi plantate, investiţii de viitor. Eu eram o asemenea sămânţă, lăsată să crească liniştită, ca planetolog. Fratele meu, Henri, era alta, crescută ca revoluţionar, numai pentru a vedea ce se întâmplă cu el.

La seminţe se poate renunţa. Casele sunt construite ca să dureze.

Indiferent ce anume ne devora sonda numărul unu, nu ştiam decât că avea altă natură decât una biologică. Gândul ăsta îmi dădea o stare de mare agitaţie.

Războiul sateliţilor era în toi deasupra noastră, judecând după pierderile de date din reţeaua de comunicare şi după energia

exoatmosferică din cauza căreia ne ţiuiau detectoarele. Controlul Planetar, întotdeauna chibzuit, plasase reţele de neutrino şi bosoni pe acoperişul barăcii noastre pentru culegerea de date corelative în acest loc convenabil de îndepărtat, iar reţelele urlau din toate puterile.

Am socotit că mai am cel mult o oră până să apară Henri cu doi băieţi sau fete din Casă, în caz că fac pe nebuna. Henri era un Politic. Eu eram… altceva. Ceva de care Henri avea nevoie?

Ce trebuia să facă un bun soldat al Casei?

M-am întors către Mox.

— Cobor în Abisul de Gheaţă, să încerc să salvez sonda, împietri.

— La patru sute de metri adâncime? Pe spectrul lui Planck, Vega, n-ai cum să

străbaţi aşa de departe sub gheaţă! Chiar dacă ai reuşi, nu te-ai mai putea întoarce.

Nu ştiam ce să-i spun, aşa că am tăcut.

Fuseserăm iubiţi demult, dar tot am surprins cu exactitate clipa când mi-a ghicit intenţia.

— N-ai de gând să te mai întorci. Am clătinat din cap.

— Acoperirea mea e compromisă. Pot foarte bine să încerc să salvez sonda când plec de aici.

Mox întoarse capul, pentru că nu mai voia să se uite în ochii mei.

— La ce să mă aştept?

— Casa, mai mult ca sigur. Probabil şi Miezul, după ea.

— Rahat!

— Fă pe prostul. Nu aminti de Casa Powys, nu spune nimic. Doar că am coborât

într-o misiune de reparare.

— Şi dacă vin după tine?

Odată luată hotărârea, îmi scoteam deja echipamentul din vestiar.

— Abisul e periculos. Ar trebui să zboare prin uraganul acela îngheţat, să reziste condiţiilor de la suprafaţă şi să dea apoi peste fericita de mine. Se mai întâmplă şi accidente.

— Vega…

Am ridicat ochii. Mox avea din nou privirea aceea intensă, pe care până acum o văzusem numai în pat, dar şi-o şterse de pe chip înainte de a-mi face curaj să-i răspund. Casa dădea seminţelor ei tot felul de puteri, dar suplimentul de tărie emoţională nu se număra printre ele.

— Da? am îngăimat, într-un sfârşit.

— Noroc!

— Şi ţie, Mox!

— Sper să reuşeşti.

— Mulţumesc. Şi eu.

Peste câteva momente, eram afară. Ultima sclipire aurie a zilei se stingea în spatele culmilor de la apus. Cerul lucea de culori, confruntarea de pe orbită (venită după mine?) se oglindea în spiralele de fulgere late de sute de kilometri în vijelia necontenită a Abisului, scânteind cenuşiu-închis la o mie cinci sute de metri dedesubt. Simţeam ionizarea şi pe Muntele Spivey. La trei mii cinci sute de metri deasupra nivelului de referinţă, aerul se subţiază şi vremea poate fi al naibii de afurisită după orice standarde, altele decât ale Abisului.

Era superb.

Baraca noastră principală se afla pe un platou întins, lat de şaizeci de metri şi lung

de patru sute. Pe stânca golaşă nu găseai nimic, numai licheni şi pe noi. Acumulatoarele şi alte aparate accesate mai rar fuseseră coborâte în gropi date în piatră, însă restul micii noastre tabere se întindea pe platou ca un depozit de fier vechi, ancorat împotriva vântului şi a vremii reci. M-am uitat la platforma de aterizare, dar nu mai aveam ce face dacă venea cineva şi-l ameninţa pe Mox.

De partea cealaltă a platformei se afla punctul de control al funicularului care ducea la barăcile cu echipament de pe latura Abisului. Era o cuşcă metalică agăţată pe cabluri. Coborârea era grozavă. Din păcate, urcuşul presupunea ore întregi de tras cu troliul, asta dacă nu voiai să urci scara încropită şi fixată cu piroane de către echipajul original de deţinuţi puşi la muncă.

Azi nu aveam timp de funicular. Am desfăcut aripile cu nanotuburi pe care le adusesem cu mine cu luni de zile înainte şi pe care le pusesem deoparte pentru o asemenea zi.

Mari, negre, mult mai puţin fragile decât arătau, parcă ar fi fost luate de la un liliac mare cât un cal. Aveam în scapule neurocanale care se conectau la blocurile de control din aripi, prin cablurile din cavităţile osoase întărite cu diamant la care se cuplau axurile de prindere. Odată fixate, aripile deveneau parte din corpul meu.

Cu echipamentul bine strâns la piept şi pe talie cu ajutorul curelelor, mi-am desfăcut uniforma ca să-mi dezvelesc spatele. Aripile, luptându-se deja cu vântul, alunecară la locul lor ca a doua pereche de mâini. Vântul rece pe piele era tonic, un şoc

binevenit, curent pentru bateriile pe care le neglijasem multă vreme.

M-am uitat în jos, la groapa imensă care era Abisul de Gheaţă; mă întâmpinară fulgere. Am întins aripile şi am sărit de pe platoul îngheţat în spaţiul deschis.

Una dintre teoriile despre Abisul de Gheaţă susţinea că era o entitate artificială. Proprietăţile termice necesare pentru a acţiona o mare de gheaţă imensă şi activă se dovediseră extrem de greu de redat în modele. Se ştie că parametrii energiei planetare şi ai rezervelor de căldură sunt foarte dificil de caracterizat cu precizie – unul dintre cele mai dificile seturi de probleme ale filozofiei computaţionale, dar Abisul stabilea standarde noi.

Bun, a spus grupul extremiştilor. Poate

că a avut loc un impact direcţionat cu nenumăraţi ani în urmă. Poate că mai există ceva acolo, jos, un reactor termic gigantic al unei civilizaţii de Tip II sau III, venită din miezul galactic cu o misiune care a eşuat aici, pe Lumea lui Hutchinson.

Da, şi vulpile-reci ar putea să pună mâna pe pensule şi s-o picteze pe *Mona Lisa…*

Dar existau întrebările acelea sâcâitoare… nu trebuia să faci altceva decât să stai pe zidul de la margine şi să te uiţi în jos. Atunci ar înţelege că universul are secrete de nepătruns.

Zborul e senzaţia supremă. Vântul îmi aluneca pe piele şi mă mângâia cu degete de amant, iar muşchii pieptului mi se întindeau când îmi încordam spatele.

Vedeam curenţii transversali, jocul gravitaţiei, ridicării şi presiunii combinate într-un ocean de aer infinit, pentru a croi drum pe cer. Un uragan solid şi lent, prizonier în gheaţa care trosnea, dar nu mai puţin înverşunat, nici mai puţin înfricoşător decât verişorii lui purtaţi de nori pe deasupra mării deschise.

Dedesubt, ochiul neacoperit, îngheţat al lumii îmi făcea semn.

Am brăzdat aerul, lansându-mă într-o coborâre în cerc amplă, care mi-a oferit o vedere clară a configuraţiei vijeliei. Chiar şi în lumina dimineţii timpurii, miezul furtunii era înceţoşat, ca o albeaţă pe ochi, dar acolo vânturile trebuie să bată foarte jos. Fulgerele de pe braţele spiralate ale vijeliei prevesteau violenţa nopţii.

Foarte bine – o să călătoresc prin

vânturile aspre. Mi-am continuat curbele largi, încercuind la câţiva kilometri distanţă stânca pe care se aflau baraca noastră şi Mox. Speram că se va descurca, că va juca prudent şi fără grabă, făcând puţin pe prostul. Nici Miezului, nici Casei nu le va păsa de el.

Nădăjduiam ca într-o zi să mă ierte că am avut secrete faţă de el.

Cu acest gând, am suflat şi ultima picătură de aer din plămâni şi mi-am accelerat coborârea.

La câteva sute de metri deasupra norilor, plutirea mi-a fost întreruptă de o săgeată sclipitoare de fulger violet.

De *deasupra* furtunii.

— Inerţie! am şuierat şi m-am rostogolit brusc în dâra de ionizare de la împuşcătură,

scăpând de raza fierbinte ca prin urechile acului. Am examinat cerul în viteză şi am văzut trecând două pete negre. Avioane de interceptare din Portul Hainan, zburând cu vizibilitate redusă. Cineva nu aştepta să apar.

Gravitaţie şi damnare: nu aveam cu ce-i doborî pe fanfaronii ăia. M-am mai rostogolit de câteva ori. Niciunul dintre sistemele lor de ochire nu reuşea să mă fixeze – nu aveau destul EM –, iar eu mă mişcam prea încet ca ei să-şi forţeze capacitatea ofensivă, aşa că trăgeau în linie dreaptă, în stilul bine-cunoscut, ţintind cu ochiul liber şi cu degetul pe butonul roşu.

Ochiul uman îl puteam păcăli. Chiar mult mai mult decât atât.

Avioanele se rotiră deasupra vijeliei şi mai făcură o încercare să mă atace. M-am

tot învârtit şi rostogolit, ţopăind ca un cui într-o centrifugă. *Gândeşte ca piloţii, Vega.* Am brăzdat aerul şi mi-am dat drumul drept în jos, exact înainte să ţâşnească cele două raze. Se încrucişară deasupra mea, trosnind destul de tare ca să le aud prin urletele furtunii de dedesubt.

Mi-a luat ceva timp să trag aer în piept după cădere. Mi-am recăpătat controlul exact deasupra vijeliei, un peisaj închis, cenuşiu, format din mii de goluri şi văi strălucind în răsăritul lunii. Era o linişte sinistră deasupra norilor tumultuoşi. Urletul din fundal mai mult îl simţeam în oase decât îl auzeam, parcă era o culoare care spăla planeta; zgomotele minore dispăruseră – pocnetele, şuierăturile şi ciripiturile dintr-o noapte obişnuită. Nu se mai auzea decât sfârâitul amorţitor al fulgerelor încercuind

masele de nori din inima vijeliei.

Nu aveam alt echipament electronic în afară de siliconul îndesat în cap. Dacă eram lovită destul de tare ca să se prăjească, nu mai aveam oricum niciun viitor. Dar cei doi clovni de pe urma mea aveau mult mai mult de pierdut decât mine din cauza spectacolului de fulgere oferit de Mama Natură. Aşa că am executat o spirală amplă, cu fente şi lupinguri, încercând să-i atrag mai aproape de nori. Veniră după mine în cercuri largi, aproape la fel de încet cât le permitea masa de aer, trăgând pe unde apucau.

Ne jucam de-a şoarecele şi pisica. Când vor trage? Când voi merge încrucişat şi când voi sări în sus şi-n jos? Renunţasem deja la avantajul altitudinii. Nu voiam să cad în vijelia vânturilor până nu mă apropiam de

ţinta mea, dacă puteam. Cea mai mare problemă era că puterea îmi venea din muşchi. Nu puteam rezista cât atacatorii mei.

Atunci unul dintre ei făcu pe deşteptul şi ţâşni câţiva metri în sus, pregătind un atac plonjat.

Al meu eşti. M-am rostogolit încet, ca să par o ţintă uşoară.

Raza lovi atât de aproape, încât îmi luară foc hainele. M-am răsucit ca să mă îndepărtez de ea, contând pe ideea că flăcările se vor stinge singure imediat, rugându-mă ca furtuna să acţioneze aşa cum ştiam eu.

Aşa se şi întâmplă. Terrawaţi de fulgere îşi ridicară ghearele din nori, încheind circuitul deschis de dâra de ionizare a razei. Avionul duşmănos încasă destulă zeamă ca

să-şi ardă scuturile de vizibilitate redusă şi, probabil, să-şi închidă toate sistemele soft. Indiferent de starea de la sol, carcasa unui avion nu rezistă la energie peste anumite limite. Clovnul numărul unu poate că nu era prăjit de tot, dar avea suficient gem lipicios pe el ca să nu mă mai vâneze.

Numărul doi făcu şi el pe deşteptul şi coborî sub mine, când ieşind, când ascunzându-se în nori. Probabil socoti că nu era cine ştie ce trafic pe cer în noaptea respectivă. M-am uitat cum se învârteşte în cerc, urmărind un unghi de ţintire în sus. Să atragă fulgerele spre mine.

A venit vremea norilor, Vega.

Mi-am strâns aripile şi am scăpat de o moarte violentă, un glonţ cu aripi.

Vijelia era un iad. Vânt pe două sute de

kilometri. Grindină mai mare decât boaba de strugure. Scântei sfârâind în vârful aripilor mele, al degetelor de la mâini şi de la picioare.

Îmi plăcea la nebunie.

Habar n-aveam unde era avionul numărul doi, dar nici el nu ştia unde mă aflam eu, aşa că eram chit. Nici Casa, nici Miezul nu aveau să mă găsească aici, jos. Iar Guvernatorul General putea să se ducă dracului.

Tot mai aveam de parcurs peste o sută de kilometri până la sonda mea, motivul pentru care coborâsem până aici. În furtună, puteam face manevre de pilotaj – cât de cât – şi răzbate deasupra vânturilor – fără greutate. Aici însă parcă mă aflam în interiorul unui pumn uriaş.

Mi-am amintit de instrucţia din

copilărie, de anii grei petrecuţi în peşteri întunecate şi printre străini în nopţile fără lună, în timp ce iniţiam modul încărcare. Respiram tot la zece-douăsprezece minute când sângele mi-o lua razna. Pielea mea avea rezistenţă la rupere mai mare decât a oţelului, spărgând bulgării de gheaţă când mă atingeau.

Orice lucru din lume are frumuseţea lui. O dâră de sânge pe un perete poate fi mai delicată, mai preţioasă decât cel mai fin evantai de fildeş de pe Vlach. Un fragment de os dintr-o pădure spune povestea morţii unei căprioare sau viitorul gâzelor răbdătoare şi reflectă soarele după-amiezii la fel de strălucitor ca orice perlă. Gândiţi-vă la simetria striurilor uzate ale unei supape de oxigen, regularitatea lor originală compromisă de cicatricile vieţii,

până când metalul devine o sculptură miniaturală a unui paradis mohorât al sufletelor păcătoase.

Dar o vijelie… vai, o vijelie.

Turnul norilor, palate aeriene pentru stihii. În timpul zilei, nuanţele cerului se închid, se fac vineţii, iar acum, noaptea, dau naştere singurei culori, cea a întunericului. Aerul miroase tare a electricitate şi apă. Tunetele bubuie de-mi zguduie oasele. Străfulgerările albastre din bezna ploioasă ar putea invoca spiritele din Abisul de Gheaţă ca să danseze pe aripile vânturilor reci.

Am zburat prin peisajul acela frumos, scăpând de urmăritorul meu, gonind către orice ar fi fost ceea ce ne devora sonda numărul unu.

Casele nu sunt locuri, aşa cum nici Miezul nu este. Seamănă mai degrabă cu ideile, banii şi armele. Poate sunt partide politice.

Casa Powys, aşa cum s-a constituit ea pe Lumea lui Hutchinson, era răspândită în mai multe aripi din fostul Palat al Guvernatorului General, recent plâns. Crescusem vizibilă ocazional, ca paj în serviciul lui G-G. Printre operaţii chirurgicale, instrucţie şi ore prelungi, întunecoase în peşterile din Masivul Capitoliu.

Miezul e peste tot şi nicăieri. Casele sunt nicăieri şi peste tot. Unii cred că nu există nicio diferenţă între Miez şi Casă, alţii că ne separă lumi întregi.

Mi-am petrecut copilăria căzând, zburând, fiinţă subumană şi supraumană

deopotrivă.

Mi-am petrecut copilăria antrenându-mă pentru o asemenea zi.

Jos, sub puntea de nori, am schimbat frumuseţea vijeliei pe calvarul din ea. Aici nu era decât ceaţă plutitoare, ploaie rece, gheaţă şi vânt – vânt peste tot. Era cumplit de frig, atât de rece, încât afecta până şi capacităţile mele termice îmbunătăţite.

Să te ia naiba, Miezule! Dacă ticălosul celălalt aflat pe urmele mele ar ajunge întreg în Abis, i-aş oferi un mormânt de gheaţă.

Mă lovi o rafală, un vânt de travers suficient de puternic încât să mă poată răsuci cu un trosnet în lonjeronul aripii şi să mă împingă spre Abis cu capul înainte. Nici n-am apucat să ridic braţele, că am şi

plonjat printr-un morman de zăpadă într-un iad geros.

„Fir-ar a dracului să fie!”, am bolborosit, cu gura plină de gheaţă. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa, nu cu aripile astea. Blocurile de control ale neurocanalelor ţipară în agonie când conexiunile se rupseră la impact. Le-am oprit şi am început procesul greoi şi dureros al autoextracţiei. După două minute m-am eliberat, ca să văd două vulpi-reci urmărindu-mă.

— Azi nu-i rost de papa, le-am zis, jovială, printre gemetele vântului, neavând ce face. Mâncătoare de hoituri, vulpile-reci au trupul lung, acoperit cu solzi, şi sunt surde. Preferă gândaci-albi, licheni şi surate de-ale lor; dar, cum cântăresc patruzeci de kilograme, pot fi un pericol.

Vântul parcă se tânguia altfel acum. Am ridicat privirea la timp să văd avionul dând târcoale deasupra, clătinându-se pe aripile vijeliei. Vulpile-reci se evaporară în zăpadă.

Abisul arată mai degrabă ca un deşert decât ca o mare de gheaţă, cu dune, bancuri şi scobituri formate de furtuna permanentă. Densitatea variază, mai ales din cauza aerării formaţiunilor de gheaţă, dar şi în funcţie de oligominerale şi factori de presiune. Suprafaţa are chiar caracteristici care amintesc de o geologie normală – aflorimente, stânci, crevase. Diferenţa e că geologia durează ceva mai mult… Abisul… ei, bine, tectonica lui evoluează la viteză umană, nu planetară.

Pentru majoritatea dintre noi, asta înseamnă că nu avusese niciodată rost să trasăm ori să păstrăm hărţi. Fiecare zi era o

aventură, jos, în puţul iadului.

Mă aflam la câţiva kilometri de tunelurile cu dispozitivele noastre. La intrări sigur tronau nămeţi, poate erau blocate de avalanşe, dar, dacă măcar una era accesibilă, atunci aveam să mă descurc.

Nu coborâsem aici numai ca să evit Miezul sau pe urmăritorul meu, cine-o fi fost el – nu-l minţisem pe Mox când îi spusesem că sunt planetolog. Misterul Abisului mă fascina, îmi aparţinea, eu trebuia să-l descifrez şi să-l împărtăşesc altora, era mult mai important pentru mine decât Casa Powys, politica şi Miezul. Fratele meu nu m-ar înţelege niciodată.

Apoi am început să alunec şi, încercând să-mi păstrez echilibrul în vânt, mi-am blestemat aprig fascinaţia.

Când l-am găsit, tunelul îmi pregătise o surpriză. Sonda numărul unu traversase ţopăind Abisul de Gheaţă, rostogolindu-se până în locul în care mă aflam, deşi urmele fuseseră demult şterse de vânt şi furtună. Ca loc de intrare alesese o stâncă solidă, ferită de vânt, singurul lucru din acea parte a Abisului care avea caracteristici permanente. Gheaţa conservase un tunel ca un burdihan negru în beznă.

Mă trecu brusc un fior care nu avea nimic de-a face cu temperatura scăzută. Măcar n-o să mai stau în vânt.

Ca să intru în tunel, a trebuit să mă las pe mâini şi pe genunchi. Aproape că mă târam. Bine-ar fi fost să-mi fi dat Casa material genetic de la viermii de gheaţă. Tunelul avea forma secţiunii transversale ovoide a sondei, uşor descentrată; gheaţa se

topise, apoi se infiltrase în pereţi, pentru a reîngheţa sub formă de ţurţuri mai deşi, care ajutau la consolidarea tunelului. Pe jumătate târâş, puteam să-şi mişc puţin spatele, deşi nu prea mult. Dacă m-aş fi întins pe burtă, n-aş fi avut loc nici cât să operez un computer de buzunar. Altfel, mă aflam într-un sicriu de gheaţă.

Am sperat să mă dovedesc mai înspăimântătoare decât orice creatură ar fi sălăşluit în Abisul de Gheaţă.

Ca să pot vedea, a trebuit să folosesc flăcări ecologice cu unde joase. M-a durut sufletul meu de planetolog, dar nu voiam să fiu luată prin surprindere de nimic înainte de a găsi sonda.

Era al naibii de frig în tunel. Regimul meu termic se menţinea ridicat, mai ales că, mulţumesc cerului, nu mai bătea vântul,

trăgea doar un curent slab pe dedesubt, probabil generat de un soi de efect Bernoulli la gura tunelului.

Dacă aş fi avut o structură strict umană, poate că frigul şi bezna mi-ar fi venit de hac, din cauza disperării şi hipotermiei.

Curentul vagabond şi o dâră vagă de ulei de maşină m-au condus la sondă. M-am apropiat precaută, neştiind ce mă aşteaptă, ce anume o sabotase.

În toată istoria Miezului şi a Casei şi a omenirii în general, nimeni nu descoperise vreodată o maşinărie extraterestră. Existau lumi pe care se vedea clar că fuseseră minate sau prelucrate pentru drumuri şi porturi lărgite. Dar nu s-a găsit nici măcar un cui sau un rest de metal, niciun aparat, niciun artefact.

Aşa că noi am scormonit locurile ciudate, căutând semnături genetice neobişnuite. Deşi, pe măsură ce Miezul ţesea secol după secol, ne-a devenit tot mai limpede că genele cele mai neobişnuite se găseau în propriile noastre celule.

În cele din urmă, am găsit sonda numărul unu, în repaus, funcţională, însă nici urmă de agresor.

Semăna vag cu un cartof, un metru şi jumătate pe un metru în secţiune transversală şi trei metri în lungime, cu suprafaţa aspră, înţesată de injectoarele care creaseră tunelul. Din spate, arăta normal. Nici urmă de atacator. Doar eu şi sonda, la patru sute de metri în Abisul de Gheaţă.

Oare datele noastre telemetrice fuseseră măsluite? O şmecherie la fel de

veche ca spectrul lui Tesla, dar sonda era oprită. Asta nu era simplă măsluire.

M-am deconectat, trecând în modul de recunoaştere pasiv. Negru. Mi-am amortizat semnăturile electromagnetice, am oprit controlul termic. Am rămas doar eu şi urechile mele, setate pe toate frecvenţele lor glorioase.

Abisul de Gheaţă icnea şi trosnea, armonizându-se cu rotaţia planetei, cu presiunea formaţiunilor de crustă din jurul lui şi de sub el, respirând, un monstru împietrit, cât o jumătate de continent.

Dar mai era ceva.

Alunecarea lină a cristalelor pe cristale, în timp ce pereţii tunelului sublimau.

Ecoul îndepărtat al vijeliei.

Un declic foarte discret, de obiect metalic care încearcă să se adapteze termic

la condiţiile din jur.

Şi, în liniştea aceea, o voce:

— Adio, Alicia!

Fratele meu, Henri.

Cât de repede mă mişcasem, el mă întrecuse. Abisul mă îngropase în el înainte să-mi pot da glas gândului: *suroricid.*

„Cadeţii Casei sunt omorâţi, de regulă, la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani. Se iau măsurile de rigoare pentru conservarea trunchiului cerebral şi a altor structuri esenţiale pentru menţinerea identităţii şi păstrarea antrenamentului lor intensiv. Apoi sunt lăsaţi în stare terminală până când este nevoie de o nouă instruire. Acest proces este considerat crucial pentru dezvoltarea caracterului lor şi, din moment ce morţii nu ştiu ce înseamnă scurgerea

timpului, nu ştiu nici ce înseamnă să te trezeşti din starea tanatică. Unii cadeţi au aşteptat secole întregi să fie readuşi la viaţă.”

Casa: O istorie secretă în literatură (autor necunoscut), fragment citat de Fyram Palatine în *Un studiu al textelor interzise şi al consecinţelor acestora,* Fremont Press, Langhorne-Clemens IIa.

M-am trezit, redusă ca abilităţi cognitive, îngropată în zăpadă afânată.

Asta însemna că nu eram blocată sub gheaţă.

Am reactoare pe bază de cavitaţie în reţeaua cu nanotuburi, de tip fagure, din oasele mele lungi. Adică, la orice valoare cât de cât semnificativă a gradientului termic, voi avea energie. Chiar şi la valori

extrem de mici, de exemplu în vecinătatea unei mase de trei metri alcătuite din plastic şi metal, la mare adâncime, sub o calotă de gheaţă.

Iar dacă au energie, trupurile Casei, ca trupurile Miezului, vor căuta viaţă. În mod repetat.

Dar, dacă nu mai eram îngropată în gheaţă, de câtă vreme zăceam aici? Ceasul meu intern refuza să-mi răspundă.

Inerţia.

Nu ajunsesem în această stare peste noapte. Mă străbătu un fior care nu avea nimic de-a face cu Abisul de Gheaţă. Era posibil să fi zăcut aici luni de zile. Chiar ani întregi.

Atunci mi-am dat seama că auzeam vântul aproape, deci mă aflam exact sub suprafaţă. Aveam puţină forţă în muşchi,

aşa că am înaintat în direcţia zgomotului. Dacă îl auzeam, înseamnă că aveam urechi.

Peste şuierul vântului se suprapunea un fel de tânguire prelungă, un bocet tărăgănat, artificial. Cu partea de creier care se reforma, l-am identificat: o sirenă.

Avertizare? Sau chemare?

Ceasul meu intern fiind nefuncţional, nu aveam idee cât mi-a luat să ies din zăpadă, dar în cele din urmă am reuşit, corpul meu schimbându-se pe măsură ce avansam. Când am ajuns afară, am descoperit că pot vedea.

Mă aflam la poalele unui deal mic – stânca în care sonda crease tunelul? Roasă de timp şi vânt? Câtă vreme zăcusem în Abisul de Gheaţă?

Sirena se tângui încă o dată deasupra întinderii albe. Am urmat-o, cățărându-mă

prin deşertul îngheţat.

Cu mâini care nu erau de om.

M-am oprit, holbându-mă la ceea ce fusese cândva o palmă cu degete. Acum devenise o gheară, iar pielea se transformase într-o ţesătură de flăcări albăstrii, ca pânza de păianjen, pe care niciun genom uman n-o produsese vreodată. Mă recreasem din elementele organice rătăcite în Abisul de Gheaţă.

Arheogenele misterioase erau în mine.

Apoi am auzit alt sunet, o împuşcătură, urmată de o durere şi un urlet asurzitor, smuls din străfundurile mele.

Mox stătea deasupra mea, aţintindu-mă cu pistolul tranchilizant, cu o expresie de groază pe chip.

Am simţit un val interior, o emoţie străină arzând în mine, răzbunare,

pedeapsă, dar am înfrânt-o, lăsând tranchilizantele să-şi facă treaba, cu privirea ţintă la Mox, dorindu-mi să mă înţeleagă.

Cum să-l fac să-şi dea seama că monstrul din faţa lui eram eu?

Mi-am revenit într-o încăpere din baraca noastră, cu mâinile şi picioarele prinse în legături improvizate. Ştiam că nu vor ţine. Mox stătea vizavi de mine, cu pistolul în poală, tot speriat şi şocat.

Primul impuls a fost să-mi sfâşii legăturile şi apoi pe el, pentru că încercase să mă imobilizeze; dar partea din mine care fusese cândva umană reuşi să păstreze controlul.

Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit decât să scot un soi de răcnet. Mox sări în

picioare şi îndreptă arma spre mine.

Am încercat încă o dată. De data asta, măcar şi-a dat seama că vorbeam.

— Pe cuantele lui Planck, Mox! Lasă pistolul jos. Vorbisem cu glasul meu cel mai firav, dar tot răsunară pereţii barăcii mici.

Mox se înfioră şi scăpă arma.

— Vega?

Am confirmat cu o mişcare a capului; cu cât vorbeam mai puţin, cu atât mai bine.

— Ce-ai păţit?

Am scuturat din umeri.

— Arheogenele.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Casa.

Casa era greu de ucis. Metabolizasem gheaţa.

Mox mişcă din cap a înţelegere. Văzuse şi datele fiinţelor vii rătăcite şi se gândise

că sunt o superfemeie. Acceptase ideea. Mă crezuse.

Bestia din mine se potoli.

— Şi acum ce facem? mă întrebă.

— Mă duci în Portul Hainan.

Trecuse mai mult de un an de la dispariţia mea, iar fratele meu, Henri, era acum G-G. Miezul. Imposibil de ucis?

— Am făcut şi eu cercetări după ce ai dispărut, îmi spuse Mox. Uciderea fraţilor e considerată necesară pentru a avansa în rândul alor tăi.

— Eu nu eram o rivală! am răcnit.

Aş fi vrut să pot face ceva cu vocea mea de animal. Mox tresări, scuturând din cap.

— Tu ai presupus că ai ieşit din cursă, dar el n-a socotit aşa. Nu ştiu cum mi-a trecut prin cap că aş putea scăpa vreodată

de politica practicată de Casă.

Întrucât lui Mox i se ordonase să mă predea înainte de a pleca eu să găsesc sonda, am hotărât că exact aşa va proceda mă va aresta şi mă va duce la Henri. Era cel mai simplu mod de a ajunge într-un loc în care să mă confrunt cu fratele meu. Mă cuprinse din nou valul de emoţie, aceea pe care o asociam cu o fiară, o combinaţie de furie şi conştiinţă profundă a ritualului pe care îmi închipuiam că aş fi trăit-o mai demult, la răzbunarea ceremonială.

Bineînţeles, exista riscul ca Henri să mă omoare pe loc, dar eram gata să mi-l asum. Pe lângă asta, din câte îl cunoşteam, va fi curios să afle cum de supravieţuisem.

Va *dori* să mă vadă.

Transportorul era cam înghesuit – fusese proiectat pentru doi oameni, iar eu

cam luasem proporţii.

În timp ce zburam deasupra Portului Hainan, studiam schimbările. Masivul Capitoliu era un munte de moloz care se risipea în ce mai rămăsese din Golful Câinelui Nebun. Oraşul nu se schimbase prea mult, cu ridicăturile lui mici şi albe răsfirate ca nişte piramide antice printr-o junglă de smarald cu acoperiş de păsări şi flori, o existenţă bucolică sub mâna blândă, călăuzitoare a Miezului. Şlepurile şi pontoanele tot mai înfrumuseţau zona din apropierea apei – cu siguranţă reconstruite după prăbuşirea Masivului Capitoliu. Trebuie să fi fost un adevărat tsunami.

Dar nu provocat de un cutremur, acum eram convinsă de asta. Înainte de a revedea oraşul, mi se păruse încă probabil ca Henri să fi profitat de o calamitate naturală pentru

a-şi pune în aplicare ambiţiile.

Numai că supravieţuise o porţiune considerată prea mare din Portul Hainan.

Avioanele de interceptare se dispuseră în formaţie cu transportorul nostru şi ne însoţiră la platforma de aterizare a ceea ce bănuiam că era noul palat, de partea cealaltă a Golfului, ridicat pe rămăşiţele Masivului Capitoliu, într-o zonă stabilă geologic. O formaţie de infanterie grea ne aştepta la coborârea din transportor; eu aveam braţele cu gheare legate la spate, pentru credibilitate. Militarii ne încercuiră şi ne conduseră pe coridoare mai întortocheate decât cele pe care le ţineam minte din copilărie.

Într-adevăr, Casa ar putea deveni Miezul.

Apoi coridoarele fuseră înlocuite de o

sală de audienţă imensă, placată cu oglinzi ca să pară şi mai mare, şi mă întâmpinară, una după alta, imagini cu fiinţa în care mă transformasem: uriaşă, diformă, cu pielea membranată, albastră. Nici pe departe umană. Urâtă ca moartea şi mai periculoasă. Cum de putuse Mox să stea de vorbă cu mine ca Vega? Să se uite în ochii mei şi s-o vadă pe femeia care fusese cândva iubita lui? Până şi eu mă speriam de mine.

Dar atunci l-am zărit pe fratele meu stând în capătul camerei imense, cu mâinile la spate, imaginea mea în oglindă, numai că eu aveam încheieturile prinse la spate. Iar el îşi păstrase trăsăturile puternic conturate ale Casei: o înfăţişare hotărâtă să stârnească admiraţie, o înfăţişare calculată să comande. Eu, în schimb, eram Altceva.

Frumosul şi Bestia.

Henri se uită de la Mox la mine, apoi iarăşi la Mox.

— *Chestia asta* ar trebui să fie sora mea? întrebă el, ridicând, pentru efect, o sprânceană fin dăltuită.

— Henri! am răcnit, înainte ca Mox să apuce să-i răspundă. Vocea mea sparse oglinzile de pe pereţi şi-l făcu pe fratele meu să mă privească, în sfârşit, serios.

Henri scutură din cap.

— Mie nu mi se pare că seamănă cu Alicia. Ai un simţ al umorului cam denaturat.

Mă cuprinse valul răzbunării ceremoniale şi am urlat, făcându-i pe toţi, inclusiv pe Mox, să se dea un pas înapoi. Mox îşi reveni primul.

— Vorbeşte cu ea.

— Imposibil să fi fost cândva o fiinţă umană.

— Cred că s-a reformat din arheogenele din Abisul de Gheaţă.

— Dar ce anume din… creatura asta te face să crezi că e ea?

— Pe cuantele lui Planck! am răcnit, plictisită să tot fiu ignorată. Henri! De ce?

Abia reuşeam să mă controlez să nu-mi rup legăturile şi să nu-l fac bucăţele pe fratele meu, pretinsa autoritate.

Henri tresări şi el odată cu sala la auzul vocii mele, dar acum se uita la mine, nu la Mox, acceptându-mi transformarea, recunoscându-mă după cele spuse, nu după glas sau înfăţişare. Buzele i se întinseră în zâmbetul calculat al Casei.

Nu, nu al Casei. Al Miezului.

— Politica, rosti Henri, de parcă asta

explica totul. Desigur, pentru Miez, chiar explica totul. Trebuia să mori acolo jos.

— Ei, bine, m-am întors, am spus. Alte oglinzi se făcură ţăndări. Ce anume se intensifica, vocea sau furia mea?

Henri râse.

— Da, dar legată.

De data asta n-am mai putut să-mi controlez valul de emoţie şi am smuls legăturile din nanotuburi de parcă ar fi fost din sfoară. Şase gărzi s-au repezit la mine, dar am întins un braţ lung cu gheare şi le-am pocnit zdravăn, surprinsă de propria mea forţă. Una dădu să se ridice cu arma îndreptată spre mine, dar i-am rupt spatele şi am lăsat-o urlând pe podeaua de marmură. Aş fi rupt şi altceva, dar l-am văzut pe Mox că mă urmăreşte cu o expresie mai înspăimântată decât atunci

când mă văzuse prima oară în halul ăsta.

— Stai! strigă Henri, zadarnic; nu mai mişca nimeni, în afară de soldatul care ţipa.

Se apropie de mine şi se opri la distanţă de un braţ.

— Întrucât, după cum arăţi, eşti foarte greu de ucis, surioară, am o propunere pentru tine.

L-aş fi putut omorî înainte de a fi împuşcată, ştiam – lungimea unui braţ nu era o distanţă suficientă ca să fie în siguranţă. Fiinţa în care mă transformasem calcula viteza, distanţa şi mişcările fără să clipească, iar eu îmi stăpâneam nevoia inerentă de răzbunare ceremonială numai cu mari eforturi.

În plus, observasem, graţie vederii periferice, că trei dintre soldaţii rămaşi în picioare se apropiaseră de Mox, cu armele

pregătite să tragă.

Nu am mişcat din cap, dar am sesizat cumva că Henri era conştient că evaluasem situaţia. În acelaşi timp, mi-am dat seama că ştiam exact cum să-i rup gâtul.

— Propunere? am repetat eu, ca un ecou. Henri zâmbi, sigur pe sine – Miezul.

— Mi-ar fi de folos să am de partea mea o creatură ca tine, ştii? Ai fi o gardă de corp fioroasă. Şi nu mai reprezinţi o ameninţare pentru ambiţiile mele… aşa cum arăţi acum.

Aşa cum arăţi acum. Un monstru, nu o Casă. Îmi dorisem dintotdeauna să scap de Casă, dar nu *aşa.*

— Aş putea să te omor *pe tine!* am urlat. Scutură din cap.

— Nu. Pentru că şi tu eşti Miezul. Sora mea.

— Nu sunt Miezul. Zâmbi şi mai larg.

— Atunci ce eşti?

Exact, ce sunt? O maşină de ucis, evident. Şi l-aş putea ucide pe fratele meu – care, la urma urmei, mă omorâse el pe mine mai întâi –, l-aş putea ucide şi aş putea elibera Lumea lui Hutchinson de Miez.

Două ajutoare veniră în grabă şi aşezară garda rănită pe o targă. Ţipetele bărbatului se auzeau tot mai slab pe măsură ce targa se îndepărta.

După plecarea ajutoarelor, i-am adulmecat pe toţi: sângele rănitului, durerea şi lichidele din corpul său, încrederea slăbită a lui Henri şi teamă peste tot. Tuturor le era frică: lui Mox, gărzilor, până şi lui Henri. Pe toţi îi îngrozea fiara în care mă transformasem.

Ce sălăşluia în Abisul de Gheaţă? Ce era atât de înfricoşător, de puternic, încât

trebuia îngropat într-un mormânt uriaş?

Eu. Ceva asemănător mie.

Avea conştiinţă? Aveam *eu* conştiinţă?

Am întors întrebarea pe toate părţile în minte. Eram uriaşă, puternică, instruită de Casă, furioasă şi înviată din morţi. L-aş fi putut provoca pe Henri aici, acum, pe terenul lui. În adâncul meu, dorinţa răzbunării ceremoniale se stârni din nou. Unele fapte *se cuveneau.*

M-am gândit la asta multă vreme. Încet, ca Abisul de Gheaţă, am răsucit gândul pe toate părţile. Unele fapte se cuveneau, altele, nu.

Poate că Miezul nu era chiar atât de rău, la urma urmei. Şi, aşa cum subliniase Henri, dacă pe această planetă Casa Powys devenise Miezul, atunci şi eu eram Miezul, deşi unul monstruos. Miez sau nu, nu

puteam rămâne aici, unde probabil că aş omorî pe oricine mi-ar ieşi în cale. *Aş putea* fi superioară creaturii în care mă schimbaseră arheogenele din Abis, superioară celei în care mă transformase Casa.

Aş putea fi superioară fratelui meu. Aş putea fi mai mult decât suma datelor mele biologice. Nu trebuia să-i accept oferta.

— Nu voi fi garda ta de corp. Zâmbetul de pe faţa fratelui meu dispăru.

— Atunci va trebui să te omor din nou, ştii?

Foarte posibil. Dar ce altă şansă aveam? Şi în ce măsură va reuşi să mă omoare de data asta? M-am uitat la Mox, căruia parcă îi dispăruse teama. Îmi susţinu privirea clipe lungi şi mi se păru că întrezăresc scânteile prieteniei noastre vechi.

Mox înţelegea. Şi, de dragul lui, trebuia să plec.

M-am uitat încă o dată la Henri.

— Nu sunt Miezul, nu voi fi niciodată. Moartă sau vie, asta nu se va schimba.

M-am răsucit, aşteptând să mă străpungă razele în spate.

Henri mă surprinse. Nu mă lovi nimic.

Am păşit printre cioburile oglinzilor, am străbătut coridoarele lungi, am ieşit din Palatul Nou, m-am îndreptat spre Golful Câinelui Nebun, am intrat în el, am mers pe sub apă, am traversat faţa pământului zile la rând, până când am ajuns acasă, în Abisul de Gheaţă.

Nemărginită, adâncă, o lume într-o lume. Locul meu, de-acum. Familia mea, Casa mea. Miezul meu. Dacă aş săpa destul de adânc, poate mi-aş găsi un alt frate.

FRONT DE ŞOC

Gregory Benford

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

Una dintre cele mai autentice incursiuni în adevărata lume a oamenilor de ştiinţă pe care o veţi citi vreodată – o lume completă cu frustrări, obsesii, rivalităţi... şi unele surprize uluitoare, suficient de profunde pentru a ne schimba pentru totdeauna viziunea asupra universului.

Gregory Benford este unul dintre giganţii moderni ai SF-ului. Cartea sa *Timperfect [74]* apărută în 1980 a obţinut premiile Nebula, John W. Campbell, British Science Fiction Association şi Ditmar şi este considerată în mod unanim unul dintre romanele clasice ale ultimelor două decenii. Celelalte romane ale lui sunt: *Beyond Jupiter, The Stars in Shroud, In the Ocean of Night, Against Infinity, Artifact [75], Across the Sea of Stars, Great Sky River,*

Tides of Light, Furious Gulf, Sailing Bright Eternity, Cosm, Teama Fundaţiei [76], The Martian Race şi *Beyond Infinity.* Prozele sale scurte au fost strânse în culegerile: *Matter's End, Worlds Vast and Various* şi *Immersion and Other Short Novels;* eseurile i-au fost colectate în volumul *Deep Time.* Cartea lui cea mai recentă este romanul *The Sunborn.* Benford este profesor de fizică la Universitatea California, Irvine.

Ralph s-a strecurat în separeul în care Irene aştepta deja, părând sigură pe sine şi sorbind dintr-o sticluţă de ceai Snapple.

— Cum a… apoi femeia a amuţit, zărindu-i expresia de pe chip.

— Spune-mi ceva realmente oribil, pentru ca ziua de azi să nu mi se mai pară

chiar aşa groaznică.

— Da, domnule, a rostit ea, imediat, domnule. Hmmm… Un surâs afurisit.

— Am avut odată un canar care s-a sinucis, vârându-şi capul printre gratiile coliviei.

— C-ce…?

— Perfect, îţi trebuie ceva şi mai rău? Se poate. Un fulger de surâs orbitor.

— Soră-mea a uitat să-şi hrănească gerbilii, aşa că unul dintre ei a murit. După care supravieţuitorul şi-a mâncat prietenul mort.

Abia atunci şi-a dat seama că femeia glumea, străduindu-se să-l scoată din starea aceea. A râs cu poftă.

— Mersi, chiar aveam nevoie de aşa ceva.

Irene a zâmbit uşurată şi a întors capul,

fluturându-şi părul blond-murdar într-un fel care l-a făcut pe Ralph să se gândească la o tornadă. Fără să rostească vreun cuvânt, faţa ei i-a oferit înţelegere, îngrijorare, întrebare, susţinere fermă – totul într-o revărsare rapidă de expresii care i-au lunecat peste chip, buzele ei pline, elegant rujate în roşu, conlucrând cu ochii bleu-pal.

Ochii aceia l-au urmărit cu atenţie, în timp ce bărbatul a descris hârtia pe care o găsise şi care-i trimitea cercetarea în uitare.

— Astronomia este despre cine ajunge primul? a întrebat ea foarte surprinsă.

— Uneori. Oricum, de data asta.

După aceea i-a povestit discuţia avută cu preşedintele departamentului – toată scena, fiecare replică a dialogului, pe care avea să şi-l reamintească, aparent, pe vecie –, iar Irene a încuviinţat în tăcere.

— Este timpul să solicit scrisori de recomandare, dar de la cine? Cercetarea mea este deja perimată. Nu… nu ştiu ce să mai fac, a zis el.

O încheiere nu tocmai grozavă pentru o istorie, totuşi era adevărul.

— Tu ce crezi c-ar trebui să faci? Ralph a oftat.

— Să-mi dublez eforturile…

— Când ţi-ai pierdut obiectivul din vedere?

Asta era, şi-a amintit el, o definiţie a *fanatismului,* dintr-un film.

— Obiectivul meu este să fiu astronom, a rostit rigid.

— Asta nu-nseamnă însă numai universitatea.

— Da, dar posturile la NASA s-au împuţinat în ultima vreme. O agenţie care

avusese nevoie de şapte ani pentru a ajunge prima pe Lună, după ce pornise de la zero, cheltuia acum mai mulţi dolari pentru a repeta acţiunea aceea în cincisprezece ani.

— Ai multe abilităţi utile.

— Vreau să activez în domeniul teoretic, nu aplicativ.

Ea a luat capacul sticluţei de ceai Snapple şi a citit de pe interior cu glas alert, silindu-se să fie comică:

— N-aţi câştigat, dar vi se oferă Informaţia Reală nr. 237: numărul de ţârâituri al unui greier, înregistrate în cincisprezece secunde, plus treizeci şi şapte, vă dă temperatura curentă a aerului.

— Fac pariu că-n grade Fahrenheit, a comentat bărbatul întrebându-se unde dorea ea să ajungă.

— Multe date ştiinţifice „fundamentale”

sunt la fel de impresionante. Cui îi pasă?

— Hm… să înţeleg c-am trecut acum la o discuţie despre valoarea cunoaşterii?

— Valoroasă *pentru cine,* asta-i ideea pe care vreau s-o subliniez. Dacă Irene era pusă pe citate, îi putea răspunde în acelaşi fel.

— Mark Twain, de pildă, a spus că miracolul ştiinţei este abundenţa de speculaţii care rezultă dintr-o singură dată concretă.

— Din locul în care mă aflu eu, nu pot vedea prea multe asemenea speculaţii.

I-a surâs ironic şi şi-a scuturat iarăşi părul. Ralph trebuia să recunoască – avea efect asupra lui.

— Eu *iubesc* astronomia.

— Sigur că da, atât doar că ea nu pare să te iubească pe tine. Oricum, nu la fel de

mult.

— Atunci ar trebui să…?

S-o lase pe Irene să completeze răspunsul, fiindcă azi avea o sumedenie de răspunsuri. Şi el se îndoia de povestea cu gerbilii.

— Poate să te-apuci de ceva care să-ţi recompenseze abilităţile.

— De pildă…?

— Calculatoare… Matematică… Gândeşte la scară mare! încearcă să te-angajezi la un fond speculativ, să le efectuezi analizele.

— Fond speculativ…

Abia dacă-şi mai amintea cu ce se ocupau.

— Care caută pe piaţă oportunităţi de investiţii pe termen scurt?

— Exact. Astea implică foarte multă

matematică. Am citit on-line. (Era isteaţă şi pe faţă, asta-i plăcea la ea.) Analiza aia de date pe care-o faci este muuuult mai complicată decât ce face Herb Linzfield.

— Herb…?

— Un tip pe care-l cunosc – mănâncă-n acelaşi bufet indian în care mai prânzim noi câteodată.

Ochii i-au devenit distanţi şi Ralph s-a întrebat despre ce altceva mai discutase cu Herb. Despre el?

— Herb calculează metode protective împotriva pierderilor financiare ale obligaţiunilor.

— Obligaţiuni corporative sau municipale?

A întrebat doar ca să-i arate că nu era total ignorant în privinţa finanţelor.

— Ăăă… corporative cred. Din nou

privirea distantă.

— N-am făcut şase ani de facultate şi doctoratul ca să…

— Ştiu, scumpule – cu ochi brusc calzi –, dar acum ai încercat realmente cu toate puterile.

— *Încercat?* N-am terminat.

— Perfect, vreau să spun că poţi face şi altceva. Dacă asta… nu merge.

S-a gândit scurt şi i-a povestit despre labirinturile sforăriilor universitare. Restul astronomilor din UC Irvine se ocupau de galaxiile apropiate, căutând detalii ale evoluţiei stelelor sau chestii cosmologice pe scară mare. Ralph lucra undeva la mijloc, examinând fiare exotice care se iveau în regiunile de radio şi microunde ale spectrului. Era un domeniu competitiv şi-l simţea potrivit pentru el. Aşa încât i-a spus

Motivul lui. Motivul pentru care lucrase cu ardoare ca să ajungă aşa departe. De dragul muzicii interioare pe care i-o oferea, îşi ignorase viaţa personală, neglijând aventurile amoroase şi eschivând orice relaţii pe termen lung.

— Deci de asta erai… singur?… când ai sosit aici. Ea a ţuguiat buzele apreciativ.

— Mda. M-am gândit să-mi păstrez opţiunile deschise.

— Deschise pentru…?

— Pentru asta… a fluturat el trist şi ironic din braţ spre activele lui imaginare.

Pentru un post universitar mult-râvnit, o ieşire impetuoasă din rutina post-doctorală cenuşie: asistent la UC Irvine, tolănit pe coasta absurd de scumpă şi decolorată de soare din Orange County. Învinsese peste o sută de solicitanţi. Şi de ce nu? Era iute,

sigur pe el, cu abilităţi perfect şlefuite şi conexiuni de calitate, plus o focalizare intensă pe care multe femei o găseau intimidatoare, ca şi cum ar fi şoptit: *carierist, fereşte-te*| Cerurile păruseră că i se deschid, cum să nu…

Dar asta fusese în urmă.

I-a zâmbit strâmb, melancolic, însă în acelaşi timp s-a simţit îndârjit.

— Nu abandonez. În niciun caz acum.

— Bine, atunci doar gândeşte-te la ce ţi-am spus. L-a mângâiat uşor pe braţ şi ochii îi deveniseră trişti: Nu vreau altceva…

— Sigur.

Ştia lumea în care trăia Irene, o văzuse lucrând cu foile de date, citind biografii ale ctitorilor şi răsfoind cărţi despre „leadership”, căutând indicii despre ascensiunea prin duritatea lumii afacerilor.

— Promiţi?

În mod ciudat, plângătoare. Ralph a surâs fără veselie.

— Ştii bine că da.

Totuşi cuvintele ei îl răniseră. În primul rând fiindcă strecuraseră aşchii reci de îndoială în propria lui minte.

Mai târziu în noaptea aceea a stat întins în patul ei şi a rederulat scena. Părea acum să definească ziua, în ciuda eforturilor intense ale Irenei.

La dracu', a gândit Ralph. *Învins!*

*Şi-n plus tocmai de Andy Lakehurst. Î*şi muşcase buza şi se concentrase asupra ecranului, unde tocmai primise un articol recent postat pe site-ul Web al Bibliotecii Los Alamos, astro-ph.

Harta radio era a unicei revendicări de glorie minoră a lui Ralph: G369.23-0.82.

Observările erau uimitoare. Sclipitoare, limpezi, detaliate. Mai bune decât ce făcuse el.

Izbise cu pumnul în disc, vărsându-şi cafeaua.

— La dracu'!

Apoi tamponase lichidul vărsat – împroşcase unele dintre lucrările pe care le corectase mai devreme.

Privind articolul descărcat, clocotind, văzuse că Andy şi echipa sa obţinuseră date foarte detaliate despre noul şi incitantul obiect – obiectul *lui* – G369.23-0.82. Probabil că utilizaseră foarte mult timp de observări şi că-l căpătaseră imediat.

Unde? Ochii îi coborâseră pe obişnuita secţiune Observări şi… *Arecibo! A obţinut timp de observări acolo?*

Asta însemna fie sfori trase, fie o

anulare norocoasă. Arecibo era radiotelescopul cel mai mare din lume: o antenă circulară concavă, amplasată în mijlocul junglei tropicale, dar cu poziţie fixă. Pentru a întocmi o hartă, trebuia să aştepţi momentul potrivit şi să te sincronizezi cu radiotelescoape de pe toată planeta.

Iar fostul lui coleg de an, Andy, reuşise asta. Andy avea un stil direct, practic, uşurat de surâsul prompt care-i deschidea uşi şi ocazional îl introducea în dormitoare. Poate că avea conexiuni cu Beth Conway de la Arecibo?

Nu, gândise Ralph, *asta-i mai prejos de mine. El a profitat de G369.23-0.82 şi-a întreprins următorul pas evident, asta-i tot.*

În plus, Andy era la Harvard, ceea ce-l ajutase. Din plin. Totuşi, îl irita. Ralph încă

aştepta să audă ceva din partea lui Harkin de la Very Large Array despre posibilitatea de a obţine ceva timp acolo. Aştepta de şase săptămâni, da.

În plus, peste cinci minute avea programată întâlnirea cu preşedintele departamentului. Privise din nou articolul lui Andy. Era o lucrare excelentă. Din nefericire.

A suspinat în întunericul din apartamentul Irenei, reamintindu-şi ora crucială petrecută cu preşedintele departamentului. Ziua cea lungă părea că nu se va termina până n-o trecea în revistă şi pe aceea.

Ralph începuse cu un surâs rigid. Albert Gossian era tipul de unchiaş, un preşedinte

de modă veche care în ocaziile oficiale purta costum la două rânduri. Semnalul acela neintenţionat era rău prevestitor. Gossian îi surâsese scurt, legănându-şi guşa dublă, şi-i făcuse semn să ia loc.

— Ţi-am examinat curriculum vitae, spusese el. Folosea întotdeauna denumirea latină completă, în vreme ce alţii ziceau scurt „CV”. Clătinase lent din cap.

— Trebuie să publici mai mult, Ralph.

— Finanţarea bursei mele continuă şi am…

— Da, da, foarte bine. Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă investeşte mult în domeniul acesta, foarte lăudabil… – ridicase iute privirea de la notiţele pe care le citea, peste marginea de sus a ochelarilor – … şi de aceea departamentul a decis să angajeze personal în direcţia aceasta. Dar… tu poţi

menţine finanţarea?

— Am bursa FNŞ de doi ani, aşa că examinarea obligatorie de la anul este momentul decisiv.

— Mă bucur să spun că ratingurile predărilor tale sunt mari, ca şi serviciile universitare, totuşi…

Vocalele tărăgănate păreau să transmită un mesaj independent de fraze în sine.

Toţi asistenţii erau evaluaţi la fiecare doi ani, pentru a li se urmări progresul spre Graalul confirmării în post. Ralph urmase o traiectorie tipică pentru începutul secolului: şase ani pentru obţinerea doctoratului, o perioadă de cercetare post-doctorală la Harvard… unde Andy Lakehurst era steaua în ascensiune, eclipsându-l pe el şi pe mulţi alţii. Ralph plecase de acolo după o relaţie

reciproc distructivă cu o biologă de la Tufts, fugind cât de departe putuse când văzuse că UC Irvine creştea rapid şi dorea astrofizicieni. UCI avea o reputaţie modestă în teoria particulelor, totuşi Fred Reines obţinuse un Premiu Nobel de acolo, demonstrând că neutrino existau şi utilizându-i pentru a detecta nova spectaculoasă din 1987.

Grupul de fizica plasmei era cel mai bine privit în departament şi într-adevăr membrii săi se dovediseră utili la sosirea lui. Ei înţelegeau că 99% din masa universului era formată din electroni încinşi, smulşi de lângă nuclee – plasmă. Universul era fierbinte şi turbulent. Acolo se derulau marile drame. Sigur că da, viaţa apărea pe planetele liniştite şi reci, însă acţiunile impresionante se învăpăiau pe

cerurile lor placide, relatând istorii care-i inspirau teamă, respect şi uimire.

Dar odată ajuns la UCI, pierduse impetuozitatea. În bugetele federale tot mai reduse, propunerile nu căpătau finanţare, aşa că Ralph nu putea adăuga post-doctorali pentru ajutor şi influenţă. Observaţiile lui descâlcite grijuliu ofereau cu greutate idei noi. Acum, după cinci ani, ajunsese la trei luni de zidul dur unde numirea în post fie urma să se petreacă, fie să devină imposibilă: punctul final.

Oare lumea academică reprezenta într-adevăr viitorul lui cel mai bun? Îi plăcea să predea, adormea în şedinţele de comitet, îl plictiseau ipocrizia şi hârţogăraia universitară. Eroziunile sigure ale vieţii…

Studiul stelelor neutronice care se mişcau rapid fusese la modă cu câţiva ani în

urmă, însă în frazările precaute ale lui Gossian detecta note de scepticism. În sarcina preşedintelui cădea transmiterea sentimentelor conducerii facultăţii.

Gossian păruse să savureze momentul.

— Moda aceasta de moment a stelelor rapide… ei bine, păleşte, aşa consideră unii dintre colegii tăi.

Ralph îşi muşcase buza. *Nu-ţi trăda iritarea.*

— Nu este o „modă de moment” – este o suită de descoperiri.

— Totuşi, încotro duc ele?

— Este prea devreme pentru a preciza. Noi *credem* că sunt ejectate de la evenimente supernova, dar poate că aceasta este pur şi simplu opţiunea cea mai puţin imaginativă.

— Una dintre însemnările de aici spune

că primul „pulsar fugar”, botezat Şoarecele, este acum înţeles bine. Ceilalţi, cei recenţi, probabil că vor urma acelaşi curs.

— Este prea devreme s-o spunem, insistase Ralph. Domeniul are nevoie de timp…

— Însă tu nu dispui de timp.

Asta era de fapt ideea centrală. Ralph rămânea în urmă în privinţa lucrărilor publicate. Chiar şi în îngustul domeniu al „pulsarilor fugari”, el era depăşit de alţii cu resurse mai numeroase, calculatoare mai bune, timp mai mult. California se găsea într-o perpetuă criză bugetară, resursele universitare se reduceau, aşa încât presiunea era pentru Aducerea Paralelor (Federale). Sigur că da, programul mic al lui Ralph susţinea doi absolvenţi de facultate, dar asta era un fleac.

— O să mă gândesc la asta, spusese Ralph.

Propoziţia complet stupidă nu contribuise cu nimic la a-i ajuta cauza – după cum se citise limpede pe chipul preşedintelui –, însă aşa izbutise să iasă din cabinet.

În noaptea aceea nu a dormit prea mult. Irene a trebuit să plece devreme şi el şi-a luat o cafea dublă în drum spre birou. Apoi a citit cu atenţie articolul lui Andy şi s-a gândit, sorbind.

Puţini astronomi se aşteptaseră să găsească atât de multe stele neutronice fugare.

Originea lor probabilă începea cu două stele tinere, mari, care se născuseră într-un sistem dublu, rotindu-se una în jurul

celeilalte. Una se transforma în supernovă, lăsând pe orbită o stea neutronică. După o vreme, perechea ei se transforma, de asemenea, în supernovă şi expedia de pe orbită vechea stea neutronică, trimiţând-o în spaţiul interstelar.

Ralph îşi începuse activitatea la UCI întocmind hărţi meticuloase în domeniul de frecvenţe al microundelor. Aceasta necesitase multe rulări de observare pe radiotelescoapele mari; căpătase timp de acces la ele pe unde putuse, prin toată lumea. În hărţile acelea îşi găsise primul candidat, G369.23-0.82. Apăruse sub forma unui deget vag în hărţile centrate pe planul galaxiei, doar o mânjitură slabă. Un nod strâns cu coadă ceţoasă.

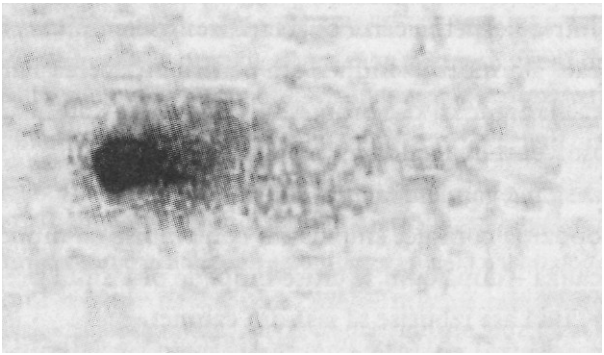

Îl descoperise cu software care examina hărţile, căutând orice obiect mult mai lung decât lat. Căpătase în felul acesta destule dintre jeturile care se extindeau din regiunile vecine cu găurile negre şi uneori de la discurile de pe orbitele stelelor tinere. Petrecuse luni de zile eliminând semnăturile false, căutând indiciile unor fugare stelare compacte. După aceea primise timp pentru observare pe Very Large Array nu mult, dar suficient pentru a-l extrage pe G369.23-0.82 ceva mai bine din zgomotul de fundal. Imaginea fusese destul de satisfăcătoare.

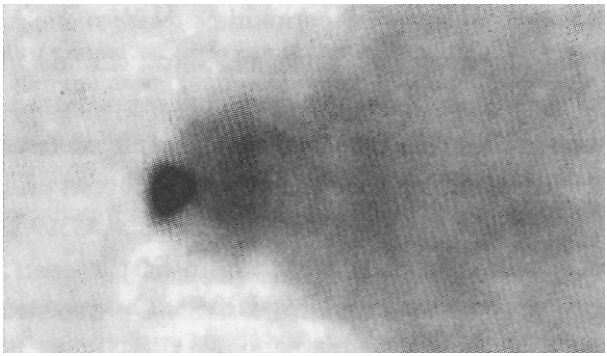

Ralph şi-a mai luat cafea şi a revenit să studieze articolul pe care-l publicase cu nici jumătate de an în urmă. Până azi acelea fuseseră datele cele mai bune pe care le obţinuse cineva. El căutase indicii de rotaţii în pata compactă din partea din faţă, însă nu găsise nimic. Prima fugară văzută, Şoarecele, descoperită cu mulţi ani în urmă, se dovedise finalmente a fi o stea neutronică rotitoare – un pulsar, care-şi expedia fasciculele radio perfecte spre urechile ciulite ale radiotelescoapelor.

Apoi a comparat-o în detaliu cu noua hartă realizată de Andy:

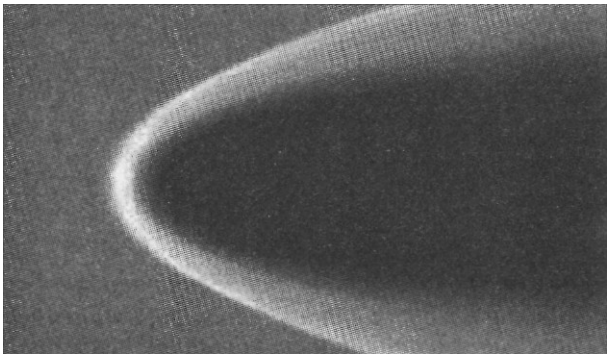

Curată, clară, superbă. A recitit secţiunea „Concluzii”, cu mintea gonind şi tremurând.

Nu putem astfel confirma că G369.23-0.82 este un pulsar. În mod evident are un front de şoc şi creează o nebuloasă de vânt, alimentată incontestabil de o stea neutronică. Totuşi, la sensibilitate maximă n-a apărut nicio urmă de semnal pulsatoriu în microunde sau în spectrul optic, în domeniul uzual al perioadelor pulsarilor. Unghiul de con al frontului de şoc nebular implică deplasarea obiectului G369.23-0.82

cu un număr Mach de aproximativ 80, ceea ce sugerează, o viteză spaţială ~ 120 km/s printr-un gaz local de densitate ~ 0,3/cm3. Utilizăm estimarea de distanţă a lui Eilek et al. Pentru obiect, care se află la jumătatea galaxiei. Dinamicele acestea şi luminozitatea corespund unei stele neutronice îndepărtate a cărei viteză este cauzată de ejecţiile unei supernove. Dacă este un pulsar, nu emite în direcţia noastră.

O treabă excelentă. *Vai…*

Regiunea luminoasă strălucea puternic – emisie de microunde de la electronii de energie înaltă. Cercul cel mai din interior nu era steaua neutronică, ci doar zona prea mică pentru ca rezoluţia să-i fie precizată chiar şi de Arecibo. La distanţa presupusă, cercul depăşea în mărime un sistem solar.

Frontul de şoc era o curbă perfectă. În urma sa veneau emisiile în microunde ale gazelor propulsate spre înapoi, încinse şi prinse în viitorul siaj. În nucleu se găsea ceva ce putea îndepărta în lături gazul interstelar prin moment cinetic brut. O stea întreagă, strivită de gravitaţie într-o sferă de mărimea zonei Golfului San Francisco.

Dar cum obţinuse Andy o asemenea rezoluţie fină?

Ralph a calculat şi a descoperit că harta cea mai recentă capturase mai multe semnale decât realizarea lui anterioară. Obiectul era mai strălucitor. De ce? Poate că întâlnea gaz mai dens şi astfel acţiona asupra mai multor electroni radianţi?

Pentru un moment i-a privit pur şi simplu frumuseţea. Niciodată nu-şi pierdea simţul veneraţiei înaintea unor astfel de

minuni. Asta l-a ajutat să-şi mai potolească niţel nemulţumirea. Doar niţel.

Nu rămăsese prea multă vreme între postarea articolului lui Andy pe site-ul Web astro-ph şi marea excursie de primăvară a lui Ralph. Înainte de a pleca, bărbatul şi-a revizuit datele şi a ţinut câteva cursuri în avans.

El şi Irene şi-au evitat problemele sau cel puţin le-au amânat. Ralph a traversat o săptămână de cursuri, a procesat date alături de absolvenţii de facultate şi n-a descoperit nicio noutate în hărţile radio la care lucrau.

Apoi a venit marea lor excursie, plănuită de mult. Irene era incitată, însă acum Ralph se temea de ea.

În banii lui iniţiali mai rămăseseră

fonduri pentru deplasări şi el făcuse greşeala să-i pomenească asta Irenei. Ea profitase imediat de ocazie, deşi era o conferinţă ştiinţifică într-un oraş micuţ – „Dar e-n *Franţa”,* replicase cu ochii rotunjiţi şi o undă de admiraţie în glas pe care el o găsise delicioasă.

Aşa încât au plecat cu avionul la conferinţa Uniunii Astronomice Internaţionale, în Briançon, un ansamblu plăcut de case din piatră cocoţate pe Alpii Francezi. În extrasezon, ghemuită sub piscurile ascuţite şi înzăpezite la sfârşitul lunii mai, aşezarea era fermecătoare şi deloc aglomerată, totuşi desfătările pe care le oferea au fost în general ignorate de astronomi. Unii participanţi au plecat în excursii după-amiaza, însă Ralph a rămas în oraş, discutând, stabilind relaţii ca un

obsedat de muncă, aşa cum era. Irene a cutreierat magazinele.

Magazinele afişau ceea ce ea denumea Noul Look Imund la Modă, pe care i l-a etalat în seara aceea în odăiţa lor de hotel. S-a plimbat înainte şi înapoi într-o bluză roz cu un umăr dezgolit, dezvelind cu abilitate lenjerie şi breteluţe. „Imund” transmitea cu certitudine gustul respectiv, totuşi el a rămas distras.

În odăiţa lor de hotel, ameţiţi de schimbarea fusului orar, ea a folosit unele dintre talentele de la prima lor întâlnire, anulându-i distanţa. În felul acela Ralph a izbutit să adoarmă peste câteva ore. Au fost nişte ore bune.

Sesiunea de dimineaţă a fost interesantă, cea de după-amiază niţel cam lentă. Irene a participat şi ea la câteva

comunicări. Bărbatul nu şi-a putut da seama dacă pe ea o interesa ştiinţa în sine sau dacă venise fiindcă ştiinţa era parte din viaţa lui. Rezistase câteva ore, după care plecase iar prin magazine, anunţând:

— Este felul meu de a înţelege cultura francezilor. După-amiaza târziu organizatorii conferinţei au oferit un tur al vastelor castele cu ziduri groase care se înălţau pe toate piscurile ascuţite. La banchetul din interiorul uneia dintre fortăreţele reci şi bântuite de ecouri, au fost trataţi cu specialităţi locale, o polenta picantă şi păstrăv proaspăt pescuit. Irene i-a privit pe participanţi, jumătate tot în şorturi şi tricouri, şi a remarcat:

— Profesiunea asta mi se pare foarte bizară. O sală-ntreagă de oameni teribil de inteligenţi, dar care nu se gândesc niciodată

să-ncerce să se descurce pe baza înfăţişării lor.

El a râs; avea dreptate. Irene era un fluture printre astroroboţi, întorcând capete, cu zâmbete înflorind, în urma ei. Se simţea cumva superior, având-o la braţ. Sau poate că de vină era băutura, un *Vin Local* roşu care i se sui direct la cap, cu ceva ajutor primit de la altitudinea de două mii de metri.

După desert s-au strâns în salonul recepţiei cu plafon înalt, arcuit. Cei peste 200 de participanţi erau prea incitaţi pentru a merge la culcare, aşa că au mai băut vin. Ralph l-a zărit atunci pe Andy Lakehurst. Irene i-a remarcat uitătura şi a murmurat:

— Hopa…

— Hei, mi-e prieten vechi!

— Da? îl sfredeleşti cu privirea.

— Bine, să zicem c-au mai rămas nişte probleme nerezolvate. Ea l-a privit pe sub gene, a căscat şi a spus:

— Mă duc în cameră, vă las pe voi, băieţii, să vă mai jucaţi. Ralph a încuviinţat din cap, aproape fără s-o fi auzit. A tras cu urechea discret la grupul strâns în jurul lui Andy. Glasul tunător al bărbatului cu picioare lungi şi umeri laţi se auzea perfect peste capetele tuturor celor din recepţie. Andy pălăvrăgea despre bunul şi bătrânul obiect G369.23-0.82. Ralph s-a mai apropiat niţel.

— … gândit că poate altă examinare, mai lungă, a lui G…

— Glonţul, a intervenit Ralph.

— Poftim?

Andy avea o frunte înaltă, care s-a încreţit când s-a oprit în mijlocul frazei.

— Seamănă cu un glonţ – de ce nu-i spui aşa, în loc de codificarea aia lungă?

— Păi, a început Andy decis, oamenii l-ar putea confunda…

— Are până şi o dâră de fum înapoia lui, siajul, a urmat Ralph surâzând larg. Foloseşte denumirea asta dacă vrei s-ajungă în *Scientific American.*

— Să ştii că nu te-ai schimbat deloc.

— Atât doar că-s mai sărac.

— Ce naiba, niciunul dintre noi nu s-a apucat de asta ca să se-mbogăţească.

— Postul s-ar plăti bine.

— Aşa-i, amice, l-a pocnit Andy pe umăr. Ştii, la iarnă o să concurez pentru el.

Nu ştiuse, însă s-a acoperit cu:

— Îl meriţi. Sunt sigur c-o să-l obţii. Nu s-a putut abţine să nu adauge:

— Adevăru-i că Harvard i-o nucă tare.

Carl Sagan n-a izbutit acolo.

— Serios? Andy s-a încruntat, apoi s-a acoperit cu: Deci… ăăă, crezi c-ar trebui să-i spunem Puşca?

— Glonţul, a repetat Ralph. În tot cazul are viteză mare şi de fapt nu ştim sigur dacă-i o stea neutronică.

— Hei, e hăt departe, e greu de diagnosticat.

— Poate că-i departe, dar mă-ntreb…

— Şi corespunde celorlalţi parametri.

— Atât doar că n-ai putut găsi nicio pulsaţie, aşa că poate că nu-i un pulsar.

— Trebuie să fie, a rostit Andy neglijent şi cineva i-a întrerupt cu ceva ce Ralph n-a auzit, iar ochii lui Andy s-au mişcat pentru a cuprinde din nou toată lumea.

Ralph a căpătat astfel o ocazie să gândească, în timp ce Andy controla

începerea. În prezent se cunoşteau o mie de pulsari, stele neutronice rotitoare care-şi expediau fasciculele asemenea unor faruri prin galaxie. Unii pulsari se învârteau de o mie de ori pe secundă, alţii erau bătrâni şi lenţi, însă toţi îşi proiectau fasciculele spre exterior în timpul rotirii. Toate stelele colapsate de felul acela îşi relatau lunga istorie de dezagregare; cele mai lente erau mai bătrâne. Unele erau ejectate după naşterea în supernove luminoase, orbitoare – strivite de compresie catastrofică în foc nuclear, totul în câteva minute.

Aici, în Briançon, a reflectat Ralph, compania lor de cimpanzei inteligenţi şi flecari – toţi evoluaţi mult după ce bunul şi bătrânul G369.23-0.82 ieşise din placenta lui stelară – studia fascinată cadavrele marilor calamităţi, uciderea stelelor de

către gravitaţia nemiloasă.

Nu că ochii lor de primate aveau să vadă vreodată în mod direct obiectele acelea cosmice. De fapt ei vedeau, cu antenele de mărimea unor terenuri de fotbal, emisiile sclipitoare de electroni febrili, roind în concert celest în jurul câmpurilor magnetice. Nori de electroni goneau aproape de viteza luminii, comprimându-şi undele – fălindu-se întregului univers că erau vii şi puternici şi că doreau ca toţi să ştie asta. Erau în realitate reclame ţipătoare şi efemere ale puterilor vaste ce abăteau violenţe distrugătoare şi silenţioase în cerurile somnoroase ale nopţilor.

— Suntem în afara fasciculului lui, ăsta trebuie să fie răspunsul, a spus Andy, revenind la Ralph şi reluând conversaţia,

dar cu surâsul ceva mai ţeapăn. Nu-i îndreptat spre noi.

Ralph a clipit repede, luat prin surprindere; se pierduse deja în reflexii.

— Hm, mă gândeam doar c-ar trebui să ţinem seama de absolut toate posibilităţile…

Poate că băuse prea multe pahare de *Vin Local.*

— Ce altceva ar putea fi? a insistat Andy cu glas încordat. Este compact, se deplasează rapid, strălucitor la marginea frontală, cu luminozitatea creată de frontul de şoc. O stea neutronică, ce goneşte, pe punctul de a ieşi din galaxie.

— Dacă-i pe-atât de departe pe cât credem noi… Şi dacă nu-i?

— Nu ştim altceva care ar putea să aibă asemenea emisii. Putea vedea capetele din apropiere încuviinţând.

— Trebuie să gândim… – bâjbâia după ceva – … ăăă… în afara cadrului.

Probabil că vorbea *Vin Local* pentru el.

Surâzând, Andy s-a apropiat şi a şoptit printre buzele sale înguste, care în curând, fără îndoială, aveau să primească postul mult visat:

— Bătrâne, ca să-nvingi o idee, ai nevoie de-o idee.

În mod clar *Vin Local,* da.

În dimineaţa următoare, s-a trezit cu un accident de trafic în interiorul ţestei. Abia acum şi-a amintit că schimbase cuvinte politicoase cu Harkin, eminenţa cenuşie de la Very Large Array, care nu avea nicio ştire despre acordarea de timp de observare acolo. Şi trebuia să-şi susţină comunicarea.

A fost un fiasco.

Avea o prezentare Powerpoint ţipătoare. Şi chiar a rulat bine pe laptopul lui, o minune minoră. Însă hărţile radio şi elementele grafice multicolore n-au izbutit să ascundă sărăcia ideilor. Dacă ar fi putut vedea o emisie de impulsuri dinspre obiect, i-ar fi putut data vârsta şi după aceea să privească înapoi pe traiectoria fugarului pentru a vedea dacă acolo existau resturile unei supernove – un înveliş de gaze fierbinţi aflat în expansiune, un centru de ţintă celestă, care să confirme întreaga teorie.

El şi-a prezentat rezultatele despre bunul şi bătrânul G369.23-0.82. Avea hărţi de microunde detaliate şi o mulţime de calcule… dar Andy îşi susţinuse deja comunicarea, arătând că nu era un pulsar. Şi G369.23-0.82 – Ralph a insistat să-l numească Glonţul, însă privirile derutate i-

au spus că nimeni nu se dădea în vânt după porecla aceea – era, vai, pivotul comunicării.

— Cred că aici există suficiente aspecte neclare, a spus el curajos, pentru a amâna judecăţile. Noi avem obiceiul de a clasifica obiectele cosmice fiindcă seamănă în mod superficial cu altele.

Restul a constat din hărţi radio ale diverşilor nori radioemiţători neregulaţi despre care crezuse că ar putea fi alţi fugari… dar nu fuseseră. Acumulase destul timp de observare la VLA şi la alte sisteme de radiotelescoape din Olanda şi Bologna, Italia.

Şi găsise… nimic. Sigur că da, o sumedenie de rămăşiţe de supernova, sfărâmături de fragmente ale unor catastrofe mai mici, resturi misterioase care

se topeau rapid în frecvenţele radio... totuşi niciun fugar cu cozile distinctive descoperite prima dată în faimosul Şoarece. A încercat să-şi acopere eşecul, trecând iute prin imaginile acelor dezamăgiri, implicând fără s-o spună că rămâneau posibilităţi deschise. Audienţa a părut încântată de hărţile cu culori amplificate, care se schimbau rapid. Era o metodă pe care-l învăţase mama când juca bridge: subtilitate dacă nu deţii toate levatele.

Comunicarea lui fusese imediat înainte de prânz, iar publicul părea dornic să plece la masă. A sperat că va scăpa cu numai câteva întrebări. Andy s-a ridicat din spate şi a întrebat inocent:

— Atunci de ce crezi tu că... ăăă... Glonţul *nu este* o stea neutronică?

— Unde sunt resturile supernovei din

care a provenit? a replicat Ralph. Pe mulţi ani-lumină în urma lui nu există absolut nimic.

— Probabil că s-au destrămat, a spus Andy.

Un glas din dreapta, unul dintre Bătrânii Faimoşi, a rostit:

— Nu uita că… ăăă… Glonţul se află tocmai de cealaltă parte a galaxiei. La distanţa aceea este greu de distins un rest vechi şi slab care poate să fi supravieţuit. Şi-o ţuguitură vicleană a buzelor – te-ai uitat la o rezoluţie suficient de mare?

— Am utilizat tot timpul de observare de care am beneficiat, a răspuns Ralph revenind cu diapozitivele Powerpoint la imaginea unui câmp stelar – puncte aleatorii, nicio structură evidentă. Regiunea din siajul îndepărtat al Glonţului este

limitată de confuzie.

Astronomii descriau prin termenul acela un fundal zgomotos, imposibilitatea de a deosebi semnalul de zgomot. Dar, în vreme ce răspundea la alte câteva întrebări scurte, Ralph s-a gândit că poate jargonul avea mai multă dreptate decât ştiau ei. Confuzia limita ceea ce puteau cunoaşte în instantaneele lor efemere.

Apoi Andy s-a ridicat iarăşi şi a pus întrebări detaliate despre date, răzbunându-se niţel, şi a încheiat cu un comentariu ironic:

— Nu-ţi înţeleg remarca despre a nu sări la clasificarea obiectelor cosmice fiindcă seamănă în mod superficial cu altele.

Ralph nu avea realmente niciun motiv valid s-o fi făcut, însă a rânjit şi a decis să scape printr-o glumă.

— Ei bine, Glonţul nu are forma distorsionată a Răţoiului… – alt siaj de pulsar cu formă bizară, o ceaţă asimetrică lăsată în urmă de un pulsar tânăr pe care Andy îl descoperise cu doi ani în urmă. Astronomii uită că publicului îi plac termenii descriptivi. Sunt mai uşor de reamintit decât, să zicem, G369.23-0.82.

Câteva râsete.

— De aceea cred că este important să ne menţinem opţiunile deschise. Şi să nu cedăm înaintea ispitei dulci de a apela la senzaţional, ştii…

A tras aer adânc în piept şi a recurs la un tril de falset pe care îl practicase în camera de hotel:

— *Stea fugară! Viteze mari! Va evada complet din galaxia noastră!*

… şi a fost răsplătit cu râsete adevărate.

Buzele lui Andy s-au strâmbat acru şi, prea târziu, Ralph şi-a amintit că Andy fusese intervievat de un reporter şi apoi prezentat în tabloidul de supermarket *National Enquirer,* sub titluri cu litere de o şchioapă puţin diferite de cuvintele sale.

Hopa…

Irene însemnase un succes la Briançon, deşi era niţel prea rapidă pentru unii dintre colegii lui. Era stânjenitor de excentrică sau, aşa cum ar fi spus unii, iritantă. Dar, alături de ea, Ralph simţise că-şi regăsise complet concentrarea. Uneori ea îi îngreuna focalizarea; totuşi, în cele din urmă, izbutea s-o atingă. Când a revenit la UCI, avea cursuri de recuperat, studenţi de îndrumat şi multe idei de încercat. S-a readaptat.

Unii considerau că existau numai două

tipuri de ştiinţă: colecţionarea timbrelor şi fizica. Ernest Rutherford spusese asta, însă, la urma urmelor, tot el crezuse că numerele atomice nu aveau nicio utilitate practică.

Majoritatea cercetărilor ştiinţifice începeau prin catalogări. Abia ulterior apăreau distincţiile fine, care sugerau legi mai mari ce se întrezăreau neclar. Newton trecuse descoperirile lui Galileo în ecuaţii diferenţiale, vestind lumea modernă.

În majoritate astronomii erau sortiţi astro-botanicii: descopereau varietăţi de obiecte în adâncul spaţiului cosmic, le încadrau în categorii şi sperau să le găsească o cauză comună. Colecţionare de timbre.

Odată ce teoreticienii deciseseră, prin anii ’70, că pulsarii erau stele neutronice rotitoare, ei îşi pierduseră în general

interesul şi trecuseră la quasari şi jeturi, apoi la emiţători de raze gama şi energie întunecată – mărşăluiseră mereu înainte prin botanică, pentru a găsi elementele fizice fundamentale. Pe Ralph nu-l deranja lipsa lor relaxată de atenţie. Lui îi plăceau aspectele detectiviste şi era mereu alert la posibilitatea ca obiectele să nu fie similare pentru simplul fapt că arătau la fel.

Aşa încât a examinat toate datele pe care le avea şi le-a comparat cu alte hărţi obţinute la Briançon. Pe cer existau o sumedenie de cozi lungi, numeroase jeturi… dar niciun candidat nou la stele neutronice fugare. Ca atare trebuia să revină la Glonţ pentru a înregistra progres. Iar pentru asta avea nevoie de mai mult timp de observare.

Pentru el şi Irene o întâlnire bună avea

porţiuni mari de onestitate şi alcool. La prima lor ieşire în oraş după excursia în Franţa, Ralph a venit înarmat cu atenţie şi apetit. N-a uitat de filmele adresate femeilor – în mod ideal, închiriate şi aduse în locuinţa ei – şi nici de restaurantele cu fundal muzical romantic discret, care aveau adesea acelaşi efect ca şi filmele adresate femeilor.

La întoarcere Ralph avusese parte de veşti, atât bune, cât şi rele. Departamentul nu era interesat să amâne decizia în privinţa postului său, aşa cum se interesase el în fugă (la sugestia Irenei) înaintea plecării. Dar: Harkin îi făcuse rost de timp de observare la VLA.

— Feliuţe între rulările babane, i-a explicat Irenei.

— Poţi obţine ceva doar cu feliuţe

temporale?

— În astronomie ideal este să te uiţi atent şi mult timp. Dacă eşti norocos, observările neregulate şi scurte pot avea acelaşi rezultat.

În plus, urma să fie în timpul unui weekend, aşa că nu trebuia să apeleze la cineva pentru a-i ţine cursurile.

Ca atare era în mod clar pregătit când au ajuns la restaurant. Îi plăcea întotdeauna s-o escorteze pe Irene, să vadă ochii celorlalţi bărbaţi urmându-i către masa lor… şi să-i povestească ei despre asta. Întotdeauna ea rotunjea ochii şi-şi arcuia sprâncenele fulgerător când îl auzea. Puteau să mănânce şi simultan să se privească faţă în faţă. Iar, dacă lucrurile mergeau bine în seara asta, spre desert putea fi ca în scena din filmul *Tom Jones.*

Au comandat: ea, piept de raţă caramelizat, pentru el pui mexican fraged cu banane.

— Un început delicios, a comentat Irene examinându-i pe clienţii eleganţi.

Coasta de Aur abunda în bărbaţii de tip Masters of the Universe, cu frizuri excelente şi corpuri zvelte, spilcuiţi în mod neglijent, cu musculaturi lucrate cu atenţie (în niciun caz să nu arate ca un *hamal),* femeile vopsite de la blond platinat până la blond-roşcat.

— Hmm, destul de *soigne,* a apreciat Irene testându-şi noul vocabular franţuzesc.

Ralph a simţit o încordare în ea, aşa că nu s-a grăbit, ci a privit mulţimea gălăgioasă din jur. Oamenii aceia aveau o atitudine nu atât de tinereţe animată, cât mai degrabă de întreţinere expertă, ca un

Rolls cu uleiul schimbat cu religiozitate la fiecare 2.500 de kilometri. Mersul în siajul lor îi făcea pe cei mai mulţi muncitori să se simtă sărăntoci.

— Viaţa pe picior mare în Orange County, a surâs el melancolic şi s-a întrebat dacă şi Irene vedea acelaşi lucru – Extrema Visului American.

Oamenii aceia locuiau printre coline grimaronii, acoperite de splendori din stuc pseudo-spaniole, McVile lăbărţate pe loturi micuţe de teren. „Gripafluenţa”, o botezase cineva, boala de a dori mereu mai mult; refrenul local era „Totu-i pentru tine”, unde casele din jurul porturilor şi golfurilor mărginite de iahturi scânteiau ca filigranul din jurul unei pietre preţioase. Ralph îi respecta pe indivizii ca ea, din lumea afacerilor, ca pe factorii de impuls care

creau bogăţia graţie căreia era posibilă activitatea lui. Însă chiar azi o lăsase la dealerul de Mercedes ca să-şi ia automobilul decapotabil, lăsat acolo pentru schimbul de ulei. Oprindu-se, văzuse că locul oferea spălarea gratuită a maşinii, iar în vreme ce aşteptai sorbind dintr-un cappuccino decafeinizat cu topping de scorţişoară, ţi se putea face manichiura sau îţi puteai exersa loviturile de golf pe terenul de antrenament din spate. Un cercetător ştiinţific universitar se simţea aici ca vărul sărac de la ţară.

A privit-o examinând tacâmurile şi lustruindu-le cu şervetul ei. Asta nu mai era o rutină; Irene nu avea obsesia controlului, nu era frământată de organizarea întregii ei vieţi şi nici nu avea dosare codificate colorat, deşi, într-adevăr, deţinea o diplomă

MBA în business.

— A fost o excursie plăcută, a comentat ea pe tonul meditativ care însemna că era diplomată. Ăăă… vrei să te-nvârţi tot restul vieţii printre oamenii ăia?

— Cred că sunt destul de sofisticaţi, a replicat el defensiv întrebându-se unde dorea Irene să ajungă.

— Mi se pare că ei – cum s-o zic cât mai agreabil? – muncesc prea al naibii de mult.

— Asta-i valabil pentru toţi oamenii de ştiinţă.

— Şi pentru businessmeni… dar ei nu vorbesc numai despre asta.

— A fost o conferinţă a specialiştilor. Asta-i tot ce au în comun.

— Asta şi scandalizatoarele apetituri sexuale. El a surâs larg.

— Până acum n-ai spus vreodată că ar fi

un cusur.

— Mi-l reamintesc întruna pe tipul de la M.I.T. Care credea că m-ar putea impresiona cu o – a schiţat din degete semnele citării – „conversaţie profundă”, care includea citate din *The Simpsons,* serialele cu găşti de stradă şi nu ştiu ce trilogie cinematografică.

— Era Tolkien.

— Elfi cu săbii! Crezusem că voi eraţi oameni de ştiinţă.

— Avem… hobbyuri.

— Mie mi se par obsesii.

— Incluzi aici şi munca noastră? Irene şi-a desfăcut braţele.

— Sigur că da, respect faptul că eşti profund implicat în astronomie.

A dat ochii peste cap.

— Dar se plăteşte atât de prost! Şi te

îndrepţi spre o decizie dură cu privire la postul tău. După atâţia ani!

— Carierele se clădesc în timp.

— Şi vieţile la fel. Mai ştii ce dată este azi?

Ralph şi-a păstrat chipul imobil, unicul mod sigur de a nu afişa expresia de ciută prinsă în bătaia farurilor la care era predispus.

— Ăăă… nu…

— Acum şase luni.

— Ah, da… Urma să discutăm din nou despre căsătorie. Ochii ei au sclipit.

— Şi tu te-ai ascuns îndărătul muncii tale… din nou.

— Hei, nu-i cinstit…

— N-aştept o veşnicie.

— Sunt într-un moment decisiv. Relaţiile n-au ştampilate pe ele o dată de expirare…

— Timpul nu aşteaptă niciun bărbat. Nici eu nu aştept. Aşadar, momentul tragerii liniei finale. A întrebat ferm:

— Atunci ar trebui să…?

Ea i-a întins o carte de vizită.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Herb Linzfield. Dă-i un telefon.

— Ce stimulent am?

A zâmbit pentru a-şi masca îngrijorarea.

Irene i-a răspuns indirect, comandând desertul, cu o privire piezişă şi un surâs mic fluturat pe buzele ei mari, pline. Mai departe spre *Tom Jones.*

Pentru a ajunge la VLA de la UC Irvine, trebuie să decolezi de pe aeroportul John Wayne – o statuie de bronz masivă şi înaltă a actorului în costum de cowboy îi sugerează cumva mersul legănat – şi să

treci prin Phoenix, către Albuquerque. Graţie lui Southwest Airlines, Ralph a zburat cu picioarele atât de strânse, încât nu şi-a putut deschide laptopul, apoi a condus un automobil închiriat de la Budget spre vest, prin Socorro.

Arşiţa s-a diminuat pe măsură ce a suit către platoul arid, unde Array se întinde pe linii ferate în valea sa lungă. Cu urechile ciulite spre cer, antenele mari se pot târî pe linia ferată în formă de Y, în vreme ce se reconfigurează pentru a captura cel mai bine în „ochiul echivalent” îndepărtate agonii radiante. Drumul pe asfaltul cu patru benzi mărginit de pelin a durat aproape o zi. Când a ajuns Ralph, Harkin observa de opt ore o radiogalaxie.

— Ceva mult mai util decât ultimele mele şase ore, a comentat el şi Harkin a

zâmbit.

Harkin purta blugi, cămaşă roşie de flanel şi cizme, şi nu se îmbrăca aşa în mod afectat. Localnicii îi descriau pe majoritatea astronomilor ca fiind „numai fiţe şi fără vite”, o acuzare laconică a falşilor cowboy. Chipul lui părea să fi fost boţit şi după aceea parţial netezit – efectul a douăzeci de ani petrecuţi aici, sub cerul liber.

Radiogalaxia avea un aspect straniu, contorsionat. Un nor de electroni emiţători de unde radio învăluia ţinta lui Harkin un jet strălucitor. Harkin era puţin obsedat de jeturi, susţinând că trebuiau să fi fost modelate de câmpurile magnetice pe care le purtau. Câmpurile şi jeturile deopotrivă erau produse secundare ale discului care se rotea rapid mult mai departe în centrul galactic. Găurile negre care determinau

eliberarea aceea de energie erau greu de descoperit, fiind micuţe şi învăluite în gaze, dar jeturile purtau spre univers reclame izbitoare, astfel încât ele erau pistolul fumegând. Cimitire micuţe unde morţii în masă izbutiseră să-şi mâzgălească iscăliturile pe cer.

Ralph a privit jetul lung şi subţire din imaginile radio ale lui Harkin. Părea o săgeată în alb-negru. Aici era mult de muncit. Imagini strălucitoare din adâncul gloriei clocotitoare a nucleului galactic, apoi lunga şi lenta evazare a trecerii jetului pe deasupra discului galactic, când se întâlnea cu vânturile intergalactice.

Îşi menţinea însă ferm direcţia, ţâşnind drept în bezna înconjurătoare. Se întindea pe o lungime de multe ori mai mare decât dimensiunea galaxiei sale gazdă,

anunţându-şi prezenţa prin emisii radio stridente. Acestea proveneau din spiralele descrise de electronii cu energie mare în jurul liniilor de câmp magnetic, Ralph o ştia, totuşi simţea întotdeauna un fior la vederea hărţilor radio brute, volburi şi vârtejuri elicoidale mai mari decât roiuri de stele, autoportrete gravate de electroni cu energiile lor nebuneşti.

Chiar în capăt, acolo unde întâlnea gazul intergalactic, jetul devenea mai strălucitor, saturând imaginile.

— Bănuiesc că se-ntoarce spre noi, a spus Harkin. Ricoşează dintr-un obstacol, poate un nor molecular.

— Un nor mare, a comentat Ralph.

— Mda. Nu ştiu ce poate fi.

Mistere. Multe dintre ele n-aveau să fie soluţionate niciodată. În uciderea stelelor

supravieţuiau doar indicii ferfeniţite.

Harkin era uscăţiv şi cu nas ascuţit, din prăsila robustă a Noii Anglii. Ralph s-a gândit că semăna mult cu jeturile pe care le studia. Capul pleşuv se îngusta într-o creastă care strălucea în tuburile fluorescente de deasupra. Harkin se mişca întruna de la consolele de comandă ale grupurilor de antene, la ecranele calculatoarelor unde imaginile se defineau mai clar. Jeturile înaintau cu energii nestăvilite, însă astronomii nu obţineau decât instantanee. Găurile negre îşi radiau reclamele de vreo sută de milioane de ani, aşa încât jetul lui Harkin era de pe vremea dinozaurilor. A fi astronom însemna să-ţi înţelegi natura efemeră.

— Sper că nu te-am făcut să baţi degeaba atâta cale. Harkin a apelat pe

ecran fişierul total al obiectului G369.23-0.82.

Ralph a recunoscut o imagine din primele observaţii, din urmă cu un an, când Feretti din Bologna detectase obiectul în fundalul unor observaţii de jeturi. În ultimii trei ani apăruseră altele, hărţile extinse ale lui Andy şi Ralph, fişiere cu date de polarizare, totul. Şi totul sub formă digitală; nimeni nu mai păstra cine ştie ce pe hârtie.

— Vezi aici?

O foaie cu grafic de observaţii.

— Momentele când G369.23-0.82 este pe cer. N-am decât trei feliuţe, la reconfigurarea antenelor. Fiecare în jur de o jumătate de oră.

— La naiba! Ralph s-a strâmbat. Nu-i prea mult.

— Nu. Harkin părea stingherit. Când ţi-

am făcut promisiunea aceea… a doua zi m-am gândit mai bine. Dar tu plecaseşi deja, ca să iei avionul din Geneva.

— *Vin Local,* a spus Ralph. M-a pocnit şi pe mine destul de tare. Harkin a încuviinţat în direcţia picioarelor sale, stânjenit.

— Ăăă… mda, deci despre G369.23-Q.82…

— L-am botezat Glonţul. Mai simplu decât G369.23-0.82.

— Ah, da, a strâns Harkin din umeri. Ai spus asta în Briançon. Ce ar fi putut face el în fragmente de câte o jumătate de oră?

Se gândea la asta în clipa în care Harkin i-a pus aceeaşi întrebare.

— Andy a demonstrat destul de bine că nu există niciun fascicul pulsar, a rostit Harkin străduindu-se să fie de folos, aşa că…?

Ralph şi-a răsfoit însemnările.

— Pot să capăt claritate bună la capătul Glonţului? La frontul de şoc?

Harkin a clătinat din cap, cu o expresie dezamăgită.

— Nici vorbă, cu un timp de observare aşa scurt. Spuneai însă că ai nişte idei în afara cadrului.

Ralph s-a gândit cu disperare.

— Dar la coada Glonţului?

Harkin l-a privit cu îndoială, apoi a mâzgălit câteva numere pe un blocnotes dictando.

— Nu. Nu-i suficient de luminos. Siajul dispare destul de rapid în urmă. Limitare de confuzie. N-o să capeţi decât zgomot de fond.

— La marginea Glonţului se poate vedea o stea, a indicat Ralph. Harkin a

încuviinţat.

— O stea de pe fundal. Poate fi utilă în încadrarea distanţei la care se află.

— Potrivit metodelor uzuale este foarte departe, poate la jumătatea galaxiei.

— Hmm... Bun, să lăsăm asta pe mai târziu. Ralph şi-a scotocit mintea.

— În ce domeniu a căutat Andy pulsaţii? Şi-a răsfoit notiţele de la Briançon: Scurte, da... şi nimic mai lent de o perioadă de zece secunde.

— Asta-i o stea neutronică tânără, a aprobat Harkin. Se va roti rapid.

Ralph detesta să pară un amator în ochii celuilalt, totuşi i-a susţinut privirea cu fermitate.

— Poate. Numai dacă nu cumva traversarea prin gazul ăla o încetineşte rapid.

Harkin a ridicat sceptic din sprâncene.

— Şoarecele n-a încetinit. Se roteşte cu o perioadă de aproximativ o zecime de secundă. Yusef-Zadeh şi tipii ăia zic că poate avea vârsta de douăzeci şi cinci de mii de ani.

Douăzeci şi cinci de mii de ani însemna un pulsar destul de tânăr. Şoarecele era o sferă compusă exclusiv din neutroni, o masă solară compactată într-un glob doar cât San Francisco, care se rotea de zece ori pe secundă. În hărţile radiotelescoapelor pe care figura, raza aceea de far pornea de la un punct din extremitatea botului, după care urma un corp proeminent şi o coadă lungă şi subţire: ca un şoricel. Descoperirea Şoarecelui stabilise paradigma. Dar simplul fapt că fusese primul nu însemna că era tipic.

Ralph a strâns din maxilare şi s-a bazat pe instinct…

— Ia să vedem.

Aşa că, în jumătăţile de oră în care echipa antenelor, instruită de Harkin, mişca marile antene albe, deplasându-le pe şine spre poziţii noi şi orientându-le pentru altă observare de mai multe ore – în feliuţele acelea, Ralph a lucrat furibund. Deoarece Harkin supraveghea manevrele complexe, el putea controla două sau trei antene. Pentru utilizarea optimă a programului acela restrâns, s-a gândit să opereze în banda medie de microunde, în jur de 1 sau 2 GHz. Harkin spusese că în ultimele zile avuseseră unele interferenţe, poate de la telefoanele celulare, chiar şi aici în mijlocul platoului deşertic înalt… însă interferenţele erau mai jos, pe la 1 GHz, suficient de departe ca

frecvenţe. Nu trebuia să-şi facă griji despre apelanţi care s-ar fi sunat reciproc la fiecare câteva minute şi i-ar fi distrus datele.

A înregistrat datele precaut, convins cumva că se uita la fluctuaţii derulate pe timp foarte lung. În teoria pulsarilor, o stea neutronică avea o vârstă foarte înaintată când perioada rotaţiei de baleiere a razei farului ei era de o secundă. Ele îşi foloseau rotaţia pentru a-şi scuipa radiaţia puternică – trăieşte rapid, mori tânăr. Agoniile adolescenţei. Atât doar că nu lăsau în urmă cadavre frumoase, ci chiar ele erau cadavrele. Pulsarii ar fi trebuit să dispară pentru perioade şi mai lente; în zona de două sau trei minute erau cunoscuţi numai câţiva.

Ca atare căutarea aceea era relativ lipsită de speranţe. Era însă tot la ce se

putea gândi, ţinând seama de limitarea la o jumătate de oră.

Până îşi căpătă a treia jumătate de oră, devenise neinteresant. Echipa antenelor era energică şi eficientă, totuşi lungile rulări de observare dintre feliuţele lui ajunseseră plictisitoare.

De aceea le-a utilizat resursele ample de calcul pentru a-şi procesa propriile date – fişiere mari de numere pe care software-ul VLA le devora în vreme ce el privea ecranele. Software-ul lui Harkin fracturase semnalul Glonţului în structuri de date de tip bin, căutând structurări temporale. A evaluat fiecare microundă sosită, căutând şabloane care să se repete. Calculatoarele au rulat ore.

În majoritate, dispersii. Dar apoi…

— Ce-i asta?

A indicat un marcaj care se reliefa în câmpul de zgomot. Ecranul din faţa sa şi a lui Harkin era neregulat, un viscol de armonice care se întâlneau, se ciocneau şi dispăreau. Însă, pe măsură ce datele Glonţului erau rulate şi filtrate, persista un vârf.

Harkin s-a încruntat.

— Un şablon care se repetă în microunde.

A procesat datele, examinând tiparele mişcătoare de pe ecran.

— Cu perioada de… ia să vedem… patruzeci şi şapte de secunde. Destul de lungă pentru un pulsar tânăr.

— Trebuie să fie vreo greşeală. E mult prea lungă.

În astronomie merita să-ţi priveşti cu scepticism propria muncă. Toţi erau gata să

se năpustească asupra unei erori. Utilizând metode proprii, Joe Weber făcuse câteva detectări false de unde gravitaţionale. Reputaţia lui nu-şi mai revenise niciodată, în ciuda faptului că era un om de ştiinţă original, sclipitor.

Chipul lui Harkin s-a înăsprit.

— Nu-mi pasă. Asta este.

— Trebuie să fie vreo greşeală.

— La dracu', Ralph, îmi cunosc codurile!

— Haide s-o examinăm foarte atent. Alte câteva ore au arătat că nu greşise.

— Bun… ciudat, totuşi real, a reflectat Ralph frecându-şi ochii. Atunci să ne uităm la pulsaţie în sine.

Atât doar că nu exista nicio pulsaţie. Şablonul nu se extindea pe o bandă de frecvenţe lată. Dar era acolo, în domeniul

de 11 GHz, clar şi distinct… şi absolut niciun alt vârf.

— Ăla nu-i un pulsar, a spus Harkin. Ralph şi-a simţit pulsul iuţindu-se.

— O strălucire care se repetă. De la ceva care iese printr-un vârf din zgomotul de fond şi ajunge la punctul nostru de vedere la fiecare patruzeci şi şapte de secunde.

— Tare curios. Harkin părea îngrijorat. Sper să nu fie vreun defect în coduri.

Ralph nu se gândise la asta.

— Astea sunt cele mai bune coduri de filtrare din lume. Harkin a rânjit, şi chipul cafeniu i s-a boţit ca pielea tăbăcită.

— Dacă mă mai complimentezi mult aşa, o să-mi zăpăceşti complet căpşorul.

Ca atare, Harkin a petrecut două ore

pentru a examina cu atenţie software-ul de procesare a datelor VLA… şi n-a găsit nimic. Pe Ralph nu l-a deranjat asta, deoarece a avut timp să gândească. A făcut totuşi o pauză parţială – Harkin nu era genul de om care să nu ia nicio pauză – şi a privit un meci al echipei de baseball Cubs alături de câţiva ingineri din sala Operaţii. Opriseră una dintre antene pentru reparaţii, dar era încă suficient de bună pentru ca s-o orienteze către orizont şi să recepţioneze emisia locală din Chicago. Meciul lui Cubs nu era difuzat pe niciun post cu acoperire naţională, iar doi ingineri erau de la Universitatea Chicago. Cubs a pierdut, însă a jucat bine, aşa că Ralph se simţea relaxat când a revenit. În plus avea o idee sau poate o jumătate de idee.

— Şi dacă-i mult mai mare decât o stea

neutronică? l-a întrebat pe Harkin, care nu se clintise de pe scaunul lui rotativ din faţa displayului format din şase ecrane.

— Care-i atunci sursa de energie?

— Nu ştiu. Mă gândesc că poate-i ceva mai banal, dar care se deplasează totuşi rapid.

— De pildă… ce anume?

— Să zicem, o pitică albă… însă una foarte bătrână, moartă.

— Deci n-o putem vedea în spectru vizibil? Telescopul Hubble verificase deja coordonatele Glonţului şi nu văzuse nimic.

— Un obiect ejectat dintr-un sistem stelar, care se deplasează rapid, dar nu este stea neutronică… poate?

Harkin părea sceptic.

— Hm… Trebuie să mă gândesc la asta. Însă… ce-i face pe electroni relativişti, astfel

încât să ne dea microundele?

Asta era mai greu de explicat. În mod clar piticele albe bătrâne nu puteau produce electronii. Ralph a tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Uite care-i treaba, nu ştiu. Şi trebuie să mă-ntorc la UCI pentru cursuri. N-aş mai putea căpăta nişte feliuţe de timp între reconfigurările voastre?

Harkin părea sceptic.

— Va trebui să verific.

— Nu-mi poţi trimite pur şi simplu rezultatele, când poţi găsi nişte timp?

— Le poţi procesa singur?

— Dacă-mi dai software-ul, sigur că pot.

Harkin a strâns din umeri.

— Chestia aia de patruzeci şi şapte de secunde i-a naibii de curioasă. Păi… bine, cred c-aşa o să facem.

— Grozav!

Ralph era obosit, totuşi cel puţin rămăsese în joc. Indiferent unde ar fi ajuns.

În ziua următoare, Ralph a petrecut o mulţime de ore învăţând codurile de filtrare, strecurându-se în vârful picioarelor prin labirintul metodelor lui Harkin. Mulţi apreciau că Harkin era cel mai bun observator de antene mari din lume, care practic cânta ca la o vioară la aparatura lui electronică.

Harkin era un profesor bun, fiindcă nu ştia cum să predea. În loc să predea, el se mulţumea să demonstreze practic. Demonstraţiile erau însoţite de poveşti şi exemple, unele dintre ele chiar glume, iar altele de neînţeles până ce schimba un parametru de vizualizare sau introducea o

notă nouă în cântec şi totul devenea clar. În felul acesta Harkin i-a arătat cum să ruleze programele, cum să le interpreteze rezultatele cu scepticism. De la bărbatul uscăţiv, Ralph a învăţat să opereze un radiotelescop de mărimea unui teren de fotbal ca pe un instrument muzical, să-i cunoască ciudăţeniile şi amăgirile şi să extragă din el un adevăr pe care instrumentul nu-l cunoştea. Asta însemna ştiinţa, scrupuloasă şi fermă, dar efectuarea ei în sine era o artă. În final, trebuia să justifici fiecare mişcare, fiecare concluzie, deşi argumentarea generală înainta pe intuiţie, aidoma unui cub de gheaţă care lunecă pe propria sa peliculă de apă rezultată din topire.

— Auzi, Andy, a rostit Ralph pe un ton

neglijent în telefonul celular, privind pe ferestrele mari spre tufişurile din New Mexico şi antenele radio albe îndreptate către cer, încerc să-mi amintesc dacă voi v-aţi uitat la perioade lungi din datele voastre despre Glonţ. Mai ţii minte? Am discutat despre asta la Briançon.

— Glonţul? Ah… G369.23-0.82.

— Exact. Ia zi, cât de departe aţi mers la perioadă?

O pauză lungă. Lui Ralph i s-a părut că putea auzi zgomote stradale.

— Nu poţi să vorbeşti acum, te-am prins într-un moment nefavorabil?

— Nu, nu, mergeam pe Mass Ave. Încercam să-mi reamintesc… Cred c-am ajuns până la perioade de vreo treizeci de secunde. N-am văzut absolut nimic.

— Aha, grozav! M-am uitat din nou la

Glonţ şi datele mele preliminare arată ceva care… ei bine, m-am gândit c-ar fi bine să verific cu tine.

— Uau! Altă pauză. Ăăă… cât de lentă? Ralph a rostit precaut:

— Foarte. Ăăă… încă suntem în etapa de analiză a datelor.

— Aşadar, un pulsar foarte bătrân. Nu crezusem că mai pot radia când sunt bătrâni.

— Nici eu nu crezusem. N-ar trebui. Ralph şi-a notat să discute cu teoreticienii.

— Atunci nu-i de mirare că n-am putut găsi resturile supernovei lui. S-au destrămat ori sunt foarte departe.

— Interesant, nu-i aşa? Că putem recepţiona semnale atât de slabe de la un pulsar aflat la jumătatea galaxiei. Deşi am observat că devine mai strălucitor.

Tonul lui Andy a părut derutat.

— Da, interesant. Mai strălucitor, da? Mă-ntreb dacă apare în vreo examinare anterioară.

— Mda, m-am gândit să te anunţ şi pe tine.

— Ştii, a rostit Andy fără grabă, este posibil ca eu să fi întrezărit ceva; o să te sun.

Au mai schimbat câteva amabilităţi, apoi Ralph a închis. Harkin era concentrat asupra ecranelor, dar s-a întors către el cu sprâncenele arcuite.

— Bingo! a spus Ralph.

Imediat ce Irene a intrat în cafenea şi s-au sărutat, el i-a putut zări curiozitatea din ochi. Era superbă în rochia albastră mulată pe corp, în vreme ce Ralph păşea ţanţoş în

costumul dichisit. Îi ceruse să se îmbrace elegant şi ea a clipit repede, în anticipare.

— Unde mergem diseară?

Fără măcar să se aşeze, i-a răspuns:

— Singurul loc în care pot cânta fără ca oamenii să arunce-n mine cu fructe stricate este biserica.

Irene a părut surprinsă.

— Nu credeam că eşti un tip religios.

— Hei, a fost o metaforă! Plătesc pentru un loc unde să şi dansăm, aşa că… La Ritz!

Sprâncenele ei s-au arcuit de surprindere.

— Ce invitaţie indirectă. „Puttin’ on the Ritz”?

Pe când dansau pe patioul cu vedere spre surferii din amurg, bărbatul i-a aranjat după ureche o şuviţă de păr care i se răvăşise. Ea flecărea întruna despre muncă.

I-a povestit despre lucrul la Glonţ şi a fost realmente interesată, punând întrebări. Apoi a revenit la intrigile din biroul ei. Uneori, părea o femeie care ar fi putut supravieţui hrănindu-se exclusiv cu bârfe. A lăsat-o să mai vorbească o vreme, după care a rostit în clipa în care formaţia începuse să cânte *Begin the Beguine:*

— Am nevoie de mai mult timp. Ea s-a încordat.

— Ca să contempli abisul cuvântului C?

— Da. Am o pistă excelentă.

— Nu i-ai telefonat nici lui Herb Linzfield. Nu fusese o întrebare.

— Nu.

— Aha, bun.

El s-a tras puţin îndărăt şi i-a privit buzele. Voluptuoase ca întotdeauna, dar strâmbate şi subţiate. Cunoştea tonul.

Perfect. Da, bine, în regulă. Bine. Du-te. Pleacă. Vezi. Dacă. Îmi. Pasă.

S-a afundat după aceea în ritm: al hăţişurilor de detalii şi al frumuseţii care venea spre tine, neanunţată. Trebuia să pătrunzi în răpăitul de date, să auzi simfoniile software, modelate astfel încât ochii omeneşti să poată desprinde din ele sensuri hominide. Incrustaţiile codificate colorat arătau ceea ce era invizibil pentru ochii doar omeneşti: culorile microundelor. Numere seci învăluiau frumuseţea aceea ca într-o manta, ascundeau gloria intensă.

Când te gândeai la asta, îşi spuse el, lungimile de undă cu care ei „vedeau”, prin ochii enormi ai antenelor, erau de mărimea degetelor lor. Undele soseau oscilând peste ani-lumină nepăsători, mesaje din timpuri

străvechi. Izbeau cu putere metalul dur al unei antene radio şi excitau electroni care aşteptaseră acolo pentru a fi invitaţi la dans. Miliardele de electroni vibrau şi cântau, iar oscilaţiile lor de răspuns atrăgeau după sine capturarea ecourilor în circuitele montate de bărbaţi şi femei. Şi mai mulţi electroni se alăturau curenţilor crescători, croiţi de cifrele 0 şi 1 ale calculatoarelor în ceva ce nu mai văzuse nimeni: imagini pentru ochi de mărimea unor munţi. Viziunile acelea nu existaseră niciodată în univers. Erau implicate de unde, însă era necesară inteligenţă pentru a fi extrase din sfârâitul hoinar al undelor radio, din viscolul trecător de microunde în care existau toate formele de viaţă, dar pe care nu-l văzuseră niciodată. Poveşti, de fapt, sau cel puţin asta făceau din ele

minţile lor de cimpanzei. Instantanee. Totuşi completarea intrigii cădea în seama lor.

În orele lungi el a înţeles că, atunci când îţi îngustezi tehnicile de căutare, reglându-le pentru a recepta exact ceea ce cauţi, există un pericol. Fraza pe care astronomii o folosesc pentru asta este: „N-aş fi văzut-o, dacă n-aş fi crezut-o”.

Articolul de pe site-ul Web astro-ph era scurt, concis, trei pagini.

Ralph s-a holbat la el, cu gura căscată, timp de multe minute. L-a citit de două ori. Apoi i-a telefonat lui Harkin.

— Grupul lui Andy revendică un vârf de patruzeci şi şapte de secunde în datele lor.

— La dracu’!

— Anterior el spusese că nu s-au uitat atât de departe la perioadă.

— Deci s-a-ntors şi s-a uitat din nou.

— Ăsta-i furt.

Ralph încă se clătina, întrebându-se unde ar fi trebuit să se adreseze.

— Când ştii ce să cauţi, poţi scoate multe chestii din zgomotul de fond.

Hufff… A expirat, încă stupefiat.

— Da, cred c-aşa-i.

— Ne-a săpat, a rostit Harkin sec.

— O să capete postul. Harkin a râs uscat.

— Asta-nseamnă Harvard pentru tine. O pauză lungă, după care a şuierat:

— Totuşi *ce* este blestemăţia?

Ciocănitura de la uşa apartamentului l-a luat prin surprindere. Era Irene, cu ochi pătrunzători şi gura piezişă.

— Parcă aş fi dispărut de pe ecranul

radarului tău printr-o baleiere rapidă.

— Lu…

— Lucrai. Prea mult… pentru ceea ce obţii.

— Ştii, a izbutit el să replice, arta şi ştiinţa nu diferă foarte mult între ele. Uneori. Necesită concentrare.

— Arta, a spus ea, înseamnă multe răspunsuri la care nu există întrebări.

El a clipit repede din ochi.

— Sună ca un citat.

— Nu, am fost chiar *eu.*

— Oho-ho!

— Deci vrei un „scurt”?

— Păi, dacă tot ai zis-o.

După o oră, ea s-a ridicat într-un cot şi a rostit:

— Veşti.

El a clipit somnoros.

— Ăăă… poftim?

— Mi-a întârziat. Cu două săptămâni.

— Ah. Oh…

Un fulger căzut din cer senin de vară.

— Ar trebui să discutăm despre…

— Oooo, băiete.

— … ce să facem.

— Este ceva neobişnuit pentru tine? Mai întâi, obţinerea de date.

— Mai mult de o săptămână nu-mi întârzie niciodată. Şi-a rotunjit gura într-un „O” de uimire.

— Rectific: nu mi-a întârziat.

— Foloseai… eram…

— Procentajul de failibilitate al pilulei este foarte mic, dar…

— Nu este zero. Şi n-ai uitat s-o iei?

— Nu.

Tăcere prelungă.

— Tu ce părere ai despre asta?

Întotdeauna o metodă bună de a câştiga timp, pe când mintea ţi se rotea ameţită.

— Am treizeci şi doi de ani. Ar trebui să fie cazul.

— Mai e şi problema noastră.

— A noastră.

I-a aruncat o privire lungă, tristă, după care s-a trântit înapoi pe spate şi a privit tavanul, clipind repede. El s-a aventurat:

— Ce părere ai despre…?

— Avort?

Îi anticipase întrebarea.

— Da.

— N-am nimic împotrivă. Dacă-i necesar. A revenit în cot, privindu-l.

— Este?

— Cred c-aş avea nevoie de un răgaz să mă gândesc. Irene a încuviinţat, cu buzele

strâmbate.

— Şi eu.

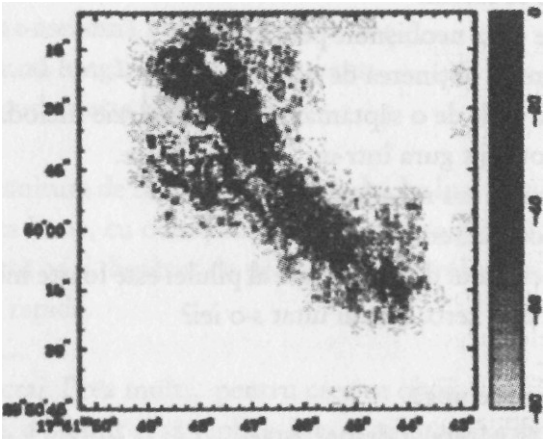

Ralph rugase grupul Bologna – prin intermediul vechilor săi prieteni, cei doi Fanti – să scaneze coordonatele. Ei au orientat telescoapele italiene asupra regiunii din spaţiu, au procesat datele şi le-au trimis pe internet. Îl aşteptau în dimineaţa următoare, patruzeci şi şapte de mega ca ataşament arhivat. A deschis ataşamentul cu anxietate nervoasă. Grupul Bologna era de mâna întâi, lucrările lor erau foarte solide.

Într-o videoconvorbire telefonică pe internet, a întrebat:

— Roberto, ce-i asta? Nu poate fi obiectul pe care-l studiez eu. Este un talmeş-balmeş.

Pe ecran, Roberto părea derutat, cu fruntea cutată.

— Da, şi noi ne-am pus întrebarea asta. În câteva zile pot îmbunătăţi rezoluţia. Prin mai mult timp de observare, am putea limpezi caracteristicile.

— Aţi putea? În mod sigur este o greşeală. O încuviinţare din cap.

— Da, o să ne uităm din nou.

Patruzeci şi şapte de secunde…

Preşedintele continua să vorbească, dar Ralph privea afară pe fereastra din dreptul lui, către eucalipţii care se legănau în

vânturile hoinare de coastă. Gossian enumera obstacole ce trebuiau depăşite înainte ca Ralph să se „apropie de post” două burse federale, plasarea doctoranzilor săi în slujbe bune, mai multe articole. Toate trebuiau făcute în câteva luni. Cuvintele curgeau pe lângă urechile lui, le putea auzi, însă el ajunsese în locul acela pe care-l ştia şi pe care-l salutase dintotdeauna, în care sălăşluia propria lui credinţă. Surescitarea urca prin el, primele foieli, instinctul arzător, propria stare de graţie interioară. Ideea a suit densă ca un roi, în nări, a clipit…

— Ralph? Asculţi?

— Ah… ăăă… da. *Dar nu pe tine, nu.*

A intrat în clădirea departamentului de fizică, strângându-şi umbrela după furtuna

trecătoare, distrat. De jur împrejur, umbrelele negre erau depozitate ca un stol de ciori bete. Telefonul celular i-a croncănit.

— Am vrut să te-anunţ, a spus Harkin, că pe viitor nu mai pot utiliza mult timp. Există o imagine mai veche, însă încă n-am curăţat-o.

— Aş fi recunoscător pentru absolut orice.

— Poate c-o să reuşesc să-ncerc mâine pentru o imagine nouă, dar sunt al naibii de ocupat. Există un mic interval cât se reconfigurează Array.

— Ţi-am trimis harta Fanti…

— Da, trebuie să fie greşită. Nicio sursă nu se poate modifica atât de mult şi atât de rapid.

Ralph era de acord, însă a adăugat:

— Ăăă… totuşi ar trebui să verificăm.

Fanti sunt foarte buni.

— Dacă am timp, a spus Harkin nervos.

Între cursuri, comitete şi orele numeroase de rulare a codurilor de filtrare, a uitat complet de întâlnirea lor pentru cină. Aşa că la ora nouă telefonul lui din birou a sunat şi era Irene. El s-a scuzat, distrat, iritat. Arăta obosit, cu fruntea pământie şi încreţită şi a întrebat:

— Nicio… schimbare?

— Nu.

Au rămas tăcuţi şi în cele din urmă bărbatul i-a povestit despre harta Fanti.

Ea s-a luminat vizibil, fericită să schimbe subiectul.

— Obiectele astea se pot modifica, nu?

— Bineînţeles, dar atât de rapid? Ele sunt mari; numai coada în sine are probabil

o lungime de câţiva ani-lumină.

— Totuşi, ziceai că harta era cu totul diferită, înceţoşată.

— Da, tot obiectul este înceţoşat.

— Să fie atunci doar o greşeală?

— Este posibil, deşi Fanti sunt foarte buni…

— Ne-am putea vedea mai târziu? El a suspinat.

— Vreau să mă mai uit la asta.

Înaintea tăcerii ei, a adăugat alte scuze, sfârşind cu:

— Nu vreau să te pierd.

— Atunci ţine minte unde mă pui.

Noaptea a curs.

N-aş fi văzut-o, dacă n-aş fi crezut-o.

Eroarea, a înţeles el, putea fi în premisele lor. Ale lui.

Trebuia să fie o stea neutronică fugară. Trebuia să fie foarte departe, la jumătatea galaxiei. Ştiau asta pentru că destrămarea semnalului anunţa că între ei exista multă plasmă.

Premisele lui, da. Asta trebuia să fie.

Perfect rezonabil. Perfect greşit?

Utilizase mare parte din fragmentele de timp de la VLA, studiind vălul alungit al unei stele cândva mândră, văzută prin marginea Glonţului. Era înceţoşat de reziduurile de gaze pe care le ejecta, un soare muribund. Putea, de asemenea, să se uite la ocultare – în ce măsură liniile de emisie erau absorbite şi împrăştiate de praful, gazele şi plasma care-i despărţeau. Asemenea indicii erau unicul mod demn de încredere pentru a evalua dacă o imagine radio provenea de departe ori de aproape. Era foarte greu să

utilizezi asemenea imagini tremurate, întrezărite printr-o ceaţă interstelară.

Şi dacă între antenele lor cu ochi mari şi obiect exista mai multă plasmă densă decât credeau?

Atunci ar fi apreciat eronat distanţa. Ar fi fost ca un nor gros între tine şi soare. Ar fi dispersat imaginea, ar fi înceţoşat-o dincolo de identificare… însă soarele era, la scara interstelară, destul de aproape.

Poate că obiectul acesta era mai apropiat, mult mai apropiat.

Atunci n-ar fi trebuit să fi fost înconjurat de o plasmă neobişnuit de densă – norul de particule ionizate pe care îl crease, accelerând prin noaptea stelară. Ar fi putut oare să fi ionizat din gazele pe care le accelera un volum mai mare decât afirmau calculele uzuale? Cum? De ce?

Totuşi *ce* era blestemăţia?

A clipit spre structurile digitale pe care le apelase printr-un hăţiş de procesoare de imagini şi spectre. Contururile înceţoşate ale stelei bătrâne erau câţiva pixeli, iar în apropiere exista curba veche şi zdrenţuită a unei rămăşiţe de supernova – bătrâna piatră de mormânt a unui soare mort. Liniile suferiseră multe pierderi în drumul lor prin coada Glonţului. De aici ar fi putut estima densitatea totală a plasmei în vecinătatea imediată a Glonţului însuşi.

Pe când efectua calculele, a simţit un fior rece care i se infiltra prin trup, care alunga orice zgomote de fundal. A întors ideea pe toate părţile, i-a examinat forma, a testat-o. Surescitarea a sosit, furnicătoare, totuşi străbătută de precauţie.

Andy spusese *Mă-ntreb dacă apare în vreo examinare anterioară.*

Aşa încât Ralph s-a uitat. Pe o hartă radio italiană a regiunii, relevată cu unsprezece ani în urmă, exista o zgârietură uşoară, foarte aproape de coordonatele Glonţului. Însă era vagă, cu un ordin de magnitudine sub luminozitatea pe care o vedea acum. Să fi fost o eroare de calibrare? Dar fusese detectată, da.

El o găsise, deoarece acum era strălucitoare. Poate că izbise multă plasmă interstelară şi se aprinsese?

L-a sunat pe Harkin ca să-i povestească despre asta şi harta Fanti, însă i-a răspuns un robot telefonic. A făcut un rezumat rapid şi a plecat să predea un curs de mecanică.

Harkin l-a anunţat prin căsuţa vocală:

„Tocmai ţi-am trimis harta pe care am făcut-o acum două zile, când am avut nişte timp colateral la o observare 4,8 GHz”.

— Grozav, mersi! a strigat el înainte să-şi dea seama că Harkin nu-l putea auzi.

De aceea i-a telefonat şi când Harkin a răspuns, a rostit fără măcar să-l salute:

— Este ca harta Fanti?

— Câtuşi de puţin.

— Ei au lucrat destul de recent.

— Da, iar ceea ce-ţi trimit este anterior lor. Bănuiesc c-au belit procesarea.

— Sunt destul de atenţi…

— Cea pe care ţi-am trimis-o arată în tot cazul diferit faţă de ce-am obţinut noi înainte. Aş zice că naşte posibilităţi noi.

Cuvântul *naşte* l-a oprit pentru o fracţiune de secundă. Când atenţia i-a revenit, glasul lui Harkin spunea:

— … am încercat filtrul cu perioada aia de patruzeci şi şapte de secunde şi n-a mers. Niciun semnal de data asta. L-am rulat de două ori. Nu ştiu ce se-ntâmplă aici.

Harta sosită ca ataşament prin e-mail era încă şi mai bizară.

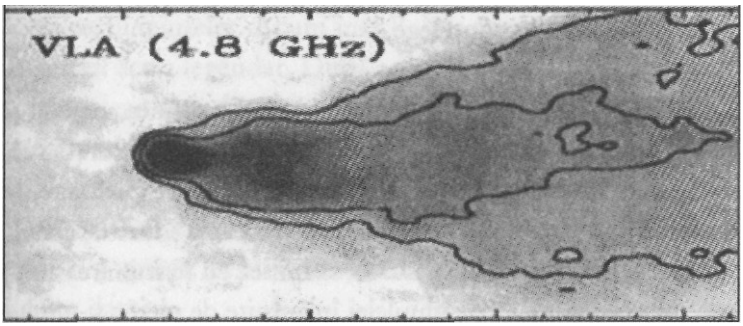

Săracă în detalii, deoarece Harkin nu beneficiase de mult timp de observare, dar suficient de clară. Glonţul era zdrenţuit, mai lung, cu caracteristici noi. Poate că în înaintarea lui întâlnea un mediu nou.

Însă aceasta data de acum două zile.

Harta de la Bologna avea vechimea de numai paisprezece ore.

A privit iarăşi imaginea confuză de la

Bologna şi s-a întrebat în ce fel era posibil ca reprezentarea aceasta mai veche să se potrivească întocmai cu harta 4,8 GHz. Oare Fanti făcuseră o greşeală pe undeva?

— Mi-ai putea obţine un instantaneu chiar acum? a întrebat Ralph. Este important.

A ascultat tăcerea prelungă înainte ca Harkin să spună:

— În clipa asta am o rulare lungă. Nu poate s-aştepte?

— Fanti din Bologna îşi susţin ferm harta aia cu aspect complet diferit. Destul de ciudat...

— Hmmm, mda...

— Nu-mi poţi aranja doar câteva minute? Poate-n intervalul de descărcare...

— Amice, o să-ncerc, dar...

— O să-nţeleg.

Dar ştia că nu va înţelege.

Mesajul Irenei din căsuţa vocală de acasă spunea, repede şi cu ton crescător al vocii: „Nu le face altora ceea ce… da? Aşa că, dacă nu te interesez, pot să nu-ţi mai răspund la telefoane, la e-mailuri – deşi ele nu există – şi oricum blocarea aduce tare mult cu lepşele din clasa a şasea, nu? O să iniţiez eu terminarea treptată, tu vei căpăta aluzia ghiulelei înlănţuite de picior şi-n felul ăla poţi presupune tot ce poate fi mai rău despre mine şi-n acelaşi timp să te simţi bine în privinţa ta. Îţi poţi zice, hei! ea încă nu şi-a depăşit trecutul. Carieristă social. Minte superficială, orientată pe business. Poate chiar obsedată de muncă. Ah, ba nu, ăsta eşti tu, nu-i aşa? Şi vei avea o minunată

imitaţie de viaţă.”

O pauză lungă, aproape că se terminase timpul, apoi ea a oftat, a tăcut, după care: „Bun, aşa că poate asta nu-i cea mai bună idee”.

Ralph s-a aşezat, ciută în bătaia farurilor, şi a ascultat din nou.

Ei erau apropiaţi, ea era minunată, da.

El o iubea, sigur, şi crezuse dintotdeauna că altceva nu mai era necesar.

Dar s-ar fi putut ca în mai puţin de un an să nu mai aibă o slujbă aici.

Şi nu se putea gândi la absolut nimic altceva decât la Glonţ.

În vreme ce Irene se întreba dacă va fi mamă.

Deşi, a înţeles Ralph, ea nu spusese de fapt ce părere avea despre toată situaţia aceea.

El nu ştia ce să spună. La o conferinţă despre Einstein care avusese loc cu un an în urmă, vorbitorul citase comentariul laconic al soţiei lui Einstein, că uneori, când lucra la o problemă, marele om nu vorbea cu nimeni zile la rând. Ea îl părăsise, bineînţeles. Acum însă Ralph putea simţi o înrudire cu geniul acela legendar. După aceea şi-a spus că era infatuat, ca să egaleze experienţa aceasta…

Lăsă totul să treacă mai departe, deocamdată.

A opta lui ceaşcă de cafea avea un gust amar. A muşcat dintr-o gogoaşă, pentru un şoc de zaharuri. Când mâncase ultima dată?

A inspirat profund, apoi a expirat, străduindu-se să-şi limpezească mintea.

Acum era sigur de munca lui, de

proces… totuşi rămânea confuz.

Măsurătoarea anterioară a dispersiei era eronată. Asta era clar din lăţirea pulsaţiilor pe care tocmai le măsurase. Pentru a determina distanţa până la Glonţ, Andy şi toţi ceilalţi utilizaseră valorile obişnuite ale densităţii interstelare. În felul acela ajunseseră la estimarea de cinci mii de ani-lumină.

Din măsurătorile sale asupra pulsaţiilor, putea să vadă că Glonţul era mult mai apropiat, cam la treizeci de ani-lumină. Ei îl vedeau prin plasma ionizată şi comprimată din faţa şi din jurul… din jurul cui? *Era* sau nu o stea neutronică?

Şi o altă consecinţă – dacă Glonţul se afla atât de aproape, era de asemenea mult mai mic şi mai puţin luminos intrinsec.

Deşi penajul era uriaş, Glonţul în sine –

cerculeţul nedistinct din centru, chiar şi pe harta de mare rezoluţie a lui Andy –, avea lungimea probabilă de numai câteva sute de kilometri. Sau mult mai puţin; aceea nu era decât o limită superioară.

Să fi presupus că acela era răspunsul, că se găsea mult mai apropiat. Atunci outputul lui energetic – apreciind că era aproximativ egal cu energia radiată – era, de asemenea, mult mai mic. A mâzgălit câteva calcule. Obiectul emitea energie comparabilă cu a unui stat de pe Pământ. În jur de zece gigawaţi.

Mult, mult sub energiile radiate de obicei de stelele neutronice fugare.

A rămas privind în gol, cu mintea gonind.

Şi perioada de patruzeci şi şapte de secunde…

A calculat că dacă obiectul s-ar fi rotit şi ar fi avut acceleraţia perimetrică egală cu jumătate din acceleraţia gravitaţională a Pământului, atunci ar fi avut dimensiunea maximă de treizeci de metri.

Rezonabil.

Dar de ce se schimba atât de rapid forma imaginii sale radio? În zile, nu în anii tipici pentru obiectele astronomice mari. *În zile.*

Temător, a deschis e-mailul de la Irene. Ai scăpat! Şi eu.

Mi-a venit ciclul. Alarmă falsă.

Ne-a învăţat totuşi multe. Cel puţin, pe mine. Am aflat informaţia foarte utilă (pentru tine, „date”) că eşti un găozar. Pa!

S-a lăsat pe spate şi uşurarea l-a

cuprins. *Ai scăpat.* Grozav! *Alarmă falsă. Hufff! Şi găozar. Hm. Dar…*

Era pe punctul de a face la fel ca ea? Să devină aţâţat pentru mai nimic?

A intrat în cabinetul său, şi-a azvârlit notiţele de curs pe biroul dezordonat şi s-a prăbuşit în scaun. Cursul nu mersese bine. Parcă nu se putea concentra. Ar fi trebuit să păstreze distanţa faţă de Irene pentru o vreme, s-o lase să se răcorească? Ce dorea el de fapt, acolo?

Prea multe se întâmplau simultan. Telefonul a sunat.

Harkin a rostit, fără măcar să-l salute:

— Am izbutit să strecor nişte timpi suplimentari de observare. Am trimis imaginea prin e-mail.

— Pari obosit.

— Mai degrabă… confuz. A închis.

Era acolo, în e-mail.

Ralph a privit imaginea mult timp. Era mai strălucitoare decât anterior, o revărsare uriaşă de energie.

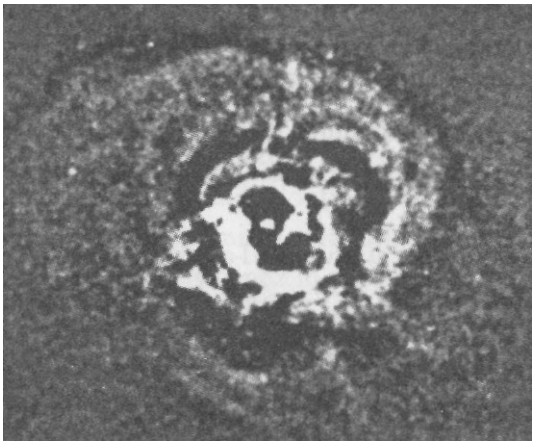

Mintea îi clocotea. Rezultatul Fanti, iar acum asta. Harta pe 4,8 GHz a lui Harkin era anterioară oricăreia dintre ele, aşa că n-o contrazicea nici pe Fanti, nici pe aceasta. Secvenţa temporală a ceva ce se schimba rapid – în zile, ore.

Aceasta nu era o stea neutronică.

Era mai mică, mai apropiată, şi ei o

văzuseră cum se dusese naibii.

S-a aplecat peste birou, lăsând ideile să se reverse peste el. *Hufff.*

Irene a părut stupefiată.

— Glumeşti…

— Nu. Ştiu că avem multe de lămurit, dar…

— Să fii sigur.

— … nu ţi-am trimis e-mailul ăla doar ca să te determin să ne-ntâlnim.

Ralph şi-a muşcat buza şi a simţit că odaia se învârtea în jurul lui.

— Ce ai scris, a rostit ea uimită. Este o… navă stelară?

— A fost. În ultimele zile a păţit nişte necazuri. De aceea siajul din urma ei – a bătut cu degetul în imaginea Fanti – s-a lungit. Apoi, după nişte ore, a apărut turbulenţa şi… a explodat.

Ea a sorbit din cafea.

— Asta-i… a fost… la ani-lumină depărtare?

— Da, şi se-ndrepta în altă direcţie. Transmitea un fascicul regulat, care se rotea odată cu nava, la fiecare patruzeci şi şapte de secunde.

Ochii ei s-au lărgit.

— Eşti sigur?

— Să zicem că-i o ipoteză de lucru.

— Auzi, eşti obosit, poate c-ar fi mai bine să laşi totul deoparte înainte de a sări la concluzii.

El a privit-o şi i-a văzut liniile apărând în jurul gurii.

— Şi tu ai trecut prin multe. Iartă-mă. Irene a reuşit un surâs şters, plin de bravură.

— M-a dat peste cap. Chiar vreau un

copil. Bărbatul şi-a ţinut respiraţia, după care a continuat:

— Aşa… aşa vreau şi eu.

— Serios?

Mai discutaseră asta, înainte, însă pleoapele ei s-au zbătut surprinse.

— Da. A făcut o pauză, a tras aer adânc în piept şi a adăugat: Cu tine.

— Serios?

Ea a închis ochii şi a rămas aşa multă vreme.

— Mi-am… mi-am imaginat mereu asta. Ralph a surâs larg.

— Şi eu. E timpul s-o facem.

— Da?

— Da.

Hufff.

Au mai vorbit câteva minute, au comandat de băut ca să sărbătorească.

Zâmbete, ochi prostuţi, minţi ameţite.

Apoi, fără să spună nimic, au ştiut cumva că spuseseră destule deocamdată. Unele lucruri nu trebuie accentuate, ci lăsate de la sine.

Au rămas zâmbindu-şi unul celuilalt, după care ea a suspinat încet şi a zis:

— Eşti preocupat. Despre…

Ralph a încuviinţat. Cum să-i spună că pentru el şi Harkin părea destul de clar, dar că trecerea la fapte însemna necazuri uriaşe?

— Violează o ipoteză fundamentală a noastră – că totul de pe cerul nopţii este natural.

— Da… şi?

— Comunitatea astronomilor nu este ca Hollywoodul, înţelegi? Este mai degrabă ca… un sacerdoţiu.

A sorbit din cafea şi a privit afară pe fereastră. Luminile de pe aripa unui avion au clipit când aparatul a virat, coborând în depărtare spre aeroport. Toţi văzuseră avioane, aşa că imaginea lor pe cer nu însemna nimic. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre nava statoreactoare implicată de hărţile lui radio.

Scepticismul avea să fie agresiv. Standardele ştiinţei erau austere şi cine ar fi dorit să le încalce? Modalitatea atacului se afla în mâinile lui, iar acum se confrunta cu truda îndelungată a apelării de date şi a calculării. Pentru a avansa ipoteza, avea nevoie de logică strictă, admiţând imparţial toate celelalte ipoteze. Doi paşi înainte şi unul înapoi, comparând, cântărind şi diferenţiind – cu datele conducând mereu mintea sceptică. Era dansul cel mare,

gavota raţiunii, mereu conştientă de posibilitatea eternă a înşelării.

Şi totuşi… Dacă norocul te loveşte… îngăduie-i. Apoi înhaţă-l.

— Ai nevoie de somn. Ochii ei s-au îngustat grijulii: Vino la mine.

Ralph a simţit un val de fericire caldă. Era alături de el şi laolaltă puteau înfrunta bătălia îndelungată care avea să urmeze.

— Ştii, o să se agraveze. Uită-te ce i s-a întâmplat lui Carl Sagan când a susţinut că *s-ar putea* ca altundeva în cosmos să existe viaţă inteligentă.

— Crezi că va fi atât de greu să-i convingi pe oameni?

— Priveşte lucrurile în felul următor. Acceptarea limitelor cunoaşterii noastre, a enormităţii ignoranţei noastre este o abilitate care se dobândeşte… ca să folosesc

un eufemism. Oamenii doresc certitudini.

S-a gândit: *Dacă nu înţelegem, unde se sfârşeşte linia ţărmului teoriei ştiinţifice bine înrădăcinate şi unde începe oceanul imens al adevărurilor nedescoperite, cum am putea oare să sperăm să ne măsurăm progresul?*

Irene s-a încruntat. O cunoştea de multă vreme şi a înţeles că o bucura ocazia aceea de a vorbi despre ceva mai mare decât ei. A rostit fără grabă:

— Dar… de ce geniile voastre măreţe – cele despre care vorbiţi, Hawking, Feynman, Newton – recunosc cu smerenie cât de jalnic de limitată ne este înţelegerea?

— Tocmai de aceea sunt măreţe, a replicat el ironic.

Iar spiritele mai mărunte îşi proclamă zgomotos certitudinea concluziilor. Vor

urma o sumedenie de dezacorduri, îndoieli şi scepticism.

— Iar acum nava aceea nu mai există. Am aflat despre ei privindu-i cum mor.

Ea l-a privit cu ochi lărgiţi.

— Mă-ntreb… câţi or fi fost?

— A fost o navă mare, puternică. Probabil că, într-un fel, crea plasma din faţa ei. Apoi, cu câmpuri magnetice, culegea plasma şi o folosea pentru energie. După care o evacua spre înapoi, ca să se propulseze. Gândeşte-te la ea ca la un avion cu reacţie, un statoreactor. Poate că frâna, utilizând câmpuri magnetice… nu ştiu.

— Avea pasageri?

— Ăăă… nu m-am gândit la asta.

— Cât de mare este… era?

— Poate ca… *Titanicul.* Irene a clipit repede.

— Aşa mulţi oameni.

— Ceva ca oamenii. Mergeau spre un nou cămin.

— Poate… încoace?

Ralph a clipit, simţindu-şi mintea îmbâcsită.

— Nu, se găsea în planul cerului. Altfel am fi văzut-o ca pe o pată, din direcţia capului, fără coadă. Se îndrepta totuşi către un loc destul de apropiat.

Femeia s-a lăsat pe spate, privindu-l cu o expresie pe care el n-o mai văzuse.

— Asta va apărea în ziare, nu. Nu fusese o întrebare.

— Mă tem că da. A reuşit să surâdă trist. Poate că voi obţine chiar mai mult spaţiu decât Andy în *National Enquirer*.

Ea a râs, un clinchet care lui îi plăcea atât de mult. După aceea însă greutatea

celor ce aveau să urmeze a coborât peste el. *Atâtea de făcut…*

— Va trebui să examinez ideea ta, că ei s-ar fi îndreptat încoace. Cel puţin poate că le-am putea reconstitui drumul în sens invers, să aflăm de unde veneau.

— Şi să te uiţi la hărţile… la datele anterioare? a îndrăznit ea, cu buza tremurând. De dinainte…

— Ei s-au dezintegrat. Toate vieţile acelea s-au dus. Atunci i-a înţeles paloarea, expresia de fragilitate. *Fiinţe care acum sunt vii, iar peste o clipă nu mai sunt.* Irene a încuviinţat, fără un cuvânt.

El s-a întins şi a prins-o de mână. A trecut un moment lung şi nu avea cum să-i pună capăt, totuşi a continuat:

— Cei de la SETI ar putea fi interesaţi. Să reconstituie drumul navei. Să asculte

emisiile stelei natale…

Femeia a surâs fără veselie.

— Şi noi le-am putea trimite un mesaj. Condoleanţe.

— Da.

Încăperea a încetat să se mai rotească, iar ea s-a întins şi i-a apucat mâna.

— Haide.

Când s-a sculat obosit, Ralph a înţeles că va fi nevoit să se lupte pentru versiunea aceea de evenimente. Întotdeauna vor exista Andy care să-şi trianguleze calea spre avantaj. Şi preşedintele, Gossian…

Să încerce să ia postul – prin supoziţie, un proces analitic, detaşat – în disputa gălăgioasă a unei dispute publice încinse, un infern mass-media urlător – era aproape o contradicţie. Dar şi asta făcea parte tot din ştiinţă. Cariera lui putea supravieţui la

tot ce va urma sau nu… însă mai conta asta, dacă stătea aici, pe ţărmul oceanului imens peste care privise?

ÎN RÂU

Justin Stanchfield

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

Privind invers vechiul proverb, *este* posibil să te întorci acasă, dar, aşa cum sugerează povestirea plină de suspans care urmează, dacă pe drumul tău plecând de acasă te-ai transformat prea mult, ai putea avea dificultăţi de recunoaştere când îl parcurgi *înapoi…*

Justin Stanchfield este un fermier care locuieşte cu familia sa în Wise River, Montana. Povestirile lui au apărut în revistele: *Interzone, Black Gate, On Spec, Paradox* şi *Empire of Dreams and Miracles* şi de asemenea în *Cricket, Boy's Life şi Jack & Jill.*

Jenna Ree ţipă când fu trasă în aerul rece, un vaier ascuţit, inuman, în timp ce

apa oxigenată i se scurgea afară din plămâni. Dădu din mâini şi din picioare, însă creaturile palide şi bizare care o ţineau erau prea puternice. O legară de o scândură tare şi o purtară departe de trapa dreptunghiulară care ducea către căldura şi siguranţa navei de sub ecluză. Când ultima picătură de apă i se scurse din gât o cuprinse panica.

— Nu te opune. Respiră adânc, prelung, doctor Ree, spuse una dintre creaturi.

O alta, cu faţa încadrată de păr castaniu, împinse într-o parte prima creatură.

— Jenna? Sunt eu, Val. Trebuie să respiri.

— Nu te înţelege, zise prima creatură. Acum dă-te înapoi, doctore Yastrenko. Te rog. Lasă-ne să ne facem treaba.

Sunetele aspre, scurte nu însemnau nimic pentru ea. Numai urletul din urechile ei părea real. Încercă să implore, dar organul ei olfactor nu mai funcţiona. Lumina puternică şi albă se restrânse la un punct, câmpul vizual îi era mărginit de un inel întunecat.

— Valium, repede! Pregătiţi-vă pentru resuscitare.

Ceva o muşcă de gât, dar Jennei nu-i mai păsa. Avea vaga senzaţie că fălcile îi erau desfăcute şi ceva rece şi metalic îi era împins pe gât. „Lăsaţi-mă să merg acasă să mor”, gândi ea când lumina se stinse. „De ce nu mă lăsaţi să merg acasă?”

Înota din nou în Râu, în lumina blândă şi albastră. În afara zidurilor acoperite de muşchi, dincolo de hublourile răspândite ici-

colo, stelele strălucesc luminoase, mişcându-se mereu pe măsură ce planeta se învârte în jurul axei sale. Ştia în mod abstract că Râul era o construcţie, o maşină născută pentru a călători prin vid, un curent nesfârşit care curgea de la o stea la alta, dar distanţele păreau imposibile. Nimeni de aici nu văzuse Vechiul Cămin. Nimeni nu avea să trăiască destul de mult ca să-l revadă. Jenna simţi un val de regret trecându-i peste limbă, gustul cuprului şi al peştelui amar.

Mult dedesubt, unde apa se îngroşa de krill şi săruri proaspete, familia plutea într-un abandon languros în jurul unei supape de încălzire. Jenna încercă să se scufunde, dar nu se putu mişca. Cineva o observă şi se rupse de grup. O recunoscu pe Descoperitoare după pata pestriţă de verde

din spatele craniului ei lung. Lent, cu tentaculele sale elegante fâlfâind în ritmul tristeţii, măreaţa fiinţă se ridică în apele mai reci de deasupra.

— Soră, şopti Jenna în limbajul respectului. Cred că sunt bolnavă. Nu mai pot înota în jos ca să mă alătur vouă.

— Soră ciudată…

Descoperitoarea o mângâie cu un braţ strâns, doar o atingere pe faţă. Jenna gustă regret, dar şi veselie în vorbele bătrânei navigatoare.

— E timpul să mergi acasă.

— Dar sunt acasă.

— Nu, micuţo. Acum trebuie să mergi acasă unde te-ai născut, deasupra apei.

— Deasupra apei nu e decât moarte, repetă Jenna vechea zicală a copiilor pe care o învăţase când era pui. Oare aşa să fi

fost? Gândurile ei erau încurcate, o amestecătură confuză, pătată. Din nou Descoperitoarea îi mângâie obrazul:

— Adio, Soră Ciudată! Să-ţi fie apele bogate!

— Nu!

Jenna încercă să urmeze în jos fiinţa masivă, dar nu reuşi. Deja apa dulce se subţia. Era frig şi se înfioră. În apropiere, un foşnet slab îi atrase atenţia şi se sili să deschidă ochii. Lumina era dureros de puternică, dar cu coada ochiului zări mişcarea. Creatura bărboasă se apropie şi se aplecă deasupra ei, cu o bucată de pânză bej în mână. Aşează pătura peste pieptul ei şi i-o înfăşură blând în jurul corpului.

— Bine ai revenit, somnoroaso! Nici nu ştii ce fericit sunt că te văd.

Spre surprinderea ei, Jenna îl înţelese

pe bărbat, cu toate că vorbele aveau prea puţin sens. Ezitant, gustă aerul. O vagă urmă de chimicale plutea în el.

— Cine eşti? cârâi ea.

— Numele meu, rosti el rar, este Valeri Yastrenko. Sunt soţul tău.

Viaţa ei intră într-o nouă rutină. Dispăruseră dimineţile leneşe, înlocuite acum cu şedinţe dureroase şi frustrante de terapie fizică. Jenna ura exerciţiile şi tonul îngâmfat folosit de medici, de parcă ar fi fost un pui handicapat pe care era mai bine să-l laşi unei morţi rapide. Însă niciuna dintre umilinţele cu care se confrunta în timpul acestor şedinţe nu se compara cu orele de iad care veneau după pauza de la mijlocul zilei.

— Bună ziua, doctor Ree, zise o femeie

sfrijită cu păr palid, lipsit de viaţă. Îi dădea un aer bolnav, ca şi cum carnea ar fi fost gata să-i alunece de pe oase. Cum ne simţim astăzi?

— De ce îmi spui „doctor”? întrebă Jenna. Devenea tot mai uşor să formeze cuvintele scurte. Sunt un vindecător?

— Nu. Eşti profesor.

— Ce predau?

Femeia palidă zâmbi. Frustrată, Jenna repetă întrebarea.

— Ce predau eu, doctor Emily Markser?

— A, astăzi ţi-ai amintit numele meu. Excelent. Mângâie mâna Jennei: Eşti profesor de matematici abstracte. Te-ai oferit voluntar pentru programul Imersiune Adâncă pentru că ai simţit că ai putea fi capabilă să descifrezi sistemul de numărare Tedris.

— Ai pronunţat greşit numele Poporului Râului.

Jenna avu un sentiment de superioritate faţă de femeia palidă. Chiar şi fără olfactor, bănuia că s-ar putea face înţeleasă dacă ar fi să se întoarcă în Râu. Markser şi ceilalţi, ştia asta, n-ar reuşi niciodată.

— Spune mai rar. *Theid triss.*

— Thed trezz, zise Markser, iritată de întrerupere. Ai putut să înţelegi sistemul de numărare Thed trezz?

— Valeri Yastrenko… Jenna bâjbâi prin expresia dificilă. Spune că e important să-mi amintesc cum numără Theid.

— Da. Foarte important.

Se auzi sunând un clopoţel, şi Markser se ridică, traversând camera mică. În ciuda gravitaţiei scăzute, femeia înota ca un ţipar rănit. Se întoarse o clipă mai târziu cu o

cană acoperită în mână. Jenna prinse mirosul lichidului fierbinte şi dulce-amar dinăuntru. Ceai, îşi aminti. Doctor Markser sorbi ezitant.

— Până când nu le înţelegem matematica, nu avem cum să ne descurcăm cu tehnologia lor. De asta am venit aici, la marginea sistemului solar. Trebuie să învăţăm cum obţin ei energia de punct zero.

Jenna se încruntă. Îşi amintea vag termenul şi se luptă să-l aşeze în context.

— Ei o numesc Fluxul Nevăzut.

Markser încremeni, cu cana la jumătatea drumului spre buze.

— Ai aflat cum stăpânesc EPZ?

— Da.

Jenna încercă să-şi pună gândurile în ordine, dar fără olfactor, fără miile de expresii subtile ale gustului şi mirosului, nu

putea descrie ceea ce ştia instinctiv. Încercă din nou, însă eşuă. O sudoare rece îi apăru pe faţă şi simţi că i se face rău. Camera părea să se scufunde, lumina clipea în pulsuri care-i provocau greaţă. Apucă marginea mesei când senzaţia de rotaţie se înrăutăţi. Tremura, incapabilă să-şi controleze membrele, ochii i se rostogoleau în orbite. Lumina deveni maronie şi căzu de pe scaunul care o susţinea. Când întunericul năvăli peste ea, o auzi pe Markser strigând:

— La naiba! Iar are o criză.

— De ce m-aţi părăsit?

Jenna îşi lansă plângerea în adâncuri, dar cuvintele îi rămaseră vârtejuri negustate. Mult mai jos, luminată de dedesubt prin supapa de încălzire, familia se odihnea. Câţiva îşi ridicară capetele lungi

şi adulmecară apa, ca şi cum ar fi prins o urmă a ei, dar nu făcură nicio mişcare să se ridice. Lacrimile curgeau pe faţa Jennei şi dispăreau în unde. După mult timp, Descoperitoarea se desprinse de grup şi înotă în sus în spirale largi. Unul dintre tentaculele ei atinse uşor umezeala de sub ochii Jennei şi duse lacrima la gura ei largă, fără buze.

— Du-te acasă, Soră Ciudată, zise ea blând. Du-te acasă.

— Jenna?

Se sili să deschidă ochii în ciuda bubuitului din interiorul capului. Luminile cămăruţei erau prea puternice, mici puncte înconjurate de nori în culorile curcubeului. Valeri Yastrenko îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe ochi.

— Trebuie să încetezi să mă mai sperii aşa, zise. Sunt prea bătrân pentru isprăvile astea ale tale.

Ea înţelese mai puţin de jumătate din ceea ce spunea, dar deduse destul din intonaţia lui ca să umple golurile. Îşi dădea seama din ce în ce mai bine: cheia acestui jargon plat şi adesea lipsit de sens depindea de ascultător la fel de mult ca şi de vorbitor. Încercă să-i imite zâmbetul, dar contorsionarea îi agravă durerea de cap.

— Am fost bolnavă?

— Bolnavă? Yastrenko scutură rapid din capul lui păros. Ai fost moartă timp de aproape un minut şi jumătate. Au fost nevoiţi să folosească defibrilatorul.

— Am fost iar în Râu. Nu voiam să plec. Vreau să mă întorc la familia mea. Fixă ochii lui adânci, cenuşii, apoi adăugă: Te

rog.

El îşi feri ochii, cu o expresie pe faţă pe care ea nu o putu înţelege. După o clipă, dădu drumul unui oftat prelung, lent.

— Jenna, îţi aminteşti ce ţi-au făcut? Vreau să spun chirurgii, înainte de a te duce la Theid triss? – se împiedică în cuvânt, de parcă aroma lui i-ar fi ars buzele. Ţi-au implantat un set de ţesuturi nervoase străine în sistemul limbic, şi un altul în corpul calos. Acele ţesuturi ţi-au permis interfaţa.

Absent, Jenna îşi eliberă braţul de sub pătura care o acoperea şi îşi plimbă degetele pe tâmple. O mică cicatrice rămăsese deasupra urechii stângi, înconjurată de păr scurt şi ţepos.

— Olfactorul?

— Da. Îi îndepărtă uşor mâna de pe

cicatrice: Nodul olfactor era ataşat în punctele de interfaţă. Ţi-a permis să trăieşti printre ei. Să comunici, poate chiar să gândeşti ca ei. Dar, de asemenea, este şi motivul pentru care a trebuit să te scoatem din program mai devreme decât ne aşteptam. Ţesutul străin cedează şi îţi afectează creierul. Doctor Markser şi cu mine suntem de acord că trebuie să îndepărtăm ţesutul înainte ca deteriorarea să devină permanentă.

Jenna se cutremură cu o claritate pe care nu o mai experimentase de când fusese scoasă din Râu, şocată de ceea ce sugera bărbatul.

— Dacă faceţi asta, se forţă ea să rostească, n-o să mai pot niciodată să mă întorc.

— Nu. N-o să mai poţi.

Yastrenko încercă să-i atingă obrazul, dar ea îi îndepărtă mâna. Spre surprinderea ei zări lacrimi formându-se în colţurile ochilor lui.

— Jenna, nu vreau să te pierd din nou. O vreau înapoi pe cea care a fost.

— Nu cred, zise Jenna cu glas golit de orice emoţie, că ea mai există.

Era singură.

În mijlocul familiei nu simţise niciodată această absenţă a contactului. Chiar când erau separaţi, curenţii le purtau urmele. Distanţele deveneau irelevante, fiecare gând era o parte a întregului comun. Până nu fusese despărţită de cursul nesfârşit care era Râul, ea nu înţelesese cu adevărat ce pierduse. Chiar şi simţurile îi păreau diminuate, bogăţia existenţei redusă la

această lume sterilă, seacă. Încet, luptând cu ameţeala, Jenna desfăcu centurile din jurul ei.

Camera era goală, din fericire. Jenna alunecă fără greutate spre ceea ce la prima vedere părea a fi un portal spre o cameră adiacentă. Însă fu dezamăgită să descopere că era doar o reflexie. Atinse oglinda şi se încruntă.

„Cine eşti?”. Degetele urmăriră conturul feţei ei. Printre Theid, aspectul nu însemna mare lucru. Cineva exista pur şi simplu. Aici, toată lumea nu numai că pretindea că este diferit, ci părea şi să se delecteze cu asta. Dintr-odată simţi o nevoie dureroasă să vadă stelele. Jenna împinse uşa culisantă şi pluti pe coridorul de dincolo de ea.

Pereţii capitonaţi formau tuneluri,

coridoare ramificate intersectându-se în unghiuri ascuţite aparent la întâmplare.

O atracţie uşoară îi spunea Jennei care era drumul spre exterior, rotaţia navei formând o gravitaţie slabă. Fără curenţi care s-o poarte, Jenna se târî în lungul balustradelor în rătăcirea ei către exterior.

Pieptul începu s-o doară, respiraţia îi deveni neregulată şi rapidă pe măsură ce grăbea ritmul. O dată trecu pe lângă nişte oameni, dar nu spuse nimic, ignorându-le expresiile speriate în graba ei. În faţă aştepta un alt coridor. Jenna ajunse la intersecţie, dar nu se putu decide încotro s-o ia. Tâmplele îi bubuiau, şi închise ochii, epuizată.

„De ce m-aţi părăsit?”. Şoptea, dar ştia că nu va primi răspuns. Deja vechile vise se ştergeau, atingerea constantă, spiralată a

Râului era mai puţin decât amintirea unei amintiri. Alte amintiri se insinuau, fragmente stranii dintr-o altă viaţă, o viaţă pe care ea o îngropase cu grijă. Mâinile îi tremurau violent şi se strânse ghem, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor. Tremuratul membrelor se accentuă, şi îşi muşcă buza de jos, sperând ca durerea să reuşească să reţină năvala amintirilor.

„Nu, nu, nu…”. Jenna se luptă să împiedice valul, dar nu putu. Vechea ei viaţă înflorea în jurul ei, fragmente disparate, bucăţele şi porţiuni din ceea ce fusese ea înainte ca lucrarea chirurgilor să fie făcută. Suspină greu, convulsii distrugătoare care îi smulgeau răsuflarea din plămâni. „Nu! Te rog, nu!”.

Întunericul se furişă peste ea. Dezorientată, vomită. Fierea amară îi arse

nasul şi gâtul când conţinutul stomacului se revărsă. De nicăieri, nişte mâini o prinseră de umeri. Încercă să se elibereze, dar nu mai avea putere. Din depărtare, parcă ascultându-le din fundul unui puţ adânc, auzi voci.

— Pregătiţi-o pentru operaţie, spuseră vocile. Se pare că respinge implanturile.

Vidul o chema, un val de durere surdă care refuza să plece. Jenna încercă să se mişte, dar capul şi umerii îi erau fixaţi în puncte solide care săpau neplăcut în carnea ei.

— Nu încerca să te ridici.

Vocea era masculină şi cu accent puternic. Jenna se forţă să deschidă ochii. Lumina era slabă, camera răcoroasă şi uscată. Un bărbat stătea aplecat deasupra ei, cu ochii adânci plini de îngrijorare. În

ciuda durerii, Jenna zâmbi.

— Bună, Val!

— Bună, Jen!

Chipul bărbatului cu barbă se deschise într-un zâmbet plăcut, uşurat. Nu observase ce accent puternic avea sau cât de minunate puteau fi trăsăturile sale familiare. Duse o sticlă cu apă la buzele ei şi o lăsă să ia o înghiţitură scurtă prin paiul rigid.

— Nu te opune, bine? O să fii ţinută legată până când trece efectul anesteziei.

— Asta am înţeles.

Închise ochii şi-şi lăsă faţa să i se relaxeze. O ajuta în problema bubuitului din tâmple.

— Implanturile au fost scoase?

— Da.

— Toate?

— Chirurgii sunt convinşi că au îndepărtat toate ţesuturile străine. Dacă poţi avea încredere într-o maşină.

Jenna chicoti auzind remarca. Pentru un om de ştiinţă, Valeri Yastrenko era aproape patologic de suspicios în privinţa medicinei robotice. În multe aspecte era un om de modă veche, legat de Pământ şi mândru de asta. Era o parte din farmecul lui. O parte a motivelor pentru care se îndrăgostise de el.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Mâna lui alunecă într-a ei, cu degetele atât de groase încât le forţa pe ale ei să se despartă. Cum te simţi?

— Scursă, zise. Golită. Nu-ţi poţi imagina cum e să fii conectat cu ei.

Ezită. În ciuda durerii crescânde, trebuia să afle răspunsul la întrebarea care o îmbolnăvea.

— Am reuşit să le descifrez matematica?

O lungă tăcere umplu camera, întreruptă numai de sunetul calm, lichid al maşinăriilor care o îngrijeau. Deschise ochii şi se concentră asupra chipului lui Yastrenko.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem vorbi mai târziu despre asta?

— Nu. Acum.

— Jenna, oftă Yastrenko. Ai încetat să transmiţi cu luni în urmă. Dacă ai descoperit cum să le traduci matematica, nu te-ai ostenit să ne spui şi nouă.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, iar mirosul bărbii lui era atât de asemănător cu al unui câine bătrân pe care îl iubise în copilărie. Şi mai multe amintiri se revărsară peste ea, un efect de cascadă, ca şi cum

partea umană a personalităţii ei o pedepsea pentru că o suprimase. Încercă disperată să se gândească la timpul petrecut cu extratereştrii, dar nu mai rămăsese nimic, parcă s-ar fi ridicat un zid. O senzaţie caldă, lipicioasă i se târa prin membre, fără îndoială un sedativ declanşat ca răspuns la frustrarea ei crescândă. Incapabilă să rămână trează, se lăsă din nou purtată în vise apoase.

Când se trezi din nou legăturile dispăruseră, nu o mai reţinea nimic, doar păturile şi o plasă de dormit. În apropiere cineva sforăia. Jenna riscă să întoarcă privirea. În colţul camerei mici, Yastrenko plutea ca un bebeluş supradimensionat învelit într-o pătură. Zâmbi gândindu-se, dar imediat dispoziţia i se dizolvă, ultimele gânduri zbătându-se să iasă din ameţeala

indusă de medicamente. Timpul petrecut alături de Theid triss fusese irosit. Se simţea de parcă ar fi existat în două planuri simultan, particule încurcate care niciodată nu se puteau afla în acelaşi loc în acelaşi moment. Cu o siguranţă rece, ştia că îşi pierdea amintirile despre Râu.

Se întrebă dacă fiinţele stranii, plutitoare, îşi vor aminti de ea.

Noi rutine umpleau orele Jennei, ziua împărţindu-se între perioadele de terapie şi restul. Parcurgea mişcările fără entuziasm. Indiferent cât se străduia să pretindă altceva, ultimele luni o chinuiau din ce în ce mai mult şi se pomenea atrasă în micul punct de observaţie din partea de dedesubt a navei.

Încă mai simţea nevoia să vadă stelele.

Aerul din încăperea îngustă era rece, fereastra lungă, mărginită de cârcei reci de gheaţă, respiraţia şi umezeala eliberată, transmutate în tipare eterice, mereu schimbându-se. Degetele Jennei trasară gravuri îngheţate cu unghia. Ceva din suprapunerea gheţii peste stelele fixe o atrăgea, ca şi cum cheia pe care o căuta se afla în faţa ei, aşteptând doar să fie observată. Reflexia de pe sticla groasă îşi bătea joc de ea, de parcă o a doua Jenna Ree plutea de cealaltă parte a ferestrei.

— Luminile, stinse, rosti încet.

Încăperea se cufundă în întuneric, până nu mai rămase nimic decât o dungă slabă, albastră care marca ieşirea. Acum stelele păreau sclipitoare, pietre preţioase lucioase aruncate într-o piscină uleioasă. Din acest avanpost, dincolo de orbita lui Pluto, soarele

era doar una dintre miliardele de stele. Trecuseră cincisprezece ani din momentul în care nava Theid triss îşi făcuse apariţia la marginea sistemului solar, cu semnalul său plângăcios şi uniform, până când oamenii organizaseră această expediţie. Viaţa Jennei fusese consumată de mesajul enigmatic, înghiţită de încercarea de a stabili contactul. Se întâmplaseră atât de multe în aceşti ani. Povestea ei de dragoste cu Valeri. Decodarea parţială a limbajului Theid triss. Decizia de a construi această navă şi cei patru ani lungi de drum până la enorma navă extraterestră. Jenna îşi îndoi gâtul până putu să vadă ceea ce se afla sub fuzelajul lor. O urmă vagă, cilindrică, bloca vederea spre Crucea Sudului, nava spaţială umplută cu apă care măsura mai mult de şase kilometri în lungime. Prin comparaţie

cu ea, propria lor navă era ca un crustaceu pe flancul unei balene.

— De ce ne-aţi adus aici? şopti.

O strălucire slabă, octogonală, una dintre miile de ferestre care punctau vasul extraterestru îi atrase privirea. Pentru o clipă i se păru că vede ceva plutind prin dreptul ei, craniul alungit şi tentaculele subţiri, o fantomă neclară prin hublou. Theid triss erau atât de diferiţi. Cum a putut fie şi să-şi imagineze că i-ar putea înţelege? Jenna îşi sprijini fruntea pe geamul rece, disperată să vadă mai mult, dar forma se deplasase, mereu în mişcare.

Mişcare.

Vârtej de stele. Cristale de gheaţă pe sticlă, topindu-se şi reformându-se, nimic constant. Jenna simţi că se clatină şi îşi lipi braţele de tavan ca să-şi stăpânească

ameţeala când avalanşa de informaţii o lovi, zidul spărgându-se. Era atât de simplu. Copleşită, se îndepărtă de fereastra întunecată şi se grăbi înapoi pe coridoarele luminate. Mintea ei zumzăia de noua înţelegere, atât de multe informaţii primare încât se temea să nu-i scape dacă nu spunea cuiva. Îl descoperi pe Yastrenko în faţa infirmeriei şi se prăbuşi în braţele lui.

— Val, rosti triumfătoare. Am găsit cheia.

— Cheia? Se încruntă, apoi aprobă din cap, un zâmbet scurt încreţindu-i liniile din jurul ochilor. Asta e bine, Jenna. Foarte bine.

— Nu pari foarte încântat. Jenna îl respinse, dezamăgită de lipsa lui de reacţie. Nu înţelegi? Am găsit în sfârşit o cale de reconciliere a sistemului nostru matematic

cu al lor. Am spart codul.

— Bine. O sărută, dar părea preocupat de altceva. Mă bucur.

— Ce naiba ai? Credeam că o să fii entuziasmat! Nu vezi, acum putem în sfârşit să trecem la treabă să le înţelegem tehnologia.

— Da…

Yastrenko deschise gura ca să spună mai multe, dar tăcu. Uşor, cu mâinile lui mari aşezate ferm pe umerii ei, o împinse până la lungimea unui braţ, privind-o direct în ochi.

— Jenna, Theid triss au transmis o comunicare cu vreo două ore în urmă. Vor să se decupleze şi să se deplaseze la o distanţă sigură. Intenţionează să plece în următoarele trei zile.

— Nu. Jenna se holbă la el, nevenindu-i

să creadă. Nu-i puteţi lăsa să plece. Nu acum. Pentru numele lui Dumnezeu, Val, trebuie să facem ceva.

— Ştiu. Glasul lui scăzu până când ea crezu că ar putea izbucni în plâns: Din cauza asta Emily îşi implantează un nod olfactor.

— Markser? Stomacul Jennei se răsuci la gândul că psihologul palid şi fără umor i-ar lua locul ca legătură cu Râul. Doar nu vorbeşti serios? Dacă e să coboare cineva, eu ar trebui să fiu.

Yastrenko o fixă fără să clipească. Pentru un moment oribil, Jenna avu impresia că el ar fi dorit să fie ea şi nu Markser cea care avea să sufere periculoasa operaţie. Dădu înapoi, extrem de conştientă că şi altceva pândea în ochii lui, o sclipire de trădare. Vinovăţie. Ruşine. O mărturisire.

Jenna se holbă la el, prea uluită ca să vorbească în timp ce rămăşiţele universului ei cândva stabil se prăbuşeau cu viteză fractalică în neant. Se simţea o proastă pentru că nu văzuse mai devreme. În timp ce ea era pierdută în lumea stranie a Theid triss, soţul ei se îndrăgostise de o altă femeie.

Gravitaţia crescu, pe o direcţie deviată care îngrămădi obiectele libere în colţul din spate al micii cabine atunci când nava Theid triss îşi acceleră treptat viteza de rotaţie. Înfiorată, Jenna îşi înfăşură o pătură în jurul umerilor, stând la biroul ei, paralizată de evenimentele zilei. Voia cu disperare să clipească şi să descopere că aventura fusese o iluzie, un alt produs secundar al imersiunii ei. O cunoştea pe Emily Markser de ani de

zile, dar niciodată nu se gândise la ea ca la o rivală. Femeia părea searbădă, practic asexuată, o caricatură palidă a detaşării reci, stil atletic şi elitist Ivy League. Cum putea cineva atât de primitiv şi vibrant ca Valeri Yastrenko să fie atras de ea? Jenna strânse şi mai mult pătura. Ce făcuse de îşi îndepărtase soţul?

„Opreşte-te”, îşi zise, mustrându-se. „N-o să-mi asum vina pentru asta”. Întâmpină furia cu bucurie. În apropiere ceva trosni, un sunet ca de lemn rupt. Jenna privi în jos la mâna ei, surprinsă să vadă stylusul delicat din plastic încolăcit între degetele ei şi spart în două.

Lăsă bucăţile să cadă alene către colţul din spate al camerei şi privi tăbliţa care clipea tăcută pe pupitrul ei. Linii de simboluri şi ecuaţii zgâriate cu mâna luceau

pe micul ecran, unele familiare, altele aproximaţii grosolane ale hărţilor Theid gust-miros-atingere. Nici nu-şi dăduse seama că mâzgălea până când nu recunoscu scrisul ei de mână impetuos, aproape neîngrijit. Cu toate că încă nu avea dovezi, Jenna ştia că lungul şir de numere se va egala. Oftă. „Poate că ticălosul ar fi trebuit să mă înşele cu luni în urmă. Atunci am fi putut pleca acasă cu toţii.”

În spatele ei, cineva tuşi. Jenna se întoarse încet şi îl văzu pe Yastrenko aşteptând afară, pe coridor, cu mâinile pe tocul uşii.

— Am venit doar ca să-mi adun lucrurile, spuse.

Ea aprobă din cap, dar nu zise nimic. Yastrenko se strecură pe lângă ea, găsi un sac marinăresc şi începu să îndese în el

haine şi lucruri personale. Jenna stătea la birou şi îl privea. Yastrenko îşi luă o ultimă pereche de şosete din dulap, apoi strânse şireturile sacului.

— Jenna, îmi pare rău, începu, dar ea îl întrerupse.

— Nu. N-am nevoie de scuzele tale sau de vreo blestemată de explicaţie. Poate într-o altă zi, dar nu acum.

El întoarse capul, incapabil să-i înfrunte privirea. Cu sacul în mână, Yastrenko se întoarse să plece, dar se opri când observă numerele mâzgălite de ea.

— Astea sunt teoremele tale? Jenna înclină din cap.

— Pare aproape ca o descriere de vibraţii armonice.

— Asta şi este. În ciuda furiei, nu-şi putu reprima bucuria descoperirii: La fel ca

tot ceea ce se referă la Theid, nu există nimic absolut. Nu e de mirare că nu am putut înţelege ce încercau ei să ne spună. Noi voiam numere solide. Ei nici măcar nu înţeleg conceptul. De fapt, ei nu au decât două numere în lexic.

— Dar asta e imposibil, se încruntă Yastrenko.

Jenna răsuci tăbliţa, bucurându-se în secret de confuzia lui în timp ce urmărea şirul încurcat de simboluri.

— Conform modului nostru de gândire, da. Dar nu şi după al lor. Pentru ei întregul univers este un flux neîntrerupt. Pentru Theid triss există numai două numere, unu şi non-unu. Dacă aduni unu cu unu nu obţii doi. Obţii un unu mai mare.

— Un unu mai mare? Părea să se îndoiască, dar se apropie şi studie ecuaţiile.

Şi asta le permite să manipuleze spaţiul-timp?

— Aparent da. Jenna ridică din umeri: Nu sunt fizician. Yastrenko stătea cu ochii fixaţi pe tăbliţă şi scutura din cap uluit.

— O să dureze ani până să ne împăcăm cu asta. Se îndreptă, şi dintr-odată emoţia din ochii lui se stinse, înlocuită de vinovăţie: Jenna, eu te iubesc.

— Ai un mod ciudat de a o arăta.

Îşi luă sacul şi se mai îndreptă o dată spre coridor, dar se întoarse înainte de a părăsi camera înghesuită.

— Am vrut să-ţi spun. Echipajul ar vrea ca tu să fii de faţă când coboară Emily. Vocea i se împiedică în jurul numelui ei. Vor ca tu să-i monitorizezi transmisiile.

— O să fiu acolo, zise cu ton plat. Aşteptă până când el plecă, apoi se întinse

pe pat şi plânse până adormi.

Cabina îi amintea Jennei mai degrabă de parterul unei burse de mărfuri decât de camera de comandă a unei nave spaţiale. Stătea la micul pupitru către care o escortase unul dintre inginerii de mediu şi încerca să rămână pe cât posibil neobservată. Ca să-şi ocupe timpul verifică pentru a treia oară echipamentul care o lega pe Markser de navă. Numere se derulară rapid pe ecran, urmate de „Toate sistemele funcţionează corect”. Satisfăcută, se lăsă pe spate în scaunul capitonat şi aşteptă. În partea opusă a camerei circulare, un bărbat tânăr cu o barbă roşcată deasă ridică vocea:

— Căpitane, Theid triss tocmai au trimis un mesaj.

Jenna tresări auzind pronunţia teribil de greşită. O femeie zveltă cu păr cărunt tuns scurt traversă grăbită camera până la el.

— Ce-au spus? întrebă Paula Spolar, Primul Pilot.

Toţi cei din cabina de comandă ascultau cu atenţie cum tânărul bărbos citea traducerea:

— Atenţionare. Decuplare curând. Hotărâm să plecăm în următorul ciclu diurn.

Jenna se încruntă. Oricât de mult ura să atragă atenţia asupra ei, îşi croi drum spre pupitrul de comandă.

— Au folosit modul imperativ sau de aşteptare?

— Nu sunt sigur. Bărbatul se bâlbâi nesigur: De unde îţi dai seama de diferenţă?

— Scuză-mă. Uit că cei mai mulţi

oameni n-au petrecut şase luni trăind alături de Theid triss. Jenna zâmbi ca să-l facă să se relaxeze: Pot să ascult înregistrarea?

— Sigur.

Tehnicianul se dădu la o parte ca să-i permită Jennei să-i vadă ecranul. O serie de ace multicolore dansau pe monitor în timp ce o înşiruire de note joase, plângăcioase se revărsa în jurul lor. Jenna închise ochii şi ascultă. Un tremolo slab la finalul verbului-rădăcină îi spuse ceea ce avea nevoie să ştie. Chiar şi fără olfactor mesajul era clar.

— Ei bine?

Căpitanul Spolar o privea fix, aşteptând.

— Vor pleca în forţă, spuse Jenna. Probabil în următoarele şase ore. Vor să ne desprindem înainte să pornească motoarele.

— Nu-i putem lăsa să plece, zise

tehnicianul de comunicaţii cu vizibilă frustrare. Abia ne-am dat seama cum să vorbim cu ei.

— Nu cred că avem vreo alternativă, replică încet Jenna. Ridică ochii spre căpitan: Theid triss au nevoie de mult timp ca să ajungă la un consens, însă odată realizat este imposibil să-i faci să se răzgândească.

Spolar îşi scărpină nasul lung şi subţire, cântărind opţiunile limitate. După o clipă îşi apăsă senzorul de pe partea interioară a încheieturii.

— Ecluza? începeţi imersiunea. Părea să vorbească unor fantome când transductoarele din falcă îi expediau mesajul: Trimiteţi-o pe doctor Markser jos, dar spuneţi-i că, dacă nu îi convinge pe extratereştri să renunţe, în trei ore trebuie

să plece fără comentarii. Adăugă pentru Jenna: Du-te la pupitrul tău. Markser o să coboare imediat.

— Bine.

Jenna se întoarse la scaunul ei şi se cufundă în el. Legătura încă funcţiona, cu toate că parametrii biologici ai lui Markser creşteau dramatic. Oricât ar fi urât sentimentul, Jenna se pomeni simpatizând cu Emily Markser. Amintirile propriei sale imersiuni îi reveniră, senzaţia puternică de înec atunci când lichidul îi umplea plămânii, supraîncărcarea senzorială când olfactorul începuse să adune şi să emită informaţii. Jenna urmărea cu grijă monitorul. Ea se bucurase de luxul unor luni de antrenament pentru timpul petrecut cu Theid triss şi tot durase zile întregi până să se adapteze la mediul acvatic. Să se aştepte ca Markser s-o

facă în decurs de câteva ore era la limita nebuniei.

Fără avertisment, parametrii bio fluctuară. Din partea opusă a cabinei, tehnicianul bărbos strigă:

— A intrat.

Rapid, Jenna împărţi ecranul. O strălucire apoasă albastră inundă partea stângă a monitorului, imaginea video era clară. O urmări pe Markser plutind în jos, cu picioarele înainte, urmată de un siaj de bule mici de aer. Trei siluete lungi, enorme se ridicară din adâncuri ca s-o întâmpine. Cel mai apropiat Theid triss îşi încolăci tentaculele lungi în jurul picioarelor lui Markser. Imediat se alăturară şi ceilalţi dansului complicat. Jenna privi cealaltă jumătate a ecranului unde pulsul lui Markser se accelera, cu nivelul de

adrenalină periculos de ridicat.

— Nu te mai opune, şopti, de parcă femeia de pe ecran i-ar fi putut auzi avertismentul.

Ecranul principal din partea frontală a cabinei transmitea aceeaşi imagine. O încolăcire mişcătoare de tentacule ascundea aproape total zbaterea disperată a lui Markser pe măsură ce Theid triss o trăgeau în adâncurile Râului.

— O atacă, strigă cineva.

— Nu, ridică Jenna glasul. E un ritual de bun-venit.

Mai aruncă o privire asupra parametrilor lui Markser. Spre supărarea ei, starea femeii se înrăutăţise dramatic. Dintr-odată acele graficului începură să cadă. Jenna îşi răsuci scaunul:

— Căpitane, zise, Markser a leşinat.

Cu viteză alarmantă, imaginea de pe ecran descreştea pe măsură ce Markser continua să se scufunde. Theid triss o legănau în coborârea ei.

— Scoateţi-o de acolo, spuse Spolar prin comunicatorul ei. Trimiteţi-i pe scafandri.

— Căpitane. Jenna se ridică: Theid s-ar putea să interpreteze asta drept o ameninţare. În momentul de faţă, o consideră pe doctor Markser un oaspete. Dacă încercăm să o scoatem de acolo cu forţa, ar fi posibil ca ei s-o apere.

— O să-mi asum riscul, zise Spolar. Trebuie s-o scoatem de acolo înainte ca ei să-şi pornească propulsia. Trimiteţi-i pe scafandri.

Pe ecran apărură două siluete, forme suple în costume lucioase şi negre, cu feţele ascunse de măştile de scufundare. Cu toate

că fluidul oxigenat din Râu era respirabil, echipajele de urgenţă optaseră pentru echipamentul tradiţional de scufundare. Mişcându-se în formaţie, perechea înota rapid către miez. Jenna îşi ţinu respiraţia, aşteptând, privind.

Cu viteză orbitoare, doi Theid se răsuciră şi îi biciuiră pe scafandri. Un icnet străbătu cabina de comandă când îi văzură pe ecran pe cei doi oameni loviţi. Bucăţi de furtun şi neopren rupt pluteau într-un nor, împreună cu dâre subţiri de sânge. În câteva secunde, scafandrii se retraseră, cu trupurile goale acoperite de dungi. Theid triss se întoarseră la Markser şi o duseră în afara razei de acţiune a camerei de filmat. Jennei i se puse un nod tare în stomac. Inspiră adânc, apoi i se adresă lui Spolar:

— Spune-le celor de la ecluză că mă

îndrept spre ei.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Spolar.

— Cobor. Jenna încercă să nu-şi trădeze teama: Pe urmă, depinde de Theid.

Când ajunse la ecluză, scafandrii fuseseră deja duşi la infirmerie. O serie de urme de tălpi însângerate se îndepărtau de trapa sigilată. În încăpere era cald, dar Jenna se înfioră. Cu cât se apropia mai mult de trapă, cu atât îi sporeau temerile. Un singur tehnician – aceeaşi femeie tânără care deschisese ecluza cu luni în urmă pentru imersia ei –, aştepta lângă consola de comandă.

— Bună, doctore, zise fata. Căpitanul Spolar vrea să o chemi.

— Mulţumesc.

Jenna porni intercomul. Faţa lui Spolar,

distorsionată de lentilă, apăru pe ecran.

— Doctor Ree, trebuie să ştii că extratereştrii au întrerupt contactul. Nu ştiu dacă este o problemă tehnică sau o reacţie deliberată la ceea ce s-a întâmplat. Eşti sigură că vrei să continui cu asta?

Jenna ezită. Îşi dădu seama că ultimul lucru pe care îl dorea era să se întoarcă pe nava străină. Înainte, înarmată cu implanturile simbiotice şi cu olfactorul, fusese capabilă să le vorbească Theid triss-ilor în propria lor limbă plutitoare, onirică. Devenise una de-a lor, atât de mult încât aproape că se pierduse pe sine. Dar acum, în lipsa îmbunătăţirilor, habar n-avea dacă se putea face înţeleasă. Mai rău, se temea că ar putea aluneca din nou în tiparele Theid, sacrificându-şi sănătatea mintală. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, însă

înfruntă mica lentilă:

— Dacă nu mă duc eu, cine o s-o facă?

Începu să se dezbrace, lăsându-şi pantofii şi uniforma să alunece lângă perete. Gravitaţia crescuse simţitor, viteza de rotaţie sporind când Theid triss începuseră să se pregătească de plecare. În spatele ei auzi oftatul uşii dinspre coridor deschizându-se.

— Ce naiba vrei să faci?

Yastrenko stătea în cadrul uşii, cu ochii roşii. Păşi spre ea, dar Jenna se retrase încrucişându-şi braţele peste sâni. Cu toate că Yastrenko o văzuse dezbrăcată de sute de ori, dintr-odată, stând în faţa lui doar în lenjeria intimă, îşi simţi pielea înfiorându-se.

— Markser e inconştientă. Nu ştiu dacă a leşinat sau are o criză. Oricum, trebuie

scoasă de acolo înainte ca Theid triss să pornească motoarele.

— Aşadar, faci pe eroul, da? Obrajii plini ai lui Yastrenko se întunecară. E modul tău de a te răzbuna pe mine?

— Ce? Jenna se holbă la soţul ei. N-are nimic de-a face cu tine. Şi în orice caz nu are nimic de-a face cu Markser.

— Zău? pufni Yastrenko. Atunci lasă echipa de salvare să se ducă după ea. De ce trebuie să arunci asta în faţa tuturor, povestea cu eroina rănită care se sacrifică să-şi salveze rivala?

— N-am timp de aşa ceva.

Acum furioasă, lăsându-şi la o parte temerile precedente, Jenna îşi trase sutienul peste cap, apoi îşi scoase chiloţii. Îi spuse apoi tehnicianului:

— Deschide trapa.

Yastrenko se uită la ea cu răutate atunci când uşa exterioară se închise cu un fâsâit. Jenna îl ignoră, concentrându-se asupra a ce trebuia să facă în timp ce presiunea aerului din încăpere creştea. Îşi strânse nasul şi suflă până când îi pocniră urechile, apoi se apropie de trapa din podea şi puse mâna pe balustrada de deasupra ei. Încet, aceasta alunecă într-o parte. Apa se mişcă în dreptul trapei ca şi cum ar fi avut o membrană întinsă peste ea.

— Jenna, zise Yastrenko acum rugător. Nu face asta. Nu vreau să te pierd din nou.

Ea îi întâlni ochii, dar nu spuse nimic. Înainte să se răzgândească, apucă balustrada, intră în apă şi se împinse în jos.

Râul era cald şi dens ca un lichid amniotic, învăluind-o plăcut. Se lăsă să alunece, cu plămânii înfometaţi după aer

până când nu mai putu suporta. Luptându-se cu instinctul, Jenna inhală. Lichidul îi curse pe gât, îi umplu căile respiratorii, îi bolborosi în nas. Uitase cât de incomodă era tranziţia. Deliberat forţă fluidul să iasă, apoi inspiră din nou. Golul din piept se reduse când oxigenul îi pătrunse iarăşi în sânge. Râgâi când gazele din stomac ţâşniră afară, lăsându-i în gură un gust neplăcut, apoi inspiră din nou şi plimbă apa siropoasă pe limbă. Arome de demult, pe jumătate uitate, o îmboldiră. Sare. Cupru. O urmă de lămâie şi oţet. Miere, urină şi rugină. Fiecare gând emis de Theid triss plutea în jurul ei, un amestec de imagini rotitoare. Încercă să le distingă, dar nu reuşi. Fără olfactorul care să-i traducă slabele urme chimice era surdă. Continuând să plutească în derivă, Jenna privi în jos spre miezul lucind vag.

Departe, dedesubt, o pereche de siluete întunecate se ridicau în întâmpinarea ei. Jenna încremeni. Toate instinctele îi cereau să fugă şi avu nevoie de un efort real ca să nu înoate înapoi spre ecluză, care abia dacă mai era ca un pătrat mic alb deasupra ei. Theid triss erau paşnici prin natura lor, numai că aveau tendinţa să lovească puternic cu tentaculele dacă erau provocaţi. Ştia că era vital să rămână calmă. Vâsli cu palmele, păstrându-şi poziţia verticală în curentul puternic când sosi perechea de Theid, tineri hermafrodiţi încă neajunşi la maturitatea sexuală. Se strădui să-şi amintească numele lor, fără succes.

Cel mai apropiat Theid îşi trecu un tentacul cu piele alunecoasă şi rece peste faţa ei. Braţul lung şi pielos se retrase. Cele două santinele o studiară, cu ochii lor negri

multifaţetaţi la mai puţin de un metru de ai ei. Unul dintre ei deschise gura largă şi emise un tril scurt, unduitor. Un gust puternic de ceva ce îi amintea Jennei de anşoa îi umplu gura.

— Îmi pare rău, răspunse Jenna în forma grafică simplă pe care o foloseau Theid triss în comunicaţiile radio. Nu vă pot înţelege.

Theidul repetă fraza, apoi se retrase încet. Şovăitor, Jenna ridică braţul drept. Când santinelele nu se mai mişcară, continuă să experimenteze şi înălţă ambele braţe deasupra capului. Din nou perechea nu făcu nimic. Jenna interpretă asta drept un semn că trecuse testul lor.

— Mulţumesc, zise, abia recunoscându-şi propria voce.

Se îndoi încet din talie şi se răsuci, gata

să înoate în jos şi să afle unde o duseseră pe Markser.

O durere ascuţită îi străbătu călcâiul. Jenna icni şi se rostogoli. Un nor cafeniu plutea în jurul piciorului ei stâng. Tentaculul care o biciuise o urmări, gata să lovească din nou. Avertismentul era limpede. Nu i se dădea voie să coboare.

— Vă rog. Trebuie să-mi găsesc prietena – Jenna ignoră ironia exprimării. E bolnavă. Trebuie să o duc acasă.

Arătă spre sclipirea albăstruie din jurul supapei de încălzire. Mişcându-se mai coordonat decât înainte, Jenna se răsuci din nou până când ajunse cu capul în jos şi începu să înoate.

Apa din jurul ei explodă. Gemu când lovituri după lovituri îi tăiară pielea; tentaculele care mai înainte îi mângâiaseră

faţa erau acum un nor de bice. Incapabilă să scape atacului, Jenna se strânse ghem, tresărind când santinelele îi şfichiuiau pielea neprotejată. O nouă aromă umplu apa din jurul ei, propriul ei sânge. Simţea cum cade, purtată de fluxul Râului spre apele mai adânci şi mai dense.

— Opriţi-vă, vă rog! strigă, dar nu-şi putu aminti dacă vorbea în Theid sau în engleză. Nu conta. Santinelele păreau incapabile sau nedoritoare s-o asculte. O detaşare ciudată o cuprinse în momentul în care înţelese că avea să moară.

— Opriţi-vă!

Lumea vuia în jurul ei, un şuierat puternic ca un şuvoi urmat de o izbucnire de acid acetic atât de concentrat încât arse tăieturile care acopereau spatele şi picioarele Jennei. Subit, furtuna de

tentacule încetă. Jenna simţi un vârtej de apă proaspătă în jurul ei când santinelele se îndepărtară. Uluită, deschise ochii. Un al treilea Theid triss, o femelă de două ori mai mare decât tinerele santinele, plutea la acelaşi nivel cu ea, fixând-o cu ochi întunecaţi impenetrabili. În ciuda durerii, Jenna zâmbi.

— Descoperitoarea?

Braţele cercetătoare ale bătrânei Theid se întinseră către Jenna şi se plimbară cu delicateţe pe spatele ei. Părea îngrijorată din cauza urmelor şi a sângelui. Vorbind rar, ca unui pui, Descoperitoarea se apropie de Jenna.

— Soră ciudată, tună ea. De ce te-ai întors?

— Prietena mea este bolnavă, repetă Jenna, sperând că folosea inflexiunile

corecte. Te rog. Pot s-o văd?

Descoperitoarea nu spuse nimic. Inima Jennei se opri. Îşi dădu seama că, fără implanturile chirurgicale, cuvintele ei erau abia ceva mai mult decât o bolboroseală pentru cei printre care trăise cândva. Inspiră adânc apa densă şi sărată, dar, înainte de a putea adăuga ceva, Descoperitoarea îşi deschise branhiile şi dădu drumul unui jet amar de lichid gălbui. Departe, jos, alţi Theid recepţionară ordinul, ridicându-se toţi ca unul şi oprindu-se respectuos sub Descoperitoare. Jenna făcu ochii mari de uimire zărind-o pe Markser legănată în cuibul de tentacule. Bătrâna femelă o atinse pe Jenna pe frunte, apoi repetă gestul cu Markser.

— Sora ta? cântă Descoperitoarea.

Jenna se uită în jos la femeia în comă.

Faţa lui Markser era rigidă, braţele şi picioarele i se zbăteau în crizele care continuau să-i distrugă sistemul nervos. Jenna privi iarăşi spre Descoperitoare, apoi îi atinse fruntea.

— Da, zise. Sora mea.

Descoperitoarea îşi flutură braţele în semn de înţelegere.

— Sora merge acasă.

Enorma Theid triss emise o altă comandă, de culoare verzui-aurie, şi fără ezitare cei de sub ea începură să urce, ducând-o pe Markser spre ecluză. Descoperitoarea aşteptă până rămaseră singure, apoi atinse din nou fruntea Jennei.

— Sora mea rămâne?

Descoperitoarea folosea cuvinte simple, însă emoţia îi era clară Jennei chiar şi fără olfactor sau interpret.

— Merge cu Râul?

Pentru o clipă Jenna aproape răspunse că da, atrasă de gândul de a călători printre stele împreună cu Theid triss. Cândva fusese fericită aici, mulţumită să împărtăşească visurile lor lungi, nesfârşite. Dar din nefericire ştia că acele vremuri trecuseră. Viaţa ei, oricât de distrusă, se găsea în altă parte. Cu respect, înotă mai aproape de Descoperitoare şi atinse nasul ei conic.

— Eu merg acasă, zise.

Timpul păru să se poticnească. Jenna încetă să mai respire, temându-se că ar putea aluneca iarăşi în tiparele Theid care o devoraseră cândva. Încet, Descoperitoarea scoase un dispozitiv mic de sub torsul ei şi i-l întinse. Şovăind, Jenna atinse straniul obiect. Ceramica cenuşie lucioasă se rotea

şi se curba asupra ei înseşi, o nesfârşită curbă complicată, ca şi cum un melc nautilus ar fi fost inversat şi apoi împletit în ceva periculos şi străin. Dispozitivul vibra încălzind apa din jurul lui. Jenna îşi fixă privirea în ochii întunecaţi ai Descoperitoarei.

— Este unul dintre motoarele voastre, zise.

— Pentru asta ai venit, aşa-i?

— Da, răspunse Jenna încet.

Masiva Theid apăsă aparatul în mâinile ei.

— Soră, să-ţi fie bine.

Descoperitoarea o mângâie pentru ultima oară cu braţele ei, apoi dispăru în vârtejul apelor. Jenna porni în sus. Theid din jurul trapei se dădură înapoi, formând un cerc larg, şi o lăsară să treacă. Ea făcu o

pauză dedesubt şi aruncă o ultimă privire în jur, apoi ţâşni prin trapa pătrată. Braţe puternice o apucară şi o ajutară să urce pe punte. Căzu în genunchi şi lăsă apa să i se scurgă din căile respiratorii. Yastrenko părea necăjit când îi înfăşură o pătură în jurul umerilor.

— Slavă Domnului că te-ai întors, zise. Eşti bine?

Jenna îşi şterse faţa cu pătura şi privi de jur împrejurul încăperii. Markser zăcea întinsă pe o targă, înconjurată de medici, cu un aparat de respirat fixat pe gât. Deja femeia părea mai liniştită. Dispozitivul pe care i-l dăduse Descoperitoarea pulsa încă în mâinile ei. Părea mai greu afară din apă, mai energic, aproape viu. Cu grijă, dădu aparatul unui tehnician. Yastrenko se apropie, dar ea îl atenţionă printr-o

încruntare. Nu era pregătită să-l ierte. Nu încă. După tot ceea ce se întâmplase, nici nu era sigură dacă mai conta.

— Dacă sunt bine? Se chinui să se ridice în picioare, apoi rosti calm: Nu. Dar voi fi.

ZIUA ÎNTRUPĂRII

Walter Jon Williams

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

În orice societate, în orice epocă, tranziţia de la copil la adult, perioada majoratului, este un prag important şi profund, câteodată periculos chiar. Însă niciodată atât de profund sau de periculos ca în societatea viitoare strălucit descrisă aici de către Walter Jon Williams, unde trecerea cu succes a pragului majoratului face diferenţa între a avea o viaţă în carne şi oase sau a fi şters.

Walter Jon Williams s-a născut în Minnesota şi trăieşte în prezent în Albuquerque, New Mexico. Proza sa scurtă a apărut frecvent în revistele: *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Wheel of Fortune, Global Dispatches, Alternate Outlaws* şi altele, fiind adunată în culegerile *Facets* şi

Frankensteins and Other Foreign Devils. Printre romanele lui se numără: *Ambassador of Progress, Knight Moves, Supercablat [77], The Crown Jewels, Voice of the Whirlwind, House of Shards, Days of Atonement, Aristoi, Metropolitan, City on Fire,* un excepţional thriller catastrofic, *The Rift,* şi un roman din seria *Star Trek: Destiny's Way.* Ultimele lui cărţi apărute sunt romanele *Implied Spaces* şi *This is Not a Game.* A obţinut un de mult meritat premiu Nebula în 2001 pentru povestirea „Daddy's World" şi încă un premiu Nebula în 2005 pentru „The Green Leopard Plague".

Înţelepciunea şi capacitatea ta de înţelegere mă fac să vreau să-ţi vorbesc,

doctore Sam. Despre cum Fritz a întâlnit-o pe Doamna Albastră, despre ce s-a întâmplat cu Janis şi de ce mama ei a hotărât s-o omoare, şi despre ce a urmat de aici. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine şi pentru asta am nevoie de un prieten adevărat. Adică tu.

Janis râde întotdeauna de mine pentru că stau de vorbă cu persoane imaginare. Râde şi mai mult din cauză că prietenul meu imaginar este un englez care a murit cu secole în urmă.

— Greşeşti, i-am explicat. Doctor Samuel Johnson a fost o persoană reală, aşa că el nu e imaginar. Doar *conversaţiile* mele cu el sunt imaginare.

Nu cred că Janis poate înţelege deosebirea pe care încerc eu s-o subliniez.

Dar ştiu că *tu* înţelegi, doctore Sam. M-

ai înţeles încă de când ne-am întâlnit la acel curs despre Epoca Raţiunii, iar eu mi-am dat seama că tu nu numai că ai spus şi ai făcut lucruri prin care ai devenit nemuritor, ci le-ai spus şi le-ai făcut în timp ce îţi pierdeai vremea prin taverne cu actorii şi poeţii.

Ceea ce înseamnă o viaţă perfectă, dacă mă întrebaţi pe mine.

După părerea mea, Janis ar avea nevoie de un doctor Sam cu care să discute. Ar putea deveni mult mai puţin frustrată ca individ.

Vreau să spun că, atunci când sunt total stresată încercând să înţeleg ecuaţiile rezonanţei paramagnetice a electronilor sau ceva de genul ăsta şi nu mai suport să-mi înghesui încă un gram de ştiinţă în creier, întotdeauna mi-l imaginez pe doctor Sam un

bărbat mare şi gras (deşi cred că epitetul folosit pe atunci era „corpolent”) – un bărbat gras cu o perucă nostimă pe cap, făcând gesturi largi cu o mână şi spunând cu absolută înţelepciune şi gravitate: *Orice progres intelectual, Miss Alison, se naşte în timpul repausului.*

Cine s-ar putea exprima mai bine? Cine ar putea fi mai logic şi mai inteligent? Cine m-ar putea înţelege la fel de bine?

Cu siguranţă nimeni dintre cei pe care îi cunosc *eu.*

(Am menţionat vreodată cât de mult îmi place când îmi spui *Miss Alison?)*

Am putea foarte bine să începem cu Ziua întrupării lui Fahd pe Titan. Era prima întrupare din Cadrul Destinului Glorios, aşa că desigur eram prezenţi cu toţii.

Sărbătoarea fusese planificată atent

pentru a pune în lumină deliciile celui mai mare satelit al lui Saturn. Mai întâi am fost descărcaţi pe *Cassini Ranger,* nava aflată pe orbita lui Saturn care servea toate aşezările de pe diferitele lumi. Apoi urma să fim împachetaţi în capsule individuale şi aruncaţi în atmosfera densă a lui Titan. Puteam să facem cascadorii prin aer, intrând şi ieşind din norii de metan în timp ce ne fugăream unul pe altul prin cerul noros, fotochimic al lui Titan. După aceea urma schiatul pe gheţarul Tomasko, cina lui Fahd, apoi patinaj pe metanul îngheţat.

Trebuia să folosim trupuri potrivite cu gravitaţia scăzută de pe Titan şi atmosfera de presiune înaltă – îndesate, scunde şi blănoase, cu şase picioare şi un cap ca o cupolă lipit în faţă între o pereche de braţe.

Dar trupul meu trebuia să fie unul

special împrumutat pentru acea ocazie, un trup pe care staţiunea îl păstra pentru turişti. Pentru Fahd avea să fie altfel. El urma să petreacă următorii cinci sau şase ani pe orbită în jurul lui Saturn, după aceea având posibilitatea să treacă la altceva.

Corpul cu şase picioare pe care îl locuia urma să devină al său, primul. Avea să fie întrupat – adult din punct de vedere legal şi legal uman în ciuda celor şase picioare şi a blănii. Va avea propriii săi bani şi proprietăţi, o slujbă şi un set complet de drepturi umane.

Spre deosebire de noi, ceilalţi.

După cină, unde Fahd avea să fie oficial învestit în maturitate şi cetăţenie, urma să ieşim cu toţii să patinăm pe lacul de metan de la poalele gheţarului. Apoi trebuia să fim reîncărcaţi şi să ne îndreptăm spre casă.

Toţi, cu excepţia lui Fahd care îşi începea noua viaţă. Cadrul Destinului Glorios oferea primul său membru civilizaţiei interplanetare.

Îl invidiam pe Fahd pentru întruparea sa – corpul blănos cu şase picioare, independenţa, chiar şi slujba, care după părerea mea nu era deloc extraordinară. După paisprezece ani în care fusesem o adunătură de electroni învălmăşindu-se într-o matrice cuantică, îmi doream o viaţă reală chiar dacă asta ar fi presupus să am douăsprezece duzini de picioare.

Presupun că ar trebui să explic asta, pentru că tu te-ai născut într-o eră în care electricitatea provenea de la zmeie: în momentul petrecerii de Ziua întrupării a lui Fahd eu nu eram tocmai o fiinţă umană. Nu din punct de vedere legal şi în special nu

din punct de vedere fizic.

Pe vremuri – când oamenii stabileau primele aşezări dincolo de Marte, pe centura de asteroizi, pe sateliţii lui Jupiter şi apoi ai lui Saturn –, resursele erau sărace. Elementele de bază ca apa şi aerul trebuiau aduse din alte locuri, ceea ce era foarte costisitor. Şi, desigur, mediul era extrem de periculos – rata deceselor în anii de început era fenomenală.

Însă aşezările trebuiau să se dezvolte. Era necesară autonomia faţă de lumile vechi, Pământul, Luna şi Marte, care mai devreme sau mai târziu aveau să obosească să le mai trimită materii prime, fără să mai amintim de înlocuitorii oamenilor care mureau în accidente stupide. O parte a independenţei includea o populaţie în creştere sau cel puţin stabilă, şi asta

însemna să se nască prunci.

Dar pruncii necesitau multe resurse, care, după cum spuneam, lipseau. Astfel că primii colonişti au trebuit să se mulţumească deocamdată cu copii virtuali.

Probabil la început a fost greu. Dacă erai părinte şi erai nevoit să-ţi pui căştile, mănuşile şi costumul ca să-ţi îmbrăţişezi bebeluşul, a cărui existenţă obiectivă oricum consta din catralioane de linii în cod-maşină… ei bine, hai să zicem că trebuia să-ţi doreşti *foarte mult* acel copil.

Mai ales că nu-l puteai atinge în carne şi oase până când creştea, când urma să fie descărcat într-un corp crescut într-o cuvă special pentru el. Teoria spunea că n-avea rost să ai într-o aşezare persoane care nu pot să contribuie la progresul economic şi să ajute la plata puţinelor resurse, astfel că

progenitura era întrupată atunci când devenea adult şi-şi putea lua o slujbă din care să poată plăti pentru oxigen.

Din asta poţi să-ţi imaginezi că viaţa era grea acolo, la frontiere.

Acum e mult mai uşor. Oamenii pot intra şi ieşi în şi din lumile virtuale fără altceva decât declicul unui întrerupător mental. Primeşti impulsuri senzoriale prin diferite computere nanoscalare implantate în creier, aşa că nu mai trebuie să-ţi pui mănuşi de schi doar ca să-ţi simţi copilul. Poţi să-l legeni în braţe şi să te joci cu el, să-l înveţi să vorbească, şi chiar să-i faci de mâncare. Viaţa pe tărâmurile virtuale pretinde să fie 100% realistă, cu toate că după părerea mea e cam vreo 95%, şi numai în domeniile care *intenţionează* să imite realitatea, întrucât unele dintre ele nu

doresc asta.

Anumite elemente ale realităţii au fost lăsate deoparte, lucru ce prezintă avantaje – cel puţin dacă eşti părinte. Fără salivă, fără scutece murdare, fără vomitat. Când copilul fuge şi cade, va simţi durere – *vrei* să-l înveţi să nu cadă sau să nu dea cu capul de lucruri, dar pe de altă parte nu există contuzii sau oase rupte. Nu au cum să existe accidente fatale implicând scurgeri de combustibil sau depresurizare.

Mai sunt şi alte accidente pe care părinţii s-au asigurat că nu vor fi nevoiţi să le înfrunte. Sarcini accidentale, beţii accidentale, consum accidental de droguri.

Jocuri de noroc accidentale. Vandalism accidental. Sinucidere accidentală. Însuşire accidentală a proprietăţii altcuiva. Furt accidental al unităţii extravehiculare a

altcuiva pentru o călătorie de plăcere printre asteroizi.

Distracţie accidentală. Crede-mă, după cum organizează adulţii lucrurile pe aici, toată distracţia este *planificată din timp.*

Mda, doctor Sam, viaţa e destul de frumoasă dacă eşti adult. Copiii tăi sunt sănătoşi şi deştepţi şi extrem de bine educaţi. Trăiesc într-o lume sigură, organizată, plină de oportunităţi educaţionale entuziasmante, de sporturi de echipă sănătoase, de distracţii în familie şi de jocuri care răsplătesc eforturile în grup, cooperarea şi calitatea de bun cetăţean.

Toate astea te fac să-ţi vină să verşi. Dacă *ai putea* vomita, adică, pentru că eu nu pot. (Am pomenit că nici bulimie accidentală nu există?)

Trupul este numai viciu, Miss Alison,

iar mintea numai virtute.

Exact, doctor Sam. Şi eu sper să aflu câte ceva despre viciu. Adică atunci când o să am un trup.

Ştiam că n-o să avem parte de prea multe vicii de Ziua întrupării lui Fahd, totuşi toţi cei din Cadrul Destinului Glorios erau emoţionaţi şi poate puţin geloşi, pentru că el reuşise să ajungă în sfârşit adult, să se întrupeze în lumea reală şi să aibă parte de distracţiile lumii reale. Nu conta că avea să fie blocat într-o slujbă deprimantă ca inginer electrician pe un satelit îngheţat.

Din câte ştiu eu, toate slujbele sunt deprimante, aşa că de fapt el n-o duce mai rău decât alţii.

Cu câteva zile înainte de petrecere, l-am cam evitat pe Fritz. Fiind electronici, ne putem evita unul pe altul destul de uşor, pur

şi simplu făcându-ne invizibili acelei persoane şi nerăspunzând întrebărilor pe care le trimite, dar eu nu vreau să fiu nepoliticoasă.

Fritz făcea parte din cadru la urma urmelor.

Aşa că am încercat să mă asigur că eram prea ocupată ca să mă mai ocup şi de Fritz – ocupată la şcoală sau cu slujba pentru Dane, sau lucrând la vreun proiect cu unul sau altul dintre membrii cadrului. Dar cu câteva ore înainte de plecarea pe Titan, când eram într-o sală de conferinţe cu Bartolomeo şi Parminder, lucrând la o temă pentru cursul de Inteligenţă Artificială, Fritz a bătut la uşa noastră, şi Bartolomeo i-a acordat accesul înainte ca Parminder şi cu mine să-i facem semn că nu.

Aşadar, iată-l pe Fritz. Întrucât suntem

electronici, ne putem înfăţişa altora cum vrem, ca de exemplu Regina Maria a Scoţiei sau un bulgăr de zăpadă sau chiar *ca tine,* doctore Sam. Toţi experimentăm diverse aspecte. În momentul ăsta eu folosesc cel mai des un avatar în genul femeii lui Picasso – el obişnuia să-i distorsioneze pe oameni în picturile lui, astfel că aveai un fel de vedere de 360° asupra lor sau părţi din ei şi cred că asta e destul de interesant, fiindcă întreaga mea înfăţişare se schimbă în funcţie de unghiul din care mă priveşti.

Fritz folosea drept avatar o imagine a unui actor din filmele de acţiune serie B pe nume Norman Isfahan. Care arată bine, dacă poţi să uiţi de filmele lui jalnice, însă Fritz îi adăugase o notă individuală printr-o pălărie roşie de forma unui balon ceea ce el presupunea că îl face să arate trăsnet, dar

nu era decât ridicol şi oarecum trist.

Fritz se holbă o clipă la mine, cu un rânjet larg şi tâmpit pe faţă, şi Parminder îmi trimise o mică notă electronică privată de simpatie. În ultimele luni, Fritz devenise animalul meu de casă, mă urmărea oriunde avea ocazia. Uneori, stătea lângă mine ore în şir fără să spună o vorbă, alteori, vorbea tot timpul şi nu mă lăsa să strecor niciun cuvânt.

M-am străduit cât am putut cu el, dar am şi eu o viaţă. Şi prieteni. Şi familie. Şi nu vreau ca persoana asta să fie cu mine în fiecare moment, pentru că, deşi îmi pare rău de el, este foarte frustrant să-l ai prin preajmă.

Prietenia nu e întotdeauna urmarea obligaţiei.

Vai, doctor J, prea adevărat.

Fritz era singurul membru al cadrului nostru care a ieşit, mă rog, greşit. Noi am fost construiţi – noi, programele raţionând în sens invers faţă de realitate, de la ADN-ul părinţilor noştri. Se găseşte combinaţia potrivită a genelor părinţilor, ceea ce implică unele lucruri despre *noi,* iar sociologii îşi spun şi ei cuvântul despre ce tip de persoane vor fi necesare în generaţia următoare, şi totul este combinat de o inteligenţă artificială cu adevărat inteligentă, iar în final se obţine un copil virtual.

Însă, uneori, în pofida inteligenţei tuturor celor implicaţi, mai apar şi greşeli. Fritz este una dintre ele. Nu e tocmai prost – era la fel de deştept ca oricine altcineva –, dar reflexele lui mentale pur şi simplu nu funcţionează în planul corect. Când era

foarte tânăr, petrecea ore în şir fără să vorbească sau să interacţioneze cu vreunul dintre noi. Părinţii lui Fritz, Jack şi Hans, erau amândoi ingineri informaticieni şi amândoi erau convinşi că problema poate fi reparată. Aşa că au depus plângere şi ei sau IA sau altcineva a venit cu un tratament software care se presupunea că o să-i rezolve problema – şi dintr-odată Fritz a devenit activ şi furios, se lua la bătaie cu oamenii şi uneori începea să urle fără motiv şi continua să urle ore în şir.

Aşa că Hans şi Jack s-au apucat iar să lucreze la cod şi au scos un nou tratament software, iar acun Fritz fura lucruri, numai că în simulări nu se poate fura cu adevărat pentru că proprietarul poate găsi orice obiect virtual doar trimiţând un scurt apel electronic.

Asta a dus la repararea lui Fritz *din nou* şi a continuat în felul ăsta ani în şir. Astfel că, dacă niciunul dintre noi nu era cu adevărat o persoană, Fritz era mai puţin persoană ca oricine.

Am făcut tot posibilul să-l ajutăm. La urma urmei eram un cadru, şi membrii cadrelor îşi poartă de grijă unul altuia. Dar exista o limită în ceea ce puteam face. Am auzit despre bucle feedback imprevizibile, defecţiuni ale subsistemelor şi transferuri cuantice bizare spre stări alterate. Eu cred că experţii habar n-aveau despre ce era vorba. Nici noi.

Existau o grămadă de întrebări în legătură cu ce se va întâmpla când Fritz va fi întrupat. Dacă problemele lui erau numai defecte de programare, aveau să dispară când el va fi corp şi nu software? Sau îi vor

scurtcircuita creierul?

O cercetare prin istoria celor cu probleme similare nu aducea răspunsuri încurajatoare la aceste întrebări.

Iar acum Fritz devenise problema *mea* pentru că se ataşase cu adevărat de mine şi mă urma peste tot.

— Bună, Alison! zise.

— Bună, Fritz!

Am încercat să fiu foarte preocupată de ceea ce făceam, lucru dificil atunci când eşti Femeia lui Picasso şi arăţi mai degrabă abstract.

— În scurt timp mergem pe Titan, zise Fritz.

— Aha.

— Vrei să te joci de-a umbrele cu mine?

În momentul ăla eram bucuroasă că eram Femeia lui Picasso şi nu întrupată,

pentru că ştiam că dacă aş fi avut un corp real aş fi roşit.

— Sigur, am zis. Dacă o să avem capsulele alăturate când pătrundem în atmosferă. S-ar putea totuşi să fim separaţi.

— Am exersat în simulatoare. Aşa că sunt destul de bun la jocul umbrelor.

— Fritz, făcu Parminder. Acum lucrăm la proiectul IA, bine? Nu putem discuta mai târziu, pe Titan?

— Sigur.

I-am trimis o notă de mulţumire lui Parminder, care era în aceeaşi schemă cu mine şi cu Janis şi care ştia că Fritz nu putea să facă parte din ea.

Curând după aceea persoana mea electronică a fost transferată de pe Ceres prin comunicaţii laser de înaltă putere şi descărcată într-un corp real, chiar dacă

acesta avea şase picioare şi nu-mi aparţinea. Corpul se afla deja în costumul presurizat, care era deja împachetat într-o capsulă de coborâre – vreau să spun că nimeni nu voia ca noi să plutim prin *Cassini Ranger* la gravitaţie zero în nişte corpuri cu care nu eram obişnuiţi –, aşa că nu aveam prea multe posibilităţi de divertisment.

Ceea ce era bine. Mă aflam pentru prima dată într-un corp şi eram absorbită de încercarea de a desluşi toate micile diferenţe între realitate şi simulatoarele în care crescusem.

În realitate, mă gândeam, lucrurile sunt puţin mai liniştite. În simulări există întotdeauna lucruri care se întrec să-ţi atragă atenţia, dar aici nu era nimic de făcut decât să-mi ascult propria respiraţie.

După o bubuitură şi o zdruncinătură

puternică, uşor absorbite de capitonajul de spumă, am fost lansaţi în spaţiu către mingea portocalie care era Titan, profilată pe gigantica sferă palidă a lui Saturn.

Peisajul era oarecum dezamăgitor. În mod normal vezi Saturn ca o imagine în culori alterate electronic pentru a scoate în evidenţă diferenţele subtile de detalii. În realitate, Saturn era mai mult o bilă păstoasă, cu dungi maroniu-deschis şi o mică pată roşie neregulată a unei furtuni din emisfera sudică.

Din nefericire nu aveam o vedere prea bună asupra inelelor, fiindcă erau cu marginea înspre mine, ca o tăietură dreaptă şi argintie de cuţit pe o pânză pictată.

În afară de Titan puteam să văd cel puţin vreo două duzini de sateliţi. Am recunoscut Dione şi Rhea, şi Enceladus

fiindcă era foarte strălucitor. Iapetus era evident, fiind jumătate luminat şi jumătate întunecat. Mai existau o mulţime de luminiţe care ar fi putut fi Atlas, Pan, Prometheus sau Pandora, sau multe altele.

N-am avut suficient timp ca să descopăr identitatea celorlalţi sateliţi, pentru că Titan devenea din ce în ce mai mare. Avea o culoare portocaliu-tern, cu excepţia marginilor, unde ceaţa împrăştia o lumină albăstrie. În afară de arcul de albastru, Titan este portocaliu aşa cum Marte este roşu, adică e portocaliu până jos, iar când ajungi la fund dai peste şi mai mult portocaliu.

Părea un loc destul de plicticos în care Fahd să-şi petreacă primii ani de adult.

Mi-am dat seama că, dacă aş fi făcut această călătorie în simulator, aş fi trecut în

viteză peste partea asta. Mare ghinion ar fi fost dacă toată realitatea se dovedea a fi la fel de plictisitoare.

Lucrurile s-au trezit rapid la viaţă atunci când capsula a intrat în atmosferă. Mult zgomot, capsula zdrăngănea şi sălta, iar flăcările luminoase de radiaţii ionizate fulgerau prin dreptul hubloului. Îmi puteam simţi inima grăbindu-şi ritmul şi respiraţia accelerându-se. Corpul *meu* era azvârlit în toate părţile, cu impulsurile *mele* nervoase alergând în lungul coloanei *mele* vertebrale. *Asta* era mult mai interesant. *Asta* era diferenţa dintre realitate şi simulator, chiar dacă nu puteam explica exact în ce anume consta diferenţa.

Este distincţia, Miss Alison, între teama nedomolită pe care o poate simţi cineva la vederea unui larg şi nobil peisaj sălbatic

descoperit în natură şi ceea ce produce un tragedian înfumurat pe scenă, lăudând şi insuflând o tristă patimă în timp ce încearcă să descrie aceeaşi viziune.

Mulţumesc, doctore Sam.

Noi, cei care trăim ca să mulţumim, trebuie să mulţumim ca să trăim.

Un timp nu am văzut altceva decât foc, apoi a urmat o zdruncinătură şi un *bum-bum* când s-a deschis paraşuta de frânare, şi eu am rămas legănându-mă agitată într-o linişte subită, cu inima bătând repede în timp ce vânturile din atmosfera superioară se luptau pentru posesia capsulei.

Departe, sus, puteam vedea dârele ionizate ale celorlalţi membri ai cadrului urmându-mă.

Abia atunci, după ce tot ce am mai putut vedea a fost o ceaţă portocalie, mi-am

amintit că fusesem atât de copleşită de emoţia a ceea ce vedeam încât uitasem să *observ.* Aşa că am început să-mi fac reproşuri.

Nu e suficient să te holbezi dacă intenţionezi să devii artist vizual, ceea ce eu îmi doream mai mult ca orice. Un larg şi nobil peisaj sălbatic (cum l-ai numi tu, doctore Sam) nu înseamnă numai o scenă minunată, ci şi o serie de probleme tehnice. Proporţii, culori, texturi. Media. Idei. Rame. *Decizii.* Nu mă gândisem la nimic din toate astea când avusesem ocazia, iar acum era prea târziu.

M-am hotărât să încep să fiu mai atentă, dar afară nu se întâmpla nimic altceva decât lapoviţa de acetilenă arzând pe exteriorul încins al capsulei. Mi-am verificat ecranul de urmărire şi harta de la bord cu suprafaţa

lui Titan. Aşa că eram pregătită când a sosit un mesaj privat de la Janis.

— Alison. Gata de acţiune?

— Absolut.

— O să fie *strălucit.*

Aşa speram. Dar undeva în mintea mea continuam să aud vocea doctorului Sam: *Aminteşte-ţi că toate farsele sunt fie necinstite, fie copilăreşti.*

Farsa pe care i-o jucam lui Fritz era în ambele feluri.

Făcusem ceva muncă externă pentru Dane, care era tehnician de comunicaţii, fiindcă munca externă se plătea cu bani adevăraţi, nu cu Punctele Cetăţeneşti pe care le obţineam în simulatoare. Şi Dane mă lăsase să fac o parte din treburile pentru Ziua Întrupării lui Fahd, aşa că reuşisem să aranjez în ce capsulă avea să fie pus fiecare

dintre noi.

L-am pus pe Fritz în ultima capsulă lansată spre Titan. Iar noi, cei implicaţi în schema lui Janis – Janis, Parminder, Andy şi eu –, am fost lansaţi primii.

Asta însemna în principal că noi aveam să ajungem pe Titan cu cinci sau şase minute înaintea lui Fritz, ceea ce presupunea că era improbabil ca el să reuşească să ne prindă din urmă. Avea să fie pentru un timp problema altcuiva.

Mi-am promis că o să fiu foarte drăguţă cu el mai târziu, dar asta nu mă împiedica să mă simt necinstită şi copilăroasă.

După ce am intrat în atmosfera lui Titan şi după numeroase rotaţii şi legănări, am ajuns la o spărtură în nori şi am putut în cele din urmă să privesc suprafaţa accidentată a lui Titan. Munţi despuiaţi,

nămeţi de zăpadă de metan, lacuri portocalii strălucitoare de etan, ocazional câte un crater. În depărtare, în valea dintre o pereche de munţi cocoloşiţi, se găsea toboganul neted al gheţarului Tomasko. Şi într-o parte, pe un podiş, clipeau luminile care marcau zona noastră de aterizare.

Imediat dedesubt era un nor de etan în care capsula a dispărut curând. Acolo paraşuta s-a desprins şi a urmat o cădere care mi-a adus stomacul în gât înainte ca aripile să se desfăşoare. Nu eram obişnuită să mi se ridice stomacul în gât – amintiţi-vă dacă vreţi remarcile mele anterioare despre vomitat –, aşa că a durat câteva secunde până să reuşesc să-mi revin şi să preiau controlul a ceea ce acum era un planor mare şi agil.

Nu, nu mai pilotasem niciun planor

înainte, dar am petrecut ultimele câteva săptămâni lucrând la simulări, şi oricum tehnologia era asigurată la accidente. Trebuia ca şi eu, şi computerul de bord s-o dăm măreţ în bară ca să mi se întâmple mie sau altcuiva vreun rău. Am preluat comanda capsulei şi m-am îndreptat spre locul secret de întâlnire al lui Janis.

Există diverse tipuri de jocuri pe care le poţi juca atunci când cobori prin atmosferă în capsulă. Poţi să-ţi fixezi aripile în modele complicate şi frumoase. (Consider de-a dreptul stupid să faci asta în mijlocul unor nori denşi.) Există jocul numit „umbrele”, cel pe care Fritz voia să-l joace cu mine, în care încerci să te aşezi exact peste o altă capsulă, deasupra aripilor unde nu te poate vedea, şi trebuie să imiţi fiecare manevră a capsulei de sub tine, care încearcă să scape

sau să ajungă la rândul ei deasupra ta. Se fac şi întreceri, când încerci să ajungi la un punct teoretic de pe cer înaintea altei persoane. Şi mai sunt şi salturile şi lansările prin aer, probabil la fel de amuzante ca toate celelalte.

Dar Janis avea alte planuri, iar Parminder, Andy şi eu, tovarăşii obişnuiţi ai lui Janis în aventurile ei, fuseserăm aleşi să facem parte din schema ei, aşa cum ne stătea în obicei. (Îţi place cum folosesc expresia „a sta în obicei”, doctore Sam?) Câţiva alţi membri ai cadrului, Mei şi Bartolomeo, se alăturaseră grupului fără să ştie despre scopul nostru secret.

Ne-am deghizat planul într-un joc de-a umbrele, la care mă dovedisem foarte pricepută. Nu e doar un joc de zbor, este un joc de relaţii spaţiale, şi artiştii vizuali

trebuie să fie foarte buni în a înţelege aşa ceva. Mi-am petrecut mai mult timp decât oricine altcineva deasupra unuia sau mai multor jucători.

Deşi poate că ceilalţi nu se concentrau la joc. Fiindcă, deşi efectuam complicate manevre în spirală ca parte a acoperirii noastre, eram foarte atenţi la felul în care suflau vânturile la diferite altitudini – aveam în scopul ăsta lasere care penetrau norii, pe lângă datele meteo primite constant de la sol – şi ne foloseam de curenţii disponibili ca şi de manevrele noastre ca să ne îndepărtăm uşor de pista de aterizare desemnată, înspre destinaţia noastră.

Mă tot aşteptam să-l aud pe Fritz dorind să se alăture jocului nostru. Dar nu l-am auzit. Am presupus că şi-a găsit alt fel de distracţie.

Tot timpul cât făceam cascadorii Janis ne transmitea corecţiile de curs şi de altitudine, şi datorită ghidării ei am ajuns la marginea unei zone de presiune scăzută care ne-a aruncat spre obiectivul nostru cu aproape două sute de kilometri pe oră. Atunci Mei şi-a rotit capsula şi a început să coboare spre pista de aterizare.

— Tocmai am fost avertizată că suntem la limita zonei de zbor, a raportat ea.

— Recepţionat, am zis.

— Da, a zis şi Janis. Ştim.

Mei s-a îndepărtat, urmată de Bartolomeo. Noi ceilalţi am continuat să zburăm prin vântul furios. Ne-am mai prefăcut puţin că jucăm umbrele, însă de fapt căutam să ne distanţăm.

Turnul de Control din zona de aterizare a pierdut mai mult timp decât ne

aşteptasem înainte să încerce să ia legătura cu noi.

— Capsulele şase, douăzeci şi unu, treizeci, a anunţat controlorul de zbor de la sol. Avea genul de voce blândă, reţinută, pe care oamenii o folosesc atunci când vor să-i îndepărteze pe copiii mici de lângă bomboane şi să-i atragă spre spanac. Aţi depăşit limita de siguranţă a zonei de aterizare. Întoarceţi-vă imediat şi urmaţi farurile indicatoare.

Am aşteptat să răspundă Janis.

— De unde ne aflăm acum e mai uşor să ajungem pe Tomasko, a spus ea. Ne îndreptăm spre gheţar şi ne întâlnim acolo cu ceilalţi.

— Planul de zbor implică aterizarea pe lacul Southwood, a insistat vocea. Vă rog să vă fixaţi imediat pe indicaţiile farului şi să

porniţi pilotul automat.

Vocea lui Janis se ridică nerăbdătoare:

— Verificaţi planul de zbor pe care vi-l trimit eu! E mai uşor şi mai rapid să ajungem la Tomasko! Ne împinge un curent de o sută optzeci de noduri!

Au urmat două sau trei minute de linişte. Apoi vocea reveni, ranchiunoasă:

— Vi se acordă permisiunea să schimbaţi planul de zbor.

Am răsuflat uşurată în costumul presurizat, fiindcă fusesem astfel scutită de o criză morală. Jurasem cu toţii că o să urmăm planul de zbor al lui Janis indiferent dacă primeam sau nu permisiunea Turnului de Control, dar asta nu însemna neapărat că am fi şi făcut-o. Janis s-ar fi dus, bineînţeles, dar eu, una, m-aş fi gândit mai bine. Aş fi avut o scuză dacă Fritz ar fi fost cu noi –

fiindcă l-aş fi putut duce pe el la pista de aterizare desemnată –, dar nu-l voiam alături de noi, fiindcă era posibil să nu se descurce cu aterizarea dacă zona nu era perfect plată.

Totuşi, mi-ar plăcea să cred că aş fi urmat-o pe Janis. O mai făcusem şi înainte.

Şi, cinstit vorbind, asta era problema. Dacă ar fi fost unul dintre filmele aprobate de adulţi cu care am crescut, ceva ar fi mers teribil de prost şi ar fi avut loc o prăbuşire oribilă. Parminder ar fi murit, iar Andy şi cu mine am fi rămas prizonieri într-o crevasă sau îngropaţi sub tone de gheaţă de metan, şi Janis ar fi fost nevoită să facă eforturi eroice incredibile ca să ne salveze. În final, Janis ar fi învăţat o Importantă Lecţie de Viaţă despre cum e mai bine să urmezi Sfaturile Celor Înţelepţi, ale Bătrânilor

Experimentaţi preferabil, decât să pui în scenă cascadorii sălbatice şi rebele.

Prin comparaţie, ceea ce s-a petrecut de fapt a fost total lipsit de evenimente. Am lăsat frontul atmosferic să ne împingă până am ajuns aproape de gheţar, apoi ne-am lăsat în jos într-o zonă mai calmă. Am coborât în spirală, aterizând pe zăpada curată de pe vârful gheţarului Tomasko. Aripile s-au pliat perfect, presiunea din interiorul capsulei s-a egalizat cu cea a satelitului şi trapele s-au deschis pentru ca noi să putem păşi în costumele noastre pe suprafaţa lui Titan.

Eram copleşită de fericire. Niciodată nu mai pusesem un picior real pe o planetă reală şi ţopăiam cu încântare pură prin zăpadă, bucurându-mă de cele mai mici detalii pe care le simţeam în jurul meu.

Scrâşnetul metanului îngheţat sub ghetele mele. Felul cum vântul ridica valuri de zăpadă care scoteau sunete slabe când împroşcau ecranul căştii. Încălzitoarele costumului care nu reuşeau să-mi încălzească trupul în mod egal, astfel că unele părţi erau reci şi altele deranjant de calde.

Niciuna dintre senzaţii nu avea caracterul direct al simulărilor, dar nici de un asemenea nivel al detaliilor nu-mi aminteam. Chiar şi mirosul de poliamidă al sigiliilor costumului era mai pregnant decât mirosul generic înăbuşitor pe care îl aveau costumele în simulator.

Totul era real şi era minunat, şi chiar dacă foloseam un trup închiriat deja mă simţeam mai bine ca oricând în viaţa mea.

Am alergat spre Janis pe cele şase

picioare ale mele şi m-am lovit de ea cu veselie afectuoasă. (O îmbrăţişare nu e ceva uşor când ai costumul pe tine.) Apoi Parminder a venit şi ea şi a izbit-o din partea cealaltă.

— În sfârşit am scăpat din Peştera lui Platon! a zis, genul de referinţe obscure pe care le emite întotdeauna Parminder. (Totuşi, am căutat ce însemna asta, şi avea dreptate.)

Organizatorii din vârful gheţarului nu ne aşteptau prea curând, aşa că aveam ceva timp liber pentru o bătaie cu bulgări de zăpadă. Presupun că bătăile cu bulgări de zăpadă nu sunt atât de grozave când porţi peste tot corpul un costum presurizat, dar asta era prima bătaie reală pentru noi toţi, deci oricum era distractiv.

Cam pe când noi ne puneam schiurile,

naveta cu restul cadrului şi capsulele lor tocmai sosea. Îi puteam vedea privindu-ne prin ferestrele galbene ale navetei, iar noi le-am făcut cu mâna şi am tulit-o la vale pe gheţar, împreună cu un adult care se hotărâse să ne însoţească în caz că încercam ceva ce nu făcea parte din lista de jocuri regulamentare.

Schiatul nu este un sport extrem de periculos când ai şase picioare la un corp atârnând aproape de sol. Schiurile sunt scurte, nu cu mult mai lungi decât nişte patine, aşa că nu se încurcă între ele; şi e dificil să te răstorni – lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla este să intri într-o rotaţie din care să îţi ia ceva timp ca să ieşi. Iar noi exersaserăm cu toţii în stimulatoare şi nu se întâmplase nimic.

Cea mai interesantă parte erau

săriturile de pe ridicăturile formate la diferite intervale pe gheţar. Gravitaţia scăzută de pe Titan făcea ca atunci când porneşti într-o săritură să ajungi foarte sus şi să rămâi mult timp în aer. Iar atmosfera densă însemna că, dacă îţi poţi desface membrele ca un paraşutist, poţi prinde dedesubt suficient aer dens aproape cât să pluteşti, în special dacă vântul e cooperant şi suflă spre vârful muntelui. Era ceva sălbatic şi palpitant să atârni în aer cu vântul şuierând în jurul încheieturilor costumului, zăpada lucioasă portocalie venind în întâmpinarea ta şi sunetul propriilor tale ţipete vesele răsunându-ţi în urechi.

Sunt un iubitor al distracţiilor în comun, pentru că-i reţin pe oameni de la vicii.

Mda. Poate. Vom vedea.

Latura cea mai bună a schiatului erau momentele când nu eram atât de luată de val încât să uit să *observ.* M-am gândit la moduri de a reda lucirea mată portocalie a gheţarului, semnele dezordonate făcute pe zăpadă de cele şase schiuri răsucindu-se scăpate de sub control sub un singur corp îndesat, micile ondulaţii îngheţate create pe suprafaţă de vântul constant.

Nici gheţarul şi nici lacul nu sunt întotdeauna solide. Câteodată, Titan generează un front cald care lichefiază straturile superioare ale gheţarului, şi metanul lichid se scurge în josul muntelui, formând lacul. Când se întâmplă asta, staţiunea modulară se desface şi se târâie pe şenile. Dar mai devreme sau mai târziu totul îngheaţă din nou, şi staţiunea se

întoarce.

Am putut să schiem printr-un jgheab portocaliu sticlos direct către lac şi de acolo să vedem în depărtare luminile staţiunii. Am intrat pe schiuri într-un hangar presurizat în formă de balon făcut dintr-un material rezistent, unde echipajul ne-a scos costumele şi ne-a dat să îmbrăcăm un fel de cizme mici de fetru. Petrecuserăm minunat, dar trecuseră câteva ore şi eram obosită. Banchetul de Ziua întrupării era exact ceea ce-mi trebuia.

Trăncănind şi râzând, ne-am îngrămădit în jurul meselor cu mâncare, gustând mult mai multe lucruri decât avusesem vreodată în simulator. (Ne pun să mâncăm în simulatoare, ca să ne obişnuim cu ideea şi să nu ne înfometăm din greşeală odată întrupaţi, şi ca să ne înveţe manierele la

masă, însă gusturile tind să fie puţin cam monotone.)

— Grozavă chestie! a zis Janis, înfulecând ceva crocant crescut în cuve, pe care îl încercasem şi eu mai devreme şi-l considerasem dezgustător. A întins bolul tuturor: încercaţi asta! O să vă placă!

Eu am refuzat.

— Mă rog. Dacă te temi de lucrurile noi…

Aşa era Janis: insista să-şi împartă existenţa cu toată lumea din jur şi se înfuria dacă nu-i găseai viaţa la fel de entuziasmantă cum o găsea ea.

Cam atunci Andy şi Parminder au început să se înece cu chestia pe care îi determinase Janis s-o mănânce, şi ea a râs din nou.

Ceilalţi membri ai cadrului au sosit cam

o oră mai târziu, şi petrecerea a început cu adevărat. M-am uitat de jur împrejurul mesei lungi – cei aproximativ patruzeci de membri ai Cadrului Destinului Glorios, toţi cu capetele lor mici pe trupurile blănoase cu multe picioare, toţi înghesuiţi la masă înfulecând prima mâncare adevărată pe care o gustaseră în vieţile lor. Pe vremuri, ar fi părut o scenă dintr-un film horror. Acum e doar o felie de post-umanitate, descendenţii Pământului petrecând pe o stâncă îngheţată departe de casă.

Dar, întrucât toţi în afară de Fahd erau în trupuri împrumutate pe care nu le mai văzusem până atunci, nu-i puteam deosebi unul de altul. Trebuia să interoghez unităţile lor de comunicaţii implantate doar că să aflu cu cine stau de vorbă.

Fahd ocupa locul de onoare în capul

mesei. Părul de pe corpul lui blănos era blond-cenuşiu şi avea un soi de V pe frunte care dădea capului său un aspect oarecum geometric.

Îmi plăcea de Fahd. El fusese cel cu care făcusem sex, atunci când Janis mă convinsese să fur o simulare sexuală de la Dane, tipul pentru care fac programare externă. (Trebuie să subliniez, doctore Sam, că trupurile noastre simulate au toate organele corespunzătoare, numai că adulţii s-au asigurat că nu le putem utiliza pentru sex.)

Cred că era ceva în neregulă cu simularea. Ceea ce am făcut eu şi Fahd nu a fost minunat, nu a fost extatic, a fost doar… ciudat. După un timp, am renunţat şi am găsit altceva de făcut.

Janis, desigur, insista că fusese

formidabil. Ea era liderul nostru, şi tot ce făcea ea trebuia să fie absolut fabulos. La fel ca acea gustare scârboasă crescută în cuve pe care o testa – nu numai că era cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată, era cea mai bună mâncare *existentă,* iar noi toţi trebuia s-o împărţim cu ea.

Sper că Janis s-a bucurat cu adevărat de simularea sexuală, pentru că ea fusese cea prinsă cu programul în buffer – şi asta după ce *îi spusesem* să-l şteargă. Uneori, mă gândesc că ea chiar vrea să fie prinsă.

În timpul cinei, cei ai căror părinţi permiseseră au avut dreptul la două pahare bine măsurate de băutură ca să toasteze cu Fahd – ceva numit Ring Ice, produs local. Cred că am făcut băşici pe esofag.

După Ring Ice lucrurile au devenit mai

zgomotoase şi mai vii. Au fost şi mai multă gălăgie şi râsete când echipajul staţiunii a descoperit că unii din cadru se strecuraseră într-o cameră din spate ca să afle cum era sexul acum când aveau trupuri reale. În momentul când râdeam din cauza asta, m-am uitat la Janis şi am observat că era tăcută, cu trupul nemişcat. În mod normal, ea e mai gălăgioasă şi mai expansivă decât oricine altcineva, aşa că am ştiut că se petrecuse ceva foarte rău. I-am trimis un impuls privat prin implantul meu. Ea mi-a răspuns printr-un singur cuvânt.

Mama…

I-am trimis o iconiţă de simpatie în timp ce mă întrebam cum de aflase mama lui Janis atât de repede despre mica noastră aventură. Abia dacă fusese timp pentru ca un mesaj cu viteza luminii să ajungă pe

Ceres şi înapoi.

Tipa de la Turnul de Control trebuie să fi fost într-adevăr supărată. Sau poate că ea şi mama lui Janis erau Soldaţi Permanenţi în Mişcarea Celor Cinci Principii şi treaba lor era să spioneze pe toată lumea – asta spre binele tuturor, bineînţeles.

Indiferent ce spunea mesajul, Janis şi-a revenit destul de repede. În clipa următoare, se apleca spre mine spunând:

— Ştii ce, poţi să-mi împrumuţi costumul tău, da?

Ceva din sclipirile ochilor ei mari cât farfuriile m-a determinat să fiu suspicioasă.

— De ce-aş face asta? am întrebat.

— Mama zice că sunt pedepsită. N-am voie să merg să patinez împreună cu voi. Dar nimeni nu poate să deosebească trupurile astea – m-am gândit că dacă

schimbăm locurile i-am putea arăta cine-i şeful.

— Şi să rămân eu blocată aici?

— O să fii cu chelnerii – şi unii dintre ei sunt destul de drăguţi, dacă-ţi plac tipii păroşi. Tonul ei deveni serios: E timpul solidarităţii, Alison. N-o putem lăsa pe mama să câştige runda asta.

M-am gândit un timp, apoi am zis:

— Mai bine cere altcuiva. Ochii imenşi au sclipit de furie:

— Ştiam eu că aşa o să spui! întotdeauna ţi-a fost frică să iei atitudine împotriva adulţilor!

— Janis, am oftat. Gândeşte-te. Crezi că mama ta a fost singura care a primit mesaj de la Turnul de Control? Părinţii mei or să se uite prin înregistrările evenimentului cu *multă* atenţie. Cred că ar fi bine să te

gândeşti la altcineva pentru schema asta – şi nu la Parminder şi Andy.

Întreg trupul ei păros s-a îmbufnat. Aproape că m-a pufnit râsul.

— Presupun că ai dreptate, a acceptat ea.

— Ştii că maică-ta o să-ţi ţină o predică foarte serioasă când ne întoarcem.

— O, da. Sunt convinsă că în momentul ăsta îşi scrie discursul, ca să fie sigură că nu-i scapă nimic.

— Poate ar fi bine să mă laşi să trag cu urechea, am zis. Să mă asigur că nu-ţi pierzi controlul.

A părut şi mai bosumflată.

— Poate că da.

Facem asta pentru că suntem un cadru. Pe vremurile când primii bieţi copii erau crescuţi în mediu virtual, mulţi dintre ei

cedau psihic odată întrupaţi. Înnebuneau sau dezvoltau tot felul de obsesii ciudate, sau încercau să se sinucidă, sau începeau să sufere de un fel de autism când nu mai puteau intra în legătură cu diverse lucruri numai prin interfaţa unui computer.

Aşa că acum părinţii nu îşi cresc singuri copiii. Majoritatea continuă să aibă doi părinţi, pentru că e nevoie de două persoane ca să plătească punctele cetăţeneşti şi taxele necesare pentru creşterea unui copil, iar uneori dacă nu sunt suficiente puncte apar trei părinţi sau patru, sau cinci. După ce plătesc punctele, bietele mame şi bieţii taţi trebuie să aştepte până când se adună suficiente cereri ca să se completeze un cadru. O serie întreagă de copii virtuali cresc în comun, împărţindu-şi educaţia între părinţii lor şi personalul

creşei. Adesea, cadrele mai înaintate se alătură celor mai tinere şi iau parte şi ele la educaţia acestora.

Principalul scop al unui cadru este ca toţi să fim cu ochii unul pe celălalt. Nimănui nu îi este permis să se retragă în lumea lui. Dacă cineva dă semne că ar lua-o razna, ne unim în eforturile de a-l recupera.

Părinţii noştri au creat un mic iad în care să trăim. Treaba noastră e să ne ajutăm între noi să-i supravieţuim.

Un om obişnuit cu vicisitudinile vieţii nu se descurajează uşor.

Janis cu siguranţă nu, cu toate că, în pofida solidarităţii de cadru, nu a reuşit să convingă pe altcineva să facă schimb cu ea. Îmi părea doar puţin rău pentru ea – la urma urmei îşi avusese deja momentul de triumf – şi am uitat de tot de problemele ei

imediat ce mi-am îmbrăcat iar costumul presurizat şi am ieşit pe gheaţă.

Patinajul nu e aşa de palpitant ca schiatul, presupun, dar tot ne-am distrat. Când jucam *dă-cu-biciul* în gravitaţia scăzută, persoana de la capătul şirului putea fi aruncată la câţiva kilometri pe gheaţa netedă.

După asta a venit timpul să ne întoarcem în staţiune. Am făcut toţi duş în timp ce echipajul staţiunii curăţa şi repara costumele, apoi ne-am reîntors în costume pentru ca următoarea serie de turişti să-şi găsească trupurile de împrumut deja echipate şi gata de sport.

Am deschis căştile ca să ne poată pune scanerele pe cap. Dispozitivele cuantice cu superconductori ne-au gâdilat celulele creierului şi au recuperat tot ce au găsit,

apoi creierele noastre – esenţele noastre – au fost introduse într-un buffer, apoi expediate prin reţeaua de comunicaţii laser înapoi pe Ceres în simulatoarele în care trăiam cu toţii.

Simulatoarele păreau nepotrivite în comparaţie cu realitatea lui Titan. Însă nu am avut timp să discern diferenţele, pentru că a trebuit să-i salvez fundul lui Janis.

Aşa suntem noi. Aşa e cadrul. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

Şi, în plus, Janis a fost prietena mea cea mai bună practic dintotdeauna.

Anna-Lee, mama lui Janis, bineînţeles că o aştepta, stând în mica sală comună de lângă dormitorul lui Janis. (Ţi-am spus că dormim, doctore Sam? Nu dormim la fel de mult ca oamenii care au trupuri, ci doar câteva ore, dar părinţii noştri vor să ne

obişnuim cu ideea pentru ca atunci când vom fi întrupaţi să ştim că trebuie să dormim dacă obosim în loc să ignorăm oboseala şi să leşinăm în timp ce lucrăm la ceva periculos sau important.)

(Singura diferenţă dintre visele noastre şi ale voastre este că noi nu visăm. Adică asta e ideea, oricum suntem blocaţi în visul părinţilor noştri.)

Abia ajunsesem cu propriul meu trup simulat în propriul meu dormitor simulat când Janis a strigat pe canalul privat.

— Mama e aici! Am nevoie de tine *acum!*

Aşa că apăs câteva comutatoare din creierul meu şi iată-mă direct în capul lui Janis, recepţionând cam aceleaşi semnale senzoriale pe care le recepţiona ea. Mă uit la ea şi îi zic:

— Hei, nu poţi să vorbeşti cu Anna-Lee arătând *aşa.* Janis poartă avatarul ei curent, adică ceva ce ar putea desena un nebun cu creioanele. Un corp ca un băţ, pantofi enormi galbeni, cap rotund disproporţionat cu păr roşu, creţ, ca nişte sârme.

— Pune-ţi pătrăţosul! îi spun. Acum!

Ea schimbă, şi acum avatarul ei are patru braţe, două la umeri şi două la şolduri. Părul e tot roşu-aprins. Oricum ar arăta avatarul ei, Janis păstrează întotdeauna părul roşu.

— Bine, zic. E normal.

Adică pentru Ceres. Care este un asteroid fără prea multă forţă gravitaţională, aşa că picioarele nu prea îşi au rostul. În microgravitaţie picioarele doar atârnă în urma ta, se lovesc de lucruri şi capătă vânătăi şi tăieturi. În schimb, oricui

îi prinde bine o pereche de braţe în plus, corect? Aşadar, majoritatea oamenilor care trăiesc în medii cu gravitaţie scăzută sau zero folosesc trupuri pătrăţoase, care sunt mult mai practice decât modelul cu două picioare.

Janis se împinge cu setul stâng de braţe şi pluteşte spre uşă în holul unde aşteaptă mama ei. Anna-Lee are şi ea un pătrăţos, doar că al ei nu e un avatar, ci o imagine tridimensională a corpului ei real. Şi se vede că e foarte supărată – are buzele încordate, pleoapele încordate şi un chip încordat, iar ambele seturi de braţe le ţine încrucişate peste zona mediană, cu degetele înfipte în antebraţe ca şi cum s-ar stăpâni să se repeadă la Janis şi s-o scuture.

— Bună, mamă! face Janis.

— Nu numai că te-ai pus în pericol, zice

Anna-Lee, dar ai considerat potrivit să-i pui şi pe alţii în pericol.

— Stai jos înainte să răspunzi, am murmurat în urechea lui Janis. Nu te grăbi.

Am fost vag surprinsă că Janis chiar mi-a urmat sfatul. A alunecat într-un scaun, folosindu-se de membrele inferioare ca să se aşeze bine şi abia apoi a vorbit.

— N-a fost nimeni în pericol, a spus, destul de rezonabil. Nările lui Anna-Lee s-au îngustat.

— Te-ai abătut de la planul de zbor conceput pentru siguranţa voastră.

— Am conceput un nou plan de zbor, a subliniat Janis. Turnul de Control l-a acceptat. Dacă ar fi fost periculos, n-ar fi făcut-o.

Vocea lui Anna-Lee avea acea răceală pe care o căpăta când îşi urmărea propria

logică internă. Câteodată, mă gândesc că ea e un program, nu noi.

— Nu eşti autorizată să faci planuri de zbor! s-a răstit ea.

— Turnul de Control l-a acceptat, a repetat Janis. Glasul i se ridicase puţin, şi eu i-am şoptit să rămână calmă.

— Turnul de Control m-a informat imediat *pe mine!* Erau pe punctul de a chema o navetă de salvare!

— Dar n-au chemat-o, pentru că nu au fost probleme! s-a repezit Janis, apoi a urmat o pauză în care eu i-am spus să coboare vocea. Turnul de Control a acceptat planul meu revizuit. Am aterizat conform planului şi nimeni nu a păţit nimic.

— Ai plănuit asta de la început! Totul rostit cu vocea ei plată.

— A fost un act deliberat de sfidare!

Ceea ce era adevărat, desigur.

— Ce rău am făcut? întrebă Janis.

(„Uite ce e”, i-am zis lui Janis. „Spune-i că ea are dreptate şi tu ai greşit şi n-o să mai faci asta niciodată.”)

(„N-am de gând să mint!”, a replicat Janis pe canalul privat. „Indiferent ce face mama n-o să mă convingă niciodată să mint!”)

În tot acest timp Anna-Lee spunea:

— Cu toţii trebuie să muncim împreună pentru binele comun! Actul tău de sfidare nu a făcut decât să-i deturneze pe oameni de la sarcinile lor corecte! Turnul de Control de pe Titan are lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze din cauza voastră!

Acum Janis nu mai putea fi oprită.

— Tu *ai vrut* ca eu să învăţ navigaţia!

Aşa că am învăţat pentru că ai vrut *tul* Iar acum fiindcă am dovedit că mă pot folosi de ce am învăţat te înfurii!

Flutura din braţe cu atâta furie încât se răsturnă din scaun şi începu să ţopăie prin cameră.

— Şi ştii de ce, mamă? întrebă ea.

Taci, pentru numele lui Dumnezeu! i-am strigat. Ştiam unde avea să ducă asta, dar mânia lui Janis avansase deja prea mult ca să mă mai asculte.

— Pentru că eşti de mâna a doua! striga Janis la mama ei. Tata a plecat pe Steaua lui Barnard, dar *tu* nu ai reuşit! Iar eu pot să fac toate lucrurile pe care ai vrut tu să le faci, şi le fac mai bine, şi *tu nu poţi suporta!*

Ţine-ţi gura! i-am spus lui Janis. „Aminteşte-ţi că ea e *proprietara* ta!”

— Am acceptat decizia comisiei! ţipa

Anna-Lee. Sunt Soldat Permanent şi duc o viaţă productivă, şi *nu* voi fi trasă la răspundere pentru că am produs un copil care înseamnă o *povară* şi o *irosire de resurse!*

— Cine zice că o să fiu o povară? *Tu* eşti singura care susţine asta! Dacă m-aş întrupa mâine, aş putea obţine o slujbă bună în zece minute!

— Nu şi dacă ai reputaţia de a fi neascultătoare şi instigatoare la anarhie!

Deja era limpede că, întrucât Janis nu mă asculta şi Anna-Lee *nu putea* să mă asculte, nu mai avea niciun rost să mă implic în ceea ce avea să devină o ceartă foarte previzibilă. Aşa că am închis legătura şi mi-am pregătit propriile scuze pentru propria mea inevitabilă întâlnire cu părinţii.

Am trecut de la Femeia lui Picasso la

propriul meu pătrăţos pe care îl folosesc atunci când vorbesc cu părinţii mei, cel puţin atunci când vreau ceva de la ei. Pătrăţosul meu e o fetiţă cu câţiva ani mai mică decât vârsta mea reală, purtând o uniformă de şcoală cu guler tip Peter Pan şi fundă albă în păr. Frumoşii mei ochi căprui sunt o idee mai mari decât sunt ochii în realitate, fiindcă e vorba despre ceva numit „neotenie”, adică să arăţi cât mai mult ca un copil mic şi copiii mici sunt făcuţi să fie irezistibili pentru adulţi.

Pot să vă spun că funcţionează. Uneori, pot să clipesc din ochii ăştia mari şi să obţin orice.

Chiar în acel moment m-a chemat tata şi mi-a spus că mama vrea să-mi vorbească despre aventurile de pe Titan, aşa că m-am dus acasă la părinţii mei, apărând sub

formă holografică în livingul lor.

Părinţii mei sunt nişte oameni destul de rezonabili. Bineînţeles, eu am grijă să *rămână* rezonabili, în măsura în care pot. *Lasă-mă să zâmbesc alături de cei înţelepţi,* după cum spune doctorul Sam, *şi să mănânc alături de cei bogaţi.* O să-mi păstrez părerile pentru mine şi o să fac tot posibilul să evit să-i supăr pe oamenii care au putere asupra mea.

De ce m-am avântat după Janis şi planul ei de zbor? a vrut să ştie tatăl meu.

— Fiindcă am considerat că n-ar trebui să fie singură, am spus.

N-ai încercat s-o convingi să renunţe? a întrebat mama.

— Pe Janis nu poţi s-o convingi să renunţe, am răspuns. Ceea ce, părinţii mei cunoscând-o pe Janis, era un răspuns pe

care ei l-au înţeles.

Aşa că părinţii mei mi-au spus să am grijă, şi asta a fost mai mult sau mai puţin întreaga conversaţie.

Ceea ce demonstrează că nu toţi părinţii de pe aici pot fi consideraţi nebuni.

Ai mei au mai multă logică decât majoritatea. Nu cred că mulţi părinţi ar da importanţă ambiţiei mele de a mă implica în artele frumoase. Pur şi simplu asta nu se *face* aici, cu atât mai mult genul de lucruri pe care îl vreau *eu,* adică să mă întrupez pe Pământ şi să studiez cu un pictor adevărat sau poate cu un sculptor. Aici se folosesc doar camere de filmat, iar ideea lor despre arta originală este să faci poze sau să modifici pozele, să combini pozele una cu alta sau să procesezi într-un fel oarecare pozele făcute cu o cameră.

Eu vreau să pornesc de la început, cu vopsea pe pânză, şi nu cu un tub de spray programat de computer, ci cu o pensulă adevărată şi pete de vopsea. Pentru că, dacă mă întrebi, după mine *textura* obiectului este importantă, de asta îmi plac uleiurile. Sau mai degrabă *ideea* de uleiuri, pentru că de fapt nu am avut niciodată ocazia de a lucra în realitate.

Şi, în plus, după cum spune doctorul Sam: *Un om care nu a fost în Italia e mereu conştient de inferioritatea lui pentru că nu a văzut ceea ce se aşteaptă de la el. Marele scop al călătoriilor este să vezi ţărmurile Mediteranei.*

Când le-am spus părinţilor mei ce voiam să fac, ei au ridicat oarecum din umeri şi m-au făcut să le promit că o să mai învăţ şi altceva, puţin mai practic. Aşadar, în timp

ce studiez suplimentar arta în principal, mă specializez în grafică pe computer, funcţionare şi programare, ceea ce este destul de interesant pentru că toate programele noastre complexe sunt scrise de inteligenţe artificiale care sunt mai inteligente decât noi, aşa că a le determina să facă ce vrei pare mai mult voodoo decât ştiinţă.

Aşadar, părinţii mei şi cu mine am ajuns la un compromis care să mulţumească pe toată lumea şi din cauza asta consider că părinţii mei sunt de fapt nişte oameni de treabă.

La vreo douăzeci de minute după ce am vorbit cu ei, Janis a bătut la uşa mea, şi eu am făcut uşa să dispară, iar ea a intrat şi eu am pus uşa la loc. (Chestii îndemânatice simulatoarele astea.)

— Presupun că nu m-am descurcat prea bine, nu-i aşa? a zis.

— Pe scala de valori a familiei tale, cred că a fost cam pe la mijloc.

Ochii i s-au îngustat (era aşa de supărată încât uitase să-şi schimbe pătrăţosul, de aceea avea ochi care se puteau îngusta).

— I-o fac eu! a spus.

— Nu cred că ar fi prea isteţ.

Janis izbi cu pumnii în pereţi, podea şi tavan şi ţipă prin toată camera, ceea ce era enervant chiar dacă pereţii erau virtuali şi nu-i putea strica sau lăsa amprente pe ei.

— Ascultă, i-am zis. Tot ce ai de făcut e să cazi la pace cu mama ta până când îţi termini tezele, apoi o să fii întrupată şi n-o să te mai poată atinge. E vorba despre *câteva luni,* Janis.

— Tezele! Un rânjet glorios se întinse pe faţa lui Janis. O să mă folosesc de *teze!* O să i le înfig mamei exact acolo unde o doare!

Am apucat-o şi am ţinut-o pe loc în faţa mea cu toate cele patru braţe.

— Uite ce-i. Nu poţi să-i tot spui că e o ratată.

Glasul ei răsuna de triumf.

— Ba să mă vezi!

— Te rog! Te implor! *Nu face nimic până nu eşti întrupată!* Puteam să văd viziunile gloriei dansând în faţa ochilor ei.

Pe mine nu mă vedea şi nu mă auzea deloc.

— O să fie nevoită să admită că eu am dreptate şi ea greşeşte, declară. O să-i bat teza pe frunte în cuie, cum şi-a bătut-o Karl Marx pe uşa bisericii.

— Ăla era Martin Luther.

(Uneori, nu mă pot abţine.) E a pufnit:

— Cui îi pasă?

— Mie. Schimbare de subiect: *Pentru că eu nu vreau să mori.*

— Nu am de gând să mă plec în faţa ei. Am s-o *zdrobesc.* Am să-i arăt cât de stupidă şi de inutilă şi de ratată e.

În momentul ăla, am avut un semnal la uşă. L-am ignorat.

— Forţa răzbunării constă în tăcere, nu în confruntare, am spus. Faţa i se încreţi ca şi cum ar fi muşcat din ceva amar.

— Nu pot să *cred* că îl citezi iar pe bătrânul ăla mort. *Am găsit un subiect de dispută cu tine,* am vrut să spun cu doctorul Sam, *dar nu sunt obligată să găsesc şi o cale de înţelegere.*

Semnalul de la uşă s-a repetat, de data

asta ataşat unui impuls electronic care însemna *Urgenţă!* Din pură mirare am dizolvat uşa.

Mei era acolo în pătrăţosul ei, cu o expresie de furie pe chip.

— Dacă aţi terminat să vă felicitaţi una pe alta pentru strălucita voastră poznă, a zis, poate o să vă faceţi timp să aflaţi că Fritz a dispărut.

— Dispărut? Nu înţelegeam cum poate cineva să dispară. Nu s-a întors programul lui de pe Titan?

Dacă se întâmplase ceva cu transmisia, îl puteau restaura pe Fritz dintr-o copie de rezervă.

Expresia lui Mei era impenetrabilă.

— Nici nu a plecat. S-a întâlnit cu Doamna Albastră.

Apoi şi-a făcut vânt cu două dintre

mâini, îndepărtându-se şi lăsându-ne într-o tăcere bruscă, adâncă, teribilă.

Nu am vorbit, dar am urmat-o pe Mei în camera comună. Ceilalţi membri ai cadrului erau toţi acolo, şi toţi se uitau la noi când am intrat.

Când eşti mic, auzi pentru prima dată despre Doamna Albastră de la ceilalţi puşti din cadru. Nimeni nu ştie exact cum aflăm *toţi* despre Doamna Albastră – nu doar cadrele de pe Ceres, ci şi cele de pe Vesta, Ganymede, de *peste tot.*

Ştim cu toţii că uneori poţi s-o vezi: o femeie drăguţă şi zâmbitoare în rochie albastră care întinde mâna spre tine şi pare atât de amabilă încât o laşi să te ia de mână.

Abia atunci, când e prea târziu, vezi că nu are ochi, ci numai un întuneric gol plin de stele.

Ea te ia, şi prietenii tăi nu te mai văd niciodată.

Şi bineînţeles părinţii tăi sunt cei care o trimit pe Doamna Albastră să te găsească atunci când eşti rău.

Ştim cu toţii că Doamna Albastră nu există în realitate, există tehnicieni obişnuiţi în săli obişnuite care dau comanda să se anuleze programul tău cu tot cu back-up-uri, dar noi credem sincer în Doamna Albastră şi nu numai atunci când suntem mici.

Lucru care mă aduce la ceea ce afirmasem mai devreme despre întrupare. Odată întrupat eşti considerat o fiinţă umană şi ai drepturi.

Dar *nu înainte.* Înainte de a fi întrupat eşti doar un program de computer care aparţine părinţilor tăi, iar dacă părinţii tăi

socotesc că programul este defect sau virusat, sau pur şi simplu prea greu de manevrat, te pot şterge.

Şters. Nu ucis. Adulţii insistă că există o diferenţă, dar eu una nu o văd.

Pentru că Doamna Albastră vine într-adevăr pentru unii oameni, aşa cum a venit pentru Fritz atunci când Jack şi Hans au renunţat în cele din urmă să-l mai repare. Cele mai multe cadre rezistă fără nicio vizită. Altele au mai mult de una. A fost un cadru pe Vesta care a pierdut opt membri, apoi au avut loc sinucideri printre supravieţuitori după ce au fost întrupaţi, rezultând un imens scandal despre care adulţii au căzut de acord să nu vorbească niciodată.

Eu nu am crezut nicio clipă că părinţii mei ar trimite-o pe Doamna Albastră după

mine, totuşi e încă acolo, într-un colţ din mintea mea, şi din cauza asta situaţia prezentă e atât de oribilă. Dă părinţilor o putere pe care niciodată nu ar trebui s-o aibă şi creează o lipsă fundamentală de încredere între copii şi părinţii lor.

Plângerea esenţială a adulţilor în privinţa sistemului de cadre este că puştii se leagă de cei de seama lor, şi nu de părinţi. Poate e din cauză că cei ca ei nu-i pot omorî.

Toţi membrii cadrului au primit un anunţ oficial despre Fritz, anume că era imposibil de reparat, şi şansele lui de a se întrupa cu succes erau de fapt zero. Mesajul spunea că niciunul dintre noi nu era de vină pentru ceea ce se întâmplase şi că toată lumea ştia că noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru el.

Se găsea în aceeaşi listă de mesaje cu cel pe care mi-l trimisese mie Fritz, înainte de a fi anulat. Iată-l cu pălăria lui stupidă, zâmbindu-mi.

„Mulţumesc că ai zis că o să te joci cu mine de-a umbrele”, spunea el. „Chiar cred că eşti minunată.” Râdea: „Ne revedem curând pe Titan.”

Am plâns mult şi am şters mesajul ca să nu mai fiu niciodată tentată să-l privesc din nou.

Toţi am resimţit eşecul. Era treaba noastră să-l facem pe Fritz bine, şi nu o făcusem. Crescusem împreună cu el şi chiar dacă era o problemă, făcea parte din lumea noastră. Îmi petrecusem ultimele câteva zile evitându-l şi mă simţeam groaznic din cauza asta; însă oricine altcineva făcuse la fel într-un moment sau altul.

Toţi îi simţeam lipsa.

Cadrul decise să poarte doliu şi ne-am blocat într-o ceartă stupidă dacă să purtăm alb, culoarea tradiţională de doliu în Asia, sau negru, culoarea din vechea Europă.

— Să purtăm albastru, a zis Janis.

Şi aşa am făcut. Orice avatar am fi avut din acel moment avea haine albastre sau utiliza albastrul drept culoare principală undeva în compoziţie.

Dacă vreunul dintre părinţi a observat sau a discutat despre asta, sau s-a plâns, eu nu am aflat niciodată.

Am început să mă gândesc mult la relaţiile pe care le aveam cu oamenii întrupaţi şi am presupus că poate eu sunt ceva mai cuminte, mai adorabilă şi mai dulce tocmai pentru că vreau să evit consecinţele unui altfel de caracter. Iar

Janis poate e mai sfidătoare decât ar fi în alte circumstanţe pentru că vrea să arate că nu-i e frică. *Dă-i înainte, mamă,* spune ea, *apasă pe trăgaci. Te provoc.*

Subestimând-o pe Anna-Lee până la capăt. Pentru că Anna-Lee este Soldat Permanent al Mişcării Celor Cinci Principii, şi asta înseamnă *seriozitate.*

Primul Principiu al Mişcării Celor Cinci Principii presupune că *Omenirea este un tipar al gândirii, nu un efect colateral al taxonomiei,* ceea ce înseamnă că eşti om dacă *gândeşti* ca un om, indiferent dacă ai şase picioare, patru braţe sau două picioare asemenea celor de pe Pământ şi Marte.

Şi tot aşa până la cel de-al Cincilea Principiu, ajungem la concluzia că omenirea în toate formele ei variate este destinată să ocupe orice ecosistem posibil din întregul

univers sau cel puţin din partea în care putem ajunge la el. De aceea Mişcarea Celor Cinci Principii a fost întotdeauna tare preocupată de experimentele genetice şi de diversele expediţii spre stelele apropiate.

Eu, una, nu am nicio problemă cu Mişcarea Celor Cinci Principii. E raţională prin comparaţie cu alte grupuri ca Meniul lui Dumnezeu sau Copiii lui Venus.

Şi, în plus, fără cele Cinci Principii, ce căutăm noi aici?

Problema mea constă în genul de oameni pe care îi atrage Mişcarea, adică oameni ca Anna-Lee. Oameni obsedaţi, lipsiţi de umor, absolut incapabili să conceapă un alt punct de vedere. Nu numai că se dedică trup şi suflet grupului căruia i se alătură, ci insistă că toată lumea ar trebui să se alăture, iar oricine nu face

parte din grup este un Om Rău.

Aşa că, deşi sunt destul de mult de acord cu Cele Cinci Principii, nu cred că o să mă alătur mişcării. O să păstrez în minte înţelepciunea bunului meu doctor Sam: *Cele mai multe scheme de progres politic sunt nişte chestii tare caraghioase.*

Dar să mă întorc la Anna-Lee. Pe vremuri, s-a măritat cu Carlos, care de asemenea făcea parte din Mişcare, şi împreună au muncit ani de zile ca să se califice pentru expediţia spre Steaua lui Barnard pe nava *Adevăratul Destin.* Au creat-o împreună pe Janis, pentru că a avea copii face parte din cucerirea universului şi aşa mai departe.

Însă lui Carlos i s-a oferit un loc în echipajul navei, şi lui Anna-Lee nu. Carlos a ales Steaua lui Barnard în loc de Anna-Lee,

iar acum sunt despărţiţi de câteva luni-lumină. El şi restul coloniştilor sunt sub formă electronică – nu are sens să iroseşti resursele pentru expedierea unui trup întreg pe un alt sistem solar când poţi să trimiţi doar datele şi să construieşti trupul odată ce ajungi – şi în cea mai mare parte a timpului sunt în stare latentă pentru că nu au nimic de făcut până se apropie de destinaţie. Dar cam o dată pe săptămână Carlos se trezeşte ca să-i trimită o carte poştală electronică fiicei sale.

Mesajele sunt toate plicticoase, aşa cum te-ai aştepta din partea cuiva aflat în spaţiu care nu are nimic de privit şi nimic de făcut, şi oricum toată lumea doarme.

Janis îi trimite mesaje mai lungi, în special despre certurile ei cu Anna-Lee. La rândul ei, Anna-Lee îi trimite lui Carlos

mesaje lungi despre infracţiunile lui Janis. De la distanţa de două luni-lumină, Carlos refuză să facă pe intermediarul între ele, lucru care le înnebuneşte pe amândouă.

Aşa că Anna-Lee e furioasă că a părăsit-o soţul şi e furioasă şi pe Janis pentru că nu e un bun Soldat Permanent al Celor Cinci Principii. Janis e furioasă pe Carlos pentru că nu găseşte o cale s-o ia cu el şi e furioasă pe Anna-Lee pentru că nu a reuşit să se califice pentru echipajul *Adevăratului Destin* şi, eşuând, nu s-a priceput să-şi păstreze soţul alături.

De asemenea, e furioasă pe Anna-Lee pentru că s-a recăsătorit, de data asta cu Rhee, un tip bogat din Mişcare care a fost în stare să strângă taxele pentru crearea a *două noi fiice,* ambele staruri ale cadrelor lor şi care urmează să crească precum nişte

perfecţi Copii ai Celor Cinci Principii, destinaţi să continue lucrarea omenirii în habitate noi printre stelele îndepărtate.

Sau cel puţin aşa pretinde Anna-Lee.

Din cauza asta eu cred că Janis îşi subestimează mama. După cum vede lucrurile Anna-Lee, are doi copii noi care reprezintă tot ceea ce-şi doreşte. Şi un singur copil mai mare care îi face probleme şi pe care îl poate da Doamnei Albastre fără să piardă mare lucru, fiindcă oricum a pierdut-o pe Janis. La urma urmelor, deja a dat un soţ stelelor.

Toate astea sunt un motiv în plus ca să vreau să mă întrupez pe Pământ, unde mulţi oameni încă mai fac copii în modul tradiţional. Părinţii obţin un embrion în combinatorul de gene şi apoi embrionul e pus într-o cuvă, iar nouă luni mai târziu

deschizi cuva şi înăuntru e un bebeluş adevărat, nu un program de computer. Şi chiar dacă procedura consumă mult mai mult timp şi e mai complicată, eu tot cred că e superioară.

Aşa că mi-am depus candidatura pentru munca pe Pământ, atât pentru slujbe care cer cunoştinţe în lucrul pe computer, cât şi pentru programele de ucenicie în artele frumoase. Dar lista de aşteptare e destul de lungă la orice slujbă ai vrea pe Pământ şi taxa de admitere e mare în afară de cazurile în care ei te vor *cu adevărat,* aşa că nu stau cu sufletul la gură; şi pe lângă asta nici nu mi-am terminat tezele.

Îmi imaginez că voi absolvi colegiul împreună cu majoritatea celor din cadru, la vârsta de paisprezece ani. Înţeleg că pe vremea ta, doctore Sam, oamenii absolveau

liceul mult mai târziu. Presupun că există câteva motive importante pentru schimbare: (1) noi, copiii virtuali, nu dormim atât de mult ca voi, aşa că avem mai mult timp pentru studiu; (2) oricum nu prea avem altceva de făcut; (3) noi suntem foarte, foarte, *foarte* inteligenţi. Pentru că, dacă ai fi părinte şi ai putea să decizi la crearea copilului tău (împreună cu medicii, sociologii şi maşinile), ai declara: *Nu mulţumesc, al meu vreau să fie prost?*

Nu, nu cred.

Şi creierele biologice din corpurile în care ne întrupăm sunt inteligente. În caz că te întrebai.

Putem să creştem mai repede dacă vrem. Computerele în care trăim sunt atât de rapide încât putem evolua de la concepţie la maturitate în numai două sau

trei luni. Însă nu am putea interacţiona cu părinţii noştri, care fiind în carne şi oase sunt mult mai înceţi, şi nici cu oricine altcineva. Aşadar, ca să putem avea o oarecare relaţie cu cei mai în vârstă sau orice fel de socializare, suntem nevoiţi să încetinim până la ritmul părinţilor noştri.

Pentru a absolvi trebuie să fac o teză şi din nefericire nu poate fi cea pe care o doresc, adică modul în care picturile lui Brueghel şi ale altora reflectă teologia perioadei respective. Tot antrenamentul pe computere şi sisteme, alături de artă şi istoria artei, mi-a dat o idee despre cum funcţionează sistemele abstracte, de genul teologiei, şi cum pot fi reprezentate vizual concepte destul de abstracte pe o pânză bidimensională.

Dar trebuie să păstrez asta probabil

pentru cursurile postuniversitare, pentru că specializarea mea principală se referă la ştiinţele computerelor, în consecinţă am scris o teză destul de plicticoasă despre interoperabilitatea sistemelor – care, dacă te interesează, înseamnă arta de a face diverse maşinării şi sisteme de operare înalt specializate să discute unul cu altul, treabă care devine mult mai dificilă dacă maşinile respective se întâmplă să fie mult mai deştepte decât tine.

De fapt subiectul e destul de interesant. Doar că nu era interesant în teza mea.

În timp ce făceam asta, aveam în continuare contracte externe pentru Dane, care făcuse parte dintr-un cadru care se întrupase cu câţiva ani înaintea noastră şi pe care ajunsesem să-l cunosc atunci când grupul lui s-a întâlnit cu al nostru ca să ne

ajute la lecţii şi la aptitudinile sociale (pentru că se dorea ca noi să fim capabili să comunicăm cu oameni din afara cadrului şi familiilor noastre, ceva ce nu puteam face fără exerciţiu).

Oricum, Dane a primit o slujbă de programator la centrul de comunicaţii de pe Ceres şi era dornic să-mi paseze mie unele dintre părţile plictisitoare ale muncii lui în schimbul banilor. Astfel făcusem un pas înainte către plata acelei mari taxe de intrare pe Pământ sau dacă reuşeam să scap de taxă, către posibilitatea să trăiesc un timp pe Pământ şi să învăţ să pictez.

— O să ajungi cel mai mare decorator de interioare de pe Ceres, m-a luat Janis în zeflemea.

— Şi asta ar fi un lucru *rău?* am întrebat. Uită-te la locul ăsta! E atât de

funcţional şi de plicticos încât ai putea crede că se putea găsi o altă culoare pentru văruit în afară de *gri,* pentru Dumnezeu!

A fost una dintre puţinele ocazii în care am ajuns să vorbesc cu Janis după aventura noastră de pe Titan. Lucram amândouă la teze şi mergeam încă la şcoală, iar eu aveam contractele externe, dar cred că ea încerca să mă evite pentru că nu voia ca ea să-mi spună ce făcea şi eu să-i spun să n-o facă.

Lucru care, de fapt, mă răneşte întrucât am fost prietene aşa de bune până în momentul în care o sfătuisem să nu se lase omorâtă, iar pentru că voiam să-i salvez viaţa ea nu mai voia să vorbească deloc cu mine.

Apucam să o văd pe Janis cel mai mult în timpul petrecerilor de Zilele Întrupării

ale altor membri ai cadrului nostru. Astfel am vizitat Ganymede, Iapetus, din nou Titan, Rhea, Pluto, Callisto şi Io, şi inelul generator de antimaterie dintre Venus şi Mercur, din nou Titan, apoi Titan pentru a patra oară.

Nu ştiu, cadrul nostru probabil că are o afinitate ciudată pentru portocaliu.

Am mers pe Pallas, Juno şi Vesta. Deşi după părerea mea orice colonie de pe un asteroid oarecare seamănă destul de mult cu următoarea.

Am fost şi pe Al Treilea Rai, care este habitatul oamenilor din Meniul lui Dumnezeu construit pe L2. Şi pot să-şi *păstreze* o mulţime de lucruri din meniu, după părerea mea.

Am vizitat Selena (pe care tu, doctore Sam, o numeşti Luna – de parcă ar fi

singura). Am ajuns să vedem *Dinastia Veşnică,* o navă cosmică în construcţie pe orbita lunară pentru expediţia către Tau Ceti, colonia în care Anna-Lee se străduia din răsputeri s-o includă pe Janis.

De asemenea am vizitat Marte de trei ori. Printre alte distracţii, am privit în jos planeta de pe vârful lui Olympus Mons, cel mai înalt munte din sistemul solar, şi m-am uitat în jos de pe marginea celui mai mare canion din sistemul solar, apoi m-am uitat în *sus* din fundul aceluiaşi canion.

Am încercat toţi, pe cât posibil, să purtăm albastru, în amintirea celui dintre noi care nu a putut fi prezent.

În afară de peisaje, petrecerile de Ziua întrupării erau grozave şi pentru că toţi membrii întrupaţi ai cadrului nostru apăreau şi ei, în trupuri închiriate pentru

ocazia respectivă. Eram încă apropiaţi, bineînţeles, şi ţineam încontinuu legătura, dar comunicarea între noi era limitată de viteza luminii şi nu era ca şi cum i-ai fi avut pe Fahd, Chandra sau Solange în persoană, să-i înghionteşti şi să-i îmbrăţişezi.

Pe Pământ nu am fost. Eu eram singura din cadru care se înscrisese acolo şi încă nu aveam un răspuns. Nu mă puteam împiedica să visez la cum va fi Ziua Întrupării mele dacă ar avea loc pe Pământ – unde m-aş duce? Cum ar arăta? Roma? Muntele Everest? Habitatele oceanice? Câmpiile Africii, de unde a început drumul rasei umane?

Era dureros să mă gândesc că şansele erau destul de mari ca eu să nu văd niciodată vreunul dintre aceste locuri.

Janis nu a încercat să organizeze vreuna

dintre micile ei rebeliuni în cursul acestor excursii. În primul rând, s-ar fi aflat, căci eram supravegheaţi foarte strict. Comportamentul ei nu era cu nimic mai prejos decât ar fi dorit Anna-Lee. Dar dincolo de asta îmi dădeam seama că plănuia ceva drastic.

Am încercat să stau de vorbă cu ea. Am discutat despre teza mea, sperând că se va ajunge la o discuţie despre teza *ei.* Dar nicio şansă. Evita subiectul în totalitate.

Totuşi, era destul de ocupată cu proiectul ei, indiferent care era. Pentru că se tot învârtea prin cadru întrebând unde să caute tot felul de informaţii bizare.

Nu găseam logica întrebărilor ei. Păreau să acopere prea multe domenii. Sociologie, statistică, mineralogie, criminologie, economie, astronomie,

proiectarea navelor spaţiale... Proiectul părea imens.

Singurul lucru pe care îl ştiam despre teza lui Janis era că *se presupunea* a fi despre managementul resurselor. În acest domeniu o forţase Anna-Lee să intre, pentru că cerea abilităţi necesare expediţiei Tau Ceti. Iar dacă nu dădea rezultate, Anna-Lee se asigurase că Janis lua ca specializare secundară în pilotarea navelor spaţiale şi a navetelor şi navigaţia.

Mi-am terminat în sfârşit teza, apoi m-am relaxat şi am aşteptat ofertele de serviciu. Singura ofertă pe care am primit-o era de la cineva care dorea să conduc reciclarea deşeurilor pe Iapetus, ceva ce tipul ar fi ştiut că n-o să accept dacă s-ar fi obosit să-mi citească referinţele.

Poate era pur şi simplu cufundat până

la gât în gunoaie şi disperat, nu ştiu.

Apoi s-a întâmplat lucrul cel mai uluitor. În loc de o slujbă în domeniul computerelor, am primit o ofertă de studii la Academia din Pisa.

Care este o şcoală de artă. Care se află în Italia, adică acolo de unde provin majoritatea picturilor.

Comitetul de acceptare spunea că lucrările mele demonstrează „o fuziune naivă, dar foarte originală a criticii sociale cu formalităţile ordinii geometrice”. Nici măcar *nu pretind* că înţeleg ce au vrut să spună prin asta, dar bănuiesc că pur şi simplu nu au fost obişnuiţi cu perspectiva unui student care şi-a petrecut practic întreaga viaţă într-un computer de pe Ceres.

Mi-am emis ţipetele de bucurie către

toţi cei din cadru, chiar şi către cei care părăsiseră Ceres şi probabil aveau să tresară la locurile lor de muncă atunci când ţipetele mele aveau să ajungă la ei.

Am ţopăit prin sala comună şi toată lumea a venit să mă felicite. Chiar şi Janis, care alesese să folosească un avatar nici pe departe uman, doar un desen cu un baros zdrobind o piatră, iar şi iar.

Subtilitatea nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Felicitări! a zis. Ai obţinut ce ai vrut.

După aceea mi-a transmis ceva pe canalul privat: *O să devii celebră. Dar eu o să fiu o* legendă.

M-am uitat la ea. Apoi i-am răspuns: *Putem să vorbim despre asta?*

Peste câteva zile. Când o să-mi depun teza.

Nu face asta, am rugat-o.

Prea târziu.

Ciocanul îşi izbi piatra, iar aşchiile zburară prin cameră şi apoi dispărură.

Mi-am petrecut următoarele câteva zile planificându-mi petrecerea de Ziua Întrupării, dar nu mă puteam concentra. Mă tot gândeam dacă Janis avea să trăiască să se bucure de ea.

În cele din urmă, am hotărât să-mi fac petrecerea în Thailanda pentru că erau mai multe locuri interesante laolaltă, şi de asemenea Marele Buddha. Şi am găsit un organizator despre care se presupunea că e chiar bun.

M-am decis ce fel de trup vreau, şi specialiştii în întrupări de pe Pământ au început să-l crească într-una dintre cuvele lor. Nu era trupul unei pământence de

paisprezece ani, ci mai mare, cam la optsprezece. Ochi căprui, păr castaniu şi ochii aceia mari care îmi fuseseră întotdeauna de folos.

Şi bineînţeles două picioare. Aşa are toată lumea acolo.

Am stabilit data. Cadrul a fost alertat. Ne-am antrenat cu toţii în simulatoare, încercând să ne descurcăm cu numai două braţe. Toată lumea era pregătită.

Şi atunci Janis şi-a terminat teza. Am descărcat o copie imediat ce a fost prezentată comitetului şi am citit-o dintr-o suflare, şi oroarea mea creştea cu fiecare rând.

Ceea ce făcuse Janis fusese să publice o cuprinzătoare critică a *întregii noastre societăţi!* Era o lucrare strălucitoare şi în acelaşi timp pură otravă.

Societatea postumană îşi distruge copiii, spunea Janis, fapt demonstrabil prin procentul mare de adulţi nevrotici şi disfuncţionali. Problemele întâmpinate de prima generaţie de copii care îşi petrecuseră anii de formare sub formă de programe – autismul, obsesiile şi maniile, dependenţa de mediile electronice – nu dispăruseră, fuseseră doar reduse, devenind parte integrantă a harababurii generale, a civilizaţiei, atât de banală încât nimeni nu o mai observa.

Janis avea şi date. Numărul oamenilor care fuseseră trataţi de o boală sau alta. Procentajul celor care aveau dificultăţi în acomodarea cu trupurile sau care nu comunicau cu nimeni în afara celor din cadrul lor, sau care nu puteau dormi decât cufundaţi într-o simulare. Sau care se

sinuciseseră. Sau care muriseră în accidente – Janis îşi punea întrebarea dacă toate aceste accidente fuseseră cu adevărat rezultatul unui mediu aspru. Maşinile şi aşezările noastre erau cu mult mai sigure decât fuseseră în vremurile de început, însă rata deceselor accidentale era încă ridicată. Oare câte accidente fuseseră provocate de operatori neatenţi sau nefericiţi şi câte fuseseră deliberate „sinucideri prin intermediul maşinilor”?

Janis continua descriind una dintre victimele acestui nemilos tip de educaţie. „Lipsită de afectivitate emoţională, ofensată de dezordine şi incapabilă să facă faţă piedicilor, incapabilă să funcţioneze fără aderenţa la un sistem de credinţe la fel de rigid ca mediul artificial şi limitativ în care a fost crescută.”

Când mi-am dat seama că Janis o descria pe Anna-Lee aproape m-am stins.

Janis oferea o soluţie pentru rezolvarea problemei, care presupunea renunţarea la mediile virtuale şi revenirea la copii adevăraţi, cu trupuri. Extrăgea multe cifre din statistici care demonstrau că în locurile unde se proceda astfel – în principal pe Pământ – păreau a se produce mai mulţi adulţi de succes. Sublinia, de asemenea, că penuria iniţială de resurse care la început dusese la crearea copiilor virtuali se încheiase demult – actualmente venea multă apă din gheaţa de pe Centura Kuyper, iar noi aveam toate mineralele pe care le puteam dori. Singurul motiv pentru care sistemul continua era comoditatea adulţilor. Însă şi bebeluşii adevăraţi, prin comparaţie cu programele abstracte de computer, le-ar

fi de folos adulţilor. Nu ar mai fi tentaţi să devină mici dictatori cu puteri absolute asupra urmaşilor lor. Janis spunea că această şansă i-ar face pe adulţi nişte fiinţe umane mai bune.

Toate acestea erau susţinute de cantităţi colosale de statistici, grafice şi alte date. Când am terminat de citit, mi-am dat seama că în Cadrul Destinului Glorios fusese produs un adevărat geniu, iar acest geniu era Janis.

Adevăratul geniu înseamnă o minte cu multe posibilităţi generale, accidental determinat să apuce într-o anumită direcţie.

Bine, Anna-Lee o determinase, însă problema era că probabil Janis nu mai avea mult de trăit. Pe lângă faptul că Janis o caricaturizase fără milă, era imposibil ca Anna-Lee să nu observe că întreaga lucrare

lovea direct în Mişcarea Celor Cinci Principii. Conform oamenilor Mişcării, toate resursele disponibile trebuie închinate expansiunii rasei umane în afara sistemului solar şi în medii noi. Nu conta că acum erau mai multe resurse disponibile decât în trecut, era total contrar principiilor lor folosirea unei părţi mai mari pentru creşterea copiilor când aceasta ar putea fi utilizată pentru saltul în univers.

Şi cu toate că oamenii celor Cinci Principii recunoşteau rata deceselor relativ ridicată, ei o puneau pe seama mediilor periculoase în care se aflau coloniile noastre. Tot ce aveam de făcut era să-i modificăm genetic pe oameni pentru a se adapta mai bine la mediu şi problema ar fi fost rezolvată.

Am sărit peste anexe şi am fugit din

camera mea, prin sala comună, spre uşa lui Janis, unde am apăsat pe butonul care o atenţiona că are un vizitator. Uşa dispăru, şi iat-o pe Janis pentru prima dată de la cearta cu Anna-Lee îşi folosea avatarul pătrăţos. Îmi adresă un zâmbet răutăcios.

— Grozav, nu-i aşa?

— *Strălucitor!* Dar nu poţi s-o laşi pe Anna-Lee s-o vadă.

— Nu fi prostuţă. Chiar eu i-am trimis mamei fişierul. Eram îngrozită. Ea probabil a văzut cum s-a golit faţa mea de Picasso şi a început să râdă.

— O să te şteargă! am zis.

— Dacă o va face, o să fie un argument pentru punctul meu de vedere. Puse o mână consolatoare pe umărul meu: Îmi pare rău dacă asta va însemna să lipsesc de la întruparea ta.

Când Anna-Lee a venit ca o furtună – nu peste mult timp –, Janis a transmis întreaga confruntare printr-o conexiune unidirecţională întregului cadru. Am putut să urmărim, dar nu şi să participăm. Nu avea nevoie de sfaturile noastre, aşa cum nu avea nici de ale mamei sale.

— Eşti un monstru! tună Anna-Lee. Împrăştii calomnii! Ai trădat cel mai înalt adevăr!

— Am *spus* adevărul! Iar tu *ştii* că ăsta e adevărul, altfel nu ai fi înnebunit aşa acum.

Anna-Lee înţepeni.

— Sunt Soldat Permanent al Celor Cinci Principii. Cunosc adevărul şi îmi cunosc datoria.

— Când spui asta îmi dovedeşti punctul de vedere.

— O să-ţi retragi teza şi o să-ţi ceri scuze Comitetului pentru că i-ai dat un document atât de urât.

Anna-Lee nu-şi dăduse seama că documentul nu mai putea fi recuperat, că Janis îl dăduse tuturor cunoscuţilor. Janis râse.

— Nici vorbă, mamă, zise.

Anna-Lee îşi pierdu controlul. Ridică pumnii şi ţipă:

— Îmi cunosc datoria! N-o să permit ca o asemenea calomnie să fie văzută de nimeni! Arătă cu degetul spre Janis: Ai trei zile s-o retragi!

Janis pufni dispreţuitor.

— Altfel ce?

— Altfel eu voi decide că eşti incorigibilă şi-ţi voi şterge tot programul. Janis râse.

— Dă-i drumul, mamă. Fă-o *acum.* Nimic nu face o idee nouă să se răspândească mai bine decât martiriul. Îşi desfăcu cele patru braţe: Fă-o, mamă. *Urăsc* viaţa în iadul ăsta. Sunt gata.

Voi fi cucerit; nu voi capitula. Da, doctore Sam. Exact.

— Ai trei zile, rosti Anna-Lee, cu glas sec şi ameninţător, apoi imaginea ei virtuală se stinse.

Janis se uită la spaţiul în care stătuse mama ei, apoi un rânjet prostesc i se întinse pe faţă. Reveni la avatarul ca un băţ cu părul roşu şi începu un mic dans prin aer, mişcându-se ca un desen prost animat.

— Hei! cânta ea. Până la urmă merg la petrecerea lui Alison!

Fusesem atât de prinsă de dramă încât uitasem că întruparea mea urma să aibă loc

peste două zile.

Dar acum nu avea să mai fie o petrecere. Avea să fie doliu.

„Doctore Sam”, am zis, „trebuie s-o salvez pe Janis.”

Triumful speranţei asupra existenţei.

„Speranţă am”, am spus şi apoi m-am mai gândit. „Poate şi puţină experienţă.”

Ziua întrupării mele a decurs bine. Am coborât cu planorul – ca prima dată pe Titan –, numai că de data asta am comunicat Turnului de Control să le dea voie prietenilor mei să aterizeze unde dracului voiau. Asta ne-a dat timp să-l inspectăm pe Marele Buddha, un bărbat slab cu un surâs atotştiutor stând cu picioarele încrucişate şi cu proeminenţe pe cap. Are doi kilometri jumătate înălţime şi e înţesat cu masive

procesoare cuantice paralele, toate ronţăind cantităţi imense de date, gândind gândurile profunde potrivite unei inteligenţe artificiale construite la o asemenea scară şi repetând milioane de sutra, adică scripturile budiştilor, toate la viteza luminii.

Se deplasează cu doi sau trei centimetri pe zi şi va ajunge în strâmtoarea de la capătul peninsulei Kra peste multe mii de ani.

După ce am privit figura senină a lui Buddha din câte unghiuri am vrut, ne-am ridicat, am plutit peste kilometri de junglă de un verde strălucitor şi am aterizat pe plajă. Şi am aterizat pe plajă *toţi,* lucru care m-a cam surprins. După aceea ne-am străduit să învăţăm surf – şi pot să vă spun de la început, simulatoarele de surf sunt *absolut* neadecvate. Cel mai mult am reuşit

să rezist pe planşă poate douăzeci de secunde.

Eram uluită de senzaţiile care se aglomerau în jurul meu. Briza pe pielea mea, mirosurile mării şi ale vegetaţiei, al cărbunilor pe care se gătea mâncarea pentru banchetul nostru. Nisipul fierbinte sub tălpile desculţe. Gustul sărat al oceanului pe buze. Înţepăturile micilor meduze pe picioare şi pe braţe şi mirosul de iod al fâşiilor groase de alge încurcate în părul meu.

Vreau să spun, *habar n-aveam.* Simulatoarele erau total neadecvate experienţelor de pe Pământ.

Şi asta era doar o *parte* a Pământului, o mică fracţiune a mediilor disponibile. Cred că i-am convins pe mulţi din cadru că probabil o să-şi dorească să se mute pe

Pământ imediat ce adună banii şi-şi găsesc o slujbă serioasă.

După înot şi jocuri pe plajă a urmat cina de Ziua întrupării mele. Senzaţiile oferite de mâncare erau prea intense – nu am putut mânca mult. Dacă urma să mănânc mâncare pământeană, aveam nevoie să încep cu ceva cu mult mai blând.

Şi iată-mi trupul cu ochi căprui în capul mesei, privind în jos spre membrii Cadrului Destinului Glorios care toastau cu băuturi tropicale, din cele care conţineau umbreluţe de soare.

Mi s-au umezit ochii, cu lacrimi mult mai ude şi mai fierbinţi decât lacrimile din simulator. Dintr-un motiv oarecare constatarea m-a făcut să plâng şi mai mult.

Părinţii mei au venit la cină, pentru că de fapt era pentru prima dată când puteau

să mă îmbrăţişeze – să mă îmbrăţişeze cu adevărat adică, nu într-un simulator. Fuseseră descărcaţi în nişte trupuri care nu prea semănau cu pătrăţoasele cu patru braţe pe care le utilizau pe Ceres, dar asta nu conta. Când braţele mele i-au cuprins am început din nou să plâng.

După ce mi-am şters lacrimile ne-am pus echipamentul subacvatic şi ne-am dus să înotăm în recif, ceva pur şi simplu minunat. Mai multe culori, forme şi texturi decât aş fi putut să-mi imaginez vreodată sau să-mi imaginez că se pot reda într-o operă de artă.

O *operă de artă care reprezintă totul, dar nu selectează nimic, nu este artă, ci mai degrabă prefăcătorie şi recitare.*

Ooo. Ai dreptate. Mulţumesc, doctore Sam.

După excursia în recif am făcut o vizită la una dintre aşezările subacvatice locuite de oameni adaptaţi la respiraţia sub apă. Problema a fost că noi trebuia să ne păstrăm echipamentul subacvatic şi niciunul dintre noi nu era prea priceput la limbajul fluid prin semne pe care îl foloseau toţi drept mijloc de comunicare preferat.

Apoi ne-am ridicat din ocean, ne-am uscat şi am avut o ultimă rundă de îmbrăţişări înainte de a fi încărcaţi în habitatele noastre obişnuite. Lui Janis i-am oferit o îmbrăţişare deosebit de puternică şi i-am şoptit la ureche:

— Ai grijă de tine.

— Cine? a rânjit ea. *Eu?*

După aceea micul trup cu păr castaniu a fost lăsat în urmă, arătând foarte singur, în timp ce toţi ceilalţi îşi puneau electrozii şi

se întorceau înapoi pe lumile lor obişnuite şi foarte îndepărtate.

Imediat ce am ajuns pe Ceres, am trântit un avatar al meu în apartamentul părinţilor mei. S-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost o fantomă.

— Ce cauţi *tu* aici? a reuşit să rostească mama.

— Urăsc să vă spun asta, am zis, dar cred că va trebui să angajaţi un avocat.

A fost surprinzător de uşor, zău aşa. Amintiţi-vă că eu lucram cu Dane, care era tehnician de comunicaţii şi însărcinat cu descărcarea tuturor micilor creiere artificiale pe Pământ. Şi mai amintiţi-vă că eu m-am specializat în interoperabilitatea sistemelor, ceea ce implică faptul că m-am specializat, de asemenea, şi în

*ne*operabilitatea sistemelor.

A fost foarte uşor să aranjez ca vreo câteva inteligenţe artificiale s-o ia razna în sistemul lui Dane exact când se lucra la încărcarea noastră. Şi asta i-a distras atât de mult atenţia încât a fost de acord când eu i-am propus să fac treaba în locul lui.

Odată ce am avut acces, nu a durat decât o clipă să inversez câteva numere de serie.

Rezultatul a fost că Janis a fost descărcată în trupul meu cu păr castaniu şi a primit toate urările, şi mi-a îmbrăţişat părinţii cu braţele *mele.* Şi ea se află acum pe Pământ, întrupată, cu tot setul de drepturi şi în siguranţă faţă de Anna-Lee.

Aş vrea să pot spune asta şi despre mine.

Anna-Lee nu putea să mă omoare –

desigur –, întrucât nu îi aparţin. Dar îi poate da în judecată pe părinţii mei, care din punctul ei de vedere au permis ca un soft care le aparţine *lor* să o împiedice să se răzbune pe un soft care îi aparţine *ei.*

Şi bineînţeles că pe Anna-Lee a apucat-o nebunia în secunda în care a aflat – adică mai mult sau mai puţin imediat, întrucât Janis i-a trimis un scurt mesaj radio batjocoritor după ce a dat pe gât a patra sau a cincea băutură de sărbătoare cu umbreluţă.

Janis mi-a trimis şi mie un mesaj.

„Puteai măcar să-mi fi făcut părul roşu.”

Părul *meu.* Uneori, mă întreb de ce mă mai ostenesc.

Un neaşteptat efect colateral al întâmplării a fost faptul că am devenit toţi faimoşi. S-a dovedit că din punct de vedere

legal situaţia era fără precedent, implicând o mulţime de interese umane şi de personaje pline de culoare. Janis a devenit o celebritate în mass-media, la fel ca şi mine, la fel ca şi Anna-Lee.

Celebritatea nu a adus nimic bun pentru Anna-Lee. Întreaga ei structură mentală era prea rigidă ca să facă faţă genului de interogatorii şi de cercetări amănunţite cu care trebuie să se confrunte o figură publică. Imediat ce s-a văzut provocată şi-a pierdut controlul. În faţa unuia dintre cei mai importanţi moderatori media m-a numit într-un fel pe care tu, doctore Sam, nu ai dori să-l repet.

Indiferent de posibilităţile cazului ei legal, imaginea lui Anna-Lee ţipând că eu am privat-o de dreptul ei inalienabil de a-şi ucide fiica a împiedicat-o să-şi câştige prea

mulţi prieteni. În cele din urmă, oamenii Celor Cinci Principii şi-au dat seama că nu aduce niciun bine cauzei lor, iar un purtător de cuvânt al Mişcării a înlocuit-o, spunând cât mai puţin posibil.

A dat şi Janis câteva declaraţii, dar nici pe departe atât de multe cât i-ar fi plăcut, pentru că se afla în arest la domiciliu pentru sosirea pe Pământ fără viză şi fără să plătească taxa de imigrare. Poliţiştii au apărut când ea dormea încercând să-şi alunge mahmureala după băuturile cu umbrele. Probabil e un noroc că nu i s-a oferit oportunitatea să vorbească mult, pentru că, dacă ar fi început cu declamaţiile ei, şi-ar fi uzat celebritatea la fel de repede ca Anna-Lee.

Janis a fost programată pentru a fi deportată înapoi pe Ceres, însă

transportarea unui om întrupat este mult mai dificilă decât transmisia unei simulări prin laser, iar ea a trebuit să aştepte o navă care să poată transporta pasageri, adică luni întregi.

S-a oferit să piloteze chiar ea nava, dacă tot fusese pregătită pentru asta, dar oferta a fost refuzată.

Teza sa a fost citită de mulţi oameni care altfel nu ar fi auzit de ea. Milioane de inşi au discutat-o, fie că o citiseră, fie că nu. Unii spuneau că Janis avea dreptate, alţii că Janis avea dreptate în cea mai mare parte, dar exagera. Mai erau şi unii care considerau că problema nu exista în realitate, ci doar în statistici.

Alţii considerau că problema ţine în totalitate de programare, că sistemul ar funcţiona dacă simulările ar fi făcute mai

apropiate de realitate. Trebuie să îi contrazic, pentru că eu cred că simulările *sunt* aproape de realitate, dar numai pentru anumiţi oameni.

Problema este că fiinţele umane percep realitatea în moduri uşor diferite, chiar dacă se întâmplă ca ele să fie programe. Un programator poate face tot posibilul ca să creeze o realitate artificială care să imite exact felul în care percepe el realitatea, numai că ea nu este exact la fel pentru o altă persoană, ci doar o aproximare. Ca şi cum ai încerca să potriveşti mâinile tuturor în mănuşi de aceeaşi mărime.

În cele din urmă, cineva de la Universitatea din Adelaide a citit lucrarea şi i-a oferit lui Janis o catedră în departamentul de sociologie. Ea a acceptat şi a scăpat din arestul la domiciliu.

Biata Australia, m-am gândit.

Eu am stat destul de mult pe video. Am folosit avatarul meu de fetiţă şi am clipit mult din ochii mei mari. Purtam încă albastru, doliu după Fritz.

De ce, am fost întrebată, trecusem la acţiune ca s-o salvez pe Janis?

— Pentru că noi suntem un cadru, şi asta presupune să avem grijă unul de altul.

Ce cred despre Anna-Lee?

— Nu văd de ce se mai plânge. Am avut grijă ca Janis *să nu mai fie problema ei.*

Ceea ce am făcut eu nu se cheamă furt?

— Să eliberezi un sclav nu înseamnă furt.

Şi aşa mai departe. Acelaşi tip de rutină pe care o practicasem cu părinţii mei în toţi aceşti ani, şi exerciţiul îşi spunea cuvântul. Cadre întregi – sute – au semnat petiţii

cerând anularea cazului. Mulţi adulţi au făcut la fel.

Sper să ajute, însă se presupune că judecătorul care decide cazul nu este influenţat de opinia publică, ci numai de lege.

Şi toată lumea uită că părinţii mei sunt cei care vor trece prin proces, nu eu, acuzaţi că au permis softului lor să fure softul lui Anna-Lee. Şi desigur eu, în consecinţă ei, sunt absolut vinovată, aşadar părinţii mei cu siguranţă vor fi amendaţi, pierzând atât bani, cât şi Puncte Cetăţeneşti.

Îmi pare rău pentru asta, dar părinţii mei se pare că nu regretă.

Modul cum va decide judecătorul ce valoare are un soft furat pe care proprietarul său intenţiona clar să-l distrugă

va fi ceva interesant, indiferent de rezultat.

Nu ştiu dacă eu voi mai pune vreodată piciorul pe Pământ. Nu-mi pot ocupa locul din Pisa pentru că nu sunt întrupată şi nu ştiu dacă ei îmi vor face din nou oferta.

Şi, indiferent ce se va întâmpla, Fritz tot şters rămâne. Iar eu port încă albastru.

Nu mai am slujba mea externă. Dane nu vrea să-mi mai vorbească pentru că superiorul lui l-a mustrat şi e suspectat că mi-ar fi fost complice. Şi chiar şi cei care sunt de partea mea nu-mi vor da voie să mă mai joc pe computerele lor.

Chiar dacă aş obţine o slujbă pe undeva, nu pot fi întrupată până când tribunalul încheie cazul.

Se pare că singura persoană care a scăpat nepedepsită e Janis. Ceea ce e normal.

În momentul de faţă, problema mea principală este plictiseala. Mi-am petrecut paisprezece ani într-un program rigid, făcut să-mi umple orele cu activităţi intelectuale şi folositoare, iar acum s-a terminat.

Şi nu mă pot apuca de vreo activitate nefolositoare decât dacă obţin întruparea undeva.

Fiecare om este sau speră să fie un leneş.

Mulţumesc, doctore Sam.

Am ales să-mi umplu timpul făcând tablouri. Poate reuşesc să le vând, şi asta o să mă ajute să-mi plătesc taxele pentru Pământ.

Le-am numit seria „doctor Johnson”. *Sam. Johnson pe Marte. Sam. Johnson vizitează Neptun. Sam. Johnson examinând Gheţarul Tomasko. Sam. Johnson printre*

asteroizi.

Mai am multe idei pe aceeaşi linie.

Doctore Sam, am încredere că vei fi de acord.

CÂT DE DEPARTE POŢI MERGE

Greg Van Eekhout

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

Greg Van Eekhout a publicat în revistele: *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Strange Horizons, Polyphony, Flytrap, Say... Ideomancer, Starlight* şi altele. Multe dintre povestirile apărute în revistele de mai sus au fost adunate în primul său volum, *Show and Tell and Other Stories;* în 2009, i-a apărut şi primul roman, *Norse Code.* Când nu scrie, Van Eekhout predă inginerie pedagogică şi tehnologie educativă în suburbiile din Phoenix, Arizona.

În povestirea de mai jos, cu titlu bine ales, pornim într-o aventură în tovărăşia unui bărbat hotărât, care explorează cât de departe se poate o lume viitoare, stranie şi limitată, iar dacă asta nu e prea departe în ziua de azi, nu înseamnă că bărbatul nu are

de luptat cu nenumărate pericole şi obstacole pe drumul său, nici că nu va întâlni o seamă de miracole.

Nu m-am dus la şcoală din cauza alergiei la stimulii nervoşi, dar asta nu înseamnă că eram prost, ci că pur şi simplu aveam o grămadă de timp la dispoziţie. De cele mai multe ori ieşeam cu Beeman, scotoceam peste tot în Ex-Town şi făceam negoţ cu metal, resturi electronice şi orice altceva, pentru mâncare, produse şi servicii. Eram nişte bişniţari destoinici.

Beeman era robot, dar pe mine nu mă deranja prea mult, pentru că nu mai avea piele pe faţă, i se vedeau obrajii de plastic şi auzeai cum îi bâzâie ochii când se mişcă. De-asta era în regulă, nu pretindea că e om

sau altceva. Nu încerca să se prefacă.

Treceam în revistă prada zilei în după-amiaza când am simţit prima oară mirosul Depărtării. Contururile cenuşii ale turnurilor din centru se stingeau pe cer ca nişte stafii bolnave, iar deasupra capetelor noastre se tânguiau avertizoarele poliţiei, invizibile în ceaţă. Beeman şi cu mine stăteam proptiţi cu spatele de un zid de beton fărâmicios. La picioarele mele erau o conservă cu supă de mazăre, expirată nu demult, două baterii de nouă volţi, un colac de cablu de reţea şi două tije din oţel inoxidabil, care puteau fi folosite ca beţigaşe.

— Astea or să treacă iute ca pâinea caldă, zise Beeman. Începea şi termina cuvintele cu un declic discret, care aş fi vrut să dispară. Nu-l auzisem dintotdeauna, dar

mi-am zis că avea vreo defecţiune la cutia vocală.

— În afară de supă, am spus. O duc mamei acasă.

— Mama ta e grasă şi mănâncă prea mult.

— Închide grilajul!

L-am pocnit în cap cu conserva de supă, dar nu destul de tare încât să-i las urme. Beeman nu voia să fie răutăcios. Avea doar nişte linii de cod greşite.

Tocmai mă pregăteam să-i explic că mama nu mănâncă prea mult, dar hrana pe care o primeşte la muncă, la fabrica de pantofi, conţine prea multă grăsime şi carbohidraţi. Nu ştiam cum să-i explic lui Beeman ce sunt ăia carbohidraţi. Ca o baterie cu prea multă zeamă, care nici măcar nu e bună? Atunci am simţit o briză,

nu fierbinte şi lipicioasă ca vântul obişnuit din Ex-Town, ci rece, ca atunci când deschizi frigiderul, stranie şi sărată.

— Ce dracu-i asta? am întrebat.

Beeman îşi activă olfactivele – noi bănuiam că poate fusese servitor la bucătărie înainte de a-şi pierde faţa şi de-a ajunge aşa –, iar eu am tăcut şi l-am lăsat să analizeze. După o vreme, îmi spuse:

— O să-ţi arăt.

Îşi ridică tricoul, pe care-l purta nu ca să se pretindă om, ci ca să nu-i intre praf în fisurile din tors, şi afişă o imagine din biblioteca lui media pe monitorul LCD de deasupra clapei sfârcului stâng. Am văzut o câmpie albastră întinsă, asemenea cerului într-o zi frumoasă, numai că era lichidă şi rostogolea spumă albă. Păsări albe, curate se scufundau în ea. Părea o altă lume,

pustie, fără grămezi de gunoaie, fără ceaţă înecăcioasă, fără betoane sparte sau munţi de construcţii topite. Paşnică, se întindea până la orizontul limpede.

— E marea, rosti Beeman. Simţim mirosul mării.

N-a ţinut prea mult. Vântul necunoscut se stinse şi Ex-Town mirosi din nou ca Ex-Town, iar eu am simţit o durere bizară, de parcă aş fi fost prădat. Voiam să mai simt marea şi i-am spus lui Beeman că mi-ar fi plăcut să putem merge la ocean. El ridică din umeri şi spuse:

— De ce nu?

Existau nenumărate motive pentru care nu puteam merge, dar l-am lăsat să vorbească. Spunea că ne-am putea bălăci în apă. Am putea căuta scoici. Am putea pune

capcane pentru raci, aprinde un foc din lemne plutitoare şi găti racii pe el. Am putea chiar să pescuim.

— A pescui, începu el, înseamnă a…

— Ştiu ce-i pescuitul.

Dacă n-am fost la şcoală, nu înseamnă că nu ştiu nimic. Am trecut prin toate programele şi am citit, deci ştiu că a pescui înseamnă a încerca să omori peştii amăgindu-i cu mâncare, dar nu e mâncare adevărată, ci un cârlig ucigaş, iar când peştele muşcă din el îl scoţi din mediul lui şi din cauza asta moare.

I-am zis că sunt de acord, dar mai întâi trebuie să trec pe-acasă şi să iau nişte provizii. Ăsta era felul meu de a-l păcăli pe Beeman. N-aveam de gând să merg nicăieri, în niciun caz pe vreo plajă care putea la fel de bine să fie pe Lună. Dar nu i-am spus-o în

faţă, pentru că, odată creierului blocat într-o buclă, devenea tare enervant. Ca atunci când mi-a spus că mergem să omorâm dragoni. Avea nişte poveşti în memorie şi uneori ieşeau la suprafaţă şi el le lua drept adevărate, aşa că o săptămână întreagă n-am reuşit să facem nimic fără ca el să-mi spună să fiu atent la dragoni, cum să procedăm dacă dăm peste unul sau că dragonii sunt aşa şi pe dincolo. Nu s-a oprit până n-a atins întâmplător un cablu neizolat, care l-a scuturat şi le-a făcut, în sfârşit, să-i tacă fleanca.

Aşa că l-am evitat aproape o săptămână. N-a fost deloc distractiv, pentru că, fără Beeman, n-am găsit nicio scuză ca să nu stau prea mult acasă.

Mama, când nu era la fabrică, legând şireturi la pantofi, zăcea pe canapea,

uitându-se la televizor. Se transmiteau întotdeauna imagini cu case arzând, cu palmieri în flăcări, cu văpăi ţâşnind din frunze, într-un spectacol electric ambulant, marca Frankenstein.

— Am simţit mirosul mării, i-am strigat de lângă aragaz, când am deschis conserva cu supă de mazăre pe care o găsisem cu Beeman mai devreme. Supa ţâşni cu un *pleosc!* de bulbuci furioşi. Am împins-o înapoi cu lingura. Numai un minut, am adăugat, dar a fost un miros foarte plăcut. Am amestecat în lichid, potolind bulbucii. Prietenul meu Beeman zice că ştie cum să ajungă acolo, la plajă. Zice că-i frumos. Cred că a locuit acolo înainte să… înainte să se îmbolnăvească şi să vină în Ex-Town. Mama ştia că am un prieten pe nume Beeman, dar numai atât.

Supa se făcu mai lichidă şi părea comestibilă. Când a început să clocotească, am stins focul, am turnat-o într-un bol pentru mama şi într-o jumătate de ceaşcă pentru mine şi am dus-o în camera de zi.

Mama stătea tot cu ochii în televizor. Acum se uita la salonul de urgenţă dintr-un spital, unde se aduceau oameni plini de sânge. Crainicul spunea că fuseseră atacaţi de amazoane. Am redus sonorul şi i-am pus mamei supa în faţă, pe o tavă. I-am verificat pulsul şi pupilele ca să mă asigur că nu suferise un atac, dar era în regulă. Lucrase un schimb de şaptesprezece ore şi se prăbuşise din cauza drogului pe care i-l puseseră în băutură ca să reziste. I-am pus mâna pe lingură şi a început să mănânce singură.

— Beeman spune că am putea prinde

peşte din mare. Zicea că cei argintii sunt buni de mâncat, pentru că au ficat sănătos. De dormit, ştie Beeman nişte peşteri printre stânci. Am şters stropii de supă verde de la colţul gurii mamei.

În noaptea aceea, am dormit pe acoperişul clădirii noastre. Când a răsărit soarele, m-am dus şi-am dat la schimb nişte electronice pe nişte conserve. Restul zilei l-am petrecut aruncând cu pietre şi împungând în joacă aerul cu o bară de metal ascuţită. Am stat afară până s-a întunecat. Când am venit acasă, mama tot pe canapea zăcea, cu faţa luminată de lumina canceroasă a televizorului. Nu se mişcase.

— Cred c-o să plec cu Beeman, i-am spus. Vrei să vii şi tu? Pe de-o parte, aş fi vrut să spună „Da”, nu voiam s-o las

singură. Pe de alta, aş fi vrut să spună „Nu”, avea să fie un drum lung şi nu credeam c-o să reziste. În plus, poate că Beeman nu-mi spusese decât aiureli despre plajă, nu pentru că minţea, ci din cauza defecţiunilor şi a codului cu erori.

Dar mama n-a scos o vorbă.

M-am dus la pat şi am scos din ladă cele mai preţioase rezerve, lucruri păstrate pentru o ocazie când aveam şanse să fac cel mai avantajos schimb sau când voi avea nevoie de ele cu adevărat. Le-am lăsat grămadă pe tejgheaua din bucătărie şi am scris un bilet: *Mamă, am plecat cu Beeman. Încercăm să găsim marea. Vinde lucrurile astea, dacă vrei. Mulţumesc pentru mâncare şi adăpost, pentru tot. Te iubesc foarte mult. Nu mă aştepta.*

M-am întâlnit cu Beeman în scara în care locuia pentru că avea o priză la care ajungea cu un prelungitor. Fără o vorbă, se deconectă, se ridică în picioare, coborî scările şi începu să meargă. Am ieşit după el afară, în noaptea sclipitoare.

Aveam un rucsac plin cu napolitane, alune, fulgi de porumb şi sticle cu apă. Beeman nu avea cine ştie ce bagaj. Doar geanta cu bunuri păstrate, dar nu voia să-mi spună ce căra în ea, doar că vizitase un alchimist care, am înţeles din explicaţiile lui, era de fapt un soi de producător de droguri. Drogurile se vindeau foarte bine.

— Chiar ştii drumul? l-am întrebat.

— Da.

Am mers pe urmele lăsate de şobolani, pe la marginea grămezilor de gunoaie. Resturi de cauciuc şi pietricele de plastic

alunecau pe pante, dislocate de rozătoare şi de câini. Ochii lui Beeman se mişcau agitaţi, făcând zeci de fotografii şi analizându-le ca să descopere ameninţări ca scrântiţi, amazoane, porci sau caralii.

— Şi putem mânca peşte? Şi trăi în peşteri?

— Aşa ţi-am zis.

— Dar cum de-ţi aminteşti lucruri despre mare, dacă nu-ţi aminteşti de altele, de exemplu, cum ai ajuns în Ex-Town sau ce s-a întâmplat cu faţa ta? Cum de ţii minte drumul, dacă nu ai nicio hartă?

Beeman tăcu un minut, procesând. Cărarea de pietriş alunecos scrâşnea prea tare sub tălpile noastre. Aerul mirosea a gălbui.

— Nu e trecut pe nicio hartă. Adevăratele locuri nu apar niciodată pe

hărţi.

N-aveam ce replică să-i dau.

— Asta-i *Moby Dick,* spuse.

Am tăcut în continuare. Se auzea doar declicul ochilor lui fotografiind.

— În regulă, rosti el în cele din urmă. Ştiu cărarea, dar nu şi drumul.

M-am oprit în loc. Se opri şi el, privindu-mă. Deasupra noastră, cerul era portocaliu. Vieţuitoare mărunte fojgăiau prin gunoaie. Vântul cald aducea cu el ţipete şi gemete. Aşa era Ex-Town întotdeauna.

Am închis ochii şi mi-am amintit de mirosul pur al mării.

— Hai să mergem mai departe, am spus.

Beeman mă aprobă în tăcere. Dacă ar mai fi avut buze, cred că ar fi zâmbit.

La răsăritul soarelui am ajuns la carieră, un crater puţin adânc, întins pe kilometri întregi, în toate direcţiile. Maşinării cu gâtlejuri răguşite scormoneau prin dalele de beton şi le sortau în containere uriaşe în remorcile camioanelor.

— Ocolim? am întrebat.

— Nu. Trecem printre ele.

— Dacă dăm peste muncitori?

— Avem două posibilităţi. Prima: încercăm să-i mituim cu mâncare şi apă.

— Şi atunci eu ce mănânc?

— Asta-i o întrebare greşită, spuse Beeman. Mai bine întreabă-te ce-or să mănânce muncitorii dacă ne prind.

— Fug mai repede decât tine, să ştii.

— De-asta există a doua posibilitate: să nu ne lăsăm prinşi. Pietrişul scârţâi mai

departe sub tălpile noastre.

— Încep să-mi amintesc diverse lucruri.

Beeman conducea drumul printr-un labirint de grămezi de moloz. Stropi graşi de ploaie îi udau carnea. Ne-am învelit amândoi în folii de plastic, pentru că nu e bine să te plouă, indiferent din ce material eşti făcut. În plus, plasticul ascundea faţa jupuită, de robot a lui Beeman de grupurile mici de oameni strânşi în jurul focurilor. Nu voiam să ne atace cineva şi să-i ia ochii lui Beeman ca să-i vândă la fier vechi.

— Îţi aminteşti ceva folositor?

Încuviinţă, scoţând un mic pârâit din articulaţiile gâtului.

— Lucruri peste care am putea da pe drum. Lucruri de care să ne ferim.

— Asta-i folositor, i-am zis.

Mă conduse cu atenţie în jurul unui nor de gaze care îmbrăţişa pământul.

— Terenurile dintre Ex-Town şi locurile bune sunt nelocuite. Nu respectă regulile din nicio parte. Ar putea întâlni ronini – cavaleri fără stăpân.

Cuvintele acestea nu însemnau prea mult pentru mine, dar apoi Beeman mi-a explicat că erau ca nişte amazoane fără regină şi am înţeles.

— Nu sunt decât frânturi de memorie. Ştiu că le-am mai văzut înainte, poate prima oară când am venit spre Ex-Town.

— Deci nu cunoşti niciun truc împotriva lor? Ţiui şi păcăni vreme îndelungată.

— Poate c-ar trebui să te întorci, mă sfătui el.

Ştiam că Beeman nu are sentimente. Nu avea decât comportamente. Şi ce dacă?

Mama avea sentimente, dar erau atât de înăbuşite de traiul ei, de pus şireturi la pantofi şi de drog, încât nici nu le mai observai. Dacă comportamentele programate te determinau să te porţi ca un prieten, să faci ceea ce face un prieten, nu era asta la fel de bine ca a avea sentimente? Beeman era prietenul meu şi nu simţeam nevoia să fie altfel.

Cred că există ceva înăuntrul nostru – în mulţi dintre noi, în orice caz – care ne spune să plecăm, să găsim locuri îndepărtate, să căutăm aventura, ca în poveştile fragmentate ale lui Beeman. Dar ce se întâmplă dacă nu ai unde să mergi? Dacă sunt toate la fel, indiferent în ce direcţie porneşti? Cred că din cauza asta ajung oamenii ca mama. Parcă ar avea o pasăre în ei, dar nu poate zbura, aşa că nu

face decât să se izbească de pereţii inimii până când îşi frânge oasele.

Poate că marea lui Beeman nu era mai reală decât dragonii şi cavalerii lui.

Nu contează. Nu voiam să mor din cauza oaselor frânte.

Am simţit vibraţia înainte de a auzi ceva: o zguduitură sub tălpi şi un fior de greaţă în stomac. Apoi bâzâitul, profund şi grav şi *puternic.* O lumină albastră tremură în beznă, fire de praf se ridicară în faţa noastră. Conturul vag al unei cupole ţepoase apăru deasupra culmii, lăsând în urmă un vârtej de gaze. Ridică nişte aripi ca nişte cioburi gigantice de sticlă pe cer. Am încercat să înghit, dar limba mi s-a lipit de cerul gurii.

— E un dragon? am îngăimat.

— Un robot de pază, îmi răspunse

Beeman cu un declic. Supraveghează perimetrul de aici. Dar îi putem spune dragon. Sigur că da.

Scrâşnete ruginite îmi zgâriară urechile când dragonul se rostogoli înainte pe cauciucuri flexibile. „Aripile” se dovediră a fi, de fapt, încărcătoare sparte de baterii solare, iar ţepii de pe spate alcătuiau şirul de senzori de comunicaţie. Nu era un dragon. Dar tot putea scuipa foc. Tunurile pivotante montate în partea din faţă ne ochiră pe mine şi pe Beeman cu punctuleţe roşii.

— Ce facem? am şoptit răguşit. Beeman întoarse spre mine faţa fără piele.

— Îl omorâm. Vino după mine.

Clătinându-se greoi pe genunchii scârţâitori, fugi la o stivă înaltă de plăci din beton acoperite cu gunoaie. Mişcarea atrase

atenţia robotului şi, în timp ce alergam în spatele lui Beeman, salva de gloanţe ridică bulgări de noroi la călcâiele mele. Gâfâind, m-am aruncat la pământ şi m-am strâns ghem. Gloanţele muşcară din blocurile de ciment. Robotul urlă şi bubui mai aproape de noi.

— Nu-ţi fie frică, îmi spuse Beeman, cu glas tare, dar tot calm.

— O să murim! i-am strigat. Nu-mi zici tu mie cât să-mi fie de frică!

— Nu, nu e bine. Dacă ţi-e prea frică, n-o să poţi ţinti cu asta. Trebui să vorbească şi mai tare când se intensifică salva.

Bucăţi mici de beton îmi căzură pe încheieturile degetelor.

— Deschide ochii, îmi spuse Beeman. O să te fac ucigaş de dragoni.

I-am simţit degetele din plastic rece

îndepărtându-mi cu forţa mâinile de pe cap. Nu m-am putut opune. Nu avea forţa unui luptător, dar tot era mai zdravăn decât mine.

— Ţine, îmi zise, punându-mi în mână un obiect în formă de măr, dintr-un material greu, învelit în hârtie creponată maro. Din vârf ieşea un fir ondulat, tare.

— Asta e o… grenadă?

— Asta mi-a dat alchimistul. Eu o aprind, tu o arunci.

Îşi activă aprinzătorul din degetul mare – util la aprinsul lumânărilor în restaurante, îmi zisese el – şi se aplecă spre grenadă.

— Stai! De ce trebuie s-o arunc *eu?*

— Pe mine mă ţine ceva în articulaţia umărului. Aş putea rata. Ar putea rata.

Aş putea să nu dau drumul grenadei şi să mă trezesc că-mi explodează în mână.

Am auzit un ţiuit pe lângă ureche. Gloanţele străbăteau prin perete.

Ca să fac lucrul ăsta ca lumea, ar trebui să ochesc. Adică să mă ridic în picioare, să-mi înalţ capul deasupra peretelui, pe urmă să arunc grenada. Gândul de a mă expune tunurilor robotului îmi înmuie genunchii.

— Nu cred că sunt în stare, am spus, auzindu-mi propria voce tremurând. Dar nu mi-a mai păsat.

Beeman nu se certă cu mine. Împinse degetul mare în faţă şi aprinse grenada. Din fitil ţâşniră scântei.

Cred că am ţipat. Cred că m-am ridicat şi am văzut tunurile robotului îndreptate spre mine şi cred că laserele care ţinteau îmi străluceau în ochi. Ştiu doar că nu mai aveam grenada în mână, că ploua cu bucăţi strâmbe de blindaj, tije de senzori din

aluminiu şi resturi de cauciuc şi că o bubuitură m-a trântit pe spate. Parcă m-ar fi pocnit cineva cu o bâtă de baseball peste urechi.

Am zăcut la pământ cu ochii strâns închişi, aşteptând să aud din nou răpăitul gloanţelor. Dar, după o vreme, singurul lucru pe care l-am auzit a fost respiraţia mea. Am deschis ochii. Beeman stătea deasupra mea.

— Acum eşti un ucigaş de dragoni, îmi zise şi mă ajută să mă ridic.

— Rahat, am exclamat, speriat, uşurat şi furios pe Beeman. Şi foarte mândru de mine că ucisesem robotul. Am chicotit. Rahat!

Beeman înaintă cu greu printre rămăşiţele robotului.

— Adu-ţi rucsacul, îmi spuse. Piesele de

dragon sunt valoroase.

Peste două zile, am ajuns la drum. Mai văzusem drumuri înainte – până şi Ex-Town avea drumuri –, dar nu ca acesta. Se înălţa deasupra solului pe piloni groşi, ca un fel de monument. Vâjâitul constant al traficului semăna cu şuierul vântului amestecat cu vuietul apei. N-a fost nevoie să-mi spună Beeman că era Drumul Suspendat. Se ştia de el în Ex-Town. Nu crezusem că o să-l văd vreodată. Doar ascultând traficul, am trăit senzaţia de viteză, de mişcare a oamenilor care merg undeva, care au unde să meargă.

Am încercat să ajungem la drum. Am zărit un gard înalt, cu colaci de sârmă ghimpată deasupra, care se învârteau atât de repede, încât nici nu se mai distingeau bine. De partea cealaltă, se vedeau

cadavrele ciopârţite ale celor care încercaseră să se caţere pe gard. Deci asta nu era o soluţie.

— Nu se trece peste Drumul Suspendat, declară Beeman. Se trece pe sub el.

Ne-am plimbat de-a lungul lui kilometri la rând. Camera lui Beeman scotea întruna declicuri, dar el nu voia să-mi spună ce anume căuta. L-am urmat şi când s-a abătut de la drum şi a luat-o spre nişte dune de praf din depărtare. În cele din urmă, s-a oprit în faţa unei trape de metal pe jumătate îngropate în praf. L-am ajutat să cureţe suprafaţa denivelată şi, din câteva smucituri, am deschis-o. O scară ruginită ducea în beznă.

— Nu se poate, am spus. E prea uşor.

— Aşteaptă să ajungem jos, mă sfătui Beeman. Atunci să vedem cât de uşor e.

Mergeam pe sub drum. O strălucire verzuie, vrăjită, care venea din plafon ne dădea suficientă lumină ca să vedem la câţiva metri în faţă, dar nu mai departe. Traficul de deasupra se auzea intens şi greoi, atât de tare, încât se zguduia podeaua.

— Dacă pe aici se ajunge în părţile mai de seamă ale oraşului, n-ar trebui să fie puşi paznici?

Mergeam de ceva vreme şi nu întâlniserăm decât şopârle cu burta umflată şi ochi palizi, lucioşi.

Beeman trosni din gât, rostind jumătăţi de cuvinte, de parcă nu era sigur ce voia să spună.

— Sunt paznici, rosti într-un sfârşit. Dar nu s-au arătat încă. Atunci am început să

aud voci. Pluteau şi se răsuceau în aer ca bulele de săpun, rostind cuvinte pe care nu le înţelegeam.

— Alchimistul ţi-a dat şi alte grenade? l-am întrebat. Dar Beeman nu scoase decât un declic din gât.

După un timp, vocile începură să pară mai răguşite, mai groase, ca de femei bătrâne. M-au speriat, dar m-au făcut şi să-mi fie dor de mama. M-am întrebat dacă se ridicase de pe canapea. Îi lăsasem destule lucruri pe care să le dea la schimb ca să aibă de mâncare câteva săptămâni, aşa că, dacă ar sta şi acum acolo, murind de foame, aş fi foc de supărat.

— N-ar fi trebuit s-o părăsesc, am rostit.

— Vocile sunt de vină. Scormonesc după temerile şi durerile tale.

— Şi ce dacă? Tot n-ar fi trebuit s-o

părăsesc.

— Odată lansat, glonţul nu-şi mai schimbă traiectoria. M-am gândit la vorbele lui o vreme, în timp ce vocile se încolăceau în jurul nostru ca nişte cabluri detectoare.

— Dar m-am lansat singur din tun.

— Şi e cel mai bun lucru pe care l-ai făcut. Aşa n-o să ajungi ca restul. Orice s-ar întâmpla, ai făcut ceva în viaţa ta. Sau măcar ai încercat. Nici nu contează ce-ai făcut, doar că ai făcut.

Mi-am zis că spusese ceva foarte frumos. Pe mine nu mă interesau cuvintele frumoase.

— Nu vreau să moară mama de foame, am zis.

— N-o să moară de foame. Efectele drogului nu ţin mai mult de două schimburi. O să se trezească, o să-ţi vadă biletul şi

grămada de provizii. Pe lângă asta, e grasă.

— Da, am spus. Cred că-i în regulă.

Beeman scoase un declic mai sonor. La câţiva metri în faţa noastră stăteau trei siluete. Purtau numai fuste din iarbă, nu şi bluze, arătându-şi carnea albăstruie a burţilor umflate şi sânii întinşi, turtiţi. Erau tatuate sau pictate pe tot corpul, una cu ochi, alta cu urechi, alta cu guri şi limbi.

Beeman se înclină cam ţeapăn.

— Respectele noastre, vrăjitoare ale drumului.

Cea tatuată cu urechi se răsuci puţin şi se aplecă spre noi. Apoi cea cu ochi făcu un pas către noi, respirând în aşa fel încât i se bulbucau ochii.

— Aţi făcut o greşeală, vorbi vrăjitoarea tatuată cu limbi. Nu suntem vrăjitoarele drumului. Fetele alea erau nişte fraiere. Au

pierit. Ele ţi-au luat pielea, omule de plastic?

— Dacă ele au fost, răspunse Beeman, atunci mi-au luat şi amintirea. Cred că am mai trecut pe-aici, dar nu sunt sigur. Niciodată nu sunt sigur. Cine sunteţi dumneavoastră, doamnelor?

— Suntem mai rele. Cerem un preţ mai mare, noi, vrăjitoarele celor rătăciţi.

— Dar noi nu ne-am rătăcit, am protestat eu. Mergem la mare. I-am simţit mirosul. O să scoatem peştii din mediul lor şi-o să-i mâncăm.

Femeia decorată cu limbi râse scurt, iar ecoul râsetului ei răsună din pereţii tunelului, ca şi cum nu trei, ci mai multe vrăjitoare ar fi râs deodată.

— Unul dintre voi, poate. Dar nu amândoi.

— Păi, Beeman nu mănâncă, am remarcat eu. Mi se părea un lucru evident.

Însă prietenul meu scoase un declic:

— Nu la asta se referă.

— Întrebarea este, spuse vrăjitoarea tatuată cu limbi, care dintre voi? Amândoi veţi trece de noi, dar numai unul va merge mai departe. Asta e taxa noastră.

M-am prins. Unul dintre noi trebuia să moară ca să poată merge mai departe celălalt. Am făcut multe trocuri în Ex-Town, ştiam ce înseamnă un schimb. Ne cereau o viaţă.

— Ar fi trebuit să venim cu un grup mai mare, le-am spus.

Încă un declic de la Beeman.

— Hai, i-am zis, trăgându-l de braţ. O să găsim alt drum. Dar Beeman nu se clinti. Iar când totuşi se mişcă, o făcu atât de repede,

încât nu l-am putut opri. Îşi ridică tricoul, deschise trapa de acces din mijlocul pieptului şi-şi scoase sursa de alimentare. Nu era decât o cutie mică şi neagră, cu câteva cabluri suspendate. O lăsă să cadă, apoi se prăbuşi în genunchi. Dacă plasticul tare s-ar putea dezumfla, ar arăta ca el.

Beeman era un mare idiot. I-am ridicat sursa şi am suflat mizeria de pe ea, ca s-o pun la loc fără să-l defectez mai tare. Însă dintre umbre se iviră mâini agitate. Poate erau păianjeni, raci sau cleşti industriali. Mie mi se păreau mâini. Am ţipat când mi s-au încolăcit pe picioare şi pe braţe, m-am zvârcolit şi am scuipat, dar n-am lăsat din mână sursa. Numai când degetele lor le-au deschis cu forţa pe ale mele au reuşit să-mi smulgă viaţa lui Beeman.

Au fugit cu trofeul şi s-au risipit. Le-am

urmărit, dar nu mi-am dat seama care dintre ele avea sursa de alimentare. Am alergat în cerc, am înjurat şi-am ţipat, până când nu le-am mai văzut pe întuneric.

— La naiba, Beeman! Am vrut să-l pocnesc cu piciorul. Fir-ai să fii!

Avea o mică baterie de rezervă. Nu-l ajuta decât ca să-i meargă ceasul şi să nu se iniţializeze total când sursa era pusă la încărcat. Cred că numai datorită ei nu i s-au înnegrit ochii imediat. Numai datorită ei a reuşit să-mi spună, înainte de a scoase un ultim declic:

— Du-te undeva. Fă ceva.

Am ridicat privirea spre vrăjitoare. Poate reuşeam să negociez cu ele. Dar dispăruseră. Se făcuseră nevăzute odată cu mâinile hoaţe.

Am încercat să-l ridic pe Beeman, dar

era greu al naibii. Atunci l-am târât, învelişul lui de plastic frecându-se de roci şi moloz. Avansam încet, ştiam că nu aveam nicio speranţă, pentru că fuseserăm nevoiţi să coborâm o scară ca să ajungem acolo, deci trebuia s-o urcăm ca să ieşim, iar eu nu ştiam cum să mă descurc şi cu mine, şi cu el.

Mi-a luat ceva timp să ajung la scară, dar s-a dovedit că avusesem dreptate.

L-am ascuns pe Beeman sub pietre. Nu resturi, ci pietre curate, cele mai curate pe care le-am găsit. Le-am aşezat peste el ca să-i fac un mormânt. Cu o şurubelniţă, am scrijelit litera B pe cea mai mare, dar am aşezat-o cu partea însemnată în jos, nu voiam să ştie nimeni că acolo, dedesubt, se găsea ceva foarte important.

Pe urmă am făcut ce-mi spusese

Beeman. Am plecat de acolo mai iute ca săgeata.

Se înşelase. Nisipul plajei era alb ca oasele. În el străluceau cioburi de sticlă şi tot soiul de recipiente şi conserve marcate cu cercuri, triunghiuri, linii, valuri, cranii cu oase încrucişate şi multe dintre ele curgeau. Dar am văzut şi nenumărate alte obiecte, resturi demne de colecţionat, unele în stare mai bună decât cele pe care le găseam în Ex-Town. Aşa că am făcut ce mă pricepeam mai bine. Am scormonit printre ele.

Oamenii locuiau în tabere, în cocioabe şi gropi sub grămezi de bolovani. Am învăţat cu cine să fac trocuri şi pe cine să evit şi, după vreo două săptămâni, pe plajă nu mai exista nimic care să mă izgonească de pe ea.

Marea de culoare verde închis se întindea până unde cerul părea că se reazemă de pământ. Era mereu agitată, scânteia, se lăţea, se izbea de ţărm în valuri înspumate. Uneori mă târam de sub bolovani şi mă culcam pe burtă, privind adâncul apei. Pe sub ochii mei ţâşneau spectre argintii şi, cu toate că-mi confecţionasem o suliţă în toată legea, m-am hotărât să nu scot peştii din mediul lor. Aveam să-i scot numai dacă mi se făcea foarte foame.

Am mâncat totuşi nişte raci găsiţi pe nisip, pentru că am considerat că meritau să fie mâncaţi. Îmi aminteam de mâinile vrăjitoarelor.

În fiecare seară, soarele apunea, uriaş şi jos, deasupra apei. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, poate cel

mai frumos din lume.

N-am stat pe loc.

A trecut destul ca să pierd noţiunea timpului, aşa că nu ştiu de când locuiam pe plajă când am descoperit oraşul din apă. Era o zi senină, nu răzbătusem cu privirea niciodată mai departe, şi am zărit turnurile sclipitoare la orizont. Părea un oraş din sticlă portocalie, colorat ca soarele la apus. Poate că de el îşi amintea Beeman când îmi vorbea despre mare.

Nu ştiam să înot, dar poate reuşeam să navighez până acolo. Tocmai adunam bucăţi de lemn şi plastic aduse de apă şi alte obiecte care credeam că-mi vor fi folositoare la construirea unei plute, când am dat peste o cutie neagră, pe jumătate îngropată în nisip. Am ştiut ce era înainte de-a o scoate complet afară.

Am cântărit-o în palmă şi am scuturat nisipul de pe conectori.

La urma urmei, Beeman nu era îndrumătorul meu spiritual, niciun vrăjitor care mă trăgea după el încoace şi încolo, într-o aventură cavalerească. Era un robot cu creierul spart, iar eu nu ştiam sigur de ce mă convinsese să plec în călătorie cu el, nici de ce se sacrificase ca s-o duc la capăt. Nu găseai logica decât dacă ţineai cont că avea defecţiuni şi un cod cu erori. Sau că eram prieteni.

În faţa mea, oraşul de aur scânteia la suprafaţa apei. În spatele meu, departe, Beeman, sau ce mai rămăsese din el, zăcea mort pe drumul de sub celălalt drum.

Am aşteptat să apună soarele din nou şi am părăsit plaja, cu speranţa că inima din mâna mea era una bună.

MUNTELE CEL BUN

Robert Reed

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

Robert Reed şi-a vândut prima povestire în 1986 şi a ajuns repede colaborator frecvent al revistelor *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* şi *Asimov's Science Fiction,* dar a publicat multe povestiri şi în *Science Fiction Age, Universe, New Destinies, Tomorrow, Synergy, Starlight* şi în alte publicaţii. Reed se numără printre cei mai prolifici scriitori tineri de astăzi, mai ales de proză scurtă, concurat serios numai de autori ca Stephen Baxter şi Brian Stableford. Şi, tot ca Baxter şi Stableford, reuşeşte să menţină un standard de calitate foarte înalt, rămânând, *în acelaşi timp,* prolific, performanţă deloc uşor de realizat. Povestirile lui Reed, ca: „Sister Alice", „Brother Perfect", „Decency", „Savior", „The Remoras",

„Chrysalis”, „Whiptail”, „The Utility Man”, „Marrow”, „Birth Day”, „Blind”, „The Toad of Heaven”, „Stride”, „The Shape of Everything”, „Guest of Honor”, „Waging Good” şi „Killing the Morrow”, alături de cel puţin încă şase de acelaşi calibru, se numără printre cele mai bune texte scrise în anii 1980 şi 1990. În anul 2007, a fost distins cu premiul Hugo pentru nuvela „A Billion Eves”. Multe dintre povestirile sale de elită au fost adunate în prima sa colecţie, *The Dragons of Springplace.* La fel de prolific e şi Reed romancierul, scriind zece romane de la sfârşitul anilor ’80: *The Leeshore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sky, Marrow* şi *Sister Alice.* Cele mai recente volume ale

sale sunt două nuvele în format chapbook, *Mere* şi *Flavors of My Genius,* colecţia de povestiri *The Cuckoo's Boys* şi romanul *The Well of Stars.* Reed locuieşte cu familia în Lincoln, Nebraska. Reed a vizitat viitorul îndepărtat în povestirile lui cu Sister Alice şi în suita de texte despre Marea Navă, precum şi în „Whiptail" şi „Marrow", dar în proza de mai jos ne duce mai departe decât a făcut-o altădată, într-o lume ale cărei origini se pierd în labirintul timpului, o lume în care, aşa cum sunt pe cale să afle cei câţiva călători aduşi de soartă la un loc, totul urmează să se schimbe, dar nu în bine.

UN PUNCT PE O HARTĂ ÎNGĂLBENITĂ

— Capătul Lumii. Se apropie… Capătul

Lumii! îngrijitorul viermelui era un bătrânel pe nume Brace.

Stând în mijlocul tractului intestinal lung, purta o uniformă cenuşiu-închis, peticită, dar meticulos curăţată, bocanci cu talpa moale şi o mască de protecţie respiratorie la şold. Cu mâinile sale puternice căra o găleată de lemn plină cu o alifie albă şi consistentă, mirosind a acru. Avea numele imprimat deasupra buzunarului cămăşii, precedat de rangul lui, acela de Meşter. Strigând cu glas gros, Meşterul Brace le explică celor câteva zeci de pasageri:

— Din această gară aveţi legături spre Ciocan, Domnul Low şi Insula Verde. Dacă destinaţia dumneavoastră e cumva Capătul Lumii, vă doresc noroc şi vă rog să vă adunaţi bagajele înainte de a urma

indicatoarele spre punctele de control de siguranţă. Iar dacă intenţionaţi să rămâneţi în acest vierme splendid, înseamnă că Stânga-Stângii e următoarea noastră oprire. Iar Portul lui Krauss va fi ultima.

Îngrijitorul avea un zâmbet convingător şi un stil calm, manierat. În prezenţa lui, un observator ignorant ar fi crezut că pe lume nu se petrece nimic rău cu adevărat.

— Dar, dacă plănuiţi într-adevăr să rămâneţi cu mine, continuă Brace, tot veţi coborî la Capătul Lumii, chiar dacă numai pentru scurtă vreme. Fetiţa mea trebuie să se odihnească şi să mănânce bine şi are câteva răni mici care trebuie curăţate. Apoi se uită către pasageri făcându-le cu ochiul şi începu din nou să meargă, cărându-şi găleata grea în sus, spre stomac, acolo unde erau plasaţi hominizii. Sau poate că

zăbovim oleacă mai multişor, glumi el. Dar nu mă aştept la întârzieri mari şi nu trebuie să vă îngrijoraţi.

Jopale oftă şi se propti cu spatele de zidul roz şi cald. Nu se îngrijora. Nu pentru că ar fi fost el curajos de felul lui, ci pentru că teama îl încerca de atâta vreme, încât nu prea mai avea loc pentru griji noi. Sau aşa părea în clipa aceea. Într-adevăr, de la ultimul lui somn bun Jopale îşi recăpătase încrederea. În el prindea rădăcini un optimism precaut. Socotind cât de departe ajunsese, constată că lumea se întindea, în cea mai mare parte, în spatele lui şi nu şi-ar fi furat căciula dacă şi-ar fi zis că nu mai avea mult până la Portul lui Krauss.

Jopale reuşi chiar să afişeze propriul zâmbet convingător şi, privindu-i pe ceilalţi pasageri, descoperi o faţă care părea la fel

de optimistă ca el.

O femeie tânără, scundă şi aproape drăguţă şedea exact în faţa lui. Probabil că se urcase la bord în ultima lui perioadă de somn. Poate la Pe-Unde-S-o-Iau, socoti el. Oraşul acela străvechi avea o universitate renumită. Posibil să fie o studentă în drum spre casă, acum că fiecare şcoală era închisă oficial. Avea numai câteva genţi micuţe. O carte grea îi stătea în poala delicată. Masca ei arăta de parcă nici nu fusese folosită, iar o lanternă puternică îi atârna de şoldul celălalt. Purta haine confortabile, puţin cam groase, din lână vopsită în verde, şi genunchiere şi cotiere din piele rezistentă. Pe sub pătura de călătorie dansau degetele negre şi goale de la picioare. Bocancii ei de piele aveau tălpi de cauciuc tare, motiv pentru care nu le

purta înăuntrul viermelui. Arăta pregătită de o călătorie lungă prin bezna friguroasă. Dar unde ar putea merge o tânără care mai şi zâmbeşte la gândul acestei perspective?

Exista o singură concluzie logică: Jopale îi surprinse privirea, o salută din cap şi-i făcu prietenos cu ochiul.

— Sunteţi ca mine, domnişoară? se interesă el. Călătoriţi la Portul lui Krauss?

Femeia ezită, privind spre ceilalţi pasageri. Apoi scutură din cap:

— Nu sunt. Nu. Jopale crezu că înţelese.

— Dar călătoriţi prin Krauss, insistă el. În drum spre altă destinaţie, poate?

Se gândea la Insulele Noi.

Însă femeia scutură iarăşi din cap, oarecum stânjenită, dar şi savurând puţin nedumerirea lui.

Nimeni nu mai vorbea în clipa aceea,

iar intestinul unui vierme era un loc foarte liniştit. Puteai să tragi uşor cu urechea şi să fii auzit ori de câte ori deschideai gura. Trei tineri sugerară, în succesiune rapidă, trei localităţi, alegând orăşele de pe rutele auxiliare, fiecare sperând, evident, ca destinaţia femeii să coincidă cu a lui.

— Nu, le spuse ea. Nu. Îmi pare rău, nu.

Şi alţi pasageri intrară în acest joc prostesc şi, spre cinstea ei, femeia îşi păstră veselia şi răbdarea, reacţionând imediat la fiecare răspuns greşit. Apoi viermele cel mare începu să se cutremure în jurul lor, corpul lui musculos răsucindu-se când trase pe una dintre şinele secundare. Dintr-odată, pasagerii avură un motiv serios să grăbească jocul. Tinerii coborau aici; nu meritau măcar unul sau două indicii?

— Bine, acceptă femeia, raţională.

Rămân pe linia asta până termin. Apoi închise cartea trântind-o şi zâmbi cu gândul la destinaţia ei finală.

— Stânga-Stângii? strigă cineva.

— Am mai spus asta o dată, se plânse un alt pasager.

— Păi, ce-a mai rămas?

— Are cineva o hartă?

Jopale se ridică. Când viermele lor fusese tânăr şi foarte mic, i se găuriseră părţile cărnoase, evitându-se grupele de muşchi principale. În fiecare gaură se introduseseră dopuri de cauciuc progresiv mai mari, iar la sfârşit o ferestruică de plastic, care arăta ca dăltuită într-o ceaţă rece. Printr-una dintre aceste ferestre Jopale zări clădirile înalte ale oraşului şi umbrele lor lunguieţe, cerul înalt şi senin, mai întunecat decât orice altceva îi fusese

lui dat să vadă. Ce călătorie fabuloasă, şi încă nu se terminase! Nu pentru prima oară, Jopale îşi dori să fi ţinut un jurnal. Apoi, când ar fi avut timp – odată stabilit pe Insulele Noi, poate – ar fi scris o relatare amănunţită a fiecărei întâmplări oribile şi a triumfului său final.

Şase călători îşi verificau acum hărţile, strigând nume de localităţi micuţe şi oraşe abandonate. A fost o vreme când oamenii locuiau în Tărâmurile întortocheate şi dincolo de ele, dar asta fusese cu ani în urmă. Numai hărţile cele mai vechi catadicseau să indice aceste destinaţii ale trecutului. Un tânăr foarte înalt şi extraordinar de slab stătea în picioare aproape de femeie – prea aproape, după socoteala lui Jopale – şi enumera prudent o serie de locuri care nu existau pe nicăieri,

în afară de o bucată de hârtie îngălbenită, scrisă cu cerneală ştearsă, de pe care citea la lumina ferestrei.

— Da, spuse femeia, o singură dată.

Însă bărbatul cel înalt n-o auzi. Citi mai departe, urmând cu degetul dâra neagră de vierme, iar femeia spunea întruna „Nu, nu, nu”, zâmbind amabilă la ignoranţa lui.

Dar Jopale o auzise.

— Mergi înapoi, zise el.

Bărbatul se uită la el, deranjat de întrerupere. Apoi o bătrână bondoacă ridică un braţ sus de tot şi-l bătu între omoplaţi.

— Fata a spus „Da”, îi explică ea. N-ai auzit? Interveni şi altă femeie:

— Citeşte în sens invers.

Bărbatul cel înalt era prea fâstâcit ca să mai facă ceva. Aşa că Jopale îi luă harta şi, în lumina slabă, făcu o încercare:

— Nu cumva e Muntele cel Bun?

— Da, spuse fata încă o dată.

— Ce fel de nume e ăsta? vru să ştie bărbatul, recuperându-şi harta şi apucându-se s-o împăturească frumos. Ce înseamnă cuvântul ăsta, „munte”? Nu l-am mai auzit până acum.

Dar jocul se încheiase. Bătrânul îngrijitor îşi făcu apariţia brusc, cu o găleată goală în mâna noduroasă.

— Aceasta este gara de la Capătul Lumii, strigă Meşterul Brace. Viermele se oprise.

— Fetiţa mea trebuie să-şi tragă sufletul şi să mănânce pe săturate, le reaminti el tuturor. Aşa că vă rog frumos să coborâţi. Cu bagaje şi bilete. O expresie şmecheră îi apăru pe chipul veştejit. Dar, dacă nu vă supăraţi, lăsaţi-vă speranţele în urmă. Aş

vrea să mă înfrupt şi eu cu o porţie din ele.

Câţiva pasageri râseră la umorul lui trist. Majoritatea însă clătinară din cap şi mormăiră pentru sine sau scuipară în tăcere pe podeaua roz şi moale.

Tânăra femeie îşi luă cartea din poală şi bagajele şi-şi încălţă bocancii grei cu un zâmbet vesel, care o distingea de toţi ceilalţi.

Despre destinaţia ei – enigmaticul Munte Bun – nu scoase o vorbă.

O FRÂNTURĂ DE ISTORIE

Orice ţară a fost cândva un ţinut nou, mic şi îngust, mânat de vânturile necruţătoare. Dar pământul pe care crescuse Jopale era încă destul de tânăr, un tărâm plutind nestingherit în cea mai mare

parte a existenţei lui.

Jopale era mândru de lemnul său natal – dens şi fin – fibros şi foarte închis la culoare, aproape negru în adâncimile lui, cu un strat protector gros. Mirosea plăcut, a mirodenii, când îl tăiai cu ferăstrăul de oţel. Aspectul lemnului şi genetica lui revelatoare făceau din el odrasla neamurilor Gorganul Cenuşiu şi Sevă Dulce. Conform celor mai vechi hărţi nautice, o insulă corespunzătoare acestei descrieri s-a ciocnit prima oară cu Continentul în dreptul locului astăzi cunoscut drept Portul lui Krauss. Dar nu a zăbovit prea mult. În acele vremuri apuse, Continentul se învârtea ca o roată gigantică, dar extraordinar de lentă, cu rădăcinile adânc înfipte în apă, pentru ca faţa lui verde să fie mereu luminată de soarele etern. Bucăţica aceasta de pământ

fără nume s-a agăţat de marginea exterioară a roţii până când a trecut în apele polare, apoi a dispărut şi nu s-a mai regăsit în niciun document, rătăcind probabil în pustietatea rece.

Incapabilă să crească, insula s-a micşorat. Flămândă, şi-a secat rezervele de sevă. Poate că s-a mai frecat de Continent de câteva ori, cine ştie, dar un curent sau o furtună întâmplătoare a tot îndepărtat-o de el. Pe urmă a rătăcit, pierdută pe faţa întunecată a lumii. Dovada se află şi astăzi în interiorul ei: lemnul străvechi era plin de cicatrice şi noduri vineţii – un catalog al abuzurilor severe provocate de vremuri nemiloase. Nici măcar o sclipire de soare n-a căzut pe suprafaţa ei albită. Moartă de foame, insula şi-a digerat rădăcinile adânc înfipte în apă şi ultimul strop de vigoare.

Organismele saprofite au prosperat la suprafaţa ei şi viermi uriaşi şi-au croit drum prin ea, rozând-o în adâncime. Dar aceşti doi inamici au fost şi o binecuvântare. Crengile cele mai înalte ale saprofitelor s-au bucurat de briza ocazională, ajutând insula tot mai slăbită să alunece pe ape calme. Iar viermii au mâncat atât de mult din ea, încât a plutit uşor, menţinută la suprafaţă de cavernele umplute cu aer.

În cele din urmă, mai mult moartă decât vie, insula a fost împinsă în centura furtunilor, iar furtunile au bătut-o şi-au purtat-o sub soarele nemişcat. Acolo, insula şi-a recăpătat verdele închis vibrant, dezvoltând rădăcini care au scos minerale din fundul îndepărtat al oceanului – rădăcini care se îndoiau şi se ondulau ca s-o ajute să rămână sub soarele strălucitor. Acela a fost

momentul când s-a format lemnul nou şi râuri de sevă dulceagă şi nenumăraţi colonişti au venit pe ţărmurile ei, printre ei şi strămoşii îndepărtaţi ai lui Jopale.

Cu o mie două sute de ani în urmă, insula s-a ciocnit încă o dată de Continent. De data asta, a lovit ţărmul estic, la o distanţă cât se poate de mare de Portul lui Krauss. Marginea ei ferită de vânt a ajuns în Câmpia Faptelor Perfecte, în timp ce o altă insulă plutitoare a dat năvală din spatele ei, blocând-o.

Încă două insule au apărut în următorii câţiva ani. Acele mici întinderi de pământ se sfărâmau deseori între mase schimbătoare sau erau ridicate de un capăt, destrămându-se când lemnul nu mai rezista tensiunii. Alteori, erau împinse sub Continentul străvechi, unde putrezeau şi formau nămol

şi gaze anaerobe. Dar pământul natal a lui Jopale s-a dovedit şi durabil, şi extrem de norocos. Lemnul lui a fost răsucit în culmi formidabile şi văi adânci, dar a rezistat mai mult decât fiecare insulă venită ulterior, găsindu-şi un colţişor permanent în măruntaiele Mamei Mamelor.

Când s-a născut Jopale, ţara lui era departe de apele deschise. Soarele pendula pe cer, dar nu se ridica niciodată sus de tot şi nici nu dispărea sub linia orizontului. Alte insule şi încă două continente mai mici se alipiseră de Continent, iar roata cândva perfectă devenise un oval deformat. Suprafaţa luminată de soare avea un singur acoperiş întreg, prea greu ca să fie răsucit. Lemnul concurent împinsese terenurile cele mai fragile în adâncul Oceanului şi, asemenea chilei unei nave mari, acestea

blocau Continentul într-o aliniere forţată; numai curenţii cei mai puternici şi vânturile cele mai încăpăţânate reuşeau să deplaseze ovalul către est sau vest.

Dezastrul a lovit în copilăria lui Jopale. Alizeele s-au înteţit brusc şi, într-un singur an, Continentul s-a deplasat cu aproape o mie de kilometri spre vest. Oraşe şi ţări întregi s-au cufundat în beznă. Milioane de cetăţeni liberi şi-au văzut culturile distruse şi ţările căzute pradă foametei. Singura reacţie raţională a fost să se mute, ajungând imigranţi pe alte pământuri, refugiaţi sau, în câteva cazuri – cum s-a întâmplat în Portul lui Krauss – au rămas pe loc, în beznă, încercând să se descurce cât de bine le permiteau consecinţele tragediei.

În mintea unui băieţel, dezastrul însemna o distracţie nemaipomenită.

Atmosfera era agitată, pe lume domnea un delicios simţ al pericolului. Apăreau copii noi cu familiile lor ciudate, locuind în căscioare primite de la instituţii şi ghilde de caritate. Jopale s-a împrietenit cu câţiva dintre oamenii aceia destul de bine, măcar cât să le asculte poveştile despre noaptea eternă şi lucirea stelelor fără nume. Dar tot nu realiza că şi el ducea un trai precar. Era un copil isteţ, dar cu spirit tradiţional. Şi avea o familie tradiţională, care i-a promis că alizeele se vor potoli în curând şi Continentul va reveni la poziţia lui naturală. Ce era mort acum avea să învie, susţineau glasuri de nădejde. Ogoarele întunericului aveau să rodească din nou. Şi, fiind tânăr şi optimist de la natură, Jopale s-a convins că va ajunge să trăiască acea renaştere glorioasă.

Dar băiatul a crescut şi a devenit un tânăr mai puţin optimist, iar tânărul a ajuns un profesor de literatură obişnuit şi respectabil. În ciclul mediu, între două perioade de somn liniştit, Jopale nu-şi închipuia niciodată că pe lume se va mai petrece o schimbare importantă.

Era acasă, dormind, când un cutremur mediu fisură pământul de sub el.

Senzorii de avertizare timpurie înregistrară evenimentul, iar întâmplarea făcu ca Jopale să citească despre el în ziarul de dimineaţă. Dar niciun expert nu pomenea de un pericol deosebit. Continentul se mişca şi crăpa întruna. Insulele înecate se fărâmiţau şi bulele de gaz comprimat îşi căutau întruna drum spre suprafaţă. Nu exista motiv serios de îngrijorare, aşa că luă prima masă şi merse

cu bicicleta peste creastă la serviciu: o şcoală mică a proprietarilor de pământ, ridicată pe un teren mai deschis la culoare şi mai moale, aproape de ţara lui. Acolo predă clasicii elevilor lui indiferenţi, stătu până la finalul unei lungi şedinţe de catedră, apoi se întoarse acasă. Singur în casa liniştită, mâncă ultima masă şi citi până-l apucă somnul, apoi îşi trase gluga de dormit peste cap şi se ghemui în pat.

Casa lui era mică şi destul de nouă, aşezată într-un colţ al fermei părinţilor săi. Proprietatea lui Jopale se afla într-o vale întinsă şi înfloritoare. Dar, cum el nu era fermier, arendase mare parte a pământului vecinilor, care îl cultivau şi creşteau vaci – din cele de lapte, din care se făcea tocană şi făină de oase când îmbătrâneau. Vecinii mai ţineau lemurieni pentru carnea lor dulce şi

foloseau echipe de hominizi care lucrau pământul şi îngrijeau animalele, transformând fiecare clipă din perioadele de trezie în hărnicia întruchipată.

Jopale se trezi odată cu ciclul următor şi merse la serviciu, aşa cum procedă şi în următorul, şi în următorul…

Pe sub stratul transparent de ceară dură, pământul lui natal avea o culoare verde spre negru. Pereţii duri ai văii erau plini de paraziţi şi epifite care ieşeau din crevase şi găuri de vierme. Existau şi câteva animale sălbatice, dar nu atâtea ca în copilăria lui. Cu fiecare an, oamenii ajungeau tot mai obişnuiţi, pădurile arătau tot mai bine îngrijite şi, ca toate regiunile locuite ale lumii, casa lui devenea prietenoasă, eficientă şi banală.

Vreme de douăzeci de cicluri, Jopale şi-

a văzu de viaţă fără griji, neştiind că primul cutremur a fost urmat de o serie de evenimente minore: huruituri şi mişcări lente, nedetectabile, care au permis gazelor şi apei sărate negre să pătrundă în golul dintre fosta lui insulă şi litoralul îngropat. Nimeni n-a conştientizat pericolul; nimeni n-a putut fi învinovăţit mai târziu. De fapt, numai vreo şase oameni muriră în incident, ceea ce însemna că nici nu fusese observat dincolo de orizontul lui Jopale.

În acea ultimă dimineaţă, se trezi devreme şi ieşi în linişte din casă. O vecină încă dormea în patul lui. Venise la uşa lui la sfârşitul ciclului anterior, cam beată şi cu chef de hârjoneală. Lui Jopale îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ea din când în când, dar nu se considera obligat să-i stea alături şi când se trezea. Aşa că se îmbrăcă repede şi

plecă la şcoală cu bicicleta. Nimeni nu ştia că apa mării şi otrăvurile ei ajunseseră atât de aproape de suprafaţă. Însă, cât ai clipi din ochi, apa sub presiune nimeri într-un puţ cu sevă, nimic altceva decât o groapă descoperită, fără alt acoperiş decât cerul liber.

Gheizerul rezultat a dat un adevărat spectacol, toţi supravieţuitorii au recunoscut. După cum se putea presupune, cei condamnaţi au fost şi mai impresionaţi când au văzut şuvoiul de apă sărată şi spumă deasupra capului şi bucăţi de lemn dislocate căzând în jurul lor şi când au auzit bubuitul necontenit care zguduia lumea, în timp ce gazele – metan combinat cu hidrogen sulfurat – bulbuceau nestingherite în cantităţi imense.

Sufocarea a fost cauza principală a

morţii şi la oameni, şi la restul vietăţilor.

Întreaga vale a fost distrusă în câteva minute. Dar crestele înalte au captat otrăvurile, împrejmuind măcelul. Dezastrul luase sfârşit chiar înainte de a auzi Jopale vestea. Până când a ajuns el acasă cu bicicleta, echipe de hominizi îmbrăcaţi în costume de scafandru astupaseră gheizerul. Inginerii trasau planuri de reparaţii permanente. Supravieţuitor îndurerat, Jopale putu să urce în siguranţă pe o culme, cu o zdreanţă parfumată pe faţă, şi să privească în jos, la soarta tragică a lumii.

Fundul văii era acoperit de apă: un lac cenuşiu nemişcat, deja încălzit de soarele strălucitor. Pantele împădurite fie se înecaseră, fie fuseseră decolorate de gazele înecăcioase. Din poziţia lui avantajoasă, Jopale nu-şi vedea casa. Dar fundul apei era

încă viu, de un negru-verzui intens. Vor trebui instalate pompe şi filtre osmotice şi atunci totul va fi salvat. Însă, dacă treaba s-ar desfăşura prea încet, prin stratul protector ar trece prea multă sare, solul s-ar deteriora şi ar muri. Atunci valea ar deveni o singură rană imensă, atacată de ciuperci şi viermi uriaşi. Dacă natura ar fi lăsată de capul ei, acea mică parte a Continentului ar putrezi complet, apele s-ar ridica din nou, întinzându-se de-a lungul vechilor falii, iar cantităţi uriaşe de gaze ar bolborosi în aerul care se otrăvea cu mare viteză.

Oamenii trebuiau să salveze valea.

De ce să n-o salveze? Partea raţională din Jopale ştia ce anume era în joc – ceea ce aproape toate previziunile pe termen lung spuneau că e inevitabil. Dar nu putea scăpa

de nevoia egoistă de a se bucura de ciclul următor şi de restul vieţii lui. Pământul acesta făcuse întotdeauna parte din el. De ce să nu vrea să fie salvat? Să-şi piardă alţii casele. Aşa îşi spunea în sinea lui în timp ce cobora pe cărare, cu cârpa apăsată pe gură şi pe nas şi un optimism calm îl cuprinse când păşi mai departe.

Acolo unde gazele nu ajunseseră epifitele înfloreau încă. Fiecare copac stătea la distanţă de vecinii lui, ca firele de păr de pe capul unui hominid bătrân. Aşa se forma o pădure înaltă şi rară care, la rândul ei, lăsa pământul să se bucure de lumina soarelui. Un stol de zburătoare diurne gureşe îl privea de pe crengile mai de sus, cu aripile ca de piele strânse şi cu ochii albaştri lucioşi speriaţi nu de altceva, decât de prezenţa lui. Insecte de pădure uriaşe

fojgăiau din crevasă în crevasă. Lemurieni sălbatici se ascundeau în cuiburi de păr şi ramuri împletite, ţipând la el cu voci slabe, jalnice. Apoi cărarea coti şi coborî şi totul se schimbă. Mai multe zburătoare zăceau moarte sub crengi şi nenumăraţi peşti argintii şi viermi tineri se târâseră afară din găuri înainte de a muri. Un arbore spiralat gigantic una dintre speciile preferate ale lui Jopale – se înnegrea deja la bază. Dar aerul era din nou respirabil, căci vântul alungase otrăvurile cele mai periculoase. Jopale şi-ar fi dorit să aibă la el masca, dar o lăsase în casă, într-un dulap de vase care plutea pe undeva aproape de iubita lui moartă. Femeia fusese întotdeauna o tovărăşie plăcută. Moartă, devenise însă ireală, abstractă şi îndepărtată. În timp ce urma o nouă cotitură a drumului, se pomeni că-şi

imaginează înmormântarea ei şi rolul delicat care i-ar fi revenit lui. Atunci văzu lemurieni sălbatici care fugiseră de gazele ucigaşe, dar nu suficient de repede. Aparţineau unei specii de pământ, nu ştia exact căreia anume. Aveau trupul scurt şi păros, membre lungi şi mâni mici, întinse zadarnic a implorare. O coamă de blană albastră strălucitoare le împodobea capul cu obraji fără păr. Gazele le lăsaseră fără oxigen, apoi fără viaţă. Începuseră deja să se umfle şi să se înnegrească, căpătând o înfăţişare bizară, nefamiliară; iar când Jopale se uită la chipurile lor nefericite, simţi gheara ascuţită a unei frici imposibil de îndurat.

Morţi, lemurienii semănau mai mult cu oamenii decât atunci când trăiau.

Iată momentul în care toate se

schimbară pentru acest domn erudit, această fiinţă a tradiţiei şi a obiceiurilor, optimistă şi indiferentă. Holbându-se în ochii aceia cenuşii-verzui şi la gurile larg deschise, sufocate de limbile vineţii umflate, îşi văzu viitorul. Conta faptul că n-o iubea pe femeia aceea moartă: dacă ar fi fost căsătoriţi şi cu copii, dacă familia lui ar fi murit astăzi, Jopale s-ar fi simţit ataşat de acest mic colţ de lume. În onoarea lor, şi-ar fi ignorat dorinţa fierbinte de a fugi, rămânând pe loc chiar dacă pământul ar fi fost despicat, s-ar fi scurs din el otrăvuri şi s-ar fi transformat în praf şi apă ucigaşă.

Dar el scăparea o căuta. Impulsul era irezistibil. Şi, mai târziu, analizând ce e posibil şi ce nu, găsi o singură soluţie demnă de încredere.

Dacă ar vinde pământul părinţilor

vecinilor şi rudelor supravieţuitoare şi dacă şi-ar seca toate economiile… atunci şi-ar putea părăsi unicul cămin pe care l-a avut vreodată, ar părăsi soarele şi i-ar lăsa în urmă şi pe prostuţii ăia de lemurieni, care nu vedeau mai departe de ziua de mâine…

CAPĂTUL LUMII

Viermele cel mare se oprise, dar muşchii lui continuau să tremure; fremăta din tot corpul, nenorocirea lui fiind cu atât mai evidentă, cu cât scoase un geamăt pe care Jopale nu-l auzi, ci mai degrabă îl simţi în oase.

Capătul Lumii: într-un eon îndepărtat, oraşul se ridicase pe coasta Continentului, iar dincolo de el se aflaseră numai cerul întunecat şi apa fără fund. Generaţii la

rând, acest mare port fusese casa pescarilor şi, mai important, a sufletelor curajoase care străbăteau apele pe imensele aripi ruginite ale peştilor, fără şine, pe ţiparii de aramă şi pe creaturile cu multe guri. Se făceau averi din orice carcasă adusă acasă – mase mari de carne necomestibilă şi oase bogate în fier împinse în furnale şi arse, lăsând în urmă câteva zeci de kilograme de metal preţios. Dar se năşteau mereu insule noi, adesea la depărtare de jumătate de lume, şi creşteau pe măsură ce rătăceau, până când, într-un sfârşit, se loveau de linia de coastă şi se lipeau de ea imediat. Rămas fără vigoarea vieţii, fostul oraş măreţ a trăit vremuri grele. Majoritatea oraşelor vecine dispărură complet. Dar Capătul Lumii a reuşit să supravieţuiască, agăţându-se de numele lui învechit, iar când vremurile şi

populaţia crescândă a lumii au cerut-o, a înflorit din nou, fabrici noi şi un simţ comercial asiduu dând naştere unei metropole în care două milioane de locuitori îşi puteau duce vieţile active, banale.

Naştere şi dezvoltare, urmate de moarte şi renaştere – nicio altă poveste spusă de Om nu era mai importantă decât aceasta.

Apoi Continentul s-a deplasat dintr-odată spre vest şi, încă o dată, Capătul Lumii a ajuns să poate numele perfect.

Jopale se gândea la ironia sorţii în timp ce-şi căra bagajele în partea din faţă a intestinului, apoi afară, printr-un sfincter artificial introdus în partea laterală a viermelui. De acolo nu mai avea decât puţin de urcat până la peronul de lemn înalt al gării. Un indicator luminos sclipea pe

arcada de întâmpinare, afişând citirile atmosferice curente, urmate de promisiunea înveselitoare „Niciun pericol actual, niciunul prevăzut”. Soarele plana deasupra orizontului estic, norii stratosferici şi poluarea joasă obstrucţionau numai o parte din lumina lui orbitoare. Jopale miji ochii către astru. Cel puţin două baloane mari se vedeau pe cer, atârnate de funii lungi; echipe de recunoaştere scrutau solul după gheizere sau fisuri mai subţiri. În spatele lui Jopale, umbre lungi se întindeau spre ţinuturi nefavorabile unei vieţi normale. Nu că acolo n-ar fi putut trăi cineva sau ceva… totuşi, Jopale avu senzaţia că stătea la marginea prăpastiei singurătăţii profunde şi imaginea îl şocă lăuntric, până în străfunduri…

Îngrijitorii mergeau pe capul viermelui

şi de-a lungul şinei concave, unse cu dărnicie, examinându-i pielea gri şi împungându-i muşchii lunguieţi şi obosiţi, uneori cu baghete electrice, dar de cele mai multe ori direct cu mâna. Viermele avea reflexe încete. Bătrânul îngrijitor le spuse asta tinerilor muncitori:

— A mers prea mult, a cărat prea mulţi în burta ei goală, se plânse Meşterul Brace, arătând spre furnicarul de pasageri. Trebuie să se odihnească măcar jumătate de ciclu şi să mănânce cât de mult poate.

Jopale îşi dădu seama că vor întârzia mai mult decât prevăzuse el. Scoase două bilete din centură şi citi cu atenţie cele scrise într-un limbaj cât se poate de convenţional: dacă nu ajungea la Portul lui Krauss peste încă cincisprezece cicluri, proprietarii viermelui îi vor returna

jumătate din valoarea primului bilet. Era un gest neînsemnat, dacă te gândeai la circumstanţe. Pentru că al doilea bilet îi promitea o cabină mică la bordul unei nave cu combustibil metan, care pleca de pe Insulele Noi peste două cicluri. Punctualitatea era responsabilitatea lui. Dacă întârzia, biletul devenea inutil. Şi Jopale ar fi rămas blocat în Portul lui Krauss alături de ceilalţi refugiaţi, drămuindu-şi ultimii bani şi absorbind veştile sosite din toată lumea, în speranţa că prezisul coşmar nu se va grăbi să apară şi că, în cele din urmă, va reuşi să-şi cumpere o cabină nouă pe alt vas, nepromis.

La ce i-ar folosi acum frica? Sau furia?

— La nimic, rosti el cu glas aspru şi se întoarse cu spatele la soare.

Gara se dovedi un loc ciudat de liniştit.

Viermii ceilalţi erau mici şi evident bolnavi, dar până şi ei erau îndreptaţi spre vest, spre întuneric, de parcă aşteptau ordinul s-o ia la fugă. În afară de îngrijitori, singurii lucrători umani erau soldaţi. În vârstă, majoritatea lor. Disciplinaţi şi, probabil, fără familie – exact genul de oameni pe care să te bizui în vremuri grele. Doi soldaţi stăteau puţin mai sus de vierme şi păzeau sfincterul care ducea în stomac. Hominizii aşteptau pe întuneric. Fiecare îşi avea numele tatuat pe antebraţe şi pe spate. Deşi oamenii trebuiau să iasă în faţă ca să-şi recupereze hominidul personal, soldaţii îi tot luau la întrebări cu glasuri suspicioase, de parcă cineva ar fi vrut să fure una dintre creaturile acelea chiar de sub nasul lor.

Tânăra misterioasă stătea chiar lângă ceilalţi pasageri, cu cartea în mână şi cu

privirea îndreptată spre locul unde se desfăşura debarcarea.

— Care e al tău? o întrebă Jopale.

Femeia păru să nu-l audă. Apoi îşi dădu seama că ea se uita dincolo de hominizi, că ochii ei căprui scânteietori fixau tărâmurile întunericului, iar mintea probabil îi călătorea spre destinaţia ei.

— Muntele cel Bun, nu-i aşa? o întrebă.

— Îmi pare rău, nu. Îi răspunse la prima întrebare, zâmbind în direcţia lui. Niciuna dintre aceste creaturi nu e a mea.

Jopale îşi adusese un hominid de-acasă ca să-l ajute să-şi care bagajele şi să-şi ducă traiul mai departe, dar acum îl folosi repede drept scuză ca să stea şi să pălăvrăgească în continuare cu tânăra.

Se prezentă cu glas potolit, politicos. Femeia mişcă aprobator din cap şi spuse:

— Da. Muntele cel Bun.

Găsiseră un tipar. El punea o mică întrebare, ea îi răspundea la cea de dinainte.

— Cuvântul „munte”, rosti el. Ştii ce înseamnă? Ea zâmbi, uitându-se la el.

— Tu ştii?

Jopale îşi permise satisfacţia gestului de a încuviinţa din cap plin de înţelepciune.

— E un cuvânt de demult. Se întâlneşte în textele cele mai vechi. Dar şi pe vremea aceea se folosea foarte rar.

— Serios?

— Avem cuvinte pentru culmi şi dealuri. Putem descrie cu mare precizie culoarea şi cantitatea oricărui tip de sol. Dar, din câte putem stabili pe baza sursele noastre cele mai vechi, „muntele” reprezintă o ridicătură uriaşă formată dintr-un material mult mai

tare decât lemnul. Mai tare şi mai rezistent. Un munte adevărat se înalţă destul de sus ca să împungă cerul. Cel puţin aşa spun unele interpretări.

Tânăra râse foarte încet.

— Ştiu.

— Într-adevăr?

— De-asta au ales numele, îi explică ea.

Jopale nu înţelese şi probabil că i se citea nedumerirea pe faţă.

— Desigur, nu e niciun munte acolo, recunoscu tânăra. E doar o câmpie plată, ridicată de falii şi substraturi active. Dar demult de tot, a fost o vreme când Continentul a împins din toate părţile şi a îngropat o insulă întreagă. A îngropat-o şi a scufundat-o adânc în apă.

Tinerei îi plăcea să explice. Să fie profesoară?

— Interesant, remarcă Jopale, deşi nu era convins de asta.

— Insula aceea e ca un munte inversat, înţelegi? Se întinde mult sub linia de plutire. Ca un pumn care ţâşneşte de pe fundul Continentului şi pătrunde în oceanul nostru mai adânc decât orice altă formă de relief pe care o cunoaştem.

— Înţeleg, mormăi el.

Dar de ce îi spunea „oceanul nostru”? Câte oceane existau?

— De-asta s-a construit acolo baza ştiinţifică, continuă tânăra să explice. „Un munte numai bun de cercetat”. Aşa glumeau colegii mei.

— Ce-ar fi de cercetat?

— Distorsiunile terestre şi ciclurile apelor, în mare parte. Şi diverşi specialişti analizează pământul scufundat.

— Serios? zise Jopale, cu entuziasm prefăcut.

Femeia confirmă cu o înclinare a capului şi se uită din nou fix în zare.

— Asta e specialitatea ta? o întrebă, încercând să citească ce scrie pe carte. Insulele preistorice?

— A, nu. Mută cartea în mâna cealaltă.

— Atunci cu ce te ocupi?

O întrebare absolut rezonabilă, însă adresată unei fiinţe ieşite din comun. Zâmbind ca şi cum nimic n-ar fi distrat-o mai mult, spuse:

— Do-ane, rosti ea, fără a-l privi în ochi. Aşa mă cheamă. Jopale nu avu niciun răspuns pregătit.

— Tu mi-ai spus numele tău. Am presupus că vrei să-l afli pe al meu.

— Mulţumesc, bolborosi el.

— Îmi pare rău, dar altceva nu mai pot spune.

Jopale încuviinţă fără o vorbă şi înălţă din umeri. Atunci hominidul său ieşi din stomacul viermelui: o femelă matură, cu ochi albaştri mari, aşezaţi sus de tot pe faţa lată, stoică. Jopale o cumpărase recent de la un verişor de-al lui, în locul hominidului pierdut când se inundase valea. Pentru specia ei, era inteligentă şi adaptabilă. După toate standardele, era devotată şi de mare ajutor la nenumărate treburi casnice. Şi, ca orice pasager din stomacul viermelui, mirosea a acid şi a alte secreţii dezagreabile. Dar cel puţin nu voia să se joace de-a cuvintele sau să-i fluture secrete stupide prin faţa ochilor.

Jopale vorbi cu unul dintre soldaţi, dovedind că e proprietarul ei.

— Bagajele mele! ordonă el.

Creatura le smulse pe fiecare de mânerul din funie.

— Pe aici, o îndrumă Jopale. Apoi, cu o foarte discretă înclinare a capului, se scuză în faţa lui Do-ane şi îşi croi drum prin gară, în căutarea unui loc în care un refugiat nobil poate mânca un prânz decent.

PARANOIA

Sălile de mese din apropierea gărilor rareori dovedeau eleganţă. Capătul Lumii făcea excepţie: utilizând lemnul local, artizanii sculptaseră blocuri lungi într-un şir de bârne de forma literei omega, fiecare puţin diferită de celelalte, dar legate toate precum coastele, pentru a forma o singură încăpere lungă. Crengile împletite ale unui

arbore spiralat alcătuiau acoperişul rar. Scânduri solide fuseseră albite şi formau podeaua, prinse fiecare de fundaţie în cuie solide, din lemn negru de poligonacee. Mesele şi scaunele aveau culori aprinse, mai ales portocaliu şi auriu, şi erau din plastic nou-nouţ – unul dintre acele programe scumpe susţinute de câte o agenţie guvernamentală bine intenţionată, bani publici care te ajută să dai metanului o utilizare permanentă, în loc să-l inspiri. Obişnuitele epifite de interior se agăţau de grinzile de sus – plante viguroase, cu frunze închise la culoare, care prosperau în lumina artificială, ale căror rădăcini în formă de degete plantate se hrăneau numai cu respiraţia agitată a clienţilor. Jopale observă o figură cunoscută la un capăt al unei mese aglomerate, însoţită de doi hominizi aşezaţi

cu spatele la ea, pe două scaune rotative, care-şi mâncau raţia din poală, cum se obişnuia în multe părţi.

— Pot să mă aşez şi eu? întrebă Jopale.

— Te rog.

Bărbatul era înalt chiar şi aşezat. Spre deosebire de restul celor din sală, nu mânca. Ţinea harta veche desfăşurată în faţa ochilor şi, cu degete lungi şi unghii ascuţite, măsura şi iar măsura distanţa dintre locul unde se aflau şi Portul lui Krauss.

Jopale îşi puse farfuria pe masă şi-i oferi hominidului său două porţii proaspete de sirop-cu-insecte. Femela masivă se aşează pe podea cu picioarele încrucişate, cu mâinile şi mintea concentrate asupra capacului celor două recipiente din lemn.

Neştiind ce să spună, Jopale tăcu. Însă

liniştea deveni stânjenitoare, aşa că, în cele din urmă, alese cel mai comun subiect de discuţie.

— De ce mergi la Portul lui Krauss?

Bărbatul slab ridică iute privirea, aparent uimit.

— Acolo mergi, nu?

— Nu.

— Atunci îmi cer scuze, am presupus…

— Călătoria mea nu se termină acolo, continuă bărbatul. Am o treabă… am treabă în altă parte…

— Pe Insulele Noi?

Surpriza bărbatului se transformă în plăcere:

— Şi tu mergi acolo? Jopale confirmă în tăcere.

— Foarte bine. Ştiam eu că mai sunt şi alţii. Minunat!

Revelaţia se dovedi oarecum stânjenitoare. Jopale avu impresia că tovarăşul lui era un om dificil, iar ideea de a călători cu el pe restul Continentului şi apoi pe Ocean suna descurajant, dacă nu de-a dreptul iritant.

— Am nevoie de cineva care să-mi dea încredere, declară bărbatul cel înalt.

Ce legătură avea încrederea cu toate celelalte?

— Mă cheamă Rit.

— Jopale.

Rit păru că nu-l aude. Privind peste umăr, remarcă:

— Nu se văd oameni lucrând la bucătărie. Ai observat? Numai hominizii găteau şi spălau vasele. Nu era nici măcar un supraveghetor care să păstreze ordinea printre ei.

— Nu cred că m-aş putea convinge să merg la serviciu, recunoscu Jopale. Cu toate evenimentele actuale, deşi s-au petrecut la mare distanţă de aici…

— Nu chiar atât de mare, îl întrerupse Rit.

— Poftim? Au sosit veşti noi?

— Nu e situaţia destul de gravă şi aşa? Bărbatul cel înalt scutură din umeri, apoi renunţă la subiectul acela periculos. Îşi linse buzele şi coborî privirea la harta mare, cu degetele răsfirate. Apoi, cu ochii la liniile şi punctele micuţe, întrebă cu glas încordat:

— Crezi în Insule, nu?

— De ce n-aş crede?

Apăru o strâmbătură pe faţa ovală.

— Dar le-ai văzut vreodată? Sau cunoşti pe cineva care le-a vizitat?

Jopale nu luase în calcul această

posibilitate.

— Ce vrei să spui? Cum să nu existe?

Scoase imediat singura carte din rucsacul lui personal, un volum tipărit profesionist, legat în piele, plin de fotografii şi explicaţii exhaustive. Apoi rosti cu glas tot mai ridicat:

— N-am auzit aşa ceva. Nici măcar ca zvon al zvonului. Rit clătină din cap şi începu să împăturească harta, vorbind fără a se adresa cuiva anume:

— Îmi pare rău. Sufăr de panică. Întotdeauna am suferit. Bărbatul era nebun sau aproape nebun.

— În vremuri ca acestea… Rit se întrerupse o clipă ca să se adune. Când domneşte dezastrul, sufletele înşelătoare prosperă. Ai observat? Criminalii răsar ca viermii în lemnul putred. Vin de dedesubt ca

să fac rău oamenilor buni, să profite şi să se distreze.

Exista o replică evidentă şi de rău-augur la spusele lui:

— N-am mai trăit niciodată timpuri aşa de grele ca acestea, rosti Jopale.

Comentariul aduse o expresie îngrozită, dar plină de respect pe faţa camaradului său:

— Cred că ai dreptate.

— De ce să se deranjeze cineva să ne amăgească? Dacă tot se întâmplă ce poate fi mai rău în regiuni îndepărtate, în curând, poate şi aici… şi cel mai decăzut hoţ ştie că n-ar avea timp să se bucure de banii furaţi…

— Ba da, dacă nu crede că va muri. Rit se aplecă peste masă şi-şi apropie pometii ascuţiţi de chipul lui Jopale. Majoritatea oamenilor încă nu ştiu că sunt muritori.

Citesc despre moartea altora. Regiuni necunoscute lor sunt otrăvite sau ard. Dar până nu le sunt afectaţi plămânii şi nu li se arde pielea, cred că au toate şansele să trăiască.

Da, pe lume există suflete încăpăţânate. Jopale cunoştea un profesor de istorie – o minte strălucitoare, oricum ai lua-o – care îi râsese în faţă: „Nimic nu se schimbă vreodată în lume”, pretinsese colegul lui. „Continentul se va destrăma pe ici, pe colo şi vor fi distruse câteva insule bătrâne. Dar vor supravieţui altele, împreună cu oamenii de pe ele. Aceasta e lecţia irefutabilă a trecutului nostru, Jopale. Lumea noastră e rezistentă, specia noastră, norocoasă, şi amândouă vor supravieţui oricărui măcel.”

Jopale mişcă scurt din cap, acceptând parcă lecţia de care-şi aminti. Apoi, sincer

convins, îi aminti lui Rit următoarele:

— Există moduri mai simple şi mult mai ieftine de a-i păcăli pe oameni. Şi de a fura averi în acelaşi timp, aş putea adăuga.

Tovarăşul lui încuviinţă cu greu din cap.

— Şi eu sunt ca tine, continuă Jopale, ştiind că nu semăna nici pe departe cu individul acela smintit. Am avut bănuielile mele, da. Am vrut să ştiu: sunt, într-adevăr, Insulele Noi rezistente şi inteligent proiectate, aşa cum pretind cei care le-au construit? Aşa că am făcut investigaţii înainte de a-mi pune banii la bătaie. Şi, da, Insulele Noi există. Au fost construite în Portul lui Krauss, pe şantierul naval principal. Cea mai recentă Insulă a fost lansată doar cu un an în urmă şi e încă remorcată spre destinaţia ei finală. Am stat chiar de vorbă cu muncitorii din Port prin

staţie. Deşi nu mi-au putut promite că insulele se găsesc într-un loc sigur, nici că am asigurată o cabină pentru mine şi hominidul meu, un lucru ştiau absolut sigur: lucraseră cu cea mai mare pricepere la construirea celor mai mari şi mai solide nave pe care le avuseseră oamenii vreodată.

Jopale se uită la coperta cărţii sale. De pe faleza aflată cu faţa la oceanul întunecat, cineva fotografiase o navă imensă, construită din lemn vechi, dur. O bucată din pământul cel mai rezistent şi mai puternic din lume a fost separată de Continent şi ajutată să plutească la locul ei, apoi din ea s-a cioplit un ansamblu greoi, dar durabil de carcase şi încăperi goale. Iar pentru ca insula să fie şi mai solidă, o adevărată avere sub formă de metale fine s-a prelucrat în cabluri, traverse şi cuie lungi, fixate în

corpul Insulei. Metalele reprezentau unul dintre motivele pentru care se bucura de faimă Portul lui Krauss, acele elemente rare care se puteau filtra din apa rece şi întunecoasă a mării. Din cele mai bune aliaje de pe lume s-au construit rezervoare izolate umplute cu metan şi clătinându-se la mare adâncime sub fiecare Insulă, folosindu-se tocmai presiunea şi temperatura scăzută a apei pentru a menţine lichefierea gazului. Gazul trebuia, în cele din urmă, să dea lumină şi să sprijine acvacultura, având destulă putere de rezervă să descompună apa mării… să separe hidrogenul de preţiosul oxigen, să dea tuturor şansa de a respira fără masca împovărătoare.

Cu certitudinea unui bun profesor, Jopale alungă temerile lui Rit:

— Insulele sunt adevărate sanctuare, şi noua mea casă mă aşteaptă. Nu trebuie decât să ajung acolo. Şi sunt destul de convins că voi ajunge.

Rostind aceste vorbe, chiar crezu în ele.

Rit păru foarte afectat. Puse harta deoparte şi-şi luă propriul exemplar din manualul membrului, deschizându-l la una dintre paginile preferate.

Într-un sfârşit, Jopale începu să mănânce. Cumpărase două mâini de lemurian, prăjite, dar nu prea unsuroase, plus o bucată albicioasă de turtă dulce şi alge de cultură într-o supă sărată. Le clăti pe toate cu seva fermentată dintr-o sticlă înaltă, importată din Ţinutul Foraminifer. Băutura era cel mai scump produs din meniul limitat, dar şi cel mai apreciat. Licoarea îşi făcea deja efectul asupra

dispoziţiei lui când tovarăşul său vorbi din nou, cu glas mic, plin de regrete:

— Şi dacă nu?

— Şi dacă nu ce? rosti Jopale morocănos.

— Dacă hoţii şi aşa-zişii artişti au crezut într-adevăr că lumea se sfârşeşte? Şi, promiţând cabine nouă şi altor milioane ca noi, au câştigat bani destui să-şi finanţeze propria salvare?

Jopale se strâmbă, respirând printre dinţi.

— Dacă există o Insulă Nouă care aşteaptă, dar nu pe noi? insistă Rit.

Jopale simţi cum zâmbeşte involuntar. Râzând amar, îi spuse tovarăşului de călătorie:

— Foarte bine, înseamnă că n-o ducem mai rău decât restul lumii. Nu-i aşa?

DIN NOU LA DRUM

Jopale fusese întotdeauna un elev eminent, obţinând note mari la fiecare dintre cele trei ştiinţe. Dar nu reuşise să înţeleagă niciodată bine genetica sau forţa selectivă. Învăţase elementele de bază, contând pe memoria lui bună la examenele standard. Cursurile introductive nici nu cereau mai mult, însă cele superioare – acele medii rarefiate în care profesorii voiau mai multe decât înşiruiri de fapte şi ecuaţii sfinte – nu făcuseră parte din viitorul lui.

Însă ştiinţa îl învăţase pe Jopale un lucru: hominizii erau nişte creaturi minunate, docile şi inventive conform oricărui standard genetic.

O simplă privire prin gară demonstra

acest truism. Majoritatea hominizilor erau fiinţe masive, de două-trei ori mai mari decât un adult uman. Fuseseră crescuţi pentru a fi supuşi şi pentru forţa lor, la nevoie, şi aveau un metabolism minim, pentru note de plată cât mai mici la alimente. Cu toate acestea, unii hominizi erau mici şi firavi, ca un copil şi câţiva dintre cei care lucrau la bucătărie se mişcau mai iute decât orice om o binecuvântare în domeniul ăsta agitat. Mai mult, nu existau doi care să semene, deşi puteau fi fraţi sau părinte şi copil. Toţi aveau faţa ovală şi bărbia proeminentă sub gura mică, aparent disproporţionată. Însă fiecare chip avea un caracter unic. Femela lui Jopale se trăgea din uriaşi care trăiseră la ferma familiei lui generaţii la rând, o specie adaptabilă prin structură şi instruire, cu o claie roşcată pe

cap, bărbie pronunţată care atârna de maxilarul curbat şi ochi albaştri neomeneşti, căscaţi la o lume plină de mişcare şi scopuri de nepătruns. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi stăpânit un vocabular de câteva sute de cuvinte uşoare. Dar, bineînţeles, laringele îi fusese străpuns când fusese bebeluş, deci comunica numai prin gesturi elementare şi o expresie a feţei vag umane. O creatură a obişnuinţei şi a muncii, hominidul său era prea primitiv pentru a înţelege situaţia cumplită în care se afla lumea, ignoranţă pe care Jopale nu avea cum să n-o invidieze, măcar din când în când.

„Toate fiinţele înzestrate cu şira spinării se trag dintr-un strămoş comun”, învăţase el demult. Profesoara lui de biologie, o femeie bătrână, binecuvântată cu propria ei

spinare robustă, explica elevilor:

— O singură creatură trebuie să fi stat la originea noastră. Pe cine ştie ce continent străvechi, demult mort şi putrezit, acest precursor al oamenilor se deplasa pe două picioare, se căţăra în saprofite şi epifite şi se hrănea cu ce reuşea să apuce cu mâinile lui primitive.

— Ca lemurienii? întrebase un elev.

Din fericire, nu Jopale. Profesoara reacţionă cu un plescăit de limbă şi scuturând nemulţumită din cap.

— Nici vorbă, răspunse ea. Lemurienii sunt la fel de îndepărtaţi de specia noastră de origine ca noi. Ca hominizii. Zburătoare, ţipari de aramă, orice vă trece prin cap… toate aceste specii ar considera organismul acela dispărut drept strămoşul lor foarte îndepărtat. Asta dacă animalele simple ar

reuşi să gândească în termeni atât de abstracţi.

— Dar de unde au apărut primele vertebrate? vru să ştie alt elev. Din apă? Sau de pe un continent mai vechi?

— Nimeni nu ştie, răspunse profesoara. Şi nimeni nu va găsi niciodată acest răspuns inutil, adăugă ea, cu siguranţa conferită de vârstă. Întrucât materia nu poate fi studiată mai profund decât a fost studiată până acum.

Jopale stătea în gară de câteva ceasuri bune, schimbându-şi poziţia pe scaunul de plastic prea tare pentru dosul lui. În clipa aceea, se gândea din întâmplare la profesoara lui de biologie, moartă demult, şi la natura certitudinii. Iar ca să-şi alunge plictiseala, examina diversitatea uimitoare a

falşilor oameni care şedeau şi se plimbau printre cei adevăraţi.

Dintr-odată, un hominid scund şi simpatic intră în sala de mese. Era femelă, îmbrăcată în uniforma ţeapănă a angajaţilor gării. Aşa cum se întâmplase şi cu alte specii, un moft genetic îi umflase craniul, aşa că avea o frunte lată sub claia de păr negru şi des. Fruntea era absolut remarcabilă. Însă nou-venita deschise gura, făcându-şi auzită vocea limpede, deosebit de puternică:

— Viermele în direcţia vest este odihnit şi pregătit, declară ea, uluindu-i pe călători cu claritatea cu care rostea fiecare vorbă. Vă rog să ieşiţi după mine pe această uşă, doamnelor şi domnilor. Dacă aveţi bilet. Trebuie să aveţi bilet. Viermele în direcţia vest este sătul şi nerăbdător. Va pleca

imediat, dragi prieteni.

Majoritatea celor din încăpere se ridicară în picioare.

— N-a ţinut aşa de mult cât m-am temut. O femeie în ţinută elegantă şi cu bijuterii de chihlimbar zâmbea la norocul avut. Mă pregăteam să stau jos mult mai mult, recunoscu în faţa tovarăşului ei.

Bărbatul, atrăgător şi mult mai tânăr decât ea, murmură:

— Oare de ce?

Femeia simţi că trebuie să râdă de el:

— Pentru că suntem speciali, dragul meu. Ce alt motiv mai cauţi?

Jopale ajunse printre ultimii la uşa deschisă. Soldaţii aşteptau, verificând minuţios fiecare bilet şi act de identitate. Între timp, hominidul în uniformă stătea în dreptul cozii lungi, zâmbind fericit. De ce îl

stânjenea atât de mult creatura aceea? Să fie chipul de vină? Vocea? Nu, pe Jopale îl deranja felul în care se uita la ceilalţi, ţintind cu ochii negri numai oamenii.

— Călătorie plăcută! îi ură hominidul lui Jopale. Apoi i se adresă lui Rit, care se afla exact în spatele lui:

— Sunteţi pe mâni bune, domnule. Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Ghicise teama bărbatului.

O creatură unică, îşi zise Jopale. Sau exista altă explicaţie, mult mai sordidă. Privind peste umăr, se întrebă dacă nu era un hibrid – o glumă a biologiei care nu fusese distrusă la naştere, ci hrănită şi pregătită pentru această însărcinare puţin solicitantă. O creatură ca ea n-ar putea exista pe pământul lui natal. Nu era permis. Dar Capătul Lumii era o altă lume, iar în

lunga sa călătorie Jopale învăţase multe, inclusiv faptul că fiecare colţişor avea cultura lui, iar culturile se defineau prin mici obiceiuri stranii, înţelese numai acolo.

— Pe aici, pe aici! striga bătrânul îngrijitor.

Jopale le arătă soldaţilor hârtiile pe care voiau să le vadă, iar hominidul său aşteptă în linişte în dreapta lui.

Meşterul Brace se afla în capătul opus al peronului lung, strigând către pasageri şi făcându-le semn cu ambele braţe. În ciuda distanţei, tot i se citea expresia de îngrijorare pe faţă. Trebuie să se fi petrecut ceva rău. Dar viermele lor gigantic stătea nemişcat pe şina unsă, aparent adormit. Intestinul lui era încă plin cu mâncare pe jumătate digerată. Îl trăda aspectul diform. Privind prin ferestrele de plastic, Jopale zări

un amestec negru, bogat în celuloză de lemn mestecată, şi rădăcini dulci. Muşchii activi împingeau bucatele delicioase în poziţii noi, pereţii elastici frământând bucăţile şi bulele mai încăpăţânate.

Pasagerii erau conduşi spre stomac.

Jopale simţi dezgust, dar se supuse. Bogătaşa care se considera specială fu acum prima care se plânse. Scuturând un deget acuzator spre meşter, îi spuse:

— N-am plătit ca să fac baie în acid.

Îngrijitorul renunţase la farmecul lui. Arăta obosit şi poate puţin speriat, pe lângă faptul că-şi pierduse răbdarea.

— Nu-i mai este foame, zise el cu glas tare, grav. Şi e bine amortizat, doamnă. Veţi sta foarte confortabil aici, vă asigur.

— Dar hominizii mei…

— Vor călători deasupra, în aer liber.

Brace gesticulă nerăbdător. Cabina pilotului era fixată deasupra capului lung, fără ochi, iar în spatele ei atârnau funii, chingi şi scaune simple. Brace spunea fiecărui pasager cu voce tare:

— Dacă am aştepta să-şi uşureze măruntaiele fetiţa mea, am rămâne aici până la ciclul următor. Ceea ce ar putea fi în regulă. Dar tocmai a sosit o veste de la A-Fost-Odată…

O staţie anterioară, la două cicluri spre răsărit.

— A apărut o fisură nouă acolo. Situaţia e riscantă. Şi, cum este destul loc în stomac, sunt sigur că înţelegeţi… e cea mai bună soluţie la nenumăratele noastre probleme!

Pasagerii întoarseră toţi deodată ochii spre răsărit. Câtă vreme se preocupaseră numai să-şi umple stomacul, partea

luminată a soarelui fusese acoperită. Norii din depărtare păreau mai denşi decât normal şi mai închişi la culoare şi se ridicau asemenea unui zid imens şi ameninţător, domnind deasupra pământurilor verzi pe care oamenii aceştia tocmai le străbătuseră.

O panică teribilă puse stăpânire pe mulţime.

Jopale îşi luă bagajele de la hominid şi-i ordonă să se urce pe vierme. Pe urmă traversă sfincterul strâmt până în stomac, adulmecând aerul, mulţumit să constate că e destul de proaspăt şi chiar puţin parfumat. Podeaua roz, aspră era umedă, dar nu udă. Stomacul viermilor era mai scurt decât duodenul, şi majoritatea podelei fusese deja ocupată de alţi călători. În spate se afla o latrină simplă. Do-ane stătea singură în mijlocul spaţiului rămas, cu

bocancii puşi lângă ea. Îi oferi lui Jopale un zâmbet politicos, nimic mai mult. Unde altundeva să meargă el? Nicăieri. Luă loc în dreapta ei, întinse pătura de călătorie şi-şi umflă perna. În timp ce aşeza perna pe porţiunea cea mai înaltă din podea, se strădui s-o ignore. Atunci Rit îngenunche de partea cealaltă a femeii, aşezându-şi cu grijă pătura, pregătindu-şi nervii fragili pentru următoarea etapă a lungii sale călătorii.

Jopale fu îngrozit, absolut îngrozit, exact până în momentul când începură să sune alarmele.

Sirenele începură să se tânguie ascuţit mai întâi în depărtare, estompate şi distorsionate de corpul viermelui. Apoi li se alăturară sirenele gării, şi podeaua se clătină ameninţător. Era un cutremur sau se

trezea viermele? Probabil amândouă, hotărî Jopale. Pe urmă sfincterul se închise cu un zgomot oribil, iar creatura gigantică trase aer în plămânii lungi şi în stomacul gol, nemaitrebuind stimulată să înceapă târâtul pe şina lunecoasă. Muşchii rotitori şi coada lungă şi puternică scoteau un sunet unic în natură. Lui Jopale îi aminti de un lichid gros forţat într-o drenă îngustă. Încet-încet, viermele îşi luă avânt, uleiurile şinei eliminând fricţiunea şi permiţând corpului său mătăhălos să ruleze lin, fără şocuri.

Pasagerii ţineau măştile în mâini, în aşteptarea instrucţiunilor sau a duhorii revelatoare a unui nor de gaz. Pentru că trebuiau să fie gaze pe undeva, prin apropiere. Alarmele oraşului nu sunau la un cutremur oarecare. Curios însă, în toiul situaţiei acesteia de urgenţă Jopale se

simţea mult mai calm. Ştia că trebuie să-şi păstreze vigilenţa şi capul limpede. Iar gazul era un simplu inconvenient pentru cineva dotat cu echipamentul corespunzător. Cum stătea lângă una dintre ferestrele stomacului, se uită cum dispare gara în urma lor, înlocuită de clădiri guvernamentale masive şi diverse magazine, apoi, dintr-odată, de un şir nesfârşit de case stivuite câte trei şi aşezate lângă străzi înguste, sufocate de umbre. Câţiva hominizi îşi târau picioarele spre o ţintă anume; altfel, nu se vedea nimeni pe-afară.

Majoritatea caselor aveau obloanele trase şi erau sigilate. Dacă gazele ar ieşi pe dedesubt, ar fi localizate de detectoarele private, iar oamenii s-ar îngrămădi în cămăruţele de siguranţă, respirând aer

filtrat sau oxigen îmbuteliat sau nimic altceva decât aerul tot mai stătut. O experienţă înfiorătoare, Jopale ştia. Sentimentul neputinţei dispăruse din lume. Totuşi, senzaţia care-l copleşea acum era una de mare uşurare, aproape ameţitoare.

Scăpase din nou, exact la timp.

Do-ane veni lângă el. Fereastra era cam îngustă, nu fusese concepută să te uiţi afară prin ea, ci să lase lumina soarelui să pătrundă şi să le permită îngrijitorilor să-i supravegheze pe hominizii care călătoreau de obicei pe vierme. Do-ane se ridică pe vârfuri să privească afară. Părea mai drăguţă când se agita, chiar mai atrăgătoare. Ţinea în mână cel mai sofisticat contor de gaz pe care-l văzuse vreodată.

— Hidrogen sulfurat, şopti ea.

Lui Jopale îi pieri orice fărâmă de încredere. Metanul era oribil – sufocant şi inflamabil –, dar hidrogenul sulfurat puţea mult mai tare. Existau zone sub Continent de unde oxigenul dizolvat fusese evacuat. Lemnul viu şi curenţii nu mai puteau împrospăta apa. În plus, putrefacţia pusese stăpânire pe ele, diferite soiuri de bacterii anaerobe emanând o otravă amară care ucidea în câteva minute.

Oraşul aluneca mai departe pe lângă ei.

— Acela e un cadavru? întrebă Do-ane dintr-odată.

Ceea ce semăna cu un hominid zăcea culcat pe-o parte, lipit de fundaţia unei case lungi. Sau nu era decât gunoi învelit într-o pătură? Jopale nu ştia sigur. Apoi trecură şi de el, şi de stradă. Cu vocea lui calmă, rosti:

— Nu era nimic.

— Era un om, spuse Do-ane.

— Un hominid adormit, sugeră el. Sau mort. Dar asta nu înseamnă nimic. Boala sau vârsta sau nişte băieţi puşi pe stricăciuni, cine ştie?

— Crezi? întrebă Do-ane plină de speranţă.

— A, da. Şi, pentru că se simţi bine, repetă: da. Pe urmă adăugă pe tonul cel mai rezonabil: dacă gazul ar fi chiar aşa de otrăvitor, străzile ar geme de cadavre sufocate.

Femeia se uită la el, dorind cu disperare să-i creadă cuvintele sordide.

Brusc, Jopale nu-şi mai aminti de ce se supărase pe ea. Îi zâmbi, primi un zâmbet înapoi, după aceea se lipiră amândoi de peretele viu, urmărind cum se pierde oraşul în peisaj. Epifite înalte îşi răsfirau frunzele

în lumina tot mai palidă. Averse de ploaie inundau pământul la sud. Poate că norii aceia vor aluneca spre nord; aşa s-ar reduce posibilitatea unui incendiu, cel puţin o vreme. Corect? Între timp, contorul lui Do-ane continua să înregistreze nivelurile fluctuante de sulfide, pe lângă obişnuitele metan şi etan care pătrundeau înăuntru de câte ori viermele râgâia şi înghiţea aer. Dar niciuna dintre toxine nu atinse nivelul periculos şi, în afară de un gust urât în cerul gurii, pasagerii nu sesizară altceva.

În cele din urmă, soarele se uni cu linia orizontului şi citirile începură să scadă spre nivelurile destul de normale, cel puţin pentru ultimii câţiva ani.

Jopale se aşeză pe pătură, bucuros că avea noroc.

Apoi, fără un motiv anume, îşi aminti de

femeia-hibrid de la gară – creatura cu păr negru şi voce puternică, plăcută – şi îi trecu prin cap că, spre deosebire de soldaţii umani, la şoldul ei nu atârnase nicio mască.

Oare supravieţuise?

Oare de ce, cu câte urmau să se întâmple, îi păsa de ea?

PLANURI DE SCĂPARE

La şcoala unde preda Jopale, încheierea unui trimestru presupunea o petrecere pentru elevi şi profesori. Se lăsa cu băutură, discuţii despre politica şcolii şi, pe parcursul întâlnirii finale, se trezeau emoţii primare extraordinare. Transmisiile radio tocmai raportaseră că un grup de sate din nordul îndepărtat fusese distrus de o erupţie de substanţe otrăvitoare. Glasuri

sobre repetau zvonul – fals, de altfel – că inginerii şi echipele de hominizi locali nu reuşiseră să oprească jetul imens de metan. Petrecerea se sparse curând în două tabere: unii voiau să se resemneze cu soarta, alţii se agăţau de orice pretext ca să mai spere. Jopale se pomeni izolat, neştiind ce atitudine să adopte. Atunci un coleg trecu pe lângă el din întâmplare, cu ceaşca goală şi mintea aburită. Ascultând câteva păreri îngrozite, individul de obicei timid prindea un curaj nebun.

— Situaţia nu este periculoasă, proclamă el. Credeţi-mă, putem astupa găuri de zece ori mai mari decât cea pe care am auzit-o descrisă în poveştile voastre!

Optimiştii îmbrăţişau fericiţi aceste cuvinte sfidătoare. Dar profesorul le ignoră laudele.

— Sunteţi la fel de nătângi ca restul, declară el. Şi cel puţin la fel de ignoranţi.

— Ce ştii tu? întrebă o voce.

— Mai mult decât oricare dintre cei de aici, vă asigur. Apoi beţivanul scrută încăperea. Căuta o cale de salvare? Nu, îl interesa vasul cel mare de pe masa din mijloc – un recipient de piele în care punciul dulce şi murele fermentate creaseră un mic iaz. Uitaţi-vă la mine, striga el. O să vă arăt exact ce vreau să spun.

Publicul se adună în jurul mesei, păstrând o tăcere sceptică.

Profesorul acoperi suprafaţa iazului cu frunzele groase de cardama. Între timp, ţinu o prelegere despre Continentul lemnos şi Oceanul fără fund şi despre putrefacţie şi metan, care erau produsele finite inevitabile într-un ciclu foarte vechi.

Jopale înţelegea totul sau aşa credea.

Atunci, un al treilea dascăl – cel mai realizat profesor de ştiinţă din cancelaria lor – îşi drese glasul înainte de a interveni:

— Acesta nu e domeniul tău, ştii?

— Domeniul meu? întrebă lectorul ocupat cu frunzele. Care este domeniul meu? Aminteşte-mi.

— Hărţile, spuse savantul, acel singur cuvânt învăluit într-un ton îngâmfat şi ostentativ de dispreţuitor.

Pe faţa colegului său se citi furia. Dar nu-şi pierdu cumpătul. Scutură puţin din cap şi aşează încă un strat de frunze pe iaz. Apoi, cu glas aspru, rosti:

— Jopale.

— Da?

— Ce ştii despre textele Om-şi-Cer?

Jopale citise fragmente din ele în

studenţie. Dar chiar şi în aceste cercuri intelectuale modeste, se cuvenea să arăţi că eşti bine pregătit.

— Le-am studiat timp de un semestru, răspunse el pe un ton precaut. De ce întrebi?

— Cât de vechi sunt?

— Nu se ştie.

— Dar, judecând după diferitele limbi moarte, putem presupune că au mai multe vârste… un amestec de scrieri aparţinând unor autori necunoscuţi. Nu?

Jopale încuviinţă în tăcere. Colegul său trase aer adânc în piept.

— Savanţii consideră că textele Om-şi-Cer oferă cel puţin trei descrieri ale lumii, dacă nu patru. Sau cinci. Sau chiar şase. Sigur este că fiecare descriere nu diferă prea mult de lumea noastră. Un continent

vast şi un soare nemişcat. Numai denumirile de locuri au fost schimbate, iar popoarele vorbesc limbi diferite şi câteodată animalele şi plantele sunt de nerecunoscut.

Asemenea elevilor plictisiţi, profesorii începură să şuşotească între ei.

Lectorul puse o mână pe frunzele plutitoare.

— Domeniul meu… pasiunea mea intelectuală… e prea complicată pentru minţile obişnuite. Vă garantez. Mii şi mii de insule se contopesc într-un singur corp, fiecare luptându-se cu vecina ei încăpăţânată să rămână la suprafaţa Oceanului, să se scalde în soarele cel mai fierbinte posibil. E un model măreţ, glorios, care v-ar lăsa pe majoritatea cu gura căscată…

Resimţind insulta, publicul făcu linişte.

— Textele Om-şi-Cer ne dau cele mai reuşite hărţi ale vechilor continente. Şi prezintă cea mai pertinentă relatare a felului în care s-au separat ele. Geograful luă un pai galben-deschis de pe masă şi scoase un zâmbet larg, îndurerat. Probabil că nu ştiaţi. Continentele acelea nu erau nici jumătate din al nostru. Nu există nicio dovadă – absolut niciuna – că insulele din trecut au reuşit să acopere întreaga faţă luminată de soare a lumii noastre. Din acest punct de vedere, ceea ce se întâmplă acum reprezintă un eveniment unic. Un concurs complicat de evenimente întâmplătoare şi de forţe selective, poate.

— Ce e cu forţele selective? bombăni savantul.

— Care insule prosperă? întrebă colegul lui. Cele puternice, desigur. Şi cele care

rămân cel mai mult la suprafaţă. Cele care rezistă otrăvurilor în vremuri grele şi cele care îndură foametea cea mai lungă. Scutură din umeri, pe urmă adăugă: în ciclurile timpurii, lemnul de sub noi ar fi fost mort demult. Prăbuşirea ar fi venit mai repede; tragediile ar fi fost mai mici. Dar acum – pe timpul nostru – insulele au descins din câteva genealogii durabile. Mai mult, toate forţele active din lume ne-au împins în cea mai gravă situaţie imaginabilă.

Jopale n-ar fi vrut să-l creadă nici dacă l-ar fi cuprins cea mai neagră dispoziţie.

— Nu ştim cât metan zace sub tălpile noastre, recunoscu lectorul. Dar până şi aprecierile modeste sunt înspăimântătoare.

Un glas firav şi speriat rosti:

— Lumea întreagă s-ar putea sufoca.

Era Jopale.

— O, dar e mult mai rău! Colegul lui îşi duse paiul lung în gură, apoi introduse capătul celălalt într-o sticluţă de lemn ascunsă în buzunarul sacoului. Sorbi din ea şi acoperi capătul de sus al paiului cu degetul mare, ridicând frunzele din vas până dădu de punci, apoi puse capătul de jos al paiului pe băutura dulce. Desigur că nu fac decât să exemplific, preciză el. Apoi îi făcu un semn cu ochiul savantului. Ştiu, ştiu. Nu există consens adevărat în rândul experţilor. Sau să spun al specialiştilor? Pentru că, dacă vă gândiţi bine, există o diferenţă esenţială între cele două cuvinte…

— Nu face asta, îl preveni Jopale.

Însă bărbatul aprinse un chibrit lung, care scoase o flacără gălbuie. Trase cu ochiul la public, spunând:

— Desigur, Continentul s-ar putea prăbuşi încet, de-a lungul generaţiilor. Puţin gaz aici, foarte mult gaz acolo. Mor oameni, dar nu prea mulţi. Şi poate că vom mobiliza resursele necesare. Vom face găuri până la Oceanul de sub noi şi vom elibera bulele în respiraţii scurte sau vom pompa oxigen sub picioarele noastre, împrospătând apa rece şi moartă. Flutură chibritul în faţa ochilor. Poate că oamenii fac tot ce e nevoie şi atmosfera noastră nu e distrusă când hidrocarburile ne mănâncă preţiosul oxigen liber.

— Eşti beat, se plânse savantul.

— Minunat de beat, da.

Profesorul expert în nume de oraşe şi poziţiile insulelor râse şi lăsă flacăra în jos.

Toată lumea se holbă la punciul acoperit de frunze.

Jopale bănuia că lichidul din sticluţă era alcool pur. Dar colegul lui se hotărâse să facă o demonstraţie mai eficientă a opiniei sale, de aceea folosise hidrocarburi cu lanţ lung, cumpărate de la o sursă industrială – un amestec extrem de inflamabil care scoase un sfârâit slab, dar impresionant, când se aprinseră frunzele, apoi mâna bărbatului beat şi, în clipa următoare, faţa lui şocată, schimonosită de durere.

AERUL ÎNSERĂRII

Stânga-Stângii era următoarea oprire oficială – o gară sigură, unde viermele stresat să-şi poată trage respiraţia şi goli intestinele umflate. Majoritatea pasagerilor adormiseră deja.

Singura lumină din stomacul ticsit

venea de la o cultură bioluminiscentă atârnată de un cârlig de aramă ars de acid. Do-ane nu se mai deranjase să-şi pună gluga, ci se cuibări pe pătură, cu mâinile aşezate frumos între pernă şi obraz. Rit nu părea în stare să se relaxeze, se ridica din când în când în capul oaselor ca să-şi aranjeze gluga sau ca să mai ia o pastilă de melatonină. Numai Jopale nu se simţea obosit – o iluzie cauzată de prea multă energie – şi de asta păşi afară, profitând de pauza scurtă ca să verifice starea de sănătate a hominidului său, să respire în aer liber şi să contemple priveliştea deprimantă.

Gara era pustie şi scufundată în beznă. Panourile informative fuseseră stinse, iar birourile şi bufetul închise. Meşterul Brace stătea singur pe peron şi se uita la colegii

lui, care stimulau anusul viermelui cu baghete electrice. Jopale se apropie de el, apoi avu o ezitare. Bătrânul îngrijitor plângea? Dar Brace îl simţi. Ştergându-se iute la ochi cu mâneca, se răsuci spre pasagerul singuratic, oferindu-i, din obişnuinţă sau dintr-un statornic simţ al datoriei, un zâmbet larg, încurajator.

— Un întuneric sumbru, dar o climă plăcută, remarcă el. Nu credeţi, domnule?

Jopale îl aprobă în tăcere.

— Am stat aici de cel puţin o sută de ori, domnule.

— Cu viermele nostru?

— Da, sigur.

Oamenii ca Brace îşi petreceau adesea timpul la slujbă îngrijind acelaşi vierme, învăţându-i talentele şi ciudăţeniile şi, cum viermii erau creaturi care nu se abăteau de

la obiceiurile lor, rareori li se cerea îngrijitorilor să schimbe ruta sau orarul.

— Plăcut, repetă bătrânul.

La orizont se vedeau nori înalţi, care blocau ultimele sclipiri ale soarelui. De la distanţă, aduceau cu un turn purpuriu dens, fie formidabil, fie înspăimântător.

Jopale întrebă dacă norii erau făcuţi din fum sau din apă.

Meşterul Brace înălţă din umeri.

— Nu stăm mult, domnule, spuse el, apoi tăcu.

Stânga-Stângii era un oraş mic şi, judecând după depozitele spaţioase de lângă şinele de vierme, cândva fusese deosebit de prosper. Plăci mari de lemn proaspăt tăiate aşteptau lângă şinele cele mai late, urcate pe cărucioare gata să fie tractate de viermi-mărfari gigantici. Dar în

gară nu se mai afla decât un vierme în afară de al lor, şi acela se târâse între două clădiri şi murise, carcasa lui palidă începând să se umfle şi să putrezească pe dinăuntru.

— Lemnul acesta… începu Jopale.

— Cel mai bun din lume, se oferi îngrijitorul să explice. Solul acesta e dens şi rezistent – fibră dulce, aproape fără noduri, perfectă. E la mare căutare de câteva secole. Când Continentul s-a deplasat spre est, minerii locali s-au adaptat repede. Brace arătă cu mâna spre sud. Şi-au otrăvit lemnul cel mai bun cu săruri de arsenic. Chiar dacă solul lor murea de foame, nu voiau să lase niciun vierme să-l infesteze. Din acest loc tot mai veneau scânduri frumoase… dar nu vreţi să mirosiţi rumeguşul, ascultaţi-mă pe mine.

La nord de gară se vedeau case

împrăştiate, ateliere presărate cu stâlpi înalţi. Luminile jeturilor de gaze se înşirau sus de tot – un truc pentru a lumina un loc lipsit de soare. Dar niciuna dintre torţe nu lumina acum şi la niciuna dintre ferestrele caselor nu se vedea măcar un sâmbure de viaţă.

Lipseau până şi hominizii cei mai umili.

— Pentru că toată lumea a plecat, explică îngrijitorul. S-au dus… nu ştiu când… să fie vreo patruzeci de cicluri? Erau încă aici când am venit ultima oară. Nimeni nu m-a prevenit. Dar au tăcut cât am stat aici, lucru neobişnuit pentru ei, vorbăreţi mai tot timpul. Asta mă face să cred că luaseră deja o hotărâre.

Viermele începu să tremure. Intestinele i se contractară şi trupul său lung se lungi mai mult, creatura începând să-şi golească

măruntaiele. Mirosul emanat pe parcursul procesului era înfiorător, dar nimeni nu se arătă deranjat, în afară de pasagerul singuratic.

Jopale întoarse capul.

— Ce hotărâre luaseră? întrebă el, cu mâna la gură şi la nas.

— Oamenii ăştia îşi pregătiseră plecarea, răspunse îngrijitorul. Probabil cu ani în urmă. Multe dintre comunităţile mai mici… aici, pe întuneric… au planuri. Sanctuare, pe pământ special.

— Serios?

— Da, da, spuse Brace, de parcă toată lumea ştia lucrul ăsta. Oamenii care trăiesc în beznă ştiu ce înseamnă un dezastru. Au experienţă şi simţ practic. Ca aceştia din Stânga-Stângii. O doamnă mi-a spus, confidenţial, că familia ei şi-a construit un

adăpost ignifug, înconjurat de un şanţ adânc. Când aerul va deveni insuportabil, vor respira oxigen îmbuteliat. Iar dacă se porneşte vreun incendiu, vor umple şanţul cu apă şi vor stropi cu ea pe deasupra capetelor.

Jopale tocmai se pregătea să spună ceva.

Dar îngrijitorul văzu îndoiala din expresia lui.

— Ştiu, domnule, îmi dau seama. Nu pare un lucru practic. Nu va fi vorba despre un incendiu obişnuit, iar solul acesta dens arde mocnit şi îndelungat. Dacă vin vremurile acelea groaznice. Râse prietenos, apoi continuă: femeia m-a minţit, fără îndoială. Ştiu asta acum, poate am ştiut-o şi atunci. Vedeţi... În mod normal, aş rămâne aici un ciclu sau două. Ne place să lăsăm

viermele să doarmă mult şi să se îngraşe, iar femeia m-ar lăsa să dorm în patul ei. O doamnă grozavă şi o prietenă de nădejde. Voia să ştiu că făcuse aranjamente. Dar nu mi-a spus destule ca s-o pot găsi. Asta-i ceva normal, n-ar trebui să fiu jignit. În orice loc s-au dus oamenii de aici, n-au loc şi pentru iubiţi de ocazie.

Jopale nu ştiu ce să spună, aşa că tăcu.

Pe urmă îngrijitorul se întoarse la colegii lui şi le strigă pe un ton ascuţit, acuzator:

— Lăsaţi scârnăviile acolo. Auziţi?

O tânără stătea pe şina unsă de vierme. Nu cădea pentru că avea bocanci cu crampoane şi un băţ special cu care dădea excrementele la o parte.

— Dar regulamentul…

— Regulamentul? o întrerupse bătrânul.

Uitând de Jopale, păşi la marginea peronului, scoţând câteva înjurături înainte de a se adresa iar echipajului său: prima noastră grijă e viermele. A doua, pasagerii. Şi nu pierdem vremea să dăm la o parte rahatul din calea viermilor şi a pasagerilor care n-au de gând să vină. M-aţi auzit?

O PLEDOARIE DE ULTIM MOMENT

Prietenii şi colegii l-au susţinut în mod neaşteptat pe Jopale când s-a hotărât să plece de acasă. Cei mai mulţi i-au spus vorbe politicoase, câţiva i-au adresat întrebările cele mai evidente. „De unde ai aflat de Insulele Noi?”. Dăduse peste un articol într-un ziar oarecare pentru cei bogaţi. În schimbul unei sume mici, reuşi să cumpere o carte introductivă plină de

fotografii şi descrieri. „Şi mai aveau locuri?”, voiau prietenii să ştie. „Aşa de târziu?”. Dar o Insulă Nouă avea să fie construită tot la câţiva ani, se garanta continuarea procesului până când venea dezastrul sau trecea pericolul. Aşadar, da, aveau loc destul şi pentru el. „Dar cum de şi-l permite un profesor ca tine?”, au insistat curioşii. „Cum de ţi l-ai permis?”. Jopale scuturǎ din umeri şi zâmbi sfios, pomenind de moştenirea lui substanţială. Întotdeauna pomenea de ea cu prudenţă, aşteptându-se de la ceilalţi să se arate invidioşi sau chiar vizibili supăraţi. Dar oamenii au primit vestea miraţi şi resemnaţi. Curios, faptul l-a cam dezamăgit. S-ar fi simţit mai sigur pe soluţia lui – şi mult mai optimist – dacă ceea ce făcea stârnea ura în cei pe care se pregătea să-i

lase în urmă.

Cunoştinţele şi colegii profesori păreau întotdeauna să aibă şi ei planuri de scăpare – planuri încurajatoare legate de serviciul local de protecţie civilă sau buncăre private. Şi aveau motive să spere: în tot districtul, vechile găuri de vierme erau înţesate cu provizii şi apoi astupate. Dacă izbucneau incendiile, localnicii s-ar ghemui în beznă, respirând oxigen îmbuteliat, în timp ce pământul de deasupra ar fi saturat de apă proaspătă şi spumă garantată să reziste la orice, în afară de catastrofala vipie.

Problema era că, în caz de incendiu, căldura ar fi o catastrofă. Cele mai grave incendii de până atunci avuseseră loc în sud, nu departe de zona polară. Pădurile de epifite au dispărut într-o clipă. Stratul protector, de regulă inflamabil, a ars la

scurt timp. Apoi s-a aprins lemnul din adâncime şi a ars complet, permiţând insulelor înecate, pe jumătate putrezite, să ţâşnească la suprafaţă odată cu metanul proaspăt, care n-a făcut decât să înteţească văpaia. După aceea, lemnul cel mai ud şi mai putred s-a întărit de la căldură şi a luat foc şi, în ciuda armatei de hominizi şi pompieri viteji, zona circulară cuprinsă de dezastru total s-a extins, devorând un kilometru la fiecare ciclu, înghiţind sate abandonate şi ferme părăginite într-un vârtej clocotitor, nemilos.

Cu toate acestea, prietenii lui Jopale afişau mine încrezătoare, curajoase.

— În curând vom ţine situaţia sub control, pretindeau ei, vorbind ca şi cum ar fi luptat în prima linie a frontului. Şi vom învinge următoarele douăzeci de incendii. O

să vezi.

Însă pe lume nimic nu se întâmpla repede. Ciclu după ciclu, incendiul din sud se extindea, iar altele izbucneau în locuri îndepărtate. Calamitatea necruţătoare şi neabătută dădea tuturor timp suficient să-şi pună la îndoială cele mai preţioase convingeri. Atunci se pomeneau oamenii că recunosc cât de stupide sunt planurile lor, mai ales când stăteau de vorbă cu prieteni vechi.

— Le tot spun oamenilor că rămân, anunţă unul dintre vecinii lui Jopale. Burlac ca Jopale, inteligent şi cultivat, recunoscu: le tot spun că incendiile vor fi stinse sau că nu ne vor afecta pe noi. Dar când voi fi pus în faţa faptului împlinit, ştii ce voi face? Voi fugi. Voi fugi spre Ocean, aşa cum tu fugi spre vest. Dacă reuşesc să trec de gărzile

provinciei şi să dispar în haos…

— Poate, spuse Jopale, nesigur la ce i-ar folosi vecinului un asemenea plan.

Dar acesta ţesuse în jurul lui o poveste interesantă:

— Toate acele foste insule care s-au unit cu Continentul? Ei, bine, am auzit că locuitorii lor îngroapă explozibil în vechile falii. Şi, când vine vremea, vor provoca una dintre cele mai mari explozii din istorie.

— Poate, spuse din nou Jopale.

Nu voia să spulbere visurile bărbatului. Însă probabil că i se strecurase îndoiala pe chip, pentru că prietenul lui se crispă şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Jopale nu era un expert. Dar în fiecare poveste auzită, incendiile devastatoare erau însoţite de vânturi fabulos de puternice.

Vânturile băteau în direcţia flăcărilor, alimentându-le cu oxigenul fără de care s-ar fi stins. Puteai distruge fisurile de la un capăt la altul, separând insulele de Continentul condamnat; dar masele uriaşe de lemn şi omenirea înspăimântată tot vor trebui să se deplaseze pe apă, luptând cu urletele furtunii.

— Păi, replică prietenul lui, se vor gândi şi la asta. Probabil că vor lansa explozia înainte să ajungă la ei incendiul.

Şi vor elibera metanul de sub picioarele lor, făcând să izbucnească propriul lor incendiu. De data asta, Jopale dovedi că are tact şi spuse:

— Desigur, o soluţie rezonabilă. Nu prea mă pricep la tehnică, adăugă.

— Să nu uiţi asta, Jopale. Nu te prea pricepi la nimic, zise vechiul său prieten,

scuturând un deget.

Foarte adevărat.

Rudele l-au surprins pe Jopale cu calmul şi încăpăţânarea cu care i-au respins planul Insulelor Noi. Unchii şi verişorii mai în vârstă îl credeau prost pentru că ceda în faţa disperării generale. Otrăvurile şi incendiile îi vor ucide pe străinii îndepărtaţi şi vor arde regiuni ale lumii. Dar nu şi pământul lor iubit, nu şi pe el. Nu-şi puteau imagina insula lor norocoasă schimbată în niciun fel durabil. În cel mai rău caz, vor arde pădurile şi fermele, apoi va lovi foametea care va închide imediat gurile în plus din lume. Dar asta va fi o binecuvântare şi o mare ocazie, susţineau rudele. Spre marea sa uimire, Jopale descoperi că familia lui făcea pregătiri de ani de zile: dulapuri secrete erau ticsite de

carne de lemurian uscată şi sticle de lemn cu fructe murate, plus suficiente turte şi sirop de gândaci ca să-i ţină în viaţă pe hominizii cei mai utili. Da, recunoşteau ei, vor veni câţiva ani grei. Numai cei pregătiţi vor supravieţui până la capăt. Dar ei exact asta aveau de gând să facă: să supravieţuiască cu orice preţ. Apoi vor reveni la traiul comod şi profitabil de dinainte şi la rutina absolut naturală.

— Rămâi cu noi, îl rugară ei, dar nu prea insistent. Poate se hotărâseră că Jopale făcea parte din gurile în plus.

O mătuşă bătrână îl asigură:

— Îţi vei pierde minţile pe întuneric. Lumina stelelor nu e bună pentru oameni, să ştii.

Nu era adevărat. Oamenii se puteau adapta şi, pe lângă asta, pe Insulele Noi

sclipeau lumini alb-albastre, foarte asemănătoare cu lumina soarelui. Totuşi, răspunsul lui fu respins cu plăcere amară.

— Îţi *vei pierde* minţile, băiete, repetă bătrâna. Nicio clipă să nu crezi că va fi altfel.

După aceea, doi verişori tineri – frate şi soră, gemeni – îi explicară un lucru ce pentru ei era clar ca lumina zilei:

— Când va veni vremea, spuseră ei, Spiritul Omului se va ridica din mijlocul Oceanului ca să-i salveze pe toţi oamenii buni.

Era o credinţă veche, uitată pe jumătate şi transformată ca să se potrivească vremurilor.

— Numai credincioşii adevăraţi vor fi iertaţi, promiseră ei. Dar tu, Jopale? Vrei să ni te alături nouă, celor renăscuţi?

— Niciodată, răspunse el, uimit de mânia lui bruscă. Probabil că verişorii lui nu se înşelau asupra viitorului mai mult decât cei cu buncărele doldora de provizii. Dar se pomeni că gâfâie şi le spune: asta e o convingere stupidă şi nu mă puteţi obliga s-o înghit.

— Atunci vei avea parte de o moarte groaznică, îi ziseră ei, într-un glas. Şi exact asta şi meriţi, Jopale.

Dar oamenii rareori primeau ceea ce meritau: nu era asta învăţătura esenţială a lumii moderne?

Cu strictul necesar împachetat, biletele şi actele preţioase la îndemână, Jopale s-a dus la gara cea mai apropiată însoţit numai de ultimul său hominid. Nimeni n-a venit să-l conducă şi să-i ureze de bine. Slavă cerului. El şi o mână de călători stăteau pe

peronul deschis, privind spre răsărit. Imensul vierme cenuşiu apăru conform orarului, alunecând pe şina laterală şi oprindu-se în faţa lor, zguduind gara cu gâfâiturile lui băloase. Călătorii se aşezară la coadă, gata să se identifice soldaţilor care aşteptau. Apoi se auzi o voce: „Jopale”. Era un glas de femeie, vag cunoscut. Jopale se uită înapoi peste umăr. Crescuse cu femeia aceea, o frumuseţe naturală care nu-i adresase o vorbă în ultimii zece ani –, dar acum se afla în faţa lui, îmbrăcată de călătorie şi zâmbindu-i numai lui.

Jopale bănui că se îndreaptă spre vest, poate chiar spre Insulele Noi.

Nu, îi explică ea, nu avea bilet. Auzise de planurile lui şi venise pur şi simplu să stea de vorbă cu el.

— Te rog, îl imploră ea, atingându-şi

gura mare, apoi trecându-şi mâna peste scalpul lunguieţ, elegant.

Jopale ieşi din coadă.

— Of, ce greu e, recunoscu ea. Apoi, cu un oftat smuls din adâncul sufletului, adăugă: aş vrea să fi făcut şi eu ce-ai făcut tu.

Dar n-o făcuse, bineînţeles.

— Dacă rămân, o să mor aici, rosti ea către Jopale şi toate persoanele din imediata apropiere. Dar te întreb, Jopale, n-aş putea să călătoresc cu tine?

N-ar putea. Nu.

— Toate cabinele de pe Insulele Noi au fost reţinute deja. Sunt absolut sigur. Nici eu nu iau cu mine decât ce am voie. Chiar şi cu bagajul ăsta mic depăşesc limita.

Femeia îşi cuprinse cu braţele pieptul perfect, tremurând ca înfrigurată. Apoi rosti

încet, printre dinţi:

— Dar există o cale.

— Care anume?

Lângă Jopale stătea hominidul lui roşcat. Femeia frumoasă se uită la creatura gigantică. Cu o voce ţeapănă, oarecum nervoasă, zise:

— Las-o pe ea. Ia-mă pe mine în locul ei. Oare auzise bine Jopale?

— O să călătoresc în interiorul viermelui cu hominizii. Şi o să-ţi car bagajul.

— Nu, răspunse el.

— O să mănânc mâncarea hominizilor…

— Nu.

Femeia începu să plângă. Lacrimile îi curgeau pe chipul frumos, schimonosit de suferinţă.

— O să fac ce vrei tu, Jopale, o să renunţ chiar la drepturile mele legale, poţi

să mă baţi dacă sunt prea înceată…

— Termină! strigă el.

— Te rog, Jopale! Te rog!

Un soldat păşi spre ei şi le ceru actele. Ce putea face Jopale? Era uluit, buimac. Nu avusese timp să se obişnuiască total cu ideea asta venită din senin. Femeia n-ar fi rezistat să ducă viaţa pe care-o implora. În plus, el nu trăise niciodată fără un hominid alături. Iar dacă avea vreodată nevoie de bani, creatura ar fi foarte valoroasă pe orice piaţă.

Singura alegere raţională a lui Jopale fu să întoarcă spatele femeii fără o vorbă. Dădu actele soldatului înarmat, apoi arătă biletul preţios unui tip mai bătrân, îmbrăcat în uniforma cenuşie a îngrijitorilor de viermi.

Pe buzunarul de la pieptul lui scria

Meşterul Brace.

— Călătoriţi până la Portul lui Krauss, domnule?

— Da.

Brace îi făcu semn cu ochiul şi zâmbi.

— Bine, domnule. Noi doi o să ne cunoaştem bine până la capăt de linie. Aşa zic eu.

„VINE”

Nu se zărea niciun nor pe cerul negru ca smoala, doar un singur punct de lumină gălbuie şi moale, una dintre Cele Patru Surori dansând pe lângă soarele ascuns. Stelele distante erau prea slabe ca să se vadă prin fereastra groasă – câteva sute de pete pe care numai savanţii catadicsiseră să le numească şi să le treacă pe hartă. Stelele

nu însemnau mai nimic pentru Jopale.

Pe el îl captiva pământul de sub ele: Tărâmurile Întortocheate. Lemnul lor fusese sfărâmat de apăsări necruţătoare care scoseseră la iveală fiecare îmbinare veche şi fiecare semn de slăbiciune. Culmi lunguieţe şi dealuri izolate se ridicaseră în urma unei serii nesfârşite de cutremure. În consecinţă, şina nu era nici pe departe o linie dreaptă, iar urcuşul, ca şi oboseala, încetinea avansul viermelui. Dar nu existau pauze sau blocaje neprevăzute pe şină, cel puţin până acum. Pasagerii treji păreau încântaţi că trăiesc sau cel puţin pretindeau că sunt încrezători din nou. Şi, bineînţeles, toţi voiau să vadă ori măcar să tragă cu ochiul la saprofitele care creşteau pe lângă şină; se uitau cum trece pe lângă ei pădurea exotică un minut-două, apoi reveneau pe

pături, la activităţi mai obişnuite.

Jopale nu mai văzuse asemenea regiuni decât în cărţile lui ilustrate.

Îi pomeni lui Do-ane de interesul lui, iar ea îi răspunse cum sperase el:

— Am văzut Tărâmurile întortocheate, recunoscu ea. De mai multe ori. Dar tot mi se par minunate. Absolut încântătoare.

Fata era plină de viaţă şi vioaie când voia.

Jopale stătea lângă ea, urmărind cum se strecoară afară din frunziş lumina palidă, colorată în nuanţe diverse. Uneori, se interesa de câte-un copac foarte luminos sau masiv. Do-ane îl anunţa că nu se pricepe la ciuperci pe cât ar vrea. Dar de fiecare dată îi spunea numele speciei. După aceea, când ceilalţi pasageri se aşezaseră pe podeaua stomacului, lăsându-i singuri, ea îl

întrebă în şoaptă pe proaspătul ei elev:

— Ştii de ce e atât de bogată regiunea aceasta?

— Vechile insule sunt sparte în sute de bucăţi, sugeră Jopale. Suprafaţa gata să putrezească e la discreţie.

— Asta-i numai jumătate de răspuns. Motivul principal e umezeala. Trei insule mai mari au fost presate şi sparte în bucăţi ca să formeze Tărâmurile Întortocheate şi fiecare avea rezerve imense de apă proaspătă în subteran. De ea au avut nevoie saprofitele, aşa cum au avut nevoie de mâncare, bineînţeles.

Jopale dădu prietenos din cap.

— Pe lângă asta, ploaia preferă ţinuturile deluroase, continuă fata. Dacă are de ales, furtuna îşi va revărsa bogăţia pe un sol fărâmat.

— Dar Muntele cel Bun? E foarte umed? Fata scutură din cap.

— Nu tocmai. Regiunea aceea e foarte netedă şi monotonă. Iar sub suprafaţa ei lemnul e deosebit de uscat.

— De ce?

— Pentru că insula de la suprafaţă nu mai poate ajunge la Ocean. Do-ane îşi puse o mână sub cealaltă, ca să-i arate. Cred că ţi-am mai spus. Sub ea există o altă insulă, groasă şi solidă, care blochează aproape toate rădăcinile.

— Ăsta-i muntele tău? Insula de dedesubt?

Fata stătu pe gânduri şi făcu o mică socoteală. Apoi se uită din nou pe fereastră şi spuse „nu”, cu un ton pe care-l folosesc oamenii când mai au multe de adăugat.

Jopale aşteptă, apoi vorbi:

— Mai povesteşte-mi. Ea miji ochii, dar tăcu.

— Despre muntele tău submarin, insistă el. Ce faci acolo, jos?

— Cercetez, se îndură fata.

— Biologie? Când văzu că nu primeşte răspuns, spuse o minciună nevinovată. Şi eu am studiat cândva biologia cu asiduitate. Au trecut nişte ani de-atunci.

Do-ane se uită la ceilalţi pasageri. Rit dormea. Nimeni nu le dădea atenţie. Însă ea vorbi atât de încet, încât Jopale de-abia o auzi:

— Nu studiez biologia. Nu chiar.

— Nu chiar? insistă el.

Fata nu avea voie să spună prea multe, dar voia să se explice.

— Nu pot să spun, îi zise cu un surâs discret.

— N-am vrut să te iau la întrebări, minţi Jopale.

Viaţa tinerei se ţesea în jurul muncii ei. Se vedea pe chipul ei, în manierele ei. În discreţia ei încordată, agitată.

— Las-o baltă, mormăi el.

O ciupercă enormă creştea lângă şină – un stâlp cu partea superioară acoperită de organisme vii, care dădeau o lumină violet-aprins. Era o specie comună, al cărui nume deja îl uitase. Holbându-se la colcăiala de putrefacţie şi moarte, remarcă pe un ton cât se poate de rece:

— Doar nu se sfârşeşte lumea chiar acum.

— Dar nu se va sfârşi, rosti Do-ane.

Jopale pufni scurt şi atunci îşi dădu seama că plângea. Era un subterfugiu de manipulare, la care poate că ar fi apelat şi

ar fi dat greş. Dar lacrimile lui erau sincere, ca toate faptele lui de până atunci, iar în el se ascundea o durere imensă şi orice scuză era bună ca să se defuleze în public.

— Nu e prima oară când se întâmplă un asemenea dezastru, îl asigură tânăra.

— Am auzit şi eu.

— E-adevărat. Un continent nou se dezvoltă întotdeauna pe faţa luminată de soare a lumii. Apa de dedesubt e sufocată de oxigenul liber. Lemnul vechi e apăsat şi se sfărâmă, iar metanul se ridică la suprafaţă prin fisuri şi găuri.

— Şi focurile mistuitoare?

— Au mai izbucnit incendii şi înainte. Fata zâmbi pentru sine, trădând un interes profund, ca şi cum ar fi descris un roman plăcut, plin de tragedii imaginare. Focurile acestea care devastează lumea au mai

izbucnit de şaptesprezece ori până acum, adăugă ea.

Nu de şaisprezece, nici de cincizeci de mii de ori. Jopale chibzui la precizia răspunsului preţ de câteva clipe lungi. Apoi o întrebă:

— De unde ştii asta? O cifră exactă?

— Nu pot.

— Nu poţi să-mi spui?

— Nu.

Se uită lung la ea, lăsându-şi furia să clocotească.

— Locul ăsta în care mergi… Muntele ăsta anume…

— Ce-i cu el?

— Colegii tăi, cei care au descoperit forma de relief… Nu cred că au folosit vechiul cuvânt „munte” pentru că e îndreptată într-o direcţie anume. Nici spre

cer, nici spre miezul pământului.

Do-ane îi evită ochii umezi.

— Ştii ce cred eu? A fost numită aşa după structura ei. O altă calitate inerentă a cuvântului. Muntele mitic se presupune că e mai dur şi mult mai rezistent decât orice lemn. Am dreptate?

Tânăra, numai în ciorapi, se uită din nou pe fereastră. Tărâmurile întortocheate se subţiau şi se aplatizau, întinderi de sol mort printre rarele ciuperci uriaşe. Acum pe geam se vedeau stelele cele mai strălucitoare, sclipind şi ţopăind odată cu alunecarea viermelui. Do-ane stătea destul de aproape de Jopale ca să-l atingă şi respira sacadat, tot mai aprinsă la faţă, pe măsură ce întunericul cobora peste pustiul din jurul lor.

Jopale îşi ţinu respiraţia.

— Focul cel mare, zise tovarăşa lui foarte încet şi atinse plasticul geamului cu vârfurile degetelor. Vine! anunţă ea.

MIEZUL LUCRURILOR

Când un vierme ca al lor era bebeluş, suferea abuzuri cumplite – cel puţin aşa ar zice o persoană care nu se preocupă de necesităţile de bază ale omenirii. Furată de lângă mama ei, proaspăta creatură era tăiată în mai multe locuri, iar rănile rămâneau deschise până se făceau găuri permanente, pregătite pentru sfinctere tot mai mari. Apoi regimul ei alimentar era ţinut sub control de îngrijitori profesionişti, care-i evaluau înclinaţiile şi utilizările potenţiale. Viermii inteligenţi şi cu temperament blând primeau îndatoriri

legate de pasageri. Mulţi dintre candidaţi nu rezistau condiţionărilor din tractul digestiv sau operaţiilor suplimentare. Printre alte modificări, li se introduceau băşici gonflabile exact în regiunea din spatele capului, creând o serie de cavităţi permanente în care locuiau îngrijitorii, fiecare cu o uşă de cauciuc ce ducea în esofagul îngust, extrem de uscat.

Jopale stătea sub o lumină puternică şi-l striga pe Brace pe nume. Îi răspunse o voce. Peste câteva clipe, bătrânul îngrijitor ieşi dintr-una dintre încăperile micuţe şi-l întrebă ce se întâmplă în timp ce se freca la ochi.

Cu vorbe şi gesturi de nebun, Jopale îi explică situaţia.

În prima clipă, îngrijitorul nu-l crezu. Faţa îmbătrânită avea o expresie

îndoielnică, iar buzele ţuguiate arătau pregătite să minimalizeze cele auzite. Atunci unul dintre conductorii viermelui fugi în jos pe esofagul îngust, strigând aceeaşi veste importantă.

— Unde ne aflăm acum? o întrebă îngrijitorul.

Femeia îi spuse un număr şi o literă care pentru el sunară ca o limbă străină.

Dar bătrânul înţelese imediat.

— Ne oprim la Răscrucea Regelui, ordonă el. Gara a dispărut, dar pământul e sus, pe ultima creastă. O să vedem cât de rău stau lucrurile. Şi dacă e şi vreo veste bună.

Jopale nu-şi putea imagina nimic bun. Îngrijitorul se întoarse spre el:

— Domnule, i se adresă ferm. Trebuie să ştiu. A mai observat vreun pasager?

— Numai unul. Fata… îngrijitorul şovăi, apoi zise:

— Nu spuneţi nimic. Mă duc să văd dacă aud vreo voce prin staţie, să aflu ultimele noutăţi… pe urmă o să traversez burta şi-o să zic câteva cuvinte…

Îi pieri glasul. Ce fel de încurajare ar putea oferi? Se lăsă o tăcere încordată, apoi se auzi un huruit grav, prelung. Zgomotul care venea şi venea, făcând să vibreze grumazul uriaş.

— Ce-i asta? fu nevoit Jopale să întrebe.

— Trebuie să fie inima viermelui, presupuse îngrijitorul. Lăsă capul pe-o parte şi-şi ţinu respiraţia, ascultând cu atenţie. Se aud şi plămânii cum lucrează. De asta stăm aici sus, domnule, ca să ştim ce face bebeluşul.

Jopale încuviinţă în tăcere.

Îngrijitorul atinse peretele roz şi aspru. Femeia-conductor îl imită. Amândoi profitară de pauză ca să-şi înăbuşe lacrimile.

Do-ane plecase de lângă fereastră şi şedea singură pe pătura ei, citind cu lanterna. Toată lumea şedea, inclusiv Rit, care se uita la harta veche desfăşurată în faţa lui. Ridicând ochii, nu-i spuse nimic lui Jopale. Îi coborî la loc, întrebând mai degrabă harta:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, minţi Jopale din reflex.

Bărbatul înalt se uită la Do-ane şi, cu simţuri ascuţite de paranoia, anunţă:

— S-a întâmplat ceva.

Ea vru să se uite la geam, apoi se răzgândi.

Însă Rit îi sesiză intenţia. Se hotărî să

vadă cu ochii lui şi-şi trase picioarele lungi sub el, respirând adânc o dată şi încă o dată. Dar nu avu curajul să se ridice. Întinse picioarele la loc, se şterse la gura uscată cu degetele lungi, apoi privi harta veche, alimentându-şi sentimentul de ignoranţă pe cale să-l părăsească.

— Ai anunţat? şopti Do-ane, închizând cartea cu degetul mare în loc de semn.

Jopale confirmă fără o vorbă.

Ea se uită la faţa lui, la ochii lui. Îl privea altfel, cu o expresie diferită – o privire fixă, parcă menită să-i pătrundă în suflet. Apoi se hotărî, fie ce-o fi. Deschise cartea şi răsfoi câteva pagini, până ajunse la cea căutată. Cu spatele la Rit, împinse cartea spre Jopale şi-i dădu lanterna după ce-l studie ultima oară, numai ca să se convingă că nu se înşela.

Pagina era goală.

Nu, se desfăcea. Jopale găsi un colţ îndoit de folosire şi, când ridică foaia lucioasă şi răsuci cartea, scoase la iveală un desen complicat, asemănător cu structura unui vierme.

— E… începu el.

— Muntele, îl întrerupse fata, ducând degetul la gură.

Rit nu văzu nimic. Nimeni nu le acorda atenţie. Bogătaşa bătrână care se plânsese la Capătul Lumii îl puse pe însoţitorul ei să se uite pe geam. Dar ea nu voia să ştie decât ce e în faţă, iar însoţitorul se uită doar înainte şi rosti pe un ton plat: „O pantă lungă. Atâta văd.”

Era muntele un vierme? se întrebă Jopale.

Reveni la desen şi găsi o scară care-l

lămuri asupra dimensiunii. Probabil se strecurase o greşeală. Chiar dacă scara era greşită cu un factor de zece, viermele tot ar fi mai mare decât doisprezece aripi de peşte aşezate una după alta. Iar dacă era corectă, muntele ar depăşi o sută douăzeci de aripi mature... Asta l-ar face mai mare decât majoritatea oraşelor, nu-i aşa…

Ridică ochii.

— E viu? şopti el.

Do-ane nu avea un răspuns simplu. Ridică din umeri şi spuse „Acum, nu” cu glas moale. Apoi adăugă, şi mai încet: „Mai uită-te o dată.”

Jopale nu se pricepea la viermi. Dar ştia destule ca să-şi dea seama că muntele nu avea nimic în comun cu creaturile alături de care crescuse el. Deschidea o gură enormă, dar fără maxilare, un cerc perfect, din care

fuseseră scoşi toţi dinţii. Gâtlejul era drept şi larg, apoi, luând forma unei pâlnii, se ascuţea şi devenea prea mic ca să mai apară pe desen. Anusul era la fel de mic, deschis chiar în vârful cozii. Iar între gură şi anus, tractul digestiv ocupa numai o parte din corpul uriaş al viermelui.

— Ce sunt astea? întrebă Jopale. Tânăra atinse liniile şi spaţiile dintre ele.

— Încăperi. Cavităţi. Un fel de camere. El nu înţelegea.

— Cum e posibil ca o creatură să reziste la atâtea operaţii? Neprimind răspuns, ridică ochii şi atunci înţelese. Nu e o specie de vierme, aşa-i?

— Nu, veni răspunsul.

— E o maşinărie.

Tânăra înclină din cap ca şi când ar fi zis „poate”.

— Sau e vie?

— Acum, nu. Nu mai e. Aşa credem.

Viermele care-i transporta ataca ultima pantă lungă, încetinind pe măsură ce urca. Un alt pasager se ridică să se uite afară. Dar era în partea de nord a viermelui, şi din unghiul respectiv nu se vedea nimic în spatele lor.

— Coada şi o parte din cavităţile din mijloc sunt inundate, precizează Do-ane.

Porţiunile erau desenate cu cerneală albastră.

— Coada e partea aflată la cea mai mare adâncime? Fata dădu afirmativ din cap.

— Şi gura?

— Îngropată într-o insulă fosilă.

— S-a înecat în timp ce mânca prânzul?

Voise să facă o glumă şi se forţă să

râdă. Do-ane se rezumă să scuture din cap.

— Nu ştim ce-a mâncat cât a trăit. Dar acest organism… această maşinărie… orice-ar fi fost… probabil a avut nevoie de energie mai multă decât ai scoate din celuloză şi sevă.

Jopale închise cartea şi o răsuci în mâini, examinând coperta. Nu găsi nimic, decât un cuvânt criptic, „Note”, urmat de o dată de acum câţiva ani.

— Eu sunt… începu Do-ane. Deschise iar cartea şi desfăşură desenul.

— Ce eşti tu?

— Nu am o specialitate ştiinţifică anume. Zâmbi cu mândrie. Ţin de un proiect special. Un proiect de cercetare secret, ştii. Colegii mei şi cu mine suntem pregătiţi la toate disciplinele. Se speră că… se spera… că vom putea afla ce e maşinăria asta…

— Metal, presupuse Jopale.

— În corpul ei am găsit mai mult fier, cupru şi zinc decât au strâns la un loc toţi oamenii din lume. Pe lângă aur, argint şi elemente prea ciudate ca să aibă nume obişnuite.

Jopale vru să întoarcă pagina, dar tot n-o pricepea pe cea din faţa lui.

— Totuşi, trupul ei e alcătuit, în principal, din alte substanţe, continuă Doane. Plastic şi compuşi care seamănă cu plasticul. Materiale ceramice. Şi de-a lungul gurii şi a ceea ce pare a fi centrala electrică… ei, bine, sunt elemente prea dure ca să tai mostre din ele, adică nu le putem testa ca să ne fie de folos…

— Şi tu ce eşti? repetă el.

— Membra unei echipe mari şi secrete care încearcă să-şi dea seama ce e asta.

Sunt încă novice, adăugă tânăra cu un surâs trist. Unii dintre noi lucrează la acest proiect de patruzeci de ani.

— Şi aţi aflat ceva?

Pe chipul ei trecu o undă de speranţă. Dar, încă o dată, ajunseseră la momentul critic în care Do-ane nu voia să spună mai mult. Jopale simţea că-i spusese deja prea multe. Că forţau coduri şi legi care trebuiau ascultate, deşi Catastrofa se plimba liberă în lumea lor.

Viermele lor încetini din nou.

Pasagerii sesizară şi se panicară imediat.

— De unde? întrebă Jopale.

Do-ane îşi plimbă degetul pe gura uriaşă.

— La ce te referi?

— De unde vine? Măcar atâta ştii?

— Ghici, şopti fata.

El se gândi la două variante:

— Vine din centrul pământului. Acolo sunt metale. Asta mai ştiu de la şcoală. În adâncul pământului, temperatura şi compoziţia chimică sunt atât de ciudate, încât e greu să ni le şi imaginăm.

— Şi care-i a doua variantă?

Îşi aminti ce spusese ea mai devreme: „Oceanul nostru”, de parcă ar mai fi existat şi altul. Apoi el arătă spre cer.

— În mica mea profesiune, oftă Do-ane, sunt două curente de opinie. Eu sunt dintre cei care susţin că există o altă lume şi cred că acest obiect e o navă menită să zboare de pe o stea pe alta.

Jopale închise cartea şi-o împinse înapoi spre ea.

Viermele se oprise, şi pasagerii se

priveau, întrebându-se ce se întâmplă. Dar Meşterul Brace lipsea, probabil ascultând încă la staţie. De aceea, Jopale se simţi dator să se ridice şi să-i anunţe pe ceilalţi:

— Am ajuns la Răscrucea Regelui. Rit duse harta la ochi şi întrebă:

— De ce aici?

Ca orice îngrijitor priceput, Jopale reuşi să zâmbească. Dar nu putu merge mai departe cu minciuna. Scuturând din cap şi uitându-se la podeaua udă, le reaminti pasagerilor:

— Suntem încă în viaţă.

Apoi se îndreptă spre sfincterul încă nedeschis.

FOC

Aerul nopţii era rece şi uscat şi vântul

bătea moale spre răsărit, acum o briză uşoară, dar cu trecerea timpului se înteţea. Cu ani în urmă, pe culmea de aici se aflase un orăşel cochet, dar când dispăruse soarele, murise şi el. Casele şi magazinele se transformaseră repede în rămăşiţe anonime. Gara însă supravieţuise probabil mai mulţi ani. Numai recent se luase metalul din ea, altfel ar fi fost intactă. O mână de buruieni saprofite prinseseră rădăcini în scândurile cele mai moi, în vreme ce faţadele umede ale clădirii principale se ascundeau sub un strat de ciuperci. Indiferent de culoare, fiecare suprafaţă sclipea cu o lumină roşie constantă. Jopale citi RĂSCRUCEA REGELUI pe tabla indicatoare, scris cu litere caligrafice, cum fusese la modă în copilăria lui. În spatele lui, ceilalţi pasageri

păşeau încet pe peron, vorbind în şoapte gâfâite. Nu le auzi vorbele, dar le sesiză panica din voce. Nu făcu nimic, ci se uită pur şi simplu la plăcile de sub picioare şi la mâinile lui, cuprinse de tremur. Când se simţi pregătit – când nu mai avu altă şansă se obligă să respire şi să se întoarcă pentru a privi cu ochi mari lumea arzând.

Jopale făcuse odată un tur printr-o fabrică în care fierul preţios era topit în furnale construite din cărămizi de ceramică la fel de preţioase. Îşi aminti de lichidul fierbinte şi roşu turnat în panglici subţiri, fluide, imediat prelucrate de artizanii răspunzători. Ajunse la concluzia că focul mistuitor avea aceeaşi incandescenţă ameninţătoare, nepământească. Roşu ca purpura şi suficient de intens ca să te doară ochii, de parcă un pictor iscusit, dar

răuvoitor, mânat de impulsuri malefice, împânzise metal topit pe tot orizontul estic.

Pasagerii părăsiseră toţi interiorul viermelui. Majoritatea îngrijitorilor se înghesuiau să spargă un depozit din apropiere, probabil având ordin să ia orice rezerve utile. „Cât de departe se află?”, întrebă un tânăr. Jopale nu ştia să aprecieze distanţele, dar alţii nu întârziară să ghicească. Optimiştii susţineau că incendiul ardea la numai câţiva kilometri în urma lor şi era foarte mic. Rit admise că flăcările erau enorme, dar, ca să facă pe optimistul, îşi zise că sunt undeva la Capătul Lumii.

— A, nu, sunt mai aproape, strigă bătrânul îngrijitor. Cât stăm noi aici, Stânga-Stângii o să ardă până la temelii.

— Şi de unde ştii tu? se răţoi la el Rit.

Ochii mari ai îngrijitorului cercetau

orizontul. Meşterul plânsese din nou, dar îşi ştersese lacrimile înainte de a se alătura celorlalţi şi reuşi să vorbească ferm şi clar.

— Am ascultat transmisiunile, când le-am prins. De la cei aflaţi pe linia focului, de cele mai multe ori.

Chip lângă chip, toţi se arătară îngrijoraţi.

— Cutremurul pe care l-am simţit? Atunci când ieşeam din Capătul Lumii?

Brace scutură din cap şi spuse:

— Aceea a fost o fisură la sud-est de oraş. S-a întins mult, pe o sută de kilometri. N-am ştiut până acum… dar atâta gaz a ieşit prin ea, încât echipajele de intervenţie nici n-au apucat să se îmbrace. Au murit cei mai mulţi. Şi metanul tot ieşea clocotind la suprafaţă. Un ciclu întreg s-a amestecat cu aerul. Pe urmă ceva… o persoană sau poate

un fulger… a produs scânteia care a făcut să izbucnească focul.

— Ce s-a întâmplat cu oraşul? întrebă Jopale.

Brace îi aruncă o privire scurtă, apoi coborî ochii la scânduri.

— Am vorbit cu o femeie din echipa de recunoaştere. Călătoreşte cu balonul la est de Capătul Lumii. Zice că oraşul a dispărut. Cu pământul pe care stătea. De acolo de unde se află ea, vede apă unde ar trebui să trăiască milioane de oameni.

— Apă? întrebă Rit. Asta înseamnă că se stinge incendiul? Brace ezită.

— Nu, răspunse Do-ane în locul lui.

Arăta micuţă şi foarte tânără, cu bocancii în picioare, dar şireturile încă nelegate. Îşi drese glasul şi explică:

— Dacă atmosfera e saturată de metan,

şi oxigenul se termină sau e împins la o parte… nu mai poate arde niciun foc…

Jopale închise ochii, văzând imaginea gării şi bruneta cu glas frumos, pierdut.

Brace o aprobă din cap rostind:

— Focul arde în două sensuri. Spre răsărit şi spre apus. La mijloc, apa clocoteşte cu atâta forţă, că bucăţi uriaşe de lemn putred zboară prin aer. Aşadar, metanul… da, domnule, vine. Iar femeia aceea mi-a zis că focul nostru… care ne urmăreşte pe noi… tocmai a ajuns la marginea Tărâmurilor Întortocheate… şi pe urmă am pierdut semnalul.

Unii plângeau; alţii păreau prea şocaţi sau obosiţi ca să reacţioneze cumva.

Două femei-conductor stăteau la capul viermelui. Una dintre ele strigă brusc câteva cuvinte, dar n-o înţelese nimeni.

Ceilalţi îngrijitori dispăruseră într-un depozit neluminat.

Meşterul Brace se întoarse spre femei.

— Doza întreagă, da, ţipă el. Sub membrul primitiv.

— Dar flăcările nu par aşa de înalte, spuse bătrâna bogătaşă. Scutură din cap, ignorând perspectivele sumbre. Poate că nu ard decât pădurile, îi spuse ea însoţitorului său.

Tânărul bolborosi câteva cuvinte politicoase.

— Nu, vă înşelaţi, interveni Do-ane. Vă păcăleşte fumul.

— Pardon, domnişoară?

— Pământul acela arde sigur. Cantităţi imense de lemn verde sunt transformate în fum şi cenuşă şi din cauza lor nu se văd vârfurile flăcărilor. Şi, bineînţeles, căldura

va distruge totul. Arătă spre cer. Vedeţi ce văd şi eu?

Jopale nu observase, dar pe jumătatea estică a cerului nu luceau stele, un capac dens şi negru acoperea lumea muribundă. Dacă ai fi scăldat peisajul cu lumină de zi, jumătate din cer ar fi sufocată de o masă ucigătoare de nori clocotitori, nocivi.

— Eşti sigură? întrebă bogătaşa sceptică. Ce ştii tu despre asta? Do-ane şovăi.

— Tânăra e om de ştiinţă, interveni Rit. Înţelege tot ce ni se întâmplă.

— Adevărat, domnişoară?

Do-ane se uită la Jopale cu ochi mijiţi, parcă acuzându-l că spusese şi altora cele aflate de la ea strict confidenţial. Dar el nu spusese o vorbă nimănui.

— Ea şi prietenul ei de aici credeau că

moţăi, mărturisi Rit. Dar nu moţăiam. Am auzit tot ce-au vorbit.

Do-ane se arătă stânjenită, se făcu mică şi-şi frecă mâinile foarte agitată.

Jopale încercă să găsească un răspuns – cuvinte care să detensioneze atmosfera grea. Dar atunci pământul fu zguduit de un şoc puternic prelungit, iar picioarele tuturor se îndoiră şi pământul se lăsă în jos câţiva metri dintr-odată, într-un moment terifiant.

Când senzaţia de alunecare luă sfârşit, bătrâna o întrebă pe Do-ane.

— Vrei să ne explici, dragă? Ce s-a întâmplat?

— Creasta asta, începu Do-ane, desfăcându-şi iar braţele. Stăm pe ultima lespede a Tărâmurilor întortocheate. E cea mai mare, se întinde înapoi, spre est, la mare adâncime sub apă, şi se termină sub

Stânga-Stângii. Îşi însoţea explicaţiile cu gesturi, ca o profesoară. Pe măsură ce pământul de deasupra arde, şi metanul ţâşneşte spre suprafaţa crăpată, fundaţia pământului slăbeşte.

Vrând parcă să-i dovedească adevărul spuselor, creasta se zgudui din nou.

Jopale privi peste umăr, dar Meşterul Brace plecase. Stătea lângă vierme şi, împreună cu două femei-conductori, manevra un sac de piele plin cu un lichid dens. Sacul era legat la un furtun, iar furtunul fixat într-un ac mare cât să străpungă două trupuri de adulţi. Cei trei nu prea se descurcau şi, observându-l pe Jopale, îngrijitorul strigă:

— Domnule, vreţi să ne daţi o mână de ajutor? Numai o clipă. Ştie că vrem să-i facem ceva şi nu cooperează.

Ceilalţi se uitară la Jopale, care se arătă uimit să fie chemat şi poate puţin impresionat.

Viermele se oprise la marginea mai apropiată a şinei, dar tot mai erau de traversat câţiva metri de teren unsuros. Generaţii de viermi lăsaseră stratul de ulei gros, impermeabil, aceeaşi mizerie albă cu care fraţii lor sălbatici îşi ungeau tunelurile imense. Încălţat cu pantofi cu talpă moale, Jopale se lăsă să alunece lângă creatură. Nu atinsese un vierme din copilărie şi nici acum nu-l încânta ideea. Simţea miros de ulei şi transpiraţie de vierme un amestec greu, de duhori distincte – şi se uită la membrul primitiv, încovoiat, subţire şi neted pe corpul cenuşiu gigantic.

— Luaţi bagheta asta, îi spuse Brace. Faceţi ca mine. Împungeţi-o în stomac, vă

rog frumos.

Bagheta de cauciuc se termina cu un electrod de metal, bateriile fiind legate de un mâner din calycanthus. Conductorii aşezaseră o scară înaltă lângă vierme, cu crampoanele de siguranţă înfipte prin stratul de ulei în sol. Femeia-conductor urcă repede, urmată de colegul ei, un individ tinerel, care ducea acul enorm ca pe-o suliţă. Scara se termina cu o platformă îngustă. Femeia apucă membrul primitiv şi trase tare de el, iar Brace mişcă bagheta înainte şi înapoi pe burta lunecoasă a viermelui, producând mici scântei albastre care trebuie să fi provocat furnicături plăcute.

Femeia întinse membrul cu forţa.

— De ce acolo? întrebă Jopale, imitând mişcările bătrânului.

— E o regiune cu mult sânge, răspunse îngrijitorul repede, de parcă ar fi rostit un singur cuvânt. Pe lângă asta, nu avem timp să-i deschidem venele obişnuite.

Călătorii veniseră să vadă şi să audă ce se petrece. În afară de Do-ane, care merse la capătul opus al peronului, să-şi studieze focul nemaipomenit.

— E un drog? vru să ştie Jopale.

— Eu prefer cuvântul „medicament”, recunoscu îngrijitorul. Ţinem chestia asta mai mult pentru conductori decât pentru vierme, adăugă el, bătând sacul. Bineînţeles, în sac este suficient să doboare o mie de oameni. Dar ce…

Se auzi o înjurătură, apoi un strigăt:

— Atenţie!

Acul cel lung căzu între Jopale şi Brace, aterizând în ulei.

— E un stimulent, domnule. Îngrijitorul ridică acul şi explică repede: o s-o facă pe fetiţa noastră să meargă mai iute şi nu va avea nevoie de somn, deşi poate şi s-o omoare. Dar, desigur, acum nu avem de ales.

— Bănuiesc că…

— Încă două lucruri vă mai cer. Se poate?

— Da.

— Duceţi acul sus. În regulă? Apoi îi ceru al doilea lucru, promiţând: o să fie de mare ajutor.

Lui Jopale nu-i plăcuseră niciodată înălţimile, dar nu şovăi. Avea de urcat douăzeci de trepte, şi vântul se înteţea cu cât păşea mai sus. Privind peste umăr, îi văzu pe ceilalţi membri ai echipajului că se întorc de la depozit cu mâinile goale, fără să

fi găsit nimic vrednic de furat. Apoi ajunse pe platforma îngustă, iar femeia întinse membrul primitiv cât de mult putu. Ajutorul ei luă acul cu ambele mâini şi începu să-l înfigă în carne, strigând: „Acum!”.

Se auzi pufăitul unei pompe mici.

— Mâna, domnule! strigă Brace. Vă rog, domnule! Braţul viermelui era scurt faţă de restul corpului, dar mult mai lung decât orice membru de om. La capătul lui atârnau trei degete unite într-o extruzie noduroasă şi încă unul, separat. Era şi un deget mare. Nu orice vierme avea degete, Jopale citise despre ciudăţenia asta de câteva ori. Şi mai neobişnuit, degetul mare se putea mişca, suficient cât să se încolăcească în jurul mâinilor sale când prinse braţul viermelui. Apoi îl strânse cu toată puterea, încercând să se asigure că acea creatură simţea

strânsoarea, ca s-o mai aline, măcar până când pătrundea medicamentul în ea.

VIERMI

Porniră din nou la drum. Ritmul se înteţise, dar viermele cobora o pantă destul de abruptă. Fără repere, ochiul numai cu greu stabilea viteza. Mai târziu însă, când traversară o câmpie netedă şi pustie, Jopale fu convins că avansau rapid. Se duse iar în gât şi ascultă bătăile repezi ale inimii. Ştiu sigur că, indiferent ce altceva emana, trupul creaturii elibera o cantitate fabuloasă de energie.

Revenit în stomac, îi găsi pe ceilalţi pasageri adunaţi în jurul lui Do-ane.

— Arată-ne cartea aia a ta, spune Rit. Arată-ne maşinăria.

— Suntem foarte interesaţi, vorbi şi însoţitorul bogătaşei. Ce-i rău în asta? adăugă şi făcu spre fată cu ochiul.

Oamenii erau speriaţi, nefericiţi şi se agăţau de orice le distrăgea atenţia.

Jopale se aşeză lângă Do-ane.

Ea părea că stă şi cumpăneşte variantele. Apoi zise „aici” şi deschise cartea la o pagină nouă, cu fotografii ale unor încăperi enorme şi ale unor tuneluri cu ziduri netede. Ridicând lanterna deasupra ei, reluă explicaţia dată lui Jopale, puţin extinsă.

— Credem că acestea au fost cândva regiuni locuite. E greu să vă daţi seama de dimensiunea lor, dar… iată un coleg de-al meu aici, în fundal.

Savantul nu era decât un punct pe fotografia gri.

— Dacă maşinăria aceasta a fost o navă care călătorea printre stele, cum cred unii… cum cred şi eu… atunci motoarele ei au produs acceleraţie şi asta ar fi fost podeaua. Arătă spre fotografie încrezătoare cu degetul. A fost făcută cu zece ani în urmă. Vedeţi praful din colţ?

Unii încuviinţară tacit, alţii, mai din spate, nu văzură nimic.

Do-ane întoarse pagina. Următoarea imagine era o fotografie mare, alb-negru, în care se vedeau un craniu şi nişte coaste şi o coloană vertebrală foarte lungă, curbată în moarte. Era şi colegul fetei, în picioare pe craniul gigantic. Nici acum nu era decât un punct în peisajul straniu.

— Ăsta-i un vierme mort, şopti Jopale.

Do-ane îşi mută privirea de la el la ceilalţi pasageri.

— Această maşinărie a venit de pe altă planetă, spuse Rit, repetând concluzia tinerei.

— Da, confirmă ea.

— Vrei să zici că e o navă spaţială.

— Evident…

— Şi de acolo au venit şi viermii noştri? Bărbatul înalt îngenunche lângă ea, sceptic, dar concentrat. Au venit din nava asta a ta?

— Da, rosti ea. Adică nu.

— Hotărăşte-te, îi ceru Rit.

Tânăra oftă o dată, apoi încă o dată. În cele din urmă, ridică privirea şi se adresă tuturor:

— Să presupunem că am construit o navă spaţială şi am plecat în căutarea unei planete noi. Dar şi o maşinărie atât de puternică are nevoie de o grămadă de timp să călătorească de la un soare la altul. Iar

dacă soarele cel nou nu luminează o lume primitoare, ar trebui să călătorim şi mai departe. Iar dacă următorul soare tot nu ne oferă o planetă locuibilă, ar trebui să mergem şi mai departe. Iar dacă nu am găsi niciodată o planetă ca a noastră, la un moment dat oare n-ar trebui să ne mulţumim cu cea mai potrivită dintre cele apropiate?

Jopale studie scheletul viermelui.

— Nimic dintre acestea nu e sigur, continuă Do-ane. Doar un lucru e cert: echipajul navei nu semăna deloc cu noi. Nici cu oamenii, nici cu organismele simple. Îşi plimbă degetul pe conturul craniului fosil. Pare os, dar nu e. E ceramică foarte dură, atât de veche, încât n-o putem data cu măsurătorile noastre. Organele găsite de noi nu sunt ficat, inimă sau plămâni. Sunt

nişte mecanisme şi nici măcar n-am început să ne dăm seama cum au funcţionat când au fost introduse într-un corp viu. Rit vru să facă un comentariu, dar se răzgândi.

— Creaturile acestea au fost construite din metal şi ceramică şi alte materiale care pentru noi există în cele mai mici cantităţi. Nici nu se pot determina. Dar, dacă vă uitaţi mai adânc în galaxie, în braţele spiralate, vedeţi sori cu mai multe metale decât al nostru. Şi e probabil ca lumile din jurul lor să aibă aceeaşi compoziţie.

Do-ane trase aer adânc în piept o dată, de două ori.

— Vedeţi, soarele nostru… e foarte mare şi strălucitor, sărac în metale şi destul de tânăr. După multe calcule, nu va trăi mult. Mai puţin de un miliard de ani, adică foarte puţin pentru univers. Ridică lanterna

mai sus, ca să vadă mai mulţi pasageri scheletul straniu. Nimic din ce ştiu nu e sigur. Vă spun o poveste, poate e o invenţie. Dar ceea ce cred eu că s-a întâmplat… ceea ce mulţi dintre colegii mei, veritabile genii ale acestei întreprinderi, consideră un fapt evident… e că nava a străbătut tot drumul până la noi, dar nu a putut merge mai departe. A aterizat pe Ocean şi a testat apa, a testat aerul, iar membrii echipajului au luat ce-au găsit la îndemână. Metalele erau puţine, la fel siliconul şi alte elemente grele. Dar cel puţin puteau împrumuta materialul genetic din corpurile lor. Ca să construiască un ecosistem funcţional complet, au creat o mie de specii noi. Oameni. Hominizi. Ţipari de bronz şi creaturi cu mai multe guri. Plus micuţii lemurieni. Şi au folosit celelalte specii aduse cu ei. Am găsit spori şi seminţe

moarte pe navă, deci suntem siguri că au adus cu ei plante. Au creat plante uriaşe care prosperau la suprafaţa Oceanului şi şi-au înfipt rădăcinile adânc, ca să scoată la iveală puţinele minerale. Gândiţi-vă la insectele noastre de pădure. Am găsit variante moarte asemănătoare lor în colţurile cele mai întunecate ale navei, ascunse printre crăpături. Oricât de incredibil pare, au călătorit până aici ca paraziţi.

— Dar unde sunt oasele umane? întrebă Jopale.

Do-ane se uită la el cu o mină tristă, apoi se înveseli, precaută.

— Mă refer la echipajul care a pilotat nava, continuă Jopale. Ce s-a întâmplat cu ei, în cele din urmă?

Judecând după murmurele auzite, şi

ceilalţi îşi puseseră aceeaşi întrebare. Fata clătină din cap:

— Nu, rosti ea pe un ton ferm. Gândiţi-vă în felul următor, dacă puteţi: zbori din stea în stea. Corpul tău e şi mecanism, şi carne. Şi tot ce ai nevoie primeşti de la maşinăria ta devotată. Cu atâta libertate, îmbraci orice formă vrei. De aceea membrele tale se micşorează odată cu trecerea eonilor şi de aceea te hotărăşti, în cele din urmă, să te transformi într-un vierme.

Asta dacă la început ai fost om, bineînţeles. Sau ceva asemănător cu omul, acolo, pe cealaltă lume a noastră.

Acasă, pe planeta aceea, căreia nu i se poate da un nume.

MUNTELE CEL BUN

Îngrijitorii începură să traverseze iute stomacul, câte doi, câte trei, cărând găleţi cu alifie şi saci cu agenţi-tampon în intestinele acum goale. Jopale bănui ce înseamnă asta şi bănuiala i se confirmă când sosiră încă doi îngrijitori şi demontară iute latrina şi perdeaua de protecţie. Dar ce va mânca viermele data viitoare şi cât timp vor aştepta ei până-şi termină raţia?

Acoperind latrina aproape plină, îngrijitorii începură s-o târască spre esofag. Atunci se hotărî Jopale să-i ia la întrebări şi atunci reapăru, în sfârşit, Meşterul Brace.

Zâmbetul îngrijitorului aducea mai mult a grimasă. Încercă să-i facă lui Jopale cu ochiul, apoi o observă pe Do-ane aşezată între pasageri, răsfoind pagină cu pagină

din cartea ei imensă.

— Ne oprim acum? întrebă Jopale.

Brace confirmă mişcând din cap. Zise cam distrat:

— Există un compartiment de urgenţă undeva în faţa noastră. Întotdeauna plin cu rugi şi butoaie cu sevă. Sau ar trebui să fie plin.

Îşi pierdu glasul.

— Cât durează?

Brace sesiză ceva în tonul lui. Vorbind fără cea mai mică ezitare, recunoscu:

— Fetiţa mea are nevoie de hrană. Dacă nu-i dăm zahăr, n-o să ieşim din pustietatea asta. Incendiu sau nu.

— În regulă. Înţeleg.

— Muntele cel Bun, spuse îngrijitorul. Acolo ne oprim. Mai multe priviri se ridicară spre el.

Dându-şi seama că fusese observat, Brace se îndreptă de spate şi inspiră adânc. Apoi vorbi categoric:

— Toată lumea coboară. Alimentarea se va face cât de repede posibil. Şi, din clipa asta, toată lumea călătoreşte deasupra viermelui. Acolo unde stau hominizii acum.

Bătrâna bogătaşă se ofuscă.

— Dar unde o să călătorească hominizii mei?

— Nu vor mai călători, doamnă. Îngrijitorul se întoarse către fiinţa răzgâiată cu umerii săi laţi, explicându-i şi ei, şi celorlalţi: este o situaţie de urgenţă cum n-am mai avut. Mă folosesc de autoritatea slujbei mele, doamnă. Nu încercaţi să mă opriţi.

Femeia se făcu mică.

Dar însoţitorul ei, cuprins de simţul

datoriei, se ridică în picioare.

— Nu putem lăsă creaturile astea baltă, susţinu el.

Brace zâmbi. Apoi râse încet, cu încântare potolită. Şi deschise braţele, arătând spre stomacul care-i înconjura.

— Dar n-am de gând să le las baltă. Nici vorbă despre aşa ceva.

La Muntele cel Bun nu exista gară, nici funcţională, nici părăsită. Nici măcar o şină auxiliară pe care să tragă viermele. Dar se zăreau fundaţiile caselor şi marcajele unei reţele de străzi. Singurele urme de aşezări omeneşti erau compartimentul promis – o structură subterană puţin mai mare decât stomacul unui vierme – şi, spre nord, un turn de lemn acoperit cu un vas enorm, căptuşit cu oase. Un rezervor de grăsimi şi

sevă purificată ardea mocnit, flăcările gălbui răsucindu-se în vânt. În alte vremuri, ar fi fost cea mai intensă lumină pe o rază de o sută de kilometri, un reper pentru sufletele rătăcite. Dar incendiul de la răsărit o făcea să pară pitică. Faţă de zidul acela sfârâitor de foc şi lemn ars, orice lucru de pe lume părea umil şi neînsemnat.

Vântul bătea mai tare acum şi aducea cu el frigul de la apus, făcându-l pe Jopale să tremure.

Îngrijitorii munceau de zor. Sparseră compartimentul, rostogolind butoi după butoi pe şină, direct în faţa viermelui. Alţii ordonară hominizilor să coboare de pe vierme şi-i adunară pe ţărâna uscată, avertizându-i cu glas ridicat să nu facă un pas.

Lui Jopale i se păru că aude văpăile,

deşi erau încă la zece sau douăzeci de kilometri de ei.

Ciudat, semăna cu zgomotul apei. Ca un curent ajuns la buza prăpastiei, care se revarsă furios în cele din urmă.

Do-ane apăru brusc lângă el, mai-mai să-l atingă. Îşi legase bocancii şi ţinea cartea sub braţ. Îi studie scurt chipul. Apoi privi incendiul cu aceeaşi curiozitate intensă. Într-un sfârşit, îi spuse:

— Vino cu mine.

El nu se miră. Aşteptase invitaţia de multă vreme şi se gândise la răspuns. Dar îl uimi propria reacţie, căci se pomeni că habar nu are ce să facă.

— Colegii mei sunt acolo acum, reluă fata, arătând spre turnul din depărtare. În spatele turnului e o baracă mică, un puţ şi un lift care ne duc până la nava spaţială…

— Şi cu mine cum rămâne? o întrerupse Rit.

Do-ane îi aruncă o privire scurtă. Nu era pregătită pentru o întrebare absolut normală.

— Nava ta e uriaşă, îi reaminti Rit. Uriaşă şi goală. Nu crezi că prietenii tăi m-ar primi cu bucurie şi pe mine?

Ea vru să spună ceva. Atunci bătrâna bogătaşă făcu un pas în faţă.

— Nu prea mai e timp, domnişoară. Unde-i sanctuarul ăla al tău…?

— În spatele turnului, se grăbi Rit să-i răspundă.

— Mulţumesc. Apoi se adresă însoţitorului. Vrei să mă ajuţi, dragă? Nu cred că pot face singură atâta drum.

Tânărul căra bagajele cu strictul necesar. Un surâs discret îi apăru pe buze în

timp ce porni spre nord. Vorbi pe un ton agreabil:

— Sunt convins că veţi face faţă. Porniţi chiar acum. Cât de repede puteţi.

Şi, cu vigoarea tinereţii, o luă la fugă prin amurgul arămiu, aruncând bagajele lui şi ale ei. După el plecară şi alţi pasageri.

— Aşa, deci, mormăi bătrâna. Apoi încercă să ţină ritmul cu mersul ei greoi.

Rit se uită la Do-ane. Îngrozit de împrejurări, o întrebă:

— Şi cât de mare e liftul ăla? Şi cât de rapid? Ne duce pe toţi deodată?

Ea încercă să-i răspundă, însă n-o ajută vocea.

Rit întoarse ochii spre vierme, apoi îşi fixă privirea pe turn.

— Unde mergeţi? ţipă Meşterul Brace.

Era aproape de gura viermelui, dar

porni după ei cât de repede putu.

— Ce faceţi, oameni buni? Ce naiba e-n capul vostru? Do-ane îl văzu apropiindu-se. Atunci lăsă să cadă tot ce ţinea, în afară de cartea ei nepreţuită, şi, aruncând o ultimă privire spre Jopale, se răsuci şi fugi pe câmpul deschis.

Rit îl cercetă pe Jopale, clar îndoindu-se că e sănătos la minte. După aceea dispăru şi el cu paşi mari, o ajunse din urmă pe Do-ane, apoi pe bătrână, apoi le lăsă în urmă pe amândouă.

— Domnule, spuse Brace, clătinându-se lângă Jopale.

O să-şi ia rămas-bun. Pe urmă o s-o ia şi el la fugă. Jopale luase o hotărâre ori aşa îşi imagina.

— Nu, veni sfatul îngrijitorului.

— Nu, ce? îl întrebă Jopale.

Brace îl prinse de umăr. Rosti printre gâfâituri:

— Îmi sunteţi simpatic, domnule. Şi vă spun sincer că am tot vrut să vă avertizez până acum.

— Să mă avertizezi?

— Atunci… când am văzut fata stânci de vorbă cu toată lumea şi nu mi-a trecut prin cap… nu mi-am imaginat… că o s-o credeţi cu toţii…

— Despre ce e vorba? ţipă Jopale.

— A mai călătorit cu viermele meu, domnule. Brace aruncă o privire peste câmp. Focul de la răsărit crescuse şi se întinsese destul cât să-i lumineze pe pasagerii care fugeau. Acum foarte mărunţi. Siluete mititele alergând ca nebunele, în curând gata să dispară pe întinderea nemărginită de lemn uscat.

— Ştiu că a mai călătorit până aici. Sigur a mai călătorit. Vine aici ca să studieze muntele secret.

— Nu, domnule, îl contrazise Brace, scuturând din cap. Se uită în ochii şi continuă: aşa face întotdeauna. Are cartea aia a ei, se împrieteneşte cu un bărbat... de obicei, unul mai în vârstă... îl convinge că tot ce spune e adevărat. Pe urmă coboară în locul ăsta şi îl cheamă s-o însoţească în aventura ei şi bineînţeles că orice bărbat de-abia aşteaptă să plece cu o frumuseţe ca ea. Dar e nebună, domnule, sunt sigur. Cu viermele meu a mai călătorit spre vest de cinci ori cel puţin. De trei ori a provocat un foc ca să ne oblige să coborâm aici şi s-o luăm şi pe ea în viermele care mergea spre est. Meşterul trase o gură de aer rece. Asta fac oamenii în ţinutul ăsta fără gară,

domnule. Dar nu întotdeauna călătorea cu noi, continuă meşterul cu un surâs amar, şi atunci oamenii ei aprindeau flacăra. Am salvat câţiva bărbaţi de vârsta şi poziţia dumneavoastră şi erau întotdeauna furioşi. „Mi-a arătat o carte mare”, ne spuneau ei. „Urma să explorez o navă spaţială antică şi să mă uit la oasele zeilor.”

Jopale duse mâinile la piept, gemând uşor.

— Fata aia e dusă bine, domnule. Şi nu-i altceva de capul ei. Brace îi puse o mână prietenească pe umăr. Îi face pe bărbaţi să umble pe întuneric. Le tot spune că nu mai e mult şi ajung la destinaţie. Dar nu e nimic acolo. Şi cel mai prost bărbat îşi poate da seama. Şi ştii ce face? La un moment dat, se întoarce şi spune: „Tu eşti de vină. Nu mă crezi, de asta n-o găsim.” Atunci bărbaţii se

întorc aici şi-şi continuă călătoria spre vest. Ea mai rătăceşte o vreme, pe urmă vine aici şi aşteaptă următorul vierme spre răsărit. Nu ştiu cum, dar întotdeauna are bani. Îşi petrece viaţa călătorind cu viermii şi citind cartea aia şi când uită că nimic din paginile ei nu e adevărat, o ia de la început. Asta face toată vremea, din câte mi-am dat eu seama.

Jopale era nedumerit. Nu mai fusese niciodată atât de nervos. Cumva însă, nimic nu era o surpriză.

— Ar fi trebuit să vă avertizez, recunoscu Brace. Eram în stomacul fetiţei mele când am auzit-o vorbind cu toată lumea…

— Ar trebui să mergem după ei? întrebă Jopale. Dar îngrijitorul nu făcea decât să scuture din cap.

— Nu mai e timp, domnule. Şi, ca să fiu sincer, nu cred că-i puteam face să asculte de glasul raţiunii acum. Aleargă după singura speranţă pe care o mai au.

— Dar ar trebui să încercăm să facem ce trebuie, susţinu Jopale. Poate că reuşim să-i convingem pe vreo-doi trei să se întoarcă…

— Domnule, îl întrerupse Brace, apoi îi râse în faţă. Nu ştiu dacă aţi observat, domnule, dar avem toate şansele să nu mai trăim nici noi prea mult.

Jopale auzi din nou tumultul de furtună al focului.

— Da. Cu siguranţă…

SPRE PORTUL LUI KRAUSS

Brace porni spre capul viermelui.

Creatura se târa încet înainte, înghiţind butoaiele mari şi dulci. În depărtare, vreo zece hominizi erau puşi să meargă pe şină. De la distanţă, arătau exact ca oamenii. Mici şi înspăimântaţi, agăţaţi unul de altul, alunecând cu tălpile pe unsoarea albă.

Jopale îl ajunse din urmă pe Brace şi, înainte de a-şi pierde şi ultima fărâmă de curaj, îi ceru o favoare imensă:

— Ştiu că îţi cer foarte mult, recunoscu el.

— Nu mai contează, spuse bătrânul şi râse scurt, grav. Apoi se opri, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă un ordin în bătaia vântului.

Femela cu părul roşu fu separată de ceilalţi hominizi.

Jopale o luă lângă el. Cei doi apucară bagajele şi o scară de funie, pe urmă se

căţărară pe spatele lat al viermelui.

Fără să aştepte invitaţie, hominidul se aşează pe un scaun jos, cu faţa înainte şi cu picioarele lungi întinse în faţă. Chiar dacă era cumva recunoscător, nu se vedea nimic în expresia lui stoică. Femela ori era prea proastă ca să înţeleagă gestul lui Jopale, ori destul de inteligentă ca să-l dispreţuiască pentru că o salvase doar pe ea şi-i lăsase pe prietenii ei să înfrunte soarta nemiloasă.

Carnea viermelui era caldă la pipăit. Jopale şedea exact în spatele hominidului său, lăsându-i trupul masiv să-l ferească de vânt. Simţea cum se încovoaie uriaşa coloană vertebrală sub fundul lui. Stând cu spatele, nu văzu cum se face alimentarea până la sfârşit şi, în afară de câteva ţipete amestecate, nu auzi nimic. Pe urmă viermele prinse viteză; drogul şi masa

primită îi dăduseră o energie fenomenală. Şi, în scurt timp, când goneau pe câmpia pustie, Meşterul Brace veni şi se aşeză lângă Jopale.

— Dar cartea… începu acesta.

— Arată într-adevăr ca o carte, spuse îngrijitorul, ghicindu-i gândul. Şi poate că e adevărată. Poate că a furat-o de la un om de ştiinţă care ştie unde e îngropată nava. Sau e un manuscris vechi şi a existat cândva o navă, dar s-a scufundat în miezul pământului cu secole în urmă şi vreun ciudat i-a dat-o ei pe mână.

— Sau a inventat totul, sugeră Jopale.

— Posibil. Privind focul, Brace mişcă din cap. Poate că fata a auzit poveşti despre zborul spaţial şi lumi pierdute şi are talentul de a face desene complicate şi de a se juca mereu cu aparatul de fotografiat. Vremurile

au înnebunit-o. Poate.

Sau era perfect lucidă, îşi zise Jopale, şi nava chiar *aştepta* undeva, iar Brace era cel căruia i-o luase mintea razna şi-i minţea pe amândoi, forţându-i să rămână la bordul viermelui nepreţuit.

— Dar numele? şopti Jopale.

— Poftim?

— Muntele cel Bun. Mi-a spus de ce foloseau savanţii cuvântul acela vechi. Şi, sincer, nu văd alt motiv pentru care să dai un numele nobil acestui loc ridicol.

— Înainte de toate, domnule…

— Spune-mi Jopale, te rog.

— Jopale. Da. Brace puse ambele mâini pe pielea viermelui, pipăind trupul imens. Înainte de toate, cunosc foarte bine ţinutul acesta. Dacă s-ar desfăşura un proiect aici, dacă ar exista o staţie de cercetare, cât de

mică, pentru mine n-ar fi un secret. Şi îţi spun foarte sincer, Jopale… în afară de fata aceea nebună şi cei pe care-i amăgeşte, nimeni nu vine în pustiul ăsta…

Simţiră o zguduitură uşoară. După ce trecu, Brace sugeră:

— S-ar putea să avem noroc, domnule. Poate v-a spus Do-ane: sub pământul ăsta zace o insulă moartă. Mult lemn între noi şi metan. Deci când focul ajunge la Tărâmurile întortocheate, ar trebui să se potolească. Cel puţin o vreme. Lemnul ăsta o să ardă, fără îndoială, dar nu aşa de repede ca afurisitul de gaz.

Jopale încercă să prindă curaj. Apoi repetă cuvintele „înainte de toate”.

— Poftiţi?

— Ai zis „înainte de toate”. Ce urmează după aceea? Meşterul Brace mişcă din cap

gânditor.

— Ştiţi, mama mea a fost îngrijitoarea unui vierme exact ca ăsta al nostru. Iar tatăl ei a fost conductor pe un vierme de marfă care se târa exact pe şina asta, aducând fier proaspăt din Portul lui Krauss. Bunicul e cel care mi-a spus că, şi pe vremea când în locul ăsta lumina soarele, tot înfiorător era să trăieşti în el. Neted. Fără sevă. Greu de cultivat, te apăsa pe suflet. Dar un tip lacom l-a cumpărat pe nimica toată, pe urmă l-a vândut pe bucăţi unora din părţile mai aglomerate ale lumii. L-a numit „Muntele cel Bun” deoarece i se părea că vechiul cuvânt te duce cu gândul la ceva rezistent şi trainic. Dar, bineînţeles, nu voia decât să-i atragă pe proşti în capcana lui…

Jopale întinse mâna la spate şi-şi îngropă degetele în claia femelei de

hominid. Apoi se împinse cu picioarele, simţind nevoia puternică de a fi mai aproape de ea, frecându-şi intens spinarea de a ei.

— Nu-i decât un cuvânt vechi, zise Brace. Cu faţa luminată de focul nesfârşit, adăugă: nu ştiu dacă aţi observat, domnule. Dar cuvintele... ce sunt ele... sunete şi mâzgăleli. *Oamenii* sunt cei care le dau înţeles. Fără noi, bietele de ele n-ar avea nicio fărâmă de viaţă.

Şi călătoriră mai departe, gonind spre Oceanul promis, cu Sfârşitul Lumii pe urmele lor.

NOTE

[1] În pregătire la Ed. Nemira (n. Red.).

[2] Ed. Nemira, 2008 (n. Red.).

[3] În curs de apariţie la editura Nemira (n. Red.).

[4] Pălărie purtată în Afganistan (n. Red.).

[5] *Marcu,* 16:17-18, *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. Red.).

[6] *Flax* = in (n. Tr.).

[7] Citat din *Good King Wenceslas,* un colind de Crăciun (n. Tr.).

[8] Ed. Pygmalion, 1995 (n. Red.).

[9] Ed. Pygmalion, 1995 (n. Red.).

[10] Parcuri (n. Tr.)

[11] Răscruci, intersecţii (n. Tr.).

[12] Recepţie oficială (n. Tr.).

[13] Sală în care împăratul îşi întâlnea supuşii (n. Tr.).

[14] Alee (n. Tr.).

[15] Androgini sau eunuci, cunoscuţi şi sub numele de al treilea sex (n. Tr.).

[16] Dans din nordul Indiei şi din Pakistan, care redă teme din miturile hinduse, precum şi diverse poveşti (n. Tr.).

[17] Poezii lirice scurte, alcătuite din distihuri cu o sigură rimă, în ultimul dintre acestea menţionându-se de multe ori numele poetului (n. Tr.).

[18] Muzică populară din Punjab, regiune situată între India şi Pakistan (n. Tr.).

[19] Instrument indian de percuţie alcătuit din două tobe lovite cu mâna, diferite ca dimensiuni şi ca timbru (n. Tr.).

[20] Instrument de suflat folosit pe scară largă în India (n. Tr.).

[21] Poziţii ale mâinilor şi/sau ale

degetelor, sau gesturi sau acţiuni simbolice, ca expresie a unei stări interioare (n. Tr.).

[22] Sistem de organizare a cântăreţilor şi dansatorilor, bazat pe descendenţă, pe şcoala aleasă sau pe adoptarea unui anumit stil muzical (n. Tr.).

[23] Doamnă sau stăpână (n. Tr.).

[24] Divinitate venerată mai ales ca avatar al lui Vishnu, unul dintre zeii supremi, al doilea din Trinitatea hindusă (n. Tr.).

[25] Sat, zonă (n. Tr.).

[26] Maşinuţă artizanală (n. Tr.).

[27] Scopul vieţii, termen spiritual şi religios indian (n. Tr.).

[28] Pat din frânghii împletite (n. Tr.).

[29] Unt purificat, semilichid (n. Tr.).

[30] Grădină în stil persan, divizată în patru zone cu ajutorul unor alei sau al unor

cursuri de apă (n. Tr.).

[31] Grădinari (n. Tr.).

[32] Vioară cu gâtul scurt din sudul Asiei, folosită în India şi Pakistan (n. Tr.).

[33] Flaut de bambus, folosit în India, Pakistan şi Bangladeş (n. Tr.).

[34] Toba mică din setul *tabla* (n. Tr.).

[35] Compoziţie muzicală interpretată de un ansamblu instrumental (n. Tr.).

[36] Păzitoare de vaci (n. Tr.).

[37] Toba mare din setul *tabla* (n. Tr.).

[38] Locuinţa unui guru sau o intrare în locuinţa acestuia (n. Tr.).

[39] Sir Edwin Landseer Luytens (1869-1944), arhitectul oraşului New Delhi (n. Tr.).

[40] Cel mai înalt minaret construit din cărămidă din lume (n. Tr.).

[41] Chemare la rugăciune (n. Tr.).

[42] Baston gros de bambus, cu vârful

bont, de metal, folosit pe scară largă de poliţia indiană (n. Tr.).

[43] Centru subtil de forţă amplasat la baza coloanei vertebrale, între anus şi organele sexuale (n. Tr.).

[44] Organul sexual feminin (n. Tr.).

[45] Zeiţă (n. Tr.).

[46] Canale de irigaţii (n. Tr.).

[47] Prânz (n. Tr.).

[48] Persoana care distribuie ceaiul (n. Tr.).

[49] Camera inferioară a parlamentului Indiei (n. Tr.).

[50] Balcon acoperit, ieşit în afara faţadei (n. Tr.).

[51] Încăperile din interiorul casei, unde locuiau femeile (n. Tr.).

[52] Conducătorii elefanţilor (n. Tr.).

[53] Cea mai importantă adeptă şi

iubită a lui Krishna (n. Tr.).

[54] Privighetoare (n. Tr.).

[55] Prinţesă (n. Tr.).

[56] Eşarfă lungă (n. Tr.).

[57] Adunare/întrunire de mari proporţii (n. Tr.).

[58] Gin tonic (n. Tr.).

[59] Zeul ştiinţei şi al literaturii, înfăţişat sub forma unui elefant (n. Tr.).

[60] Mijloc de transport specific unui anume zeu (n. Tr.).

[61] Zeu de prim-rang din panteonul hindus (n. Tr.).

[62] Regele maimuţelor din mitologia hindusă, fiul lui Vayu, zeul vântului (n. Tr.).

[63] Zeiţa Neagră, soţia lui Shiva, divinitate dual㠹 blândă şi totodată plină de mânie (n. Tr.).

[64] Piaţa căsătoriilor (n. Tr.).

[65] Portal susţinut de coloane sau pavilion pentru ritualuri publice (n. Tr.).

[66] Partea centrală a templului, unde se află altarul zeului principal (n. Tr.).

[67] Disciplină spirituală care implică repetarea rituală a unei mantre sau a numelui unui zeu (n. Tr.).

[68] Ontotropii sunt structuri fizice artificiale, având ceva în comun cu un model al *multiversului,* oarecum similar cu teoria *strigurilor,* în care pe lângă universul nostru mai există şi altele, plasate de-a lungul unor dimensiuni diferite de cele pe care le cunoaştem (n. Tr.).

[69] În anul 1959, Freeman Dyson a propus să se construiască în jurul Soarelui o sferă cu peretele gros de 2-3 metri, plasat la o distanţă cam de 2 ori mai mare decât orbita Pământului, cu scopul de a capta

întregul flux de energie solară (n. Tr.).

[70] Ed. Nemira, 2008 (n. Red.).

[71] Cold calling – metodă folosită de brokeri pentru a obţine tranzacţii prin lansarea de apeluri telefonice nesolicitate potenţialilor clienţi (n. Tr.).

[72] În fizica relativistă, este traseul unei particule în spaţiu-timp (n. Tr.).

[73] Antologiile Dozois nr. 4, Ed. Nemira, 2008 (n. Red.).

[74] Ed. Nemira, mai multe ediţii (n. Tr.).

[75] Ed. Pygmalion, 2002 (n. Tr.).

[76] Ed. Teora, 2002 (n. Tr.).

[77] Ed. Nemira, 1996 (n. Red.).